

Lăng Thanh Điều

Edit: Sóc Là Ta

Thay,

TỔNG
GIÁM
ĐỐC
PHÒNG
NGỪA
ĐỘI ĐÂY

Design: Quy Quy

Mục lục

[Chương 1: Thầm Mến Anh Nhưng Anh Đã Có Bạn Gái](#)

[Chương 2: Thân Mật](#)

[Chương 3: Tên Anh Là Phong](#)

[Chương 4: Năm Hẹn](#)

[Chương 5: Cậu Hãy Ngậm Miệng Lại Cho Tớ](#)

[Chương 6: Gặp Đối Tượng Xem Mắt](#)

[Chương 7: Cô Thích Khoai Tây Hơn](#)

[Chương 8: Gặp Nhau](#)

[Chương 9: Thì Ra Là Em](#)

[Chương 10: Điên Rồi, Ban Ngày Lại Mơ Mộng Thế Chứ](#)

[Chương 11: Oan Gia](#)

[Chương 12: Đã Từng Nhìn Thân Thể Của Nhau Rồi Còn Gì](#)

[Chương 13: Hiểu Lầm Cô Là Người Phụ Nữ Xấu Xa](#)

[Chương 14: Hãy Giúp Tôi, Giả Dạng Làm Bạn Trai Của Tôi](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16: Muốn Trả Ôn Thì Hãy Mời Anh Uống Rượu](#)

[Chương 17: Có Khí Phách, Hãy Mau Nghĩ Cách Thoát Thân](#)

[Chương 18: Thật Đáng Sợ, Cô Lại Nằm Trên Giường Anh Ta](#)

[Chương 19: Trả Thù](#)

[Chương 20: Bại Lộ](#)

[Chương 21: Năm Chắc Phần Thắng](#)

[Chương 22: Lo Lắng](#)

[Chương 23: Gặp Anh Ấy Ở Buổi Lễ Xem Mắt](#)

[Chương 24: Âm Mưu](#)

[Chương 25: Chết Đi](#)

[Chương 26: Bị Cường Hôn Trong Buổi Xem Mắt](#)

[Chương 27: Thân Thiết Như Em Trai](#)

[Chương 28: Cảm Thấy Khó Chịu Không Muốn Con Gái Mình Làm Mẹ Kế](#)

[Chương 29: Thân Thiết Như Em Trai](#)

Chương 30: Nhược Điểm

Chương 31: Oan Gia Ngổ Hệp

Chương 32: Kết Hôn Ngầm

Chương 33: Người Phụ Nữ Phóng Đãng

Chương 34: Tôi Không Hận Anh

Chương 35: Tai Hoạ Ngầm – Mẹ Chồng Tương Lai Xem Cô Chính Là Cái

Đình Trong Mắt

Chương 36: Tổng Giám Đốc, Giờ Làm Việc Xin Đừng Quấy Rầy

Chương 37: Tin Bất Ngờ Của Tư Hoài Dương: Chia Tay

Chương 38: Thật Quá Đáng, Anh Ta Đã Biết Trước

Chương 39: Côn Trùng, Hãy Tập Trung Vào Việc Của Chúng Ta

Chương 40: Con Trai Còn Hư Hơn Ba

Chương 41: Coi Chừng Được Bồng Cháu Sớm

Chương 42: Lời Biện Hộ - Cô Ấy Chính Là Vị Hôn Phu Của Tôi

Chương 43: Đính Hôn

Chương 44: Nhẫn Đính Hôn

Chương 45: Toàn Tâm Dâng Hiến

Chương 46: Hãy Đi Tắm Và Ăn Mừng Lễ Đính Hôn Của Chúng Ta

Chương 47: Đã Từng Trái Qua

Chương 48: Bà Dì (Ý Là Kinh Nguyệt Ấy) Không Tới

Chương 49: Mang Thai, Đứa Nhỏ Không Phải Con Ta

Chương 50: Cô Chẳng Là Gì Cả

Chương 51: Ân Oán, Người Đàn Bà Đê Tiện

Chương 52: Thật Phiền Phức, Không Khoẻ Thì Cũng Đừng Tự Ép Mình

Chương 53: Tư Hoài Dương Xuất Hiện

Chương 54: Lừa Gạt

Chương 55: Cổ Vũ BẠN Thân - Cậu Ấy Biết Chuyện Đính Hôn Rồi

Chương 56: Hoà Bình

Chương 57: Không Được Trả Nhẫn Lại Cho Anh Nữa

Chương 58: Vị Hôn Thê Bướng Bỉnh

Chương 59: Yếu Đuối, Cô Không Kiên Cường Như Vậy

Chương 60: Tự Mang Nhục

Chương 61: Kỵ Sĩ Từ Trên Trời Rơi Xuống Chính Là Anh Ấy

Chương 62: Giải Quyết Ân Oán

Chương 63: Nổi Giận Với Bạn Gái

Chương 64: Chấn Động

Chương 65: Hạnh Phúc – Không Biết Sẽ Kéo Dài Bao lâu?

Chương 66: Thật Kinh Khủng, Đây Là Tiệc Gì Đây?

Chương 67: Xin Hãy Xem Tôi Như Người Tàng Hình

Chương 68: Khiêu Khích Không Thành Công

Chương 69: Cạnh Tranh - Hãy Nhớ Thân Phận Của Mình

Chương 70: Quá Khứ Không Đơn Giản

Chương 71: Xin Lỗi, Tôi Không Thể Kết Hôn Với Anh

Chương 72: Trừng Phạt, Chuyện này Do Anh Làm Chủ

Chương 73: Tìm Hiểu Vị Hôn Phu

Chương 74: Nhiệm Vụ Quan Trọng Khi Tham Gia Buổi Tiệc

Chương 75: Anh Em Đều Vô Tình Giống Nhau

Chương 76: Chuyện của Chúng Tôi Không Liên Quan Đến Cô

Chương 77: Cứu Viện

Chương 78: Thật Đau Đầu, Cha Con Cùng Cầu Hôn

Chương 79: Có Kẻ Âm Thầm Theo Đuôi

Chương 80: Hôn Nhân Là Một Âm Mưu

Chương 81: Để Tôi Kể Cho Cô Nghe Một Câu Chuyện Cũ

Chương 82: Chuyện Cũ - Sự Thật Mà Cô Không Biết

Chương 83+1: Chống Đối (Phần 1)

Chương 83+2: Chống Đối (Phần 2)

Chương 84: Cảnh Cáo, Không Được Quá Thân Mật

Chương 85: Khi Tắt Đèn, Phụ Nữ Ai Cũng Giống Ai

Chương 86: Thế Giới Kỳ Lạ - Đường Như Cô Chưa Quen Thuộc Thế Giới này

Chương 86+2: Thế Giới Kỳ Lạ - Đường Như Cô Chưa Quen Thuộc Thế Giới này (Tiếp Theo)

Chương 86+3: Thế Giới Kỳ Lạ - Đường Như Cô Chưa Quen Thuộc Thế Giới này (Tiếp Theo)

Chương 87: Sống Theo Cách Của Mình

[Chương 87+2: Cô Sẽ Sống Theo Cách Của Mình \(Tiếp Theo\)](#)

[Chương 88: Chiếm Đoạt](#)

[Chương 89: Động Lòng](#)

[Chương 89+2: Động Lòng \(Tiếp Theo\)](#)

[Chương 89+3: Động Lòng \(Tiếp Theo\)](#)

[Chương 90+1: Chiến Tranh Lạnh – Cưới Cô Là Vì Muốn Bắt Nạt](#)

[Chương 90+2: Chiến Tranh Lạnh – Cưới Cô Là Vì Muốn Bắt Nạt \(Tiếp Theo\)](#)

[Chương 91: Cô Là Người Bị Hại](#)

[Chương 92: Bị Tấn Công – Cô Không Phải Mật Thám](#)

[Chương 92+2: Bị Tấn Công – Cô Không Phải Mật Thám \(Tiếp Theo\)](#)

[Chương 93: Tuyệt Giao Tình Bạn - Cô Và Anh Là Vợ Chồng](#)

[Chương 94+1: Tân Hôn – Người Phụ Nữ Xui Xẻo](#)

[Chương 94+2: Tân Hôn – Người Phụ Nữ Xui Xẻo \(2\)](#)

[Chương 95: Chàng Hồ Ly Cũng Thật Đáng Yêu](#)

[Chương 95+2: Chàng Hồ Ly Cũng Thật Đáng Yêu \(Tiếp Theo\)](#)

[Chương 96: Kim Đồng Ngọc Nữ](#)

[Chương 97: Ấn Hôn Sẽ Chịu Thiệt Thòi](#)

[Chương 97+2: Ấn Hôn Sẽ Chịu Thiệt Thòi \(Tiếp Theo\)](#)

[Chương 98: Thất Lạc – Cô Và Anh Bị Ngăn Cách](#)

[Chương 99: Hoa Đã Có Chủ](#)

[Chương 100: Gây Vạ - Nổi Tiếng Chỉ Trong Một Đêm](#)

[Chương 101: Cầu Hoà – Cậu Ấy Có Bạn Gái Mới](#)

[Chương 102+1: Dù Gì Cũng Cảm Thấy Quá Kỳ Lạ](#)

[Chương 102+2: Dù Gì Cũng Cảm Thấy Quá Kỳ Lạ \(Tiếp Theo\)](#)

[Chương 103: Thương Mại Hoá - Người Đàn Ông Đây Không Biết Yêu](#)

[Chương 104: Con Trai Anh Vẫn Là Tên Nghịch Ngợm](#)

[Chương 105: Thuyết Phục - Không Thể Dùng Bạo Lực Để Giải Quyết Vấn Đề](#)

[Chương 106: Tốt Bụng Chỉ Đối Lấy Ám Hại](#)

[Chương 107: Linh Cảm - Bọn Họ Cùng Cảm Nhận Được](#)

[Chương 108: Mất Đi Thứ Quý Giá- Con Và Anh Trai Không Giống Nhau](#)

[Chương 109: Kẻ Thù](#)

[Chương 110: Người Phụ Nữ Của Con Phải Ở Bên Cạnh Con](#)

Chương 111: Từ Chức – Đừng Nên Nói Lung Tung

Chương 112: Vạch Trần, Hai Người Phụ Nữ Tranh Cãi

Chương 113: Tân Nhu – Người Phụ Nữ Đầu Tiên Của Bọn Họ

Chương 114: Tạm Biệt – Người Anh Từng Yêu

Chương 115: Ly Hôn - Để Tất Cả Trở Về Như Cũ

Chương 116: Khuyên Giải – Bạn Thân Phản Bội

Chương 117: Anh Cũng Quan Tâm Cô

Chương 118: Một Nhà Ba Người

Chương 119+1: Việc Chúng Ta Nên Làm (1)

Chương 119+2: Việc Chúng Ta Nên Làm (2)

Chương 120+1: Hợp Sức Diễn Trò (1)

Chương 120+2: Hợp Sức Diễn Trò (2)

Chương 121: Đoàn Tụ

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Thăm Mến Anh Nhưng Anh Đã Có Bạn Gái

“Em uống nhiều rồi.” Người đàn ông đứng sau lưng Bạch Tuyết cau mày, nói giọng địa phương.

Bạch Tuyết đang đứng ở cửa sổ sát đất uống rượu, cô cảm thấy sững sốt. Cô không ngờ giọng nói đó lại gần mình như vậy.

Cô từ từ xoay người lại, nhìn thấy một người đàn ông có khí chất England (ý là có cốt cách của người Châu Âu) đang đứng sau lưng mình.

“Ách. Nhiếp. Anh Nhiếp.” Bạch Tuyết bối rối để ly rượu đang cầm xuống, cảm thấy lo lắng giống như học sinh cá biệt cấp tiểu học sợ thầy giáo hỏi tội “Thật ngại quá, tội em cũng thật. quá thoải mái rồi.” Cô liếc mắt nhìn các bạn học đang quây tụm bưng trong phòng khách.

Chỉ còn mấy tháng nữa là tốt nghiệp, nên bạn cùng phòng với cô, Đái Kiều Nghiên, muốn tổ chức tiệc sinh nhật, cũng tiện thể mời tất cả các bạn trong trường đến dự.

Bạch Tuyết cũng không thân với Đái Kiều Nghiên cho lắm. Tuy cùng ở chung một phòng nhưng cũng ít khi tiếp xúc. Tiền phòng vẫn đóng đầy đủ, nhưng cô ấy lại rất ít khi trở về phòng.

Đái Kiều Nghiên có bạn trai rất giàu, mà bản thân cô ấy cũng là một tiểu thư được nâng niu, chiều chuộng.

Lần này địa điểm cử hành bữa tiệc sinh nhật chính là biệt thự của bạn trai Đái Kiều Nghiên.

Người đàn ông này tên là Nhiếp Phong. Anh lớn hơn bọn họ bốn năm tuổi, nghe nói là cháu đích tôn của tập đoàn Chương Sự.

Đối với Bạch Tuyết, không phải cô có ấn tượng với anh vì anh lái Ferrari, hay là Porsche tới trường học đón Đái Kiều Nghiên, mà là trên người anh toả ra một khí chất rất đặc biệt.

Bất luận anh lái xe gì, mặc đồ hàng hiệu đắt tiền bao nhiêu, thì anh luôn vui vẻ, hoà đồng. Anh tuyệt đối không tỏ vẻ kiêu ngạo vì mình là người có tiền.

Tiếp xúc với Nhiếp Phong không nhiều lắm, nhưng tình cảm thiếu nữ trong lòng Bạch Tuyết bắt đầu chớm nở.

Hôm nay, được tiếp xúc với anh gần như vậy, hơn nữa anh còn”quan tâm” cô, khiến Bạch Tuyết mơ mộng.

Nhiếp Phong dịu dàng cười một tiếng, “Không cần vội, muốn chơi thì cứ chơi thoải mái. Nhưng anh có cảm giác em không được vui.”

Không vui sao? Bạch Tuyết sờ mặt mình, cô có biểu hiện không vui sao?

Khi này, nhìn thấy Nhiếp Phong ôm Đái Kiều Nghiên khiêu vũ Cô đau khổ, buồn rầu, và thậm nghĩ yêu đơn phương cũng thật khổ.

“Không phải vậy.” Bạch Tuyết xấu hổ, cúi đầu liếm môi một cái, “Em rất vui vì được Kiều Nghiên mời đến dự bữa tiệc này.”

Nhiếp Phong nhìn cô gái dịu dàng này, giống như một loại hoa Bách Hợp ngời lạng lẽ trong góc nhỏ. Nếu như không phải anh vô tình nhìn thấy

bóng dáng nhỏ đang ngồi bên cạnh cửa sổ sát đất thì có lẽ cũng không thấy vẻ mặt buồn rầu của cô.

“Uống rượu giải sầu sẽ say rất nhanh.” Nhiếp Phong tốt bụng khuyên cô, “Huống chi rượu em đang uống chính là rượu Bồ Đào, lúc đầu uống không có cảm giác gì, nhưng càng uống nhiều sẽ càng.”

Muốn nói câu gì đó với Nhiếp Phong, nên cô khom lưng muốn đặt ly rượu xuống bàn, nhưng đôi chân không nghe lời, Bạch Tuyết lão đảo, thiếu chút nữa ngã chúi đầu về phía trước.

“Cẩn thận.” Nhiếp Phong phản ứng khá nhanh, anh lập tức cúi xuống ôm cả người Bạch Tuyết đang muốn ngã về phía trước.

Ngã vào lòng anh, thoang thoảng mùi nước hoa, Bạch Tuyết bắt đầu cảm thấy mê muội.

“Đúng. Thật xin lỗi.” Bạch Tuyết then thùng đẩy Nhiếp Phong ra, nhưng lại có vẻ vô lực, “Em chỉ.”

“Để anh đỡ em lên lầu nghỉ ngơi một chút.” Nhiếp Phong đề nghị.

Bạch Tuyết muốn nói mình không sao, cũng không biết vì mình uống nhiều quá, hay là do tác dụng của mùi nước hoa mê người của Nhiếp Phong mà cô cảm thấy toàn thân mềm nhũn, không làm được gì.

Nhiếp Phong đỡ Bạch Tuyết dậy. Vì muốn tránh mặt đám học sinh đang uống rượu say đến nỗi quên cả trời đất, đang nhảy múa, quây phá từng bừng đụng vào người mình, nên anh đỡ cô đi vòng qua phía cầu thang bên cạnh.

Hiện tại, Bạch Tuyết cũng nhận ra rằng mình say.

Ra đến đầu cầu thang thì chân cô bắt đầu nhũn ra, Nhiếp Phong dùng sức đỡ người cô, cố gắng bước từng bước lên lầu.

Đối lập với không gian bên dưới lầu, Nhiếp Phong đưa cô tới một không gian yên tĩnh, đại sảnh cách phòng ngủ cũng không xa, anh đẩy cửa bước vào.

“Cám ơn anh.” Đầu lưỡi Bạch Tuyết ậm ừ nói.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÒNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Thân Mật

Nhiếp Phong cũng cảm thấy ngại khi cùng vào phòng với cô, nên anh buông tay, “Được rồi, em”

Nhiếp Phong vừa buông tay, Bạch Tuyết yếu ớt ngồi bệch xuống sàn nhà.

Bạch Tuyết mơ màng, nghe thấy tiếng thở dài của người nào đó ở phía trên đỉnh đầu mình. Sau đó cả người cô Die nd da nl e q uu ydo ngiống như bị ai đó nhắc bổng lên.

Cô lại lần nữa ngửi được mùi đàn ông từ thân thể Nhiếp Phong toả ra, Bạch Tuyết tham lam vùi mặt vào trong lòng anh.

Nhiếp Phong đặt Bạch Tuyết trên giường, nhưng hai tay cô lại bấu chặt cổ anh không buông, “Này,”

Bạch Tuyết hé mở cặp mắt đang mơ màng của mình, nhìn Nhiếp Phong cảm thấy anh thật đẹp trai.

“Dạ. Thật xin lỗi anh.” Tuy miệng Bạch Tuyết nói xin lỗi, nhưng tay cô vẫn giữ yên vị trí cũ, vẫn chưa buông tay ra.

Cô quá tham lam. Cô cảm thấy chưa hài lòng khi chỉ được tiếp xúc với anh ở khoảng cách gần như thế.

Sau khi tốt nghiệp, anh sẽ cùng Kiều Nghiên rời khỏi đây. Như vậy từ nay về sau, cô sẽ không còn được trông thấy người đàn ông này nữa rồi.

Như vậy mỗi tình đầu của cô giống như đoá hoa chưa kịp nở mà phải lụi tàn, héo hắt. Không, cô không muốn như vậy.

Cô chỉ ước muốn một lần thôi, chỉ một lần cùng anh thôi cũng được.

Đột nhiên Bạch Tuyết cảm thấy hưng phấn, cô dùng lực kéo đầu anh vào sát đầu mình, sau đó chủ động hôn lên môi anh.

Đầu tiên Nhiếp Phong cảm thấy sửng sốt vì bị Bạch Tuyết bất ngờ tấn công nên anh dùng hai tay chống đỡ, bị động để cho cô hôn.

Bạch Tuyết vụng về hôn lên môi Nhiếp Phong, nhưng sau đó nước mắt cô tự nhiên tuôn ra.

“Xin lỗi anh.” Cô buông tay anh ra, sau đó xấu hổ dùng hai tay che mặt mình, vội vàng nói xin lỗi anh.

Nhiếp Phong lấy lại tinh thần, đưa tay vuốt môi mình, lại nhìn người trên giường, hình như trong lòng vẫn chưa được thoả mãn, khoé miệng anh nhếch lên.

Cảm giác có một bàn tay to đang vuốt ve người mình, Bạch Tuyết nhẹ nhàng khép mắt, thân thể khẽ run, yên lặng không dám động đậy.

“Nếu như cảm thấy có lỗi, em nên làm gì đó cho đến khi anh được thoả mãn.” Giọng Nhiếp Phong gần gũi bên tai cô.

“Hả?” Bạch Tuyết sợ hết hồn, muốn quay mặt sang chỗ khác, nhưng đôi môi bị người kia mạnh mẽ chiếm lấy.

Đây là một nụ hôn cuồng nhiệt, cũng rất mãnh liệt.

Nhiếp Phong như muốn chiếm luôn thân thể người phụ nữ này, hung hăng giằng xé đôi môi cô, thậm chí anh còn dùng răng nhẹ nhàng gặm cắn cô.

“Ừm. Không.” Bạch Tuyết sợ hãi, liên tục từ chối.

Không được. Anh chính là bạn trai của Đái Kiều Nghiên. Cô không thể làm vậy.

“Không phải em giả say để quyến rũ anh sao? Lại còn cưỡng hôn anh nữa?” Nhiếp Phong hạ mắt, nhìn Bạch Tuyết trên giường đang trợn tròn hai mắt nhìn mình, “Bây giờ anh sẽ làm em hài lòng.”

“Không. Không phải vậy. Nhiếp. Anh Nhiếp” Bạch Tuyết hoảng hồn, đột nhiên tỉnh táo, cô vội vàng đẩy tay Nhiếp Phong đang hoạt động trên thân thể mình nói, “Em không.”

Đầu lưỡi Nhiếp Phong đang lướt qua cổ Bạch Tuyết khiến cô hít thở không thông. Cô nghĩ nếu anh cắn vào nơi đó thì có lẽ máu tươi từ cổ cô sẽ tuôn ra ào ạt.

“Không sao? Không phải em rất mến anh sao?” Nhiếp Phong dần dần đốt nóng thân thể Bạch Tuyết, “Mỗi lần anh đến đón Kiều Nghiên, em đều đứng trong góc nhỏ dõi theo anh. Nếu anh vô tình nhìn lại, em sẽ tránh né và lẩn trốn đi. Còn lúc anh và Kiều Nghiên khiêu vũ, em buồn rầu đau khổ giống như ngày tận thế sắp đến, sau đó tự mình nhốt vào góc tối uống rượu giải sầu.”

Váy cô bị anh đẩy lên đến eo, bàn tay to lớn của Nhiếp Phong hung hăng tiến lên dò thám nơi mềm mại của Bạch Tuyết khiến cô phát ra tiếng rên nhẹ nhẹ.

Anh biết hết sao? Thậm chí anh cũng biết cô mến anh? Bạch Tuyết có cảm giác xấu hổ như muốn độn thổ dưới đất.

“Xấu hổ à?” Nhiếp Phong dừng lại, dùng tay chống dieendaanleequuydonnlên thân thể mình, nhìn Bạch Tuyết đăm đũa, “Nếu như em nói em chỉ muốn đứng ở một góc nhìn anh thôi, thì anh sẽ dừng lại” Nói xong, bàn tay đang đặt trên nhũ hoa của cô nhẹ buông lỏng.

“Không.” Bạch Tuyết giữ lại bàn tay của Nhiếp Phong, nhưng sau đó cô lại không biết nói gì, “Em. em.”

Cô đang suy nghĩ nếu như cô muốn giữ lại một chút ký ức tốt đẹp, muốn lấy vật gì đó từ trên người anh, vậy thì rốt cuộc cô có tội hay không?

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Tên Anh Là Phong

Dù cô bị người khác mắng là vô sỉ, dù bị coi thường cũng không sao. Trong đầu Bạch Tuyết nghĩ ngay tới một câu nói “Không quan tâm đến vạ vật xung quanh, chỉ quan tâm đến những gì mình đang có.”

Bắt đầu từ khi nào, cô trở thành người không biết liêm sỉ như vậy?

Nhiếp Phong ngơ ngác nhìn tay mình bị Bạch Tuyết đè lại, không hiểu trong đầu người phụ nữ này muốn gì.

Trên chiếc giường lớn, đôi nam nữ ôm hôn nhau thắm thiết, Nhiếp Phong càng dịu dàng thì nước mắt Bạch Tuyết càng tuôn nhanh hơn.

“Sao lại khóc?” Nhiếp Phong hôn lên khoé mắt Bạch Tuyết, giọng anh dịu dàng khiến Bạch Tuyết cảm thấy an tĩnh.

“Em. Em là người phụ nữ xấu. Em cảm thấy thật xấu hổ. Em. Ô.” Bạch Tuyết không ngừng mắng mình.

“Đồ ngốc, yêu nhau thì có tội gì đâu?” Nhiếp Phong nhẹ nhàng cởi quần lót của Bạch Tuyết, bàn tay nhẹ nhàng trêu đùa vùng nhạy cảm của cô, “Nhưng anh và Kiều Nghiên cũng không phải quan hệ yêu đương, chẳng qua là do cha mẹ hai bên thấy thích nên ghép đôi vậy thôi.”

Thân thể Bạch Tuyết đang khẽ run rẩy, đột nhiên mắt cô mở to. Cô nhìn Nhiếp Phong với ánh mắt say đắm, trong lòng thầm nghĩ anh có

gương mặt thật tuấn tú, mê người.

“Không phải. Không phải tình yêu nam nữ sao?” Cô như không tin lời nói của Nhiếp Phong nên lặp lại.

Nhiếp Phong hôn lên đôi môi Bạch Tuyết, cười một tiếng, “Ít nhất anh cảm thấy không phải.”

Bạch Tuyết khịt khịt mũi, nhắm chặt mắt lại, ôm cổ Nhiếp Phong.

Cô tin anh. Nhưng cô cũng không muốn cướp đi vị trí của Đái Kiều Nghiên trong lòng anh.

Cô chỉ muốn có một kỷ niệm đáng nhớ về mối tình đầu của mình trong suốt hai mươi hai năm qua.

Lần đầu tiên của mình bị người khác chiếm mất, cô cảm thấy đau bụng một chút nhưng vẫn điềm tĩnh, tỏ vẻ như không sao cả.

Thật ra trong lúc quan hệ, cô cũng có đau đớn, nhưng cô chỉ cắn răng hừ hừ mấy tiếng. Nhiếp Phong lại là người từng trải, anh biết cách đột phá vào vùng cấm địa nhanh chóng mà lại giảm bớt sự đau đớn cho người phụ nữ kia. Vì vậy, anh nâng hông Bạch Tuyết lên, tấn công thần tốc vào trong người cô.

“Nhiếp. Anh Nhiếp” Bạch Tuyết đứng thẳng người dậy, mười ngón tay của cô cào vào lưng Nhiếp Phong khiến lưng anh rướm máu.

“Gọi anh là Phong. Bảo bối, gọi anh là Phong.” Nhiếp Phong thở dốc bên tai Bạch Tuyết.

“Phong. Phong. Phong.” Bạch Tuyết khẽ ngâm nga cái tên này như muốn khắc sâu vào tim mình.

Giờ phút này, cô thật giống như con thuyền nhỏ bị gió mạnh quét qua. Gió mạnh quét đến đâu, cô đi theo đến đó.

Lúc đầu chỉ là những đau đớn nhỏ, nhưng về sau Nhiếp Phong càng ngày càng vận động mạnh mẽ khiến Bạch Tuyết cơ hồ không chịu nổi.

Nhìn bề ngoài Nhiếp Phong thâm trầm, nhưng khi ở trên giường, anh lại giống như một chiến sĩ chuẩn bị xông trận.

Nhiếp Phong tấn công mạnh mẽ khiến cô thật thảm hại. Bạch Tuyết chỉ biết kêu khóc và rên rỉ, còn lại không biết mình nên nói gì để diễn tả sự thất bại của cô.

“Phong! Em chịu không nổi. Phong!” Bạch Tuyết trợn to hai mắt, cầu xin Nhiếp Phong. Thật ra, trong giờ phút đó, cô thật sự không biết mình muốn gì.

“Bảo bối, hãy gọi tên anh! Bảo bối! Gọi tên anh” Nhiếp Phong gào thét, phóng thẳng vào người Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết không biết mình đã gọi tên Nhiếp Phong bao nhiêu lần, gọi tên anh để đạt được cao trào duy nhất trong cuộc đời mình.

**

Tiếng nước chảy ào ào trong phòng tắm, Bạch Tuyết đang nằm co người trên giường nhẹ nhàng bò dậy, thân thể đau nhức khiến cô nhếch miệng than thở.

Vội vàng mặc chiếc đầm vào, Bạch Tuyết chỉ sửa sang lại tóc mình một chút. Nhân lúc Nhiếp Phong đang tắm, cô chạy trốn khỏi phòng.

Vừa mở cửa ra ngoài, cô nghe được tiếng nhạc xập xình, đình tai nhức óc, xem ra Party vẫn chưa kết thúc.

Bạch Tuyết theo khe , cửa chui ra ngoài, như vẫn còn luyến tiếc, cô quay đầu nhìn lại gian phòng một lần nữa.

Việc tối nay xem như là giấc mộng thôi.

“Bạch Tuyết? Cậu ở đây làm gì?” Đái Kiều Nghiên đang đứng bắt chéo hai cánh tay ở trước ngực, sắc mặt lạnh lùng nhìn Bạch Tuyết như thể cô là trộm cướp.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Năm Hạn

Hai mươi sáu tuổi là già sao?

Bạch Tuyết cảm thấy buồn bực. Năm nay mọi thứ diễn ra không như ý cô.

Đầu tiên là người bạn trai đã cùng chung sống hai năm lẻ hai tháng với cô nói chia tay tại công ty Phú Mỹ. Sau đó, lúc đang thất tình, tâm trạng cô không tốt nên làm việc có chút sai sót, bị đồng nghiệp khinh thường, tàn nhẫn sỉ nhục cô.

Trong cơn nóng giận, cô từ bỏ công việc có mức thu nhập khá cao, đưa đơn từ chức, xách balô lên vai đi du lịch.

Chơi ở bên ngoài chưa quá một tuần lễ, mẹ cô gọi điện thoại hỏi thăm tình hình của cô.

“Sao? Con thất tình? Còn từ chức nữa?” Mẹ Trương vốn là ca sĩ có giọng cao quăng tám, bây giờ giọng lại càng cao hơn, có thể đánh bại bất cứ người nào “Tuyết Nhi, con cũng hai mươi sáu tuổi rồi, cũng không còn nhỏ nữa. Hay con muốn về nhà ăn bám gia đình?”

Chắc người này không phải mẹ ruột cô rồi. Cô có nói cô sẽ không tìm việc làm mới để nuôi sống mình sao?

Ăn bám gia đình sao? Cô đi làm cũng bốn năm rồi, cũng để dành được một khoản tiền gửi ngân hàng. Khoản tiền kia vốn là muốn cùng bạn trai mua một căn phòng nhỏ trước khi kết hôn ở Bắc Kinh, nhưng vì phải góp đủ mười năm mà bạn trai cũng muốn bỏ cô nên khoản tiền đó cũng không còn nhiều.

“Con gái à, con về nhà đi, ba nuôi con.” Cha Bạch giành lấy điện thoại an ủi con gái mình, “Không cần gấp gáp. Ba cũng sớm không xem Trinh là con rể mình. Ba còn có rất nhiều lão đồng nghiệp cũng rất thích con. Giờ con cũng chia tay với nó rồi, nếu con muốn, ba sẽ nói dì Tề giới thiệu lão Lưu với con.”

“Cảm ơn ba.” Bạch tuyệt xúc động đến nỗi rơi lệ. Từ nhỏ đến lớn, chỉ có ba là người động viên tinh thần cho con gái thôi.

Dù sao cha mẹ cô cũng đã thông suốt, nên Bạch Tuyết muốn trở về thành phố Z ngay lập tức.

Vì cô cũng lớn tuổi rồi, lại chưa tìm được việc làm mới, chỉ bằng về nhà xem mắt một lần.

Vui chơi bên ngoài cũng đủ rồi, có lẽ cô cũng nên trở về nhà sau khi bỏ đi bốn năm trời.

Năm đó, còn nửa năm mới tốt nghiệp, cô chạy trốn tới Bắc Kinh, tìm việc làm thực tập tại một công ty. Cô cũng không đến dự buổi lễ tốt nghiệp cũng không xin phép thôi học vì cô không muốn chạm mặt với Đái Kiều Nghiên.

Bây giờ, bốn năm đã qua, cũng chỉ có một số ít bạn bè biết tin tức của anh và Đái Kiều Nghiên.

Sau khi tốt nghiệp, anh cùng Kiều Nghiên đính hôn, sau đó là kết hôn.
.....

Khi một bạn cùng lớp lên mạng đăng ảnh về hôn lễ giữa anh và Kiều Nghiên thì cô ngồi ôm đầu gối, khóc suốt một đêm. Ngày thứ hai, cô dọa các đồng nghiệp trong phòng với đôi mắt sưng phù như mắt ếch của mình.

Cô không cảm thấy đau lòng mà là vui vẻ.

Vì lúc đó cô làm chuyện không tốt đẹp lắm, sợ Kiều Nghiên sẽ bắt gặp lúc đó.

Cũng may, bọn họ cũng không có vì chuyện của cô mà phải chia tay.

Máy bay hạ cánh, Bạch Tuyết hít một hơi thật sâu thưởng thức không khí quê mình, cũng mát mẻ giống ở Bắc Kinh.

“Bạch Tuyết, Bạch Tuyết.” Mới vừa ra cửa, thấy một người đàn ông thanh lịch ôm bó hoa hồng to, đi về phía cô.

Bạch Tuyết mỉm cười với người đang đi về phía mình, người kia cũng bước tới đón.

“Aida, thật khách sáo. Cậu tới đón tớ là được rồi, còn mang hoa tặng tớ làm gì.” Bạch Tuyết vươn cánh tay về phía người kia, không phải muốn ôm đối phương, mà muốn nhận hoa hồng trong lòng cậu ta.

Người kia tránh sang một bên, khiến Bạch Tuyết chụp hụt, thiếu chút nữa ngã xuống.

“Không được chạm vào. Hoa này không phải tặng cậu” Tư Hoài Dương thẳng thắn nói, “Tớ chỉ thuận đường tới đón cậu thôi, đừng hiểu lầm.”

Cô khinh. Bạch Tuyết thầm nhủ, cố giữ thăng bằng, xách túi lên vai nhìn đóa hoa hồng Tư Hoài Dương ôm trong ngực, tức giận nói: “Cậu đó, hoa này không phải cho tớ thì cho ai? Cậu muốn làm tớ giận à?” Nếu

không phải tặng cô, thì tốt nhất là để trong xe, còn ôm bó hoa to dùng như thế vào đây làm gì chứ?

Tư Hoài Dương bĩu môi một cái, rướn cổ lên tiếp tục nhìn về phía lối ra.

Hành khách đều đã về hết, Bạch Tuyết nói xong cũng tự mình lấy hành lý, nhưng thấy Tư Hoài Dương vẫn còn đứng đó ngoái cổ nhìn như chờ đợi ai đó.

Đang chờ ai sao? Bạch Tuyết bĩu môi, thầm nghĩ.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Cậu Hầy Ngậm Miệng Lại Cho Tớ

Cho đến khi cô nhìn thấy một đội ngũ nữ tiếp viên hàng không đi ra từ phía cổng, cô mới bừng tỉnh hiểu ra.

Thì ra người đại thiếu gia đang đứng không phải là thanh mai trúc mã gì hết mà là một trong những nữ tiếp viên hàng không kia.

Vừa nhìn thấy đội ngũ nữ tiếp viên hàng không bước ra, Tư Hoài Dương vội vàng ôm bó hoa hồng lớn đang cầm trên tay chạy về phía một nữ tiếp viên có dáng vóc gầy gò, dung mạo thanh tú, xinh đẹp. Còn người kia đang nói chuyện với đồng nghiệp, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng cười thật vui vẻ.

Tư Hoài Dương ôm bó hoa hồng chạy về phía trước, tặng cho người nữ tiếp viên hàng không kia khiến cô bị các đồng nghiệp trêu đùa đến nỗi hai má cô ửng hồng, thậm chí nói gì đó.

Bạch Tuyết nhìn cảnh này, cảm thấy thật buồn cười.

Từ trước đến giờ, cô nghĩ những cảnh tỏ tình trước mặt bao nhiêu người chỉ có trong phim truyền hình thôi, nhưng hôm nay thật không ngờ cô lại được chứng kiến tận mắt ngoài đời như vậy.

Nữ tiếp viên hàng không cầm bó hoa trong tay, kéo tay Tư Hoài Dương, đưa hành lý cho Tư Hoài Dương kéo dùm.

Khi hai người đi đến trước mặt Bạch Tuyết, Tư Hoài Dương giới thiệu.

“Người này là bạn thân từ nhỏ đến lớn với anh, cô ấy tên Bạch Tuyết. Ba của cô ấy và ba anh đều là kỹ sư chế tạo xe hơi.” Tư Hoài Dương quay sang nữ tiếp viên hàng không để giới thiệu Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết lễ phép vươn tay chào hỏi, người nữ tiếp viên hàng không kia cũng đưa tay ra chào đáp lễ, không biết nụ cười trên mặt cô là thật hay chỉ là phép xã giao thông thường.

“Bạch Tuyết, đây là bạn gái tớ, Nhị Nhị, Hoa Nhị Nhị. Cô ấy thật xinh đẹp, đúng không?” Tư Hoài Dương đắc ý khoe khoang với Bạch Tuyết, đồng thời trên khuôn mặt trẻ trung cũng nở nụ cười đầy nết năn.

Hoa Nhị Nhị then thùng đẩy Tư Hoài Dương, cúi đầu mỉm cười.

Thật khó ưa. Bạch Tuyết cũng cười gượng gạo, trong lòng thầm mắng Tư Hoài Dương một trăm lần.

Nếu biết Tư Hoài Dương chỉ thuận đường đón mình, mục đích chính là muốn đón bạn gái, còn nói lời ân ái trước mặt mình thì cô sớm không nói việc mình về nước với cậu ta. Thà cô tự mình bắt xe về nhà còn hơn.

Vì ba cô làm việc cho công ty chế tạo xe hơi, nên từ nhỏ cô và Tư Hoài Dương cũng sống trong khu chung cư dành cho nhân viên của công ty. Thậm chí nơi đây cũng có nhà trẻ, trường tiểu học, trung học dành riêng cho nhân viên của công ty. Còn Bạch Tuyết lớn hơn Tư Hoài Dương một tuổi cho nên cô học cao hơn cậu ta một lớp.

Khi Bạch Tuyết lên lớp mười một, ba của Tư Hoài Dương từ chức. Từ một cửa hàng chuyên mua bán ô tô rồi trở thành đại lý và thành lập một công ty riêng, ông cứ thế một đường phát triển lớn mạnh. Cũng vì thế, Tư

Hoài Dương trở thành con nhà giàu – một công tử đẹp trai, cao to và giàu có.

Nhưng tình bạn giữa hai người vẫn không thay đổi, Tư Hoài Dương chưa bao giờ gọi Bạch Tuyết là “chị” , Die nd da nl e q uu ydo n, và Bạch Tuyết cũng xem cậu ta như một người bạn thân thiết dù cô đã đi xa tận bốn năm trời.

Để hành lý của Bạch Tuyết vào cốp xe, Tư Hoài Dương mở cửa sau cho Bạch Tuyết, còn cậu cùng bạn gái ngồi ở ghế trước.

Ở sân bay, cậu chỉ để ý đến bạn gái Hoa Nhị Nhị nhưng lên xe, cậu cũng trò chuyện vui vẻ với Bạch Tuyết.

Hiện tại Tư Hoài Dương tiếp quản chi nhánh công ty của ba cậu, có cơ hội thường xuyên đến Bắc Kinh công tác. Mỗi lần đến, lần nào cậu cũng hẹn gặp Bạch Tuyết.

Tư Hoài Dương không còn chuyện gì để nói nên đem chuyện cô ra nói “Gã họ Trịnh kia thật có mắt không trông. Dáng dấp cậu nhìn cũng khá, có ba làm cố vấn cho một công ty lớn, lương tháng cũng khá cao, thế mà gã không chọn cậu mà lại chọn Bạch Phú Mỹ kia sao?”

Khi biết chuyện Bạch Tuyết bị bỏ rơi, nếu Tư Hoài Dương không mắc bận công việc thì cậu ta đã đến Bắc Kinh đánh tên bạn trai họ Trịnh của cô một trận rồi.

Bạch Tuyết thở dài, nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ, cất giọng nói: “So với thời đại của ba tớ, lúc đó lương ba tớ chỉ đủ sống qua ngày mà ba của Bạch Phú Mỹ đã thành lập được công ty rồi.”

Hoa Nhị Nhị vừa vuốt mái tóc dài của mình, vừa quay đầu lại nhìn Bạch Tuyết, dịu dàng hỏi: “Tiểu thư Bạch chia tay với bạn trai rồi sao?”

Bạch Tuyết mỉm cười gật đầu một cái, “Đúng vậy. Nói chính xác, tớ bị bỏ rơi.” Cô giống như đang tự chế giễu mình.

“À.” Hoa Nhị Nhị ồ một tiếng, sau đó quay đầu lên mở nắp chai nước suối trong tay mình đưa cho Tư Hoài Dương nói, “Tư Hoài Dương, anh muốn uống không?”

Tư Hoài Dương vui mừng nhận lấy chai nước suối từ tay bạn gái mình, uống hai ngụm và trả lại cho cô.

Hành động của Hoa Nhị Nhị khiến Bạch Tuyết suy nghĩ, không phải cô ta.

“Tiểu Bạch, đừng nản lòng.” Tư Hoài Dương đang nhận lấy múi cam từ tay bạn gái vừa nói, “Dạng người thù mị, hiền lành như cậu lo gì không lấy được chồng. Nếu như cậu muốn thì có thể tìm đàn ông trong khoảng ba mươi hoặc bốn mươi cũng không sao cả.”

“Im miệng. Cậu ngậm miệng lại cho tớ.” Bạch Tuyết giận dữ đến nỗi muốn đập vào đầu Tư Hoài Dương.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Gặp Đối Tượng Xem Mắt

Bạch Tuyết cảm thấy không được tự nhiên, nên kéo váy mình xuống dưới một chút. Cô nhìn bóng hình mình trong gương với mái tóc quăn gọn sóng, chiếc váy liền quần bằng vải lụa màu trắng, khuôn mặt trang điểm như những thiếu nữ thời nay với đôi mắt được vẽ viền bóng, gấn lông mi giả cùng màu với màu son khiến cô như không tin đây chính là mình.

Nhớ lại lúc vừa về đến nhà, cô bị mẹ dụ dỗ, răn đe. Cuối cùng, vì không thỏa hiệp được nên cô đồng ý tham gia đại hội xem mắt “Duyên phận” do mười xã liên hợp lại tổ chức.

Mẹ cô nói: “Những cô gái mười tám, đôi mươi giống như những đóa hoa vừa mới nở rộ khiến ong mật bay lượn xung quanh. Còn những phụ nữ ở tuổi hai mươi hai, hai mươi ba lại giống như những đóa hoa thực thụ khiến những chú ong bướm e dè bay lượn trên dưới như dò xét. Còn riêng, những phụ nữ hai mươi lăm tuổi giống như những đóa hoa chỉ nở về đêm, phải được tưới nước mới giữ được vẻ tươi đẹp của mình. Những người phụ nữ ở độ tuổi này thường không thu hút những chú ong chú bướm lượn quanh mình nữa, nếu có thì chỉ có những chú ong chú bướm đại dột bay tới thôi.”

Điều này đúng là khinh thường phụ nữ quá rồi. Bạch Tuyết quyết liệt phản đối lời nói của mẹ mình nhưng cuối cùng mẹ cô cũng chẳng để ý đến.

Vốn nghĩ rằng đại hội xem mắt sẽ được tổ chức long trọng ở một khách sạn nào đó, sẽ có những món ăn ngon, hai người sẽ vừa ăn vừa trò

chuyện để tìm hiểu lẫn nhau. Nhưng không ngờ, chỉ là một cửa hàng có không gian rộng bằng phòng khách nhà mình.

Giống như loại “đang hẹn hò” hoặc như “đang XX, đừng quấy rầy”, hai bên nam nữ ngồi ở hai bên, người chủ trì giải thích sơ lược về quy tắc trò chơi. Sau đó, nam nữ sẽ thay phiên nhau, người hỏi, người trả lời xem họ có muốn tiến tới hay không.

Bạch Tuyết vô cùng hối hận vì đã đồng ý với mẹ tới tham gia buổi xem mắt nực cười thế này.

Giống như những chú khỉ trong vườn bách thú bị người dân đi dạo vây quanh lại xem, Bạch Tuyết hận vì không có cái lỗ nào để cho mình có thể chui xuống. Nếu để Tư Hoài Dương biết, chắc chắn cậu ta sẽ cười nhạo mình cho xem.

“Ba mẹ của tiểu thư Bạch làm nghề gì?” Một người đàn ông đeo kính cận lễ phép hỏi.

Sau khi kết thúc cuộc hỏi đáp, người chủ trì rút lui nhường thời gian cho đôi nam nữ trò chuyện để có thể hiểu nhau hơn.

Hay thật. Giờ lại đến phần hẹn hò chứ. Thật sự muốn chết cho rồi.

“Ừm. Ba tôi là cố vấn cho một công ty chế tạo xe hơi. Còn mẹ tôi, lúc trước là bác sĩ, hiện giờ do sức khỏe không tốt nên chỉ ở nhà chăm lo cho gia đình.” Bạch Tuyết nói một cách mĩa mai.

“Là bác sĩ lại để thân thể mình không khỏe sao?” Nghe nói người này chính là một nhân viên IT thuộc công ty cao cấp Bạch Lĩnh, anh ta nghi ngờ hỏi lại.

Thật là mắc bệnh thần kinh. Bác sĩ thì không được có bệnh à, không được có sức khỏe không tốt sao? Anh là IT của công ty Bạch Lĩnh, vậy

máy tính công ty anh không có virus sao? Dừng lại đi.

“Vậy tiểu thư Bạch làm nghề gì?” Người kia lại hỏi.

“Tôi mới từ Bắc Kinh trở về và đang thất nghiệp, cho nên.”

“Thật xin lỗi, tám phút đã hết, hẹn gặp lại.” Đối phương vốn không chờ Bạch Tuyết nói xong, lập tức đứng lên chẳng có một chút phong độ nào cả.

Tên này vừa mới nghe nói cô thất nghiệp đã lập tức trở mặt.

Người đàn ông tiếp theo trông còn rất trẻ, tóc anh ta nhuộm vàng, không giống ở tuổi hai mươi lăm..

“Xin chào. Tiểu thư Bạch, tôi là Khang Huy.” Người thanh niên trẻ tuổi cười tươi với Bạch Tuyết.

“Xin chào, tôi là Bạch Tuyết.” Ngược lại, Bạch Tuyết lại chẳng có chút hứng thú với người thanh niên này, mà nhìn người này cũng giống như loại người cà lơ phất phơ. (đồng nghĩa với từng tưng, đi đứng lơ là, tay chân lỏng lẻo phất phơ giống như phơ quần áo phất phơ trong gió)

“Tiểu thư Bạch còn có mấy anh chị em? Ba mẹ làm nghề gì? Nhà có mấy phòng? Có xe không? Nhà cô có muốn bắt rể không?” Khang Huy nhiệt tình hỏi, “Tôi vốn thẳng tính, không thích vòng vo hay giả bộ, có sao nói vậy, mong tiểu thư đừng chê cười”

Thẳng tính sao? Vậy xin hỏi một ngày anh đi cầu mấy lần?

Bạch Tuyết liếc mắt, đáp trả câu hỏi về ,bốn chữ đàn ông ở rể, “Không thể trả lời.”

Thật ra cô cũng trả lời rất thật lòng.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Cô Thích Khoai Tây Hơn

Trong thang máy, đi tới tầng hai, Nhiếp Phong thấy cảnh ồn ào bên dưới nên cau mày hỏi quản lý "Phía dưới có việc gì ồn ào thế?"

Quản lý vội vàng giải thích: , die,n; da.nlze.qu;ydo/nn.. "Thưa Tổng giám đốc Nhiếp, nửa tháng trước, hợp tác xã bao gồm mười xã liên kết lại đã thuê lại nơi này, muốn tổ chức đại hội xem mắt. Hôm nay chính là ngày tổ chức đại hội xem mắt đó. "

Đại hội xem mắt sao? Thuê nơi này để tổ chức đại hội xem mắt sao? Hay thật.

Nhiếp Phong khinh thường hừ lạnh, "Ở một nơi như thế này lại có thể thành công xem mắt sao? Đúng là một đám người muốn tự làm khổ mình mà."

Tốn thời gian đi đây đó để thư giãn còn hơn là đến đây xem mắt.

"Ha ha, đúng vậy ạ ." Giám đốc Hoàng cười ha hả, nói, "Dù sao những người tham gia trò chơi cũng là những người trưởng thành, tỷ lệ thành đôi có lẽ chỉ 1% nhưng họ thích thế."

Trò chơi cho người trưởng thành sao? Nhiếp Phong lắc đầu cười, xoay người bước vào thang máy.

Ngồi ở phía dưới, mặc kệ những người đàn ông tới xem mắt đang chọn tới chọn lui nhưng mắt Bạch Tuyết vẫn đang nhìn vào quả hồng trên bàn,. Cuối cùng cô thấy thích khoai tây hơn, còn quả hồng có chút vết nứt bị cô bỏ qua một cách đáng thương.

Bạch Tuyết buồn bã ngồi trên ghế, mắt nhìn ra ngoài cửa, nhìn thấy có một người đàn ông tuấn tú đang chuyện trò vui vẻ với người bên cạnh, nụ cười này không biết là thật hay giả.

Cô buồn bực đứng lên. Cô vốn là bị mẹ buộc tham gia lễ xem mắt này, nên dù nó tốt thế nào cũng khiến cô không cam tâm.

Nếu cô không thích đến đây, hay là cô cũng nên đi dạo quanh đây một chút.

Cho đến bây giờ, cô cũng chưa tìm được việc làm, hay là cô có nên về nhà ăn bám cha mẹ không đây?

Chỉ sau một ngày, cô đã suy nghĩ thông suốt, cô cũng đã rời khỏi thành phố Z bốn năm rồi. Cái gì cũng đã từng trải qua nên bây giờ cô cũng nên về nhà để làm tròn bốn phận đạo hiếu với cha mẹ.

Sau mấy ngày đi du lịch, cô lên mạng để tìm thông tin tuyển dụng từ các công ty và bắt đầu chuẩn bị CV (đơn giới thiệu sơ lược về bản thân) và sơ yếu lý lịch.

Hiện giờ, có hai công ty gọi điện thoại muốn phỏng vấn cô. Vì thế, cô muốn nhân cơ hội đi dạo một vòng, tiện thể mua vài bộ quần áo để đi phỏng vấn.

Nghĩ vậy, Bạch Tuyết cũng chẳng thèm chào hỏi người chủ trì đại hội, tự động tháo thẻ bài cất vào túi xách mình, cứ thế bỏ đi lên tầng trang phục.

Tập đoàn Thiên Mã là một tập đoàn lớn của thành phố Z, đồng thời cũng là một nhãn hiệu quốc tế nổi tiếng trên thị trường.

Mặc dù nghĩ mình nên mua vài bộ y phục, nhưng dù sao tập đoàn này nằm trong top 500 công ty sáng giá, nổi tiếng ở thành phố Z cũng như ở Bắc Kinh. Có lẽ cô cũng không cần mặc nhãn hiệu mắc tiền như thế này để đi phỏng vấn chứ?

Bạch Tuyết dè dặt đi tham quan nhiều cửa hàng chuyên kinh doanh về đồng phục và cũng chọn được vài bộ thích hợp.

Nhiếp Phong và Giám đốc Hoàng vừa đi vừa nói chuyện về sản phẩm mới tung ra thị trường.

"Tổng giám đốc Nhiếp, lần trước ngài từ chối lời mời của nhãn hiệu Cool Man, phía bên đó cũng đang muốn tích cực liên lạc bên mình. Và lại, công ty mình cũng đang muốn hợp tác với một số nhãn hiệu có chất lượng để thu hút khách hàng. "

Dáng người Nhiếp Phong vốn cao, anh cao 1m85. Tuy không phải là người đàn ông cao nhất nhưng anh lại có sức hấp dẫn lại có khí chất England khác xa với những người đàn ông Trung Quốc nho nhã càng khiến anh trở thành tiêu điểm cho những cô gái còn độc thân.

Hiện tại anh đang ở lầu sáu, lầu chuyên về nữ trang, cũng là lầu cao nhất trong tòa nhà này.

Tất cả những thứ này không làm anh cảm thấy hài lòng, đầu óc anh đang suy nghĩ về đề nghị đa dạng hóa sản phẩm của giám đốc Hoàng.

"Tiểu thư, nhãn hiệu của chúng tôi là nhãn hiệu của Ý, đương nhiên giá tiền cũng khác giá tiền trong nước, mà sản phẩm nhập khẩu từ nước ngoài cũng khác sản phẩm trong nước chứ." Người bán hàng mỉm cười, cố gắng giải thích nguyên nhân vì sao cái đầm lại có giá tiền đắt đến thế.

Truyện chỉ được đăng duy nhất tại Die nd da nl e q uu ydo n,

"Nhưng sản phẩm này không phải là hàng nhập khẩu từ nước ngoài." Bạch Tuyết cầm một cái quần nữ có giá 2480, không nhin được chắc lưỡi hít hà, "Đâu phải thứ nào nhập khẩu từ nước ngoài cũng đều là hàng cao cấp cả đâu?"

Nhiếp Phong nhúu mày, chợt dừng bước, cẩn thận lắng nghe lời nói của vị khách hàng này.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Gặp Nhau

Nếu là Bắc Kinh, mua chiếc quần với giá 5000 thì không có gì phải ngạc nhiên.

Bạch Tuyết tự khinh thường mình vì giờ cô lại có tư tưởng bần hàn như vậy, cầm một chiếc quần của Ý lại cảm thấy nó không đáng giá đến 2500.

Sau một lúc suy nghĩ, cô trả lại chiếc quần cho nhân viên Die nd da nl e q uu ydo n, bán hàng, lịch sự nói cảm ơn và xoay người đi tới quầy khác.

“Không phải công ty nằm trong top 500 công ty hàng đầu thế giới phỏng vấn nên cũng không cần thiết phải mua bộ đồ đắt tiền như vậy đâu.” Cô tự tìm cớ cho mình.

Từ nhỏ bản thân mình vốn nghèo thì bây giờ cũng vậy.

Những lời Bạch Tuyết tự mình thầm thì đều bị Nhiếp Phong nghe không sót một chữ, anh chau mày, liếc mắt nhìn nhãn hiệu kia và cất bước đuổi theo Bạch Tuyết.

“Cô à, xin dừng bước.” Nhiếp Phong kêu Bạch Tuyết.

Nghe thấy có người gọi mình, cô tự nghĩ hay là mình làm rơi đồ. Bạch Tuyết lập tức nhìn xuống, sau đó lại ngẩng đầu lên.

Là anh....

Bạch Tuyết lập tức bối rối, sau đó cô lập tức bình tĩnh lại, phản ứng đầu tiên của cô chính là bỏ chạy.

“Ôi” Nhiếp Phong sửng sốt, không ngờ cô gái kia nhìn anh sợ đến nỗi phải bỏ chạy ngay tức khắc.

“Tổng Giám Đốc Nhiếp?” Giám Đốc Hoàng cũng ngạc nhiên nhìn bóng lưng nhỏ nhắn của cô gái đang chạy trốn kia, cô ấy chắc cũng vất vả khi muốn chạy nhanh với đôi giày cao gót như thế kia. Cô gái này quả thật là người hiếm thấy. “Hay là cô vừa mới trộm thứ gì ở cửa hàng này?”

Chân mày Nhiếp Phong nhíu chặt, khoát tay nói: “Cậu hãy yêu cầu nhân viên bán hàng kiểm tra xem có mất thứ gì hay không?” Nói xong, anh đuổi theo cô ấy.

Bạch Tuyết sợ đến nỗi hồn bay phách tán.

Dáng dấp anh vẫn anh tuấn, hiên ngang như thế. Cách đi đứng, vẻ mặt cương nghị cùng với khí chất quý tộc của anh vẫn như cũ.

Bốn năm trước cô dùng thủ đoạn hèn hạ leo lên giường và cướp bạn trai của người khác. Đến nay, vết nhơ đó vẫn luôn bám theo cô dai dẳng.

Sao anh ấy lại ở thành phố Z được? Người đàn ông đẹp trai và có sức quyến rũ như anh ta nên ở Thượng Hải hoặc Quảng Châu thì tốt hơn.

Cô cảm thấy chân mình rất đau. Bạch Tuyết không biết mình đã chạy bao lâu rồi, giờ mới nhận ra mình đang ở lầu sáu. Cô phải chạy xuống dưới lầu thôi.

Thấy người đàn ông kia không còn đuổi theo mình nữa, Bạch Tuyết khập khễnh bước từng bước xuống cầu thang.

“Cô à, sao cô gấp gấp chạy trốn như có ma đuổi theo cô vậy?” Người đàn ông kia buông lời giễu cợt.

Chân Bạch Tuyết trượt xuống, cả người muốn ngã xuống cầu thang rồi.

Nhờ có bàn tay của người đàn ông đỡ nên cô không bị té.

Đáng ghét. Anh mới là quý đó.

Bạch Tuyết thở hỗn hển, vượt ngực mình để bình tâm lại.

Nhiếp Phong nhìn người phụ nữ trước mặt, tóc cô rối loạn, , die,n; da.nlze.qu;ydo/nn..khuôn mặt đỏ bừng, thở hỗn hển. Anh có cảm giác mình đã từng gặp cô ở đâu rồi.

“Vây. sao anh lại đuổi theo tôi?” Bạch Tuyết vuốt mái tóc, cố ý kéo mái tóc mình che khuất nửa bên gò má của mình.

“Bởi vì cô chạy, nên tôi đuổi theo.” Nhiếp Phong nhìn Bạch tuyết từ đầu đến chân, tìm lý do để trả lời cô.

Nhìn thoáng qua, cô mặc trang phục cũng bình thường nhưng thật ra quần áo, giày, ví đều là những loại hàng tốt.

Những thứ này đều thuộc một nhãn hiệu nổi tiếng, chú trọng vào độ thoải mái của người mua.

Đồ điên. Cô chạy thì anh ta liền đuổi theo sao. Nếu có mười phụ nữ chạy, anh cũng sẽ đuổi theo sao?

Đúng lúc đó, điện thoại của Bạch Tuyết và Nhiếp Phong đồng loạt vang lên.

Bạch Tuyết lấy chiếc điện thoại từ trong bao da ra và đi ra ngoài, còn Nhiếp Phong cũng định thần lại, lấy điện thoại di động ra nghe.

“Alô” Giọng Nhiếp Phong trầm thấp dễ nghe khiến người cô run lên. Cô đang cố gắng tìm điện thoại, nhưng tìm mãi cũng không thấy. Cứ như thế, điện thoại cứ reo chuông mà không thấy ai trả lời.

“Tổng giám đốc Nhiếp, cô gái kia không có lấy thứ gì từ cửa hàng.” Giám Đốc Hoàng điều tra xong, cố ý gọi điện thoại báo cho Tổng Giám Đốc biết.

“OK.” Nhiếp Phong cúp điện thoại, nhìn Bạch Tuyết vẫn còn đứng đó, mãi không lấy điện thoại ra được.

“A” Bỗng nhiên Bạch Tuyết hét lên.

Điện thoại di động giống như cá từ dưới sông nhảy lên, rời khỏi bao da. Bạch Tuyết liền vứt bỏ bao da để chụp lấy điện thoại của mình.

Hết

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Thì Ra Là Em

Điện thoại di động từ trong bao bật lên, giống như cá nhảy lên khỏi mặt nước. Cô nhanh chóng quăng cả ví da, dùng hai tay đón lấy điện thoại.

Điện thoại như đang trôi trên người cô, mấy lần bay lên không trung như không muốn bị Bạch Tuyết chụp lấy. Khi cô nhìn thấy điện thoại sắp rơi xuống đất, cô hoảng sợ la lên.

“Không.” Sau khi cô từ chối, cô đến cửa hàng điện máy Trí Năng, dùng hết số tiền mình có mới mua được chiếc điện thoại này.

Điện thoại sắp chạm xuống mặt đất thì bỗng nhiên có một bàn tay to lớn chụp được nó. Nhiếp Phong tự khen tài nghệ chơi bóng đá của mình cũng không thua gì mấy năm trước.

A! Bạch Tuyết dùng mười ngón tay che mặt của mình lại. Chỉ vì không muốn nhìn thấy chiếc điện thoại vỡ nát trên mặt đất mà cô dường như không để ý đến dáng vẻ sợ hãi và khôi hài của mình lúc này.

“Cô à, điện thoại của cô đây.” Nhiếp Phong đưa điện thoại cho cô gái trước mặt mình. Dáng vẻ của cô ấy khiến anh cũng giật mình.

Cô từ từ kéo mười ngón tay xuống. Động tác đó khiến da thịt trên gương mặt vốn nghiêm túc của cô cũng bị biến dạng, nhìn rất giống những nhân vật hóa trang trong lễ hội halloween được diễn ra hàng năm.

Điện thoại của cô. Chắc cô lại phải tốn khoảng từ bốn ngàn đến năm ngàn nhân dân tệ mới có thể mua được chiếc mới.

Cảm ơn ông trời. Cảm ơn phật tổ Như Lai. Cảm tạ thánh Alla. Cảm tạ tất cả các thần linh.

Nếu nó bị hỏng, chắc cô buồn bức mấy ngày ăn không ngon ngủ không yên.

“Cám. Cám ơn anh” Bạch Tuyết bước tới cướp lại điện thoại của mình, lại còn muốn hôn nó hai cái.

Nhiếp Phong cảm thấy cô gái trước mắt mình rất thú vị.

Đầu tiên là chạy trốn, sau đó vui vẻ nhận lấy điện thoại với khuôn mặt thật hài. Thật đáng yêu. Nhưng tại sao anh nhìn cô gái này thật quen?

“Đáng chết, anh dám giở trò với tôi sao? Anh đợi đó.” Bạch Tuyết cầm điện thoại di động cũng không nhặt bao đựng lên, cẩn rằng nghiêng lợi tìm số điện thoại trong danh bạ cuộc gọi nhớ. Còn ai nữa, chính là thanh mai trúc mã của cô Ti Hoài Dương.

Không suy nghĩ gì, cô lập tức bấm số, chuẩn bị mở miệng mắng người nào khiến cô ngã, suýt làm hỏng điện thoại của cô, khiến cô suýt chút nữa mất 5000 vạn nhân dân tệ.

Nhiếp Phong liếc mắt nhìn đồ trong ví da và bao điện thoại nằm dưới đất.

Thực tế, anh không cần giúp cô nhặt đồ từ dưới đất lên, nhưng nơi này là công ty do nhà anh sáng lập nên việc trợ giúp khách hàng để nâng cao hình tượng tốt đẹp cho công ty cũng là nhiệm vụ của Tổng giám đốc như anh đây.

“Ty Hoài Dương, cậu là đồ khốn kiếp, tớ trừ cho cậu, dù có uống thuốc xuân được cũng không lên nổi, tên khốn kiếp”

Cúi xuống nhặt ví da, Nhiếp Phong nghe cô ấy chửi, tức thì bị chấn động. Anh đứng lên, cầm ví da của cô, anh kinh ngạc khi thấy Bạch Tuyết đang đi tới cầu thang, thấp giọng mắng người khác một cách thậm tệ.

“Sao tớ lại mắng cậu hả?” Bạch Tuyết tức giận gầm nhẹ, “Sớm không gọi, muộn không gọi, lại để tớ gọi cậu. Hừ hừ, cậu có biết cậu suýt chút nữa hại tớ làm rớt bể chiếc điện thoại trị giá 5000 nhân dân tệ. Sao? Xem mắt được không à? Lần sau cậu cũng tới dự đại hội này thì sẽ biết.”

Ti Hoài Dương biết chuyện Bạch Tuyết đi xem mắt, liền hỏi thăm một chút. Ngược lại, cậu lại bị cô mắng té tát.

“Được rồi, chờ tớ ứng phó với mẹ xong, tớ sẽ đến chỗ cậu xé rách miệng cậu ra.” Bạch Tuyết mang một bụng uất ức không biết trút giận vào đâu. Nói chuyện với Ti Hoài Dương lại nhớ nỗi đau của mình”Cái gì? Cậu cùng ăn bữa tối lãng mạn với bạn gái sao? Đồ trọng sắc khinh bạn. Thật khốn kiếp. “

Cô thở hồng hộc, sau đó cúp điện thoại. Bạch Tuyết bĩu môi, vuốt lại tóc mình.

“Cô à.” Nhiếp Phong đi tới sau lưng Bạch Tuyết, lấy ví da đưa tới, “Ví của cô đây.”

“A! Cảm ơn! Cảm ơn!” Bạch Tuyết lập tức biến đổi, từ Bà La Sát biến thành Tiểu Bạch Thỏ, lại vuốt mái tóc qua một bên, xoay người cầm lấy “Thật ngại quá. Hẹn gặp lại.”

Không chờ Nhiếp Phong mở miệng, với đôi giày cao gót, Bạch Tuyết đi như chạy xuống lầu, dáng vẻ rất buồn cười.

Nhìn bóng lưng cô dần dần khuất xa, Nhiếp Phong nhếch miệng cười khẽ một tiếng.

Giơ tay phải lên, Nhiếp Phong cầm một tấm thẻ trong tay: Đại hội xem mắt Ngưu Lang Chức Nữ, tên họ Bạch Tuyết, giới tính nữ, số tuổi 26.

Khi này không thấy rõ mặt cô, nhưng trong thẻ này có hình cô, diện mạo cô thật quen mắt.

“Bạch Tuyết?” Ngón tay thon dài của Nhiếp Phong gõ gõ giống như đang chơi bài xì phé, tự nhủ “Là em à?”

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Điên Rồi, Ban Ngày Lại Mơ Mộng Thế Chứ

“Còn xem mắt nữa sao?”

Bạch Tuyết từ trên ghế sofa nhảy dựng lên, sợ hãi làm rơi quả táo đang cầm trên tay, la lên “Mẹ, mẹ giết con đi thì tốt hơn, chứ đừng khiến con giống như miếng thịt trên sạp mặc cho người ta chọn tới chọn lui.”

Mẹ Bạch đang xếp quần áo, nghe vậy cũng không tỏ ý gì, nói: “Miếng thịt còn có người chọn tới chọn lui, còn hơn trốn trong một góc, ngay cả ruồi muỗi cũng không thềm đậu thì thật là đau khổ.”

Bạch Tuyết hét lên một tiếng ngã xuống sô pha, làm ầm ỹ khắp một góc nhà.

“Ba, xem mẹ kìa. Mẹ đang trêu con là không có ai thèm con. Chẳng qua là những tên đàn ông kia không có mắt thẩm mỹ, nên không để ý đến người phụ nữ thực nữ, dịu dàng như con thôi, chỉ thích trò chuyện với những cô gái giả vờ yếu điệu thực nữ mà thôi.” Bạch Tuyết oan ức nói.

Mẹ Bạch bĩu môi, cầm quần áo mới vừa xếp đem cất vào tủ. Sau đó, bà quay lại liếc nhìn con gái mình một cái, “Nếu người ta giả bộ làm thực nữ thì tại sao con cũng không giả làm tiên nữ một lần cho mẹ thấy đi. Con gái ngốc à, đàn ông chỉ thích những cô gái hiền hậu, thực nữ, biết làm nũng với họ mà thôi. Còn con, người ta vừa mới ngồi xuống đối mặt với con thì con đã thẳng thắn như vậy.”

Bạch Tuyết trợn mắt , không hiểu lời mình nói sai ở đâu.

Lúc này chuông cửa vang lên, Bạch Tuyết không muốn nghe mẹ cầu nhàu nữa nên chạy ra mở cửa.

Bùm! Cô vừa mở cửa đã nghe thấy có tiếng pháo nổ, sau đó toàn thân cô dính đầy mảnh vụn của xác pháo.

“Chúc mừng tiểu thư Bạch Tuyết vì lần đầu tiên xem mắt bị thất bại.”
Tư Hoài Dương giơ thanh pháo trong tay mình vui vẻ hoan hô.

Khuôn mặt Bạch Tuyết bắt đầu xám xịt.

“Sao mặt cậu lại như vậy? Không phải là cậu không muốn xem mắt hay sao?” Vẻ mặt vui vẻ của Tư Hoài Dương khi nhìn thấy gương mặt như muốn giết người của Bạch Tuyết, cảm thấy có cái gì đó không đúng, có chút chờ đợi nói, “Hay là cậu thích người ta mà người ta không thích cậu phải không?”

Người này. người này thật xấu xa. Hay là ông trời phái người này tới để trêu tức cô sao?

Bạch Tuyết co chân, đá vào chân Tư Hoài Dương khiến cậu ta đau đến nỗi cười nhăn răng.

“Ai chà, Tư Hoài Dương đến rồi à.” Mẹ Bạch mới vừa đi tới cửa, nhìn thấy Tư Hoài Dương vui vẻ cười tươi như hoa, “Mau vào đây. Bạch Tuyết, lấy chổi quét sân đi, đừng để hàng xóm thấy sân nhà mình không sạch sẽ.”

Mẹ Bạch vui vẻ kéo cánh tay Tư Hoài Dương vào trong nhà, vừa đi vừa quan tâm hỏi: “Cháu có lái xe tới không? Giờ cũng tới giờ ăn cơm trưa, cháu ở lại dùng cơm và uống với bác trai vài chén... Lát nữa, Bạch Tuyết sẽ lái xe đưa cháu về.”

Từ nhỏ đến lớn, Mẹ Bạch vốn có tư tưởng trọng nam khinh nữ vô cùng nghiêm trọng. Mẹ Bạch hận vì không thể đổi Tư Hoài Dương và con gái của mình được, nên bà yêu thương cậu nhóc này hơn là con gái ruột thịt của mình.

Nhìn thấy Bạch Tuyết nhìn mình chăm chăm, Tư Hoài Dương quay đầu lại, làm mặt quỷ trêu chọc Bạch Tuyết, vui vẻ ôm vai mẹ Bạch cùng bước vào trong nhà.

“Con thích nhất những món ăn do mẹ làm. Hôm nay con thật có lộc ăn!” Tư Hoài Dương nịnh nọt nói khiến mẹ Bạch cười tươi như thiếu nữ tuổi đôi mươi.

Ba Bạch lấy chổi đưa cho con gái, nhỏ giọng nói: “Thật ra Tư Hoài Dương tới là để cứu con. Nếu không mẹ con vẫn còn ở đây lần nữa con suốt ngày.”

Trong lòng Bạch Tuyết oán hận, cầm cây chổi do cha mình đưa tới, vừa quét dọn vừa lầm bầm chửi rủa Tư Hoài Dương.

Đột nhiên, khuôn mặt Nhiếp Phong ,với bóng dáng quý tộc mang khí chất England xuất hiện trong đầu cô.

Nụ cười của anh, giọng nói của anh, ngón tay của anh. Tư Hoài Dương còn kém xa so với anh.

Bọn họ đã từng gần gũi, tiếp xúc lẫn nhau. Môi anh từng tiếp xúc với môi cô, đôi mắt lưu luyến nhìn cô, giọng anh thì thầm bên tai cô, ngón tay anh cũng đã từng phủ trên thân thể cô.

Điên rồi! Bạch Tuyết trợn hai mắt. giữa ban ngày ban mặt như thế này, sao cô lại mơ mộng thế chứ?

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Oan Gia

Ở thời đại này, mọi thứ đều không có nghĩa lý gì, chỉ có đồng tiền mới có thể chi phối mọi thứ.

Sau khi nói chuyện nghiêm túc với mẹ Bạch một lần, cuối cùng Bạch Tuyết cũng đã thuyết phục được mẹ mình chờ cô nửa năm, chờ cô tìm việc làm thật ổn định ở thành phố Z. Sau đó, cô sẽ tính đến chuyện tìm kiếm bạn trai và đi đến hôn nhân.

Dĩ nhiên, Tư Hoài Dương cũng nói giúp cô rất nhiều nên Bạch Tuyết tạm thời tha thứ cho tội lỗi cho cậu ta, tội dám lấy thanh mai trúc mã làm thú vui, cố tình trêu chọc mình.

Ở thành phố Z, những anh chàng đẹp trai với diện mạo phong lưu tụ tập thành nhiều nhóm nhỏ trong quán rượu, còn Bạch Tuyết lại cảm thấy chẳng có chút hứng thú nào với những anh chàng như vậy.

Với y phục Tây âu cùng áo sơ mi không thể che được phía dưới càn khiến cô có ý nghĩ khinh thường.

Những anh chàng kia lại cố gắng tỏ ra hòa nhã, muốn khoe khoang, khen ngợi chính mình nhưng chỉ làm những cô gái càng không vừa mắt.

Sau khi uống chai bia xong, cô ngó quanh quất vẫn chưa thấy Tư Hoài Dương xuất hiện. Vốn hai người hẹn nhau tám giờ rưỡi đến quán rượu,

nhưng mà giờ cũng gần mười giờ rồi, cậu vẫn chưa đến, lại không thèm gọi điện thoại cho cô.

Có lẽ bộ dáng lơ là, chán nản của cô hấp dẫn những tên đàn ông ham tìm kiếm của lạ nên có hai người đàn ông đến tán tỉnh cô. Khi nghe cô dùng những lời lẽ thâm độc thì họ khó chịu bỏ đi.

Cô chờ Tư Hoài Dương vì muốn nhờ cậu ta giới thiệu cho cô một vài việc làm tốt ở thành phố Z, để tránh cho mình khỏi phải tìm kiếm một nhóc. Nếu không vì mục đích đó, cô đã sớm xách giỏ, đi về nhà rồi.

“Nhìn kìa, Joe đến rồi.” Ở một quầy rượu khác, các cô gái đang bắt đầu ồn ào.

Theo quán tính, Bạch Tuyết đưa mắt hướng về phía cửa quán rượu, cũng muốn nhìn xem người đàn ông lại có thể làm nhiều cô gái say đắm như thế là ai?

Nhưng khi cô liếc mắt nhìn về hướng đó, Bạch Tuyết liền bỏ chân từ trên cao nhảy xuống, cầm ví da muốn trốn đi.

Ông trời ơi! Thành phố Z nhỏ như vậy sao? Quả đất thật tròn như thế sao?

Bóng dáng phong lưu cùng gương mặt nhàn nhã của Nhiếp Phong đang đứng trò chuyện cùng người đàn ông nọ ngoài cửa, nụ cười trên mặt xuất hiện đủ để làm say đắm lòng người.

Ai cha, cô đúng là mê trai đẹp. Chỉ nhìn nụ cười trên khóe môi của người đàn ông này thôi mà cũng đủ làm cô say đắm đến nỗi thể hiện tất cả trên khuôn mặt mình rồi.

Bạch Tuyết núp vào trong góc tối, muốn đợi Nhiếp Phong rời khỏi đây để cô chạy trốn ra khỏi quầy rượu.

Trốn trong góc tối, cô có thể được nhìn lên anh.

Anh chỉ cần giơ tay, nhắc chân cũng đủ khiến người khác say đắm ngăm nhìn, tựa như một chàng bạch mã hoàng tử trong đồng thoại xuất hiện hấp dẫn ánh mắt của bao nhiêu cô gái.

Ai cũng nói, mỗi tình đầu là mỗi tình đẹp nhất đời con gái. Cũng đã từng có lúc, Bạch Tuyết hận tại sao mỗi tình đầu của mình không phải là một kẻ kiêu ngạo một chút, tự tin một chút giống như Tư Hoài Dương mà lại là một người đàn ông có nhiều ưu điểm cùng vẻ thu hút giống như là Nhiếp Phong đây.

Mặc dù nói bề ngoài của người đàn ông này hết sức ưu tú nhưng Bạch Tuyết cũng biết đánh giá Nhiếp Phong như vậy là có chút phiến diện (ý là chỉ có một phía, là không công bằng). Cô không muốn vì vẻ mặt ưu tú của anh mà lại mê mẩn anh ta.

Lắc mạnh đầu, Bạch Tuyết ép mình nên tỉnh táo một chút.

Nhiếp Phong đã kết hôn rồi. Cô nghe người bạn thời đại học nói anh ta còn có một đứa con trai. Cô không muốn nghĩ nữa.

Đột nhiên, tầm mắt Nhiếp Phong hướng về phía cô, lại chăm chú nhìn cô khiến cô rét lạnh.

Không thể nào? Anh ấy đã nhận ra mình rồi sao? Không thể nào. Theo bản năng Bạch Tuyết nhìn quanh quất hai bên, rõ ràng cô đang đứng trong góc tối.

“Bạch Tuyết! Bạch Tuyết! Xin lỗi cậu.” Tư Hoài Dương đẩy cửa quán rượu la lên. Cậu ta cũng không nhìn thấy Nhiếp Phong đứng ngay cửa nên mở cửa, đụng phải Nhiếp Phong. Tư Hoài Dương bèn nói xin lỗi, sau đó chạy đến bên cạnh Bạch Tuyết đang trốn trong góc kia, nói, “Tớ bị kẹt xe trên đường.”

Bạch Tuyết trợn tròn mắt, chỗ cô đứng rất dễ nhìn thấy sao? Sao Tư Hoài Dương vừa bước vào lại có thể dễ dàng nhìn thấy cô được?

“Bạch Tuyết, cậu giống như ma nữ, đứng trong góc tối làm gì đây?” Tư Hoài Dương bước tới trước mặt Bạch Tuyết ngăn lại tầm mắt của Nhiếp Phong , “Sắc mặt của cậu không tốt lắm.”

Sắc mặt của Bạch Tuyết quả thật là không tốt bởi vì hiện giờ cô cảm thấy cô và Tư Hoài Dương thật sự là oan gia.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Đã Từng Nhìn Thân Thể Của Nhau Rồi Còn Gì

Truyện chỉ được đăng tại

“Quen sao?” Hà Tử Hồng nhìn về hướng quầy bar, bĩu môi nói.

“Không quen.” Nhiếp Phong bưng ly rượu lên, khẽ nhấp một ngụm.

Hà Tử Hồng cười cười, “Mặc dù cậu cố tình che giấu nhưng cũng không thể giấu tới được. Cậu có thể không biết người đàn ông kia nhưng cậu nhất định quen biết người phụ nữ này.”

Làm bạn bè hơn mười năm, muốn lừa gạt Hỏa Nhân Kim Tinh (ý là mắt thần ấy) này, Nhiếp Phong còn phải cố gắng tu luyện thêm mấy năm nữa.

Anh nhếch môi tỏ vẻ không quan tâm, “Có quen biết với cô gái đó không thì chưa biết nhưng cũng vài lần gặp cô ấy vào bốn năm trước.”

“Đã từng gặp vài lần cũng giống như là có quen biết với người ta rồi còn gì. Nếu nói chính xác hơn, tớ thấy chắc cậu đã trực tiếp kéo người ta lên giường rồi.” Hà Tử Hồng trêu đùa nói.

Kéo lên giường? Mắt Nhiếp Phong lóe sáng, anh bưng ly rượu hớp một ngụm để che giấu sự thật.

Chuyện tình một đêm giữa anh với cô ấy xảy ra như một giấc mơ ngay trong chính ngôi biệt thự của anh. Đó không phải là lần đầu tiên anh biết cô

ấy yêu thầm anh, anh đã từng nhiều lần thấy cô đang nhìn trộm anh, nhưng anh không ngờ đêm ấy cô lại dám chủ động nuốt trọn anh như thế.....

“Dù gì cũng có duyên với nhau, mà cậu cũng đã gặp cô ấy rồi, hay là cậu nên bước đến đó chào hỏi người ta một tiếng đi.” Hà Tử Hồng chính là người thích làm thiên hạ đại loạn, càng loạn anh ta càng thích.

Trong nhất thời, Nhiếp Phong không thể phản bác anh ta được, bị Hà Tử Hồng kéo từ trên ghế cao xuống, lôi kéo anh bước đến quầy rượu.

Bạch Tuyết đang liên tục mắng Tư Hoài Dương là tên lường gạt, đang trách cậu ta rằng đến muộn mà không thèm gọi điện thoại cho cô, đã vậy còn viện cớ với lý do là bị kẹt xe. Cậu ta đến trễ mà còn làm cô bị bại lộ.

Lúc này, khi nhìn thấy Nhiếp Phong đứng cùng bạn của anh ngay cửa, Bạch Tuyết cảm thấy khó chịu, ngứa ngáy giống như một người đã lâu không được tắm gội sạch sẽ.

“Nếu cậu có hẹn ăn cơm với bạn gái thì cứ gọi điện thoại nói với tớ một tiếng. Vậy thì tớ không cần phải ngu ngốc cứ ngồi chờ cậu ở đây mà đi thẳng về nhà rồi.” Bạch Tuyết tức giận nói.

Thật ra Tư Hoài Dương đến trễ là vì chuyến bay của bạn gái cậu ta bị hủy bỏ bất ngờ, nên cậu cùng cô ấy đi ăn cơm, rồi đưa cô ấy về nhà. Sau đó, cậu mới ghé tới nơi hẹn cùng Bạch Tuyết.

Bởi vì Bạch Tuyết lái xe mà lại uống bia, nên Tư Hoài Dương đành phải uống nước trái cây, giữ cho mình tỉnh táo để lát nữa đưa Bạch Tuyết về nhà.

Sau khi bị Bạch Tuyết dùng quyền đâm một cú hích khiến anh cảm thấy mình bị nội thương, Tư Hoài Dương mạnh mẽ hớp một ngụm nước trái cây với vẻ mặt đau khổ nói: “Tớ không gọi cho cậu vì sợ bị Nhị Nhị hiểu lầm.”

“Hiếu lắm. Hiếu lắm cái đầu cậu đó” Bạch Tuyết giơ tay lên, mạnh bạo đập một quyền vào người Tư Hoài Dương khiến cậu ta gào thét, uốn éo lưng mình, “Tớ với cậu mà hiếu lắm cái gì? Cậu có cái gì thì tớ đều thấy hết cả rồi. Bây giờ, dù cậu đứng trước mặt tớ cời hết ra thì tớ cũng chẳng thêm ngó đến. “

“Này, Bạch Tuyết, cậu tỏ ra mình là phụ nữ một chút đi, cậu nói chuyện thế mà nghe được à?” Nhìn thấy người pha chế đang đứng nhin cười trong quầy rượu, Tư Hoài Dương chợt cảm thấy mình bị mất hết thể diện, “Hồi còn nhỏ mẹ tớ cũng thường tắm cho tớ, mà tớ cũng đã nhìn thấy cậu lỏa thể rồi, người cậu khô quắc giống như Ô ô.”

Bạch Tuyết nhét miếng chanh vào miệng cậu ta khiến cậu ta le lưỡi, khuôn mặt nhăn nhó đến tội nghiệp.

Hà Tử Hồng nhẹ nhàng huýt sáo, nghiêng đầu liếc mắt nhìn Nhiếp Phong.

Lúc bọn họ bước tới, vừa hay nghe được câu “Lỏa thể” (ý là không mặc quần áo ấy) mà Tư Hoài Dương nói với Bạch Tuyết.

Nghe thấy tiếng huýt sáo, Bạch Tuyết và Tư Hoài Dương cùng quay lại nhìn, thấy bóng dáng hai người đàn ông đẹp trai, phong độ, quyến rũ đang đứng ở phía sau.

Đôi mắt Bạch Tuyết nhìn vào ánh mắt sâu thẳm của Nhiếp Phong, nhất thời cứng đờ giống con ếch sợ hãi khi nhìn thấy con măng xà (con rắn đó).

“Tiểu thư này, tôi có nghe nói bạn tôi cũng có quen biết với cô từ trước bốn năm trước, có phải không?” Hà Tử Hồng không chắc chắn nên quay sang Nhiếp Phong hỏi thì thấy khuôn mặt của bạn mình và khuôn mặt của cô gái kia đều nhăn nhó , “Dù sao cũng coi như là có duyên, một dịp hiếm thấy như vậy, hay là chúng ta cùng ngồi xuống uống một ly?”

Tư Hoài Dương nhìn kỹ Nhiếp Phong và Hà Tử Hồng, vừa nãy cậu như cá nằm trên thớt mà giờ lại đang nghiêm túc, trông thật đẹp trai , chẳng chặc.

“Thật ngại quá, đúng như lời các anh nói, các anh không thấy tôi và cô gái này đang hẹn với nhau sao?” Tư Hoài Dương nhảy xuống ghế đứng chắn trước mặt Bạch Tuyết.

Hà Tử Hồng nhún vai tỏ vẻ không có gì, “Đừng hiểu lầm, tôi và bạn tôi biết cậu đi cùng với cô đây, vậy hai người là tình nhân à?”

Không phải mới nói là “Lỡ thể” sao?

Tư Hoài Dương muốn phủ nhận nhưng đột nhiên Bạch Tuyết ôm lấy cánh tay cậu. Cậu cảm thấy hình như Bạch Tuyết đang run rẩy.

Cô ấy đang hoảng sợ. Vậy rốt cuộc cô ấy đang sợ điều gì?

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Hiếu Lành Cô Là Người Phụ Nữ Xấu Xa

Phàm làm việc gì trái với lương tâm thì tự nhiên sẽ sợ quỷ tới cửa.

Trong cuộc đời này, sai lầm lớn nhất của Bạch Tuyết chính là giả bộ say rượu để quyến rũ Nhiếp Phong lên giường với mình.

Tình yêu nam nữ vốn là chuyện bình thường. Nếu chỉ là chuyện vui đùa một chút, lên giường xong là thôi, thì cô không có gì phải áy náy trong lòng. Nhưng lúc đó Nhiếp Phong là người đàn ông đã có bạn gái.

Còn Bạch Tuyết, sau sự việc đó lại là một người mang tai tiếng, người khác châm biếm nói cô là “Tiểu tam” (ý nói là vợ nhỏ), thậm chí còn có người nói rằng cô xấu xa đến nỗi không bằng một tiểu tam nữa.

Vì thế cô muốn trốn tránh. Bốn năm nay cô rời xa thành phố thân quen, tránh mặt tất cả những người cô quen biết.

Nhưng vừa trở về thành phố Z, còn chưa tới nửa tháng, cô lại gặp Nhiếp Phong hai lần. Trên đời này thật sự có duyên số sao?

Tư Hoài Dương quay đầu lại nhìn Bạch Tuyết đang cúi đầu, hỏi: “Sao vậy?”

“Hoài Dương, chúng ta. chúng ta đi thôi, không khí nơi này không tốt.” Bạch Tuyết ngẩng đầu lên nhìn Tư Hoài Dương, năn nỉ nói.

Nữ Kim Cương (ý là cô gái mạnh mẽ, hung dữ) biến thành Tiểu Bạch Thỏ sao? Tư Hoài Dương cảm thấy có vấn đề gì đó không bình thường.

Nắm tay Bạch Tuyết, Tư Hoài Dương lập tức lôi Bạch Tuyết rời khỏi quầy rượu.

Ra khỏi quầy rượu, không khí bên ngoài trong lành khiến Bạch Tuyết cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Tư Hoài Dương vẫn không buông tay, kéo Bạch Tuyết đến xe của mình, cũng không hỏi lý do vì sao cô lại lo lắng, sợ hãi trong quán bar. Đây chính là sự thấu hiểu giữa bọn họ. Dù sao gần hai mươi năm nay bọn họ chơi cùng nhau, chung sống với nhau thật tốt, nên cũng hiểu nhau phần nào..

Đi tới trước xe của mình, Tư Hoài Dương mở cửa xe cho Bạch Tuyết, “Lên xe đi, để tớ đưa cậu về, có chuyện gì thì chúng ta có thể nói trên xe được rồi.”

“Ừ.” Bạch Tuyết vuốt mái tóc qua một bên, thân thể mềm mại từ từ khom xuống chuẩn bị lên xe.

“Tư Hoài Dương. “ Đột nhiên, một giọng phụ nữ cất lên khiến Bạch Tuyết và Tư Hoài Dương quay lại nhìn.

“Nhị Nhị?” Tư Hoài Dương ngạc nhiên nói.

Hoa Nhị Nhị xinh đẹp giống như đóa hoa hồng nở rộ, cô mặc bộ đầm màu trắng dài tới gối, mái tóc búi cao làm lộ ra chiếc cổ trắng nõn. Ai nhìn qua cũng thấy đây là một người mẫu đẹp tuyệt trần. Thật sự rất xinh đẹp.

Tư Hoài Dương nhìn bộ dáng cô rất quen thuộc. Mới vừa nãy cô cũng mặc bộ đầm này ăn cơm với cậu, khiến bao nhiêu cặp mắt hâm mộ ngoái nhìn, làm cậu cũng cảm thấy tự hào.

Hoa Nhị Nhị nện từng bước dài đi tới trước mặt Tư Hoài Dương, nhìn Bạch Tuyết đang đứng bên cạnh cửa ghế phụ của chiếc BMW, nhìn Tư Hoài Dương với ánh mắt hằn học.

“Nhị Nhị, sao em.” Tư Hoài Dương nhớ mình đã đưa bạn gái về nhà an toàn rồi mà.

Bốp! Hoa Nhị Nhị vung tay lên, hung hăng tát Tư Hoài Dương một cái.

“Đồ vô sỉ.” Hoa Nhị Nhị cố gắng kiềm nén để mình không khóc, tức giận mắng Tư Hoài Dương, “Đồ lường gạt.”

Mắng anh ta xong, Hoa Nhị Nhị lấy tay bụm mặt, chạy về phía lối đi bộ.

Sao lại như vậy? Tư Hoài Dương ngơ ngác.

Còn Bạch Tuyết lập tức hiểu ra vấn đề, chạy đến sau lưng Tư Hoài Dương dùng sức đẩy cậu ta, “Đồ ngốc, bạn gái của cậu đang hiểu lầm mối quan hệ của chúng ta. Cậu còn không mau chạy theo giải thích.”

“Hiểu lầm sao? Nhưng cô ấy biết cậu và tớ là bạn tốt từ nhỏ đến lớn mà.” Tư Hoài Dương nhăn nhó, không hiểu lý do vì sao mình bị mắng và còn bị ăn tát.

“Mau đuổi theo cô ấy.” Bạch Tuyết đẩy Tư Hoài Dương

mấy cái nữa, hận không thể đá cậu đi cho nhanh.

Tư Hoài Dương bất đắc dĩ đuổi theo.

Ai da, sao lại xảy ra chuyện như vậy. Tại sao cô lại trở thành người phụ nữ xấu như vậy? Bạch Tuyết vò đầu mình, trong lòng có chút phiền não.

Đột nhiên cô cảm thấy có điều gì đó không ổn, nên cô nhìn về phía quán rượu, thấy Nhiếp Phong đang rút tay vào túi quần, yên lặng đứng đó nhìn cô.

Thật xui xẻo, anh ta lại nhìn thấy cô trong bộ dạng thế này.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Hãy Giúp Tôi, Giả Dạng Làm Bạn Trai Của Tôi

“H. Hi! Đã. Đã lâu không gặp.” Bạch Tuyết chủ động bước tới trước mặt Nhiếp Phong, lúng túng vẫy tay chào hỏi.

Nhiếp Phong chau mày, anh còn tưởng rằng cô sẽ làm bộ như không biết mình.

Bạch Tuyết thấy Nhiếp Phong không có phản ứng, nghĩ rằng chắc anh không nhớ cô là ai?

Thật xấu hổ. Trong chốc lát gương mặt Bạch Tuyết đỏ bừng.

“Xin lỗi anh.” Bạch Tuyết khom người xuống chào Nhiếp Phong, chuẩn bị xoay người bỏ chạy.

“Tiểu thư Bạch, đã lâu không gặp.” Nhiếp Phong dùng tiếng phổ thông quen thuộc khiến Bạch Tuyết không thể nhắc chân bỏ chạy. Anh nói tiếp “Khi này trong quán bar tôi nghĩ nhận lầm người, bởi vì biểu hiện của cô dường như không nhớ rõ tôi là ai.”

Bạch Tuyết cảm thấy có một luồng nhiệt đi từ dưới bàn chân chuyển hướng lên đỉnh đầu.

Cô không nhớ anh sao? Sao cô lại không nhớ anh?

Nếu không phải đã từng lên giường với anh, thì cô cũng không cảm thấy hổ thẹn, cũng không từ chối yêu cầu ham muốn của bạn trai chung

sống với mình hơn hai năm rồi.

Cô và bạn trai cũ Bạch Phú Mỹ cũng đã từng hôn môi, từng vuốt ve thân thể, nhưng trong đầu cô vẫn không cách nào tiếp nhận người đàn ông khác cùng mình lên giường.

Đây cũng chính là nguyên nhân cô và bạn trai cũ nói chia tay. Mặc dù đau lòng nhưng Bạch Tuyết cũng cảm thấy mình được giải thoát.

“Sao sao anh biết?” Bạch Tuyết xoay người, căng thẳng liếc đôi môi mình.

Hiện giờ cô có một chuyện muốn anh giúp mình một tay, nên mới giả bộ để cho mình mắc bẫy.

Nhiếp Phong nhìn Bạch Tuyết, trong lòng cũng có cảm giác khác thường.

Cô sinh viên ngây thơ, trẻ trung ngày xưa đã không còn, giờ chỉ thấy một cô gái trẻ trung, thành thực, chín chắn đang đứng đối diện trước mặt anh.

Vậy thời gian bốn năm có thể thay đổi một con người đến thế sao?

“Người kia là bạn trai của em sao?” Nhiếp Phong lấy tay mình ra khỏi túi quần và chỉ về phía sau của Bạch Tuyết, “Anh ta hình như có bạn gái khác.”

À? Bạch Tuyết quay người lại, nhìn theo hướng ngón tay của Nhiếp Phong chỉ.

Bên kia đường, Tư Hoài Dương cũng đuổi kịp Hoa Nhị Nhị, nắm tay cô lại giống như đang muốn giải thích với cô ấy toàn bộ sự việc xảy ra.

“À, ha ha, tên kia không phải là bạn trai của tôi.” Bạch Tuyết cười khò khốc, nhìn Nhiếp Phong, “Anh ấy và tôi là bạn thanh mai trúc mã, cô gái xinh đẹp kia chính là bạn gái anh ấy. Tôi với anh ấy hẹn gặp mặt là vì
..... Bởi vì.”

Thật kỳ lạ, tại sao cô phải giải thích với anh chứ? Bạch Tuyết mở to mắt nhìn vẻ mặt bình tĩnh lẫn lạnh nhạt của Nhiếp Phong, cô cảm thấy ngạc nhiên vì mình cứ đứng đó giải thích mối quan hệ giữa mình và Tư Hoài Dương.

Khóe môi Nhiếp Phong từ từ nhếch lên, khiến cho gương mặt vốn tuấn tú của anh lại càng tăng thêm sức quyến rũ mê người.

“Vậy sao?” Dựa vào ánh sáng đèn chớp nháy ở cửa quán rượu, có thể thấy hai mắt anh dần sáng lên.

“A. Vâng” Bạch Tuyết mơ hồ đáp lại. Sau đó cô bấm vào tay mình một cái thật đau để tỉnh táo “Nhiếp. Niếp tiên sinh, anh có thể giúp tôi một chuyện?”

“Cái gì?” Nhiếp Phong nghe Bạch Tuyết gọi mình là “Niếp tiên sinh” thì cảm thấy buồn cười, cười sảng khoái, “Nếu như việc tôi có thể giúp, thì tôi nhất định cố hết sức.”

Cách anh nói chuyện vẫn như xưa, không nhanh không chậm, dịu dàng dễ nghe, khiến cho người đối diện cảm thấy ấm áp.

Bạch Tuyết cúi đầu, e dè nắm chặt dây túi xách của mình, do dự mở miệng nói: “Tôi có thể. làm phiền Niếp tiên sinh giả dạng làm bạn trai của tôi không?. cầu xin anh giúp tôi để anh bạn thanh mai trúc mã kia làm hòa với bạn gái của cậu ta.”

Tích tắc, thời gian chậm chạp trôi qua. Một tiết mục hài như thế, cô không thể mượn giang hồ để giúp mình, chỉ có thể nhờ cậy anh.

Hơn nữa cô lại ngốc đến nỗi năn nỉ người đàn ông mà mình đang muốn trốn tránh giúp một tay.

Nhiếp Phong sững sốt, không ngờ Bạch Tuyết yêu cầu mình như thế.

“Việc đó. anh cũng có thể từ chối” Bạch Tuyết lo lắng, ánh mắt dao động, xấu hổ cười nói, “Thật ra tôi chỉ sợ Tư Hoài Dương tranh cãi với bạn gái, sau đó tới tìm tôi khóc lóc kể lể mà thôi. Thật sự rất phiền Anh không biết tên này thoát nhìn rất.”

“Được rồi, tôi có thể giúp việc này.” Nhiếp Phong ngắt lời của Bạch Tuyết.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Tư Hoài Dương không ngờ bạn gái mình lúc nào cũng dịu dàng mà lại có thể theo dõi mình. Nghĩ vậy nên anh vừa hận vừa tức.

Không phải anh tức giận vì bị bạn gái tát vào mặt, mà anh giận bởi vì cô theo dõi anh, khiến lòng anh cảm thấy rất khó chịu.

Bạch Tuyết cố ý đẩy anh, muốn anh chạy theo giải thích với Nhị Nhị, nhưng lúc đó Tư Hoài Dương thật sự không muốn giải thích bất kỳ điều gì với cô ấy cả. Anh và Bạch Tuyết vốn trong sạch, không làm chuyện gì xấu thì anh phải giải thích gì với Hoa Nhị Nhị chứ?

“Anh buông tay ra.” Gương mặt xinh đẹp của Hoa Nhị Nhị tràn đầy nước mắt, khàn giọng nói, “Anh đưa em về nhà, không chịu ở lại nhà em là vì có hẹn với cô ấy sao? Nếu cô ấy quan trọng hơn em thì anh đuổi theo em làm gì?”

Không phải Hoa Nhị Nhị hẹp hòi, nhưng thanh mai trúc mã giữa nam và nữ phải thật sự khéo léo mới có thể không khiến người khác hiểu lầm.

Bạn bè khác phái bình thường so với tình cảm nam nữ khác nhau rất xa. Mặc dù Hoa Nhị Nhị biết giữa Bạch Tuyết và Tư Hoài Dương chỉ là bạn bè bình thường nhưng ai có thể bảo đảm sau này sẽ không có chuyện gì xảy ra, sẽ không thay đổi từ bạn bè thành tình nhân chứ.

“Nhị Nhị, anh nói bao nhiêu lần thì em mới tin anh.” Tư Hoài Dương cũng tức giận, hất tay Hoa Nhị Nhị ra, sầm nầm nói, “Anh và Tiểu Bạch thật sự trong sáng.”

“Em không tin.” Hoa Nhị Nhị khóc thảm thiết, “Hơn nửa đêm anh không về nhà, lại chạy đến quầy rượu hẹn với cô ấy, mà giờ còn nói không có gì sao.”

Một nam một nữ đứng bên lề đường cãi nhau, khiến người khác tò mò ngoái đầu nhìn lại.

Nhiếp Phong gật đầu đồng ý giúp Bạch Tuyết, giả dạng làm bạn trai của cô tới hóa giải vấn đề khó nói của Tư Hoài Dương, khiến Bạch Tuyết vô cùng ngạc nhiên.

Nhưng đây là chuyện cấp bách, không còn thời gian truy cứu nữa.

Bạch Tuyết và Nhiếp Phong đi tới sau lưng Tư Hoài Dương, nghe được Hoa Nhị Nhị đang oán trách cậu ta.

“Tư Hoài Dương.” Bạch Tuyết đưa tay vỗ vai bạn.

Tư Hoài Dương giật mình, đột nhiên xoay người lại, “Cậu làm gì ở đây?”

Cậu không muốn tức giận với Bạch Tuyết nhưng Hoa Nhị Nhị đã làm cậu ta giận đến mức mất hết lý trí, đầu óc không thông.

Khi nhìn thấy bên cạnh Bạch Tuyết còn có một người đàn ông, chính là người vừa nãy trong quán rượu thì khuôn mặt Tư Hoài Dương càng u ám hơn.

“Sao vậy? Tại sao anh ta cũng chạy theo tới đây”

Bạch Tuyết dùng sức, đẩy Tư Hoài Dương sang một bên, đi tới trước mặt Hoa Nhị Nhị áy náy, “Tiểu thư Hoa, cô đừng hiểu lầm, tôi và Tư Hoài Dương chỉ là bạn bè thôi. Thật ra tôi cũng có bạn trai rồi.”

Đôi mắt rưng rưng của Hoa Nhị Nhị không tin nhìn Bạch Tuyết, “Cô trở về từ Bắc Kinh, không phải vì bị bạn trai cũ bỏ rơi sao?”

Lúc này Bạch Tuyết chỉ muốn dùng phân ngựa nhét chặt vào miệng của Tư Hoài Dương mà thôi. Tại sao lại đem chuyện mình bị bỏ rơi kể hết cho bạn gái cậu ta nghe chứ?

Cô vừa xấu hổ cười, vừa quay đầu sang, trừng mắt liếc Tư Hoài Dương. Sau đó, lại quay đầu trở lại tiếp tục giải thích: “Thật ra tôi và bạn trai cũ chia tay cũng đã lâu rồi. Nguyên nhân cũng có chút phức tạp, mà cũng không hẳn là anh ta bỏ rơi tôi.... Aida, tóm lại là người đàn ông đang đứng bên cạnh mới thật sự là người trong lòng tôi.”

Nói xong, Bạch Tuyết kéo Nhiếp Phong tới, đứng trước mặt Nhị Nhị.

Hoa Nhị Nhị dường như không tin, quan sát bộ dáng và khí chất của Nhiếp Phong thật kỹ.

“Xin chào, tiểu thư Hoa.” Nhiếp Phong mỉm cười nói, “Vì chuyện Tiểu Tuyết hẹn cùng Tư tiên sinh khiến cô hiểu lầm, chúng tôi thật cảm thấy hổ thẹn.”

Là thật sao? Hoa Nhị Nhị tròn mắt.

Tư Hoài Dương mơ hồ không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Cậu ta còn không biết “bạn trai” này từ đâu ra?

Nhiếp Phong cũng rất phối hợp khiến Bạch Tuyết thở phào nhẹ nhõm. Cô thân mật khoác tay Nhiếp Phong, cười thật tươi: “Thật ra tối nay tôi hẹn Tư Hoài Dương là vì muốn giới thiệu cho cậu ta biết mặt bạn trai mình.

Tiện thể, tôi cũng muốn nhờ Tư Hoài Dương tìm giúp tôi một số tài liệu về các công ty để tôi sớm tìm được việc làm. Không nghĩ làm cô hiểu lầm, thật xin lỗi.”

Nhiếp Phong cúi đầu nhìn Bạch Tuyết như con chim nhỏ nép vào người mình, nhưng anh cũng không tỏ vẻ bài xích hoặc kinh ngạc.

Hoa Nhị Nhị cắn môi, kinh ngạc nhìn Tư Hoài Dương , “Là Là thật sao?”

Tư Hoài Dương cũng đang mơ hồ. Bỗng nhiên cậu nghe Hoa Nhị Nhị hỏi, cũng không biết trả lời cô thế nào.

Bạch Tuyết sợ Tư Hoài Dương mở miệng nói bậy, nên vội vàng buông cánh tay Nhiếp Phong ra, nhìn Tư Hoài Dương nói: “Cậu giúp tớ chuẩn bị tài liệu liên quan đến những công ty kia rồi gửi qua đường bưu điện cho tớ nhé. Tớ và Nhiếp Phong đi trước. Hãy khéo léo giải thích với Hoa Nhị Nhị, đừng làm cô ấy giận.”

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Muốn Trả Ôn Thì Hãy Mời Anh Uống Rượu

Tư Hoài Dương cảm thấy lời của Bạch Tuyết nói cũng có lý nên anh mở cửa xe, đưa Nhị Nhị ngồi vào trong xe. Còn Bạch Tuyết nhìn chiếc xe kia hòa vào dòng xe cộ tấp nập, mắt hút nên cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Cám ơn anh, thật sự cám ơn anh” Bạch Tuyết xoay người nói cám ơn với Nhiếp Phong, “Một ngày nào đó, em sẽ mời cơm để cảm ơn anh Niếp giúp đỡ.”

Nói xong, Bạch Tuyết đứng ở ven đường, ngoắc xe để về nhà.

Nhưng mới vừa vươn cánh tay ra, Nhiếp Phong nắm tay cô đè xuống.

A... Anh ta làm gì vậy? Bạch Tuyết mơ hồ nhìn Nhiếp Phong.

“Em không có số điện thoại của anh thì làm sao mời cơm? Hay là em nói vậy chỉ để lừa gạt anh?” Giọng Nhiếp Phong như làn gió nhẹ thoảng qua, “Em thật là người vong ân phụ nghĩa đấy.”

Hả? Đại ca Niếp à, anh thật keo kiệt quá đấy, anh chỉ cho em mượn khuôn mặt có chút mà muốn em đãi anh bữa cơm sao?

Thật ra lúc trước Bạch Tuyết cũng không thân với Nhiếp Phong. Bọn họ chỉ ôm nhau lên lầu, sau đó trực tiếp lên giường. Cô cũng không biết mọi việc xảy ra sau đó như thế nào nữa.

Bây giờ suy nghĩ lại, lúc còn trẻ, cô thật dửng dưng.

Nhiếp Phong cũng không ép buộc Bạch Tuyết phải “báo ân”, nhưng anh nói một câu như vậy khiến lòng Bạch Tuyết dao động và áy náy.

“Ai nói.. Ai nói em lừa gạt? Vậy giờ em mời anh ăn cơm.” Cô nghĩ một người đàn ông sao lại tính toán với phụ nữ như vậy chứ? Cô nói tiếp “Anh chọn đi, anh muốn ăn thức ăn Tây hay Trung Quốc?”

Cô cũng biết thân phận Nhiếp Phong không tầm thường, nên cũng lo lắng cho túi tiền của mình.

Nhiếp Phong khẽ mỉm cười, xoay nửa người, nhìn về phía quầy rượu, cất giọng nói: “Vậy em hãy theo anh đến quầy rượu bên kia để uống hai ly rượu.”

Hai ly rượu sao? Bạch Tuyết nuốt một ngụm nước bọt.

Có phải chỉ đơn giản như thế không?

**

Hà Tử Hồng thấy Nhiếp Phong thật sự dẫn Bạch Tuyết vào, anh ta ngạc nhiên đến nỗi sặc rượu, ho khan đến khô cả cổ.

“Tử Hồng, sao vậy? Không quen uống loại rượu này sao?” Một cô gái mặc áo trễ ngực và chiếc váy đen bó sát khoác tay lên vai Hà Tử Hồng, nũng nịu nói “Chắc không thể nào như vậy chứ? Em nghe nói lần trước anh và Ci-ci chơi đoán số uống rượu nhưng anh cũng uống cạn phân nửa bình rượu rồi..”

Hà Tử Hồng thoát khỏi cánh tay đang muốn ôm ấp, vuốt ve anh ta, đứng lên, đúng lúc Nhiếp Phong cũng dẫn Bạch Tuyết đi tới bên cạnh.

“Người này tên là Hà Tử Hồng, bạn thân của anh. Nhiếp Phong giới thiệu Hà Tử Hồng với Bạch Tuyết, “Đây là Bạch Tuyết, bạn cũ đã từng

quen biết.”

“Cô Bạch, chào cô.” Hà Tử Hồng chủ động giơ tay ra chào hỏi.

Bạch Tuyết do dự một chút, cũng bắt tay Hà Tử Hồng, “Chào anh, anh Hà.”

Cô gái bên cạnh Hà Tử Hồng ăn mặc khá lòe loẹt chẳng khác gì những nhân vật trong game. Cô mặc chiếc váy khá ngắn, ngắn đến nỗi người khác có thể nhìn thấy chiếc quần lót bên trong của cô.

Nhiếp Phong cũng nhận ra sau khi mình rời khỏi đây thì tên kia cũng tìm được một người bạn gái nên nhíu mày muốn anh ta giới thiệu.

“A, người này là Ju-ly, bạn mới quen.” Hà Tử Hồng thấy ánh mắt của Nhiếp Phong, vội vàng chủ động giới thiệu cô gái vừa mới ngồi xuống bên cạnh mình.

Ju-ly đứng lên, trước tiên là nở nụ cười thật tươi với Nhiếp Phong, sau đó nhìn Bạch Tuyết tỏ ý khinh thường, giễu cợt, “Cô Bạch thật xinh đẹp.”

Bạch Tuyết hậm hực trong lòng, người phụ nữ này nghĩ một đằng nói một nẻo.

Lúc ở Bắc Kinh, dạng người như Ju-ly này, cô đã từng gặp rất nhiều rồi.

Công ty Bạch Cốt Tinh, khách hàng công ty Xà Tinh..... Còn có dụ dỗ bạn trai của cô Bạch Phú Mỹ.

Những người hiền lành, ngu ngốc thật hiếm mà những người phụ nữ gian trá, xảo biện thật sự quá nhiều.

Sau khi Bạch Tuyết và Nhiếp Phong ngồi xuống, Hà Tử Hồng nháy mắt với Nhiếp Phong tỏ thái độ ganh ghét.

“Anh Niếp muốn uống rượu gì? Tôi chỉ uống được hai ly thôi chứ không uống được cả chai rượu.” Bạch Tuyết cũng không dám ra vẻ mình có nhiều tiền, thẳng thắn nói chuyện vào vấn đề chính.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Có Khí Phách, Hãy Mau Nghĩ Cách Thoát Thân

Lúc Hà Tử Hồng và July cầm một chai rượu tây cỡ lớn, vừa cười vừa đi tới khiến Bạch Tuyết trợn mắt.

Anh ta sẽ không bắt cô uống hết chai rượu đó chứ.

Hà Tử Hồng đặt chai rượu trên bàn, vẫy tay gọi phục vụ, “Rượu này là do tôi lấy từ nước ngoài mang về, tốt hơn hàng trong nước nhiều.”

Phục vụ đem thùng đá và mấy ly rượu tới, thầm thì với Hà Tử Hồng. Sau đó khui nắp chai rượu và hỏi ý kiến mọi người xem có muốn thêm đá hay không?

Nhiếp Phong và Hà Tử Hồng không muốn thêm đá, nhưng Bạch Tuyết không dám uống loại rượu mạnh như vậy nên cô kêu phục vụ cho thêm bốn cục đá vào ly mình.

Còn Ju-ly thì lại muốn xin thêm Tô Đả Thủy (nước).

Bạch Tuyết thở dài, Ju-ly là người phụ nữ không có đầu óc sao? Ai cũng biết uống rượu Bồ Đào thì không nên cho thêm nước ngọt Sprite, còn uống rượu mạnh thì không nên thêm Tô Đả Thủy (nước) mà.

Không phải thuộc tầng lớp quý tộc thượng lưu nhưng khi đến đây thì cũng phải cố gắng tỏ ra mình là người giàu sang, quý tộc chứ, có vậy mới không bị mọi người chê cười.

“Bạch Tuyết, em không cần ngại.” Nhiếp Phong cầm ly lên, “Anh nói để em uống hai ly thôi, không cho em xin thêm đâu.”

Thật sao? Bạch Tuyết không định hỏi, nhưng tay cô vừa cầm chiếc ly vừa run rẩy, không sao điều khiển được.

Để cảm ơn anh nên Bạch Tuyết hào hứng cầm ly lên nói với Nhiếp Phong: “Cảm ơn anh Niếp đã giúp tôi.”

Còn có một việc nữa là anh không lấy việc xảy ra bốn năm trước đem ra tính toán với em. Trong lòng Bạch Tuyết thầm bổ sung thêm một câu.

Cầm ly lên, Bạch Tuyết không do dự uống một hơi cạn sạch.

“Wow.” Hà Tử Hồng mở to mắt, nhìn xem cô uống. Sau đó thản nhiên lấy tay nhẹ nhàng lau hai cánh môi của Bạch Tuyết, “Thật lợi hại.”

Lợi..... Lợi hại cái đầu nhà anh. Bạch Tuyết chợt cảm thấy như có một sức nóng đi từ cổ họng đến dạ dày, nó như đang muốn đốt cháy cô.

Hà Tử Hồng lại rót một ly nữa Bạch Tuyết, đưa ngón tay cái hướng xuống, nhìn về phía Bạch Tuyết.

Ju-ly bữu môi, tựa sát Hà Tử Hồng cất giọng nói: “Hồng, chúng ta nâng ly.”

Hà Tử Hồng vui sướng cạn ly với Ju-ly, hai người chỉ nhấp một miếng.

Nhiếp Phong xoay ly rượu trong tay, nhưng không có uống.

Bưng ly thứ hai lên uống, Bạch Tuyết cười với Nhiếp Phong, “Ly này nữa là xong, cảm ơn anh Niếp chịu diễn kịch với em, bảo vệ tình yêu cho Tư Hoài Dương và Nhị Nhị.”

Bạch Tuyết muốn uống một hơi cạn sạch nhưng bị Nhiếp Phong vươn tay ngăn lại.

“Anh không biết có giữ được tình yêu của người bạn kia của e không nhưng anh chỉ biết uống rượu mạnh rất đau đớn đấy.” Nhiếp Phong hơi nhú mào nói.

“Không sao mà.” Bạch Tuyết bị bàn tay của Nhiếp Phong chạm vào người, cơ thể cô tựa như bị điện giật, nói “Sau khi uống xong, em sẽ tự bắt taxi về nhà. Con gái về khuya sẽ không tốt lắm. Chắc cha mẹ em sẽ rất lo lắng.”

Né tránh đôi mắt sâu thẳm của Nhiếp Phong, Bạch Tuyết lại đưa ly rượu whisky lên môi uống cạn.

Vì ly rượu này thật sự quá mạnh nên khiến Bạch Tuyết xây xẩm mặt mày ngay tức khắc.

“Aida..... Xin lỗi anh, em đi rửa tay một lát.” Bạch Tuyết nhận ra hình như sắc mặt mình rất khó coi, sắc mặt có phần ảm đạm hơn nhiều.

Bạch Tuyết đứng lên, cầm ví da bước đến toilet.

“Hừ, không phải là dân chuyên nghiệp rồi, uống vậy sao có thể thưởng thức hương vị của rượu chứ.” Ju-ly cất tiếng hậm hực nói.

“Cô Ju-ly không thích cô ấy sao?” Nhiếp Phong để ly xuống, cười với July.

Trong phút chốc sắc mặt Ju-ly ửng hồng, nhìn Nhiếp Phong với ánh mắt đưa tình.

Mặc dù ai cũng thích Hà Tử Hồng, muốn leo lên giường của người đàn ông lịch lãm, điển trai, giàu có này, nhưng khi anh ta xuất hiện cùng

Nhiếp Phong thì cô cảm thấy Nhiếp Phong cũng không tệ.

“Uống rượu mạnh thì không nên gọi Tô Đả Thủy, (tô nước), hay là cô uống Bạch Thủy (nước suối) là tốt nhất, để tránh lãng phí rượu này..” Nhiếp Phong khép vạt áo tây trang của mình đứng lên nói, “Thật ngại quá.” Sau đó xoay người rời đi.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Thật Đáng Sợ, Cô Lại Nằm Trên Giường Anh Ta

Việc đau khổ sau khi uống rượu mạnh đó là không nôn ra được.

Chỉ cần uống một chút thôi cũng đủ cảm thấy nồng nặc, giống như có ngọn lửa nào đó đang thiêu đốt ruột gan của chính mình.

Vừa vào toilet, Bạch Tuyết lao thẳng vào bồn rửa tay. Cô cũng không quan tâm rằng nước ấy có sạch sẽ hay không, lập tức mở vòi uống nước nhưng cũng không thể làm giảm bớt chất cồn trong bụng mình.

Cô nán lại trong toilet cả nửa ngày, cảm thấy mình không còn tỉnh táo nữa.

Ông trời ơi, người thật sự muốn con lên Thiên đàng sớm vậy sao?

Lấy nước lạnh tát từng ngụm lên mặt mình, sau đó Bạch Tuyết lấy khăn giấy lau mặt một cách loạn xạ, bước lảo đảo, xiêu vẹo ra khỏi toilet.

Vừa ra khỏi toilet, cô cảm thấy trời đất quay cuồng, tay chân mềm nhũn, yếu ớt như không còn chút sức lực nào.

”Cẩn thận.” Người đàn ông kịp thời chạy tới ôm Bạch Tuyết đang mềm nhũn trong tay mình. Mùi nước hoa từ thân thể anh khiến Bạch Tuyết cảm thấy dễ chịu, tỉnh táo hơn một chút.

”Cảm..... Cảm ơn anh.... ..” Bạch Tuyết cười ngây ngô, nắm cánh tay của người đàn ông kia làm đòn bẩy để mình tự đứng lên. Cô lắc lắc đầu cho

mình tỉnh hẳn, sau đó ngẩng đầu lên nhìn đối phương, “Phải..... Là anh sao?”

Ánh mắt Nhiếp Phong thấp thoáng nụ cười, cánh tay anh đang ở sau lưng Bạch Tuyết bỗng dời lên phía eo cô để đỡ cô.

”Em uống cũng nhiều rồi.” Nhiếp Phong nhìn ánh mắt Bạch Tuyết đang lo lắng, cảm thấy người phụ nữ trong lòng mình như không có xương, queo trái queo phải khiến anh suýt nữa không cách nào giữ vững cô.

”Không có..... Không nhiều..... chỉ có hai ly thôi.” Bạch Tuyết muốn đứng thẳng người, nhưng lại lao đảo và nhào vào lòng Nhiếp Phong.

Nhiếp Phong tránh sang một bên, đúng lúc Bạch Tuyết đang lao đảo muốn té ngã nên đôi môi cô in trên mặt anh. Giây phút đó cả hai đều ngơ ngác nhìn nhau.

”Là chuyện ngoài ý muốn, thật sự là ngoài ý muốn.” Lúc này Bạch Tuyết cảm thấy tỉnh táo hơn, nên cô nhanh chóng đẩy Nhiếp Phong ra, lùi lại đụng vào vách tường, chậm rãi lau đôi môi mình.

Nhiếp Phong vốn cảm thấy không có gì quan trọng nhưng nhìn thấy hành động lau chùi môi mình của Bạch Tuyết khiến anh buồn bã, chỉ đứng đó liếc nhìn Bạch Tuyết.

”Để anh đưa em về nhà.” Nhiếp Phong lại bước đến muốn đỡ Bạch Tuyết đứng lên, nhưng lại bị cô né tránh.

Nhiếp Phong bình thản nhún vai, không muốn ép buộc cô, để cô tự mình vịn bờ tường đứng lên, đi từ từ ra ngoài.

Lúc này, trước cửa quầy rượu có rất nhiều xe taxi đứng đón khách. Nhiếp Phong gọi giùm cô một chiếc xe taxi và đỡ cô lên xe.

Sau khi ngồi vào ghế phía sau xe taxi, Bạch Tuyết không còn chịu nổi nữa nên đành nghiêng đầu về một bên nhắm mắt lại.

Nhiếp Phong hỏi cô địa chỉ nhà hai lần, nhưng không nghe cô trả lời. Anh nghĩ lúc này dù cô có nói cho anh địa chỉ thì anh cũng không an tâm để cô một mình về nhà, nên anh cũng bước vào ngồi chung xe taxi với cô.

Sau khi hỏi địa chỉ nhà Bạch Tuyết mà không có kết quả gì, Nhiếp Phong đành nói địa chỉ nhà mình cho tài xế.

**

Đau đầu..... Nhức đầu quá. Bạch Tuyết than vãn lật người sang một bên, miệng cô đắng chát khô khan.

”Mẹ..... Mẹ? Cho con một ly nước.” Bạch Tuyết vùi mặt vào chăn, nói.

Nghe được tiếng thủy tinh va chạm, sau đó có người ngồi bên cạnh, “Nước đây.” Giọng đàn ông dịu dàng vang lên.

Ba sao? Trong đầu Bạch Tuyết nghĩ đến ba nhưng suy nghĩ này cũng nhanh chóng biến mất.

Ba đã năm mươi tuổi rồi, tại sao lại có giọng dịu dàng như vậy?

Cô bất chợt ngồi dậy, trợn to hai mắt nhìn về hướng vừa mới phát ra giọng nói kia.

Chiếc chăn bỗng trượt xuống đến thắt lưng, phơi bày da thịt trắng nõn của Bạch Tuyết.

Nhiếp Phong cau mày, sáng sớm được nhìn thấy cảnh tượng đẹp như thế này khiến lòng anh thật hưng phấn. Anh thật sự không muốn đi làm.

”Nhiếp Phong.” Bạch Tuyết hét lên một tiếng, chưa nhận ra rằng mình đang bị đối phương nhìn thấy hết “Sao anh ở phòng em được chứ?”

Nhiếp Phong nhìn chung quanh phòng, cười nói: “Tiểu thư Bạch, em lầm rồi, em đang ở nhà anh.”

Nhà anh sao? Bạch Tuyết cảm giác cổ họng mình khô rát, giống như có vật gì ngăn lại, cô ú ớ một lúc. Sau đó cô nhìn quanh nhà, thấy đây thật sự không phải là nhà mình. Mà điều quan trọng hơn là trên người cô lại không có gì che đậy, ngay cả chiếc áo lót cũng không có.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Trả Thù

“A” Bạch Tuyết phản ứng theo cách bình thường nhất, thét chói tai. Sau đó cô lấy chăn trùm mình thật kín, nói ”Đồ háo sắc, tên lưu manh, thừa dịp tôi uống say, anh giờ trò đòi bại với tôi sao?”

Nhiếp Phong đặt ly nước trở lại trên tủ đầu giường, bước đến tủ treo quần áo, tiếp tục sửa sang lại trang phục của mình.

Quét mắt nhìn khắp nơi một lần nữa, thấy quần áo mình vứt lung tung trên sàn nhà, cô đang tưởng tượng ra cảnh bọn họ cởi quần áo như thế nào?

Thắt lại cà vạt, đôi tay Nhiếp Phong đút vào trong túi quần, đứng trong phòng nhìn Bạch Tuyết đang ngồi trên giường lớn nhìn anh với cặp mắt cảnh giác.

“Giờ trò đòi bại với em sao?” Nhiếp Phong trở nên thay đổi, không còn đáng vẻ nho nhã trong thương trường, cũng không còn đáng vẻ của người đàn ông dịu dàng như ở quán bar nữa mà anh lạnh lùng nói ”Tối hôm qua, em chủ động ôm ấp yêu thương anh, anh không có làm bất kỳ chuyện gì ép buộc em.”

”Anh nói láo” Bạch Tuyết tức giận khiến khuôn mặt cô ửng đỏ.

Ngày hôm qua, cô chỉ nhớ mình lên xe taxi, còn Nhiếp Phong đứng bên cạnh cứ liên tục hỏi địa chỉ nhà cô.

Cô muốn nói cho Nhiếp Phong địa chỉ nhà mình nhưng đầu óc cô cứ mơ màng, tựa như không còn lý trí. Sau đó cô thấy hình như có ai đó đỡ cô vào phòng và rồi chuyện gì xảy ra tiếp theo, cô cũng không còn nhớ rõ nữa.

Nhưng hiện giờ nhìn tình trạng của cô cũng hiểu tối qua đã xảy ra chuyện gì.

Nhiếp Phong nhếch miệng cười khẽ, đi tới bàn đọc sách, lấy từ ngăn kéo ra hai cái cài áo vừa cười nói: “Hôm qua, ở trong quán bar, em chủ động hôn anh. Khi lên xe taxi, anh hỏi gì cũng không nói nên anh đưa em về đây.” Cài xong, anh lại lấy đồng hồ đeo vào tay mình, nói, “Sau khi vào phòng, em ôm anh, sau đó hấp dẫn anh khiến anh..... Anh thấy chắc đã lâu em không có sinh hoạt tình dục rồi.”

Bạch Tuyết há to mồm nhìn Nhiếp Phong đang bình thản nói, lần này chắc anh đã nhớ ra mọi chuyện nên muốn đẩy cô xuống vực sâu đây mà.

Cô rung động, hấp dẫn, đói khát anh sao? Sao anh biết cô đã lâu không sinh hoạt tình dục?

”Anh..... Anh..... nói.....” Càng nghe cô càng cảm thấy tức giận.

Nhiếp Phong nhíu mày, hình như đồng hồ đeo tay không hợp ý anh nên anh để lại ngăn kéo và lấy chiếc đồng hồ khác đeo lên.

Sau khi cảm thấy trang phục mình hoàn hảo, Nhiếp Phong đi tới cạnh giường, Bạch Tuyết thấy vậy nên sợ hãi đến nỗi từng bước thụt lùi, mở to hai mắt nhìn anh.

”Đừng quan tâm nhiều, dù sao chúng ta cũng đã là người trưởng thành. Mọi người chỉ vui đùa một chút thôi, chắc em không phải nghiêm túc chứ?” Nhiếp Phong cúi xuống nhìn vào mắt Bạch Tuyết, nụ cười cực kỳ xấu xa.

Bạch Tuyết há miệng, nói không ra lời.

”A.” Nhiếp Phong cười một tiếng, xoay người ra cửa phòng ngủ, “Thật ngại quá, anh đã lên kế hoạch cho cuộc sống và công việc của mình hết rồi. Mặc dù anh là ông chủ nhưng cũng không có thói quen đi làm trễ.”

Bạch Tuyết cắn môi, nhìn bóng lưng Nhiếp Phong dần xa.

Câu nói mĩa mai kia nghe rất quen, hình như cô đã từng nghe ở đâu rồi.

Mọi người chỉ là vui đùa một chút thôi, cô cần gì nghiêm túc như thế chứ?

Đây là câu nói mà năm đó khi cô bị Đái Kiều Nghiên bắt quả tang mình cùng Nhiếp Phong lên giường. Sau khi bị ăn tát, cô thốt ra lời nói bất cần, không ngờ anh nghe được tất cả.

Tự mình gây họa thì tự mình phải gánh chịu thôi. Bạch Tuyết cúi đầu nhìn xuống sàn nhà, khóe mắt cay cay, cô tung chăn ra khỏi người mình, cúi đầu nhặt quần áo của mình và bắt đầu mặc vào.

Không cần quan tâm chủ nhân nghĩ gì, Bạch Tuyết liền đi theo cửa sau để thoát ra ngoài. Sau tiếng kéo cửa vang lên, trong nhà lại yên tĩnh như cũ. Một giọt nước mắt cũng lăn dài trên má cô.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÒNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Bại Lộ

Nhớ lại bốn năm trước, Bạch Tuyết vốn định âm thầm bỏ đi, không những muốn rời khỏi phòng này mà còn muốn rời khỏi căn biệt thự này.

Nhưng vừa bước ra khỏi cửa, cô gặp phải bạn gái của Nhiếp Phong – Đái Kiều Nghiên.

”Ai cho cậu lại tùy tiện vào phòng của người khác?” Đái Kiều Nghiên lạnh lùng nhìn cô, trên gương mặt lộ rõ thái độ chán ghét lẫn thù địch.

Tim Bạch Tuyết như đánh trống, “Tớ..... Tớ hơi nhức đầu nên muốn tìm một chỗ nghỉ ngơi.....”

”Vậy cậu cũng không nên làm loạn, tùy tiện đi vào phòng của người khác. Cậu phải coi đây là phòng ai chứ?” Đái Kiều Nghiên tức giận hừ một tiếng. Sau đó cô nghĩ lại, dù sao đây cũng là người học chung, ở chung phòng với mình suốt mấy năm học, cô cũng nên giữ thể diện cho cô ta “Bạch Tuyết, vậy cậu có thấy Nhiếp Phong hay không?”

Nghe đến hai từ “Nhiếp Phong”, lòng Bạch Tuyết rộn ràng, tim đập nhanh như muốn rút ra ngoài.

Bởi vì người đàn ông kia mới vừa cùng cô mây mưa, bây giờ có lẽ anh ta đang ở trong phòng tắm!

”Không thấy..... Tôi không nhìn thấy.” Bạch Tuyết cúi đầu thuận tay đóng cửa lại, “Tôi không khỏe, xin phép cô, tôi muốn về nhà rồi.”

Bởi vì cha mẹ thương yêu, nên dù Bạch Tuyết không thi đậu đại học ở nơi khác cũng không có ép buộc cô mà đồng ý cho cô ở lại thành phố Z học tiếp.

Bây giờ trở về trường học cũng không được, cô chỉ có thể về nhà mà thôi.

Trong lòng bất an bước qua mặt Đái Kiều Nghiên, Bạch Tuyết cảm thấy dường như Đái Kiều Nghiên đang nhìn mình chăm chăm khiến cô sờn gai ốc.

Cạch Cạch, cửa phòng đột nhiên mở ra, người đàn ông bước ra ngoài.

”Nhiếp Phong?” Giọng của Đái Kiều Nghiên giống như giọng một con gà mái đang bị người ta nắm cổ. Bạch Tuyết kinh ngạc đến nỗi không thể nói lời nào.

Hai cặp mắt chiếu thẳng vào người Bạch Tuyết đã bước xuống cầu thang một nửa, “Bạch Tuyết, cậu đứng lại đó.”

Đang chuẩn bị rời đi, nghe tiếng gọi cô giật mình nhìn lên trên lầu, thấy Nhiếp Phong đứng ngay cửa.

Tóc anh ướn sùng, chỉ cài bốn khuy áo nút áo sơ mi.

Đái Kiều Nghiên rượt theo Bạch Tuyết muốn hành hung cô, “Cậu là người đàn bà không biết xấu hổ.”

Bạch Tuyết theo bản năng chạy xuống lầu dưới, lại bị Đái Kiều Nghiên đuổi theo bắt lại.

”Không biết xấu hổ này” Bốp! Đái Kiều Nghiên vung tay lên, hung hăng tát vào má Bạch Tuyết một cái.

Vì phần lớn các bạn tham gia buổi party cũng đã say, mà tiếng nhạc cũng xập xình không ngừng, nên không ai chú ý chuyện Đái Kiều Nghiên tát cô..

Bạch Tuyết bị đánh mạnh đến nỗi đầu nghiêng về một bên, cô thản nhiên đưa tay vuốt gương mặt đang nóng hừng hực của mình, nhìn Đái Kiều Nghiên.

Đái Kiều Nghiên giận đến nỗi khuôn mặt biến đổi, lại muốn hung hăng giơ tay lên tiếp tục đánh Bạch Tuyết.

”Sao cậu đánh tớ?” Bạch Tuyết lấy tay che mặt mình lại, đồng thời vươn tay chụp lấy cánh tay Đái Kiều Nghiên đang định đánh cô lần nữa.

”Tại sao? Bởi vì cậu quyến rũ bạn trai của tớ.” Đái Kiều Nghiên tức giận nên hét lớn.

”Anh ấy là bạn trai của cậu sao?” Ánh mắt Bạch Tuyết sắc bén lại kiên định, ”Nếu như anh ấy là bạn trai của cậu thì vì lý do gì lại tùy tiện lên giường cùng người khác?”

”Cậu...” Đái Kiều Nghiên chột dạ, ánh mắt cô dao động nhưng lập tức lại như cũ, ”Đồ xấu xa, tránh xa anh ấy ra.”

Thì ra là anh ấy không lừa gạt cô, chỉ có Đái Kiều Nghiên đang tự nhận anh ấy là người đàn ông của cô ta mà thôi.

Bạch Tuyết cúi mặt xuống đất, khóe miệng nhếch lên một cách quyến rũ, ”Dù sao mọi người cũng chỉ vui đùa một chút thôi, cậu cần gì nghiêm túc thế.” Cô cố ý thể hiện mình chỉ là người tùy tiện.

Đái Kiều Nghiên nghiêng rặng, nhìn thấy có mấy người bạn đang nhìn họ. Cô không muốn để mọi người biết rằng người bạn trai mà cô vẫn thường công khai khen ngợi, một người bạn trai mà cô công khai chủ quyền từ rất lâu, giờ lại bị Bạch Tuyết xỏ mũi.

”Cút đi, cút ra khỏi nơi này.” Đái Kiều Nghiên tiến lên đẩy Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết căn môi, xoay người chen lấn mọi người để rời khỏi nơi này.

Nhiếp Phong đứng trên cầu thang, tròn mắt đen nhìn lâu dưới, cảm thấy tức giận đến nỗi chỉ nhìn trừng trừng Đái Kiều Nghiên.

Mặc dù tiếng nhạc rất lớn, nhưng anh vẫn nghe thấy lời của Bạch Tuyết nói.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Năm Chắc Phấn Thăng

Thật ra Bạch Tuyết cũng mơ hồ nhớ rằng mình chỉ xảy ra quan hệ với Nhiếp Phong có một lần, vì lần đó cô uống say.

Dưới ánh trăng mờ ảo, cô nhớ mình không cảm thấy đau đớn quá mức như trong sách vở đề cập, chỉ có anh yêu cầu cô gào thét gọi tên anh là “Phong”.

Nhưng lần này, cô thật sự không nhớ mình lại cùng anh

Bạch Tuyết gõ vào đầu mình một cái, lấy tấm ga giường trùm mình kín mít và bước vào phòng tắm.

Tắm rửa sạch sẽ xong. Sau đó cô tự nhủ rằng sẽ xem như không có chuyện gì xảy ra đêm qua.

Làm người phải biết luôn tiến về phía trước. Nếu cứ nhìn những rối rắm ở quá khứ sẽ càng làm mình thêm khổ sở.

Cô thay y phục sạch sẽ, gọn gàng, lấy mỹ phẩm trong túi xách và bắt đầu trang điểm. Sau đó cô rời khỏi căn hộ của Nhiếp Phong.

Đây là một chuỗi khu căn hộ cao cấp, dù là thuê hay mua thì cũng đều có giá xa xỉ.

Ánh mặt trời bên ngoài thật chói mắt, Bạch Tuyết bước ra khỏi căn hộ, giơ cánh tay lên che ánh mặt trời chiếu thẳng vào mắt, sau đó cô quay đầu

lại liếc mắt nhìn lại căn hộ lần nữa.

Không phải anh đã kết hôn rồi sao? Vợ anh không có ở nhà sao? Hay là căn hộ này anh mua chỉ để vui vẻ với những người phụ nữ khác?

Bạch Tuyết cười cười, tự chế giễu mình, sau đó cô buông cánh tay xuống đi tới trạm xe buýt.

Mối tình đầu bao giờ cũng đẹp. Có lẽ người đàn ông này không muốn phá hủy hình dáng mối tình đầu tuyệt đẹp trong lòng cô.

Quá khứ khi còn ngồi ở ghế nhà trường thật không vui vẻ gì. Khi ấy, cô còn trẻ, không sợ trời không sợ đất, vì muốn có hình ảnh tốt đẹp về mối tình đầu của mình trước khi ra trường mà không ngần ngại chủ động ôm ấp yêu thương, có tình một đêm với Nhiếp Phong. Thậm chí cô còn để bạn gái anh là Đái Kiều Nghiên phát hiện và tát mình một bạt tai.

Nhưng bây giờ..... Cô đã là người lớn, cũng nên tỉnh táo đối mặt với sự thật.

Bạch Tuyết vẫn luôn nhủ thầm rằng mình không nên để ý chuyện mình cùng Nhiếp Phong vì uống rượu say mà lên giường với anh lần nữa. Mãi cho đến khi đến trước cửa nhà mình, cô vẫn còn đang tự nhủ thầm mình như thế.

Cuối cùng Tư Hoài Dương vẫn là người hiền lành nhất.

Có lẽ bởi vì cô giúp cậu một lần khiến cậu có thể làm hòa với bạn gái mình, khiến cậu có thể ngọt ngào với bạn gái mình, nên cậu gọi điện thoại trước cho ba mẹ cô rằng ba người uống quá nhiều nên cậu và bạn gái cậu cùng cô thuê một phòng và ở lại qua đêm. Vì lẽ đó, khi Bạch Tuyết về nhà cũng không hề bị ba mẹ mắng.

Vì có Hoa Nhị Nhị giúp đỡ nói thêm vào, nên mẹ Bạch rất tin tưởng, may may không nghi ngờ chút nào.

Sau khi Bạch Tuyết về nhà, cô tự nhốt mình trong phòng. Còn cha Bạch và mẹ Bạch cứ nghĩ vì Tư Hoài Dương có bạn gái nên cô buồn bã, thất tình. Vậy thôi.

**

”Thưa tổng giám đốc Nhiếp, cuộc tổ chức mai mỗitrên cầu Hỉ Thước do tập đoàn Thiên Mã tổ chức lần trước đã có tài liệu chính xác.” Bí thư Trương đặt văn kiện trước mặt Nhiếp Phong “Mời ngài xem qua.”

Sau khi uống cà phê, cảm thấy tinh thần thoải mái, đang đứng cạnh cửa sổ Nhiếp Phong ngồi trở lại bàn làm việc của mình, ngồi vào chiếc ghế salon êm ái làm bằng da thật, đầu tiên anh nhìn vào bìa hợp đồng.

”Vậy hoạt động này trước đây là do Thương Tràng chúng ta tổ chức sao?” Anh hỏi.

Bí thư Trương nhớ lại gật đầu nói: “Thiên Mã, Tuyên Hòa, tập đoàn PLO dưới sự quản lý của Thương Tràng được cử hành mỗi năm một lần. Vì lần này tập đoàn Thương Tràng hợp tác với Kỳ Hạ, còn có hợp tác xã liên minh cho nên

”Tôi biết rồi, cậu ra ngoài đi.” Nhiếp Phong để ly cà phê xuống, cắt ngang lời nói của thư ký, “Hãy tạm hoãn cuộc họp lúc ba giờ chiều, lùi lại nửa giờ.”

Bí thư Trương sừng sốt, nhưng cũng không dám nói thêm điều gì, lui ra khỏi phòng làm việc của tổng giám đốc.

Mở bản hợp đồng trên tay ra, Nhiếp Phong dễ dàng tìm ra cách thức liên lạc bên dưới phần ký kết hợp đồng.

Như anh suy đoán, đối phương lưu hai số điện thoại: một là số điện thoại bàn, hai là số điện thoại di động.

Cầm điện thoại trên bàn làm việc mình, Nhiếp Phong bắt đầu nhấn số điện thoại cố định gọi trước, bởi vì gọi loại điện thoại này mới thể hiện phép lịch sự.

”Xin chào, xin hỏi đây có phải là văn phòng làm việc của Tổng Giám Đốc tập đoàn PLO, tôi họ Nhiếp.” Điện thoại vừa thông, Nhiếp Phong liền dựa lưng vào ghế, thoải mái gọi điện thoại, ”Đúng vậy, tập đoàn chúng tôi cùng hợp tác với hợp tác xã liên minh... ..”

Ngoài cửa sổ ánh mặt trời vẫn chói, chang, còn Bạch Tuyết trốn trong nhà dưỡng thương, bỗng nhiên cô cảm thấy lạnh run, hắt xì một cái.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Lo Lắng

Thấy Tư Hoài Dương đưa túi hồ sơ cho mình nên Bạch Tuyết nhận lấy, nhưng trong chốc lát cô phát hiện ra rằng dường như Tư Hoài Dương không muốn đưa cho mình, dù cô cố gắng dùng sức để đoạt lấy nhưng cậu vẫn không buông tay.

”Cậu làm gì vậy? Buông tay ra.” Nói xong, cô tiếp tục giật lại túi hồ sơ có thông tin của một số công ty đang tuyển dụng, thầm nghĩ cậu ta nghĩ gì mà không chịu buông tay nhỉ?

Tư Hoài Dương nhíu mắt, nghiêm túc hỏi: “Tiểu Bạch, tối thứ Năm tuần trước cậu qua đêm ở đâu?”

Vừa cầm túi hồ sơ, Bạch Tuyết vừa mở bên trong, thờ ơ nói: “Quán mới chứ đâu.” Không phải là chỗ cậu nói láo với mẹ cô để cứu thoát cô sao?

Vừa định mở bìa hồ sơ ra để xem Tư Hoài Dương chuẩn bị tài liệu gì giúp mình, thì có một bàn tay to đặt lên phía trên tập tài liệu.

Bạch Tuyết nhíu chặt lông mày của mình nhìn Tư Hoài Dương, thấy cậu nghiêm nghị đến dọa người.

Sao lúc này cậu ta lại nghiêm chỉnh thế?

”Tiểu Bạch, không phải cậu và người bạn trai giả kia xảy ra chuyện gì chứ?” Giọng điệu của Tư Hoài Dương giống như đang chất vấn cô.

”Đồ bệnh thần kinh.” Bạch Tuyết làm bộ tức giận, giật mạnh túi hồ sơ, mượn cớ che giấu sự hốt hoảng của mình, “Người đàn ông kia không phải của bạn trai của tớ và tớ cũng đã từng quen biết anh ta.”

”Cậu quen biết anh ta sao? Nhưng tại sao trong quán bar, tớ thấy hình như cậu rất sợ bọn họ?” Quả nhiên Tư Hoài Dương không phải là người dễ bị lừa gạt, cậu nói ”Đêm hôm đó, tớ không gọi điện thoại được cho cậu nên mới gọi điện thoại về nhà cậu. Mẹ cậu vừa bắt máy lên đã hỏi tớ rằng có phải cậu đang ở chỗ tớ hay không? Nhưng cũng may tớ lanh trí.....”

”Được, được rồi, tớ biết cậu thông minh. Cảm ơn cậu. Vậy điểm tâm sáng và cà phê để tớ mời cậu.” Bạch Tuyết cắt đứt lời cầu nhàu của Tư Hoài Dương, bắt đầu lấy tài liệu ra xem.

Tư Hoài Dương lặng im, vừa uống cà phê vừa nhìn Bạch Tuyết.

Tư Hoài Dương vẫn chưa chịu bỏ cuộc, mở miệng hỏi “Tiểu Bạch, cậu và người đàn ông kia không xảy ra chuyện gì à? Đêm hôm đó thật sự không xảy ra chuyện gì sao?.....”

Bạch Tuyết ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn cậu, bất đắc dĩ nói: “Người đàn ông đó tên là Nhiếp Phong, là bạn trai của cô bạn cùng phòng thời đại học với tớ, cô ta tên ái Kiều Nghiên. Có lẽ bây giờ anh ấy chính là chồng của cô ấy rồi. Vậy tớ và anh ấy có thể có chuyện gì sao?”

Tư Hoài Dương nhú mày, bĩu môi nói: “Có vợ rồi mà còn đi bar.”

Lòng Bạch Tuyết cũng cảm thấy nhẹ nhõm, cảm thấy Tư Hoài Dương thật lộn xộn và phiền toái.

”Vậy cậu có khác gì anh ta đâu, có bạn gái rồi mà còn đi bar.” Bạch Tuyết nhàn nhạt nói.

Chỉnh sửa tài liệu xong, sau đó cô bỏ tài liệu vào túi, nhìn Tư Hoài Dương với thái độ đã chuẩn bị tinh thần đối mặt với những lời chất vấn của cậu ta.

”Cậu và bạn gái như thế nào? Có phải vẫn giận hờn như cũ?” Bạch Tuyết trêu ghẹo nói.

Vẻ mặt Tư Hoài Dương đột nhiên vui vẻ, trong mắt lộ ra vẻ hả hê, “Dĩ nhiên là không, bây giờ Nhị Nhị rất tin tưởng tớ.”

Đồ nói dối. Bạch Tuyết cười, cầm ly cà phê uống một hớp, không muốn vạch trần người bạn thanh mai trúc mã của mình.

Nói chuyện được vài câu, điện thoại của Bạch Tuyết vang lên.

”Tuyết Nhi, mẹ đây.” Giọng Mẹ Bạch vui vẻ, “Con ở ngoài đường à? Bây giờ con hãy đến quán cà phê Lệ Cảnh liền nha.”

Quán cà phê Lệ Cảnh sao? Bạch Tuyết cau mày nói: “Mẹ, con đang uống cà phê với Tư Hoài Dương.....”

”Ở đó, có một người bạn muốn đưa chút đồ cho mẹ, nhưng mẹ đang bận. Con đến đó lấy giúp mẹ được không?” Mẹ Bạch không cho cô từ chối.

Bạch Tuyết thở dài, đành phải nghe theo lời mẹ vậy. Lệnh của mẹ là lệnh trời, không ai được phép phản bác “Vậy mẹ cho con số điện thoại của bạn mẹ, nếu con đến mà không thấy thì con sẽ gọi điện thoại.”

”Có chuyện gì sao?” Tư Hoài Dương nhìn Bạch Tuyết buồn rầu, than thở cúp điện thoại nên quan tâm hỏi.

”Ừ, có việc rồi, làm phiền cậu lái xe đưa tớ đến Lệ Cảnh. Tớ tới đó lấy chút đồ cho mẹ tớ.” Bạch Tuyết đứng lên cầm túi hồ sơ bỏ vào trong xách tay của mình.

Tư Hoài Dương cũng lập tức đứng lên, vẫn còn có chút lo lắng nói: “Tiểu Bạch, nếu cậu có chuyện gì, đừng ngại nói với tớ.”

”Được rồi, nếu có việc gì, nhất, định tớ sẽ nói với cậu.” Bạch Tuyết không nhịn được, dấm một quyền vào người Tư Hoài Dương, cười hì hì nói.

Cậu ta xem mình là đứa trẻ sao?

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Gặp Anh Ấy Ở Buổi Lễ Xem Mắt

“Xin hỏi cô có phải là dì Khương?” Bạch Tuyết vừa thấy một người quen, nên cô để điện thoại di động xuống, cười tươi với người phụ nữ đang đứng phía sau mình, “Con là Bạch Tuyết, mẹ con bảo con tới đây lấy đồ thay bà.....”

”Dì biết rồi.” Dì Khương cười ha hả, cắt ngang lời nói của Bạch Tuyết, “Mẹ con đã nói với dì rồi, chúng ta qua bên kia ngồi.”

Ngồi sao? Bạch Tuyết sững sốt một chút, “Thật ngượng qua dì Khương, bạn con đang chờ con bên ngoài, hay là dì đem đồ luôn cho con.....”

”Chà, sao lại gấp gáp thế chứ?” Dì Khương kéo Bạch Tuyết vào quán cà phê gần đó, “Con nói với bạn con về trước đi, lát nữa con về sau.”

Bạch Tuyết ngượng ngùng không dám hất tay dì Khương ra, cũng không thể làm gì khác hơn, cô đành đi theo bà đến chỗ ngồi.

”Các con cứ nói chuyện tự nhiên, dì đi trước đây.” Dì Khương nhấn Bạch Tuyết ngồi xuống ghế, sau đó xoay người rời khỏi nơi đó.

”Dì à, Dì.” Bạch Tuyết sững sờ, cô chỉ muốn đến đây lấy đồ cho mẹ cô thôi mà.

”Cô uống gì? Cà phê.” Một giọng đàn ông trầm thấp, dễ nghe từ phía đối diện vang lên.

Bạch Tuyết giật mình, không dám tin người ngồi đối diện chính là anh.

Nụ cười của Nhiếp Phong dịu dàng như nước, anh mặc âu phục nghiêm chỉnh, áo sơ mi trắng phối hợp với cà vạt xám khiến dáng người anh nổi bật, đẹp trai bức người.

”Anh..... Anh?” Hàm răng Bạch Tuyết run lập cập.

Cái gì gọi là âm hồn bất tán (ý là bám dai như đĩa, đi đâu cũng có thể gặp nhau)? Chính là kể từ lúc trở về thành phố Z, cô và anh gặp nhau rất nhiều lần.

Nhiếp Phong chau mày, nhìn cô nhân viên hớn hờ cầm một ly nước đặt trước mặt Bạch Tuyết, “Mời cô dùng.”

Mặc dù Bạch Tuyết không hiểu vì sao dì Khương lại muốn sắp xếp để anh và cô gặp nhau nhưng cô vẫn ngồi xuống, “Phiền cô cho tôi một ly cà phê đen, càng đắng càng tốt.” Nói xong, cô cầm điện thoại gọi điện cho Tư Hoài Dương, “Cậu không cần chờ tớ, có lẽ lâu lắm tớ mới xong. Cậu có hẹn với bạn gái thì về trước đi. Tớ sẽ bắt xe taxi về.”

Tư Hoài Dương cũng còn muốn nói thêm mấy câu nhưng Bạch Tuyết đã nhanh chóng cúp điện thoại.

Cất điện thoại vào túi xách, sắc mặt Bạch Tuyết buồn rầu nhìn Nhiếp Phong.

”Lại là người bạn thuở ấu thơ với em sao?” Nhiếp Phong mỉm cười hỏi.

”Dạ.” Bạch Tuyết cũng không giấu diếm, “Xin hỏi làm sao anh Niếp lại ở đây? Hơn nữa, mẹ em kêu em tới đây lấy đồ, vậy mà dì Khương.....”

“Dì Khương là một trong những người phụ trách buổi xem mắt của tổ chức liên minh mười hợp tác xã lần trước.” Nhiếp Phong bình tĩnh giải thích không nhanh không chậm cho Bạch Tuyết hiểu, “Mẹ em nói em đến đây lấy đồ, là vì nếu bà nói tới đây xem mắt, có lẽ bà sợ em sẽ không đồng ý.”

Sao? Bạch Tuyết cảm thấy choáng váng.

”Anh. Anh xem mắt?” Bạch Tuyết không nhìn được giơ ngón tay lên chỉ vào người Nhiếp Phong, chuyện này đánh chết cô cũng không tin.

”Không sai, anh muốn tìm mẹ ghẻ cho con anh.” Giọng Nhiếp Phong nhàn nhạt nói.

Con sao? Bạch Tuyết bắt đầu hoài nghi mình còn chưa tỉnh ngủ. Có phải đây đều là giấc mộng.

Thật ra bạn trai cô không đi Bạch Phú Mỹ, mà vẫn ở lại Bắc Kinh, nhưng anh ta cũng không trở về thành phố Z.....

”Anh cảm thấy dù gì chúng ta cũng đã qua đêm hai lần rồi, cuộc sống vợ chồng cũng rất hoà hợp, tính cách của em cũng tốt, ba mẹ em cũng đang muốn gả em đi.....” Nhiếp Phong liệt kê cho Bạch Tuyết những điểm hoà hợp với anh.

”Stop.” Bạch Tuyết giơ tay lên, ngăn cản Nhiếp Phong nói tiếp, gương mặt tức giận “Anh Niếp, anh có chứng vọng tưởng à? Anh xem mắt được ai thì phải kết hôn với người đó sao? Chuyện anh muốn tìm mẹ ghẻ cho con trai là chuyện của anh nhưng anh lại khiến mẹ tôi gặt tôi tới đây xem mắt sao? Ai nói tôi lên giường với anh thì sẽ kết hôn với anh, sẽ làm mẹ ghẻ

cho con trai anh? Tôi đây còn chưa ế đến nỗi phải kết hôn với một người đàn ông kết hôn tới lần thứ hai đâu nhé.”

Cô thật tức chết. Tên đàn ông không biết xấu hổ.

Kết hôn lần thứ hai? Bạch Tuyết cắn răng, đột nhiên cô nghĩ lại, chẳng lẽ anh đã ly hôn?

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Âm Mưu

“Anh mới vừa nói muốn tìm mẹ ghẻ cho con mình, vậy cũng có nghĩa là anh đã ly hôn?”

Bạch Tuyết tự biết mình lỡ lời, nên há miệng, cúi đầu, “Thật xin lỗi, em không cố ý.....”

”Không có gì.” Nhiếp Phong khéo léo nói, “Cho nên buổi tối thứ Năm tuần trước chúng ta lên giường, cũng không phải là chuyện trái đạo đức.”

Sắc mặt Bạch Tuyết đột nhiên suy sụp, người đàn ông này luôn có những thủ đoạn mềm dẻo để nhắc khéo mình đây mà?

”Cái đó..... Em cũng không biết là tới đây xem mắt..... Hơn nữa em cảm thấy chúng ta cũng không hợp.” Bạch Tuyết lấy dũng khí, ngẩng đầu lên nhìn Nhiếp Phong, “Điều này cũng không hợp đạo lý lắm, lấy việc mai mối để tìm mẹ ghẻ cho con mình không phải rất không đúng đạo lý sao?”

Lúc này, cà phê của Bạch Tuyết đến.

Mặc dù cô gọi cà phê đen, nhưng nhân viên phục vụ còn tốt bụng mang thêm cho cô đường cục để Bạch Tuyết có thể dễ uống.

Bạch Tuyết nhìn chằm chằm ly cà phê đen, bỗng cảm thấy khổ sở. Cô rùng mình một cái, ngoan ngoãn cho một cục đường vào ly của mình.

”Bốn năm trước, chúng ta cũng đã từng quen biết nhau, lần đầu tiên của em cũng đã cho anh rồi. Bốn năm sau, chúng ta lại gặp nhau, tuần trước cũng mới vừa lên giường. Vậy thì chỗ nào không hợp? Chỗ nào không tốt? Chúng ta chính xác bắt đầu từ khi nào đây? Nếu như em thích làm loạn, là loại phụ nữ có thể tùy tiện cùng bất cứ người đàn ông nào lên giường, như vậy thì chúng ta cũng xem như chưa từng gặp mặt.” Nhiếp Phong thở dài nói, sau đó đem ly cà phê đã nguội lạnh đẩy tới trước mặt cô và cầm hoá đơn tính tiền lên.

Sao? Dám nói cô là loại người phụ nữ tùy tiện có thể cùng bất cứ người đàn ông nào lên giường sao?

Một câu là giường, hai câu cũng là giường. Chẳng lẽ anh ta chỉ dùng nửa thân dưới để suy nghĩ thôi sao?

”Anh Niếp, xin anh đừng ngậm máu phun người được không?” Bạch Tuyết đứng lên, “Bốn năm trước, tôi đang lúc trẻ người non dạ, suy nghĩ chưa chín chắn nên mới gây ra hậu quả đáng tiếc. Còn tuần trước cũng do tôi đã uống rượu quá nhiều nên không tự chủ được mình. Việc này và việc xem mắt chẳng có quan hệ gì.”

”Không sao à? Nếu như người nhà của em và người bạn thanh mai trúc mã biết những việc này, thì họ cũng sẽ cảm thấy không sao?” Giọng Nhiếp Phong cất cao hỏi.

Anh đang uy hiếp cô sao? Bạch Tuyết thật sự không thể tin được. Nhiếp Phong sẽ có một bộ mặt lưu manh như thế.

”Anh. anh..... Anh nghĩ sao thì nghĩ. Tóm lại sẽ không bao giờ có việc tôi và anh kết hôn.” Bạch Tuyết cũng không thể kìm nén, vì quá tức giận nên cô đứng đó la lên.

Cô vừa la lên, lập tức có nhiều ánh mắt đang chăm chú nhìn cô.

”Không muốn sao? Vậy anh sẽ nói với dì Khương rằng em từ chối kết hôn với anh. Còn nguyên nhân, anh rất tôn trọng sự riêng tư của người khác, nên anh sẽ không nói chuyện giữa em và anh cho người khác biết. Em cứ yên tâm.” Nhiếp Phong cầm tờ hoá đơn lên” Hẹn gặp lại, cô Bạch.”

Nhìn bóng lưng anh ngày càng xa dần, lòng Bạch Tuyết càng ngày càng cảm thấy suy sụp.

”Nhiếp Phong! Chúng ta nói chuyện một chút.” Bạch Tuyết cắn răng hô to.

Đang đi đến quầy tính tiền, Nhiếp Phong nghe thấy cô gọi nên dừng lại, khước miệng cong lên, “Phiền cô cho thêm hai chén Lam Sơn tới bàn C17.”

Cô có nên tin tưởng lời anh mới vừa nói không? Tin rằng anh tôn trọng sự riêng tư của người khác, sẽ không nói ra sự thật không?

Không thể nào. Nhìn khuôn mặt nham hiểm, quỷ quyết của anh ta kia, trên mặt có thể hiện rõ “Tôi sẽ đem chuyện chúng ta tuyên truyền cho mọi người đều biết.”

Nhiếp Phong quay trở về ngồi ở chỗ cũ, nhìn Bạch Tuyết thở hổn hển giống như cô vừa mới tham gia cuộc đấu bò vậy, thật đáng thương.

”Em không cần phải khó xử như thế.....” Anh nghĩ mình nên làm dịu không khí căng thẳng này một lát.

”Tôi không khó xử.” Bạch Tuyết rút khăn giấy trên bàn ra xé nát, “Ba mẹ tôi không muốn thấy tôi kết hôn với một người đã có một đời vợ. Đến lúc đó, anh cũng đừng nên oán hận tôi.”

”Làm sao em biết họ không đồng ý anh?” Khoé miệng Nhiếp Phong cong lên, “Vây đầu tiên chúng ta từ bạn bình thường mà tiến lên thành tình cảm nam nữ, quen nhau, hai tháng sau đính hôn, ba tháng tiếp thì kết hôn. Tất cả đều chuẩn bị kịp.”

Đồ bệnh thần kinh! Anh ta thật sự bị bệnh thần kinh! Bạch Tuyết có cảm giác mình đang bị hôn mê.

”Anh. Sao anh chắc chắn tôi sẽ lấy anh chứ?” Bạch Tuyết cười lạnh nói, “Chưa nói đến áp lực gia đình, cha mẹ anh cũng sẽ không đồng ý để anh lấy cô bé lọ lem như tôi đâu.”

Vì nhà anh rất giàu có mà.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Chết Đi

Chẳng phải những người giàu có luôn chọn con dâu hoặc người vợ phải là những người giàu có, phải môn đăng hộ đối thì mới kết thân với họ được sao?

Cũng coi như Nhiếp Phong đã từng có một đời vợ, nhưng cũng còn có rất nhiều người làm diễn viên điện ảnh, làm người mẫu hoặc những tiểu thư con nhà giàu có muốn gả cho anh mà. Tuy anh đã có con nhưng điều đó cũng không làm ảnh hưởng nhiều đến những người phụ nữ xinh đẹp hay những cô nàng ưu tú mà. Nói vậy, vị trí đó cũng không tới lượt một người phụ nữ bình thường như Bạch Tuyết lên thay.

Tên tuổi không nổi danh, tướng mạo cũng bình thường, trình độ học vấn không cao, năng lực không khá, bối cảnh gia đình cũng không vẻ vang gì.

Nhưng tại sao anh lại nhìn trúng mình? Bạch Tuyết cực kỳ không hiểu nổi.

Sau khi Nhiếp Phong đặt ly cà phê xuống, anh lại cầm ly Lam Sơn lên. Khi này anh cũng mua cho Bạch Tuyết một ly Lam Sơn.

Sau khi uống một hộp cuối cùng, Nhiếp Phong cười cười nói: “Nhất định em cảm thấy anh thật kỳ quái, có lẽ em cũng đang suy nghĩ anh chọn em vì cái gì? Chỉ đơn giản là còn có một lượng đông đảo phụ nữ đang đứng xếp hàng chờ anh chọn làm mẹ kế cho con anh.”

Dừng lại. Miệng lưỡi của người đàn ông này đúng là độc ác.

”Vậy thì mời anh Niếp giải thích những vướng mắc trong lòng tôi đi.” Bạch Tuyết bưng ly cà phê lên, cũng uống một hớp.

Cô và Nhiếp Phong có một mối tình quá sâu nặng. Nếu nói hiện giờ Bạch Tuyết không còn cảm giác gì đối với Nhiếp Phong nữa thì chính là nói dối. Dù sao lúc trước, cô cũng đã cho anh cái quý nhất của mình rồi, mà lúc ấy cô cũng không còn là một cô bé nhỏ nhắn khờ dại nữa.

Tuy rằng mối tình đầu của cô xảy ra đêm đó hơi nhanh chóng, lại thêm lúc đó cô say rượu nhưng cô chưa bao giờ hối hận vì mình đã làm như thế.

Sau này, khi gặp lại Nhiếp Phong, lại lần nữa tiếp xúc với anh, cô mới phát hiện ra mối tình đầu giữa anh và Đái Kiều Nghiên cũng mau chóng bị tan rã.

”Sau khi tốt nghiệp, anh và Kiều Nghiên quyết định kết hôn, nhưng cuối năm ngoái chúng tôi lại ly hôn.” Nhiếp Phong nhàn nhạt nói, ”Vốn là anh không có ý định tái hôn, nhưng do mẹ anh ép buộc, thậm chí bà dẫn con anh về nhà bà chăm sóc và tuyên bố rằng: Nếu ngày nào anh không tìm được người vợ thích hợp để chăm sóc cho con anh thì bà sẽ không trả con lại cho anh.”

Nói đến đây, Nhiếp Phong cảm thấy có chút không cam tâm.

Thì ra là việc mẹ con đại chiến.

”Anh Niếp, ý anh là mẹ anh muốn tìm một người vợ thích hợp với anh phải không? Vậy tôi cảm thấy mình không thích hợp.” Bạch Tuyết vô tội nháy mắt mấy cái, ”Anh nên tìm những tiểu thư nhà giàu, môn đăng hộ đối, tối thiểu cũng là những người phụ nữ mạnh mẽ, làm việc trong những công ty lớn, vậy mới thích hợp với anh chứ?”

Nhiếp Phong ngược mắt nhìn Bạch Tuyết, chân mày xiết chặt, “Tại sao anh phải chọn những người phụ nữ như thế? Mang họ về nhà để ngược đãi con anh hoặc hành hạ anh sao?”

Xí! Bạch Tuyết xem thường, hừ một tiếng nói: “Anh Niếp, sao anh biết tôi sẽ không ngược đãi con trai của anh, hành hạ anh.”

Thì ra là anh cho rằng cô là người dễ bị bắt nạt. Nhìn cô rất giống loại người bị khi dễ đúng không?

Nhiếp Phong thoải mái dựa vào ghế, khoanh tay để lên bàn, ngón tay thon dài bắt chéo vào nhau, trông thật đẹp mắt.

Môi mỏng khẽ khời lên, anh cười hỏi: “Em có thể sao?”

”Tôi. đương nhiên tôi có thể.” Bạch Tuyết không phục nói, “Con của anh chính là đứa bé của vợ trước. Sự có mặt của nó khiến tôi cảm thấy khó chịu. Nếu kết hôn với anh, thì dĩ nhiên tôi cũng có quyền đòi hỏi chứ. Nếu như cảm thấy như vậy là hành hạ, vậy anh cần gì kết hôn với tôi?”

Thân thể Nhiếp Phong đột nhiên nghiêng về phía trước, ánh mắt anh trở nên sắc bén, chăm chú nhìn khuôn mặt của Bạch Tuyết, “Em sao? Em là loại người như vậy sao?”

Bạch Tuyết đột nhiên cảm thấy hoảng hốt, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt như có ma lực của Nhiếp Phong. Cô né tránh ánh mắt anh, nhìn sang hướng khác, “Tôi..... Tôi không..... Tôi là..... Cái đó..... Tôi là loại người gì không cần nói cho anh nghe.”

Cầm ví da lên. Bạch Tuyết móc trong bóp ra tờ 50 nhân dân tệ ném lên bàn, cố gắng trấn định mà nói: “Đây là tiền cà phê, sau này anh đừng đến làm phiền tôi. Nếu không tôi sẽ hành hạ con trai anh, và hành hạ cả anh.”

Hừ! Bạch Tuyết ngẩng đầu cất bước rời đi.

”Đợi đã nào...” Nhiếp Phong chồm tới, nắm được cổ tay Bạch Tuyết.

”Làm gì vậy?” Bạch Tuyết tức giận, trừng mắt nhìn Nhiếp Phong.

Nhiếp Phong từ từ đứng lên, chiều cao của anh như áp bức Bạch Tuyết, “Em suy nghĩ kỹ đi, anh cũng đang trong tình thế bắt buộc.”

”Chết đi.” Bạch Tuyết nghiêng, răng nặn ra hai chữ này, môi nở nụ cười khinh miệt.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Bị Cường Hôn Trong Buổi Xem Mắt

Bạch Tuyết nghe Nhiếp Phong nói câu “ tình thế bắt buộc” thì đột nhiên cô cảm thấy tức giận và buộc miệng nói với anh “chết đi”.

Nhiếp Phong cười ranh mãnh, ngang ngược lấy tay mình nâng đầu Bạch Tuyết lên và hung hăng hôn vào đôi môi vừa mới cả gan mắng anh.

Trong quán cà phê, không khí mập mờ cùng tiếng thở gấp của Bạch Tuyết vang lên, đầu óc cô trống rỗng, trong lòng cô cũng đang tự hỏi rằng đã xảy ra chuyện gì.

Nụ hôn chỉ kéo dài khoảng sáu bảy giây mà thôi, nhưng Nhiếp Phong hành động thật nhanh không cho cô có cơ hội bỏ đi. Sau khi đạt được mục đích, anh mới buông Bạch Tuyết ra và rời khỏi quán cà phê.

Anh vừa buông Bạch Tuyết ra, miệng cô mở rộng để hít thở không khí đồng thời cô cũng tức giận đến nỗi cả người đều run rẩy.

Tên khốn kiếp này, cô muốn cho tên khốn này một bạt tai ngay lập tức.

”Nhiếp..... Nhiếp Phong.” Bạch Tuyết cực kỳ tức giận, cô hét to một tiếng.

Nhiếp Phong đi vào một căn phòng kế bên quầy thu ngân, anh gật đầu mỉm cười với dì Khương vốn đang trốn trong phòng “ Chủ nhiệm Khương,

hay là tôi lái xe đưa dì về được chứ?”

Mới vừa chứng kiến một màn hôn say đắm giữa Bạch Tuyết và Nhiếp Phong, bà vẫn còn đang cầm chiếc điện thoại quay được cảnh tượng kia, ngây người đứng đó. Đến khi ngẩng đầu lên nhìn thấy Nhiếp Phong, bà mới tỉnh táo đôi chút.

Nhiếp Phong nhìn lướt qua dì Khương, khoé môi dần nở rộng, cười thật tươi, “Dì Khương, dì có thể gửi cho tôi đoạn video này được không?”

Thì ra là vì lời uỷ thác của mẹ Bạch Tuyết nên dì Khương dùng điện thoại quay lên những tình tiết ly kỳ vừa xảy ra lúc nãy.

Khi nhìn thấy Bạch Tuyết và Nhiếp Phong cùng đứng lên, dì Khương cho là bọn họ trò chuyện với nhau thật vui vẻ, lại thấy Nhiếp Phong bước đến quỳ kêu thêm hai ly gì đó. Nghĩ vậy, nên bà mới lấy điện thoại ra để quay video. Nào ngờ lại quay được cảnh bạo tình kia.

Nhiếp Phong sững sờ chạy theo dì Khương ra ngoài, nhìn cô nhân viên phục vụ kia nói, “Cháu này do vị tiểu thư kia tính tiền.”

Bạch Tuyết cũng dần tỉnh táo, chuẩn bị xách túi đứng lên bước ra về, thì cô nhân viên phục vụ cầm hóa đơn đi tới trước mặt cô, nói, “Xin lỗi, tiểu thư, nhưng người lúc nãy nói rằng bàn này sẽ được cô tính tiền.”

Má..... Trong lòng Bạch Tuyết tức giận đến nỗi muốn phun ra câu chửi tục.

Thật là một tên đàn ông ti tiện. Ai đời đi xem mắt mà lại để phụ nữ trả tiền, mà lại trả tới hai bàn. Anh không biết cô cũng đang trong thời kỳ thất nghiệp hay sao?

**

Đây là lần đầu tiên cô đi xem mắt mà lại bị người khác cưỡng hôn. Việc xấu hổ này, cô không thể để mẹ Bạch biết được.

Vì sao ư? Bởi vì mẹ Bạch đang nôn nóng muốn gả cô đi, nếu mẹ Bạch biết được chuyện này, chắc chắn bà sẽ thừa cơ đòi anh ta phụ trách.

Cô vốn nghĩ rằng dì Khương sẽ kể chuyện hôm đó cho mẹ Bạch nghe, mà dì lại cũng có video quay được cảnh Nhiếp Phong cưỡng hôn mình ngay giữa ban ngày ban mặt, nên cô lo lắng, trong lòng thấp thỏm không yên....

Ở một nơi khác, Tư Hoài Dương đang tiễn bạn gái lên máy bay. Tiễn xong, cậu chạy đến tìm người bạn thanh mai trúc mã để tâm sự.

”Cậu rảnh sao?” Bạch Tuyết miễn cưỡng liếc Tư Hoài Dương, bỏ khoai tây chiên vào miệng, cầm remote TV để chỉnh kênh.

Một chiếc áo ngủ rộng thùng thình trong thân hình nhỏ bé, tóc búi cao, dung nhan không quá xấu nhưng trông cũng suy sụp, đôi chân không mang vớ gác lên trên bàn, bên cạnh còn có rất nhiều đồ ăn vặt..... Đây chính cuộc sống của cô, cuộc sống của một otaku (chui trong nhà) điển hình.

”Chắc chắc.” Tư Hoài Dương lắc đầu, điệu bộ vô cùng đau đớn, “Tiểu Bạch, cậu thật hư hỏng, tên kia vứt bỏ cậu khiến cậu tổn thương lớn như vậy sao?”

Bạch Tuyết cầm remote ti vi gõ lên đầu Tư Hoài Dương một cái, tức giận nói: ”Tớ đang nghỉ ngơi, để tớ thoải mái một chút được không?”

”Nếu muốn thì sao lại không đi chơi với ba mẹ cậu?” Tư Hoài Dương xoa đầu, nói “Hay là cậu cũng đi tìm việc làm đi.”

”Ba mẹ đi chơi xã giao bên ngoài, tớ đi theo làm gì? Đi để xách đồ à?” Bạch Tuyết ăn khoai tây chiên, mắt hứng nói, “Hơn nữa tớ cũng đã tìm

hiếu kỹ rồi về mấy công ty kia rồi. Hôm nay thứ bảy người ta nghỉ, không có sắp xếp phòng vấn.”

”Vậy cậu cũng có thể ra ngoài đi dạo phố mà, hay là hẹn bạn bè ăn cơm.” Tư Hoài Dương không thích nhìn Bạch Tuyết lười biếng.

Bạn bè sao? Bốn năm trước, khi bị Đái Kiều Nghiên cho mình một bạt tai, bị bạn bè lời ra tiếng vào nên cô cũng không dám liên lạc với bạn bè nào cả.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Thân Thiết Như Em Trai

Mẹ Bạch nghe chủ nhiệm Khương nói người này chính là một quản lý cao cấp ở một tập đoàn lớn.

Mẹ Bạch đang tham gia buổi dã ngoại nướng thịt ở xã thì đột nhiên bà nhận được một cú điện thoại của chủ nhiệm Khương nói muốn bàn về việc xem mắt của Bạch Tuyết. Bà ta nói cậu Niếp rất muốn gặp lại Bạch Tuyết vì lần trước uống cà phê với Bạch Tuyết, một phần vội vàng và một phần cũng đắc tội với Bạch Tuyết nên ngài ấy cảm thấy thật ngại quá, muốn đến xin lỗi.

Mà Niếp Phong cũng khẩn thiết muốn gấp gáp trả lại tiền cà phê cho Bạch Tuyết.

Một người đàn ông ưu tú như vậy, khẳng định sẽ làm con gái mình hạnh phúc cả đời, nên mẹ Bạch tình nguyện bỏ buổi dã ngoại nướng thịt cùng bạn bè.

Bà lập tức yêu cầu ba Bạch lái xe từ vùng ngoại ô chạy về nhà gấp, đến nơi đã hẹn với Niếp Phong và cùng trở về nhà họ Bạch.

”Tuyết Nhi, ba mẹ đã về, còn có khách..... A! A! A!” Mẹ Bạch vừa đẩy cửa ra, thấy trong phòng khách một đôi nam nữ quần áo xốc xếch cùng nằm trên sàn nhà thì thét lớn.

Tiếng kêu thảm thiết của mẹ Bạch khiến mọi người trong nhà đều cảm thấy sợ hãi. Ngoài hai người đang nằm trên sàn nhà, thì Nhiếp Phong chạy vào đầu tiên, sau đó là ba Bạch.

Bạch Tuyết và Tư Hoài Dương đang đùa giỡn, nhiệt tình tranh cãi với nhau thì bỗng nhiên nghe được tiếng kêu sợ hãi của mẹ Bạch. Cả hai lập tức ngồi dậy, ngược mắt nhìn mẹ Bạch.

Nhiếp Phong chứng kiến tình huống trước mắt thì nhú mày một chút.

Áo ngủ hình con thỏ trước ngực của Bạch Tuyết bị tuột xuống làm lộ một bên vai, đầu tóc xốc xếch phủ xuống. Bộ dạng nhếch nhác, lười biếng đó khiến Nhiếp Phong cảm thấy cô thật hấp dẫn.

Mà chiếc áo hàng hiệu của Tư Hoài Dương cũng bị kéo lên để lộ ra cơ thể rắn chắc cùng dây nịch hàng hiệu đắt tiền....

”Buông ra, còn không mau buông ra sao.” Mẹ Bạch bỏ những đồ đang cầm trong tay xuống, lập tức cởi giày, xông tới dùng sức kéo Bạch Tuyết ra khỏi người Tư Hoài Dương, “Các con đều đã lớn, sao còn đùa giỡn kiểu này? Ôi, remote TV cũng bị vỡ nát. Hai đứa thật hư quá.”

Hiện giờ tim Bạch Tuyết như muốn nhảy ra ngoài, không phải bởi vì cha mẹ bắt gặp mình và Tư Hoài Dương đang đùa giỡn. Dù gì cô và cậu cũng là bạn thanh mai trúc mã. Hôm nay cậu ta rảnh nên đến đây muốn ăn chực, lại không ngờ đùa giỡn với Bạch Tuyết hơi quá mức khiến mẹ Bạch bắt gặp. Cô nghĩ có lẽ mẹ và ba cũng không trách vì nếu hai người thật sự có tình cảm với nhau thì mẹ Bạch cũng không bắt cô đi xem mắt.

Nhưng vì lúc này còn có một”Người ngoài” cũng đi theo vào phòng, Bạch Tuyết cảm thấy lực phủ ngũ tạng của mình đang sôi trào.

Mẹ Bạch nhặt chiếc remote TV lên, hung hăng nhìn Bạch Tuyết và Tư Hoài Dương với ý “Các người chờ coi.”

”A, ha ha. Cậu Niếp cũng đừng hiểu lầm.” Sau một hồi ngạc nhiên lẫn sợ hãi, ba Bạch cũng phản ứng kịp, lập tức hoà giải nói, “Cậu ta và con gái là bạn thanh mai trúc mã. Con gái cũng chỉ xem cậu ấy như em trai mà thôi.”

”Con hiểu.” Nhiếp Phong lễ phép gật đầu một cái, gượng cười nói, “Hay là con đến không đúng lúc rồi.”

Nói xong, anh lấy ví tiền trong ngực, mở ra, bên trong cũng có rất ít tiền mặt, hầu hết đều là thẻ tín dụng.

Anh rút ra hai tờ tiền mặt màu hồng để trên giá giày. Sau đó Nhiếp Phong lễ phép gật đầu chào ba Bạch, nói hẹn gặp lại.

”Ách. Cậu Niếp, thật ra thì.....” Ba Bạch biết Nhiếp Phong đang hiểu lầm, nhưng lại không biết nên giải thích thế nào.

Trong khi đó, mẹ Bạch lại không nhận thấy trong mắt Nhiếp Phong lại đang dần lạnh lẽo, chuẩn bị rời đi. Bà bước tới kéo cánh tay Nhiếp Phong lại và nói “Cậu Niếp, mời vào, dù gì cũng đã đến đây, cậu vào uống nước một lát đã.”

Nhiếp Phong bị mẹ Bạch kéo vào trong nhà, nên cũng thoáng thấy Bạch Tuyết đang đứng đó sửa sang lại quần áo và đầu tóc rối bù của mình.

Bạch Tuyết cũng đang trộm nhìn Nhiếp Phong..... Sao anh lại đến đây?

”Tuyết Nhi, con còn không mau đi, thay đồ đi. Tư Hoài Dương, rót dùm dĩa ly trà.” Mẹ Bạch trừng mắt liếc đứa con gái hư đốn của mình, sau đó lại không ngần ngại sai bảo Tư Hoài Dương.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Cảm Thấy Khó Chịu Không Muốn Con Gái Mình Làm Mẹ Kế

Bạch Tuyết thay quần áo xong, ngồi ở trên sofa phòng khách, còn Tư Hoài Dương bị mẹ Bạch kéo vào trong phòng bếp phụ rửa trái cây. Ba Bạch ra ngoài xe lấy đồ.

“Sao anh lại tới đây?” Bạch Tuyết nhìn quanh quất, thấy tất cả mọi người đang bận nên dè dặt hỏi Nhiếp Phong.

Nhiếp Phong nhìn chung quanh một vòng, nâng ly trà lên uống hai hớp để thông cổ họng.

“Anh đến trả em tiền cà phê hôm trước.” Anh đặt 200 tệ tiền mặt trước mặt Bạch Tuyết trước mặt, “Anh không thích thiếu nợ, để sau này khỏi phải giải thích dài dòng.”

Bạch Tuyết liếc nhìn Nhiếp Phong, thản nhiên nhận hai trăm tệ.

Mẹ Bạch núp trong bếp thầm mắng con gái mình “Không có tiền đồ”, Tư Hoài Dương cũng đang rướn cổ lên xem tình huống ngoài khách ra sao.

“Xem như anh cũng còn có lương tâm.” Bạch Tuyết cất tiền vào túi, hừ một tiếng nói, “Trả tiền rồi, bây giờ anh có thể về rồi.”

Nhiếp Phong cau mày, làm như không nghe thấy Bạch Tuyết đang đuổi mình. Ngược lại, anh lại lấy điện thoại từ trong túi áo bấm gì đó, sau

đó đưa tới trước mặt Bạch Tuyết, “Anh còn có một thứ muốn cho em xem. Sau khi xem xong, anh hy vọng em có thể khách khí hơn với anh một chút.”

Thứ gì chứ? Bạch Tuyết nhận lấy điện thoại từ tay Nhiếp Phong, cô phát hiện điện thoại đang ở chế độ chờ phát video.

Cô bấm Play để bắt đầu xem video. Cảnh cũ giữa cô và anh trong quán cà phê đột nhiên đập vào mắt cô.

“Này..... Đây là.....” Đây không phải là cảnh cô bị anh cưỡng hôn ở quán cà phê đó sao?

Thì ra không phải dì Khương chụp hình, mà bà quay lại video lúc đó.

Bạch Tuyết trợn to hai mắt, tay cũng bắt đầu run rẩy.

“Các con đang xem gì vậy? Sao lại giật mình khi nhìn thấy mẹ vậy?” Mẹ Bạch bưng trái cây từ trong bếp đi ra, khuôn mặt tươi cười.

Bạch Tuyết sợ đến đứng tim, vội vàng nhấn nút stop, nhanh chóng tắt đoạn video đó.

Mẹ Bạch thấy dáng vẻ hốt hoảng của Bạch Tuyết nên nghi ngờ, liền bước đến đoạt lấy chiếc điện thoại di động mà cô đang cầm trên tay.

“Ồ, đứa nhỏ thật đáng yêu, là cậu lúc nhỏ hả?” Màn hình điện thoại đã được đổi thành một video của một đứa trẻ đang chơi đùa. Mẹ Bạch nhìn đứa bé đó thật giống Nhiếp Phong. Cậu bé đang đứng trước TV ca hát, còn bất chợt lấy một món đồ chơi đưa lên miệng làm micro. Thật sự rất dễ thương.

Nhiếp Phong cup mắt xuống, trầm giọng nói: “Không phải là video lúc nhỏ của cháu, mà đó là video của con trai cháu.”

“A, thì ra là cậu..... Con trai sao?” Giọng mẹ Bạch bất chợt lớn tiếng “Cậu có con trai?”

Bạch Tuyết giật mình, vội vàng đoạt lấy điện thoại di động trả lại cho Nhiếp Phong, nhìn mẹ mình nói: “Đúng vậy, anh Nhiếp có một đứa con trai, mẹ không biết sao?”

Chưa tìm hiểu hoàn cảnh của đối tượng hẹn hò, thế mà mẹ lại bắt cô xem mắt.

Mẹ Bạch cảm thấy suy sụp, nụ cười rạng rỡ vừa nãy biến mất, thay vào đó là một bộ mặt u ám, mây đen giăng đầy trời.

“Thì ra cậu Nhiếp đã có một đời vợ, còn có con nữa rồi?” Mẹ Bạch ngồi xuống bên cạnh con gái mình.

Tư Hoài Dương cũng từ phòng bếp đi ra, còn ba Bạch sáng suốt ngồi ở một góc xa theo dõi tình huống đang xảy ra.

“Đúng vậy, cháu mới ly hôn vào cuối năm ngoái. Hiện giờ con trai cháu đang sống cùng với mẹ cháu.” Nhiếp Phong thành thật nói.

Bạch Tuyết không biết tại sao mình lại cảm thấy khẩn trương thay Nhiếp Phong.

“Chủ nhiệm Khương cũng thiệt tình” Mẹ Bạch không vui cười gượng một tiếng, “Tuyết Nhi nhà chúng tôi còn chưa được chu đáo nên.....”

“Mẹ, lần xem mắt trước vốn không thành.” Bạch Tuyết cắt đứt mẫu thân cay nghiệt lời nói, “Lần này anh Nhiếp đến đây là vì ngày hôm đó vội vàng bỏ đi mà quên trả tiền, nên hôm nay anh ấy đến trả lại tiền chứ không hề có ý gì khác cả, đúng không anh Nhiếp?” Cuối cùng, cô nhìn Nhiếp Phong, nói đỡ cho anh vài câu.

Nhiếp Phong nhìn Bạch Tuyết đang thay mình giải vây, khóe miệng từ từ nhếch lên, “Không phải vậy, thật ra cháu cũng rất thích tính tình của cô Bạch. Lần này mục đích cháu tới đây không chỉ là trả lại tiền mà còn muốn xin ý kiến của hai bác cho chúng cháu lui tới.....”

“Không được.” Mẹ Bạch quả quyết nói, “Con gái của tôi không thể làm mẹ kế cho nhà người ta được. Cậu Nhiếp, mong cậu hãy từ bỏ ý nghĩ đó đi.”

Nhiếp Phong thở dài, nhìn thái độ khó chịu của mẹ Bạch. Cuối cùng anh đứng lên, lễ phép chào hỏi. Sau đó đi ra cửa để rời khỏi đó.

“Mẹ.” Bạch Tuyết nhìn bóng lưng cô đơn của Nhiếp Phong, cô cũng không đành lòng, nên cô đẩy mẹ mình một cái và đuổi theo Nhiếp Phong.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Thân Thiết Như Em Trai

Mẹ Bạch nghe chủ nhiệm Khương nói người này chính là một quản lý cao cấp ở một tập đoàn lớn.

Mẹ Bạch đang tham gia buổi dã ngoại nướng thịt ở xã thì đột nhiên bà nhận được một cú điện thoại của chủ nhiệm Khương nói muốn bàn về việc xem mắt của Bạch Tuyết. Bà ta nói cậu Niếp rất muốn gặp lại Bạch Tuyết vì lần trước uống cà phê với Bạch Tuyết, một phần vội vàng và một phần cũng đắc tội với Bạch Tuyết nên ngài ấy cảm thấy thật ngại quá, muốn đến xin lỗi.

Mà Nhiếp Phong cũng khẩn thiết muốn gấp gáp trả lại tiền cà phê cho Bạch Tuyết.

Một người đàn ông ưu tú như vậy, khẳng định sẽ làm con gái mình hạnh phúc cả đời, nên mẹ Bạch tình nguyện bỏ buổi dã ngoại nướng thịt cùng bạn bè.

Bà lập tức yêu cầu ba Bạch lái xe từ vùng ngoại ô chạy về nhà gấp, đến nơi đã hẹn với Nhiếp Phong và cùng trở về nhà họ Bạch.

”Tuyết Nhi, ba mẹ đã về, còn có khách..... A! A! A!” Mẹ Bạch vừa đẩy cửa ra, thấy trong phòng khách một đôi nam nữ quần áo xốc xếch cùng nằm trên sàn nhà thì thét lớn.

Tiếng kêu thảm thiết của mẹ Bạch khiến mọi người trong nhà đều cảm thấy sợ hãi. Ngoài hai người đang nằm trên sàn nhà, thì Nhiếp Phong chạy vào đầu tiên, sau đó là ba Bạch.

Bạch Tuyết và Tư Hoài Dương đang đùa giỡn, nhiệt tình tranh cãi với nhau thì bỗng nhiên nghe được tiếng kêu sợ hãi của mẹ Bạch. Cả hai lập tức ngồi dậy, ngược mắt nhìn mẹ Bạch.

Nhiếp Phong chứng kiến tình huống trước mắt thì nhú mào một chút.

Áo ngủ hình con thỏ trước ngực của Bạch Tuyết bị tuột xuống làm lộ một bên vai, đầu tóc xốc xếch phủ xuống. Bộ dạng nhếch nhác, lười biếng đó khiến Nhiếp Phong cảm thấy cô thật hấp dẫn.

Mà chiếc áo hàng hiệu của Tư Hoài Dương cũng bị kéo lên để lộ ra cơ thể rắn chắc cùng dây nịch hàng hiệu đắt tiền....

”Buông ra, còn không mau buông ra sao.” Mẹ Bạch bỏ những đồ đang cầm trong tay xuống, lập tức cởi giày, xông tới dùng sức kéo Bạch Tuyết ra khỏi người Tư Hoài Dương, “Các con đều đã lớn, sao còn đùa giỡn kiểu này? Ôi, remote TV cũng bị vỡ nát. Hai đứa thật hư quá.”

Hiện giờ tim Bạch Tuyết như muốn nhảy ra ngoài, không phải bởi vì cha mẹ bắt gặp mình và Tư Hoài Dương đang đùa giỡn. Dù gì cô và cậu cũng là bạn thanh mai trúc mã. Hôm nay cậu ta rảnh nên đến đây muốn ăn chực, lại không ngờ đùa giỡn với Bạch Tuyết hơi quá mức khiến mẹ Bạch bắt gặp. Cô nghĩ có lẽ mẹ và ba cũng không trách vì nếu hai người thật sự có tình cảm với nhau thì mẹ Bạch cũng không bắt cô đi xem mắt.

Nhưng vì lúc này còn có một”Người ngoài” cũng đi theo vào phòng, Bạch Tuyết cảm thấy lực phủ ngũ tạng của mình đang sôi trào.

Mẹ Bạch nhặt chiếc remote TV lên, hung hăng nhìn Bạch Tuyết và Tư Hoài Dương với ý “Các người chờ coi.”

”A, ha ha. Cậu Niếp cũng đừng hiểu lầm.” Sau một hồi ngạc nhiên lẫn sợ hãi, ba Bạch cũng phản ứng kịp, lập tức hoà giải nói, “Cậu ta và con gái là bạn thanh mai trúc mã. Con gái cũng chỉ xem cậu ấy như em trai mà thôi.”

”Con hiểu.” Nhiếp Phong lễ phép gật đầu một cái, gượng cười nói, “Hay là con đến không đúng lúc rồi.”

Nói xong, anh lấy ví tiền trong ngực, mở ra, bên trong cũng có rất ít tiền mặt, hầu hết đều là thẻ tín dụng.

Anh rút ra hai tờ tiền mặt màu hồng để trên giá giày. Sau đó Nhiếp Phong lễ phép gật đầu chào ba Bạch, nói hẹn gặp lại.

”Ách. Cậu Niếp, thật ra thì.....” Ba Bạch biết Nhiếp Phong đang hiểu lầm, nhưng lại không biết nên giải thích thế nào.

Trong khi đó, mẹ Bạch lại không nhận thấy trong mắt Nhiếp Phong lại đang dần lạnh lẽo, chuẩn bị rời đi. Bà bước tới kéo cánh tay Nhiếp Phong lại và nói “Cậu Niếp, mời vào, dù gì cũng đã đến đây, cậu vào uống nước một lát đã.”

Nhiếp Phong bị mẹ Bạch kéo vào trong nhà, nên cũng thoáng thấy Bạch Tuyết đang đứng đó sửa sang lại quần áo và đầu tóc rối bù của mình.

Bạch Tuyết cũng đang trộm nhìn Nhiếp Phong..... Sao anh lại đến đây?

”Tuyết Nhi, con còn không mau đi, thay đồ đi. Tư Hoài Dương, rót dùm dĩa ly trà.” Mẹ Bạch trừng mắt liếc đứa con gái hư đốn của mình, sau đó lại không ngần ngại sai bảo Tư Hoài Dương.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Nhược Điểm

Hai người đều im lặng cùng bước xuống lầu, Nhiếp Phong không nói lời nào, vẫn thản nhiên bước tới xe mình.

Anh là người đến xin lui tới với cô. Việc anh đã từng kết hôn và có một bảo bối cũng là sự thật. Mẹ Bạch cảm thấy uất ức cho đứa con gái mình cũng không có gì sai. Nhưng tại sao trong lòng Bạch Tuyết lại cảm thấy rất khó chịu.

“Này, Nhiếp Phong.” Bạch Tuyết bước tới trước xe anh, nhìn bóng lưng anh đã mở cửa xe và sắp bước lên xe, nói, “Mẹ em không có ý xem thường anh. Thật ra một tổng giám đốc giàu có, đẹp trai lại tài giỏi như anh sợ gì không ai theo đuổi. Đừng nói tới việc đã có đứa trẻ, nếu anh muốn kiếm một người vợ thì có hàng tá phụ nữ muốn nhào tới để anh ôm ấp yêu thương họ.”

Nhiếp Phong đóng cửa xe, xoay người lạnh lùng nhìn Bạch Tuyết, “Vậy sao em không nhào tới?”

Khuôn mặt Bạch Tuyết xanh mét, có lẽ tư duy của người đàn ông này có vấn đề chăng?

“Vì anh không phải là mẫu người lý tưởng trong lòng em.” Bạch Tuyết thản nhiên khoát tay, “Vậy từ nay về sau, tốt nhất chúng ta cũng không cần có mối quan hệ gì. Tốt nhất là chúng ta không nên gặp lại nhau.”

Thân thể cao lớn mạnh mẽ của Nhiếp Phong bước từng bước dài nắm cánh tay Bạch Tuyết. Sau đó, không cho cô cơ hội phản kháng, anh xoay người cô đè trên xe.

“Anh muốn..... tôi la lên đó.” Phản ứng đầu tiên của Bạch Tuyết chính là cô dùng tay che miệng mình lại. Cô nghĩ mình không thể để anh ấy cưỡng hôn mình lần nữa. Dù gì đây cũng là chung cư lầu dưới, nếu bị các bà cô tám chuyện, thì cả khu chung cư đều biết con gái mẹ Bạch đang lăng lơ cùng với tình nhân bên ngoài. Đến lúc đó cô còn mặt mũi nào mà nói chuyện với mẹ mình được đây.

“Nghe nói em tới đây tìm việc làm?” Nhiếp Phong nhìn thái độ của Bạch Tuyết đối với mình có chút buồn cười, nên anh cũng buông tay, trầm giọng hỏi.

Tuy tay buông lỏng, nhưng thân thể cường tráng của anh vẫn còn áp bức trên người Bạch Tuyết. Thân thể Bạch Tuyết lúc đó vẫn không thể cử động được.

“Phải..... Đúng thế.” Bạch Tuyết nuốt nước bọt, lo lắng gật đầu.

Nhiếp Phong nghiêng người mở cửa xe, lấy ra một tờ danh thiếp đưa cho Bạch Tuyết, “Anh nhớ em học ngành báo chí phải không? Anh cũng từng nghe mẹ em nói rằng ở Bắc Kinh em cũng làm việc về ngành này đúng chứ? Vừa hay, tập đoàn bên anh cũng đang tuyển nhân viên ngành này. Mặc dù tập đoàn anh không đứng trong top 500 công ty đứng đầu thế giới nhưng lương bổng và những chế độ cũng khá tốt. Nếu em không ngại, thì em có thể suy nghĩ một chút được không?”

Anh ta muốn giới thiệu việc làm cho mình sao? Bạch Tuyết nghi ngờ, nhìn khuôn mặt cùng những ngón tay thon dài đang cầm trên tay tấm danh thiếp của Nhiếp Phong.

“Tiểu Bạch! Dì đang gọi cậu.” Tư Hoài Dương đứng ở ban công bên cạnh cửa sổ, lớn tiếng kêu Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết lấy lại tinh thần, một tay cầm tờ danh thiếp một tay đẩy người Nhiếp Phong đang đè trên người mình.

Nắm tay Bạch Tuyết, Nhiếp Phong ngẩng đầu nhìn lên trên. Mặc dù không nhìn thấy Tư Hoài Dương nhưng anh khẳng định người bạn thanh mai trúc mã kia của cô đang trốn trong góc nhìn thấy tất cả mọi việc đang xảy ra.

Quay đầu lại, Nhiếp Phong cười khê mà nói: “Em biết vì sao anh lại không quan tâm lời mẹ em nói không?”

Bạch Tuyết dùng hai tay đẩy anh ra, “Không biết, anh buông ra.”

Nhiếp Phong cúi đầu xuống, từ phía trên nhìn xuống giống như anh đang hôn Bạch Tuyết.

“Bởi vì anh chắc chắn, sớm muộn gì em cũng sẽ là mẹ kế của con trai anh, là người phụ nữ của anh.” Nhiếp Phong hạ thấp giọng nhìn vào mắt Bạch Tuyết nói, “Nhân tiện anh cũng cho em biết, mặc dù video kia bị em xóa rồi nhưng anh cũng còn lưu lại trong máy vì tính của anh, anh cũng đã chép ra đĩa rồi, cũng có gửi qua email luôn rồi. Em xóa không được đâu. Hay là em cũng nên suy nghĩ xem về phương án anh nói lần trước trong quán cà phê đó?”

Lòng Bạch Tuyết bắt đầu suy sụp. Chuyện sai lầm từ bốn năm trước chính là ở trước mặt anh ta, cô lại làm ra bộ dáng ngốc nghếch, ngây thơ, lại dám mạnh mẽ lên giường với anh ta. Giờ đây anh ta đã thể hiện bộ mặt thật của mình, sói đội lốt người.

Rõ ràng không phải cô nắm anh ta mà ngược lại chính là, die,n; da.nlze.qu;ydo/nn..anh ta nắm nhược điểm của cô.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Oan Gia Ngõ Hẹp

Có lẽ Bạch Tuyết thật sự sợ Nhiếp Phong, hoặc cũng có thể cô thấy Nhiếp Phong không đến trả tiền cho mình gần một tháng nên vào chín giờ sáng thứ ba, cô quyết định đến tập đoàn PLO để phỏng vấn.

Thời điểm đứng trước cửa phòng nhân sự tập đoàn PLO, cô vẫn còn do dự không biết mình có muốn làm việc với người đàn ông độc đoán như Nhiếp Phong trong cùng công ty hay không? Nhưng cẩn thận suy nghĩ một chút, tập đoàn PLO là một tập đoàn lớn mạnh và cô thật sự muốn được làm việc trong môi trường như thế. Nghĩ vậy, cô chỉnh trang lại mình một lần nữa và chuẩn bị bước vào phòng để phỏng vấn.

Sau khi điền vào bảng trắc nghiệm về công việc trong buổi đầu tiên phỏng vấn, Bạch Tuyết thoải mái trả lời các câu hỏi của vị chủ khảo. Sau khi được họ cho biết cô nên chờ đợi họ xem xét, cô mới rời khỏi phòng phỏng vấn của tập đoàn PLO.

Vốn tưởng rằng Nhiếp Phong sẽ sắp xếp cho cô một vị trí, lại không ngờ mình phải cố gắng từng bước để được vào làm việc tại tập đoàn PLO.

Đứng trước cửa thang máy, Bạch Tuyết chột nghĩ liệu mình có muốn là lính nhảy dù hay không? Dù gì Nhiếp Phong cũng là tổng giám đốc của tập đoàn PLO, cô cũng nên giữ lại chút thể diện cho anh.

Tư Hoài Dương đưa tài liệu mật tới cho chủ tịch tập đoàn PLO, không ai khác chính là mẹ của Nhiếp Phong. Thật ra, tập đoàn PLO là do chính

ông ngoại và cha của Nhiếp Phong cùng chung sức xây dựng nó. Họ luôn cố gắng nỗ lực để từng bước đưa nó đi lên. Đến nay, họ giao lại cho người đời sau.

Cửa thang máy mở ra, Nhiếp Phong đứng đằng trước, có nhiều đứng phía sau anh, có lẽ là thuộc hạ của anh.

“Hả?” Nhiếp Phong nhìn thấy Bạch Tuyết đang chờ thang máy nên nói với những người khác, “Mấy người vào trước đi.”

Mấy người kia liếc mắt nhìn Bạch Tuyết, sau đó mới đi về phòng làm việc.

“Em tới phỏng vấn à?” Nhiếp Phong nhìn cách ăn mặc của Bạch Tuyết, nói “Thế nào rồi? Thành công rồi sao?”

Hôm nay anh trông khá đẹp trai, toàn thân toát ra mùi đàn ông, cực kỳ thu hút, cực kỳ quyến rũ.

Bạch Tuyết cảm thấy có chút hoảng hốt, nghe thấy Nhiếp Phong nhíu mày hỏi thăm, cô mới tỉnh táo, “Ừ, cũng tốt. Em ngờ là.....”

“Tưởng rằng anh sẽ giúp em?” Nhiếp Phong dường như đoán được ý nghĩ của Bạch Tuyết nên nói tiếp, “Xin em hãy bỏ ý nghĩ này đi. Dù anh có thể giúp em vào công ty, nhưng anh cũng không thể giúp em hoàn thành công việc được giao. Vì vậy, cách tốt nhất là em hãy đứng lên bằng chính thực lực của mình.”

Bạch Tuyết vốn đang cảm kích Nhiếp Phong, nhưng lại nghe anh nói như thế, cảm thấy mình như bị dội một gáo nước lạnh xuống đầu.

Cô hất cằm, ngẩng đầu lên, ngạo nghễ nhìn Nhiếp Phong, “Tổng giám đốc Nhiếp nói rất đúng, em cũng đồng ý là nên dựa vào thực lực của chính mình để gia nhập vào công ty. Nhưng hiện giờ em muốn gia nhập vào công

ty khác, điều kiện cũng như môi trường làm việc ở các công ty khác cũng tốt. Vì vậy, em quyết định sẽ không gia nhập vào tập đoàn PLO.”

“Không thể nào.” Nhiếp Phong mỉm cười, tràn đầy tự tin nói, “Em hãy nhìn khắp thành phố Z, tập đoàn PLO luôn là sự lựa chọn đầu tiên của bất kỳ ai. Thật ra ở Bắc Kinh cũng có vài công ty nhỏ, nhưng cũng không bằng tập PLO này. Người khôn ngoan có lẽ cũng hiểu điều này.”

Ý anh nói cô không đủ thông minh. Bạch Tuyết nổi giận, hai lỗ mũi cô giống như hít thở không thông.

Khi thang máy vừa dừng, đợi Nhiếp Phong ra ngoài, Bạch Tuyết không thèm quan tâm, trực tiếp dùng lực ấn nút đóng cửa thật mạnh.

Nhiếp Phong lắc đầu cười, hai tay đút vào túi quần đi tới phòng làm việc. Anh cố tình sắp xếp để cô vào làm việc với anh, anh muốn ở bên cạnh cô, khống chế cô. Sớm muộn gì cô cũng sa vào lưới của anh mà thôi.

Nếu như Bạch Tuyết có thể vượt qua kì sát hạch này để vào được công ty làm việc thì anh sẽ từng bước chinh cô về thái độ cô khinh thường anh lúc này.

**

Nhận được thông báo của phòng nhân sự, thông báo cô trúng tuyển, Bạch Tuyết lại không cảm thấy vui vẻ mà ngược lại cô chau mày ủ dột như mình sắp đi vào chín tầng địa ngục.

Nhiếp Phong thật sự không có nhúng tay vào chuyện này sao? Bạch Tuyết không tin.

Hai mươi ngày sau, Bạch Tuyết lại phải dậy sớm để đón xe buýt. Cô còn chưa quen với việc này.

Khi cô đến, còn hai phút nữa là trễ giờ, cô nhanh chóng, bước đến bấm thẻ và chạy vào công ty. Đây là ngày đầu tiên cô đi làm ở tập đoàn PLO.

“Bạch Tuyết, đây chính là việc của em.” Người phụ trách phòng nhân sự dẫn Bạch Tuyết đến phòng làm việc của bộ phận thiết kế, “Nơi đây là phòng thiết kế, chịu trách nhiệm về thiết kế cho cả tập đoàn PLO, người phụ trách là.....”

Đái Kiều Nghiên? Vợ cũ của Nhiếp Phong?

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÒNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Kết Hôn Ngầm

Bạch Tuyết vốn đang nở nụ cười thật tươi với các đồng nghiệp mới, nhưng khi cô nhìn thấy quản lý thì cô chợt cứng lại.

Đái Kiều Nghiên cũng ngây ngẩn cả người, không nghĩ tới lại chạm mặt với “Bạn học cũ”

Quản lý bộ phận nhân sự giới thiệu sơ lược một chút, sau đó liền rời khỏi phòng làm việc của bộ phận thiết kế.

“Cô Bạch, mời cô cùng tôi đến phòng họp.” Đái Kiều Nghiên lạnh lùng nói, “Để tôi nói sơ lược về công việc của cô.”

Thật đúng là oan gia ngõ hẹp. Bạch Tuyết miễn cưỡng đi theo sau Đái Kiều Nghiên vào phòng họp.

Vừa bước vào phòng, Đái Kiều Nghiên thay đổi thái độ, khuôn mặt cô từ lạnh lẽo chuyển sang hung ác.

“Người đàn bà không biết xấu hổ này lại dám xâm nhập vào tập đoàn PLO sao? Vẫn còn muốn quyến rũ Nhiếp Phong sao?” Đái Kiều Nghiên không khách khí mắng Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết vốn nghĩ rằng muốn nói chuyện êm đẹp với Đái Kiều Nghiên, muốn hóa giải hận thù bốn năm trước với cô ấy.

Dù sao năm đó cũng do cô còn trẻ tuổi không hiểu chuyện, nhưng sau đó Đái Kiều Nghiên cũng đã trở thành vợ của Nhiếp Phong đó thôi.

Cô không ngờ Đái Kiều Nghiên hung hăng mắng cô nên Bạch Tuyết cũng không muốn hoà hảo với cô ta nữa.

Kéo ghế ngồi xuống, cuối cùng Bạch Tuyết nghĩ dù gì Đái Kiều Nghiên cũng là cấp trên của mình, nên mình cũng không thể quá lỗ mãng trong lời nói được.

“Quản lý, cô đang giải thích cho tôi về công việc đây sao? Hay là chúng ta đang tranh tài xem ai sẽ quyến rũ được tổng giám đốc Nhiếp?” Bạch Tuyết lạnh lùng nói.

“Cô...” Đái Kiều Nghiên tức đến nỗi chạy đến trước mặt Bạch Tuyết, cũng không còn để ý dáng vẻ của mình, nói “Tôi cho cô biết, cô nên từ bỏ ý nghĩ chim sẽ hoá thành phượng hoàng đi. Nếu cô làm sai việc gì ở đây, tôi lập tức sa thải cô.”

Chà, Bạch Tuyết khẽ nghiêng mặt, nhưng vẫn không tránh được nước bọt của Đái Kiều Nghiên văng vào mặt.

Đưa tay lên chùi nước bọt, Bạch Tuyết lui về phía sau hai bước, lạnh lùng nhìn Đái Kiều Nghiên hung dữ như muốn ăn thịt người, nói: “Quản lý, đang trong thời gian làm việc nên chúng ta nói về chuyện công việc thôi. Mặc dù tôi cũng rất tò mò, rằng tại sao vợ cũ lại làm ở công ty của chồng mình được, chẳng lẽ ly hôn rồi cũng trở thành bạn bè tốt được sao?”

Đái Kiều Nghiên trợn mắt, tuy có hơi hoảng loạn nhưng cô ta vẫn cố gắng trấn định lại, “Cô đang nói bậy bạ gì đó? Ai nói tôi là vợ cũ của Nhiếp Phong?”

Bạch Tuyết đi tới bàn hội nghị, rút hai tờ giấy lau mặt, thờ ơ nói: “Năm đó sau khi tốt nghiệp đại học, quản lý kết hôn cùng tổng giám đốc

Nhiếp, còn có một đứa con trai, nhưng cuối năm ngoái đã ly hôn..... Cho nên, đến tập đoàn PLO, khi gặp cô, tôi cũng giật mình.”

“Cô..... Làm sao cô biết rõ như vậy?” Đái Kiều Nghiên trở nên hoảng loạn, “Cô điều tra tôi sao?”

Cô là người rảnh vậy sao? Bạch Tuyết khinh thường cười một tiếng, không trả lời câu hỏi của Đái Kiều Nghiên.

Xem như cô có ý đồ xấu, muốn làm Đái Kiều Nghiên lo lắng. Có vậy, sau này Đái Kiều Nghiên cũng không chinh cô nhiều trong công việc.

“Tôi mới đi Bắc Kinh về, chuyện của quản lý cũng do tình cờ nghe người khác nhắc tới, cho nên.....”

“Không thể nào, tôi và Nhiếp Phong là ản cưới (ý là cưới ngầm, không để ai biết). Cũng không có ai biết việc này.” Đái Kiều Nghiên lớn tiếng, “Người ngoài cũng chỉ biết chúng tôi đính hôn mà thôi, sau đó đã giải trừ hôn ước rồi.”

Sao? ản cưới sao? Bạch Tuyết ngậy ngậy cả người.

Đái Kiều Nghiên không ngờ Bạch Tuyết biết mình và Nhiếp Phong đã kết hôn, không chỉ thế, cô còn biết bọn họ đã ly hôn. Chuyện này thật không ổn.

Nhìn thấy Đái Kiều Nghiên vì lo lắng mà cứ lắc đầu, die,n; da.nlze.qu; ydo/nn.. tay, nhúu mảy ra vẻ suy tư, Bạch Tuyết thật sự lo sợ. Cô không muốn mới ngày đầu tiên đi làm mà bị đuổi khỏi tập đoàn PLO, chỉ vì lý do cô biết bí mật của bọn họ.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Người Phụ Nữ Phóng Đãng

“Yên tâm đi, chỉ cần quản lý Đái hương dẫn tôi về công việc, đừng gây thêm phiền toái cho tôi, thì tôi bảo đảm sẽ giữ kín việc này.” Bạch Tuyết nhàn nhạt nói, “Dù sao chuyện này cũng có liên quan đến tổng giám đốc Nhiếp nên tôi sẽ không ngốc đến mức dám làm phiền quản lý Đái.”

Đái Kiều Nghiên buông tay, hung hăng trừng mắt nhìn Bạch Tuyết, căm hận nói: “Tốt nhất là như thế.”

Nói xong, Đái Kiều Nghiên nổi giận dùng dùng, kéo cửa, bước ra khỏi phòng họp.

Cưới ngầm sao? Anh ta muốn giờ trò quỷ gì đây? Hèn gì Đái Kiều Nghiên có thể an tâm làm việc ở tập đoàn PLO này. Chắc mọi người cũng không ngờ cô ta đã từng làm bà chủ tập đoàn PLO.

Trên đường trở về, Bạch Tuyết đang suy đoán về nguyên nhân vì sao Đái Kiều Nghiên và Nhiếp Phong lại quyết định cưới ngầm, thì đột nhiên cô có tin nhắn trong điện thoại.

Cô lấy điện thoại di động ra xem tin nhắn, gương mặt Bạch Tuyết bất chợt suy sụp.

“Sau khi tan ca, hãy đến bãi đậu xe khu C, số 105-155, chờ anh.” Đây rõ ràng là mùi vị ra lệnh.

Không cần suy nghĩ cũng biết người vừa nhắn tin cho cô chính là Nhiếp Phong.

Xoá tin nhắn, Bạch Tuyết tiếp tục tới chỗ làm việc của mình.

**

Ngày đầu tiên đi làm, dĩ nhiên là không có việc gì đặc biệt. Bạch Tuyết rảnh rang, nên xem qua mấy bản thiết kế và ngồi nghe các đồng nghiệp thảo luận về bản thiết kế mới.

Nhiếp Phong thật sự là một người đàn ông quý giá. Trên người anh tỏa ra khí chất đàn ông quyền lực và giàu có.

Nhưng để tiếp quản tập đoàn PLO này, lúc đầu anh tỏ vẻ mình là một chính nhân quân tử, một tổng giám đốc chín chắn, nghiêm túc. Đồng thời, Bạch Tuyết còn nghe nói thật ra Nhiếp Phong có một người anh trai bị tai nạn và qua đời khi còn mới bảy tuổi. Vì vậy, vị trí chủ tịch tập đoàn PLO này chỉ còn có mỗi Nhiếp Phong gánh vác.

Tới giờ tan ca, người khác vẫn tiếp tục tán gẫu, còn cô xách túi đứng lên để chuẩn bị ra về.

Không cần biết Nhiếp Phong có bận việc đến nỗi trễ hẹn hay không, nhưng cô vẫn đến nơi hẹn đúng giờ như trong tin nhắn.

Trong lúc chờ đợi, cô lấy điện thoại ra chơi, nhắn tin tán gẫu với Tư Hoài Dương hơn mấy chục cái tin nhắn. Đang lúc nhắn tin khí thế, một bàn tay to chắn ngang màn hình điện thoại di động của cô. Bạch tuyết vội ngẩng đầu lên, thấy gương mặt lạnh lùng của Nhiếp Phong.

“Lên xe.” Nhiếp Phong rút tay về, nhấn remote điều khiển xe, bỗng có âm thanh của xe BMW vang lên.

“Đi đâu?” Bạch Tuyết bị động đuổi theo sau lưng Nhiếp Phong, “Không phải anh lấy thời gian riêng tư của tôi để ép tôi làm việc cho anh chứ?”

Nhiếp Phong đi tới trước cửa xe, bỗng dừng bước lại. Bạch Tuyết theo quán tính ngã vào lưng anh, cúi người, lấy tay che chiếc mũi đang cảm thấy đau đớn của mình.

“Bạch Tuyết, em thật sự cảm thấy giữa chúng ta không có gì sao?” Nhiếp Phong xoay người nhìn vào mắt Bạch Tuyết, “Bốn năm trước chúng ta lên giường, em nói chẳng qua chỉ là vui đùa một chút mà thôi. Còn giờ em sợ gì mà không dám cùng anh đùa vui một lần nữa hả?”

Bạch Tuyết buông đôi tay đang bịt mũi mình ra, ngẩng đầu lên.

Câu nói chán nản nhất trong đời cô chính là cô đã giả bộ làm người phụ nữ phóng đảng ở trước mặt Đái Kiều Nghiên. Việc sai lầm lớn nhất trong đời cô chính là cùng Nhiếp Phong xảy ra quan hệ.

Trải qua chuyện không thể cứu vãn, bây giờ cô cũng ngang tàng, thản nhiên làm như không có chuyện gì, để Đái Kiều Nghiên không có cơ hội sỉ nhục mình.....

“Tổng giám đốc Nhiếp, ngài không hẹp hòi như vậy chứ?” Bạch Tuyết đứng thẳng người, đùa cợt nói, “Ban đầu, chuyện xảy ra đêm hôm đó là do tôi và anh tình nguyện. Hơn nữa, tôi là phụ nữ, căn bản anh cũng không có mất mát gì mà.” Cô cố làm ra dáng vẻ phóng đảng, nhìn lại Nhiếp Phong.

Nhiếp Phong lạnh lùng nhếch khóe môi, “Không sai, hiện giờ anh muốn tái hôn, như vậy mới không có bất cứ phiền toái nào.”

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Tôi Không Hận Anh

Không có phiền toái nào chứ? Sau khi nghe lời nói của Nhiếp Phong, Bạch Tuyết có cảm giác anh đang có mưu tính gì đó, có lẽ là lý do khó nói. Cô chắc chắn tuyệt đối anh không muốn tái hôn.

“Muốn tái hôn?” Bạch Tuyết bắt chước khuôn mặt bất cần của Nhiếp Phong, chau mày cười nói, “Nếu muốn, vậy tổng giám đốc Nhiếp cứ tự tìm người khác mà tái hôn hoặc làm mẹ ghẻ cho con trai của ngài. Van xin ngài đừng tùy tiện hy vọng vào một người phụ nữ như tôi đây.”

Hừ! Anh ta xem cô là vắt mì sao? Mặc anh muốn vo tròn, khi dễ sao?

“Em đứng lại.” Dáng người phong độ cùng giọng nói mang đậm khí chất dũng cảm, lớn tiếng gọi cô. Nhìn lại anh, toàn thân bao quanh một cỗ khí lạnh, khiến người đối diện không rét mà run.

Ai thèm nghe lời anh ta nói chứ. Bạch Tuyết lấy điện thoại di động ra, bắt đầu gọi cho Tư Hoài Dương.

“A, Tiểu Bạch, sao cậu không trả lời tin nhắn của tớ.” Tư Hoài Dương vừa bắt điện thoại của Bạch Tuyết, lập trách mắng cô, “Hôm nay cậu đi làm, cũng mới vừa tan ca, cậu có muốn tớ đón cậu không?”

“Không cần đâu, tớ đi xe buýt được rồi.” Bạch Tuyết khéo léo từ chối ý tốt của Tư Hoài Dương, “Tư Hoài Dương, cậu nói đúng, ở thành phố Z,

có nhiều công ty thích hợp hơn ở đây, không nhất định là phải đi làm ở tập đoàn PLO này.”

Bên kia Tư Hoài Dương cầm điện thoại trầm mặc mấy giây, giọng nói tràn đầy nghi ngờ, “Tiểu Bạch, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?”

“Không có, chỉ là.....” Bạch Tuyết đang tập trung nói chuyện với Tư Hoài Dương, trong phút chốc quên rằng mình đang đứng ở bãi đậu xe, xe cô đi qua lại rất nhiều. Đột nhiên một hồi tiếng kèn xe vang lên liên tục kèm thêm tiếng thắng xe khẩn cấp vang lên, Bạch Tuyết còn chưa kịp nhìn sang, đã cảm thấy cổ áo bị người khác níu lấy, thân thể bị đẩy bật về phía sau.

“A!” Bạch Tuyết cảm thấy trời đất quay cuồng. Sau đó ngã xuống đất, hai cánh tay cảm thấy đau nhói, điện thoại di động cũng bay ra ngoài.

Phía dưới người cô, đột nhiên có một giọng khác, kêu lên đau đớn. Bạch Tuyết chóng mặt lắc đầu, định thần nhìn lại thấy mình đang nằm trên người Nhiếp Phong, coi người ta là đệm thịt.

“Xin lỗi! Cô có sao không? Cô có muốn đi bệnh viện không?” Một giọng nói tràn đầy lo lắng từ trên đỉnh đầu vang lên.

Bạch Tuyết lật người ngồi dậy, nhắc hai cánh tay mình lên, thấy bàn tay đã bị trầy xước nhiều nơi. Sau đó, cô nhìn người đàn ông đang cúi xuống hỏi thăm mình, trong lúc nhất thời không biết đã xảy ra chuyện gì.

Nhiếp Phong chống thân thể ngồi dậy, tựa như anh đã rất đau, liên tục hít thở khí trời.

“Thật ngại quá, vừa rồi tôi đang nói chuyện điện thoại nên không thấy cô trước mặt. Thành thật xin lỗi cô.” Người đàn ông mặc âu phục áy náy nói, “Lúc vừa thấy cô thì tôi thắng không còn kịp nữa rồi.”

Bạch Tuyết nhìn chiếc xe hơi màu đen đang dừng lại ở lối đi, cũng đoán biết được vừa mới xảy ra chuyện gì.

“Anh không cần lo lắng như vậy.” Bạch Tuyết xoay người, chống tay ngồi dậy khỏi người Nhiếp Phong, trong mắt mờ mịt hơi nước. Lỗi cũng tại cô, lo nói chuyện điện thoại mà không chú ý xe phía trước phía sau. Nhiếp Phong bị thương cũng vì cứu cô.

Nhiếp Phong khoát tay, cảm thấy đau đến nỗi nói không ra lời.

“Tới bệnh viện đi, để tôi lái xe đưa hai người đến bệnh viện.” Người đàn ông kia ngồi xuống đỡ Nhiếp Phong.

Nước mắt Bạch Tuyết rơi xuống, đẩy tay người đàn ông kia ra, ôm chặt lấy Nhiếp Phong, “Anh đau ở đâu? Anh có muốn gọi xe cứu thương hay không?”

Chắc là anh bị thương không nhẹ nên mới không thể cử động được như thế.

Người tài xế bất cẩn kia vội vàng lấy điện thoại di động ra muốn gọi 120.

“Không sao đâu.” Giọng Nhiếp Phong có chút khàn khàn, “Không cần gọi..... xe cứu thương.”

“Nhưng anh đang đau lắm mà.” Bạch Tuyết nghẹn ngào nói, “Thật xin lỗi, đều là lỗi của tôi..... Tại tôi không chú ý nhìn đường nên anh mới bị như thế này.”

Nhiếp Phong ngẩng đầu nhìn gương mặt ướn át bởi vì khóc của Bạch Tuyết, cười cười, “Em đang lo lắng cho anh sao? Anh nghĩ em sẽ hận anh chứ.”

“Tôi không hận anh.” Bạch Tuyết cúi đầu, nước mắt rơi trên bộ âu phục của Nhiếp Phong, giọng cô nhỏ dần giống như tiếng muỗi kêu.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Tai Hoạ Ngầm – Mẹ Chồng Tương Lai Xem Cô Chính Là Cái Đỉnh Trong Mắt

“Tiểu Phong! Tiểu Phong!” Một người phụ nữ trung niên vừa bước vào vừa lớn tiếng hô to, tìm kiếm giường bệnh của Nhiếp Phong, “Tiểu Phong! Sao lại không cẩn thận như vậy? Bị thương ở chỗ nào rồi?”

Khúc Như Hoa lo lắng nhìn con trai mình, còn cố ý vén ga giường lên nhìn kỹ một chút. Khi không thấy có vết thương nào nặng, bà mới cảm thấy yên tâm một chút.

“Mẹ, không có chuyện gì đâu, yên tâm đi.” Nhiếp Phong an ủi mẹ mình.

Khúc Như Hoa giận dữ, trừng mắt liếc con trai mình. Đến khi bà nhìn thấy tay trái Nhiếp Phong quấn băng gạc, thầm nghĩ chắc đã bị thương rồi, khoé mắt bắt đầu ửng hồng.

“Con còn nói không có việc gì sao? Con là người làm việc luôn luôn cẩn thận, tại sao bây giờ.....”

“Tổng giám đốc Nhiếp, tôi đã mua nước về rồi.” Bạch Tuyết thở hỗn hển.

Khúc Như Hoa nghe thấy giọng của Bạch Tuyết nên nhìn sang. Bà liếc nhìn cô từ trên xuống dưới khiến Bạch tuyết lạnh sống lưng.

Bạch Tuyết cầm nước bước tới giường bệnh, mở nắp đưa cho Nhiếp Phong.

Nhiếp Phong nhận lấy nước uống, sau đó giới thiệu: “Bạch Tuyết, đây là mẹ tôi. Mẹ à, đây là nhân viên mới của phòng thiết kế, Bạch Tuyết.”

Mẹ của Nhiếp Phong sao? Không phải là chủ tịch tập đoàn PLO đó chứ?

Bạch Tuyết vội vàng cúi đầu chào một góc 90 độ, “Chào Chủ tịch.”

Mới vừa nghe nói là nhân viên mới, Khúc Như Hoa cũng chẳng thêm quan tâm, bà tiếp tục quay sang hỏi thăm con trai mình.

“Gần đây con bận rộn lắm sao? Phu nhân Đỗ mời con đến dự tiệc hai lần rồi mà con cũng không tham gia, khiến người khác cho rằng mẹ và con có chiến tranh đấy.” Khúc Như Hoa trách cứ con trai, nói.

Bạch Tuyết lúng túng đứng đó không biết làm gì. Cảm giác bị người khác làm lơ thật không dễ chịu chút nào.

“Bạch Tuyết, cô đi hỏi thăm xem kết quả X-quang của tôi ra sao rồi?” Nhiếp Phong nhìn Bạch Tuyết nói.

Bởi vì lúc ngã xuống, anh bị đập đầu dưới đất, sống lưng có đau một chút nên anh cũng yêu cầu bác sĩ chụp X-quang cho anh.

Bạch Tuyết gật đầu nghe lời, sau đó cô đi ra ngoài tìm bác sĩ.

Bạch Tuyết vừa đi, thì Khúc Như Hoa bèn nhảy hỏi: “Con và cô gái kia có chuyện gì xảy ra sao?”

Đừng tưởng rằng chỉ nói một câu “nhân viên mới của công ty” là có thể lừa bà được. Bà cũng không phải đơn giản, già rồi mắt mờ. Bà có cảm giác ánh mắt cô gái kia nhìn Nhiếp Phong – con trai bà- dường như rất lo

lặng. Bà có cảm giác cô ta không phải sợ Nhiếp Phong với cương vị là sợ cấp trên mà là có chút áy náy lẫn hối hận.

Nhiếp Phong mím môi cười, xem ra chuyện gì cũng không thể lừa gạt được mẹ mình.

“Đó là người con chọn.” Nhiếp Phong thẳng thắn nói.

Sớm muộn gì mẹ mình cũng biết mà anh lại không muốn lừa gạt Khúc Như Hoa.

“Cái gì?” Khúc Như Hoa nhú mày, lên giọng hỏi, “Con chọn cô gái đó sao? Người phụ nữ đó làm bạn được nhưng.....”

“Mẹ!” Gương mặt Nhiếp Phong trầm xuống, khóe mắt liếc sang những giường bệnh khác, nói “Có chuyện gì để về nhà nói sau.”

Khúc Như Hoa im lặng, sắc mặt âm trầm đến đáng sợ.

Trong phòng bệnh, giường của Nhiếp Phong là dễ thấy nhất. Không phải vì cuộc đối thoại lạ lùng của bọn họ mà vì cách ăn mặc, nhìn vào là biết thuộc tầng lớp cao cấp. Đặc biệt là Nhiếp Phong, anh chỉ ngã xuống đất, bị trầy xước sơ ngoài da thôi, thế mà lại muốn kiểm tra toàn bộ thân thể, lại còn nhập viện một ngày. Không phải điều đó quá khoa trương rồi sao?

Nếu không phải bệnh viện này không có phòng bệnh cao cấp, thì có lẽ một người cao quý như thế cũng sẽ không chấp nhận nằm phòng bình thường này.

Bạch Tuyết đến chỗ bác sĩ và y tá hỏi thăm, sau đó dẫn bác sĩ về phòng bệnh Nhiếp Phong. Bác sĩ cũng nói sơ qua về tình trạng của Nhiếp Phong với Khúc Như Hoa. Có lẽ vết thương của Nhiếp Phong cũng không quan trọng lắm.

Sau khi làm thủ tục xuất viện, Khúc Như Hoa liền lợi dụng Bạch Tuyết để bà sai việc vặt. Tất cả mọi việc đều giao cho Bạch Tuyết. Còn Bạch Tuyết vốn cho rằng Nhiếp Phong vì mình mới bị thương nên cũng vui vẻ làm việc, không suy nghĩ nhiều. Cô nào biết thời điểm đó Khúc Như Hoa đang xem cô là cái đinh trong mắt, cần phải được nhổ tận gốc.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Tổng Giám Đốc, Giờ Làm Việc Xin Đừng Quấy Rầy

Vì anh ta cứu mình nên mình phải chịu trách nhiệm với anh ta sao? Đây là đạo lý gì thế? Nói vậy, nhưng Bạch Tuyết cũng chấp nhận sự thật này.

Trong công ty, cô vào vai người mới vào làm để mặc người khác sai bảo. Còn ngoài công ty, cô chính là người hầu phải vâng dạ ở trước mặt tên tổng giám đốc kia.

“Tổng giám đốc Nhiếp, anh còn muốn tôi làm gì nữa không?” Lấy lý cà phê đã nguội lạnh, Bạch Tuyết cung kính khom mình chờ đợi lệnh của Nhiếp Phong.

Đang bận rộn xử lý công việc, Nhiếp Phong ngược lên, nói “Hãy pha một ly cà phê nữa cho tôi.”

Khoé miệng Bạch Tuyết nhếch lên, tỏ vẻ cực kì khó chịu. Nhưng cuối cùng cô vẫn ngoan ngoãn cầm ly ra ngoài, chuẩn bị phal y cà phê mới cho Nhiếp Phong.

Bạch Tuyết cầm ly cà phê vào phòng bếp, sau đó đi đến phòng thư ký nói với một cô gái xinh đẹp, “Tiên Đế, tổng giám đốc Nhiếp muốn uống một ly cà phê nữa.”

Đôi môi mềm mại của cô gái kia khẽ nhếch lên, nói “Lại pha một ly cà phê nữa sao? Tổng giám đốc Nhiếp đã uống năm ly cà phê rồi, uống quá

hiều sẽ không tốt cho sức khỏe.” Cô là người có cấp bậc thấp nhất trong công ty, có nhiệm vụ pha cà phê cho tổng giám đốc và thư ký cao cấp phòng bí thư.

Bạch Tuyết cười gượng, đưa ly cho Tiên Đế.

Tiên Đế uyển chuyển đứng lên, đi đến phòng bếp để chuẩn bị pha cà phê. Bởi vì trong công ty, chỉ có mỗi mình cô biết liều lượng để pha cà phê cho tổng giám đốc Nhiếp là bao nhiêu thôi.

Bạch Tuyết ngồi nhìn bên cạnh bàn làm việc của Tiên Đế để lau mồ hôi, thầm nghĩ, xem ra cho đến trưa nay, Nhiếp Phong sẽ cảm thấy rất mệt đây.

Nhiếp Phong làm việc như người điên, căn bản là không hề quan tâm đến ai. Nếu cô mượn cớ muốn đưa bản thiết kế cho anh ta thì có lẽ cô cũng không thể ra khỏi đó được.

Tiên Đế pha xong ly cà phê, khoé mắt liếc nhìn Bạch Tuyết, dùng giọng mỉa mai nói: “Cô Bạch mới vào công ty đã được trọng dụng, thật là không đơn giản.”

“Đâu có, nhờ có quản lý Đái tin tưởng, giao cho tôi làm bản thiết kế này đó mà.” Bạch Tuyết nhận cà phê nói.

“Vậy sao?” Tiên Đế trở lại chỗ ngồi nói, “Vậy cô cũng nên cẩn thận, tổng giám đốc Nhiếp cũng không phải người dễ hầu hạ. Đến lúc chịu khuất tất, đừng chạy đến khóc lóc với tôi là được.”

Thật ra cô đã sắp khóc.

Go cửa phòng làm việc để chuẩn bị bưng cà phê vào, Die nd da nl e q uu ydo n, cô nghe có tiếng trả lời bên trong vọng ra nên đẩy cửa bước vào.

Còn ở ngoài, Bạch Tuyết vừa đi vào, Tiên Đế liền nhắc điện thoại bàn lên và bấm số gọi.

“A? Quản lý Đái, tôi là Tiên Đế.” Thì ra là cô ta gọi điện cho Đái Kiều Nghiên thuộc phòng thiết kế, “Cô ta lại bưng một ly cà phê vào phòng tổng giám đốc rồi. Đúng vậy..... Hừ! Hai người cùng ở trong phòng, không biết có thật sự là làm việc không nữa? Bộ dạng của cô Bạch Tuyết này thật kinh tởm. Dạ, Cô yên tâm, tôi sẽ khiến cô ta không còn đường lui nữa. Ha ha.”

**

Bộp! Bản thiết kế bị ném dưới chân Bạch Tuyết, còn gương mặt của Nhiếp Phong lạnh lùng, tàn khốc như Diêm Vương đến từ địa ngục.

“Trong đầu cô chứa gì trong đó? Một bản thiết kế tệ hại như thế này mà dám trình cho tôi xem.”

Khó khăn lắm mới được Tổng giám đốc để mắt tới, cho mình trình bày một bản thiết kế hoàn chỉnh, thế mà kết quả lại bị ném xuống đất như thế này đây.

Bạch Tuyết cúi thấp đầu, không dám nói lời nào.

“Là cô không tập trung vào làm bản thiết kế này hay là cô thật sự ngu ngốc.” Chân mày Nhiếp Phong nhàu chặt, đứng đó chất vấn Bạch Tuyết.

“Thành thật xin lỗi tổng giám đốc Nhiếp, tôi sẽ về làm lại.” Bạch Tuyết ngồi xổng nhặt bản thiết kế lên nói.

“Làm lại sao? Vậy được, nửa ngày đủ chưa? Sáng mai cô cầm bản thiết kế hoàn chỉnh đến nộp tôi. Nếu như tệ như thế này thì cô chuẩn bị nhận lương thôi việc đi.”

“Dạ” Bạch Tuyết cắn môi, trong mắt ươn ướt.

Cầm bản thiết kế, xoay người, Bạch Tuyết chuẩn bị rời khỏi phòng của Tổng giám đốc.

“Bạch Tuyết.” Giọng Nhiếp Phong trầm thấp vang lên sau lưng cô, “Chấp nhận làm nhân viên của tôi thì tôi sẽ không nường tay. Còn nếu cô đồng ý kết hôn với tôi, thì cô không cần phải làm việc.”

Bạch Tuyết tức giận quay đầu nhìn khuôn mặt tà ác sau bàn làm việc của Nhiếp Phong, phản hận nói: “Tổng giám đốc Nhiếp, đây là giờ làm việc, xin đừng quấy rầy tôi. “

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÒNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Tin Bất Ngờ Của Tư Hoài Dương: Chia Tay

Nhiếp Phong và Đái Kiều Nghiên liên tiếp làm khó dễ Bạch Tuyết khiến cô cũng gặp nhiều khó khăn, trắc trở trong công việc của mình. Nhưng cuối cùng cô cũng cố gắng hoàn thành tốt công việc thiết kế trong buổi lễ khánh thành chúc mừng ngày thành lập tập đoàn PLO?

Cố gắng làm việc trong nửa tháng, cũng chịu đủ mọi dằn đoạ của Nhiếp Phong trong nửa tháng, cuối cùng cô cũng được Nhiếp Phong công nhận. Khi anh ngẩng đầu lên, tròng mắt đen nhìn cô, môi mỏng nhếch lên nói “Được rồi, dùng thiết kế này đi.” thì Bạch Tuyết thật sự có cảm giác nhẹ nhõm, bái lạy trời phật đã phù hộ cho cô.

Vì bản thiết kế được thông qua, nên Bạch Tuyết cảm thấy rất vui vẻ. Lúc cô trở về phòng làm việc, đột nhiên cô nghĩ đến việc mình không liên lạc với Tư Hoài Dương đã nửa tháng nay rồi.

Bởi vì đây là bản thiết kế đầu tiên của cô, mà cô lại phải ở bên cạnh phụ giúp Nhiếp Phong nên cô quên gọi điện thoại cho Tư Hoài Dương.

Nhìn đồng hồ trên tay còn hai mươi phút nữa là đến giờ tan ca, Bạch Tuyết quyết định lười biếng một chút, chạy vào phòng rửa tay gọi điện thoại cho Tư Hoài Dương.

Bình thường một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, hai mươi bốn giờ, Tư Hoài Dương lúc nào cũng mở máy. Thế nhưng hôm nay điện thoại của cậu ta lại tắt máy.

Hay là điện thoại của cậu đang ở chế độ máy bay? Bạch Tuyết nghiêng đầu nhìn điện thoại di động, sau đó quyết định tối nay sẽ gọi lại cho cậu.

Trở lại phòng làm việc, nhìn thấy khuôn mặt hung dữ của Đái Kiều Nghiên đang nhìn mình tựa như chờ đợi cô đã lâu.

“Quản lý Đái.” Bạch Tuyết bình tĩnh đi đến trước mặt Đái Kiều Nghiên, “Về chuyện.....”

“Tiên Đế có gọi điện thoại cho tôi, cô ta đã thấy bản thiết kế của cô trên bàn làm việc của tổng giám đốc nên cô ta cầm lên xem.” Giọng Đái Kiều Nghiên hơi lạ, có thể dùng từ “lạ lùng” để hình dung, “Làm tốt lắm, lần đầu làm bản thiết kế thế nhưng lại thành công tốt đẹp.”

“Cũng nhờ quản lý Đái chỉ dạy.” Bạch Tuyết quyết định hạ mình nịnh bợ cô ta, mặc dù trong lòng cô cũng cảm thấy ghê tởm.

Đái Kiều Nghiên liếc mắt, lấy viết từ trên bàn, cầm lên viết vài chữ và ném cho Bạch Tuyết, “Đây là số điện thoại liên lạc với mấy người lãnh đạo, bản thiết kế được đánh giá khá cao nên họ muốn hợp tác làm việc với cô.”

Cảm thấy kinh ngạc khi nhận tấm giấy từ tay Đái Kiều Nghiên, mắt Bạch Tuyết tròn to, “Được ạ.”

Khoé miệng Đái Kiều Nghiên nhếch lên cười lạnh, liếc mắt nhìn tờ giấy Bạch Tuyết cầm trong tay. Cô ta sẽ không ngờ phía trên còn có một người không dễ dàng đối phó.

**

Thật lạ lùng, mãi đến buổi tối mà điện thoại của Tư Hoài Dương vẫn tắt máy.

“Ba à, gần đây ba có gặp bác Tư không?” Bạch Tuyết cầm điện thoại di động đi vào phòng khách hỏi ba mình đang xem TV.

Ba Bạch nghe câu hỏi của con gái, cảm thấy sửng sốt, sau đó dùng ánh mắt né tránh nói: “Không có..... Không có.”

Bạch Tuyết ngồi vào bên cạnh ba mình nói: “Ba, ba đừng nói dối. Mỗi lần ba nói dối với mẹ đều bị mẹ vạch trần. Hay là ba muốn thử nữa?”

Ba Bạch chuyển kênh nói: “Đâu có..... Làm gì có chuyện đó. Việc nhà của Tư Hoài Dương liên quan gì đến ba mà ba phải nói dối?”

Chuyện nhà của Tư Hoài Dương? Những lời nói này có ý gì?

“Ba, có phải nhà của Tư Hoài Dương đã xảy ra việc gì hay không?” Bạch Tuyết khẩn trương đoạt lấy remote TV hỏi tới.

Ba Bạch thấy mình thật sự không giấu được đứa con gái thông minh của mình, nên đành thở dài, kể lại chuyện không may nhà của Tư Hoài Dương cho Bạch Tuyết nghe.

Nghe xong, Bạch Tuyết ném remote TV và chạy ra cửa.

Quả nhiên nhà họ Tư đã xảy ra chuyện. Thừa lúc cô đang bận rộn việc ở công ty, Tư Hoài Dương còn cố ý gọi điện thoại cho ba mẹ cô, muốn họ giấu giếm, không nói cho cô biết nữa chứ.

Đứng trước cửa biệt thự nhà họ Tư, đúng lúc cô thấy có người từ bên trong chạy ra.

Nhờ vào hai ngọn đèn lớn trước sân, cô nhận ra ngay đó chính là bạn gái của Tư Hoài Dương. Có lẽ cô ấy đang khóc.

Hoa Nhị Nhị lao ra, vừa lúc thấy xe taxi, liền chạy tới.

“Cô Hoa” Bạch Tuyết ngăn Nhị Nhị, “Hoài Dương, cậu ấy.....”

“Tránh ra!” Hoa Nhị Nhị thét lên dùng sức đẩy Bạch Tuyết, “Cậu ta đang cần người bạn thanh mai trúc mã như cô an ủi đó. Mau đi đi.”

Suýt chút nữa Bạch Tuyết té ngã, nhưng cô cố gắng giữ thăng bằng. Sau đó bước đến muốn ngăn Nhị Nhị lên xe, “Cô Hoa, cô hiểu lầm rồi. Tôi và Tư Hoài Dương chỉ là bạn bè thôi. “

“Cô và cậu ta có quan hệ thế nào cũng không liên quan gì tới tôi.” Hoa Nhị Nhị lạnh nhạt hừ một tiếng, “Tinh thần sa sút lại trút giận vào bạn gái. Cậu ta đúng là một người đàn ông xấu xa. Tôi và Tư Hoài, die,n; da.nlze.qu;ydo/nn..Dương đã chia tay. Cô tránh ra.”

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Thật Quá Đáng, Anh Ta Đã Biết Trước

Bạch Tuyết bị khí thế của Hoa Nhị Nhị áp đảo.

Từ lần đầu tiên gặp nhau, Hoa Nhị Nhị chưa bao giờ có lời nói lịch sự với Bạch Tuyết, nhưng Bạch Tuyết có thể hiểu rằng Hoa Nhị Nhị ghen tuông mối quan hệ giữa mình và Tư Hoài Dương. Biết là thế nhưng cô ta cũng không cần biểu hiện rõ ràng như thế chứ.

Lần đó ở quầy rượu, cô đã cố gắng nhờ Nhiếp Phong giúp đỡ, giải thích với cô ta. Thế mà cô ta vẫn náo loạn như thế.

“Hoa Nhị Nhị, không phải cô thấy nhà Tư Hoài Dương xảy ra chuyện nên muốn chia tay với cậu ấy chứ?” Bạch Tuyết lạnh lùng, không khách sáo nói, “Nếu như cô chỉ là loại người ham giàu có, vậy tôi cũng không ngăn cản cô làm gì. Nhưng nếu cô thật sự hiểu lầm mối quan hệ giữa tôi và Tư Hoài Dương, thì tôi lập tức quay về, không cần gặp cậu ta làm gì nữa.”

Hoa Nhị Nhị hất tay Bạch Tuyết, khinh thường hừ một tiếng nói: “Bạch Tuyết, cô không biết có rất nhiều người cảm thấy rất chán ghét cô sao?”

Bạch Tuyết căn môi nhìn Hoa Nhị Nhị. Nếu như người đứng trước mặt cô không phải là bạn gái xinh đẹp của Tư Hoài Dương, thì cô chắc chắn mình sẽ không nể mặt mà mắng cô ta một trận.

“Đầu tiên, cô cậy mình là bạn từ nhỏ của Tư Hoài Dương mà muốn làm gì thì làm. Cô không phân biệt thời gian, dù ngày hay đêm, cũng không cần biết người ta đang làm gì, hơn nửa đêm cũng còn gọi điện thoại kể khổ với người khác. Từ chuyện cô gặp khó khăn trong công ty, rồi bị người yêu bỏ rơi, bất cứ điều gì cô cũng làm phiền đến anh ta. Cô thật sự là một người phụ nữ vô liêm sỉ.” Hoa Nhị Nhị nói ra hết những bất mãn trong lòng mình “Phụ nữ mà đi tìm đàn ông kể khổ thật sự khiến người khác buồn nôn. Cô không có bạn là phụ nữ sao? Cô không biết cô đang làm phiền tôi và Tư Hoài Dương đang âu yếm với nhau sao? Cô quả thật là một người phụ nữ quá quắt như thế đó. “

Đầu óc Bạch Tuyết âm u, nuốt nước bọt, quay đầu đi chỗ khác.

Xe taxi đã đi rất xa rồi nhưng hai người phụ nữ này cứ đứng đó tranh chấp lẫn nhau.

Bạch Tuyết cũng không nghĩ nhiều. Khi đó, cô chỉ muốn đùa giỡn với Tư Hoài Dương, chỉ muốn nghe lời an ủi của người bạn chơi từ thuở nhỏ Tư Hoài Dương nhưng cô thật sự không nghĩ đến những việc Hoa Nhị Nhị mới vừa nói.....

“Tôi ghét cô, cũng giận Tư Hoài Dương. Rõ ràng tôi mới chính là bạn gái của anh ta nhưng anh ta lại quan tâm cô hơn tôi.” Hoa Nhị Nhị vòng cánh tay mình qua người cô ta, quát, “Người đàn ông như vậy, tôi không cần.”

Môi dưới Bạch Tuyết sưng đỏ do bị răng cắn đã lâu, đôi mắt lạnh lùng nhìn Hoa Nhị Nhị, “Cô đã muốn chia tay với cậu ta thì tại sao không nói sớm mà đợi đến khi nhà cậu ta xảy ra chuyện thế này, thời điểm cậu ta cảm thấy khó khăn như thế này cô mới nói chứ?”

Nếu như cô ta nói sớm một chút, có lẽ Tư Hoài Dương sẽ không cảm thấy đau đớn lắm. Nhưng bây giờ Hoa Nhị Nhị nói chia tay chẳng khác nào

đá cho Tư Hoài Dương một cái khiến cậu càng thêm suy sụp.

“Tại sao bây giờ chia tay ư?” Hoa Nhị Nhị cười lạnh nói, “Cũng không có nguyên nhân gì đặc biệt, tôi cũng chỉ muốn đến an ủi Tư Hoài Dương nhưng hình như cậu ta không còn bình tĩnh được nữa. Mọi thứ trong nhà đều bị niêm phong, ba anh ta cũng đã bị bắt về đồn công an để hỗ trợ điều tra. Cô cũng nên tránh xa cậu ta để không bị liên lụy. Tôi là nữ tiếp viên hàng không, cũng nên giữ mình trong sạch. Nếu không tôi cũng sẽ bị người khác khinh chê.”

Bạch Tuyết cười lạnh gật đầu, lúc này đến phiên cô khinh miệt Hoa Nhị Nhị rồi, “Cô đi đi, Tư Hoài Dương thật sự không có mắt nhìn người.”

“Cô nói vậy có ý gì?” Hoa Nhị Nhị tức giận nói.

Bạch Tuyết không để ý tới Hoa Nhị Nhị, xoay người chuẩn bị đi vào biệt thự của Tư Hoài Dương.

Vào đến biệt thự, Bạch Tuyết nhận được điện thoại của Nhiếp Phong.

“Em ở đâu?” Giọng Nhiếp Phong rõ ràng tỏ vẻ không vui.

“Tổng giám đốc Nhiếp, bây giờ đã tan ca.” Bạch Tuyết không khách sáo nói.

“Em biết rồi sao?” Giọng Nhiếp Phong tỏ vẻ như hiểu ra điều gì.

Đầu tiên Bạch Tuyết không hiểu ý của Nhiếp Phong, nhưng sau đó cô liền hiểu ra.....

“Thì ra anh đã sớm biết nhà họ Tư đã xảy ra chuyện gì?” Bạch Tuyết tức giận thét chói tai.

“Làm chủ tịch của một tập đoàn lớn, làm sao anh lại bỏ qua những tin tức như thế này?” Nhiếp Phong vẫn ôn hoà nói, “Anh còn đang cảm thấy lạ

rằng tại sao em vẫn đi làm việc. Thật sự em không biết gì về chuyện này.”

Bạch Tuyết tức giận không muốn nói lời nào với Nhiếp Phong nữa. Cô hung hăng cúp điện thoại trước.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Côn Trùng, Hãy Tập Trung Vào Việc Của Chúng Ta

Edit: Sóc Là Ta

Truyện chỉ được chia sẻ tại

Ba của Tư Hoài Dương là người sáng lập công ty chế tạo xe hơi sớm nhất, cũng chính ông là người đóng góp nhiều công sức, từng bước làm cho công ty phát triển. Lần này gặp chuyện không may cũng là do có người tố cáo ông trốn thuế.

Nhà họ Tư chế tạo xe hơi, hơn nữa việc kinh doanh cũng rất tốt. Ngoại trừ đại lý nhà họ Tam ở thành phố Z, ai cũng biết đến sức tiêu thụ xe hơi đại lý 4S của nhà họ Tư.

Bạch Tuyết muốn gặp Tư Hoài Dương, nhưng lại bị mẹ Tư khuyên can. Bà khóc lóc nói tâm trạng của Tư Hoài Dương không tốt, không muốn gặp ai. Bạch Tuyết không biết làm gì nên đành ôm bụng tức giận bỏ về.

Hôm sau, Bạch Tuyết đi làm, vẫn như cũ tìm cơ hội điện thoại cho Tư Hoài Dương nhưng điện thoại vẫn tắt.

“Làm việc bên cạnh anh mà tâm trí cứ suy nghĩ về người đàn ông khác, em có cảm thấy mình quá đáng hay không?” Nhiếp Phong đứng sau lưng Bạch Tuyết, nhìn cô buồn bã để điện thoại di động xuống.

“Ô!” Bạch Tuyết giật mình, xoay người lại liền thấy anh đang mặc bộ tây trang, áo sơ mi và cà vạt có đính kẹp bằng vàng thật xa xỉ, sang trọng. Cô sợ hãi đến nỗi suýt nhảy dựng lên.

Ngược với Bạch Tuyết, ánh mắt Nhiếp Phong đang giăng đầy mây đen u ám.

“Nhiếp..... Tổng giám đốc Nhiếp.” Bạch Tuyết giấu điện thoại ra phía sau, cúi đầu nói, “Thật xin lỗi..... Tôi sẽ đi làm việc.”

Vừa định thoát khỏi Nhiếp Phong, lại bị anh tàn nhẫn kéo cổ áo trở lại.

Nhiếp Phong gằn từng tiếng “Tính nhẫn nại của anh có hạn. Về chuyện kết hôn, em suy nghĩ thế nào rồi?”

Người đàn ông này có phải đang có bệnh tự kỷ? Ánh mắt Bạch Tuyết tức giận quét nhìn Nhiếp Phong. Cô nhớ mình chưa từng nói với anh ta rằng mình sẽ cân nhắc về đề nghị đính hôn hay kết hôn của anh ta mà.

Nhiếp Phong nhìn ánh mắt khinh thường của Bạch Tuyết khi nhìn mình. Anh bất mãn giơ tay lên, ngón trỏ thon dài khéo léo nâng cằm cô lên khiến cô hoảng sợ vội ngậm chặt miệng lại.

“Đừng ép anh phải ra tay.” Nhiếp Phong chau mày, cúi đầu xuống nói nhẹ nhàng bên tai Bạch Tuyết, “Nếu đoạn video kia không chứng minh được gì, thì anh có thể nói chuyện chúng ta đã lên giường vào bốn năm trước cho mẹ em nghe. Đến lúc đó, dù anh là người đã từng kết hôn một lần, lại có một đứa con trai thì mẹ em cũng nhất định trời em lại và đưa đến cho anh thôi.”

“Anh..... Anh thật hèn hạ.” Bạch Tuyết tức giận đến nỗi nói không ra lời.

Nhiếp Phong đứng thẳng người, lạnh lùng cười, “Hèn hạ sao? Anh chỉ muốn cảnh cáo em thôi. Dù sao trong lúc anh còn chưa làm tới thì em cũng nên suy nghĩ kỹ. Anh không phải loại người có tính nhẫn nại cao đâu.”

Còn tự cao tự đại nữa sao? Bạch Tuyết muốn học máu, nhưng cô chỉ run run đôi môi nói không ra lời.

“Tại sao lại là tôi?” Bạch Tuyết không hiểu nguyên nhân tức giận của Nhiếp Phong từ đâu mà đến.

Tròng mắt đen của Nhiếp Phong chăm chú nhìn Bạch Tuyết. Sau khi suy nghĩ một chút, anh nâng lên đôi tay, lấy ngón tay vẽ trên không trung một cái hình tròn, “Ví dụ đây là một mạng nhện, mà em chính là con sâu trùng hợp đụng vào. Là vậy đó.”

Vậy thôi à?

Bạch Tuyết muốn đánh một quyền vào mặt Nhiếp Phong khi nhìn thấy vẻ mặt “đương nhiên” của anh. Thì ra mình chỉ là con côn trùng có cánh xui xẻo đụng phải mạng nhện của anh ta.

“Anh hãy cho tôi biết nguyên nhân. Chắc anh đã gây ra những chuyện phiền toái bên ngoài, chứ sao lại muốn gấp gáp kết hôn như thế.” Bạch Tuyết hít một hơi thật sâu, quyết định hỏi rõ.

Lúc này, thang máy dành riêng cho nhân viên PLO vang lên, có tiếng người nói chuyện ngày càng rõ. Họ chuẩn bị đi ngang qua phòng cháy (phòng để thiết bị phòng cháy chữa cháy), cà thẻ để vào phòng làm việc.

Mà lúc này, Bạch Tuyết và Nhiếp Phong đang đứng ở phòng cháy ngay chân cầu thang.

“Hôm nay là thứ tư, thứ hai tuần sau, trước khi tan việc hãy cho anh câu trả lời chắc chắn.” Nhiếp Phong vỗ vào bả vai Bạch Tuyết nói, “Đừng

vì chuyện nhà người bạn thanh mai trúc mã của em mà làm ảnh hưởng đến việc anh theo đuổi em. Nếu bản thiết kế lần này được thông qua, thì em cũng sẽ được bên Tuyên Hoà hẹn gặp mặt thôi.”

Anh ta..... theo đuổi của anh ta là uy hiếp phải không? Uy hiếp trắng trợn.

Bạch Tuyết chán nản cúi đầu, có cảm giác mình là con trùng nhỏ đang bị vướng vào lưới nhện. Hơn nữa, còn có một con nhện to đang từng bước tới gần mình.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Con Trai Còn Hư Hờn Ba

Edit: Sốc Là Ta

Truyện được chia sẻ miễn phí tại

Cô không giúp gì được cho nhà họ Tư nhưng cô vẫn nhớ những lời nói của Hoa Nhị Nhị.

Bạch Tuyết cảm thấy chuyện chia tay của Hoa Nhị Nhị và Tư Hoài Dương cũng có một phần lỗi của mình trong đó.

Trước kia cô cũng không quan tâm nhiều. Bây giờ, khi cô nghe Hoa Nhị Nhị đã kích mình như vậy, cô mới phát hiện ra mình ý lại vào Tư Hoài Dương quá nhiều. Thậm chí cô cũng không quan tâm đến tâm tình của cậu ta.

Vừa lo lắng cho bản thiết kế Tuyên Hòa, vừa suy nghĩ cho tỉnh táo lại, Bạch Tuyết cũng quên lời Nhiếp Phong uy hiếp mình trước đó.

Ngày chủ nhật, Bạch Tuyết đến công ty làm việc, cô hi vọng mình có thể mượn công việc để không cần suy nghĩ đến chuyện của Tư Hoài Dương nữa.

Cầm máy chụp hình theo, Bạch Tuyết nghiêm túc bước vào trong, thỉnh thoảng cũng chụp được vài tấm.

Đi tới lâu năm, đến khu vui chơi thì Bạch Tuyết phát hiện một bóng dáng quen thuộc.

Nhiếp Phong mặc đồ bình thường, không còn dáng vẻ nghiêm trang trong bộ tây trang như lúc ở công ty nữa. Bây giờ anh có dáng vẻ đàn ông lịch lãm mang khí chất quý tộc Anh như ở thư viện ngày đó.

Anh đứng bên cạnh nhìn đứa trẻ đang nhảy trên chiếc đệm phía trước. Có mấy người phụ nữ không nhìn đứa bé đang nhảy trong kia mà ánh mắt đang nhìn người đàn ông đẹp trai đang đứng bên ngoài đây.

Nhiếp Phong cảm giác có ánh mắt đang nhìn mình, thản nhiên nhìn về phía Bạch Tuyết đang đứng. Lúc này cô có cảm giác mình chính là con thỏ mà anh ta đang chờ đợi, một con thỏ ngu ngốc, một con thỏ đáng thương.

Nhắm mắt tiến về phía trước, Bạch Tuyết gật đầu chào Nhiếp Phong một cái, “Tổng giám đốc Nhiếp, ngài đang đi thị sát công việc à?” Hay là ngài cố ý đến đây?

Nghe được lời chào hỏi của Bạch Tuyết với Nhiếp Phong như vậy, sự thích thú trong ánh mắt của mấy người phụ nữ kia chợt dâng lên mấy phần.

Nhiếp Phong nhếch khóe miệng, cười đến mê người, “Không phải, anh dẫn con trai đi chơi.”

Con trai sao? Bạch Tuyết liếc nhìn qua lưới phòng hộ, bên trong có năm đứa bé, hai nam ba nữ đang nhảy. Đứa nào là con trai anh ta?

Đột nhiên, một đứa bé lớn nhất nhảy nhào tới lưới phòng hộ, khiến Bạch Tuyết sợ hãi lui lại suýt chút nữa ngã xuống, may nhờ có Nhiếp Phong kịp thời vịn hông cô.

“Hồ ly tinh này thật dũng cảm, lại dám chào hỏi ba tôi trước.” Đứa bé nhỏ gương nanh múa vuốt như con cạp dừ tợn đang há miệng nhỏ giọng

quát.

Mặt Bạch Tuyết tái xanh, nhất thời hiểu câu nói đạo lý: cha nào con nấy. Con trai của Nhiếp Phong cũng thế. Thật khiến người khác cảm thấy chán ghét.

**

“Ba, con muốn uống nước dưa hấu.” Đẩy ly nước trước mặt ra, đứa bé trai bảy tuổi Nhiếp Học Văn ranh mãnh nói, “Nghe nói nước trái cây dưa hấu làm lợi niệu (ý là lợi đường tiểu ấy), trời nóng nực thế này, uống thứ đó là tốt nhất.”

“Để tôi đi mua.” Bạch Tuyết đứng lên, muốn đi mua ba ly nước dưa hấu.

“Không cần, để anh đi.” Nhiếp Phong cũng đứng lên, “Em ngồi đây chơi với Học Văn nhé.”

Nhiếp Phong vừa đi khỏi, Bạch Tuyết cảm thấy lúng túng khác thường.

Chuyện gì đang xảy ra? Mẹ kế và con riêng lần đầu gặp mặt sao?

Không! Cô còn chưa đồng ý gả cho Nhiếp Phong mà.

“Cô chính là người phụ nữ được ba tôi thích sao?” Nhiếp Học Văn vừa ăn trái cây bánh ngọt, vừa hỏi. Bạch Tuyết cảm thấy cậu ta có đôi mắt giống hệt Nhiếp Phong.

“Việc đó..... nhưng tôi không thích ba cậu.” Bạch Tuyết liếm đôi môi nhỏ giọng nói, sau đó cô cẩn thận liếc mắt nhìn về phía Nhiếp Phong.

Nhiếp Học Văn không ngờ Bạch Tuyết sẽ trả lời như vậy, nên sững sờ, “Cô không thích ba tôi sao? Ba tôi thua kém người khác sao? Loại phụ nữ

gầy đét, khô quắc như đậu cô ve, khuôn mặt mập như heo, chỉ là một loại phụ nữ xấu xí mà lại dám chê ba tôi sao?” Đứa bé có chút không tin nói.

Khốn kiếp! Thằng nhóc chết tiệt này! Ngay lúc này Bạch Tuyết thật sự muốn lấy ly trái cây khi này bị cậu đẩy ra hất vào mặt cậu.

“Cậu..... Nhỏ như cậu thì biết gì chứ?” Bạch Tuyết cắn răng nghiêng lợi nói.

“Đồ ngốc! Tôi đã bảy tuổi rồi, cái gì mà không biết chứ. Ở nước ngoài, những đứa trẻ khoảng mười ba tuổi cũng có thể xem phim cấp ba rồi. Hiện nay trên truyền hình, trên internet lưu hành rất nhiều. Cô nên về nhà học hỏi nhiều hơn đi.”

Bạch Tuyết tức giận đến nỗi cô có cảm giác mình giống như hỏa tiễn muốn bay lên trời. Cô nhìn chăm chăm cậu bé Nhiếp Học Văn đang nhàn nhã ăn bánh ngọt, “Vậy có ai nói cho cậu biết, một tên khốn kiếp như vậy thì cần phải có người dạy dỗ không?”

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Coi Chừng Được Bồng Cháu Sớm

Edit: Sóc Là Ta –

Truyện chỉ được đăng tại

Cha là người đàn ông xấu xa, còn con trai cũng là một đứa trẻ đáng ghét.

Bạch Tuyết thật sự bị tên tiểu tử Nhiếp Học Văn mới gặp chưa đến mười phút làm cho phát cáu lên.

“Cô mắng tôi là tên tiểu tử khốn kiếp thì cũng chính là muốn mắng ba tôi. Lần này cô tiêu rồi.” Nhiếp Học Văn giận dữ giơ ngón tay chỉ về hướng Bạch Tuyết, “Vừa rồi ba tôi giới thiệu rằng cô chính là cấp dưới của ba tôi. Lần này tôi sẽ nói ba tôi trừ lương cô.”

Hừ! Bạch Tuyết lại ngồi xuống, cười lạnh nói: “Ba cậu, ba cậu có thể làm những việc này. Vậy cậu có tài cán gì có thể đánh bại tôi?”

Đứa bé bảy tuổi bị Bạch Tuyết khiêu khích, không làm gì được nên khuôn mặt cậu xệ xuống, môi mím lại, có chút mất hứng.

Nhiếp Phong đi mua nước dưa hấu trở về, đưa một phần cho Nhiếp Học Văn, sau đó ngồi xuống nhìn Bạch Tuyết đang cầm máy chụp hình trong tay, hỏi “Công việc như thế nào?”

“Cứ tiến hành theo kế hoạch.” Bạch Tuyết thản nhiên uống ly nước của mình, nói.

“VẬY em suy nghĩ chuyện anh nói đến đâu rồi?” Nhiếp Phong vừa cầm ly nước trái cây đưa cho con trai mình uống, vừa thừa cơ hội hỏi Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết bị sặc, ho khan vài tiếng. Sau đó cô nhìn lại Nhiếp Phong.

Nhiếp Phong nhú mày chờ câu trả lời.

“Ba à, dì nói không thích ba.” Nhiếp Học Văn lạnh lùng tố cáo, “Dì còn nói ba là một tên khốn kiếp.”

“Tôi..... Tôi.....” Bạch Tuyết trợn mắt, căm tức nhìn Nhiếp Học Văn. Đúng là tên tiểu quỷ nói dối trắng trợn.

Nhiếp Phong cũng lơ đãng, vỗ đầu con trai mình, cười nói: “Không được bướng bỉnh như vậy.”

Bướng bỉnh sao? Đây chính là xấu xa.

Nhiếp Học Văn bị cha mắng nên không nói thêm gì nữa, ngoan ngoãn uống nước dưa hấu và ăn bánh ngọt. Điều này làm Bạch Tuyết cảm thấy bất ngờ, cô cứ nghĩ tên tiểu quỷ nghịch ngợm này không sợ trời không sợ đất, thế mà cậu lại sợ ba mình.

Đợi Nhiếp Học Văn ăn xong, Nhiếp Phong và con trai tạm biệt Bạch Tuyết, “Bọn anh còn có việc đi trước, tạm biệt em.”

Bạch Tuyết nhìn Nhiếp Phong quàng vai con trai mình thân thiết, trong lòng có cảm giác khác thường.

“Nhiếp Phong!” Bạch Tuyết mở miệng gọi Nhiếp Phong.

Nhiếp Phong xoay người nhìn về phía Bạch Tuyết cau mày.

Bạch Tuyết liếm môi, bước từng bước nặng nề đến trước mặt Nhiếp Phong. Cô cúi đầu không dám nhìn vào tròng mắt đen của anh, lại không dám nhìn Nhiếp Học Văn đang nhìn cô với ánh mắt thù hận.

“Việc đó..... Ngày mai anh có rãnh không?” Giọng nói của Bạch Tuyết trầm thấp, chỉ đủ cho một mình cô nghe.

“Cái gì?” Nhiếp Phong hơi cúi đầu, nhíu mày hỏi.

Bạch Tuyết khẩn trương, quần dây đeo máy chụp hình quanh cổ tay mình, cố gắng cất giọng lớn hơn, nói: “Xin hỏi ngày mai anh có rãnh không? Em muốn..... Em nghĩ chúng ta nên tìm hiểu về nhau trước..... nếu hẹn hò thì.....”

“Được, sáng mai chín giờ, anh đến đón em.” Nhiếp Phong nhanh chóng mỉm cười nói, “Nếu có gì thay đổi thì báo anh biết, tránh cho anh đến mà không thể gặp được em.”

“Ừ.” Bạch Tuyết nặng nề gật đầu một cái.

“Ba, sao ba lại thích loại phụ nữ này?” Nhiếp Học Văn tức giận nói, “Con không muốn người phụ nữ xấu xí này làm mẹ kế.”

Khuôn mặt Bạch Tuyết lạnh lẽo, nhướng mắt nhìn Nhiếp Học Văn, sau đó cô mở miệng nói cũng là nói cho Nhiếp Phong nghe, “Tổng giám đốc Nhiếp, anh dạy con hay thật. Lúc này khi anh đi mua nước, cậu bé nói rằng ở nước ngoài những đứa trẻ mười ba tuổi là có thể xem phim cấp ba rồi, nói rằng cái gì cậu cũng biết hết rồi..... Trẻ em phải được giáo dục đàng hoàng, nếu không sau này anh sẽ được bồi dưỡng sớm đấy....”

Ánh mắt Nhiếp Phong lạnh lẽo, cúi đầu nhìn về phía con trai mình.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Lời Biện Hộ - Cô Ấy Chính Là Vị Hôn Phu Của Tôi

Edit: Sóc Là Ta

Truyện chỉ được đăng tại

Ngồi xe anh ấy, Bạch Tuyết có cảm giác như đang ngồi trên thuyền giặc.

Bạch Tuyết mạnh mẽ đóng cửa xe “âm” một tiếng, Nhiếp Phong vội khởi động xe. Vừa nghe tiếng xe khởi động, Bạch Tuyết kích động muốn nhảy xuống xe ngay lập tức.

“Đi đâu?” Nhiếp Phong nhìn Bạch Tuyết, thấy cô đang toát mồ hôi lạnh.

Chẳng lẽ anh đáng sợ đến thế sao?

Bạch Tuyết biết có lẽ cả đời này cô mãi mãi không thoát khỏi tay Nhiếp Phong được.

Bởi vì cô nợ anh nên bây giờ cô phải phụ thuộc vào anh, dù sự việc có giả dối thì cô cũng phải xem như là sự thật.

Cô viết vài chữ vào tờ giấy đưa cho Nhiếp Phong, “Tới chỗ này.” Giọng Bạch Tuyết khẽ run rẩy.

Nhiếp Phong dường như cũng đoán ra được, anh cong môi cười khẽ một tiếng, chân đạp ga cho xe chạy đi thật nhanh.

Khách sạn Lệ Hình vốn là nơi nổi tiếng vì nơi này là nhà trọ dành cho “Nữ tiếp viên hàng không”

Đây là nhà trọ khá sạch sẽ, nằm trong nội thành, chỉ cách sân bay khoảng 20 phút đi xe. Trên đường có nhiều cây cỏ xung quanh lại thêm an ninh cũng khá tốt.

Thật ra những nữ nhân viên trọ ở đây không phải ai cũng là tiếp viên hàng không, nhưng vì tiền trọ phòng khá đắt nên hầu như chỉ có những người chức cao nhiều tiền thì mới trọ ở đây.

Hoa Nhị Nhị mặc một chiếc váy dài màu hồng nhạt, đứng dưới đại sảnh chờ Bạch Tuyết. Vừa trông thấy Bạch Tuyết, cô ta nhanh chóng hỏi: “Có chuyện gì? Tối nay chín giờ tôi phải bay đến Hải Nam, nên tôi còn muốn ngủ một lát.”

Bạch Tuyết căn môi ngẩng đầu nhìn Hoa Nhị Nhị, lại liếc mắt nhìn Nhiếp Phong ở phía sau.

“Cô Hoa, hôm nay tôi tới là muốn giải quyết những hiểu lầm của cô.” Bạch Tuyết lui lại, đứng bên cạnh Nhiếp Phong, khoác cánh tay anh, nói “Người lần trước cô thấy ở quầy rượu chính là bạn trai của tôi, cô còn nhớ không?”

Đôi mắt sắc lạnh của Hoa Nhị Nhị quan sát Nhiếp Phong mấy lần, loáng thoáng có chút ấn tượng. Hai tay đang bắt chéo vòng trước ngực lại không tự chủ buông xuống, làm ra vẻ một cô tiếp viên hàng không hiền thực, xinh xắn.

“Ừ, có chút ấn tượng.” Nhưng lúc này cô ta vẫn còn có chút hoài nghi.

Lòng Bạch Tuyết cũng ngơ ngai một nửa, kéo Nhiếp Phong lên hai bước, “Thật ra chúng tôi dự định đính hôn, hơn nữa vị hôn phu của tôi cũng hiểu nên anh ấy đồng ý giúp Tư Hoài Dương vượt qua cửa ải khó khăn này..... đúng không Phong?”

Nhiếp Phong cúi xuống, nở nụ cười gượng gạo, nhưng khóe miệng nhếch lên.

Bạch Tuyết rất lo lắng vì lúc trên xe, cô còn chưa kịp nói rõ ý định của mình với Nhiếp Phong. Nếu bây giờ, anh ấy đồng ý thì cũng có nghĩa là cô phải đồng ý đính hôn với anh ta.

“Đúng vậy, tôi sẽ cố gắng hết sức giúp đỡ cậu Tư vượt qua khó khăn này, bởi vì.....” Nhiếp Phong dùng lực bóp thật chặt chiếc eo nhỏ nhắn của Bạch Tuyết, quay về hướng Hoa Nhị Nhị, nở nụ cười quyến rũ chết người, “Bởi vì Tuyết Nhi và cậu Tư chính là thanh mai trúc mã mà.”

Hoa Nhị Nhị sửng sốt, nghi ngờ nói: “Anh Nhiếp phải.....” Là thần tiên từ nơi nào đến?

Nhiếp Phong lấy từ trong túi quần ra một tấm danh thiếp, đưa cho Hoa Nhị Nhị, “CEO – Nhiếp Phong - tập đoàn PLO.”

Hoa Nhị Nhị nhận lấy tấm danh thiếp với lớp giấy mạ vàng và hàng chữ màu xanh dương đậm, cô kinh ngạc tròn to hai mắt nhìn kỹ hàng chữ tiếng Trung và tiếng Anh ghi trên danh thiếp.

“P..... tập đoàn PLO?” Hoa Nhị Nhị run run cầm tấm danh thiếp trong tay, ánh mắt cô ta nhìn Bạch Tuyết với vẻ khinh thường, “Anh là vị hôn phu của Bạch Tuyết?”

“Đúng vậy.” Nhiếp Phong cúi đầu nhìn Bạch Tuyết đang cúi đầu giả chết, nở nụ cười cứng chiu, thầm nghĩ Hoa Nhị Nhị chắc hẳn đang ghen

tức, nói “Bốn năm trước tôi và Tuyết Nhi quen nhau, nhưng cô ấy chỉ muốn tự do nên chạy trốn sang Bắc Kinh.”

“Nhưng ở Bắc Kinh, không phải là Bạch Tuyết.....” Không phải đã có bạn trai rồi sao?

“Từ lúc cô ấy bỏ đi, chúng tôi chưa hề nói chia tay.” Nhiếp Phong khôi phục dáng vẻ nghiêm trang của mình như cũ, “Hiện giờ cô ấy đã quay về, chúng tôi lại gặp nhau, cảm thấy cả hai đều không thể sống thiếu nhau nên quyết định sẽ tiến tới hôn nhân.”

Hoa Nhị Nhị sửng sốt một lúc, còn lòng Bạch Tuyết càng ngày càng u ám.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Đỉnh Hôn

Không khí trong xe thật yên lặng, ngay cả âm nhạc cũng không có.

“Anh nói..... Anh nói cô ấy sẽ trở về bên cạnh Tư Hoài Dương sao?”
Bạch Tuyết mở miệng phá vỡ không khí yên tĩnh lúc này.

“.....” Nhiếp Phong vẫn lái xe mà không trả lời cô.

“Lần trước ở nhà họ Tư, em gặp cô ta trước cửa biệt thự thì cô ta nói em cứ quấy rầy Tư Hoài Dương hết lần này đến lần khác, nói em luôn làm phiền họ. Em thật sự không biết có lúc mình lại bị lệ thuộc quá nhiều vào cậu ta.”

“Em thật sự khiến người khác rất chán ghét.” Nhiếp Phong lạnh lùng bình luận.

Bạch Tuyết ngạc nhiên, nghiêng đầu nhìn vào khuôn mặt lạnh lùng của Nhiếp Phong.

“Nhìn cái gì? Anh nói sai sao?” Nhiếp Phong tiếp tục lạnh lùng nói, “Em phải biết làm bạn thanh mai trúc mã phải rất thận trọng. Nếu là người khác phái, thì một trong hai người phải có một người ít xuất hiện để tránh làm phiền người kia, cũng không cần ca tụng thân phận bạn bè thanh mai trúc mã ở trước mặt người khác.”

“Nhưng em.....” Bạch Tuyết định cãi lại nhưng rồi lại cảm thấy Nhiếp Phong nói cũng đúng.

Bạch Tuyết im lặng cúi đầu, không khí bên trong xe lại trở nên im ắng.

Nhiếp Phong chạy xe vào thành phố, dừng ở bãi đỗ xe tại quảng trường Hằng Long thuộc trung tâm thành phố.

“Xuống xe!” Cởi dây an toàn ra, giọng Nhiếp Phong cứng rắn, lạnh lùng.

Bạch Tuyết nhìn chung quanh bãi đậu xe, cô nhìn thấy một hàng chữ to “quảng trường Hằng Long”.

“Tại sao dẫn em đến đây?” Bạch Tuyết chậm chạp cởi dây an toàn ra, có chút lo lắng hỏi.

Nhiếp Phong là tổng giám đốc của tập đoàn PLO, mà PLO có ba chi nhánh lớn. Vậy vì sao lại đến Hằng Long đây?

“Ở trước mặt bạn gái của Tư Hoài Dương, em đã tuyên bố rằng chúng ta sắp đính hôn. Vậy em có biết những lời nói đó sẽ gây ra hậu quả gì không? Em đừng nói là em chỉ muốn lợi dụng anh để giúp người bạn thanh mai trúc mã làm hoà với bạn gái hãn thoi nha.” Nhiếp Phong nghiêng người, dùng sức nắm chặt cằm Bạch Tuyết xoay đầu cô về hướng mình. Ánh mắt đen loé lên tia sáng lạnh lùng, “Em không cần phải đợi đến thứ hai mới trả lời anh, mà bây giờ chúng ta lập tức mua nhẫn đính hôn. Sau đó, chuẩn bị hôn lễ, ba tháng sau chúng ta kết hôn.”

“Đợi..... Đợi đã nào...” Bạch Tuyết hoảng sợ, cô muốn lắc đầu nhưng cầm bị Nhiếp Phong mạnh mẽ nắm chặt nên cô không thể cử động, “Có nhanh quá không? Mẹ em.....”

Nhiếp Phong cúi đầu, hung hăng hôn vào đôi môi lạnh lẽo của Bạch Tuyết, lại gặm lại cắn, lại hút lại mút, không cho cô tránh né.

“Ừm” Bạch Tuyết cảm giác mình môi mình đau nhức, giơ tay lên vỗ mạnh vào vai Nhiếp Phong.

Nhưng sức cô so với Nhiếp Phong như muỗi đốt, ngược lại đôi môi cô bị Nhiếp Phong hôn đến nổi sưng đỏ lên.

Một lúc lâu sau, Nhiếp Phong từ từ thả lỏng, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm láp qua môi Bạch Tuyết, sau đó khẽ rút lui.

Lông mi Bạch Tuyết thật dài giống như cây quạt xoè ra, khoé mắt chợt rơi hai giọt nước mắt.

Nhiếp Phong dùng tay lau lệ cho cô, lại cúi đầu xuống dịu dàng hôn Bạch Tuyết lần nữa.

Anh mạnh mẽ khiến cô sợ, anh dịu dàng lại làm cô say đắm.

Bạch Tuyết cũng không biết mình vì cái gì mà đau lòng, không ngăn được dòng nước mắt, cứ thế chấp nhận cho Nhiếp Phong tùy ý vuốt ve và khẽ hôn lên môi mình.

“Em khóc vì ai? Vì em sao? Hay vì thanh mai trúc mã?” Nhiếp Phong nhìn vẻ mặt thấm đẫm nước mắt của Bạch Tuyết, đáy lòng có chút phiền não.

“Ai..... Ai cũng không phải.....” Bạch Tuyết nghẹn ngào mà nói, “Em cũng không biết..... Tại sao mình lại khóc.....”

Là bởi vì anh quá dịu dàng khiến cô nhớ tới chuyện đêm đó của bốn năm trước?

“Em cũng nên chỉ nghĩ đến anh thôi. Hôm nay là ngày chúng ta đính hôn.” Nhiếp Phong chặn môi Bạch Tuyết, thì thầm nói.

Bạch Tuyết khẽ mở miệng, Nhiếp Phong nghĩ rằng, cô đang mời gọi nên đem đầu lưỡi tiến dần vào trong đôi môi nhỏ xinh của cô. Âm thanh mờ ám vang vọng một góc sân.

Cô bị động ngậm đầu lưỡi của anh, Bạch Tuyết rên nhẹ. Thân thể cô vẫn còn đang nằm trong tay của Nhiếp Phong, đáp lại nụ hôn của anh.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Nhẫn Đính Hôn

Edit: Sóc Là Ta – diễn đàn

Truyện chỉ được chia sẻ duy nhất tại.

Giống như Nhiếp Phong đoán trước rằng cô nhất định sẽ đồng ý, anh dẫn cô đến một tiệm kim hoàn nổi tiếng ở quảng trường Hằng Long. Anh dùng thẻ hội viên VIP để chứng minh rằng mình có đặt nhẫn trước và bây giờ anh cùng Bạch Tuyết đến lấy nhẫn.

Một chiếc hộp vải nhung màu lam được bày trên mặt kính, nhân viên bán hàng thận trọng mở chiếc hộp. Dưới ánh đèn sáng lấp lánh, Bạch Tuyết nhìn thấy bên trong chiếc hộp sang trọng kia là chiếc nhẫn kim cương sáng loáng đang toả sáng trước mặt mình.

Ông trời ơi! Chiếc nhẫn này phải đến mấy cara đây?

“Lại đây.” Nhiếp Phong vẫy tay, ý gọi Bạch Tuyết ngồi bên cạnh mình.

Bạch Tuyết lo lắng ngồi xuống, cặp mắt không rời chiếc nhẫn kim cương lớn kia. Nếu như chỉ có đính hôn mà dùng chiếc nhẫn kim cương lớn như thế này, thì có phải lúc kết hôn, cô sẽ có một lễ cưới hoành tráng giống như những minh tinh trong phim điện ảnh và truyền hình hay không?

Nhiếp Phong cầm chiếc nhẫn lên, nắm tay Bạch Tuyết và đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út cho cô.

“Đính..... Không phải đính hôn nên đeo vào ngón giữa sao?” Bạch Tuyết trợn mắt, nhìn Nhiếp Phong đeo chiếc nhẫn vào ngón vô danh trên tay mình.

“Đây là nhẫn kết hôn.” Cặp mắt Nhiếp Phong không rời chiếc nhẫn, trêu chọc cô, “Tay em hơi lớn.”

Bạch Tuyết sửng sốt, nhìn lại chiếc nhẫn cảm thấy tâm tình Nhiếp Phong dường như đang suy sụp.

Tháo chiếc nhẫn trên tay mình xuống, Bạch Tuyết để ý có cái gì bên trong, quả nhiên có khắc chữ.

“Beloved Rose”, Rose sao? Không phải cho cô.

Từ từ để chiếc nhẫn xuống, Bạch Tuyết nhìn Nhiếp Phong, “Chiếc nhẫn này là cho một người tên Rose?” Cô có cảm giác bị sỉ nhục.

Bạch Tuyết nhanh chóng cất chiếc nhẫn vào hộp, lòng cô dâng lên chua xót và tức giận. Cô cũng không quan tâm chiếc nhẫn có được cất vào hộp cẩn thận chưa? Cô nhảy xuống ghế, xoay người bỏ đi.

Thật quá đáng. Mặc dù cô biết mình là người theo đuổi Nhiếp Phong, thậm chí còn muốn giật người yêu của người khác nhưng cô vẫn không muốn làm vật thế thân cho người khác.

Nhiếp Phong đuổi theo, anh nắm được tay Bạch Tuyết, “Thế nào?”

“Thế nào?” Bạch Tuyết xoay người giấu cột, “Nhiếp Phong, đúng, chính là em muốn cầu cạnh anh, đồng ý đính hôn với anh. Nhưng anh cũng không thể quá đáng đến nỗi đưa nhẫn cưới của người phụ nữ khác cho em

chứ. Nếu anh không có tiền mua chiếc nhẫn mới thì em cũng không cần đeo nhẫn cưới mà.”

Sắc mặt Nhiếp Phong trầm xuống, lạnh lùng buông cánh tay Bạch Tuyết, nói “Em có thể chọn chiếc nhẫn mình thích, hay là chiếc nhẫn kia.....”

“Không cần!” Bạch Tuyết cũng lạnh lùng lên tiếng cắt ngang lời anh nói, hất cằm lên nói, “Thôi, giữa chúng ta vốn cũng không có tình yêu, chỉ là đôi bên cùng có lợi mà thôi. Em cũng không tin vào tình yêu, gả cho ai cũng vậy. Vậy thà lấy một người giàu có, quyền thế để bớt cực khổ hơn là phải lấy một tên nghèo khổ.”

Cầm chiếc nhẫn lên, cô dự định sẽ bán nó đi. Cô muốn thấy số phận chiếc nhẫn “Rose” kia được trưng bày ở hiệu cầm đồ hay là sẽ ủ dột nằm trong chiếc hộp mãi mãi.

“Đó không phải nhẫn đính hôn, cho nên bây giờ em phải chọn một chiếc nhẫn đính hôn.” Giọng Nhiếp Phong có chút ngang tàng nói.

“Một chiếc thôi sao?” Giọng Bạch Tuyết cao lên, cô ngược mắt nhìn Nhiếp Phong, “Không phải một cặp nhẫn sao, Tổng giám đốc Nhiếp?”

Rốt cuộc mèo hoang nhỏ bị chọc giận rồi, sợ rằng nếu không được quà người khác thì cô sẽ không chịu để yên đấy.

Nhiếp Phong cúi đầu nhìn xuống mặt đất một hồi lâu mới nói: “Được rồi, mua một cặp.”

Thật miễn cưỡng. Bạch Tuyết giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Nhưng cô sẽ không bao giờ để Nhiếp Phong muốn gì thì làm đâu. Anh muốn mua một cặp, thì cô sẽ mua một cặp thật đắt tiền.

Quay trở về tiệm kim hoàn kia một lần nữa, nhân viên bán hàng cũng lập tức mỉm cười bước đến chuẩn bị phục vụ hai người.

Sau khi chọn xong một cặp nhẫn Lam Bảo Thạch, Bạch Tuyết cầm một chiếc nhẫn dành cho nam, sau đó vẫy tay gọi Nhiếp Phong, “Đưa tay.”

Nhiếp Phong cảm thấy buồn cười, mình thế mà bị Bạch Tuyết gọi với giọng điệu như gọi một tên hầu. Tuy nghĩ thế nhưng anh vẫn đưa tay mình ra.

Chiếc nhẫn này là do anh chọn nên đeo, vào ngón giữa rất vừa vặn.

“Anh biết chiếc nhẫn Lam Bảo Thạch này tượng trưng cho cái gì không?” Bạch Tuyết cầm chiếc nhẫn dành cho nữ ở ngón giữa hỏi Nhiếp Phong, “Nó thể hiện tình yêu trung thành, vững chắc và thành thực.”

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Toàn Tâm Dâng Hiến

Edit: Sốc Là Ta

“Đứa trẻ không phải con anh mà chỉ là cháu anh thôi sao?” Bạch Tuyết há miệng nhìn Nhiếp Phong.

Mua nhẫn xong, hai người đi ăn cơm, Nhiếp Phong thẳng thắn kể rõ hoàn cảnh của Nhiếp Học Văn với Bạch Tuyết.

“Vậy sao nó gọi anh là ba?” Bạch Tuyết vẫn còn ngờ vực khi nghe tin này.

Giống như Nhiếp Phong đã xem cô là vị hôn thê rồi nên anh không muốn giấu diếm cô bất cứ chuyện gì, bao gồm cả việc vì sao anh nóng lòng muốn kết hôn với cô.

“Năm năm trước, anh trai anh qua đời vì tai nạn xe cộ. Lúc ấy Học Văn chỉ có hai tuổi, còn anh từ nước ngoài trở về, lo hậu sự cho đại ca, sau đó nuôi dưỡng Học Văn. Vì vậy, hiện giờ anh vừa là chú của nó mà cũng vừa là ba của nó.” Nhiếp Phong thản nhiên nói, “Đái Kiều Nghiên chính là em gái của chị dâu anh.”

“Đái Kiều Nghiên chính là em gái của chị dâu anh?” Bạch Tuyết há miệng càng lớn hơn.

Sự thật này gây chấn động quá lớn khiến cô không thể tiêu hoá ngay được.

“Bởi vì cô ấy biết Học Văn vẫn còn sống, nên mẹ anh và anh suy tính nếu anh và cô ấy kết hôn, thì có lẽ cô ấy cũng sẽ yêu thương Học Văn như chính con ruột của mình, nhưng không ngờ...” Nhiếp Phong tỏ ý chế giễu hừ một tiếng, “Cô ta không thích Học Văn, bị Học Văn chọc giận đến nỗi giờ chân muốn đá nó. Cuối cùng, cuối năm ngoái bọn anh ly hôn.”

Bạch Tuyết nhớ lại khuôn mặt của Nhiếp Học Văn kia, nghĩ lại tính khí của đại tiểu thư Đái Kiều Nghiên, cũng khó trách sẽ không thể sống chung một nhà được.

Nhiếp Phong trải lòng mình, chân thành nói chuyện với cô khiến Bạch Tuyết dần quên đi chuyện mua nhẫn cưới trong tiệm kim hoàn lúc nãy. Cô cảm thấy dường như mình càng tiến gần về phía Nhiếp Phong, cảm thấy trong lòng ấm áp lạ kỳ.

“Em nhớ anh đã từng nói, mẹ anh sợ vì chuyện của Học Văn mà làm ảnh hưởng đến việc kết hôn của anh, cho nên hiện giờ bà đang chăm sóc cho Học Văn mà anh gấp gáp như vậy là vì muốn lấy lại Học Văn, đúng chứ?” Bạch Tuyết có cảm giác mình sắp làm cho Nhiếp Phong nói ra sự thật rồi.

“Đúng vậy, mẹ anh có ý muốn giữ lại Học Văn nhưng anh không muốn như vậy.” Nhiếp Phong thẳng thắn nói, “Học Văn là một đứa trẻ thần đồng có chỉ số IQ cao nhất là 180, mẹ anh muốn dạy dỗ nó. Anh biết những đứa trẻ thần đồng thường rất nhạy cảm đối với mọi thứ xung quanh. Anh không muốn Học Văn có suy nghĩ rằng nó bị vứt bỏ một lần nữa.”

Chỉ số IQ180 sao? Không phải là 250 sao? Bạch Tuyết âm thầm chế giễu.

Khi nói chuyện với Nhiếp Phong, cô có cảm giác kỳ lạ, giống như mình đã vượt qua được rào cản nhưng lại chưa tìm ra được lý do là gì nên cô cứ đứng đó xoay xoay bàn tay của mình.

Bạch Tuyết trầm mặc một lúc lâu. Tuy cô chỉ đang lặng lẽ ăn cơm nhưng trong lòng cô đang dâng trào cảm xúc.

Ăn uống xong, Bạch Tuyết buông đũa xuống, lau miệng, uống một ngụm nước. Sau đó, cô nhìn về phía Nhiếp Phong.

“Nói cách khác, anh và em kết hôn không phải vì tình yêu mà chỉ là anh muốn tìm mẹ kế cho con anh thôi, để nó không có cảm giác bị bỏ rơi?” Bạch Tuyết tóm tắt lại câu chuyện mình mới vừa nghe kể.

Nhiếp Phong cau mày, cẩn thận phân tích lại tình huống phức tạp này, sau đó anh làm động tác lúc gật đầu lúc lắc đầu, “Có lẽ vậy.”

“Nói vậy, em cảm thấy mình bị thua thiệt.” Bạch Tuyết bày ra thái độ mặc cả với Nhiếp Phong.

Ánh mắt Nhiếp Phong lóe sáng, ngồi thẳng dậy, trên môi nở nụ cười tà khí nhìn Bạch Tuyết, “Thua thiệt sao? Anh cũng có thể kết hôn với người phụ nữ khác, như cô nữ tiếp viên hàng không – bạn gái thanh mai trúc mã với em, hoặc người mẫu, hoặc diễn viên điện ảnh..... Em lấy anh sẽ không lo sợ về cơm ăn, áo mặc, lại được người khác ngưỡng mộ. Sao em lại nghĩ rằng mình thiệt thòi?”

Bạch Tuyết liếc mắt nhìn Nhiếp Phong, sau đó uống một hớp nước giữ bình tĩnh tránh để mình kích động hất ly nước vào mặt Nhiếp Phong.

“Anh ưu tú như vậy, nổi tiếng như vậy, sao lại muốn theo đuổi em? Sao lại ép buộc em phải gả cho anh chứ? Mặc dù em không biết nguyên nhân cụ thể là gì, nhưng em dám chắc anh đang cần gấp một người vợ.” Bạch Tuyết không phục nói, “Anh muốn ba tháng sau làm đám cưới cũng

được nhưng anh phải cứu lấy gia đình của Tư Hoài Dương. Còn em sẽ dùng nửa đời sau của mình để trả phần ân tình này của anh.”

Nụ cười trên gương mặt của Nhiếp Phong chợt biến mất, anh ngồi dựa vào ghế lạnh nhạt nói: “Không ngờ em lại toàn tâm dâng hiến cho Tư Hoài Dương như vậy.”

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Hãy Đi Tắm Và Ăn Mừng Lễ Đính Hôn Của Chúng Ta

Edit: Sóc Là Ta

Truyện chỉ được đăng tải duy nhất ở

Anh ta nói cô toàn tâm dâng hiến với Tư Hoài Dương mà không nghĩ rằng cô đã cho anh ta lần đầu tiên của mình sao?

Tần ngần đứng trước giường lớn, đôi mắt Bạch Tuyết bị chói khi nhìn chiếc ga giường màu trắng sáng loá mắt.

“Em tắm trước hay là anh tắm trước?” Nhiếp Phong khoá chốt cửa phòng, đứng sau lưng Bạch Tuyết lạnh lùng hỏi.

“Tắm..... Tắm sao?” Bạch Tuyết máy móc lặp lại lời Nhiếp Phong.

Gió từ đâu thổi tới, sau đó có đôi tay đang ôm vòng eo của Bạch tuyết thật chắc khiến cô giật mình suýt chút nữa nhảy lên.

“Hôm nay là ngày đính hôn của chúng ta. Mặc dù không có ai chúc phúc nhưng chúng ta cũng nên ăn mừng.” Đôi môi Nhiếp Phong rơi trên chiếc cổ trắng ngần của Bạch Tuyết, ngửi mùi thơm trên mái tóc cô, “Chúng ta cũng ăn xong rồi, kể tiếp.....”

Anh ta..... Tình trùng đang xông lên não anh ta rồi sao?

Đầu lưỡi của Bạch Tuyết giống như bị mèo tha đi rồi, cô không còn cảm giác gì nữa. Mặc dù trong lòng ghét anh ta nhưng thân thể và môi lưỡi cô đều cứng đờ.

“Được rồi, anh đi tắm trước đây.” Nhiếp Phong buông lỏng cánh tay và đi vào phòng tắm.

Trong nháy mắt, Bạch Tuyết cảm thấy mọi sự gượng gạo và trối buộc dường như biến mất và trong lòng bỗng nhiên cảm thấy có chút mát mẻ.

Lắc đầu thật mạnh, Bạch Tuyết thầm mắng mình hoa si (ý là mê trai). Qua bốn năm rồi, sao tật xấu này lại không bỏ được?

Cửa bên ngoài phòng tắm cũng chưa đóng, cô có thể nghe tiếng nước chảy bên trong. Nếu cô muốn rời khỏi đây thì bây giờ là cơ hội cuối cùng cho cô.

Nhưng lạ lùng thay, chân của Bạch Tuyết cứng lại giống như bị cây đinh đâm vào, khiến cô cứ đứng trước giường không nhúc nhích.

Bây giờ lời nói của cô cũng không còn ý nghĩa gì nữa. Cô cũng đã không giữ lòng tự trọng của mình mà đến cầu xin anh ta giúp gia đình của Tư Hoài Dương rồi. Bây giờ, nếu cô chạy trốn chỉ gây ra rắc rối thêm thôi.

Anh ta nói chính cô tự động đụng vào mạng nhện. Đây cũng chính là cơ hội để anh săn đuổi cô.

Anh ta cần một người vợ là vì anh ta muốn đoạt đứa bé kia về từ tay mẹ anh ta thôi, chứ anh ta thực tế không cần tình yêu.

Nhưng cô không thể sống với một người đàn ông không tình yêu. Hiện giờ bọn họ chỉ là giao dịch trên phương thức đôi bên cùng có lợi, còn mọi thứ khác đều không phải.

Bạch Tuyết ngồi trên giường, đầu óc cực kỳ hỗn loạn. Cô không biết rốt cuộc mình đang suy nghĩ gì? Tại sao cô lại không cự tuyệt anh ta? Tại sao cô phải vì hoàn cảnh khó khăn của gia đình Tư Hoài Dương mà xin Nhiếp Phong giúp đỡ một tay?

Hoa Nhị Nhị và Tư Hoài Dương có hoà hợp hay không thì có liên quan gì tới cô?

Đúng lúc này, Nhiếp Phong từ phòng tắm đi ra, trên người chỉ quấn một chiếc khăn tắm lớn. Anh vừa đi ra vừa dùng khăn lau tóc.

Thấy Bạch Tuyết đang ngơ ngác ngồi trên giường với khuôn mặt rối rắm, anh chỉ lẳng lặng cười một tiếng.

Thật không ngờ cô không thừa dịp anh đang tắm mà chạy trốn.

Anh không muốn ép cô, anh không muốn mình trở nên hèn hạ trong mắt cô. Nếu cô thật sự không muốn, anh tuyệt đối sẽ không ép buộc cô.

Nhưng bây giờ nhìn thấy Bạch Tuyết còn ở đây, anh nghĩ anh cũng không cần khách khí nữa.

Chỗ ngồi bên cạnh chợt lún xuống,. lần này Bạch Tuyết thật sự giật mình, trợn to hai mắt, hoảng loạn nhìn thân thể Nhiếp Phong với chiếc khăn tắm quấn quanh người.

“Em.....Em..... Em đi tắm.” Bạch Tuyết không đợi Nhiếp Phong mở miệng, cô giống như thỏ, vọt vào phòng tắm, sau đó mạnh mẽ đóng cửa lại.

Khi nghe được tiếng chốt khóa cửa, môi Nhiếp Phong nhếch lên và tiếp tục lau tóc.

Bạch Tuyết ở trong phòng tắm cực kỳ lâu..... Nhiếp Phong cũng không muốn thúc giục cô, anh muốn cho cô thời gian suy nghĩ để đổi mặt

với sự thật.

Cuối cùng tiếng chốt khoá cửa phòng tắm cũng vang lên, cửa mở ra. Bạch Tuyết cũng mặc chiếc áo choàng tắm, mái tóc dài xoã ra, trên thân thể còn dính ít nước.

Như người bị lạc từ trong rừng đã lâu, sau khi tắm xong, Bạch Tuyết cảm thấy mình có vẻ yếu ớt, đôi mắt thể hiện kinh hoàng và ngượng ngùng.

Nhiếp Phong chỉ sững sốt mấy giây, sau đó đứng lên đi tới chỗ Bạch Tuyết.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÒNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Đã Từng Trải Qua

Edit: Sốc Là Ta

Rõ ràng nhiệt độ trong phòng không thấp nhưng khi Bạch Tuyết thấy Nhiếp Phong từ từ bước về phía mình thì cô có cảm giác sự lạnh lẽo của Bắc Cực đang dần kéo đến đây. Cả người cô đột nhiên rét run khiến cô nổi da gà.

“Em cũng lôi thôi như thế này với bạn trai cũ à?” Nhiếp Phong đứng trước mặt Bạch Tuyết, ngón tay anh thon dài đang lau nước trên người cô giống như đứa bé búống bình đang chơi đùa thứ gì đó.

Bạch Tuyết ngẩng đầu lên nhìn anh, trong mắt cô có chút mơ hồ.

Con người sẽ cảm thấy tự tin hơn khi mặc y phục. Nếu không có y phục thì họ sẽ cảm thấy lúng túng. Nhưng hình như Nhiếp Phong không cảm thấy như vậy.

Nhiếp Phong lấy chiếc khăn lông trong tay mình, lau tóc cho Bạch Tuyết và nhẹ giọng nói: “Anh không thích người phụ nữ của mình không rõ ràng với cái đuôi.”

Cái đuôi? Đầu óc Bạch Tuyết có chút chậm chạp.

Bộ dáng ngốc nghếch của cô trông rất đáng yêu, Nhiếp Phong không kìm lòng được nâng cằm cô lên và hôn lên môi Bạch Tuyết.

Nụ hôn của anh không êm ái, dịu dàng, ngược lại đó là một nụ hôn mãnh liệt như muốn đoạt lấy thứ gì từ trong miệng cô.

Bạch Tuyết hít thở không thông vì quả thật Nhiếp Phong đã tiến vào chỗ yếu nhất trong cổ họng cô rồi.

Cô không giãy giụa, giống như mèo con ngoan ngoãn mặc cho bàn tay của Nhiếp Phong từ từ cởi chiếc áo choàng tắm trên người cô và ném xuống đất. Sau đó anh ôm cô từ từ tiến vào giường lớn.

Cô then thùng nằm trên giường giống như đứa trẻ, đôi tay lỏng ngóng nắm chặt ga giường để chống đỡ cảm giác nơi tư mật của mình đang muốn lên đỉnh.

Thân thể cường tráng của Nhiếp Phong nằm đè trên người Bạch Tuyết. Ánh mắt anh lướt nhìn qua toàn bộ thân thể trắng như tuyết của cô, trong mắt ánh lên tia lửa nóng bỏng.

“Hiện giờ so với bốn năm trước, anh thấy em tự nhiên hơn nhiều.” Nhiếp Phong đùa giỡn nói.

Bốn năm trước? Bạch Tuyết nghĩ đến việc bốn năm trước mình ôm ấp yêu thương Nhiếp Phong, lần đầu tiên ăn trộm trái cấm, trong phút chốc hai má cô đỏ ửng.

Nếu nói lần gặp nhau sau quây rượu đêm hôm đó, cô say nên hồ đồ, lại lần nữa xảy ra quan hệ với Nhiếp Phong mà không có ấn tượng gì thì lần này cô rất tỉnh.

Nhiếp Phong nắm tay Bạch Tuyết đang giấu ở trước ngực kéo ra, hai bầu ngực trắng như tuyết nháy lên, mê hoặc Nhiếp Phong khiến anh mãi mê ngắm nhìn.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÒNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Bà Dì (Ý Là Kinh Nguyệt Ấy) Không Tới

Edit: Sóc Là Ta – diễn đàn

Truyện chỉ được đăng tại

Mẹ Bạch vừa mở cửa, thấy con gái mình với dáng vẻ mệt mỏi đứng trước cửa.

“Hôm nay con không ở nhà nghỉ ngơi mà cả ngày chạy đi đâu hả? Chẳng lẽ con tăng ca?” Mẹ Bạch nhìn thấy bộ dạng mệt mỏi của con gái mình nên đau lòng nói, “Con gái, làm không nổi thì đừng ép mình.”

Cảm giác đau nhức giữa hai chân khiến cô cảm thấy choáng váng. Hiện giờ cô có cảm giác như không phải là chân mình nữa. Bước vào phòng khách, cô đứng phải chiếc ghế, cô đau đớn nhăn mặt.

Thật vất vả cô mới bước về phòng mình, Bạch Tuyết ném túi xách xuống đất, từ từ nằm xuống, úp mặt trên giường nhưng cả người đau nhức khiến cô kêu thành tiếng.

Lần đầu tiên cô bị Nhiếp Phong dạy dỗ đến mức thảm hại.

Bạch Tuyết vui mặt vào trong chăn, nhớ lại cuộc kích tình trên giường lớn kia.

Bả vai bên phải còn in dấu răng của anh. Về nhà cô đau đến nỗi nhấc tay lên không nổi, không thể mở khoá vào nhà.

Cô nhớ lại cuộc kích tình đêm qua, anh không vội tiến vào, bàn tay vẫn để trên người cô như muốn đốt nóng thân thể cô. Còn cô, ngoại trừ khóc lóc, chỉ biết cầu khẩn trong lòng, không còn biết nói gì nữa.

Trong đầu cô đều nghĩ về anh, thân thể cũng là của anh. Anh mang đến nhiệt tình, đốt lửa nóng khiến thân thể cô như tan chảy.

Khi anh mặc tây trang, tuy vóc người anh cao lớn, nhưng cũng không to con, mạnh mẽ lắm. Vậy mà khi ở trên giường, anh lại mạnh mẽ dùng bắp thịt đè lên người cô. Hai chân anh giống như nham thạch cứng rắn. Cô muốn đẩy anh ra nhưng cũng không thể làm được.

Cô chỉ cảm thấy anh đang mạnh mẽ ra vào liên tục, mỗi lần đẩy vào khiến thân thể cô rã rời, như muốn kéo linh hồn cô ra khỏi thể xác mình.

Chiếc giường kia chính là địa ngục của cô, nhưng cũng chính là thiên đường của cô.

“Tiểu Tuyết.” Mẹ Bạch bưng chén nước đường đỏ đi tới, thấy con gái không mở đèn, nên thuận tay mở đèn cho sáng. Bà thấy Bạch Tuyết nằm trên giường không biết là ngủ hay là thức, “Mẹ có nấu cho con nước đường đỏ.....”

“Nước đường đỏ?” Bạch Tuyết chột ngồi dậy, cảm thấy cả người đau đớn, “Mẹ, mẹ nấu nước đường đỏ cho con làm gì?”

Chẳng lẽ mẹ cô biết hôm nay cô làm chuyện xấu?

Mẹ Bạch để chén nước đường đỏ trên tủ đầu giường, sau đó ngồi xuống mép giường trách con gái, “Mấy ngày nay con cực khổ quá, lại còn tăng ca. Mẹ thấy chắc là con lại bị đau bụng?”

Cực khổ sao? Đau bụng kinh? Khuôn mặt của Bạch Tuyết càng lúc càng tái nhợt.

Ông trời ơi! Đau bụng kinh quả thật rất tốt nhưng sao đến giờ nó vẫn chưa đến?

*

Ngày thứ hai, cô đi làm, cô ghé đến nhà thuốc mua que thử thai, Bạch Tuyết giống như kẻ trộm đem que bỏ vào trong túi xách và bước vào toà Cao ốc.

Vừa đến công ty, cô bị Đái Kiều Nghiên kéo vào phòng họp, nghe nói giám đốc phòng tiếp thị Hoàng bên Tuyên Hòa gọi điện thoại tới tố cáo rằng tiến độ công việc quá chậm chạp mà buổi lễ khánh thành lại sắp tới gần.

Trong lòng Bạch Tuyết đang có chuyện phiền não nên những lời Đái Kiều Nghiên nói cũng như nghe từ tai tai này lại qua tai kia, căn bản cô cũng không để ý đến nó nữa.

“Sao tôi nói mà cô không có chút phản ứng vậy?”.. Đái Kiều Nghiên tức giận, cô bước đến đẩy Bạch Tuyết, “Cô dám không nhìn tôi à? Còn giả câm giả điếc nữa. Cô đừng tưởng có Tổng Giám Đốc duyệt bản thiết kế của cô thì cô muốn làm gì thì làm. Tôi công nhận cô thông minh, có bản thiết kế độc đáo, mới mẻ hơn những người khác, nhưng tôi tin nếu họ cố gắng hơn nữa thì họ cũng có thể có một bản thiết kế hay hơn cô.”

“Quản lý Đái.....” Ánh mắt Bạch Tuyết dao động, tinh thần có chút mệt mỏi, ngẩng đầu nói “Tôi muốn..... Tôi muốn xin nghỉ nửa ngày để đi khám bệnh.”

Đái Kiều Nghiên sừng sốt, “Đi khám bệnh? Sao vậy? Cô muốn trốn à?”

Tâm tình Bạch Tuyết đang hoảng loạn, không còn tâm trạng giải thích với Đái Kiều Nghiên. Cô nhanh chóng nói xin lỗi và xoay người bước ra

khỏi phòng.

“Bạch Tuyết! Cô quay trở lại cho tôi.” Đái Kiều Nghiên tức giận “Tôi sẽ báo cáo việc này với tổng giám đốc Nhiếp, nói cô khinh thường cấp trên, nếu không nghe.....”

Nhưng bóng dáng của Bạch Tuyết cũng sớm biến mất.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Mang Thai, Đứa Nhỏ Không Phải Con Ta

Có thai sao?" Nhiếp Phong đánh rơi cây bút ngòi vàng đang cầm trên tay, trong đầu như có sấm sét chợt vang lên dữ dội.

"Nếu anh hỏi em đứa nhỏ là con ai, em sẽ lấy cái chén gõ nát đầu anh" Bạch Tuyết hung ác trừng mắt nhìn Nhiếp Phong đang ngồi đối diện.

Nhiếp Phong há hốc miệng nhưng vẫn đành nhịn xuống không nói nửa lời.

Anh nhìn vào phiếu xét nghiệm của bệnh viện, cố ý lật qua lật lại, xem tới xem lui nhưng rốt cuộc vẫn không hiểu trên đó viết gì.

"Nhất định là lúc ở quán bar rồi... Trời ạ!" Bạch Tuyết cũng ngồi xuống ghế trước bàn làm việc, vùi đầu vào hai bàn tay, bắt đầu than thở, "Làm sao bây giờ? Đều tại anh hết. Tại sao anh không dùng biện pháp tránh thai?"

Nhiếp Phong cầm phiếu xét nghiệm xem thật cẩn thận, trong đầu đầy nghi hoặc.

"Em dùng tên giả tới bệnh viện xét nghiệm à?" Nói xong, anh đẩy phiếu xét nghiệm đến trước mặt Bạch Tuyết.

"Cái gì mà dùng tên giả?" Khuôn mặt đang chôn trong hai cánh tay đột nhiên mở ra, cô khàn giọng nói.

Nhiếp Phong bất đắc dĩ nở nụ cười, "Vậy tên phiếu xét nghiệm này ghi họ tên là 'Vương Tư Lan'. Vậy Vương Tư Lan là ai?" Ngón tay anh gõ ngay chỗ họ tên trên phiếu xét nghiệm.

Lan sao? Một âm thanh âm âm vang vọng trong đầu cô.

A? Bạch Tuyết ngẩng đầu lên, cầm lấy tờ giấy xét nghiệm.

Không phải là tên cô sao? Thật sự không phải là giấy xét nghiệm của cô sao? Cô cầm nhầm phiếu xét nghiệm của người khác rồi.

Sau khi kiểm tra nước tiểu, trong lòng cô bất an ngồi trước hành lang bệnh viện chờ kết quả xét nghiệm.

Một lát sau, kết quả xét nghiệm cũng đã có, người hộ lý kêu đến tên người kia nhưng không có ai ra nhận. Lúc đó, Bạch Tuyết đang mơ hồ liên

Bạch Tuyết cầm chắc tờ xét nghiệm trong tay và nhảy cẫng lên, trong lòng muốn chạy ngay đến bệnh viện để lấy phiếu xét nghiệm của chính mình.

"Anh chỉ muốn hỏi một câu." Giọng của Nhiếp Phong trầm thấp lại mang theo vẻ lạnh lùng, cất tiếng gọi Bạch Tuyết.

"Câu hỏi gì?" Bạch Tuyết xoay người nhìn gương mặt tuấn tú, có kèm theo chút căng thẳng của Nhiếp Phong sau bàn làm việc.

Nhiếp Phong có câu hỏi thắc mắc trong lòng từ lâu. Anh suy nghĩ một hồi lâu, cuối cùng anh mở lời, "Em và anh cũng đã lên giường hai lần trong một tháng. Vậy anh muốn hỏi, ngoài quan hệ với anh, em có cùng với người đàn ông khác....."

"Không có." Bạch Tuyết khẳng định như đinh chém sắt.

Đừng nói là trong tháng này, ngay cả lúc trước, cô cũng chỉ có một người đàn ông là anh thôi.

Khuôn mặt Nhiếp Phong giãn ra, nở nụ cười thoải mái, nhẹ nhõm trong lòng.

"Vậy em cũng không cần đi bệnh viện để kiểm tra nữa vì em không mang thai được đâu." Nhiếp Phong đứng lên, đi về phía Bạch Tuyết, "Bởi vì lần trước ở quán bar, lúc em uống say, đêm đó anh chẳng làm gì em cả."

Không làm gì sao? Bạch Tuyết ngơ ngác cầm phiếu xét nghiệm đi tới trước mặt Nhiếp Phong.

"Tuy rằng đàn ông có thể trở thành lang sói trước mặt phụ nữ, nhưng anh thích một người phụ nữ tỉnh táo, tự nguyện dâng hiến chứ không muốn lên giường với một người phụ nữ nồng nặc mùi rượu. Mà từ trước đến giờ, chưa có người phụ nữ say rượu nào dám đến quyến rũ anh. Vì vậy" Nhiếp Phong nắm eo Bạch Tuyết, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, "Cũng giống như ngày hôm qua vậy, em ở dưới thân, sôi nổi gọi tên anh, vận động kịch liệt khiến anh nhớ đến lần chúng ta tiếp thân mật của bốn năm trước."

Sôi nổi gọi tên anh? Vận động kịch liệt? Bạch Tuyết máy móc nhắc lại lời nói của Nhiếp Phong.

"Bởi vì em vận động quá sức, lại suy nghĩ quá nhiều, nên vì lẽ đó làm chậm lại kinh nguyệt cũng là chuyện thường tình." Nhiếp Phong hôn lên gò má Bạch Tuyết một cái cười nói.

Má ơi! Người đàn ông này cái gì cũng biết. Cách chữa bệnh phụ khoa cũng biết sao?

"Thật... Thật không?" Bạch Tuyết không tin nháy mắt mấy cái.

"Nhưng ngày hôm qua anh không dùng biện pháp tránh thai, nếu em không muốn mang thai thì ..." Nhiếp Phong liếc nhìn bụng dưới của Bạch Tuyết.

"A." Bạch Tuyết bối rối, cảm giác có một dòng nhiệt ở phía dưới tuôn trào ra.

Không thể nào! Chẳng lẽ tinh thần thoải mái khiến cho “bà dì” tới sớm.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Cô Chẳng Là Gì Cả

Chuyện gì thế này?" Một người phụ nữ cũng hơn bốn mươi tuổi bước vào, ném bao thư ném dưới chân Bạch Tuyết dưới chân, "Lá thư này là gì đây? Cô nói thay đổi là được sao? Đã được tổng giám đốc Nhiếp phê duyệt chưa? Cô muốn thay đổi thì liền thay đổi sao?"

Bạch Tuyết nhẫn nhịn, bước tới nhặt lá thư lên, ngược nhìn quản lý Hoàng, cũng chính là người mà lần trước Đái Kiều Nghiên nhắc đến.

Cô thật sự không hiểu tại sao quản lý Hoàng lại đến Tuyên Hòa làm nhiệm vụ đưa thư này, nhiệm vụ bởi lòng tìm vết.

Nội dung trong thư này đúng là ý tưởng của cô nhưng hiện giờ bản thiết kế này cũng chưa được tổng giám đốc phê duyệt.

"Quản lý Hoàng, còn chưa tới một tháng nữa là ngày thành lập tập đoàn, , theo lý thì chúng ta cũng nên tuyên truyền bằng treo tranh chữ và..." Bạch Tuyết cố nhịn. Cô tiếp tục thuyết phục quản lý Hoàng.

"Cô đừng nói với ta những lời này, nếu tổng giám đốc chưa phê duyệt thì trong lúc làm có xảy ra sai sót thì ai sẽ là người đứng ra chịu trách nhiệm đây. Tôi sẽ không cho phép có chuyện xảy ra." Quản lý Hoàng tức giận lớn tiếng và đi thẳng ra khỏi văn phòng.

Các nhân viên khác đều lén nhìn Bạch Tuyết đang lúng túng. Thấy cô nhìn lại, bọn họ thả tay xuống và tìm cách ra khỏi phòng.

Bạch Tuyết hít sâu mấy cái, cầm thư ném lên bàn làm việc, tức giận cắn môi.

Nếu như cô cứ vậy mà rút lui, không Nhiếp Phong khinh thường cô mà cô còn bị Đái Kiều Nghiên cười nhạo.

Tuy rằng cô đồng ý kết hôn với Nhiếp Phong là do chuyện bất đắc dĩ nhưng cô cũng không muốn ai coi khinh mình.

Cầm lá thư trên tay, cô chuẩn bị đến chỗ của quản lý Hoàng để thảo luận.

Nhưng mới vừa bước ra khỏi phòng làm việc, cô liền nghe lời bàn tán xôn xao của các nhân viên Tuyên Hòa.

"Thật sao? Cô Bạch là do tổng giám đốc điều tới đây sao?" Một cô gái trẻ tuổi nghi ngờ nói.

"Đồ ngốc, cô mới vào làm nên có nhiều chuyện không biết." Một nhân viên có thâm niên lâu năm nói, "Trước đây quản lý Đái có thân thiết với quản lý Hoàng hơn một năm. Bình thường những việc này là do cấp dưới cô ta phụ trách. Nhưng không biết vì sao, lần này cô ta quan tâm điều gì nên gọi điện thoại nhờ quản lý Hoàng. Cô ta nói rằng cô Bạch rất có tài, lại là người tổng giám đốc rất coi trọng, lại còn muốn quản lý Hoàng quan tâm, chăm sóc cô ta nhiều hơn. Vậy thì sao quản lý Hoàng lại có thể buông tha cho cô Bạch được đây?"

Bạch Tuyết trốn sau cửa, nghe được nhóm nhân viên Tuyên Hòa đang thảo luận về chuyện của mình, cảm thấy thực sự hoảng sợ.

Thì ra mình vào Tuyên Hòa làm việc không thuận buồm xuôi gió cũng vì Đái Kiều Nghiên giở trò ranh ma.

Nếu quản lý Hoàng muốn Nhiếp Phong phê duyệt, vậy cô sẽ đưa bản thiết kế cho Nhiếp Phong duyệt.

Cô hối hả rời khỏi Tuyên Hòa trở lại văn phòng tập đoàn PLO.

Thư ký Tổng giám đốc nói Nhiếp Phong đang họp nên Bạch Tuyết muốn đi tìm Đái Kiều Nghiên tính sổ.

Trong phòng làm việc, Đái Kiều Nghiên pha cà phê, nhàn nhã thư thái cùng các đồng nghiệp trò chuyện.

Cùng lúc đó, Bạch Tuyết bước vào, trở lại chỗ ngồi của mình, mạnh mẽ đập chiếc bao thư lên bàn làm việc của mình.

Tiếng vang lớn khiến mọi người đều im bật, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Bạch Tuyết.

Ánh mắt Đái Kiều Nghiên sắc bén, lạnh lùng nhìn Bạch Tuyết, cất giọng lớn lối "Tức giận ai mà lại khiến mọi người không còn vui vẻ được nữa? Văn phòng không phải của một mình cô."

Bạch Tuyết cười trêu chọc, "Quản lý Đái, nghe nói cô cố ý gọi điện thoại cho quản lý Hoàng bên Tuyên Hòa nhờ cô ta cố gắng chăm sóc cho tôi, còn nói tôi và cô là bạn thân từ thời đại học, còn nói tổng giám đốc Nhiếp rất coi trọng tôi?"

Đái Kiều Nghiên lúng túng bởi vì tất cả mọi người đều biết, từ trước đến nay cô và quản lý Hoàng vốn bất hòa.

"Vậy thì sao? Tôi nhờ quản lý Hoàng chiếu cố cô. Cô cũng nên cảm ơn tôi mới đúng? Tôi lo cô là người mới nên không thể giải quyết ổn thỏa mọi chuyện." Đái Kiều Nghiên ngụy biện nói.

"Hừ, cảm ơn ý tốt của quản lý Đái. Cô sợ quản lý Hoàng để ý đến tôi nhiều quá hay là sợ tôi làm việc quá thuận lợi? Sao phải giả bộ quan tâm nhau như thế chứ?" Bạch Tuyết không muốn đôi co với Đái Kiều Nghiên. Nếu lúc này cô không làm rõ thì sẽ khiến người ta suy nghĩ lung tung.

Ào! Cà phê trong tay Đái Kiều Nghiên chột đổ lên người Bạch Tuyết.

"Chú ý lời nói một chút." Đái Kiều Nghiên lớn tiếng nói, "Hãy nhìn xem cô là gì? Chỉ là một phụ nữ đê tiện."

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÒNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Ân Oán, Người Đàn Bà Đê Tiện

Edit: Sóc Là Ta

Truyện chỉ được đăng tại,

Không khí trong phòng làm việc của tập đoàn PLO hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người đều nín thở, sững sờ nhìn chiếc áo sơ mi trắng của Bạch Tuyết dính đầy cà phê, mà trên gương mặt cô cũng từ từ nhỏ từng giọt nước xuống.

“Bốn năm trước, cô đã từng làm chuyện xấu xa gì, cô nhớ rõ chứ?” Đái Kiều Nghiên mạnh mẽ bước đến gần Bạch Tuyết, cầm hận nói, “Giờ cô lại chạy đến đây làm gì? Cô muốn giờ trò cũ lại đến dụ dỗ anh ấy sao? Người đàn bà xấu xa lúc nào cũng bị coi thường, đến chết vẫn không thay đổi.”

Nói đến đây, Đái Kiều Nghiên nói chuyện với âm lượng thật nhỏ khiến người khác không nghe rõ lắm. Họ chỉ nghe mơ hồ nên cũng không hiểu hết toàn bộ câu chuyện.

Bạch Tuyết cắn chặt môi không nói lời nào. Cô không biết lúc này mình có nên phản kháng, trả lại Đái Kiều Nghiên một bạt tai, hay là mắng lại cô ta rằng cô ta chỉ là người vợ cũ thôi thì có quyền gì quản cô lại gần chồng cô ta.

“Bình tĩnh lại nào.” Đột nhiên có một đồng nghiệp đứng ra đẩy Đái Kiều Nghiên, “Quản lý Đái, Bạch Tuyết chỉ hiểu lầm ý tốt của cô thôi, cô cũng không cần phải tức giận như vậy.”

Mọi người vẫn rất thông cảm với Bạch Tuyết vì những người trong phòng làm việc này, ai mà chưa từng bị Đái Kiều Nghiên đối xử như thế này.

Bạch Tuyết cố nuốt nước mắt, cô biết việc cô chỉ có thể làm lúc này chính là chịu nhục.

Không nói đến mối quan hệ giữa cô và Nhiếp Phong, dù làm việc ở bất kỳ công ty nào thì cũng đừng trông mong có ai đứng ra bênh vực cô. Huống hồ, khi làm việc ở Bắc Kinh, cô đã từng bị giẫm đạp còn ghê gớm hơn thế này bao nhiêu lần.

Quạt cường ngẩng đầu lên, giọng nói Bạch Tuyết lạnh lẽo nói: “Quản lý Đái, dù cô là sếp tôi, cô chỉ có thể quản tôi trong công việc chứ không có quyền quản tôi trong việc cá nhân. Hơn nữa, cô lại sỉ nhục về nhân phẩm của tôi một cách trầm trọng, tôi đề nghị cô nên nói xin lỗi tôi.”

Mọi ánh mắt đều hướng về Đái Kiều Nghiên.

“Xin lỗi?” Đái Kiều Nghiên cười nhạt một tiếng, “Cô đang nằm mơ giữa ban ngày à? Nếu hiểu rõ vị trí của mình thì cô nên viết đơn từ chức và lập tức biến khỏi đây tránh để tôi nhìn thấy cô lại sinh ra chán ghét.”

“Cô...” Bạch Tuyết cũng tức điên, cô ta dựa vào cái gì để bắt mình từ chức.

“Các cô ồn ào gì đó?” Một giọng nói lạnh lùng vang lên từ cửa phòng làm việc, dọa mọi người giật mình quay đầu lại.

Nhiếp Phong đút tay vào túi quần, khuôn mặt lạnh lùng đứng ở cửa phòng làm việc nhìn mọi người đang trò chuyện.

“Giờ là thời gian nghỉ ngơi à? Các cô không cần làm việc sao?” Nhiếp Phong bước vào văn phòng, nhìn thấy bóng lưng Bạch Tuyết.

“Tổng giám đốc Nhiếp.” Mọi người bao gồm cả Đái Kiều Nghiên đều cúi đầu.

Bạch Tuyết không muốn để Nhiếp Phong nhìn thấy dáng vẻ khốn khổ của mình lúc này, mà khi nhìn thấy anh đứng ở cửa, cô bỗng có cảm giác oan ức nên nước mắt cô từ từ rơi xuống.

“Bạch Tuyết?” Nhiếp Phong thấy Bạch Tuyết không có quay lại nhìn mình nên muốn nhắc nhở cô về phép lịch sự tối thiểu nên có với một Tổng giám đốc như anh, “Giờ này không phải cô nên ở Tuyên Hoà chứ?”

Bạch Tuyết chậm rãi xoay người lại, mạnh mẽ nói: “Vâng... Bởi vì có xảy ra chút chuyện, vì lẽ đó... Vì lẽ đó bây giờ tôi phải trở về...”

Hiện giờ, ai cũng đều có thể nhìn ra cô đang khóc, nhưng cô lại tỏ vẻ như không có chuyện gì xảy ra.

Sắc mặt Nhiếp Phong trầm xuống, ánh mắt nhìn chăm chăm vào vết cà phê dính trên áo sơ mi trắng của cô, lạnh giọng nói, “Xảy ra chuyện gì? Tất cả nhân viên trong phòng đến họp ở phòng hội nghị.”

Đái Kiều Nghiên tàn nhẫn trừng mắt nhìn Bạch Tuyết, lại ngẩng đầu lên hừ một tiếng, mạnh mẽ giẫm giày cao gót bước ra khỏi văn phòng, những người còn lại cũng từ từ bước ra, đi đến phòng họp, chỉ còn mỗi Bạch Tuyết đứng đó.

Nhiếp Phong đi đầu, phía sau là mấy vị quản lý, ai cũng nhìn họ với ánh mắt ngạc nhiên.

“Các người cứ đến phòng họp trước chờ tôi.” Suy nghĩ lại, Nhiếp Phong xoay người nhìn những người quản lí nói.

Những quản lý kia nào dám lên tiếng, làm bộ. như không có chuyện gì xảy ra, và đến phòng họp trước.

Đóng cửa phòng làm việc lại, Nhiếp Phong quay người lại, nói “Xảy ra chuyện gì? Em có ân oán cũng đừng gây chuyện trong công ty thế này chứ. Em làm việc ở bên ngoài cũng bốn năm, chẳng lẽ chút việc nhỏ này lại không hiểu?” Anh lớn tiếng với Bạch Tuyết.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Thật Phiền Phức, Không Khoẻ Thì Cũng Đừng Tự Ép Mình

Bị uất ức còn bị Nhiếp Phong lên mặt dạy dỗ, khoé mắt Bạch Tuyết bắt đầu ngập nước.

"Chính là do Đái..... Đái Kiều Nghiên gây chuyện với em trước." Bạch Tuyết vừa khóc vừa tố cáo.

Nhiếp Phong cắn răng trầm mặc, sao anh không biết điều này chứ?

Nếu như có chuyện xảy ra, anh chắc chắn người chủ động gây chuyện tuyệt đối không phải là Bạch Tuyết. Anh cũng hiểu tính cách của Đái Kiều Nghiên thế nào, từ nhỏ cô được ăn sung mặc sướng, chuyện gì cũng thuận buồm xuôi gió nên cô luôn tỏ ra kiêu ngạo, không coi ai ra gì.

Nhưng trong tình huống này, anh không thể bênh vực Bạch Tuyết được.

"Cô ấy gây chuyện thì em cũng nên giải quyết mọi chuyện trong êm đẹp chứ sao lại làm ầm ĩ giữa chốn đông người như thế? Chả trách em bị đuổi khỏi Bắc Kinh và quay về thành phố Z này." Sau đó, Nhiếp Phong cố tình lên giọng, nói: "Hay là em đừng làm việc nữa. Bây giờ em nghỉ việc, ba tháng sau chúng ta kết hôn và em cứ tập trung vào việc chăm sóc Học Văn."

"Nhiếp Phong, anh đừng khinh người quá đáng." Bạch Tuyết vốn đang bị uất ức, nghe những lời này của Nhiếp Phong, cô giận muốn nổi điên "Sao em phải nghỉ việc, kết hôn với anh và tập trung chăm sóc cho con trai anh chứ? Em đồng ý lấy anh khi nào hả? Em nói cho anh biết dù em có muốn lấy chồng hay không thì em cũng sẽ không bao giờ dựa vào đàn ông để sống. Anh lấy chiếc nhẫn này đổi thành chút tiền lẻ rách rưới và đi tìm bảo mẫu chăm sóc cho con trai của anh đi."

Bạch Tuyết tức giận hét to và rút chiếc nhẫn đính hôn Lam Bảo Thạch từ trên ngón tay mình ném về hướng Nhiếp Phong.

"Được rồi, em sẽ viết đơn từ chức. Đáng lẽ ra ngay từ lúc đầu em không nên nghe lời anh thì tốt hơn." Bạch Tuyết lau nước mắt, xách ví đi ra ngoài.

Một tay Nhiếp Phong chụp được chiếc nhẫn, một tay níu lại Bạch Tuyết đang mạnh mẽ bước đi chuẩn bị rời khỏi phòng.

"Nếu ngay cả một chút kiên nhẫn này mà em cũng không có thì em sẽ mãi mãi không thể tiến lên được, cũng đừng bàn đến việc dựa vào ai để sống." Nhiếp Phong không nể mặt hừ một tiếng, "Nếu em chỉ là một phụ nữ ở cấp bậc thấp như thế thì anh cũng phải suy nghĩ lại xem em có xứng đáng làm vợ anh không đã. Bởi vì nếu sau này em lấy anh thì ngoài việc chăm sóc Học Văn bướng bỉnh thì em còn phải đối mặt với mẹ anh và những người ở các tầng lớp khác nhau. Anh cũng hy vọng lần kết hôn này sẽ là cuộc hôn nhân cuối cùng trong đời anh. Nếu một người phụ nữ không có năng lực tự điều tiết chính mình cũng như giải quyết vấn đề một nhanh nhẹn thì người đó cũng không xứng đáng làm vợ của Nhiếp Phong này."

Bạch Tuyết nghiêng rằng, cúi mặt nhìn xuống chiếc thảm dưới chân mình. Cô nghe rất cẩn thận lời nói của Nhiếp Phong không bỏ sót chữ nào.

"Anh nói xong rồi sao?" Một hồi lâu sau, Bạch Tuyết mới lạnh lùng mở miệng, "Nếu như nói xong rồi thì xin hãy buông em ra. Yêu cầu về người vợ của anh cao đến thế thì em sợ rằng không cách nào đảm nhiệm vai trò đó được."

Nét mặt Nhiếp Phong khẽ cau lại, dần buông lỏng tay ra.

**

Nhiếp Phong mở một cuộc họp nhỏ cho phòng thiết kế. Anh nghiêm nghị phê bình về thái độ làm việc từ quản lý đến nhân viên, đồng thời cũng quyết định cắt bỏ phần thưởng trong tháng đối với tất cả nhân viên.

Sau khi hội nghị kết thúc, các nhân viên trong phòng thiết kế đau khổ rời khỏi phòng họp, chỉ còn lại Đái Kiều Nghiên tiếp tục nghe Nhiếp Phong dạy dỗ.

Cửa phòng họp vừa đóng lại, Đái Kiều Nghiên lập tức thay đổi nét mặt, lợi dụng thân thể của mình muốn làm nũng. Cô ngồi bên cạnh Nhiếp Phong, ôm chặt cánh tay của anh. "Phong, Bạch Tuyết gây sự với em trước, nếu không tin anh có thể hỏi những đồng nghiệp ở đây." Giọng Đái Kiều Nghiên mềm mại kêu oan cho chính mình.

Nhiếp Phong lạnh lùng gỡ tay Đái Kiều Nghiên, hừ lạnh một tiếng nói: "Ở trước mặt anh, em không cần làm như vậy. Anh hiểu em còn hơn ba mẹ em"

Đái Kiều Nghiên bị Nhiếp Phong vạch trần bộ mặt thật, buồn bã thu hồi bộ dáng nũng nịu khi nãy. Cô ngồi thẳng trên ghế, sau đó bắt chéo chân.

"Em không hiểu anh nghĩ gì nữa?" Đái Kiều Nghiên thản nhiên nói, "Bốn năm trước, người phụ nữ xấu xa Bạch Tuyết kia muốn quyến rũ anh,

còn tình nguyện , leo lên giường anh. Lần này, cô ta lại muốn gia nhập vào tập đoàn PLO. Anh vẫn chưa rút kinh nghiệm lần trước sao?"

Nhiếp Phong cười lạnh một tiếng, liếc mắt nhìn Đái Kiều Nghiên, "Em có quyền gì mà dám xen vào chuyện của anh?"

Sắc mặt Đái Kiều Nghiên dần dần trở nên trắng bệch nhưng cô vẫn cố tỏ ra mạnh mẽ ở trước mặt Nhiếp Phong, nói: "Nhiếp Phong, anh đừng quên em thay chị em, là người có cổ đông trong tập đoàn PLO này. Vì vậy em có quyền được biết người nào muốn tiến vào tập đoàn PLO này và vào đây có mục đích gì." Cô trầm giọng nói.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Tư Hoài Dương Xuất Hiện

Đái Kiều Nghiên đột nhiên ngang bướng khiến Nhiếp Phong khinh miệt cười một tiếng.

"Em thay Rose nắm quyền lực cổ đông sao?" Nhiếp Phong hừ lạnh, anh đứng lên, dùng ánh mắt khinh miệt khó chịu nhìn Đái Kiều Nghiên, nói: "Nếu như cô ấy là một trong những cổ đông lớn trong tập đoàn PLO này thì cô ấy cũng nên trở về tham dự cuộc họp hội đồng quản trị cũng như quản lý tập đoàn này."

Đái Kiều Nghiên bị Nhiếp Phong xem thường khiến cô tức giận nên đứng lên, nói: "Em có thư uỷ thác của chị em."

"Với anh, đó cũng chỉ là một tờ giấy lộn." Nhiếp Phong thản nhiên nói "Anh khuyên em đừng tỏ vẻ phách lối trước mặt anh. Còn có....."

Nhiếp Phong dừng lại một chút, nhìn chăm chăm Đái Kiều Nghiên khiến cô dựng tóc gáy.

"Còn có..... Còn có cái gì?" Đái Kiều Nghiên nuốt nước bọt, chờ đợi Nhiếp Phong nói tiếp.

"Còn nữa, anh và Bạch Tuyết đã đính hôn, cô ấy cũng sắp trở thành vợ của anh. Vì vậy, trong công việc, em cũng nên nể cô ấy một chút. Nếu không, anh sẽ để cô ấy thay thế chức vụ của em bất cứ lúc nào."

Nghe xong, Đái Kiều Nghiên ngạc nhiên đến nỗi không thốt nên lời.

"Em thay mặt Rose ở đây, anh không có ý kiến, mà anh cũng tuân thủ yêu cầu của Rose cho em làm quản lý ở đây. Cho nên anh hy vọng em đừng gây thêm phiền phức, nếu không đừng trách anh không nường tay." Nhiếp Phong lạnh lùng nói những lời này, cũng không đợi Đái Kiều Nghiên hồi phục tinh thần mà tự mình bước đi rời khỏi phòng họp.

"Đính..... Đính hôn với người phụ nữ xấu xa kia sao?" Đái Kiều Nghiên thả phịch xuống ghế. Đồ ngốc.

**

"Hả? Cậu đùa à?" Hà Tử Hồng đang uống ngụm rượu chợt phun ra, khinh bỉ nhìn Nhiếp Phong, sau đó đưa tay quệt miệng mình, "Tớ thật sự không hiểu cậu, sao lại cam tâm tình nguyện sa vào chiếc lồng nhốt mình trong hôn nhân, còn bị phụ nữ trói chặt. Rốt cuộc cậu có phải đàn ông hay không?"

Hà Tử Hồng là anh em tốt với Nhiếp Phong cũng nhiều năm rồi. Anh ta phong lưu đa tình, bạn gái chỉ là chơi đùa, vui vẻ xong thì đường ai nấy đi.

Mà Nhiếp Phong và Hà Tử Hồng đều sinh ra trong gia đình giàu có, lại còn trẻ như vậy nên Hà Tử Hồng thật sự không hiểu tại sao Nhiếp Phong muốn kết hôn.

"Bởi vì Học Văn cần một người mẹ." Nhiếp Phong uống một ngụm rượu, nhàn nhạt nói, "Mẹ tớ không thể chăm sóc tốt cho Học Văn. Nếu nó đi theo mẹ tớ thì tớ chắc chắn nó sẽ rất đau khổ."

Hà Tử Hồng thở dài một hơi, bất đắc dĩ dựa vào ghế sa lon,, kêu phục vụ đổi cho mình một cái ly khác.

"Lại là đứa cháu thiên tài của cậu. Vì nó mà cậu và Đái Kiều Nghiên kết hôn, cũng vì nó mà cậu và Đái Kiều Nghiên ly hôn. Bây giờ, cậu lại muốn vì nó mà kết hôn với một người phụ nữ chỉ mới gặp mặt không lâu. Cậu thật.....điên rồi!" Hà Tử Hồng lắc đầu, cầm cái ly mới bắt đầu rót rượu.

Điên rồi sao? Nhiếp Phong cười tự giễu mình. Đúng vậy, anh điên rồi, nhưng bởi vì anh nợ Nhiếp Học Văn.

Nhìn thấy Nhiếp Phong suy nghĩ, Hà Tử Hồng biết dù mình có nói thế nào cũng không cách nào ngăn cản bạn mình kết hôn. Hiện giờ anh chỉ biết chúc phúc cho Nhiếp Phong.

Hai người bỏ qua chuyện kết hôn của Nhiếp Phong để trò chuyện về vấn đề khác, thời gian trôi qua cũng rất nhanh.

Uống đến khi cảm thấy say mềm, tài xế cũng đứng chờ khá lâu thì Nhiếp Phong mới đứng dậy tính tiền.

Đi tới trước quầy rượu, Nhiếp Phong thấy một bóng dáng quen thuộc.

"Tư Hoài Dương?" Nhiếp Phong đến gần nhìn kỹ lại, bóng dáng quen thuộc này quả nhiên là Tư Hoài Dương.

Tư Hoài Dương với dáng vẻ đang buồn bực uống rượu cũng ngạc nhiên khi nhìn thấy Nhiếp Phong, "Là anh sao?"

Lần trước ở nhà Bạch Tuyết, anh thấy Tư Hoài Dương với dáng vẻ vui tươi, thoải mái khác hẳn với bộ dáng lôi thôi của anh ta lúc này. Chắc cậu ta đã không cạo râu khoảng hai hay ba ngày rồi, trông thật ảm đạm, thô lương.

Nhiếp Phong và Hà Tử Hồng tính tiền xong, anh phất tay ý bảo bạn mình cứ đi trước. Sau đó, anh đến ngồi bên cạnh Tư Hoài Dương kê một ly bia.

Tư Hoài Dương không thèm để ý đến Nhiếp Phong, tiếp tục uống rượu của mình.

"Bạch Tuyết rất lo lắng cho cậu." Nhiếp Phong quay chiếc ly lòng vòng trong tay, nhỏ giọng nói.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Lừa Gạt

Edit: Sốc Là Ta

Truyện chỉ thuộc

Tuy ngoài miệng nói muốn từ chức nhưng khi vừa chạy khỏi tập đoàn PLO thì Bạch Tuyết trở về Tuyên Hòa đầu tiên.

Cô gặp giám đốc Hoàng để kể với cô ta chuyện giữa mình và Đái Kiều Nghiên. Tiện thể cô cũng nói với giám đốc rằng Đái Kiều Nghiên gọi điện thoại chỉ vì muốn Giám Đốc cố ý làm khó mình.

Sau khi giám đốc Hoàng biết rõ mọi chuyện, cô ta cũng cảm thấy áy náy. Mặc dù không nói xin lỗi nhưng cô ta cũng đã thay đổi thái độ với Bạch Tuyết không ít. Cô ngượng vì làm khó cấp dưới khiến Bạch Tuyết gặp nhiều khó khăn trong công việc.

Ở công ty, Bạch Tuyết làm việc quần quật đến hơn bảy giờ tối mới trở về nhà với thân thể mệt mỏi, Bạch Tuyết lại nhận được một cuộc điện thoại của một người mà cô cho là đời này sẽ không bao giờ nói chuyện với hẳn.

“Tiểu Tuyết, anh muốn mời em tới tham dự hôn lễ của anh.” Giọng của Lâm Đào có vẻ yếu ớt.

Một tay Bạch Tuyết cầm điện thoại di động, một tay cởi áo khoác, cô cũng không nói gì.

“Anh biết em hận anh, không muốn tới dự hôn lễ của anh.” Lâm Đào cũng hiểu lòng Bạch Tuyết, “Nhưng anh năn nỉ em hãy đến tham dự, được không?”

Treo áo khoác vào tủ, Bạch Tuyết ngồi trên giường cảm thấy có chút khó hiểu.

Thật sự cô cũng không hận Lâm Đào, dù sao mến nhau cũng hơn hai năm, cô cũng cảm thấy ngọt ngào và vui vẻ rất nhiều, nhưng so với tình yêu thì có lẽ chưa tới. Cô chỉ xem Lâm Đào như một người bạn chân chính luôn thân thiết bên cạnh mình.

Vì thế, khi Lâm Đào nói chia tay, Bạch Tuyết cũng không cảm thấy đau lòng và khổ sở, mà chỉ có cảm giác khó chịu giống như mình vừa mới bị mất đi ví tiền. Và lại cô cũng chán nản vì bị các nữ đồng nghiệp hãm hại nên vội vã nghỉ việc và đi du lịch khắp nơi.

Dù là vậy, nhưng không có lý do gì Lâm Đào phải mời cô vì hai người chia tay cũng nửa năm rồi.

“Lâm Đào, anh bị chứng bệnh sợ hãi trước hôn nhân à?” Bạch Tuyết tức giận hỏi, “Chưa nói đến việc em tha thứ cho anh để tới dự hôn lễ của anh mà chỉ nói vì hôn thê Bạch Phú Mỹ của anh sẽ đến quấy long trời lở đất mất thôi.”

“Chính Mỹ Mỹ muốn anh mời em đến tham gia hôn lễ của bọn anh” Lâm Đào vội vàng nói, “Nếu em có thể đến dự, anh và cô ấy sẽ cảm thấy rất vui.”

“Bệnh thần kinh.” Bạch Tuyết tức giận mắng một câu, sau đó cúp điện thoại.

Vừa ném điện thoại di động lên giường xong thì Lâm Đào gọi lại.

“Tiểu Tuyết, em giúp anh một chút đi. Anh năn nỉ em đó.” Lúc này giọng Lâm Đào mang theo tiếng khóc nức nở rồi.

Bạch Tuyết nhú mày. Việc này thật kỳ lạ, ở đây có điểm không đúng.

“Lâm Đào, anh có chuyện gì gặt em đúng không? Nếu không tại sao cứ phải muốn em đến dự hôn lễ của anh?” Bạch Tuyết rất hiểu Lâm Đào nên mở miệng nói.

Bạch Tuyết và Lâm Đào quen nhau vì công việc. Hai người đều có gốc là người miền Bắc, nhà ở ngoại ô, mạo hiểm bỏ đi tới Bắc Kinh làm việc. Sở dĩ họ quen nhau vì họ tình cờ được hợp tác làm ăn trong một hạng mục kinh tế. Từ đó họ quen nhau, mến nhau thậm chí họ cũng từng cùng nhau mơ ước xây dựng một tương lai tốt đẹp.

Tình yêu ấm áp trong mơ không giống thực tế tàn nhẫn. Lại thêm, Bạch Tuyết như gần như xa, không xác định được tình cảm của mình đối với Lâm Đào. Vì thế, cuối cùng Lâm Đào không chịu được sự cám dỗ, anh ta bỏ rơi Bạch Tuyết để đi theo một tiểu thư giàu có.

Bình thường Lâm Đào cũng là người biết tuân theo quy tắc mà Bạch Tuyết lại mạnh mẽ nên lúc đầu cả hai như hổ vồ mồi (ý là mạnh mẽ, không ai nhường ai).

Tính tình Lâm Đào không phải hèn yếu, nếu hôm nay anh ta đã năn nỉ cô đến dự hôn lễ của mình thì có lẽ trong chuyện này có ẩn tình gì đó khó nói.

“Thật ra thì..... Thật ra Mỹ Mỹ.....” Lâm Đào nói ra sự thật, “Mỹ Mỹ cho là anh vẫn còn quan tâm đến em cho nên anh muốn em xuất hiện tại trong hôn lễ để chúc phúc cho bọn anh..... Có vậy cô ấy mới tin tưởng rằng anh và em hoàn toàn không có gì.”

A, thật xảo trá, không ngờ anh còn có chiêu thức lừa bịp này nữa đấy.

Bạch Tuyết giận sôi gan đến nỗi muốn chửi thề, nhưng cô cố kìm lại mà chỉ cười to.

“Lâm Đào, con mẹ nó, đồ bệnh thần kinh. Xem ra bệnh anh cũng không nhẹ đấy.” Bạch Tuyết cười to kèm theo tiếng mắng mỏ khiến đôi phương bên kia im lặng.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Cổ Vũ Bận Thân - Cậu Ấy Biết Chuyện Đính Hôn Rồi

Edit: Sóc Là Ta

Truyện chỉ được đăng tải duy nhất tại

Mãng Lâm Đào xong, Bạch Tuyết tắt điện thoại vì cô không muốn lại bị quấy rầy.

Nếu Bạch Phú Mỹ không muốn kết hôn với Lâm Đào chỉ vì cô không đến dự thì cũng xem như đáng đời cho tên đàn ông đó.

Tắm xong, tâm tình sáng khoái, Bạch Tuyết quyết định ngày mai sẽ tiếp tục đi làm. Nếu chỉ bị Đái Kiều Nghiên mắng một lần mà cô lại nhún nhường chịu thua thì cô đúng thật là loại người vô dụng.

Nhiếp Phong nói không sai. Nếu gặp khó khăn mà chạy trốn thì cả đời cô chỉ làm nhân vật phụ. Nghĩ vậy cô càng muốn làm cho Tuyên Hoà thật nổi bật, thật thành công trong ngày chúc mừng tròn năm hoạt động lần này. Có như vậy cô mới được nở mày nở mặt.

“Tiểu Tuyết, con có điện thoại.” Mẹ Bạch cầm điện thoại ở trong phòng khách kêu con gái mình.

Bạch Tuyết đang cầm bản kế hoạch ngồi trước máy vi tính trong phòng mình, nghe mẹ Bạch la hét nên nhướn mày, “Mẹ nói con không có ở đây.”

Mẹ Bạch sững sốt, gác điện thoại xuống và đi tới trước phòng con gái mình thò đầu vào hỏi: “Tiểu Tuyết, con và Tư Hoài Dương giận nhau à? Sao lâu rồi cũng không thấy cậu ấy đến chơi? Lần này con cũng không thèm tiếp điện thoại của nó?”

Sao? Tư Hoài Dương gọi đến sao?

Bạch Tuyết ném bản kế hoạch lên bàn, vừa chạy đến bên cạnh điện thoại bàn trong phòng mình vừa nói vọng lại “Mẹ, mẹ nổi máy giúp con đi?”

Mẹ Bạch lắc đầu một cái lui ra ngoài.

Điện thoại vừa được nối, Bạch Tuyết đã lên giọng mắng Tư Hoài Dương.

“Tư Hoài Dương, cuối cùng cậu cũng chịu gặp tớ rồi hả? Rốt cuộc cũng biết gọi điện thoại cho tớ hả? Thật là đồ không có lương tâm. Đồ khốn kiếp!.....”

“Tiểu Bạch, cậu đồng ý gả cho Nhiếp Phong của tập đoàn PLO à?” Tư Hoài Dương lớn tiếng lấn át giọng Bạch Tuyết khiến cô kinh ngạc.

“À?” Bạch Tuyết ngây ngốc nói, “Cái gì..... Cái gì gả..... Cái gì..... Làm sao cậu biết?”

Tư Hoài Dương đang đứng bên ngoài quán rượu để gọi điện cho Bạch Tuyết. Vừa rồi cậu nghe Nhiếp Phong nói vậy, trong lòng chấn động nên muốn ngay lập tức gọi cho Bạch Tuyết để xác nhận sự thật.

Vốn tưởng rằng Bạch Tuyết sẽ phủ nhận, nhưng không ờ cô lại nói “Làm sao cậu biết?”

“Cậu thật sự muốn..... gả cho Nhiếp Phong sao?” Tư Hoài Dương ngập ngừng, cảm thấy càng ngày càng có thêm nhiều phiền toái rồi.

“Không có..... Tớ từ chối rồi.” Bạch Tuyết nghĩ đến việc hôm nay muốn đem chiếc nhẫn đính hôn trả lại cho Nhiếp Phong, trong lòng có chút mất mát, “Tớ cũng đang suy nghĩ về việc này nhưng sao cậu biết chuyện này thế?”

Tư Hoài Dương dựa vào lan can bên đường, nhìn cảnh đêm thở dài, “Tớ ở quầy rượu đụng phải Nhiếp Phong, cậu ấy nói với tớ chuyện này.”

Tên khốn kiếp Nhiếp Phong kia, lại nói hươu nói vượn.

“Đừng nói chuyện của tớ nữa, cậu và Hoa Nhị Nhị thế nào? Cậu chưa nói xin lỗi người ta sao?” Bạch Tuyết thay đổi chủ đề, không muốn nhắc chuyện về Nhiếp Phong nữa.

Nhắc tới Hoa Nhị Nhị, trong lòng Tư Hoài Dương lại cảm thấy đau khổ.

“Tớ không còn mặt mũi nào để gặp cô ấy. Cô ấy tốt như thế, xinh đẹp như thế, còn tớ nghèo túng....” Cậu thật sự khó có thể vượt qua cảm giác tự ti trong lòng mình.

“Dạo này đầu óc cậu có vấn đề à?” Bạch Tuyết thấy Tư Hoài Dương như vậy, cũng cảm thấy tức giận, “Đầu tiên Hoa Nhị Nhị đến gặp cậu, cậu liền đẩy cô ấy ra xa mình khiến cô ấy chịu không nổi phải nói chia tay với cậu. Việc cậu giàu có và việc cậu yêu cô ấy là hai việc khác nhau. Nếu cậu vẫn còn yêu cô ấy thì nên đi xin lỗi cô ấy. Sau đó về nhà tập trung chấn chỉnh vào sự nghiệp của ba cậu. Còn nếu cậu không còn yêu cô ấy nữa thì thẳng thắn nói chia tay với cô ấy. Bây giờ cậu tự suy nghĩ đi, nếu không giải quyết việc này ổn thỏa thì đừng liên lạc gì với tớ nữa.”

Bạch Tuyết tàn nhẫn cúp máy và ngã xuống giường mình.

Cô hy vọng những lời khuyên khi này sẽ có chút tác dụng. Nếu Tư Hoài Dương vẫn buồn khổ như thế thì cô cũng không có cách nào giải quyết.

Nhưng rõ ràng cô đã trả lại chiếc nhẫn đính hôn cho Nhiếp Phong rồi, vậy sao anh ấy lại nói bọn họ sẽ kết hôn?

Kết hôn sao? Đang ngồi trên giường, Bạch Tuyết chợt đứng lên cắn ngón tay, suy nghĩ điều gì đó. Chỉ trong chốc lát sau, cô mở di động của mình ra, thấy có mười mấy cuộc gọi nhỡ, tất cả đều là của Lâm Đào.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Hoà Bình

Edit: Sóc Là Ta

Lâm Đào nhận được điện thoại của Bạch Tuyết thì cảm động, nước mắt tuôn rơi. Anh ta cho là mình không còn cơ hội nữa, đám cưới chỉ như ảo ảnh tan biến hết rồi.

Thật không ngờ sau hai giờ đồng hồ, Bạch Tuyết đột nhiên gọi điện thoại tới nói rằng cô quyết định đi tham dự hôn lễ của anh.

Sau khi cúp điện thoại của Lâm Đào, Bạch Tuyết căn môi suy nghĩ trong chốc lát, sau đó cô gọi cho Nhiếp Phong.

“Alo, tôi là Nhiếp Phong.” Điện thoại vừa được nối, một giọng nam trầm thấp vang lên. Dĩ nhiên Nhiếp Phong không biết đó là cô gọi nên chỉ tùy tiện nhận điện thoại, nếu không anh cũng sẽ không tự giới thiệu mình.

“Anh đang bận à?” Bạch Tuyết đang suy nghĩ xem Nhiếp Phong đang làm gì.

Nhiếp Phong sững sốt, đưa điện thoại ra xa và nhìn vào màn hình. Thì ra là Bạch Tuyết.

“Anh đang bận xem hợp đồng về hàng mẫu từ Đức gửi đến.” Nhiếp Phong gỡ mắt kính xuống, dựa lưng vào ghế, thoải mái nói, “Em thì sao? Đang viết đơn từ chức à?”

Bạch Tuyết nhăn mũi giống như Nhiếp Phong đang đứng trước mặt mình. Cô tỏ vẻ bất mãn hừ một tiếng nói: “Vất vả lắm mới vào được một công ty trả lương cao hơn Bắc Kinh, lại có chỗ dựa là tổng giám đốc giàu có, đẹp trai, lại có chức vụ cao đứng đầu công ty thì sao tôi lại từ chức? Không bao giờ.”

Nếu như bình thường thì cô sẽ trốn tránh, nhưng vào bốn năm trước cô đã từng trốn tránh một lần rồi. Vì vậy lần này cô không muốn tiếp tục trốn tránh nữa.

Khoé miệng Nhiếp Phong nhếch lên, trong lòng cảm thấy vui vẻ không nói nên lời.

“Sao vậy? Anh lại chỗ dựa cho em rồi hả? Không phải hôm nay em đã từ hôn với anh rồi sao?” Mặc dù trong lòng vui vẻ nhưng ngoài miệng Nhiếp Phong vẫn muốn tổn hại mấy câu với Bạch Tuyết, “Còn khóc lóc nói muốn từ chức nữa mà.”

“Tính tình phụ nữ cũng có lúc giận dữ chứ.” Bạch Tuyết lại trở về thái độ ngang ngạnh vốn có của mình, “Anh đã là vị hôn phu của em rồi thì cũng nên cưng chiều em, giúp đỡ em. Vậy mà trong công ty lại hung dữ với em. Em bỏ rơi anh cũng là một việc rất bình thường.”

Nhiếp Phong vẫn cầm điện thoại di động trong tay, anh đối tư thế ngồi, trong lòng có cảm giác là lạ.

Bạch Tuyết nói những lời này giống như là muốn..... làm nũng. Anh nghe những lời như vậy cũng chỉ đành cười thôi chứ không biết làm sao.

“Có cặp đôi nào ở chung với nhau mà không cãi nhau không? Bình thường anh có nói yêu em sao? Anh đẹp trai phong độ, có phụ nữ vây quanh theo đuổi thì làm sao biết cách dỗ dành phụ nữ chứ?” Dù sao ngay từ lúc đầu, cô và anh cũng không giống những cặp đôi yêu nhau thắm thiết nên hôm nay bằng bất cứ giá nào cô cũng muốn nói những điều trong lòng

mình “Nếu anh thật sự muốn kết hôn với em, cho dù là vì mục đích gì thì anh cũng phải dỗ dành em mới được. Nếu không, em sẽ không phối hợp với anh.”

Nhiếp Phong trầm mặc một hồi, nháy mắt, nhíu mày, sau đó anh ngồi thẳng người, nói “Bạch Tuyết, ý của em là..... chúng ta cùng nhau phối hợp hả? Em không giải trừ hôn ước với anh nữa hả?”

Anh không có hiểu lầm chứ? Hơn nửa đêm không ngủ được, lại không phải đang đánh thư từ chức, không phải gọi điện thoại tới để đoạn tuyệt với anh, mà chỉ giáo dục anh làm như thế nào để đối xử tốt với một phụ nữ?

Mặt Bạch Tuyết đỏ hồng, hắng giọng một cái, “Kết hôn gì chứ? Chỉ có đính hôn thôi nha. Ngay cả ba mẹ hai bên cũng còn chưa biết việc chúng ta đã đính hôn nữa mà. Em chỉ muốn nói rằng em thừa nhận chuyện tranh cãi với Đái Kiều Nghiên hôm nay cũng có một phần do em không đúng nhưng em sẽ không từ chức. Bye, bye”

Mặt đỏ hồng, tim đập mạnh, cô nhanh chóng cúp điện thoại. Bạch Tuyết hít thở sâu, sợ Nhiếp Phong lại truy vấn về chuyện đính hôn.

Thật ra, cô cũng không muốn mình và Nhiếp Phong tiếp tục dây dưa không rõ, nhưng cô cũng không hy vọng lần này lại không có một kết thúc tốt đẹp khiến cô phải đau khổ lần nữa.

Đã vui vẻ gặp nhau thì lúc chia tay cũng vui vẻ. Có vậy mới không cảm thấy tiếc nuối.

Nhìn lên lịch bàn, ngày kết hôn của Lâm Đào là thứ bảy ngày 18 tháng này. Vậy chiều thứ sáu cô phải mời cho được Nhiếp Phong đi dự đám cưới với cô.

Đi để chấm dứt tất cả, cũng thuận tiện khiến Lâm Đào và Bạch Phú Mỹ thất kinh.

Xin ông trời tha thứ cho sự vô sỉ, ham danh hám lợi của cô. Thật ra vừa rồi cô gọi cho Nhiếp Phong là có âm mưu. Cô muốn Nhiếp Phong đi dự đám cưới với cô.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Không Được Trả Nhẫn Lại Cho Anh Nữa

Đái Kiều Nghiên tức giận cắn răng nghiến lợi, khoé mắt lộ tia hung dữ đến nỗi cô muốn ném chiếc điện thoại ngay lập tức.

Bạch Tuyết ôm bản thiết kế ngày hôm qua đã làm vào phòng làm việc, thấy Đái Kiều Nghiên hung dữ đứng đó. Cô cũng không muốn lại tranh cãi nên im lặng cúi đầu bước về chỗ ngồi của mình.

"Bạch Tuyết, vừa rồi giám đốc Hoàng ở bên Tuyên Hòa có điện thoại tới, khen ngợi cô làm việc rất nghiêm túc, bản thiết kế lần này rất thành công. Hôm nay bọn họ bắt đầu bố trí lễ chúc mừng tròn năm của tập đoàn rồi. Chúc mừng cô." Đái Kiều Nghiên cố gắng nuốt lửa giận xuống, cắn răng nghiến lợi nói, "Cô có thể khiến giám đốc Hoàng khen ngợi thật không phải chuyện dễ dàng."

Ban đầu cũng do Đái Kiều Nghiên không có năng lực lại không cố gắng làm việc nên giám đốc Hoàng đã từ chối bản thiết kế của cô.

Bạch Tuyết để bản kế hoạch lên bàn, nở nụ cười dối trá nói: "Đâu có, ngày hôm qua bị quản lý và tổng giám đốc Nhiếp phê bình nên tôi về nhà sửa lại bản thiết kế. May thay, giám đốc Hoàng cũng tha thứ cho người có kinh nghiệm còn non nớt như tôi nên đã chấp nhận bản thiết kế này."

Nói xong tất cả mọi người liền vỗ tay khen ngợi còn khuôn mặt Đái Kiều Nghiên xám xịt, không nói một lời.

"A, đúng rồi." Như nhớ ra điều gì, Bạch Tuyết cầm bản kế hoạch để trên bàn lên nói "Tôi đã sửa lại bản kế hoạch này, bây giờ sẽ đem đưa Tổng giám đốc phê duyệt."

Nói xong, cô cầm bản kế hoạch rời khỏi phòng thiết kế.

Mọi người cùng nhìn nhau, cũng không ai dám nhìn Đái Kiều Nghiên, làm bộ cúi đầu bận rộn làm việc.

Bạch Tuyết đến phòng bí thư Trương, đưa bản kế hoạch của mình cho ông ta. Sau đó cô ngồi đợi một lát, quả nhiên Nhiếp Phong lập tức gọi cô vào phòng làm việc.

Vào phòng làm việc của tổng giám đốc, Bạch Tuyết run rẩy không dám nhìn lên bàn làm việc của Nhiếp Phong.

"Sáng nay, giám đốc Hoàng có gọi cho anh nói Tuyên Hòa đã thuận lợi chọn được một bản thiết kế khá hoàn hảo nhưng chỉ có một chút thay đổi nhỏ." Nhiếp Phong nhìn bản kế hoạch trên bàn bí thư Trương tiếp tục nói, "Chỉ cần em và Giám đốc Hoàng phối hợp tốt thì anh cũng không có ý kiến gì."

"Dạ, tổng giám đốc." Bạch Tuyết thấy anh đang bận rộn nhiều việc nên mình cũng thoải mái một chút, "Thật ra nếu không nhắc đến việc hiệu lăm thì em và giám đốc Hoàng cũng không có gì."

"Vậy thì tốt." Nhiếp Phong cầm bút lên ký duyệt vào bản kế hoạch, sau đó đóng bản kế hoạch lại.

Ném bản kế hoạch vào góc bàn, Nhiếp Phong khoanh hai tay đặt lên bàn, ngẩng đầu lên nhìn Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết liếc môi một cái, trong lòng cảm thấy khẩn trương.

"Em qua đây." Nhiếp Phong chống hai tay xuống mặt bàn và đứng lên khiến Bạch Tuyết sợ hãi bước tới.

Bạch Tuyết do dự một chút, với sức lực của cô thì cô cũng không thể từ chối anh, dù sao Nhiếp Phong chính là tổng giám đốc tập đoàn, mà cô cũng đang muốn nhờ vả anh. Nghĩ vậy, Bạch Tuyết bước tới, đứng trước mặt anh và lặng lẽ cúi đầu xuống đất.

Nhiếp Phong kéo tay cô, lấy từ trong túi quần một hộp nhẫn, mở ra và để trên bàn làm việc. Sau đó, anh lấy chiếc nhẫn Lam Bảo Thạch và chậm rãi đeo vào ngón giữa trên bàn tay của Bạch Tuyết.

"Từ nay về sau, em không được tùy tiện tháo nó ra và ném trả lại anh, nghe chưa?" Giọng nói của Nhiếp Phong tự nhiên, không có cảnh cáo, không có uy hiếp, không có tức giận.

Nhìn chiếc nhẫn Lam Bảo thạch phát ra ánh sáng màu xanh dương, Bạch Tuyết xấu hổ vì thái độ của mình đối với anh ngày hôm qua.

"Ừ, em sẽ không vậy nữa." Nếu chia tay, cô sẽ đem bán nó để lấy tiền.

"Về chuyện của gia đình họ Tư, ngày hôm qua anh cũng có nói chuyện cậu Tư, cậu ấy nói sẽ suy nghĩ lại về lời đề nghị của anh." Nhiếp Phong buông tay Bạch Tuyết và đứng dựa vào bàn làm việc.

Lúc này Nhiếp Phong đột nhiên dịu dàng, lại thêm chiếc nhẫn Lam Bảo thạch trong tay nên Bạch tuyết không còn suy nghĩ được điều gì nữa cả. Lúc Nhiếp Phong nhắc tới "cậu Tư" thì cô cũng chưa nhận ra được người anh nhắc đến là Tư Hoài Dương.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Vị Hôn Thê Bướng Bỉnh

"Muốn rủ anh cùng đi tham dự hôn lễ của bạn trai cũ của em à?" Nhiếp Phong đặt ly trà xuống. Tuy trong lòng anh khó chịu nhưng anh vẫn thản nhiên nói với Bạch Tuyết, "Em muốn khoe anh với anh ta?"

Trong lòng Bạch Tuyết đang hồi hộp bỗng chợt dạ trợn tròn mắt, cổ làm ra vẻ mặt hung dữ.

"Em đâu có nhàm chán đến vậy." Cô đưa điện thoại di động của mình ra cho Nhiếp Phong xem, "Anh xem, tối qua anh ta đã điện thoại cho em rất nhiều, cứ bắt em phải đi dự hôn lễ của anh ta. Anh ta còn nói nếu em không đi thì anh ta sẽ không kết hôn."

Vì đang trong thời gian làm việc nên Nhiếp Phong không muốn nói chuyện riêng ở phòng làm việc của anh. Sau khi anh trao nhẫn cho Bạch Tuyết, anh vội vã kêu cô trở về làm việc và hẹn cô ăn cơm trưa tại một nhà hàng cách đó khá xa.

"Anh không đi." Nhiếp Phong không muốn chơi trò trẻ con này với Bạch Tuyết.

Khuôn mặt Bạch Tuyết trầm xuống, cô buông đũa xuống, nhìn chăm chăm Nhiếp Phong. Sau đó cô xách túi muốn rời khỏi đó.

"Ngồi xuống!" Nhiếp Phong không ngẩng đầu lên mà ra lệnh nói, "Khi nào em mới chấm dứt tính khí trẻ con đó của mình?"

"Nhiếp Phong, em là nhân viên dưới quyền anh, cũng là vị hôn thê của anh chứ em không phải là nô lệ của anh." Bạch Tuyết giận dữ nói. Thậm chí ngay ở nơi công cộng, cô cũng không nhường nhịn, "Anh có thể không tham dự hôn lễ của Lâm Đào. Vậy anh cứ ở thành phố tự mình xử lý việc hợp tác với gia đình nhà họ Tư đi."

"Bạch Tuyết, anh hy vọng em đừng quá ngây thơ như vậy." Nhiếp Phong cũng buông đũa xuống, sắc mặt âm trầm, giọng nói cao hơn một chút, "Em không cảm thấy người bạn trai cũ sống chết cứ nhất quyết cầu xin, em đến dự hôn lễ chỉ vì anh ta muốn một lời chúc phúc từ em sao?"

"Cho nên....." Bạch Tuyết không phục nói.

"Cho nên nếu anh đến dự với em thì anh sợ em sẽ càng cảm thấy bối rối hơn." Nhiếp Phong dựa vào ghế, cánh tay bắt chéo trước ngực, lắc đầu thờ dãi nói.

Bạch Tuyết cắn môi cũng dựa vào ghế, mặc dù không hiểu rõ ý của Nhiếp Phong nhưng trong lòng cô vẫn không vui vẻ.

"Rõ ràng là anh ta chỉ muốn làm cho em khó chịu. Dù em đến dự bằng dáng vẻ thế nào thì trong hôn lễ người bạn trai cũ và vị hôn thê cũng sẽ có cách làm tổn thương em. Bởi vì họ biết ngày trọng đại của bọn họ, em chỉ cố gắng đến dự mà thôi. Nếu vậy thà rằng em không đi thì hơn. Nếu anh ta bị tổn thương thậm chí là không kết hôn thì đó chẳng phải là chuyện vui sao?" Nhiếp Phong phân tích nói.

Thật là người có tâm địa gian xảo. Bạch Tuyết nghe Nhiếp Phong nói vừa cảm thấy có đạo lý, lại vừa cảm thấy buồn cười.

Có phải những người trong thương trường đều có ác tâm như vậy?

**

Không nghe lời Nhiếp Phong, Bạch Tuyết ương bướng đi máy bay đến Bắc Kinh một chuyến.

Đối với cô, cô không thể làm ra vẻ thản nhiên như lời Nhiếp Phong nói được.

Mặc dù yêu nhau không được bao lâu, chia tay cũng có nhiều đau khổ, nhưng cô vẫn oán hận Lâm Đào. Có lẽ cô vẫn còn tự ái nên lần này cô quyết định đến dự hôn lễ của anh ta theo đúng kế hoạch.

Trước khi đi, cô cố ý mua bộ đầm thật sang trọng, còn dự định sẽ đeo chiếc nhẫn đính hôn sang trọng Lam Bảo Thạch này.

Lời Nhiếp Phong nói cũng đúng nhưng cũng không thể ngăn cản cô.

Khi chuyến bay cất cánh, Bạch Tuyết nhắm mắt lại dựa vào ghế. Cô đang cố nghĩ ra những tình huống mình gặp phải trong ngày hôn lễ này.

Cùng lúc đó, tại phi trường của thành phố Z cũng có một chuyến bay hạ cánh từ Bắc Kinh tới. Cô gái đeo kính đen kéo hành lý từ trong đại sảnh đi ra.

Sau khi ngồi vào xe taxi, cô gái tháo kính mát xuống và lấy điện thoại di động ra bấm một dãy số quen thuộc, "Nghiên, chị đã trở về. Ừ, chuyện này chị sẽ giải quyết, em đừng lo lắng." Cô gái có tên tiếng Anh là Rose dịu dàng cúp điện thoại xuống, thăm thở dài tựa vào chỗ ngồi nhắm mắt nghỉ ngơi.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỐI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Yêu Đuối, Cô Không Kiên Cường Như Vậy

Nếu phụ nữ chưa từng trải qua đau đớn thì chắc chắn họ sẽ mãi mãi không ghi nhớ về nỗi đau mà mình đã từng chịu đựng.

Sau khi cúp điện thoại, lần đầu tiên Nhiếp Phong cảm thấy thực sự tức giận chỉ vì một người phụ nữ, anh thầm mắng người phụ nữ kia mà người ấy không ai khác đó chính là Bạch Tuyết.

Anh nói đến thế mà cô còn không hiểu sao? Cô lại như chú thỏ ngây thơ hết lần này đến lần khác sa vào cạm bẫy mà thợ săn đang giăng ra hòng bắt được nó.

Vì chiều thứ sáu không tìm thấy Bạch Tuyết nên Nhiếp Phong cho là cô phải đến Tuyên Hòa để giải quyết chuyện khánh thành chi nhánh mới. Buổi tối, trước khi tan ca, anh điện thoại cho cô vì muốn bàn về chuyện kết hôn và cũng tiện thể muốn đến nhà thông báo với cha mẹ Bạch Tuyết thì phát hiện cô đã tắt máy.

Trong đầu có loại dự cảm xấu nên anh điện thoại đến phòng thiết kế và được Đái Kiều Nghiên thông báo rằng cô đã xin nghỉ nửa ngày.

Vì đây là giờ làm việc nên cô phải xin phép trước, đến khi được sự đồng ý của trưởng bộ phận thì cô mới được phép nghỉ. Việc này Nhiếp Phong cũng không biết.

Ngồi trong phòng làm việc, anh nhúu mày suy tư.

Một mặt Nhiếp Phong cũng muốn cho Bạch Tuyết bị nhục nhã thì cô mới tỉnh lại, mặt khác trong lòng anh cũng không
die,n;da.n****Sóc***Là****Ta****lze.qu;ydo/nn..nữ nhìn thấy cô bị bạn
traai cũ và vị hôn thê của anh ta châm chọc.

Thở dài một tiếng, lại nhìn đồng hồ trên cổ tay mình, Nhiếp Phong cầm điện thoại lên, vừa lúc anh có điện thoại nên anh khẽ nhấc máy.

"Tổng giám đốc Nhiếp." Không đợi Nhiếp Phong mở miệng, bí thư Trương hốt hoảng khẽ lên tiếng.

Nhiếp Phong sửng sốt, không ngờ lại trùng hợp đến thế, "Chuyện gì?"

"Đái..... Chủ tịch Đái tới." Bí thư Trương cố giữ bình tĩnh nói.

Chủ tịch Đái sao? Thái độ của Nhiếp Phong trong nháy mắt trở nên phức tạp.

"Tổng giám đốc Nhiếp?" Bí thư Trương chờ cả nửa ngày cũng không thấy Nhiếp Phong trả lời nên ông thử dò xét hỏi, "Chủ tịch đái muốn gặp ngài, vậy bây giờ ngài có thời gian không?"

"Cho cô ấy vào." Nhiếp Phong trầm lặng một lúc, sau đó trầm giọng nói.

Điện thoại vừa để xuống không lâu, có tiếng gõ cửa ở phòng làm việc. Cửa vừa bị đẩy ra, Đái Kiều Nhu cao quý, xinh đẹp mềm mại từ từ bước vào.

"Phong, đã lâu không gặp." Đái Kiều Nhu mím đôi môi đỏ thắm của mình, mỉm cười nói, "Không biết anh có hoan nghênh em trở về hay không?"

Từ bàn làm việc của mình, Nhiếp Phong đứng lên, nhếch môi mỏng cố nặn ra nụ cười nói, "Sao lại không hoan nghênh, mời ngồi."

Đái Kiều Nhu chưa vội ngồi xuống mà đi đến trước mặt Nhiếp Phong, cô đưa tay vịn nhẹ vào hai vai rộng rãi của Nhiếp Phong và hôn lên má anh thì thầm, "Em vẫn rất nhớ anh..... và Học Văn."

Nhiếp Phong cứng người đón nhận nụ hôn nhẹ nhàng của Đái Kiều Nhu in trên má mình.

**

Nhiếp Phong nói không sai, lúc này Bạch Tuyết xuất hiện trong hôn lễ của Lâm Đào chỉ có thể hình dung bằng bốn chữ “cảm thấy thê lương”

Lúc trước, bọn họ yêu nhau là do việc hợp tác làm ăn giữa các đối tác với nhau nên có thể nói cả công ty đều biết bọn họ. Vậy bây giờ Lâm Đào kết hôn có lý nào lại không mời tất cả các đồng nghiệp?

Cô cũng không biết Lâm Đào đã kể với bọn họ những gì nhưng khi cô vừa bước vào hội trường thì một đám đồng nghiệp của công ty cũ không dưới mười người đang có ý định xem cô như hồ ly tinh và bắt đầu ra sức chà đạp.

"Ôi! Bạch Tuyết thật sự đến rồi." Hà Thục Xảo bắt đầu bày ra vẻ mặt khoa trương nhìn Bạch Tuyết ngồi cùng bàn với mình, "Tớ cứ cho là Lâm Đào nói dối, không ngờ cậu đến tham dự lễ cưới của anh ta thật. Ha ha!" Nói xong, cô ta nháy mắt với mấy người đồng nghiệp đang ngồi bên cạnh.

Bạch Tuyết cố gắng nhẫn nhịn những lời nói kích động của người phụ nữ này, khoé miệng nở nụ cười, "Đúng vậy, chia tay cũng là bạn bè, cần gì phải ồn ào thế chứ."

"Bạch Tuyết, cậu cũng ghê gớm thật đấy." Một nữ đồng nghiệp khác không biết là khen thật hay giả bộ nói, "Nếu là tớ, chắc hẳn tớ sẽ không tới tham gia hôn lễ của người đàn ông đã bỏ rơi mình."

"Đừng đoán mò" Hà Thục Xảo lập tức tiếp lời, "Có lẽ Bạch Tuyết chỉ thật lòng muốn chứng kiến cảnh kết hôn của bạn trai mình sẽ như thế nào thôi, đúng không Bạch Tuyết?"

Lúc này Bạch Tuyết phát hiện thật ra mình rất yếu đuối. Tối hôm qua, luyện tập cả đêm để cố gắng xây dựng bức tường vững chắc để có thể đối mặt với Lâm Đào và vị hôn thê của anh. Thế mà bây giờ, còn chưa kịp gặp họ mà bức tường trong lòng cô dường như đang chuẩn bị rung chuyển rồi.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Tự Mang Nhục

Không ai cảm thấy vui vẻ khi cô tham dự buổi hôn lễ này mà ngược lại họ cố tình châm chọc, chà đạp thậm chí sỉ nhục cô không tiếc lời.

Những đồng nghiệp cũ, có người nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu không mấy thân thiện, có người lại có dáng vẻ như muốn ngồi xem kịch vui khiến Bạch Tuyết cũng cảm thấy bối rối, đứng ngồi không yên.

Nhiếp Phong vốn không biết cô đến Bắc Kinh, mà nếu anh biết thì anh cũng sẽ không tham dự hôn lễ, cũng sẽ không ra tay “anh hùng cứu mỹ nhân”. Đơn giản vì anh cũng không muốn bị người khác coi thường mình như thế.

Bạch Tuyết dần dần bỏ ngoài tai những lời châm chọc của các đồng nghiệp, cô thật sự không muốn nghe những lời chanh chua bẩn thỉu kia.

Hôn lễ còn chưa bắt đầu mà chú rể lại chạy ra ngoài sảnh lớn, thậm chí đi thẳng đến bàn Bạch Tuyết đang ngồi.

"Đến rồi kìa! Chắc Lâm Đào muốn xác nhận xem Bạch Tuyết có thực sự tới tham dự lễ cưới của anh ta không." Một đồng nghiệp cũng khá thân thiết với Lâm Đào cười hì hì nói.

Bạch Tuyết thật sự muốn đứng lên để rời khỏi đây nhưng cô cũng không muốn lại bị chế giễu nên cố gắng nhẫn nhịn ngồi im ở đó.

Lúc Lâm Đào nhìn thấy Bạch Tuyết, anh ta vui mừng đi nhanh đến trước mặt cô, mở miệng nói "Bạch Tuyết, em thật sự đến rồi. Cám ơn em rất nhiều." Thậm chí anh ta kích động khom lưng xuống khẽ bắt tay Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết rút tay về không muốn bắt tay với Lâm Đào, hơn nữa cô cũng đứng dậy khiến Lâm Đào có chút lúng túng.

"Anh đã điện thoại cho em hơn mười cuộc, chủ yếu muốn mời em đến dự hôn lễ, bây giờ em cũng tới rồi." Bạch Tuyết lạnh nhạt nói, "Tất cả mọi người ngồi ở bàn này có thể làm chứng điều đó. Mà em cũng có lời muốn nói với anh, Bạch Tuyết này đã tha thứ cho Lâm Đào vì tội phản bội em. Cuối cùng, em chúc anh cùng vợ đầu bạc răng long, sớm sinh quý tử."

Những đồng nghiệp cũ ngồi cùng bàn khẽ nhếch khóe miệng, mở to mắt muốn chứng kiến xem cặp tình nhân cũ này sẽ như thế nào. Cho đến khi họ nghe được lời chúc phúc của Bạch Tuyết thì mới xôn xao.

"Bạch Tuyết..... Em....." Lâm Đào lúng túng không biết nói gì, mười mấy cặp mắt nhìn anh và những thực khách đang ngồi gần đó cũng tò mò nhìn sang. Anh bối rối mở lời, "Có gì thì sau hôn lễ chúng ta sẽ nói tiếp, được chứ?"

"Thật xin lỗi, em còn có hẹn, sợ rằng không được....." Cô cũng không còn lòng dạ nào mà tiếp tục ở đây chứng kiến hôn lễ của Lâm Đào và Bạch Phú Mỹ nữa.

"Cậu có hẹn sao? Bạch Tuyết, không phải cậu cũng muốn chúc phúc cho anh ấy sao? Cậu ngồi đây còn chưa đến một tiếng đồng hồ mà hôn lễ vẫn chưa bắt đầu cơ mà?" Hà Thục Xảo vừa kéo tay Bạch Tuyết vừa nháy mắt với Lâm Đào, "Yên tâm đi, chúng tớ sẽ giúp cậu giữ Bạch Tuyết ở lại."

Cậu ta định làm gì? Bạch Tuyết tức giận trừng mắt nhìn Hà Thục Xảo, đang muốn tránh thoát lại bị cô ta mạnh mẽ ấn cô ngồi trở lại ghế.

"Hà Thục Xảo, cậu....." Bạch Tuyết cực kỳ tức giận, vừa định mở miệng mắng kẻ thích xen vào chuyện người khác kia lại bị đối phương nhìn cô với ánh mắt khinh thường.

"Bạch Tuyết, cậu hãy chấp nhận mình là kẻ bại trận đi được không?" Sau khi Lâm Đào rời khỏi đó, Hà Thục Xảo cũng thu lại nụ cười và thay vào đó, cô tỏ vẻ khinh thường, nói "Cậu luôn luôn như thế, lúc nào cũng không chịu thua người khác. Nếu hôm nay cậu không tham dự buổi lễ này thì chúng tớ cũng cảm thấy tự nhiên hơn. Điều tớ không chấp nhận chính là không ngờ cậu lại tự cao tự đại như vậy. Cậu hãy nhìn lại mình xem, ba mẹ cậu làm lụng vất vả cả đời cũng chỉ là trắng tay vậy mà cậu lại ở đây kiêu ngạo làm như mình rất phóng khoáng, giàu có lắm vậy. Cậu đã quyết định đến đây cũng có nghĩa là cậu không từ bỏ anh ấy được. Cậu đến đây cốt yếu chỉ muốn thể hiện mình đã từ bỏ anh ấy và đang sống rất tốt đó thôi. Mà thực ra cậu cũng rõ nhất ai là người sống rất tốt rồi, đúng vậy không? "

Bạch Tuyết cắn môi, tức giận đến nỗi trong mắt dường như có khí nóng bốc lên đỉnh đầu.

Đây không phải là lời Nhiếp Phong đã cảnh cáo cô rồi sao? Anh đã thẳng thắn phân tích đến thế rồi mà cô vẫn bỏ ngoài tai.

Tầm mắt của Hà Thục Xảo nhìn vào chiếc nhẫn Lam Bảo Thạch mà Bạch Tuyết đeo trên ngón tay trái, đùa cợt nói: "Đừng tưởng rằng chỉ cần kiếm một chiếc nhẫn trên vỉa hè thì có quyền tuyên bố mình có đàn ông khác theo đuổi. Thực ra có rất nhiều đàn ông chỉ có cái mã ngoài mà thôi. "

Ánh mắt Bạch Tuyết nhìn xuống chiếc nhẫn đính hôn của Nhiếp Phong mua cho mình. Chiếc nhẫn sang trọng quý giá như thế mà lại bị cô ta nói là mua bên lề đường.

"Mà nếu có đúng như thế thật, chi bằng cậu nên mua một chiếc nhẫn có giá trị một chút và nói rằng chính là do bạn trai mới mua cho, ha ha ha!"

Cô ta cười vang khiến Bạch Tuyết thấy rùng rợn giống như tiếng cười Bạch cốt tinh(*) trong bộ phim nào đó.

(*)Bạch cốt tinh là một nhân vật phản diện trong bộ phim Tây Du Ký nổi tiếng nhất Trung Quốc....

Cuối cùng Bạch Tuyết không còn nhẫn nhịn được nữa. Cô muốn lấy ly nước trên bàn và hắt vào mặt cô ta để cô ta tỉnh ra.

Nhưng tay cô còn chưa kịp làm gì liền bị một bàn tay ấm áp đè xuống. Một giọng nam trầm thấp vang lên, "Không ngờ chiếc nhẫn Lam Bảo Thạch được Kash-mir sản xuất giới hạn lại được cô gái giàu có này sở hữu đây."

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Kỵ Sĩ Từ Trên Trời Rơi Xuống Chính Là Anh Ấy

Tất cả mọi người đều ngơ ngác, ánh mắt đồng loạt nhìn về người đàn ông đứng phía sau Bạch Tuyết.

Vừa lúc này, Bạch Tuyết cũng xoay người nhìn sang, vẻ mặt cô từ phần nộ chuyển sang kinh ngạc, cô lắp bắp nói, "Anh..... Sao anh lại tới đây?"

Cô cho là anh ấy sẽ không đến, cũng sẽ không phối hợp với cô diễn trò ở nơi đây.

Nhiếp Phong gật đầu chào hỏi các đồng nghiệp ngồi cùng bàn với cô. Sau đó, anh kéo Bạch Tuyết đứng dậy, cau mày thì thầm nói: "Tại sao không nghe lời anh? Không phải anh đã nói không cho phép em đến tham dự lễ cưới của người đàn ông này sao?"

"Vậy không phải anh cũng nói là anh sẽ không đến sao?" Giờ phút này, Bạch Tuyết cũng không biết cô đang kinh ngạc hay là hoảng hốt nữa.

"Anh không muốn phối hợp với em diễn trò nên không cho phép em đến đây tham dự lễ cưới này." Sắc mặt Nhiếp Phong có chút nghiêm nghị nhìn Bạch Tuyết.

"Sao lại không cho phép? Tại sao em phải nghe theo lời anh? Em muốn đến thì đến chứ." Bạch Tuyết tức giận khi thấy Nhiếp Phong kiêu ngạo chỉ trích mình giữa đám đông.

Hôm nay thật sự là một ngày xui xẻo. Tại sao ai cũng muốn ức hiếp cô? Anh ta cố ý theo cô đến đây là để thể hiện tính kiêu căng mãnh liệt của mình với cô sao?

Nhìn thấy khoé mắt Bạch Tuyết ửng hồng, nhớ lại lời nói của người phụ nữ kia rằng chiếc nhẫn mình tặng chính là hàng hoá được bán trên vỉa hè với ý châm chọc Bạch Tuyết nên trong lòng Nhiếp Phong có chút nóng nảy và tức giận.

Đang lúc giằng co, người chủ trì hôn lễ bước lên đài yêu cầu mọi người giữ yên lặng vì buổi lễ sẽ được bắt đầu ngay lập tức.

Ngay lập tức, Bạch Tuyết hất tay Nhiếp Phong ra, xách túi muốn rời khỏi đây. Cô thực sự không muốn ở đây chút nào để lữ đồng nghiệp sỉ nhục cô lần nữa.

Nhiếp Phong lại đè tay cô, sau đó kéo cô ngồi xuống và đưa khăn giấy tới dỗ dành, "Đừng khóc, sau khi buổi lễ kết thúc, chúng ta sẽ rời khỏi đây, ít nhất chúng ta phải lịch sự tuân theo trình tự buổi lễ chứ, đúng không?"

Những người phụ nữ ngồi cùng bàn với cô, ai nấy đều ngu ngơ tự hỏi: "Người đàn ông này là ai?"

Lúc này Bạch Tuyết cần một ai đó để dựa vào. Mặc dù cô biết Nhiếp Phong đến đây không phải muốn bảo vệ cô nhưng đã đến đây rồi thì anh ta cũng không thể buông bỏ một mình cô ở đây được.

Những người phụ nữ kia cùng nháy mắt với nhau không còn quan tâm đến buổi lễ nữa mà ánh mắt đăm đũa hướng về Nhiếp Phong. Cuối cùng tất cả mọi người đồng loạt nhìn Hà Thục Xảo để cô ấy ra mặt hỏi thăm.

Nhưng Hà Thục Xảo đã sớm ngơ ngác không biết Nhiếp Phong đến từ nơi nào. Nhìn anh ấy thân mật với Bạch Tuyết cũng như nhìn dáng vẻ tranh cãi của hai người lúc này thì cô cảm thấy hình như có điều gì đó không

được tự nhiên, không hiểu mối quan hệ giữa bọn họ là như thế nào. Chẳng lẽ.....

"Anh chính là bạn trai của Bạch Tuyết sao?" Hà Thục Xảo tự tin cười thật tươi hỏi Nhiếp Phong, "Tôi là đồng nghiệp của Bạch Tuyết, cứ gọi tôi là Thục Xảo. Rất hân hạnh được gặp anh."

Tầm mắt Nhiếp Phong đang chăm chú ngược nhìn đôi vợ chồng mới cưới đứng trên khán đài, gương mặt họ thật rạng rỡ, thật hạnh phúc. Sau đó anh khẽ nhếch môi mỉm cười của mình, mỉm cười gật đầu nói: "Cô Hà có tên thật lạ, giống như thuộc thời Cổ phong di vận (ý nói thời cổ xưa còn sót lại đến bây giờ). Chữ Thục và Xảo nếu kết hợp lại thì quả thật hiếm thấy. Thời nay tôi cũng ít thấy ai đặt cái tên này cho con cái mình."

"Phụt." Vốn chỉ muốn bĩu môi nhưng Bạch Tuyết không nhịn được che miệng cười trộm. Cô cắn môi, ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn Nhiếp Phong một cách nghiêm chỉnh.

Người đàn ông này thật thâm độc.

Hà Thục Xảo cười gượng gạo, sau đó cô ngồi phịch xuống với dáng vẻ chưa ra quân, chưa thắng trận mà đã chết ngay từ lúc đầu.

Cổ Phong di vận sao? Nói thế chẳng khác nào nói tên cô rất quê mùa.

Mặc dù bản thân cô cũng không thấy tên mình có gì hay nhưng trước mặt hơn chục người mà anh ta dám nói Thục và Xảo kết hợp lại thật đúng là hiếm thấy.

"Đúng rồi, tôi quên tự giới thiệu mình." Nhiếp Phong vẫn giữ nụ cười, ngồi thẳng lên, tay anh bắt chéo qua vai làm động tác tự giới thiệu mình, "Tôi tên là Nhiếp Phong, chính là chồng chưa cưới của Bạch Tuyết." Nói xong, anh nâng tay Bạch Tuyết lên, đúng lúc này mọi người ngạc nhiên khi nhìn thấy chiếc nhẫn Lam Bảo Thạch lóng lánh hiện ra trước mặt mình.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Giải Quyết Ân Oán

Bạch Tuyết tròn tròn mắt nhìn Nhiếp Phong kiêu ngạo đang muốn khoe khoang chiếc nhẫn anh đã tặng mình.

Anh ta còn nói cô khờ dại, để xem ai mới là người khờ dại.

Nhiếp Phong buông tay, mắt chăm chú nhìn cô dâu và chú rể trên khán đài.

Hà Thục Xảo tức đến nổi mặt đỏ bừng, "Bạch Tuyết, cậu thật lợi hại, nhanh như vậy đã có người đính hôn, thật là một chuyện tốt."

"A..... Cái đó....." Bạch Tuyết ngập ngừng, mắt trộm liếc nhìn Nhiếp Phong.

Thật là kỳ lạ, anh xuất hiện trong lúc cô cảm thấy lúng túng nhất nên hiện giờ cô cảm thấy có chút khó chịu.

Anh xuất hiện bây giờ không phải vì anh muốn cứu cô sao? Sao lúc này cô lại cảm thấy khó xử?

Nhiếp Phong nhíu chặt lông mày, lạnh lùng quét mắt một vòng nhìn lướt qua các đồng nghiệp cũ của Bạch Tuyết, nhàn nhạt cất giọng nói: "Ba tháng sau, tôi và Bạch Tuyết sẽ tổ chức hôn lễ, mong các vị cũng đến tham dự cho vui."

Người đàn ông này quá bá đạo, không có một chút phép tắc nào cả. Ai cũng nghĩ như thế nhưng không ai dám nói ra.

Cuối cùng buổi lễ kết hôn cũng kết thúc, sự nhẫn nại của Nhiếp Phong cũng đạt đến mức cực hạn.

"Đi thôi." Nhìn đồng hồ trên cổ tay, Nhiếp Phong quay sang nói với Bạch Tuyết, "Ba giờ chiều nay sẽ có một chuyến máy bay về thành phố Z, anh cũng đã nhờ thư ký Trương chuẩn bị rồi. Bây giờ mình đi ăn chút đã, rồi sau đó....."

Thư ký? Người đàn ông này còn có thư ký? Xem ra chắc anh ta thuộc cấp quản lý hoặc cao hơn rồi.

Ngược lại Bạch Tuyết không cảm thấy vui vẻ hay tự hào mà ngược lại là chột dạ.

"A, được." Bạch Tuyết không muốn ở đây thêm một giây phút nào cả, cô khoác túi xách đứng lên chuẩn bị thoát khỏi ánh mắt dò xét của đám đồng nghiệp cũ này.

Nhưng làm sao cô có thể trốn được dễ dàng như vậy vì hôm nay người mời cô đến dự chính là cô dâu của Lâm Đào.

Một tay nâng chiếc váy cưới màu trắng, một tay đặt vào tay chồng mình, cô bước về hướng bàn của Bạch Tuyết. Còn Bạch Tuyết ngờ ngàng nhìn cô ta thầm nghĩ đó không phải là Trương Mỹ Tuyết sao.

Bởi vì tên hai người cùng giống nhau chữ Tuyết, nên Mỹ Tuyết không cho phép Lâm Đào gọi mình "Tiểu Tuyết" hoặc "Mỹ Tuyết", mà chỉ cho gọi là "Mỹ Mỹ"

"Ah, sao lại gấp gáp vậy chứ? Không đợi chúng tôi cắt bánh cưới sao?" Mỹ Tuyết và Lâm Đào đứng sau lưng Bạch Tuyết và Nhiếp Phong,

"Bạch Tuyết, đã đến rồi thì cũng đừng tiếc một bao tiền lì xì chứ?"

Thân thể Bạch Tuyết cứng đờ, người cô không muốn gặp nhất là Mỹ Tuyết!

Ba cô ta là một người nổi tiếng chuyên về thiết bị điện tử, cũng có thể nói cô ta cũng thuộc hạng “con nhà giàu” nhưng Trương Mỹ Tuyết lại có cá tính thẳng thắn, bộc trực, thích gì nói nấy.

Ban đầu, cũng không biết làm sao Lâm Đào lại.. quen biết được với cô ta, cũng không quá một tháng hai người đã đưa nhau lên giường. Lên giường lần thứ hai thì cô ta chạy tới nơi Bạch Tuyết làm việc, trước mặt bao nhiêu đồng nghiệp, cô ta yêu cầu Bạch Tuyết phải rời xa Lâm Đào.

Nhiếp Phong phiền não bước tới đứng che chắn cho Bạch Tuyết. Anh lại lạnh lùng quét mắt nhìn Lâm Đào và Mỹ Tuyết lần nữa khiến cả hai người rùng mình.

Người đàn ông này tản ra một khí khái bức người, thật sự không thích hợp trong buổi hôn lễ vui vẻ, hòa thuận này.

"Anh là ai? Chính là người thanh mai trúc mã có mối quan hệ dây dưa không rõ với Bạch Tuyết đó sao?" Mỹ Tuyết hất cằm lên cổ làm ra vẻ cao ngạo nói.

Lâm Đào kéo tay vợ xuống, nhỏ giọng nói: "Không phải anh ta."

Nhiếp Phong chỉnh lại tây trang, bước đến bắt tay Lâm Đào, "Xin chào anh Lâm, tôi là chồng chưa cưới của Bạch Tuyết. Tôi rất cảm ơn anh đã chia tay với Bạch Tuyết để cô ấy trở lại bên cạnh tôi. Anh và người vợ mới cưới này rất xứng đôi. Hẹn gặp lại."

Lâm Đào kinh ngạc vì bị Nhiếp Phong bắt tay, trong đầu sấm sét đánh ầm ầm khi nghe qua ba chữ " chồng chưa cưới "

"Quay về với anh sao?" Giọng Mỹ Tuyết lạnh lùng vang lên, "Anh chính là chồng chưa cưới của Bạch Tuyết sao? Ý anh nói là trước kia anh và Bạch Tuyết....."

Nhiếp Phong bỏ qua phép tắc xã giao thông thường với vợ mới cưới của Lâm Đào, anh trực tiếp xoay người kéo Bạch Tuyết ra khỏi hội trường.

Anh là người có học vấn nên anh luôn muốn ân oán rõ ràng.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Nổi Giận Với Bạn Gái

Edit: Sóc Là Ta

Sau khi dặn dò mọi chuyện với thư ký qua điện thoại, Nhiếp Phong cúp điện thoại và âm trầm nhìn về phía Bạch Tuyết.

“Nếu như em còn muốn anh giúp đỡ về việc giải quyết khó khăn cho cha con Tư Hoài Dương thì em cũng phải biết phép tắc, nói năng lễ độ với anh một chút.” Giọng nói Nhiếp Phong nghiêm chỉnh cũng không kém phần lạnh lùng và tàn khốc “Nếu em không muốn kết hôn với anh thì anh cũng sẽ không ép buộc em nữa. Trước khi quyết định việc gì, anh mong em hãy suy nghĩ thật kỹ.”

Bạch Tuyết ngồi trên xe taxi, cúi thấp đầu không nói lời nào.

“Giữa chúng ta nhất định phải có một quy tắc chung. Nhiếp Phong khó chịu nói “Anh không cần em nghe theo anh mọi chuyện nhưng có một số việc anh mong em có thể nghe.....”

“Sao anh biết hôn lễ sẽ được tổ chức ở sảnh nào?” Bạch Tuyết ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào Nhiếp Phong, “Lúc em mời anh đi dự hôn lễ, em nhớ mình cũng chưa từng nói địa điểm sẽ tổ chức cho anh biết mà.”

Nhiếp Phong sững sốt, nhìn bộ dáng mảnh mai của Bạch Tuyết đang cúi mặt xuống đất.

Dù đã trang điểm nhưng Bạch Tuyết vẫn không giấu được dáng vẻ suy sụp khác thường của mình. Giờ đây cô trông thật thảm hại, khuôn mặt dường như không còn thần sắc vì phải chịu đựng đủ loại sỉ nhục và khinh rẻ của các đồng nghiệp cũ trong buổi hôn lễ kia.

Tuy trong lòng Nhiếp Phong cảm thấy rất tức giận thậm chí anh còn muốn mở miệng dạy dỗ cô vài điều, nhưng khi nhìn thấy bộ dáng này của Bạch Tuyết thì anh chỉ đành phải âm thầm thở dài.

Quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, Nhiếp Phong tạm thời quên đi nỗi tức giận trong lòng mình.

Mặc dù hôm nay là Chủ nhật, nhưng trên cương vị là người lãnh đạo cả tập đoàn lớn như vậy, anh cũng không muốn bản thân mình được nghỉ ngơi. Huống chi, lại có chủ tịch tập đoàn Đái Kiều Nhu từ nước Pháp đột ngột đến thăm khiến lòng anh có chút bối rối. Nhưng cuối cùng có một số việc xảy ra ngoài ý muốn.

“Là Tư Hoài Dương nói.” Trầm mặc một hồi, Nhiếp Phong mở miệng nói, “Người bạn thanh mai trúc mã của em - Tư Hoài Dương đã điều tra được địa chỉ cử hành hôn lễ, sau đó anh ta gọi điện thoại cho anh.”

Bạch Tuyết nghi ngờ nhìn Nhiếp Phong.

Nhiếp Phong bị Bạch Tuyết nhìn chăm chăm thì cảm thấy phiền não, không thể làm gì khác hơn anh quay đầu lại và trừng mắt nhìn cô.

“Ngày hôm qua, sau khi anh biết em đi đến Bắc Kinh thì ngay tối đó anh gọi điện cho Tư Hoài Dương muốn anh ta ngăn cản em. Nhưng vì anh ta mới vừa làm lành với bạn gái xong cũng không tiện đi ngay đến đây nên anh ta hứa rằng sẽ điều tra địa chỉ cử hành hôn lễ này. Còn anh thì đã đặt vé máy bay chuyển sớm nhất và khi vừa đến nơi anh cũng nhận được cuộc điện thoại của Tư Hoài Dương nói địa chỉ cho anh biết. Sau đó anh ngồi xe

taxi nhanh chóng đến đây, như vậy đã được chưa?” Nhiếp Phong tức giận nói, sau đó anh ngượng ngùng nhìn ra cửa sổ để nhìn đường xá.

“Thì ra là..... Hoá ra là như vậy.....” Bạch Tuyết lại cúi đầu, nước mắt lách tách rơi xuống.

Cả đời này Nhiếp Phong chưa bao giờ cảm thấy xấu hổ như vậy, chỉ vì một người phụ nữ mà mới sáng sớm tinh mơ anh phải chạy đôn chạy đáo đặt vé máy bay, giống như năm đó.....

“Em khóc cái gì?” Nghe được tiếng khóc nức nở, Nhiếp Phong nhúchặt chân mày nhìn Bạch Tuyết, “Anh có nói sai gì sao? Hay là bây giờ em cảm thấy mình bị uất ức trong hôn lễ của người khác? Anh cũng đã nói trước với em rồi.....”

“Cậu trai trẻ, cậu cũng vội vàng dậy sớm đặt vé máy bay để đi tìm bạn gái mình, vậy cũng chứng minh được là cậu cũng rất quan tâm đến cô ấy, thế sao vừa nhìn thấy cô ấy thì cậu liền trở nên hung dữ vậy chứ?” Tài xế đang ngồi phía trước không nhịn nổi nên cất lời “Tại sao cậu không nói những lời an ủi để động viên cô ấy mà lại hò hét hung tợn như vậy? Tôi thật không hiểu cậu nghĩ gì.”

Để chứng tỏ mình không nghe lén, người đàn ông trung niên này còn khoát tay vài cái.

Nhiếp Phong bị người tài xế này làm cho dở khóc dở cười. Thật ra anh cũng không thường xuyên nổi giận đối với Bạch Tuyết.

“Thật xin lỗi vì làm phiền anh và Tư Hoài Dương.” Bạch Tuyết hít mũi nhỏ giọng nói.

Không còn cách nào khác, Nhiếp Phong đưa tay ôm Bạch Tuyết vào lòng, im lặng vỗ lưng để an ủi cho đến khi cô ngừng khóc.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Chấn Động

Edit: Sóc Là Ta

Máy bay vừa hạ cánh, Bạch Tuyết vừa xoa cổ mình vừa đi theo sau Nhiếp Phong. Đột nhiên cô nghe Nhiếp Phong nói xong, cô bỗng ập úng “Ăn..... ăn cơm với mẹ anh sao? Em..... Em chưa chuẩn bị gì hết mà.”

Nhiếp Phong buông tay xuống, lạnh lùng liếc mắt nhìn Bạch Tuyết khiến cô bị dọa sợ đến nỗi không dám nói gì.

Quay đầu nhìn phía lối ra, anh thấy tài xế Kim đang đứng đợi từ lúc nào.

“Bây giờ em ăn mặc cũng chỉnh tề lắm rồi, chỉ cần em về căn hộ của anh trang điểm lại một chút là được.” Nhiếp Phong không cho cô từ chối nên nói.

Bộ đồ cô đang mặc chỉnh tề sao? Nhìn xem, trên người cô là chiếc áo đầm nhả nhúm màu hồng nhạt do ngồi máy bay nhiều giờ liền.

“Nhưng.....” Bạch Tuyết cương quyết muốn trì hoãn cuộc gặp mặt giữa mình với mẹ của Nhiếp Phong.

“Tổng giám đốc Nhiếp.” Tài xế Kim lễ phép cúi người chào anh, ngăn lời nói của Bạch Tuyết.

Người này không phải là tài xế của công ty, Bạch Tuyết đứng sau lưng Nhiếp Phong nhìn tài xế Kim.

“Bây giờ ông hãy đưa tôi và Bạch Tuyết về căn hộ trước để chúng tôi sửa soạn một chút. Sau đó ông đưa chúng tôi về biệt thự.” Nhiếp Phong nói với tài xế.

“Dạ, Tổng giám đốc Nhiếp.” Tài xế Kim ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú vào mắt Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết bị tài xế Kim nhìn với ánh mắt đầy hiếu kỳ thì cô cũng cảm thấy ngại ngùng, cố tình quay đầu sang hướng khác để tránh ánh mắt của ông ta.

Nhiếp Phong thay quần áo xong, vừa từ phòng ngủ đi ra vừa sửa sang lại tay áo. Khi đi qua cửa phòng khách thì anh buộc phải dừng bước vì trông thấy một cảnh tượng vô cùng hấp dẫn.

Bạch Tuyết mặc chiếc áo sơ mi của anh, đứng trong phòng khách ủi chiếc áo đầm được may bằng lụa tơ tằm. Lúc này anh thấy cô thật hấp dẫn và quyến rũ.

Mặc dù khi đi Bắc Kinh cô cũng có đem theo đồ thường nhưng đó chỉ là áo thun và quần jean. Nếu bây giờ cô mặc nó thì cô cảm thấy rất khó chịu. Vì thế, Bạch Tuyết lôi từ trong tủ quần áo của Nhiếp Phong ra một chiếc áo sơ mi rộng và dài đến gần gối, sau đó cô mặc nó và bắt đầu ủi áo.

Mặc dù là đàn ông, nhưng trong nhà anh lại có đầy đủ tiện nghi. Từ đó cho thấy anh rất chú trọng đến đời sống thường ngày.

Không để ý ngoài cửa có người đang “rình rập” nên Bạch Tuyết vừa ủi áo vừa hát ngâm nga một ca khúc, đồng thời chân cô không ngừng gõ theo nhịp bài hát mà mình đang hát.

Treo áo trên tay cầm cạnh cửa sổ, sau khi kiểm tra thấy gió bay sẽ không làm rơi áo, Bạch Tuyết bắt đầu chuẩn bị trang điểm.

“Má ơi!” Khi nhìn thấy Nhiếp Phong đang mơ màng đứng ngoài cửa thì Bạch Tuyết giật mình thét chói tai, “Anh đang làm gì thế? Anh cứ vậy mà không lên tiếng, muốn hù chết em à?” Hai tay cô ôm ngực vì hoảng sợ.

Ánh mắt Nhiếp Phong khẽ nhìn xuống, khuôn mặt thâm trầm không ai biết anh đang nghĩ gì.

Bộ tây trang không kiểu cọt nhưng có thể nhìn ra do bàn tay khéo léo của người thợ chuyên nghiệp làm ra. Chất liệu vải cao cấp có màu lam nhạt kết hợp hài hoà với áo sơ mi cùng tông, cà vạt màu đậm trông anh có vẻ trang nhã nhưng cũng không kém phần lịch lãm.

Nhiếp Phong bước vào phòng khách, kiên định bước tới chỗ Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết hồi hộp, hai tay giữ chặt mép áo lui về phía sau.

“Em..... Em đang trang điểm lại và thay quần áo xong là chúng ta có thể.....” Bạch Tuyết cảm thấy đáng vẻ Nhiếp Phong hơi lạ, sao ánh mắt của anh cứ nhìn xuống?

Nhìn theo tầm mắt Nhiếp Phong, cô cũng phát hiện ra thì ra cảnh xuân của mình đang phơi bày. Áo sơ mi bị xốc ngược lên để lộ ra quần lót có dạng chữ T.

Trời ơi! Vì tránh việc khi mặc quần lụa bị người khác thấy quần lót hằn lên nên cô.....

Bỗng nhiên Bạch Tuyết ngồi xuống, dùng vạt áo che hai chân mình lại, thẹn thùng nói: “anh ra ngoài đi. Bình thường em không quen mặc thế này đâu.”

Nhiếp Phong cũng tàn ác muốn đùa giỡn với Bạch Tuyết một chút, anh cũng ngồi chồm hổm xuống đất, dùng tay nâng cằm cô lên, mỉm cười, “Xem ra hôn lễ của bạn trai cũ khiến em bị chấn động không nhỏ đây?”

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Hạnh Phúc – Không Biết Sẽ Kéo Dài Bao lâu?

Dòng máu lang sói trong người đàn ông này bắt đầu trỗi dậy, linh hồn quý dữ cũng bắt đầu nổi lên.

Những lời này không phải là muốn khen ngợi người đàn ông kia, mà là.....

"Anh đang làm gì vậy?" Toàn thân Bạch Tuyết bắt đầu ửng hồng vì ngượng.

Cô lập tức bị Nhiếp Phong ôm từ phía sau, lưng cô dính sát vào ngực anh. Dù cách hai tầng vải mỏng nhưng cô vẫn cảm nhận được nhiệt độ nóng như lửa toả ra từ thân thể anh.

Bàn tay to của anh không ngại ngần vuốt ve bắp đùi của cô, từ từ nhích dần lên phía trên, ngón tay cũng chậm rãi chui vào đụng phải nút thắt kiểu quần lót hình chữ T.....

"Đừng như vậy." Bạch Tuyết khẽ vận vẹo thân thể, "Tài xế..... Tài xế vẫn còn ở lầu dưới..... Ừm"

Trong khi đó, bàn tay kia của Nhiếp Phong nắm lấy chiếc cằm thon gọn trên mặt Bạch Tuyết khiến cô ngẩng đầu nghênh đón đầu lưỡi ấm nóng của anh đang luồn vào trong miệng mình.

"Ủm..... A....." Bạch Tuyết bị Nhiếp Phong hôn khiến cả thân thể cô đều mềm nhũn, hai đầu gối khẽ run rẩy không còn đứng vững được nữa.

Lúc này, từ bắp đùi trở xuống dưới, cô mặc thật ít vải lại phát ra những tiếng rên rỉ khiến Nhiếp Phong không còn làm chủ được mình.

Hiện giờ, đầu óc Nhiếp Phong chỉ có hình ảnh của tiểu yêu tinh mê người này thôi, thân thể anh cũng cảm nhận được là cô cũng đang có phản ứng với anh. Tiếng rên rỉ yêu kiều cùng sức hấp dẫn của cô lúc này khiến anh không còn chịu nổi nữa.

"A!" Bạch Tuyết la lên, cả người liền bị Nhiếp Phong ép sát vào vách tường.

Cô cũng kinh hoàng một chút nên quay đầu lại cầu khẩn Nhiếp Phong, "Đừng mà, không phải anh nói muốn dẫn em đến gặp mẹ sao?"

Giờ phút này, Nhiếp Phong đang cảm thấy rất hứng thú với dáng vẻ yếu đuối như con thỏ sắp bị người khác làm thịt của cô. Nhìn cô như vậy, anh càng muốn ăn cô ngay lúc này giống như chuyện xảy ra bốn năm về trước vậy.

"Không sao, chúng ta sẽ đi sau." Nhiếp Phong cắn vào lỗ tai của Bạch Tuyết, nhẹ giọng nói, "Em chưa nghĩ tới hậu quả sẽ ra sao khi mặc như thế này ở trước mặt anh à?"

Thật là một tên đàn ông kém cỏi, chỉ biết lấy dục vọng của mình để làm cái cớ mà thôi.

Bạch Tuyết mạnh mẽ vặn vẹo thân thể mình, "Em không có, em chỉ đang ủ quần áo thôi. Phiền anh..... đừng như vậy!"

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng xoa vào chỗ mẫn cảm của cô, sự kích thích đó khiến toàn thân Bạch Tuyết run rẩy.

Bạch Tuyết bị Nhiếp Phong kích thích đạt tới cao trào, thân thể xụi lơ trong vòng tay anh.

Thân thể Nhiếp Phong ép sát vào người Bạch Tuyết, còn thân thể Bạch Tuyết lại bị đè trên vách tường, hai người cứ vừa nhìn nhau vừa thở hổn hển như vậy.

Qua một lúc lâu, Nhiếp Phong buông Bạch Tuyết ra và đứng thẳng người. Ngược lại, Bạch Tuyết đang nằm trong lòng Nhiếp Phong, bất ngờ bị anh buông ra nên cô đứng không vững, té quỵ xuống đất, tóc dài bay tán loạn khắp khuôn mặt cô.

"Anh cho em mười lăm phút chuẩn bị." Nhiếp Phong hít sâu một hơi, ngồi xổm xuống, đối diện với Bạch Tuyết nói.

Nói xong, Nhiếp Phong nhặt chiếc cà vạt khi nãy bị anh ném sang một bên lên, lau tay mình xong và mang đến vứt vào thùng rác.

Bạch Tuyết cũng không biết mình làm như thế nào mới sửa soạn xong. Vừa mới bước ra cửa, cô cố lấy lại được nét bình tĩnh vốn có của mình.

Nhiếp Phong đứng hút thuốc bên cạnh xe, thấy vẻ mặt mờ mịt của Bạch Tuyết xuất hiện ở cửa lầu liền nhếch môi mỉm cười và bước đến đón cô.

"Dường như em vẫn còn chưa thoả mãn dục vọng?" Nhiếp Phong kéo tay Bạch Tuyết, kề miệng mình sát vào lỗ tai của cô, nói nhỏ. "Tối nay quay lại đây, anh sẽ làm em thỏa mãn."

Thân thể Bạch Tuyết khẽ run, hình ảnh kích cuồng khi nãy bỗng hiện lên trong đầu cô khiến cả người cô nóng ran, xấu hổ đến nỗi muốn chạy

trốn.

Sau khi lên xe, tài xế bắt đầu khởi động xe, trên xe hoàn toàn yên tĩnh.

Bạch Tuyết cố tình co rúc thân thể mình vào cửa xe như thể Nhiếp Phong là một con rắn độc.

Rốt cuộc mình đối với anh là gì? Hay đơn giản chỉ là đối tượng kết hôn mà thôi?

Anh ấy không yêu cô cũng không cần cô yêu lại.....Anh ấy chỉ muốn cô trung thành tuân theo những lời anh ta nói.

Cô thật ngốc nghếch, trong một phút hồ đồ đã bị người đàn ông này dẫn dắt.

"Tư Hoài Dương và Hoa Nhị Nhị đã làm lành rồi sao?" Bạch Tuyết nhớ lại lúc ở Bắc Kinh, Nhiếp Phong có nói sở dĩ anh ấy tìm được cô cũng là nhờ có Tư Hoài Dương.

"Có lẽ là tạm thời, cũng có lẽ là vĩnh viễn, không ai biết trước được." Nhiếp Phong nhún vai tỏ vẻ không quan tâm, khéo miệng nhếch lên vẻ cười đùa.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÒNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Thật Kinh Khủng, Đây Là Tiệc Gì Đây?

Nhà hàng hải sản Đường gia yến là nơi nổi tiếng về các món ăn hải sản cũng là nơi dễ dàng tiêu phí tiền bạc với nhiều món ăn đắt giá nhất.

Mặc dù giá cả khá cao nhưng cuối tuần vẫn đông đúc, nhiều người phải đặt trước chỗ mới có bàn tốt để dùng bữa.

Lầu một chuyên phục vụ các món ăn hải sản tươi sống, từ lầu hai đến lầu bốn mới là sảnh chuyên phục vụ các món dân dã.

Lên tới lầu ba, cô phục vụ cao gầy dẫn đường cho cô và Nhiếp Phong dừng bước trước cửa phòng 318.

Trong lòng Bạch Tuyết hồi hộp, còn Nhiếp Phong muốn đẩy cửa bước vào nhưng bị cô kéo vạt áo anh lại.

Nhiếp Phong quay đầu lại, nhìn Bạch Tuyết cười một tiếng, "Mẹ anh sẽ không ăn thịt em."

Có nhà giàu có nào lại muốn con trai mình kết hôn với người người phụ nữ bình thường như cô chứ? Mà mẹ anh lại là chủ tịch tập đoàn PLO. Đừng nói khinh thường cô, chỉ sợ bà ấy đang muốn giết cô để diệt khẩu.

Cửa phòng bị đẩy ra, cô có cảm giác dường như mình vừa mở ra cánh cửa để bước sang thế giới khác.

Phòng quá lớn, có thể chiêu đãi đủ hai mươi người.

Ánh đèn sáng chói khiến mắt cô hoa lên. Đèn thủy tinh treo trên trần nhà thật to, thật trắng lệ chiếu xuống chiếc bàn to trải khăn bàn màu hồng khiến cô như lạc vào thế giới khác.

Ở đây giống như một bữa tiệc trắng lệ trong hoàng cung đến nỗi khiến người khác chắt lưỡi.

Bạch Tuyết nhìn chăm chăm Nhiếp Phong sau đó cô từng bước nện giày trên mặt đất, cứng ngắc sánh đôi cùng Nhiếp Phong bước vào phòng.

"Ba!" Giọng nói trẻ con vui vẻ vang lên, một bóng dáng nhỏ nhắn đang chạy tới.

Nhiếp Phong giang hai cánh tay ôm còn trai mình đang nhào tới, sau đó anh đứng lên, buông lỏng tay bế Nhiếp Học Văn lên.

Cùng lúc đó lại có hai người phụ nữ cùng đứng lên.

Người phụ nữ lớn tuổi có khí chất ung dung, sang trọng,, đó là Khúc Như Hoa, chính là mẹ của Nhiếp Phong.

Còn có một cô gái, tuổi tác cũng không quá bao mươi, y phục sang trọng, Bạch Tuyết cũng không biết là ai.

"Sao bây giờ mới đến? Chúng ta chờ các con cũng đã lâu rồi." Khúc Như Hoa nở nụ cười trách móc, ngoắc tay với cậu bé, "Học Văn, mau xuống đây!"

Bạch Tuyết nghi ngờ lỗ tai mình có vấn đề.

Sao cô nghe thấy hình như chủ tịch Khúc Như Hoa có nói là "Đợi các con thật lâu" mà không phải là "Đợi con thật lâu" sao?

Chẳng lẽ.....

Thấy cô đang suy nghĩ về những lời của Khúc Như Hoa, Nhiếp Phong để Nhiếp Học Văn xuống, anh đưa tay ôm eo Bạch Tuyết nói, "Ngồi đi."

Bạch Tuyết càng ngày càng cảm thấy lạ lẫm. Giờ đây Nhiếp Phong thật dịu dàng, lời nói như rót mật vào tai cô.

Sững sờ đi tới bên cạnh bàn, Bạch Tuyết đứng trước mặt Khúc Như Hoa, gương cười chào hỏi, "Chào chủ tịch."

Dường như nếp trên mặt Khúc Như Hoa càng thể hiện rõ ràng hơn khi bà cười, "Con nha, giờ cũng hết giờ làm rồi, con cũng không cần khách khí như vậy." Nói xong, bà vươn tay vỗ vào tay Bạch Tuyết, "Gọi dì là được rồi."

Bật ngửa, cả người Bạch Tuyết nổi da gà, có cảm giác như vừa chạm điện và rút tay mình về.

Nhiếp Phong kéo chiếc ghế và dìu Bạch Tuyết ngồi xuống, còn mình thì ngồi chiếc ghế ở bên cạnh cô.

Khúc Như Hoa ngồi chính giữa bàn, bên trái là Nhiếp Phong và Bạch Tuyết, còn phía bên phải là Nhiếp Học Văn và một người phụ nữ vô cùng cao quý và sang trọng.

"Hiện tại cũng đã có mặt đông đủ, vậy bác sẽ gọi món ăn để nhân viên phục vụ nhanh chóng mang thức ăn lên." Khúc Như Hoa nhìn trái phải một lúc, sau đó bà lấy lại nét bình tĩnh vốn có của mình.

"Mẹ, mẹ còn chưa giới thiệu con với tiểu thư Bạch đây." Ngồi đối diện với Bạch Tuyết, Đái Kiều Nhu mím môi mỉm cười, "Mà con cũng còn chưa biết anh Nhiếp Phong đã đính hôn đấy."

Đây là ai? Bạch Tuyết bình tĩnh gật đầu chào Đái Kiều Nhu, cố gắng làm vẻ e thẹn, dịu dàng.

"A, mẹ quên." Khúc Như Hoa không để ý nói, "Đây là Bạch Tuyết, mặc dù bối cảnh gia đình không mấy hùng hậu, nhưng Nhiếp Phong thật lòng thích cô ấy nên mẹ cũng không muốn ngăn cản bọn họ. Vả lại, mẹ, cũng đã già, chỉ hy vọng con trai của mình có thể hạnh phúc. Chỉ cần nó thích, mẹ sẽ chịu ý nó."

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 67: Xin Hãy Xem Tôi Như Người Tàng Hình

Khi Khúc Như Hoa giới thiệu Bạch Tuyết với Đái Kiều Nhu, bà lại nói những câu đầy ẩn ý khiến Đái Kiều Nhu nhếch khóe miệng càng cao.

"Xin chào tiểu thư Bạch, tôi là Đái Kiều Nhu, là chị dâu của Nhiếp Phong." Đái Kiều Nhu chủ động đứng lên giới thiệu mình với Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết cũng đứng lên gật đầu chào hỏi, "Chào tiểu thư Đái, tôi là Bạch Tuyết..... Tôi cũng là bạn học thời đại học của em gái chị Đái Kiều Nghiên."

Chiếc bàn quá lớn, hai người cũng không thể chào hỏi bằng việc bắt tay mà chỉ gật đầu để xã giao mà thôi.

Sau khi cả hai ngồi xuống, nhân viên phục vụ cũng bắt đầu dọn thức ăn lên.

Ở lần trước gặp Khúc Như Hoa tại bệnh viện, cho đến bây giờ Bạch Tuyết cũng không tin Khúc Như Hoa sẽ thật lòng thích cô như vậy, thậm chí trong lòng bà có phần ghét cô ra mặt.

Nhưng vở kịch này chỉ có bà, Nhiếp Phong và Bạch Tuyết biết rõ. Vậy bà làm thế là để diễn cho ai xem đây?

Biểu hiện của Đái Kiều Nhu rất gần gũi, trên bàn cơm thịnh soạn cô lại gấp thức ăn cho Khúc Như Hoa và con trai anh Nhiếp Học Văn.

Từ trước đến giờ Bạch Tuyết cũng không quen làm hại ai bao giờ. Lúc còn ở Bắc Kinh, nếu không phải cô vì cảm thấy quen việc ở công ty cũ lại từng làm nhiều năm nên cố gắng ở lại thì cô cũng không bị các đồng nghiệp rắp tâm hãm hại mình như vậy.

Có lẽ bữa cơm này nuốt không trôi rồi, Bạch Tuyết thật sự muốn nhanh chóng dùng cơm xong và về nhà.

"Ba, con muốn đi rửa tay." Nhiếp Học Văn đứng lên và nói với Nhiếp Phong.

Nhiếp Phong dễ chịu đứng lên, nói: "Đi thôi, ba cùng đi với con."

Nhiếp Học Văn vui vẻ từ trên ghế nhảy xuống, kéo tay Nhiếp Phong về phía trước cùng bước ra khỏi phòng ăn.

Đái Kiều Nhu cũng đứng lên mỉm cười với Khúc Như Hoa và Bạch Tuyết, nói: "Con cũng đi toilet."

Bạch Tuyết cười lạnh, thầm nghĩ: "Dù gì Đái Kiều Nhu cũng phải nói vài lời với Nhiếp Phong chứ."

Khi trong phòng chỉ còn lại Khúc Như Hoa và Bạch Tuyết thì cô cũng thở phào nhẹ nhõm, bả vai cũng từ từ thả lỏng.

Ngược lại, nụ cười trên môi Khúc Như Hoa dần biến mất, bà cầm khăn ăn bắt đầu trải xuống đùi mình.

Không khí trong phòng đột nhiên tăng cao, tĩnh lặng khác thường khiến Bạch Tuyết không biết mình nên nói gì với Khúc Như Hoa nữa.

Sau khi để khăn ăn xuống, Khúc Như Hoa nhìn Bạch Tuyết với ánh mắt sắc bén khiến lòng Bạch Tuyết bối rối.

"Biểu hiện của cô lúc này cũng không tệ lắm." Khúc Như Hoa giống như Hoàng thái hậu cao cao tại thượng hạ mình ban cho Bạch Tuyết một lời khen ngợi.

Nhưng lời khen ngợi này có chút chói tai, khiến Bạch Tuyết lười nói cảm ơn với bà.

"Rõ ràng Nhiếp Phong có thể lựa chọn người phụ nữ có điều kiện tốt hơn cô để kết hôn, nhưng nó vẫn chọn cô." Thừa dịp không có ai ở đây, Khúc Như Hoa lạnh lẽo lên giọng "Giống như gia đình của chúng tôi, không phải dựa vào kết thân mới được cơ ngơi như thế này. Hơn nữa, Phong làm việc rất cẩn thận, định ra kế hoạch phát triển cho cả tập đoàn và nó đã làm rất tốt. Hiện giờ, dù tôi không muốn loại người phụ nữ như cô bước vào gia đình nhà họ Nhiếp này nhưng chỉ cần đó là sự lựa chọn của Phong thì tôi cũng sẽ không có ý kiến gì."

Trong lòng Bạch Tuyết cảm thấy chán ghét, cô thật sự không nhịn nổi nên đành liếc mắt nghiêng đầu, quay mặt sang hướng khác không muốn nói chuyện với bà.

Thấy Bạch Tuyết không có phản ứng gì, chỉ im lặng cúi đầu lắng nghe, Khúc Như Hoa cũng cảm thấy hài lòng.

"Chỉ cần cô chăm sóc Nhiếp Phong và Học Văn thật tốt, không làm gia đình nhà họ Nhiếp mất thể diện, thì dù cô làm việc gì, miễn là đừng quá lộ liễu thì tôi và Nhiếp Phong cũng sẽ nhắm mắt làm ngơ để cô tiếp tục ở đây sống một cuộc sống an nhàn." Khúc Như Hoa nói, "Nếu cô sinh cho gia đình nhà họ Nhiếp này một cháu trai nữa thì tôi sẽ suy nghĩ về việc chia cổ phần tập đoàn PLO cho cô...."

"Thưa bà," Bạch Tuyết quay đầu lại, tuy vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng cô không cười. Cô nhìn Khúc Như Hoa nói: "Chuyện của tôi và Nhiếp Phong nên để chúng tôi giải quyết, không cần bà nhúng tay vào. Tôi

cũng không quan tâm bà nghĩ về tôi thế nào, vì người tôi muốn kết hôn chính là Nhiếp Phong, không phải bà cũng không phải cháu trai Nhiếp Học Văn của bà. Bất quá tôi có thể chấp nhận người thân của anh ta nhưng không có nghĩa tôi sẽ tuân theo mệnh lệnh của họ ở tất cả mọi chuyện."

Sắc mặt Khúc Như Hoa trầm xuống, "Cô có ý gì?"

Bạch Tuyết ngồi thẳng lưng, hít sâu một hơi, vẻ mặt thản nhiên, không kiêu ngạo không tự ti, nói: "Ý của tôi là bà có thể xem như tôi là người tàn hình, không cần trách mắng, dọa nạt, ra uy quyền trước mặt tôi như vậy. Thậm chí sau khi kết hôn với Nhiếp Phong, tên tôi vẫn không đổi, không phải là Nhiếp Bạch Tuyết. Mặc dù tôi không biết hai mẹ con các người bàn bạc nhau về việc gì nhưng sở dĩ hôm nay tôi phối hợp cùng bà và anh ấy diễn vở kịch này cũng chỉ vì tôi chính là vợ sắp cưới của anh ta, chứ không phải tôi đến để bà xem tôi như con rồi như thế này. Chỉ có vậy thôi." Nói xong, cô đứng lên, "Tôi cũng đi toilet đây."

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 68: Khiêu Khích Không Thành Công

Vừa bước ra khỏi toilet, Nhiếp Phong nhìn thấy Đái Kiều Nhu đang đứng soi gương trang điểm trước cửa.

"Mẹ." Nhiếp Học Văn thấy mẹ mình nên vui vẻ chạy đến.

Đái Kiều Nhu vừa nhìn thấy Nhiếp Phong và Nhiếp Học Văn thì cô cũng nhanh chóng bỏ chiếc gương trong tay mình xuống. Cô lùi về phía sau một bước để chuẩn bị đón lấy Nhiếp Học Văn đang nhào tới ôm mình, mỉm cười nói: "Học Văn mới đi vệ sinh xong thì cũng nên rửa tay đi."

Nhiếp Học Văn nghe lời, bước đến bồn để rửa tay.

Nhiếp Phong cũng đang tránh né ánh mắt của Đái Kiều Nhu, giờ đây trong đôi mắt anh thoáng tia lạnh lùng.

Đái Kiều Nhu bước về phía Nhiếp Phong, bộ dáng đoan trang thực nữ dường như đã biến mất mà thay vào đó là ánh mắt đong đưa quyến rũ.

"Phong, sao em không tìm con đường thuận lợi để đi mà cứ thích, đi đường vòng thế hả? Sao lại chọn một người phụ nữ tầm thường như thế làm vợ?" Bàn tay Đái Kiều Nhu nhẹ nhàng sờ lên bộ ngực rắn chắc của Nhiếp Phong, "Chị biết tính tình của Kiều Nghiên không tốt, lại hung dữ với Học Văn khiến mẹ em không hài lòng về nó. Chị cũng đoán trước hai em sẽ không bền nhưng chị lại không hiểu rằng bên cạnh em có rất nhiều phụ nữ xinh đẹp theo đuổi em mà tại sao em lại chọn một người phụ nữ bên

ngoài thì mềm mại, khôn khéo mà trong lòng lại rất ranh mãnh, em không sợ...."

"Sợ cái gì?" Nhiếp Phong nhẹ nhàng vuốt bàn tay của Đái Kiều Nhu, cười nhạt nói, "Trước tiên chị hãy xem lại mình rồi hãy phê bình người phụ nữ bên cạnh em."

Nhiếp Phong làm ra vẻ không muốn nói chuyện với Đái Kiều Nhu nên anh đứng xoay lưng vào trong để rửa tay.

Nhưng Đái Kiều Nhu cũng không vì vẻ mặt lạnh nhạt của Nhiếp Phong mà rút lui, ngược lại cô càng nhích lại gần anh, rút khăn giấy lau tay cho Nhiếp Học Văn.

"Em cũng đừng nên tức giận." Đái Kiều Nhu vừa lau tay cho con trai mình vừa nói, "Nhìn em như vậy, chị rất đau lòng."

Nhiếp Học Văn chớp mắt, không hiểu ý của mẹ mình, "Mẹ, sao mẹ lại đau lòng?"

Đái Kiều Nhu vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai mình, cười nói: "Không phải trong lòng mẹ đau mà mẹ không muốn chú con kết hôn với một người vợ xấu xa, không có mặt nào tốt. Mẹ đau lòng thay chú con mà thôi. Học Văn, con có muốn ngồi ăn cơm chung với dì kia không?"

Tuy Nhiếp Học Văn mới bảy tuổi, không hiểu rõ chuyện người lớn lắm nhưng cậu biết nếu ba kết hôn với người phụ nữ khác thì cậu sẽ được về ở ở cùng ba mình.

"Con đồng ý." Nhiếp Học Văn nghiêm túc gật đầu, "Ba rất thích dì kia. Lần nào gặp con, ba cũng nói rằng ba nhất định sẽ kết hôn với dì, như vậy....."

"Học Văn, đừng làm cho bà nội đợi quá lâu, đi thôi." Nhiếp Phong ngăn lời nói của cậu, miệng thì nở nụ cười còn tay thì khẽ vươn ra đón con trai mình đang chạy tới.

Nhiếp Học Văn vui vẻ nắm tay Nhiếp Phong, quay đầu lại phía sau vẫy tay với mẹ, "Mẹ, nhanh lên, nếu không dì sẽ ăn hết đồ ăn đấy ạ."

Đái Kiều Nhu cũng không ngờ con trai ruột mình sẽ trả lời như vậy. Cô vẫn nghĩ rằng con trai mình rất yêu thích Nhiếp Phong, nhất định sẽ không đồng ý anh ta tái hôn.

Xem ra con trai cô đã bị Bạch Tuyết mua chuộc.

Trong phút chốc, nét mặt Đái Kiều Nhu trở nên khó coi, cô phải đứng ở đó một lúc lâu để giữ bình tĩnh, sau đó mới thông thả bước từng bước trở về phòng. Vừa đi trên hành lang cô vừa tìm số điện thoại của Đái Kiều Nghiên với mục đích muốn hỏi em gái xem rốt cuộc có chuyện gì đang xảy ra.

"Alô?" Điện thoại vừa thông, Đái Kiều Nhu đã mở miệng hỏi, "Rốt cuộc Bạch Tuyết là ai? Thế nhưng....."

Vừa định hỏi em gái mình về lai lịch của Bạch Tuyết thì cô thấy Bạch Tuyết cũng đang đi tới, cô liền nhanh chóng cúp điện thoại.

Bạch Tuyết đi giữa đường thì đụng phải Nhiếp Phong, anh nhẹ giọng dặn dò cô "Đi nhanh về nhanh" sau đó không nói gì nữa.

Mặc dù không biết phòng rửa tay ở đâu, nhưng, lại nghĩ đến cảnh anh mập mờ với chị dâu nên cô cũng cảm thấy khó chịu với anh.

"Tiểu thư Bạch." Đái Kiều Nhu chủ động mở miệng, cô bước đến bên cạnh chào hỏi, "Cô thật tài nha, chẳng những lấy được Nhiếp Phong lại

được lòng con trai tôi." Nụ cười của cô chẳng tỏ vẻ hòa nhã mà ngược lại tràn đầy châm chọc.

Bạch Tuyết tỏ vẻ khinh thường, ngược mắt nhìn Đái Kiều Nhu nói:
"Cám ơn."

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 69: Cạnh Tranh - Hãy Nhớ Thân Phận Của Mình

Bạch Tuyết cũng không phải cố ý chạy đến phòng rửa tay để theo dõi Nhiếp Phong và Đái Kiều Nhu làm gì, chỉ là cô không muốn đối mặt với Khúc Như Hoa mà thôi.

Đi qua mặt Đái Kiều Nhu, Bạch Tuyết đi vào phòng rửa tay.

Nhân cơ hội trốn được ra ngoài, Đái Kiều Nhu gọi điện thoại cho em gái mình – Đái Kiều Nghiên.

Vài ba lời cũng đủ khiến Đái Kiều Nhu hiểu rõ mối quan hệ giữa Nhiếp Phong và Bạch Tuyết. Trong lòng cô cũng giật mình đôi chút.

Cô chưa từng nghe Đái Kiều Nghiên nhắc đến chuyện bốn năm trước Bạch Tuyết đã từng lên giường với Nhiếp Phong.

Tính tình em gái mình ngang ngược lại bướng bỉnh như vậy, sao lại có thể dễ dàng tha thứ chuyện Bạch tuyết và Nhiếp Phong qua mặt cô, còn để Bạch tuyết gả vào nhà họ Nhiếp? Điều này thật khó tin trừ phi Đái Kiều Nghiên thật lòng yêu Nhiếp Phong.

Gương mặt xinh đẹp của Đái Kiều Nhu trầm xuống. Khi chồng mình qua đời, bất đắc dĩ cô mới phải bỏ đi với điều kiện không được dẫn theo Nhiếp Học Văn. Cũng từ đó, cô khiến em gái Đái Kiều Nghiên trở thành vợ của Nhiếp Phong. Nhưng

"Chị chưa về phòng nữa à?" Bạch Tuyết rửa tay xong, bước ra ngoài thấy Đái Kiều Nhu thần thờ cầm điện thoại di động đứng ở hành lang.

Không phải chị ấy đang chờ mình chứ?

Đái Kiều Nhu tỉ mỉ quan sát Bạch Tuyết.

Sao Nhiếp Phong lại thích một cô gái có nhan sắc cũng bình thường, dáng dấp cũng không cao lắm, khuôn mặt lại bình tĩnh đến lạ kỳ như thế này?

"Tiểu thư Bạch, tôi có chuyện muốn hỏi cô." Đái Kiều Nhu vừa mỉm cười vừa cùng Bạch Tuyết trở về phòng.

À, vậy là cô ta cố ý chờ cô ra để hỏi chuyện đây mà, chắc là không phải chuyện gì tốt đẹp rồi đây.

"Tiểu thư Đái cứ hỏi." Bạch Tuyết cũng hưởng ứng, vui vẻ nói..

"Tiểu thư Bạch quen Nhiếp Phong bao lâu rồi?" Đái Kiều Nhu làm ra vẻ như đang quan tâm hỏi thăm.

Nhìn Đái Kiều Nghiên vẫn cầm chặt điện thoại trong tay, Bạch Tuyết không tin cô ta lại không biết chuyện của mình. Đái Kiều Nghiên ghét cô nên đem mọi chuyện kể hết với Đái Kiều Nhu rồi.

"Ừ..... Đại khái chỉ bốn năm trước thôi." Bạch Tuyết giống như đang nhớ lại, nụ cười trên mặt cũng biến thành "Ngượng ngùng", "Khi đó Nhiếp Phong còn là bạn trai của Kiều Nghiên, còn tôi thầm mến anh ấy từ lâu." Đây là sự thật.

Ánh mắt Đái Kiều Nhu lóe lên tia nhìn căm hận và khinh thường, nhưng cô vẫn cố tỏ vẻ thản nhiên "Vậy sao? Nghe nói khi đó cô cố ý quyến rũ anh ấy. Xem ra cô cũng thuộc loại người ham danh hám lợi."

À, lộ bộ mặt thật rồi nhé. Bạch Tuyết vốn nghĩ rằng Đái Kiều Nhu sẽ giả bộ ngây thơ một chút nữa.

Dừng bước lại, Bạch Tuyết cũng thở phào nhẹ nhõm vì cô không cần giả bộ thân thiện mà cô dám sẵn sàng đối mặt với Đái Kiều Nhu ngay lúc này.

"Tiểu thư Đái, tôi không biết quan hệ giữa cô và Nhiếp Phong thế nào, nhưng dù làm mối quan hệ giữa chị dâu và em chồng hay là mối quan hệ sâu xa hơn nữa thì tôi cũng không quan tâm. Nhưng nghe giọng điệu có chút chanh chua của chị, em không dẫn lòng muốn nhắc nhở chị một chút." Bạch Tuyết nhếch khóe miệng khinh thường cười nói.

Sắc mặt của Đái Kiều Nhu có chút khó coi, hất cằm cao ngạo hừ một tiếng nói: "Hả? Tiểu thư Bạch nhắc nhở tôi điều gì?"

Bạch Tuyết nhìn bộ dạng cao ngạo đến khó coi của Đái Kiều Nhu, lắc đầu cười nói: "Nhắc nhở chị đừng quên thân phận của mình."

Thân phận sao? Đái Kiều Nghiên sững sốt, nhưng cũng nhanh chóng tỉnh táo lại.

Cô là chị dâu của Nhiếp Phong, là mẹ của Nhiếp Học Văn.

Bạch Tuyết chủ động quay về phòng, nhìn thấy Khúc Như Hoa và Nhiếp Phong đang đùa với Nhiếp Học Văn. Cô vỗ vào gò má mình, lại kéo hai bên mặt mình để chuẩn bị nở nụ cười tươi tắn nhất.

Nhiếp Phong thấy Bạch Tuyết trở lại liền đứng lên, tầm mắt vô tình nhìn phía sau cô.

Đái Kiều Nhu đi chậm hơn Bạch Tuyết mấy bước. Rõ ràng lúc cô cúi mặt xuống đứng ở cửa phòng là vẻ mặt bi thảm thế mà, khi ngẩng lên lại vui vẻ, tươi tắn khác thường, như ánh mặt trời vừa ló dạng.

Chắc hai người phụ nữ này đã gặp nhau ở hành lang rồi.

Nhiếp Phong cũng đoán biết trước việc gì sẽ xảy ra, anh nhẹ ôm eo Bạch Tuyết dìu cô trở về chỗ ngồi.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 70: Quá Khứ Không Đơn Giản

Bạch Tuyết không biết mình có nuốt trôi bữa cơm hải sản này hay không?

Sau khi ăn xong, Nhiếp Phong tính tiền. Sau đó mọi người cũng chuẩn bị về nhà của mình.

Đái Kiều Nhu yêu cầu được dẫn Nhiếp Học Văn về ngủ lại chỗ ở của mình vì dù sao đã lâu rồi hai mẹ con cũng chưa gặp mặt một lần.

Nhiếp Phong đồng ý yêu cầu của Đái Kiều Nhu, còn Khúc Như Hoa cũng không nói gì.

Đầu tiên Nhiếp Phong đưa hai mẹ con về khách sạn, anh còn dặn dò Nhiếp Học Văn phải biết nghe lời mẹ. Nhìn thấy con trai ngoan ngoãn gật đầu, em mới đưa Bạch Tuyết rời đi.

Vừa lên xe, Bạch Tuyết liền lấy hai ngón tay xoa nhẹ hai gò má mình.

Nhiếp Phong liếc mắt nhìn Bạch Tuyết, cười nói: "Làm gì vậy?"

"Cười đến đau cả mặt." Bạch Tuyết tức giận nói.

Nhiếp Phong biết sau bữa cơm này, Bạch Tuyết sẽ có rất.. nhiều câu hỏi đang chờ anh trả lời. Nhưng lúc này cũng không phải thời cơ tốt để anh giải thích. Nghĩ vậy, anh khởi động xe, hòa mình vào xe cộ chạy ngược xuôi trên đường.

"Anh và Đái Kiều Nhu có gian tình?" Bạch Tuyết hỏi thẳng Nhiếp Phong, đôi mắt to tròn nhìn chăm vào người đang lái xe ngồi bên cạnh mình.

Khuôn mặt Nhiếp Phong vẫn bình tĩnh, không có vẻ gì kinh ngạc khi nghe Bạch Tuyết hỏi thẳng thừng như vậy.

"Cô ấy chính là chị dâu của anh." Nhiếp Phong hưởng ứng nói.

Bạch Tuyết liếc mắt, đầu tựa vào cửa sổ xe, hừ một tiếng nói: "Cô ấy là chị dâu thì sao? Không phải anh trai anh cũng qua đời rồi sao? Thế gian này không có quy định em trai không được cưới chị dâu mà."

Biểu hiện của Đái Kiều Nhu rõ ràng thế mà, chiến đấu chưa tới ba hiệp đã lòi bộ mặt thật rồi. Bạch Tuyết cũng không phải kẻ ngốc mà không nhận thấy giọng nói và ánh mắt của Đái Kiều Nhu tỏ vẻ đổ kỵ ra mặt.

Không khí bên trong xe rơi vào trầm mặc, Bạch Tuyết cũng không muốn mở miệng, Nhiếp Phong cũng không có trả lời.

Hồi lâu sau, giọng anh trầm ổn vang lên

"Năm năm trước, sau khi anh trai qua đời, anh để lại bất động sản, cổ phiếu, tiền gửi ngân hàng cho Đái Kiều Nhu và Học Văn thừa kế." Giọng Nhiếp Phong hơi khô khan, anh tiếp tục nói: "Học Văn là đứa con trai duy nhất, dĩ nhiên sẽ được thừa kế phần lớn gia sản, nhưng Đái Kiều Nhu chỉ lấy được tiền nuôi dưỡng và một ít cổ phiếu mà thôi. Chính vì thế, cô ấy lấy danh nghĩa là người giám hộ Học Văn đòi hỏi quyền lực với chức vụ thành viên trong hội đồng quản trị thay con trai mình. Hành động này vô tình đụng tới những thành viên khác khiến họ bất mãn. Còn mẹ anh đã vì Học Văn mà suy tính, bà đành phải khiến Đái Kiều Nhu tạm thời rút lui khỏi hội đồng quản trị. Tài sản của Học Văn do bà nắm giữ, thậm chí bà đã phái Đái Kiều Nhu đến chi nhánh công ty ở Pháp mà không cần có sự đồng ý của hội đồng quản trị."

"Em không có hứng thú muốn nghe chuyện nhà anh." Bạch Tuyết nhún mày nói: "Thật sự Đái Kiều Nghiên và Đái Kiều Nhu chính chị em ruột. Nếu như anh cảm thấy chúng ta cần thiết phải kết hôn thì đừng làm những chuyện hồ đồ. Dù em cũng muốn mình thoải mái đôi chút nhưng thật sự không muốn bị người khác nói xấu sau lưng cười nhạo mình là kẻ ngốc."

Nhiếp Phong có thể lý giải sự tức giận của Bạch Tuyết nhưng thái độ của cô vẫn khiến anh không hài lòng.

"Thế nào? Vì lúc trước chưa làm em thỏa mãn dục vọng nên em tức giận sao?" Giọng Nhiếp Phong không có vẻ nhạo báng, cũng không có mấy phần đùa cợt.

Bạch Tuyết cười lạnh một tiếng, nhìn về phía tài xế, nói: "Anh đang bị tình trùng xông lên não à? Tổng giám đốc Nhiếp, em chưa thỏa mãn dục vọng sao? Rõ ràng là anh đào hoa khiến em không thích ứng kịp mà giờ anh lại như thế này. Nhìn biểu hiện của Đái Kiều Nhu cũng đủ hiểu, quá khử của các người không đơn giản chút nào."

Chuyện gì xảy ra đây? Bạch Tuyết bắt đầu hoài nghi đầu óc mình có vấn đề hay không, sao lại đồng ý kết hôn cùng người đàn ông này chứ. Kết hôn là một sự việc trong đời người con gái mà.

"Hôm qua ba của Tư Hoài Dương, Tư Vân Xương, đã được bảo lãnh tại ngoại." Đột nhiên, Nhiếp Phong chuyển đề tài.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 71: Xin Lỗi, Tôi Không Thể Kết Hôn Với Anh

Có lẽ tâm tình của cả hai người đều không tốt nên khi Nhiếp Phong đưa Bạch Tuyết về nhà thì anh liền khởi động máy xe và rời đi.

Bạch Tuyết đứng dưới lầu nhìn Nhiếp Phong lái chiếc Porsche rời đi. Cô cũng không lập tức lên lầu mà lấy điện thoại di động ra gọi cho Tư Hoài Dương.

"Cậu về nhà rồi à?" Giọng Tư Hoài dương có chút vui vẻ nói: "Cậu đi dự hôn lễ của bạn trai cũ thế nào rồi? Nhiếp Phong có bảo vệ cho cậu không?"

So với sự vui vẻ của Tư Hoài Dương, thì tâm tình Bạch Tuyết có chút nặng nề.

"Hoài Dương, cảm ơn cậu." Cảm ơn cậu đã giúp đỡ Nhiếp Phong tìm được mình, cũng khiến cô không gặp khó khăn nhiều đối với các đồng nghiệp trong hôn lễ của Lâm Đào.

"Cảm ơn cái gì? Cậu muốn cảm ơn thì hãy đến nói cảm ơn Nhiếp Phong." Tư Hoài Dương cười ha hả nói: "Nếu anh ta không nói thì tớ cũng không biết cậu sẽ đi"

"Hoài Dương? Anh đang nói chuyện với ai thế?" Đột nhiên trong ống nghe bỗng truyền đến giọng nói ngọt ngào của một phụ nữ: "Anh lấy dùm em chai sữa tắm em mới mua được không?"

Bạch Tuyết sững sốt, nhớ lại lời Nhiếp Phong đã nói rằng Tư Hoài Dương đã làm hòa với Hoa Nhị Nhị rồi.

Thật là, chút nữa là cô lại phạm sai lầm rồi.

"A, cậu đi đi." Bạch Tuyết vội vàng muốn cúp điện thoại, nói: "Tớ chỉ muốn cảm ơn cậu, thuận tiện muốn nói chúc mừng bác trai đã được tự do. Tớ cũng về nhà rồi nên cúp điện thoại trước đây, bái bai." Nói xong, cô vội vã cúp điện thoại di động.

Cô cứ có thói quen, hễ gặp vấn đề khó khăn thì lại gọi điện thoại cho Tư Hoài Dương. Xem ra cô phải quyết tâm thay đổi tật xấu này thôi.

Thấy cô kéo hành lý đơn giản bước vào nhà, ba mẹ Bạch nghĩ rằng cô mới trở về từ chuyến công tác nên có lẽ đã thấm mệt. Họ quan tâm hỏi vài câu, sau đó giục cô lên phòng nghỉ ngơi.

Nhưng rốt cuộc, cả đêm Bạch Tuyết không làm sao ngủ được. Cô nằm trên giường lăn qua lộn lại, những hình ảnh đan xen giữa Đái Kiều Nhu, Nhiếp Phong, Nhiếp Học Văn, Khúc Như Hoa liên tục hiện lên trong đầu cô.

Cô thật có thể đảm nhiệm trách nhiệm nặng nề với vai trò "vợ hiền" trong ngôi nhà ấy sao?

Sao cô càng ngày càng cảm thấy lo lắng? Nếu cô coi hôn nhân chỉ là bước lợi dụng để Nhiếp Phong giúp đỡ Tư Hoài Dương thì cũng có nghĩa cô đang lừa mình dối người. Thật ra, trong lòng cô không thể buông bỏ được Nhiếp Phong. Cô mượn lý do này vì muốn gột rửa lại đoạn tình duyên đã bị bỏ lỡ khoảng thời gian trước dù cô biết anh cũng không phải vì yêu mình mới nguyện ý kết hôn với mình.

Thật rối loạn, cực kỳ rối loạn.

"Anh muốn gặp ba mẹ tôi sao? Tại sao?" Bạch Tuyết đứng trong phòng làm việc của Tổng giám đốc, trợn to hai mắt nhìn Nhiếp Phong đang ngồi sau bàn làm việc.

Mỗi lần đi vào phòng làm việc của tổng giám đốc này, Bạch Tuyết cảm thấy rõ ràng một áp lực rất lớn đang đè nặng trong lòng cô khiến cô dường như không thở nổi.

"Anh muốn chúng ta làm lễ thành hôn ngay trong ngày khai trương khách sạn mới." Nhiếp Phong kéo ngắn kéo thứ hai bên tay trái anh, từ bên trong anh lấy ra mấy quyển sách nhỏ đặt trên bàn làm việc, "Anh đã chọn tiệm áo cưới và tiệm chụp ảnh rồi. Công ty tư vấn cũng chọn giúp anh vài nơi, em có thể lựa chọn tùy ý."

Tầm mắt Bạch Tuyết nhìn chăm chăm trên bàn, lại ngược mắt nhìn Nhiếp Phong.

Vì nhớ lại chuyện ngày hôm qua nên trong lòng cô bắt đầu có chút dao động. Cô nghĩ mình không thể tiếp tục lừa gạt chính mình được nữa và thật ra cô cũng không mạnh mẽ như vậy.

"À.....Xin lỗi." Bạch Tuyết chợt xoay người một góc chín mươi độ về hướng Nhiếp Phong, thân thể cúi người thật thấp nói: "Thật xin lỗi, tôi không thể kết hôn với anh. Tôi cảm thấy..... tôi cảm thấy..... tất cả giống như một trò chơi, giống như những đứa bé đang đùa vui trong một trò chơi nào đó thôi."

Tay Nhiếp Phong đang cầm những quyển sách nhỏ kia chợt dừng lại, vẻ mặt của anh dần dần lạnh lẽo. Anh hít sâu một hơi và từ từ thở dài, chậm rãi mở to mắt nhìn Bạch Tuyết đang lo lắng nhìn mình lắp bắp nói xin lỗi.

Sau một khoảng thời gian dài, Bạch Tuyết vẫn không nghe thấy Nhiếp Phong trả lời, tim Bạch Tuyết trong lòng lo lắng khẩn trương đến nỗi cô có thể cảm nhận được trái tim mình đập mạnh đến cỡ nào.

Âm thanh cót két của bánh xe trên chiếc ghế chà sát xuống thảm trải sàn tạo nên tiếng vang buồn bực, người đàn ông đứng dậy, đôi giày da sáng bóng nhẹ nhàng in lên trên thảm.....

Đôi giày da sáng bóng cùng tiếng bước chân của anh đang đứng trước mặt Bạch Tuyết khiến cô căng thẳng chỉ biết cúi đầu xuống đất.

"Em đổi ý rồi hả? Đang đùa với anh sao?" Giọng nói Nhiếp Phong càng ngày càng lạnh khiến Bạch Tuyết co ro, trong lòng đang chết rét tựa như người đang bị lạc vào Bắc cực lạnh giá.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 72: Trừng Phạt, Chuyện Này Do Anh Làm Chủ

Lúc này Nhiếp Phong đang cảm thấy lòng mình giống như đang có ngọn lửa nóng hừng hực đang thiêu đốt anh. Ngọn lửa giận này không đột nhiên có mà nó đã xuất hiện từ khi anh cùng cô tới tham dự hôn lễ của bạn trai cũ của cô. Ngọn lửa này từ trước đến giờ vẫn luôn đốt cháy tinh thần và thể xác anh mọi lúc mọi nơi khiến anh không tự chủ được.

Mặc dù người ta vẫn nói, thế gian không có thứ gì tuyệt đối, không ai có thể giữ chặt người phụ nữ của mình nhưng lúc này thái độ của Bạch Tuyết rõ ràng là đang khinh thường anh.

Bốn năm trước, cô luôn len lén nhìn anh khiến anh chú ý đến cô. Trong buổi tiệc sinh nhật của Đái Kiều Nghiên, cô còn to gan ôm ấp yêu thương, quyến rũ anh cả đêm khiến anh chìm trong ảo mộng không thể dứt ra được.

Vậy mà sau đó anh lại nghe thấy cuộc đối thoại giữa cô và Đái Kiều Nghiên ở bậc cầu thang kia: cũng chỉ là vui đùa một chút mà thôi.

Đó là sự thật hay là giả dối? Cô thay đổi đến chóng mặt, cô có thể rời đi nhanh bằng với tốc độ ánh sáng.

Thật sự trước đó anh chưa từng tìm hiểu Bạch Tuyết là người thế nào. Anh chỉ chính thức biết cô sau bốn năm gặp lại.

"Ai?" Bạch Tuyết thẳng người, ngẩng đầu lên, nghi ngờ nhìn Nhiếp Phong, "Không phải vậy, tôi chỉ cảm thấy bây giờ chúng ta đính hôn qua loa, kết hôn nhanh chóng. Như vậy giống như đang diễn trò. Mà chuyện kết hôn là chuyện cả đời, không phải như trên phim truyền hình hay trong tiểu thuyết....."

Nhiếp Phong nhếch khóe miệng cười lạnh một tiếng, nhanh như chớp anh dùng sức nắm cằm Bạch Tuyết.

"Không chân thật sao? Vậy thế nào mới là chân thật?" Tròng mắt đen thâm thúy của Nhiếp Phong nhìn Bạch Tuyết như muốn vây hãm cô mãi mãi trong đôi mắt anh. Cô kinh ngạc cắn chặt răng nói: "Anh lại cảm thấy em là người sống không thực tế. Có nhiều khi em chính là dạng người không có ý chí tiến thân, không phải sao? Em nói không kết hôn thì không kết hôn sao? Em chỉ nói một câu không chân thật thì hôn lễ sẽ hủy bỏ sao?"

"Nhiếp..... Nhiếp Phong, anh buông ra." Bạch Tuyết dùng sức đẩy tay Nhiếp Phong ra, xoa xoa chỗ cằm bị đau, căm tức nhìn anh, "Anh điên rồi à. Có biết bao nhiêu phụ nữ nhào tới muốn làm phu nhân tổng giám đốc cơ mà tại sao anh nhất thiết phải chọn tôi? Lúc này nếu tôi nói không muốn kết hôn với anh thì anh nên nói cảm ơn tôi để tránh sau này A! Anh làm gì vậy?"

Bạch Tuyết sợ hãi thét lớn khi thấy Nhiếp Phong dùng sức kéo tay mình đến sát cửa sổ. Cô nhìn từ tầng lầu cao nhất - tầng thứ hai mươi hai - mà chỉ cảm thấy chóng mặt choáng váng.

"Bạch Tuyết, em thấy rõ chưa?" Đôi tay Nhiếp Phong dùng sức đè chặt hai vai của Bạch Tuyết, anh đè cô áp vào cửa kính nói: "Anh nghe nói em sợ độ cao?"

Nghe..... Nghe nói sao? Ai đã nói cho Nhiếp Phong biết? Tư Hoài Dương! Tên khốn kiếp kia!

"Anh muốn làm gì? Bởi vì tôi không muốn kết hôn, nên anh muốn giết chết tôi sao? Đây là tội mưu sát đấy. Anh phải ngồi tù, phải đền mạng đấy." Bạch Tuyết khàn giọng hét chói tai, cô không có cách nào trấn định khi nhìn xuống đất với độ cao như thế này. Ai biết đầu óc cái tên tổng giám đốc lại điên cuồng, không bình thường như thế chứ? Cô đang hoang mang rối cuộc tên này sẽ làm gì cô? Cô nói: "Nhiếp Phong, tôi chỉ là người phụ nữ bình thường thôi."

Nhiếp Phong nghe được những lời Bạch Tuyết nói thì thiếu chút nữa bật cười, nhưng anh vẫn gia tăng sức mạnh, dùng sức đè bả vai Bạch Tuyết vào cửa kính, cố ý lạnh lẽo nói: "Tấm kính này được làm bằng thủy tinh công nghiệp, nó có thể chịu sức nặng rất lớn nhưng anh không biết nó có thể chịu được sức nặng của hai người hay không? Bốn năm trước, em quyến rũ anh, ăn sạch sành sanh, sau đó phỉu mông bỏ đi, bỏ lại một câu chỉ là chơi đùa. Vậy em xem anh là gì? Chỉ là món đồ chơi trong tay em sao? Bốn năm sau, em lại cố tình tham gia cuộc thi xem mắt. Lần đầu gặp lại, em lợi dụng anh để giúp thanh mai trúc mã làm hòa với bạn gái, sau đó lại nói anh không thích hợp với em. Bạch Tuyết, là do anh quá nhân từ với em hay là do em còn quá ngây thơ? "

Không biết có phải do trong lòng cảm thấy thả lỏng hơn hay không mà Bạch Tuyết cảm giác được thân thể đang đè ép mình trong lớp kính thủy tinh kia tựa như nổi ra.

Anh sẽ không vì nhất thời có cảm giác mình đang bị cô "Đùa bỡn" mà đẩy cô từ trên lầu cao xuống chứ?

"A..... Anh có phải đàn ông hay không mà....." Bạch Tuyết cũng không dám giãy giụa, trái tim đập thình thịch, "Chân trời chỗ nào không có cỏ thơm, anh tội gì phải đơn phương yêu mến một cành hoa như tôi chứ?"

Đến lúc này Nhiếp Phong thật sự không nhịn nổi, anh từ từ buông tay, sau đó nén giận cười lạnh ra tiếng, "Một cành hoa sao?" Thật ra người phụ

nữ này còn biết làm gì nữa?

Bạch Tuyết giống như chú thỏ nhút nhát, nhìn anh một lúc sau đó tránh ra xa cửa sổ và đứng đó cảnh giác nhìn chăm chăm Nhiếp Phong.

Nhiếp Phong cảm thấy mình cần dạy dỗ Bạch Tuyết một bài học, hai cánh tay vòng quanh trước ngực, lạnh lùng thốt lên: "Anh nói, em biết, dù em đi đâu làm gì cũng chỉ có thể thuộc về anh, mà em..... tuy có quyền lực nhưng lại không thể điều khiển được ai hết."

Ánh mắt Bạch Tuyết từ lo lắng dần chuyển sang tức giận, nói: "Anh...."

Nhiếp Phong đi tới trước bàn làm việc cầm điện thoại lên, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm trên người của Bạch Tuyết, nói: "Điện thoại vừa nổi, anh có thể đẩy gia đình nhà họ Tư xuống tận địa ngục cũng có thể khiến cô gái nữ tiếp viên hàng không kia tự động rời bỏ Tư Hoài Dương ngay lập tức. Em hãy chờ xem."

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 73: Tìm Hiểu Vị Hôn Phu

Như răn bị bắt được đuôi, Bạch Tuyết bị Nhiếp Phong bắt được yếu điểm của mình.

Bởi vì ba của Tư Hoài Dương bị bắt bỏ tù, công ty gặp khó khăn mà bạn gái cậu ta cũng muốn bỏ cậu nên cậu cảm thấy chán chường không quan tâm đến bất cứ ai. Hiện giờ cậu ta cũng khá hơn nên Bạch Tuyết không đành lòng lại nhìn cậu trở về trong tình trạng như vậy.

Bản thân cô thực sự có thể giúp đỡ thanh mai trúc mã, nên nếu như cô có năng lực giúp cậu một tay thì sao cô lại khoanh tay đứng nhìn?

Nghĩ vậy, Bạch Tuyết chạy vọt tới trước bàn làm việc, đè tay Nhiếp Phong lại.

"Xin lỗi, anh cứ xem như tôi chưa từng nói gì." Vẻ mặt của Bạch Tuyết như đưa đám, cô dùng ánh mắt cầu khẩn nhìn Nhiếp Phong nói: "Tổng giám đốc Nhiếp, chuyện này tùy anh quyết định là được, đính hôn cũng được, kết hôn cũng được, thậm chí anh dẫn tôi đến trước mặt chị dâu để chị ấy xé nát tôi ra cũng được hoặc anh đưa tôi đến chỗ mẹ anh để bà đập tôi bẹp dí cũng được. Chỉ mong anh tiếp tục giúp đỡ gia đình Tư Hoài Dương."

Nhìn Bạch Tuyết cầu khẩn thể hiện vẻ khuất phục, Nhiếp Phong cũng không cảm thấy thắng lợi và vui mà ngược lại trong lòng anh bỗng cảm thấy tức giận vô cớ.

Hất tay Bạch Tuyết ra, Nhiếp Phong hừ lạnh một tiếng vàngồi trở lại ghế làm việc, "Hai ngày sau, chúng ta hẹn ba mẹ em gặp mặt, chúng ta sẽ nói chuyện về tổ chức lễ kết hôn."

"Nhanh vậy sao?" Bạch Tuyết sợ hãi kêu lên.

"Nhanh sao?" Nhiếp Phong chau mày, bàn tay khê vuốt môi mỏng, tròng mắt đen lóe lên sáng loáng, "Nếu không nhanh thì anh sợ có người ra tay trước."

Ra tay trước? Ai ra tay? Bạch Tuyết thấp thỏm trong lòng nhưng không dám mở miệng hỏi Nhiếp Phong.

Nhiếp Phong cầm quyển sách nhỏ trên bàn và rời khỏi phòng làm việc. Còn Bạch Tuyết cảm thấy hai chân nặng khác thường.

**

"Tiểu thư Bạch, tối nay tôi có thể mời cơm cô được không?" Giọng Đái Kiều Nhu mềm mại, kiêu diễm giống như tên của cô vậy "Cũng không phải đi riêng với nhau,Học Văn sẽ đi cùng chúng ta."

Bạch Tuyết thật sự rất muốn cự tuyệt lời mời của Đái Kiều Nhu nhưng nghe thấy có Nhiếp Học Văn đi cùng thì cô lại có chút do dự.

"Ừ, được rồi. Trước khi tan việc khoảng mười lăm phút, tôi sẽ gọi điện thoại trước cho chị." Bạch Tuyết không dám lén lút gặp mặt Đái Kiều Nhu vì cô sợ đối phương thăm dò tung tích và lai lịch của mình, với lại cô cũng sợ mình buột miệng nói ra chuyện giữa mình và Nhiếp Phong.

Sau khi để điện thoại xuống, Bạch Tuyết liền chạy theo lối thoát hiểm để vào phòng Nhiếp Phong. Mặc dù phòng làm việc của hai người gần nhau nhưng cô cũng không dừng cảm công khai mối quan hệ giữa hai người.

"Hẹn em ăn cơm?" Giọng Nhiếp Phong trầm thấp,.. nhưng anh cũng không tỏ vẻ kinh ngạc, "Đi đi."

"Nhưng em cảm thấy chị ấy không đơn giản mời cơm như vậy, nếu không may chị ấy....." Bạch Tuyết nói ra lo lắng của mình.

"Hôm nay, tài xế cho biết Học Văn không đi học." Giọng Nhiếp Phong có chút nổi giận, "Điện thoại cho cô ấy thì cô ấy không nhận. Cô ấy lại ở phòng VIP trong một khách sạn hạng sang nếu không có thang máy dẫn lên thì sẽ không vào được, ngay cả phục vụ cũng không được lên."

Lại có khách sạn cao cấp như thế sao? Bạch Tuyết chắc lưỡi hít hà!

"Em đi dùng cơm với cô ấy tiện thể nhắn địa chỉ qua điện thoại cho anh." Nhiếp Phong như ông chủ ra lệnh cho thuộc hạ nói.

Còn Đái Kiều Nhu giống như đang bị các quần thần truy bắt bởi chiếu chỉ của hoàng thượng. Nhưng đáng tiếc Nhiếp Phong chính là các quần thần kia.

Không bao lâu cũng đến giờ tan sở, Bạch Tuyết nhanh chóng gọi điện thoại cho Đái Kiều Nhu.

"Cám ơn cô chịu gặp tôi." Đái Kiều Nhu nở nụ cười dịu dàng, "Nhưng tiểu thư Bạch sẽ không nói chuyện này cho Nhiếp Phong biết chứ?"

"Tổng giám đốc Nhiếp rất bận, chỉ gặp anh ấy vào buổi sáng, còn lại thì không có cơ hội trò chuyện nữa." Bạch Tuyết nói dối: "Nhưng tôi không hiểu giữa chúng ta có gì để nói?"

"Có chứ, tôi chính là vợ trước của anh ấy nên muốn tìm hiểu hơn về vị hôn phu của anh ấy chứ?" Đái Kiều Nhu mạnh mẽ nói: "Tránh cho việc sau khi kết hôn mới biết con người thật của cô ra sao, đến lúc đó sợ khổ cho cả đôi bên."

Hiếu rõ Nhiếp Phong à? Bạch Tuyết mất hồn mấy giây.

Hôm nay cô muốn cùng Nhiếp Phong từ hôn thế mà không ngờ lần này cô ấy lại muốn hiếu rõ mình, lại còn bắt con trai, không nhận điện thoại. Rốt cuộc cô ấy muốn làm gì đây?.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 74: Nhiệm Vụ Quan Trọng Khi Tham Gia Buổi Tiệc

Bên cạnh cửa sổ, người đàn ông xúc động sờ nhẹ vào màn hình chiếc điện thoại di động. Đột nhiên một tin nhắn xuất hiện trước màn hình.

"Sao rồi? Cô ấy đã cho con địa chỉ nhà hàng rồi sao?" Die nd da n****Sóc***Là****Ta****l e q uu ydo n, Khúc Như Hoa đột ngột đứng lên, nhìn Nhiếp Phong với vẻ kích động. Bà thuận tay đoạt chiếc điện thoại trong tay con trai mình, liếc mắt nhìn vào màn hình, sau đó hét lên đến chói tai: "Rốt cuộc cô ấy muốn làm gì?"

Bạch Tuyết gửi tin nhắn nói rằng Đái Kiều Nhu hẹn gặp cô ở phòng VIP thuộc một khách sạn cao cấp.

Điều đó cũng có nghĩa nếu không có sự đồng ý của người thuê phòng thì bất cứ ai cũng không được vào. Dù Nhiếp Phong có đến được thì cũng không thể gặp được cô.

"Ôi cháu trai của bà, người phụ nữ ác độc kia muốn bắt Học Văn của bà đây mà." Khúc Như Hoa ngã ngồi trên ghế sa lon kêu gào thảm thiết: "Mẹ đã nói con đừng vội kết hôn, với lại cũng dặn con rằng đừng nói cho ai biết, thế mà con lại không nghe lời mẹ. Sao con lại nói cho Đái Kiều Nhu biết chứ? Lòng dạ chị em nhà nó đúng là một bụng rắn rết, ác độc như nhau."

Nhìn mẹ khóc thầm, luôn miệt thị trách cứ mình, khuôn mặt Nhiếp Phong ngày càng lạnh lẽo.

Anh cứ nghĩ rằng chuyện xảy ra đã qua nhiều năm, mà giờ anh đã đạt được quá nhiều thứ nên trong lòng anh cũng không còn lo lắng điều gì.

Nhưng anh lại không ngờ rằng người phụ nữ kia lại không "thỏa mãn". Bởi vì cô ấy luôn nghĩ cái chết của Nhiếp Vân chính là lỗi của gia đình nhà họ Nhiếp, là nhà họ Nhiếp đang nợ cô.

"Hay là chúng ta đi báo cảnh sát." Khúc Như Hoa đứng lên, cắn răng nghiêng lợi nói, "Đây rõ ràng là bắt cóc."

"Mẹ, mẹ muốn cổ phiếu tập đoàn PLO rất giá hay muốn tự mình làm khổ mình?" Nhiếp Phong xoay người, bóng lưng anh cô quạnh, lạnh lẽo như cánh chim âm u phiêu bạt. Anh nói tiếp: "Mẹ cứ yên tâm, Bạch Tuyết sẽ dẫn Học Văn trở về thôi." Anh cầm điện thoại di động lên, nhếch miệng lạnh lùng cười một tiếng.

Dường như Khúc Như Hoa không tin tưởng, bà nhìn con trai nói: "Bạch Tuyết sao? Đứa con gái vô dụng đó sao? Cô ấy xứng đáng là đối thủ của Đái Kiều Nhu sao? Hôm nay mới vừa gặp mặt, nói dăm ba câu thì Đái Kiều Nhu đã biết tin con và cô ta sắp kết hôn rồi. Vậy mà giờ con lại trông cậy cô ta sẽ đưa được Nhiếp Học Văn trở về à?"

Nhiếp Phong cũng không để ý tới lời chất vấn của mẹ mình nữa, anh tiếp tục gửi một tin nhắn cho Bạch Tuyết, sau đó đưa mắt nhìn bầu trời xa xăm ngoài cửa sổ.

**

Muốn cô dẫn Nhiếp Học Văn trở về gia đình nhà họ Nhiếp từ tay Đái Kiều Nhu sao?

Bạch Tuyết đứng trong thang máy, nhận được tin nhắn của Nhiếp Phong, im lặng bĩu môi ra vẻ chế giễu.

Anh ta xem cô là đặc công à? Đây cũng không phải là trò chơi cứu con tin, tại sao cô có thể dẫn Nhiếp Học Văn ra khỏi đây chứ?

Đây là tầng lầu dành cho khách VIP, được sự dẫn đường của nhân viên phục vụ, cuối cùng cô cũng đứng trước cửa phòng của Đái Kiều Nhu, Bạch Tuyết bắt đầu nhấn chuông cửa.

Cửa vừa được mở ra, Đái Kiều Nhu trong trang phục áo trắng quần trắng, đi lại rất thoải mái đang đứng bên trong, cười nói: "Hoan nghênh cô tới thăm, tiểu thư Bạch."

Hừ, từ bên trong cửa lộ ra một cái đầu nhỏ, Nhiếp Học Văn nhìn ra ngoài cửa thêm vài lần, thất vọng chu miệng nói: "Thực sự chỉ có mình đi đến sao? Ba con không đến thăm sao?"

Bạch Tuyết xấu hổ cười, ngược mắt nhìn Đái Kiều Nhu.

Đái Kiều Nhu tránh người sang một bên để Bạch Tuyết đi vào phòng.

Bước vào gian phòng VIP này, trong nháy mắt Bạch Tuyết trợn to hai mắt vì ngạc nhiên.

Ở đây mới thật sự là phòng VIP. Quả thật nơi đây giống như một gian biệt thự có một không hai.

Mắt cô thật sự sáng ngời, phòng khách tuyệt đẹp, đầy đủ tiện nghi, sát cửa sổ nhìn ra còn có sân tắm nắng, thậm chí là có hồ bơi.

Quá xa hoa. Phòng này ở một đêm cũng tốn rất nhiều tiền.

Lúc bước vào trong phòng, cô có cảm giác giống như đang ở nhà. Phòng khách khá to, lại đầy đủ trang thiết bị tiện nghi, hơn nữa chừngnhững đồ vật có thương hiệu nổi tiếng lại khá đắt tiền.

"Tiểu thư Bạch, tôi sai đầu bếp của khách sạn chuẩn bị một chút đồ ăn, chúng ta ra sân tắm nắng, sau đó có thể dùng cơm." Đái Kiều Nhu duỗi cánh tay thẳng dài của mình, chỉ chiếc bàn vuông được dựng bên cạnh hồ bơi, trên bàn đã bày rượu và thức ăn rồi.

"A.....À, được." Cặp mắt Bạch Tuyết tròn xoe, ngơ ngác vì cảnh vật tuyệt đẹp trước mắt mình. Cô tựa như cô gái quê mùa vừa bước lên thành phố, nhìn thứ gì cũng cảm thấy mới lạ. Lúc này cô nhất thời cảm thấy mù mờ, chưa định rõ được tình huống.

Đi theo sau lưng Đái Kiều Nhu, một lát sau Bạch Tuyết cảm giác được như có ai đó kéo vạt áo mình.

Cô cúi đầu xem thì thấy Nhiếp Học Văn đang nhú mày, khuôn mặt nhỏ nhắn đang ngược lên nhìn mình.

Đúng rồi, cô vốn quên rằng cô mới được Nhiếp Phong giao nhiệm vụ quan trọng.

"Sao vậy?" Bạch Tuyết cố nặn ra nụ cười tươi tắn hỏi nhóc con đang đứng cạnh mình kia.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 75: Anh Em Đều Vô Tình Giống Nhau

Đái Kiều Nhu nhìn về hướng Bạch Tuyết đang bị Nhiếp Học Văn nắm vạt áo, cô cũng nhìn thấy Bạch Tuyết đang quay đầu lại, cau mày nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai mình.

"Tại sao ba không đến để đón con về nhà?" Nhiếp Học Văn chu cái miệng nhỏ nhắn, hỏi Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết liếc nhìn Nhiếp Học Văn một cái, thậm chí cô chưa phát hiện mình và Nhiếp Học Văn đang nằm trong tầm nhìn của Đái Kiều Nhu, cô nhỏ giọng nói: "Không phải ba không đến mà là mẹ con không cho ba đến."

Dường như Nhiếp Học Văn còn muốn nói điều gì nhưng cậu bị Bạch Tuyết giơ lên ngón tay lên miệng nói "Suỵt" khiến cậu cũng không dám nói gì thêm.

"Tiểu thư Bạch?" Đứng bên cạnh bàn ăn, Đái Kiều Nhu quay đầu lại nhìn Bạch Tuyết và Nhiếp Học Văn vẫn còn đang đứng trong nhà.

Bạch Tuyết xoa đầu Nhiếp Học Văn, sau đó cô kéo vạt áo mình ra khỏi tay của cậu bé.

Ngoài mặt Bạch Tuyết tỏ ra bình tĩnh nhưng thật ra lúc này Bạch Tuyết đang lo lắng suy nghĩ tìm xem cách nào có thể đưa Nhiếp Học Văn rời khỏi nơi này.

Đứa bé rõ ràng rất khao khát muốn gặp ba, mà không biết vì lý do gì, Đái Kiều Nghiên lại cứ bắt cậu ở lại bên cạnh mình, không cho đến gần Nhiếp Phong.

Ngồi vào bàn ăn, Bạch Tuyết liếc mắt nhìn những món ăn ngon trên bàn, mọi thứ được bày biện tinh xảo giống như đang trưng bày các tác phẩm nghệ thuật.

"Khách sạn này nổi tiếng nhất là món....." Đái Kiều Nhu cũng ngồi xuống, cầm đũa lên chuẩn bị gắp Cua Đồng vào chén Bạch Tuyết.

"Tiểu thư Đái, có chuyện gì xin cứ nói thẳng." Bạch Tuyết quyết định không quanh co lòng vòng mà trực tiếp đi thẳng vào vấn đề. Cô thích mọi việc rõ ràng hơn là dây dưa.

Bàn tay của Đái Kiều Nhu chợt chậm lại, lông mi rũ xuống giống như đang trầm tư. Cô buông đũa xuống, rót rượu vào ly mình và Bạch Tuyết.

"Việc ăn cơm cũng chỉ là cái cớ, tiểu thư Đái có lời gì muốn nói với tôi thì cứ nói đi." Bạch Tuyết đã chuẩn bị tâm lý, lạnh lùng nhìn Đái Kiều Nhu nói: "Tính tôi vốn nôn nóng, nghĩ cái gì thì nói cái đó, không thích nói vòng vo giống như đánh cờ, đi từng quân cờ để rồi bị người khác dùng một chiêu hủy cả đời mình."

Đái Kiều Nhu để chai rượu xuống, ngẩng đầu khẽ mỉm cười với Bạch Tuyết nói: "Cô cũng nên nếm thử một chút chai rượu quý này và ăn thật ngon những thức ăn hải sản ở đây."

"Trung Quốc ở đâu không có hải sản." Bạch Tuyết không khách khí quay lại vấn đề chính, "Nếu như tiểu thư Đái chỉ đơn giản muốn mời tôi ăn cơm thôi thì tôi xin thất lễ vậy. Ở nhà tôi cũng có những thức ăn ngon lại hợp vệ sinh hơn chỗ này."

Mà khi đối mặt với cô ta, Bạch Tuyết lại càng không có hứng thú ăn uống bất cứ thứ gì.

Ngược lại Đái Kiều Nhu lại không khách khí chút nào, cô vẫn bình tĩnh gắp từng món ăn vào chén của Nhiếp Học Văn, mở miệng nói: "Học Văn, con vào phòng khách ăn đi, mẹ có chuyện muốn nói với dì. Với lại, con nhớ đừng làm thảm bẩn."

Nhiếp Học Văn uất ức nhìn lướt qua Bạch Tuyết, mất hứng cầm đĩa rời khỏi đó.

Lúc này Bạch Tuyết mới phát hiện, khi Đái Kiều Nhu nói chuyện với con trai mình thì cô ta hoàn toàn không có lấy một nụ cười.

Nếu như nói cô ấy là người mẹ nghiêm túc thì quả thật đứa bé này thật sự rất đáng thương khi mẹ mình chẳng hề cười với mình dù chỉ một lần.

"Tiểu thư Bạch, cô thật sự là người nóng tính. Bốn năm trước lại còn chủ động bày tỏ tình cảm, thậm chí leo lên giường Nhiếp Phong khiến Kiều Nghiên ứng phó không kịp." Nhiếp Học Văn vừa đi khuất phòng khách, Đái Kiều Nhu cũng không còn giấu diếm, cô thẳng thắn nói: "Nếu như không phải ban đầu nhà họ Nhiếp đã có hôn ước với nhà họ Đái và vì nhà họ Đái yêu cầu sau khi tốt nghiệp Kiều Nghiên mới kết hôn thì lúc đó sẽ không có chuyện cô bò lên giường Nhiếp Phong. Và chuyện đính hôn giữa cô và Nhiếp Phong cũng sẽ không xảy ra."

Stop! Bạch Tuyết bĩu môi, liếc mắt nhìn Nhiếp Học Văn ngồi trên ghế salon trong phòng khách, cậu chỉ xem ti vi mà không thèm ăn bất cứ thứ gì.

"Cho dù bốn năm trước tôi không quyến rũ Nhiếp Phong thì chẳng phải bốn năm sau bọn họ cũng ly hôn rồi đó sao?" Bạch Tuyết thu hồi tầm mắt, nhàn nhạt nói, "Sự tồn tại của tôi không ảnh hưởng đến mối quan hệ giữa Nhiếp Phong và em gái chị. Huống chi, bây giờ bọn họ cũng đã ly hôn, hay chị muốn bọn họ hợp lại?"

"Ha ha." Đái Kiều Nhu khẽ cười hai tiếng, bưng ly rượu lên nhấp nháp, "Ai biết được? Cũng có thể Nhiếp Phong suy nghĩ lại muốn khôi phục mối quan hệ với em gái tôi mà cũng có thể anh ta nghĩ tới cái người phụ nữ tầm thường, trên người chỉ có vết nhơ bẩn như cô thì sao?..... Có lẽ cũng chỉ có mỗi mình anh ta biết mà thôi."

Bạch Tuyết không lên tiếng, cô cũng đang muốn nghe Đái Kiều Nhu vạch trần mối quan hệ của Nhiếp Phong như thế nào.

"So với Nhiếp Phong, anh trai anh ta là Nhiếp Vân lại. còn lạnh lùng, tàn bạo hơn gấp trăm nghìn lần, thậm chí là hàng vạn lần. Tuy vậy, bọn họ có một điểm chung chính là cả hai người bọn họ đều thích một người phụ nữ." Đái Kiều Nhu giơ ly rượu lên trước mặt Bạch tuyết nói, "Uống ly nước trước đi,sau đó chúng ta tiếp tục trò chuyện."

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 76: Chuyện Của Chúng Tôi Không Liên Quan Đến Cô

Tuy Bạch Tuyết cảm thấy rất ghét bộ dạng thừa nước đục thả câu của Đái Kiều Nhu nhưng bây giờ việc cô quan tâm nhất vẫn là cố gắng suy nghĩ xem có cách nào để có thể dẫn Nhiếp Học Văn rời khỏi nơi này.

Bạch Tuyết lo sợ Đái Kiều Nhu sẽ bỏ thuốc vào trong rượu và thức ăn khiến cô không còn sức để chạy nên cô không đụng đũa. Cô cố gắng tỏ ra bộ dáng thờ ơ, khiêu khích Đái Kiều Nhu nói vào vấn đề chính để sau đó cô sẽ đạt được mục đích dẫn Nhiếp Học Văn rời khỏi đây.

Nhưng ngược lại, khi Đái Kiều Nhu nhìn thấy Bạch Tuyết không có hứng thú về quá khứ của vị hôn phu mình thì cô cảm thấy nóng nảy, bức bối trong lòng.

"Thế nào? Tiểu thư không có hứng thú muốn biết về quá khứ của Nhiếp Phong sao? Cô thật sự không muốn biết lúc trước anh ta là người thế nào sao?" Đái Kiều Nhu nghi ngờ hỏi: "Nói vậy, chắc cô chỉ quan tâm đến quyền lực và tiền bạc của nhà họ Nhiếp thôi, không phải sao?"

"Việc này có liên quan gì đến tiểu thư Đái?" Bạch Tuyết cố làm ra vẻ cao ngạo, nói: "Thật ra, hôm nay tôi cũng không muốn đến gặp cô. Nếu tôi đoán không sai, cô và Nhiếp Phong cũng có một đoạn quá khứ không muốn cho ai biết?"

Gương mặt vốn đang mỉm cười của Đái Kiều Nhu bỗng nhiên thay đổi, cô tránh né ánh mắt của Bạch Tuyết, dời mắt về ánh đèn ở gần phía hồ

bơi xa xa kia.

Đúng như suy đoán của cô, quả nhiên giữa họ có vấn đề. Bạch Tuyết hừ nhẹ.

"Mỗi người đều có quá khứ không muốn ai biết, điều đó cũng không có gì lạ." Bạch Tuyết đứng lên khinh thường nói: "Từ nhỏ, Nhiếp Phong đã có cuộc sống sung túc và có một gia đình đầm ấm. Nếu tiểu thư Đái muốn nói với tôi rằng Nhiếp Phong đa tình, không thiếu phụ nữ muốn lên giường với anh ấy, thậm chí có ý bôi nhọ danh dự anh ấy thì tôi nói thẳng tôi không muốn nghe cũng như không muốn biết. Tôi đã quyết định kết hôn với Nhiếp Phong thì không có chuyện gì khiến tôi từ bỏ anh ấy. "

Đái Kiều Nhu bị chấn động bởi những lời nói của Bạch Tuyết, ngàn vạn lần cô cũng không ngờ Bạch Tuyết lại có phản ứng như vậy. Cô ấy bướng bỉnh không muốn biết thậm chí tỏ ra thờ ơ không quan tâm đến chuyện của Nhiếp Phong.

Vậy cô ấy vì tiền hay vì yêu mà có phản ứng như vậy? Cô thật sự không hiểu nổi rốt cuộc không biết vì lý do gì mà Bạch Tuyết và Nhiếp Phong lại muốn kết hôn?

"Nếu..... Nếu vậy, xem ra tôi nhiều chuyện rồi." Sóng mắt Đái Kiều Nhu chuyển động, cô cầm ly rượu lắc nhẹ, rượu trong ly cũng khẽ đung đưa: "Nếu tiểu thư Bạch không muốn biết về quá khứ của Nhiếp Phong thì chúng ta sẽ đổi đề tài. Vậy tôi muốn hỏi chuyện kết hôn giữa cô và Nhiếp Phong có gặp khó khăn gì không?"

Bạch Tuyết hừ lạnh một tiếng, nói: "Tôi không cảm thấy chúng tôi gặp phải trở ngại gì. Chuyện này có liên quan đến tiểu thư Đái sao?"

"Tiểu thư Bạch, hôm nay cô cố tình muốn gây sự phải không? Tôi nói cho cô biết, sau này sẽ có một ngày tôi sẽ khiến cô sẽ hối hận." Rốt cuộc Đái Kiều Nhu không còn nhịn được nữa, cô tức giận đứng lên nói.

"Vậy chờ đến khi tôi hối hận rồi tính. Tôi sẽ chờ xem đến lúc đó tiểu thư Đái sẽ làm gì để khiến tôi hối hận." Bạch Tuyết cười lạnh nói: "Sở dĩ hôm nay tôi tới đây còn có một nguyên nhân khác, tôi chỉ muốn nói với tiểu thư Đái rằng tôi chưa bao giờ coi cô như một đồng minh. Ngược lại tôi sẽ luôn đề phòng cô. "

Đường như lúc này khuôn mặt dịu dàng của Đái Kiều Nhu đã biến mất mà thay vào đó là một khuôn mặt hung tợn, hai mắt hung hăng nhìn chăm chăm Bạch Tuyết.

"Nếu cô và Nhiếp Phong kết hôn, tôi sẽ đưa đơn lên toà án để dành quyền nuôi dưỡng Nhiếp Học Văn. Để tôi xem gia đình nhà họ Nhiếp cần cháu trai hay là đứa con dâu như cô đây."

Đáy lòng Bạch Tuyết dâng lên cảm giác chán ghét cực độ, bây giờ cô ta hiện nguyên hình là một con quỷ độc ác rồi đây.

Cầm tô canh trên bàn, Bạch Tuyết không quan tâm nó lạnh hay nóng, cô tạt tô canh vào người Đái Kiều Nhu.

"A." Đái Kiều Nhu kịp thời tránh né nhưng nước canh vẫn văng vào quần áo cô "Cô, con người không có giáo dục này."

Đái Kiều Nhu hốt hoảng rút khăn giấy trên bàn, vội vàng lau nước canh trên người mình.

"Hình như đây là quần áo đắt tiền, nếu không lập tức rửa sạch thì tôi sợ....." Bạch Tuyết đứng khoanh tay, lạnh lùng giương mắt nhìn Đái Kiều Nhu.

Còn Đái Kiều Nhu hung ác trừng mắt liếc nhìn Bạch Tuyết, sau đó cô vội vã chạy qua phòng khách và tới phòng ngủ.

Bạch Tuyết nhìn theo bóng dáng Đái Kiều Nhu vừa khuất vào phòng ngủ thì cô liền nhào tới sofa và nắm tay Nhiếp Học Văn, nói: "Học Văn, lát nữa dì ở ngoài hành lang khách sạn chờ con. Thừa dịp mẹ con không để ý, con hãy mở cửa chạy ngay đến chỗ dì, nhớ chưa?"

"Tại sao?" Nhiếp Học Văn chớp mắt, không hiểu ý Bạch Tuyết.

Thời gian gấp rút lắm rồi, cô cũng không có thời gian giải thích cặn kẽ với cậu.

"Nếu con muốn gặp ba thì không cần nói với mẹ con biết, hãy đi với dì." Nói xong, Bạch Tuyết nghe tiếng động từ cửa phòng ngủ vọng lại. Cô liền đứng thẳng dậy và hất cằm bước ra cửa.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 77: Cứu Viện

Núp ở khúc quanh hành lang, thỉnh thoảng Bạch Tuyết ló đầu ra xem nhưng cô thất vọng vì người mình đang chờ đợi vẫn chưa xuất hiện.

Cô thật sự sợ nhân viên phục vụ thấy mình lén lút đứng đây, lại tưởng cô là kẻ trộm và đi báo bảo vệ tới đuổi cô ra khỏi đây.

Đang lúc cô nghĩ hay là Nhiếp Học Văn vẫn còn ít tuổi nên không hiểu cô nói gì, hoặc là cậu ta không thể lén trốn ra ngoài này được, nên Bạch Tuyết thở dài, xách ba lô lên vai chuẩn bị bước đi. Chắc có lẽ cô không thể hoàn thành nhiệm vụ Nhiếp Phong giao cho cô rồi.

Đột nhiên, cửa phòng của của Đái Kiều Nhu được mở ra, sau đó một bóng dáng nhỏ nhắn nhanh nhẹn lách mình bước ra. Sau đó cậu đóng cửa lại và nhìn đảo dác tìm kiếm xung quanh.

Bạch Tuyết vui vẻ, ngoắc tay gọi Nhiếp Học Văn đến gần mình, nói: "Ở đây, dì ở đây."

Nhiếp Học Văn nhanh chóng chạy đến trước mặt Bạch Tuyết nói: "Ba tôi ở đâu? Dì không phải muốn dẫn tôi đi bán chứ?"

Bạch Tuyết vừa định khen ngợi Nhiếp Học Văn thông minh nhưng câu nói của tiểu quỷ này khiến cô khó chịu và liếc mắt nhìn cậu.

"Giờ tôi mới nghĩ ra việc này, tôi sẽ bắt cóc cậu và gọi Die nd da n****Sóc****Là****Ta****l e q uu ydo n, điện thoại cho ba cậu đòi tiền chuộc." Bạch Tuyết tức giận kéo tay Nhiếp Học Văn đi tới bên cạnh thang máy và nhấn nút đóng thang máy.

Nhiếp Học Văn vịn tay vào thanh an toàn, sau đó bữu môi nói: "Sau này di sẽ trở thành mẹ kế của tôi, tiền bạc xài không hết thì bắt cóc tổng tiền ba tôi làm gì nữa."

Đúng là một tiểu quỷ thông minh, cô cũng không có cách nào hù dọa cậu được.

Vừa ra khỏi thang máy, Bạch Tuyết liền kéo Nhiếp Học Văn bước nhanh ra phía cửa chính.

"Cô gái kia đứng lại. Cô gái dẫn theo đứa trẻ hãy đứng lại." Đột nhiên giọng nói của một người đàn ông truyền đến sau lưng hai người.

Nguy rồi! Bạch Tuyết quay đầu lại liếc mắt nhìn người đàn ông kia, cô phát hiện có hai nhân viên bảo vệ mặc đồng phục khách sạn đang đuổi theo mình, trên tay họ còn cầm theo điện thoại di động, mắt nhìn ráo rác như đang tìm kiếm ai đó.

Hay Đái Kiều Nhu đã phát hiện ra Nhiếp Học Văn bị mất tích rồi nên cô gọi điện thoại kêu bảo vệ đến để ngăn chặn cô đưa cậu bé rời khỏi đây?

"Chạy mau!" Bạch Tuyết kéo cánh tay nhỏ bé của Nhiếp Học Văn tới cửa chính.

"Cô gái kia." Nhân viên khách sạn đuổi theo.

Cô nhìn thấy phía trước cửa cũng còn hai nhân viên bảo vệ đang chặn ngay lối ra, trong lòng cô thầm kêu: "Xong đời"!

Đang lúc cô suy nghĩ kế hoạch lần này chắc chắn bị thất bại thì bỗng nhiên một bàn tay to lớn nắm chặt cánh tay của Bạch Tuyết.

"Âyda, buông ra! Đứa bé này chính là con trai tôi, các người muốn làm....." Bạch Tuyết dùng sức nắm lấy cánh tay nhỏ bé của Nhiếp Học Văn nhất quyết không thả, đồng thời cô cũng dùng bàn tay còn lại để cố gắng nắm giữ bàn tay của Nhiếp Học Văn.

"Ba!" Nhiếp Học Văn vui mừng kêu lên một tiếng, cậu hất tay Bạch Tuyết ra và chạy tới ôm chân của người đàn ông đang đứng trước mặt cậu.

Bạch Tuyết cũng ngừng giãy giụa, cô kinh ngạc quay đầu lại nhìn sang. Cô phát hiện người đang nắm tay mình chính là Nhiếp Phong.

Cả người mệt lả, thiếu chút nữa Bạch Tuyết ngồi dưới đất nhưng nhờ có Nhiếp Phong kịp thời giữ chặt eo cô nên cô không bị té ngã.

Lúc này nhân viên khách sạn cũng xông tới, họ nhìn Nhiếp Phong rồi lại nhìn Bạch Tuyết và Nhiếp Học Văn.

"Thật xin lỗi, phòng VIP lầu hai mươi tám vừa bị mất tích cậu con trai nên cô ấy nói vị khách mới vừa bước ra chính là người bắt cóc con trai mình. Vì vậy chúng tôi mới....." Người đàn ông trước mặt có phong thái giống như quản lý bước lên phía trước nói.

Bạch Tuyết dựa vào lòng Nhiếp Phong, ngón tay nắm thật chặt ống tay áo của anh.

Chẳng lẽ cô phí công vô ích sao?

Nhiếp Phong vỗ lưng Bạch Tuyết, sau đó cúi đầu nhìn Nhiếp Học Văn, dịu dàng nói: "Học Văn, con nói cho mấy chú này, con có quen biết ba không?"

Nhiếp Học Văn ngước khuôn mặt nhỏ nhắn của mình, nhìn tất cả các nhân viên trong khách sạn, mạnh mẽ nói: "Đây là ba tôi, các người bị mất một đứa trẻ nên muốn lấy tôi thay thế ư? Hãy cẩn thận, nếu không ba tôi báo cảnh sát bắt các người."

Những người nhân viên khách sạn làm ra vẻ lúng túng, luôn miệng nói xin lỗi, sau đó rời khỏi nơi đó.

Nhiếp Phong ôm lấy Nhiếp Học Văn, kéo tay Bạch Tuyết ra khỏi khách sạn, dẫn họ chạy thẳng tới chiếc xe Porsche của mình đang đậu gần đó.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 78: Thật Đau Đầu, Cha Con Cùng Cầu Hôn

"Ha ha ha!" Bạch Tuyết thoải mái cười to, tay lại không ngừng vỗ mạnh vào ghế xe.

Trong lúc này, hai cha con nhà họ Nhiếp lại đang nghiêm mặt nghi ngờ nhìn Bạch Tuyết.

"Ba, ba đã suy nghĩ kỹ chưa vậy? Dì này trông giống người có bệnh tâm thần, nếu ba kết hôn với dì, chẳng may dì phát bệnh thì chúng ta biết làm thế nào?" Nhiếp Học Văn chu cái miệng nhỏ nhắn nói: "Hơn nữa mẹ con còn nói, người phụ nữ này thương thâm ba đã lâu. Nếu ba và dì kết hôn, không quá ba ngày, dì cũng sẽ....."

"Đồ tiểu tử thú! Tại sao không biết cảm ơn tôi mà lại còn..." Từ ghế sau chồm lên, cũng không đợi Nhiếp Phong nói gì, cô nhìn đứa nhóc không biết lễ phép này, trừng mắt to khiến hai cha con giật mình: "Nếu không phải nhờ tôi dẫn cậu thoát khỏi tay mẹ cậu thì bây giờ cậu có thể thành thoi ngồi nói xấu tôi sao?"

Nhiếp Phong hé miệng cười, nhìn cảnh một lớn một nhỏ đang đấu khẩu thì cảm thấy thật vui vẻ. Anh tiếp tục chuyên tâm lái xe.

Nhiếp Học Văn quay về phía Bạch Tuyết làm mặt quỷ với cô.

Như lời Nhiếp Phong yêu cầu, Bạch Tuyết nhanh chóng tắt điện thoại di động, sợ Đái Kiều Nghiên gọi điện thoại quấy rầy.

Thật là quá vui sướng, hơn nữa lại còn rất kích thích.

Dù thế nào đi nữa, cô chắc chắn Đái Kiều Nghiên tức giận đến phát điên luôn rồi.

Vừa nghĩ tới cảnh tượng Đái Kiều Nghiên buông bỏ vẻ ngoài kiêu diễm mà trở nên tức giận muốn nổi điên thì Bạch Tuyết âm thầm cười to trong lòng.

Đang ngồi thầm cười trên xe thì lúc này Bạch Tuyết mới nhìn ra bên ngoài xe và phát hiện xe không trở về nhà anh. Cô thét lên: "Chúng ta đang đi đâu?"

Không phải anh muốn đưa Nhiếp Học Văn về trao cho mẹ anh sao?

"Đến nhà em." Nhiếp Phong liếc mắt nhìn cô qua kính chiếu hậu nói.

"Cái gì?" Bạch Tuyết sợ hết hồn, thậm chí cô còn nhảy dựng lên nhưng cô cũng nhanh chóng ôm đầu ngồi xuống, nói "Á, anh muốn đến..... nhà?"

"Đúng, anh đang đi đến nhà của em, anh muốn bàn chuyện hôn sự của chúng ta với ba mẹ em." Nhiếp Phong bình tĩnh nói.

**

Về mặt nhà họ Bạch không được tự nhiên nhưng họ vẫn cố gắng tỏ ra bình thản ngồi đối diện cha con Nhiếp Phong.

Ba Bạch kinh ngạc, mẹ Bạch âm trầm, còn Bạch Tuyết lại..... hận vì không thể tìm được một cái lỗ nào đó để chui vào.

"Đã trễ như vậy mới đến bàn chuyện với hai bác, cháu thật thất lễ." Nhiếp Phong cung kính cúi đầu nói: "Nhưng vì cháu không muốn tiếp tục

lén lút lui tới với Bạch Tuyết mà không có sự đồng ý của hai bác. Điều đó cũng thật không tôn trọng hai bác. Vì vậy....."

"Ba con muốn kết hôn với dì." Nhiếp Học Văn nghiêm túc nói, "Ba con rất giàu có lại đồng ý kết hôn với dì đây. Với lại dì cũng đã nhiều tuổi, nếu bỏ qua người đàn ông tốt như vậy cũng là uổng phí. Có lẽ tương lai cũng chưa chắc gặp người đàn ông thứ hai giống ba con như vậy."

"Học Văn!" Nhiếp Phong trợn mắt nhìn con trai mình.

"Ha ha, đứa nhỏ này thật đáng yêu!" Ba Bạch bị Học Văn chọc đến nổi cười sảng khoái, ánh mắt lóe lên ánh sáng hiền lành.

Mặc dù mẹ Bạch không buồn cười chút nào nhưng cũng nhanh chóng xụ mặt xuống, nói: "Lúc trước không phải tôi đã nói, con gái tôi sẽ không kết hôn với người đã từng có vợ rồi sao? Huống chi....."

Vốn muốn nói, huống chi người đàn ông này cũng đã có con trai nhưng khi nhìn đến Nhiếp Học Văn lại đáng yêu hiểu chuyện như vậy, mẹ Bạch cũng không muốn nói tiếp.

Bạch Tuyết cắn ngón tay ngồi bên cạnh, không dám chen miệng.

Nếu cô đắc tội với Nhiếp Phong, anh ta sẽ rút nguồn tài trợ cho gia đình Tư Hoài Dương. Nếu đắc tội với mẹ, cô chỉ có nước bị mắng té tát.

"Thật ra thì....." Nhiếp Phong do dự một chút, giống như đang phải suy nghĩ điều gì, cũng không biết có nên nói hay không.

"Có việc gì cậu cứ nói, chớ nói dông dài." Mẹ Bạch không vui nói. Thật ra tự trong đáy lòng, bà đã muốn chấp nhận người đàn ông này làm con rể mình rồi.

"Thật ra lúc trước còn trẻ tuổi, cháu và Bạch Tuyết khó tránh khỏi động lòng nên không thể khống chế được..... Chúng cháu đã từng có mấy lần..... Cho nên, cháu muốn kết hôn sớm một chút." Nhiếp Phong sâu sắc nói.

Khốn kiếp! Thật chó chết mà, Nhiếp Phong, anh ta nói gì thế? Bạch Tuyết há to miệng chỉ vào Nhiếp Phong nói không ra lời.

Nhiếp Học Văn cũng nháy đôi mắt ngây thơ gật đầu nói:, Đúng vậy ạ, bà ngoại, ông ngoại, ông bà mau chóng cho ba và mẹ kết hôn thôi, nếu không em cháu sẽ sớm ra đời mất."

Vợ chồng nhà họ Bạch nghe xong muốn ngất xỉu ngay tại chỗ.

Hết chương 78.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 79: Có Kẻ Âm Thần Theo Đuôi

Hai cha con nhà họ Nhiếp đang khoa trương phòng đại nói sai sự thật nhằm ép Bạch Tuyết cưới. Còn vợ chồng nhà họ Bạch nghe xong, trong lòng họ cũng đang phân vân suy tính chuyện gả Bạch Tuyết cho Nhiếp Phong làm vợ và làm mẹ kế của Nhiếp Học Văn.

Sau khi tiễn hai cha con nhà họ Nhiếp, Bạch Tuyết mặc kệ cha mẹ mình đang thảo luận chuyện hôn sự của cô ở phòng khách, cô mệt lả chạy trốn vào phòng mình nghỉ ngơi.

Suy nghĩ về tình hình bây giờ, Bạch Tuyết cảm thấy mình tựa như tên đã được lấp vào cung, không thể không bắn được.

Sao cô lại bị vây hãm vào vòng hôn nhân với Nhiếp Phong chứ? Cũng không làm cách nào thoát được anh ta.

Nhớ lại mọi chuyện đã xảy ra, nó như một giấc mộng cứ đeo bám cô mãi.

Nghỉ ngơi một lát, sau đó cô đi tắm, khi Bạch Tuyết đi ngang qua phòng của cha mẹ thì thấy họ vẫn còn đang bàn luận chuyện hôn nhân của mình.

Chợt điện thoại ở phòng khách vang lên, cô chủ động chạy tới bắt máy.

"A lô, xin chào, đây là nhà họ Bạch." Bạch Tuyết nhỏ giọng nói.

"Tiểu Bạch, là cậu à?" Giọng nói của Tư Hoài Dương cùng nụ cười hớn hở của cậu ta truyền đến, nói: "Điện thoại di động của cậu đâu? Rảnh không, ra ngoài uống một ly đi."

Nhìn lên đồng hồ treo tường, Bạch Tuyết nhú mày, nói: "Cậu đang vui vẻ hay là đang thất tình đấy?"

Thật lạ, mười giờ rưỡi khuya lại tìm cô uống rượu.

"Phi phi phi!" Tư Hoài Dương hứ mấy tiếng, nói: "Cậu im cái miệng quạ đen của cậu lại cho tớ. Tình cảm giữa tớ và Hoa Nhị Nhị rất tốt, mau ra đây, tớ đang đứng ở dưới lầu nhà cậu."

Không thể nào! Bạch Tuyết đặt điện thoại xuống chạy ra ban công mở cửa sổ. Quả nhiên, cô nhìn thấy Tư Hoài Dương đang ngửa đầu vẫy tay với mình.

Đồ điên! Nhớ cô không có ở nhà thì sao?

Bạch Tuyết chạy về phòng thay quần áo và dự định chạy ra ngoài. Lúc này, cha mẹ Bạch đã di chuyển ngồi ở phòng khách rồi.

"Tiểu Tuyết, là ai vậy?" Ba Bạch hỏi.

"Ba, mẹ, Hoài Dương đang đợi con dưới lầu, cậu ấy có chuyện muốn nói với con. Con đi ra ngoài trước." Bạch Tuyết vội vã chạy ra ngoài.

Nhìn cánh cửa nặng nề đóng lại, mẹ Bạch thở dài, nói: "Nhìn thiếu gia họ Nhiếp chừng chạc hào phóng, tài sản không tồi, tôi thật ngạc nhiên tự hỏi sao cậu ấy lại muốn cưới Bạch Tuyết làm vợ đây? Không phải chỉ muốn vui đùa thôi chứ?"

"Không đâu mà, người ta có thành ý nên mới muốn kết hôn, thậm chí anh ta còn dẫn con trai mình đến đây nữa rồi. Bà cũng đừng nghĩ nhiều nữa." Ba Bạch an ủi.

**

Bạch Tuyết chạy như bay xuống lầu, vừa xuống bậc thang cô lại bị lệch chân nên ngã xuống. Cũng may nhờ có Tư Hoài Dương kịp bước đến ôm lấy cô.

"Cậu cẩn thận một chút." Tư Hoài Dương vừa đỡ Bạch Tuyết, vừa gõ đầu cô một cái, nói: "Vội vội vàng vàng làm gì, té ngã, trầy trụa mặt mày, cậu đừng cứ ý vào đó như vậy."

Bạch Tuyết đánh một quyền vào vai Tư Hoài Dương, tâm tình thoải mái vì bên cạnh cô luôn có thanh mai trúc mã cười giỡn khiến....ddlqqqd...lòng cô quên hết mọi ưu phiền.

Tư Hoài Dương luôn có loại ma lực này, luôn có thể làm biến mất các loại tâm tình không vui, có thể khiến cô vui vẻ chỉ trong nháy mắt.

Lên xe Tư Hoài Dương, hai người đấu võ mồm một lúc, sau đó Bạch Tuyết mới đề cập vào chuyện chính.

"Cậu không sợ bạn gái ghen à?" Bạch Tuyết cười hì hì hỏi.

"Yên tâm, Nhị Nhị không rảnh rồi như cậu, cô ấy có chuyến bay rồi." Tư Hoài Dương trêu đùa nói.

Thì ra bạn gái có việc nên cậu ấy mới lén lút tìm cô. Trong lòng Bạch Tuyết bất chợt có cảm giác lạ, giống như cô là tiểu tam đi trộm người yêu của người khác vậy.

"Tớ tìm cậu uống rượu, thứ nhất là muốn cảm ơn, thứ hai là để ăn mừng." Tư Hoài Dương bắt đầu lái xe, cũng thu hồi nụ cười, chân thành nói: "Nếu không có cậu giúp đỡ thì lần này gia đình tớ"

"Aida, tớ buồn nôn rồi đây." Bạch Tuyết cười khẽ, đẩy vai Tư Hoài Dương nói: " Chúng ta làm bạn bè cũng nhiều năm rồi, nói cảm ơn thật khách khí chi bằng cậu khao tớ một bữa là được."

Tư Hoài Dương cười ha hả.

Hai người thanh mai trúc mã cứ ngây thơ cười đùa mà không để ý đến một chiếc xe vẫn luôn theo đuôi sau xe họ.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 80: Hôn Nhân Là Một Âm Mưu

Cửa phòng tổng giám đốc tập đoàn PLO bị người khác dùng lực đẩy ra, còn thư ký Trương lo lắng chạy theo sau kẻ đang xông vào.

Đang cùng một vị trưởng phòng bàn công việc, Nhiếp Phong quay đầu nhìn về phía người hung hăng đang tiến vào kia.

"Xin lỗi tổng giám đốc Nhiếp, tôi không thể ngăn được cô ấy....." Thư ký Trương áy náy nhìn cấp trên.

Nhiếp Phong chỉ gạt đầu một cái, cũng ra hiệu ý bảo vị trưởng bộ phận kia đi ra ngoài.

Khi cửa phòng làm việc đóng lại, sắc mặt Nhiếp Phong cũng trầm xuống.

Đái Kiều Nhu cũng lao về phía trước bàn làm việc, dùng sức vỗ hai bàn tay mình lên mặt bàn, gầm nhẹ nói: "Không ngờ Diệc nd da n*****Sóc***Là*****Ta*****l e q u u y d o n, anh lại sai người phụ nữ kia đến bắt cóc Học Văn."

Nhiếp Phong cũng đứng lên, toàn thân toả ra hơi thở lạnh lùng, khiến Đái Kiều Nhu vốn đang tức giận lại giật mình rút tay lại.

"Bắt cóc Học Văn sao?" Anh lạnh lùng hừ một tiếng, nói: "A, cô cũng nên cảm ơn tôi vì không mời luật sư và cảnh sát trực tiếp đi đến khách sạn

VIP để bắt Học Văn đấy, kéo không cô lại mất thể diện vì bản thân được đăng lên đầu trang báo."

Đái Kiều Nhu khẽ cắn răng, phần hận nói: "Học Văn cũng là con trai tôi, thân làm mẹ muốn giữ con mình mấy ngày mà cũng không được sao?"

"Cô nhớ nó đến nỗi không cho nó đi học luôn sao? Hơn nữa lại không cho tôi và mẹ tôi đến thăm nó." Nhiếp Phong dùng sức đập một đấm xuống bàn khiến Đái Kiều Nhu sợ hãi lui lại hai bước "Hay là cô còn có dụng ý khác?"

Đái Kiều Nhu nhìn chằm chằm Nhiếp Phong một hồi lâu, im lặng một lát trầm nghĩ, cô đương nhiên có ý đồ khác rồi.

Cô muốn ngăn cản Nhiếp Phong kết hôn, ngăn cản Nhiếp Phong đưa về một người mẹ kế để chăm sóc Học Văn.

Mím chặt môi nhìn gương mặt lạnh lùng của Nhiếp Phong hồi lâu, Đái Kiều Nhu hất cằm lên, mạnh mẽ nói: "Lần này tôi từ Pháp trở về, đầu tiên muốn mời luật sư để giành lại quyền nuôi dưỡng Học Văn."

Nhiếp Phong cười lạnh nhìn Đái Kiều Nhu chậm rãi lắc đầu, trong mắt rõ ràng thể hiện vẻ khinh bỉ.

"Rose, cô cũng đừng tự rước họa vào thân, cũng đừng ép mình đến bước đường cùng. Nếu cô muốn nhận được quyền nuôi dưỡng Học Văn thì năm năm trước cô đã giành rồi chứ cần gì phải đợi năm năm sau mới tới đây để tranh quyền nuôi dưỡng." Nhiếp Phong đi vòng qua bàn làm việc đi về hướng Đái Kiều Nhu đang đứng, còn cô cứ liên tục lùi về phía sau "Tôi biết rõ cô đang nhớ điều gì, cũng biết rõ cô nghĩ gì nhưng tôi khuyên cô đừng quá tham lam tránh cho cuối cùng chỉ còn hai bàn tay trắng."

Đái Kiều Nhu bị khí thế lạnh lùng của Nhiếp Phong áp bức nên cô bắt đầu lo lắng, nói: "Nhưng..... Nhưng nếu anh kết hôn, anh sẽ rất nhanh có

con, đến lúc đó..... đến lúc đó Học Văn....."

"Học Văn chính là con tôi, cũng đã có tên trong sổ hộ tịch. Vì thế, cô cũng sẽ không thắng nổi tôi khi muốn tranh giành nó. Còn tôi, sau khiDie nd da n*****Sóc***Là*****Ta*****l e q uu ydo n,kết hôn, tôi có con hay không cũng chưa biết được, có lẽ tôi chỉ có mỗi Học Văn mà thôi." Nhiếp Phong lạnh lùng nói: "Dù thế nào thì việc này cũng không liên quan đến cô."

"Anh..... Nếu anh bảo đảm sau khi kết hôn không có con mà con anh chỉ có Học Văn thôi thì..... tôi sẽ không tranh quyền nuôi dưỡng nó nữa." Đái Kiều Nghiên uy hiếp nói: "Nếu không giữ lời thì tôi sẽ mang Nhiếp Học Văn rời khỏi đây."

Nhiếp Phong liếc mắt nhìn Đái Kiều Nghiên với ánh mắt chán ghét, nói: "Tương lai Học Văn sẽ được thừa kế di sản này, nó và cô cũng không có quan hệ gì nên cô cũng đừng vọng tưởng."

Đái Kiều Nhu lạnh lùng cười nói: "Tôi chính là mẹ của Học Văn. Nếu tôi không chiếm được tài sản của Nhiếp Vân thì người khác cũng đừng hòng."

Lúc này Nhiếp Phong cũng không muốn mình lại quan tâm đến Đái Kiều Nhu nữa, mấy năm trước người phụ nữ này cũng đã bộc lộ ra bản chất vô sỉ nên giờ dù anh có nói nhiều cũng chỉ vô ích.

"Cô ra ngoài đi. Tôi đề nghị tốt nhất cô mau trở lại nước Pháp quản lý công ty của cô đi. Nếu không, sẽ có một ngày, đột nhiên công ty cô sẽ phải đóng cửa, cô cũng không về kịp để xử lý tình hình đâu." Trong lời của anh mang ý khác.

Đái Kiều Nhu cắn chặt răng, sao cô lại không hiểu ẩn ý trong lời nói của Nhiếp Phong chứ? Nhưng lúc này cô không cam lòng.

"Nhiếp Phong, tôi thật sự thương hại thay vợ tương lai của anh. Cô ấy cũng sẽ gặp tình cảnh giống tôi và Kiều Nghiên mà thôi. Tôi sẽ chống mắt lên xem hôn nhân của các người duy trì được bao lâu ...Ha ha." Đái Kiều Nhu cười điên cuồng và xoay người bước ra khỏi phòng.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 81: Để Tôi Kể Cho Cô Nghe Một Câu Chuyện Cũ

Gần đây Bạch Tuyết và Nhiếp Phong cũng rất bận. Một người bận việc tổ chức buổi lễ kỷ niệm thành lập của tập đoàn, một người lo chuyện quản lý về kinh tế. Thời gian họ gặp nhau quả thật rất ít.

Cũng chính vì như thế, Bạch Tuyết mới có cảm giác thở phào nhẹ nhõm.

Tư Hoài Dương vẫn thường xuyên gọi điện thoại đến nhà để trò chuyện, đùa giỡn nhưng Bạch Tuyết cũng cảm nhận rõ ràng khoảng cách giữa bọn họ ngày càng lớn. Mà nguyên nhân không cần nói ra ai cũng biết.

Mặc dù có chút thương hại cậu ấy nhưng Bạch Tuyết chỉ biết than nhiên đón nhận. Dù sao cô và Tư Hoài Dương thật sự trong sáng, nếu hai người bị hiểu lầm là tình nhân thì thật sự trong lòng cảm thấy rất khó chịu.

Gió êm sóng lặng, cuộc sống cứ thế trôi qua, Bạch Tuyết cũng từ từ buông lỏng mình. Cô làm việc cũng vui vẻ, lại có cảm giác làm việc cực tốt như khi làm việc ở Bắc Kinh lúc trước.

Vào ngày lễ kỷ niệm Tuyên Hòa, các lãnh đạo cấp cao của tập đoàn cũng đến chúc mừng mà Nhiếp Phong là người cao nhất đứng ở giữa khán đài thể hiện vị trí lãnh đạo cấp cao.

Bạch Tuyết chỉ là nhân viên nên đứng ở dưới. Cô nhìn bóng dáng Nhiếp Phong cao lớn, mạnh mẽ lại đẹp trai hút hồn mà trong lòng cũng

cảm thấy tự hào. Thật sự đây là lần đầu tiên cô nghiêm túc đứng nhìn anh từ xa như thế này.

Thời gian bốn năm, dường như anh chẳng thay đổi gì, vẫn là một người đàn ông nho nhã Trung Quốc mang đậm hơi thở quý tộc England, vẫn đáng người đẹp trai có thể quyến rũ không ít phụ nữ. Thậm chí anh chẳng cần làm gì cũng có thể cuốn hút ánh nhìn của người khác về phía mình.

Nhiếp Phong vốn đang nghe quản lý báo cáo, anh tựa như cảm thấy ánh mắt Bạch Tuyết đang nhìn mình. Vì vậy anh khẽ ngước đầu lên nhìn về hướng cô đang đứng.

Ầm! Lòng Bạch Tuyết bỗng cảm thấy nặng nề, cô bị giật mình đến nỗi cô không nhận được đưa tay để lên ngực mình để giữ bình tĩnh.

Hai người, một người trên sân khấu, một người đứng ở dưới nhìn nhau. Dường như Bạch Tuyết có thể nghe được tiếng tim mình đập thật lớn.

Nhiếp Phong khẽ nâng khóe môi, mỉm cười với cô. Sau đó anh quay đầu trở lại tiếp tục trò chuyện với các lãnh đạo.

Ôi trời! Bạch Tuyết lấy tay che mặt, cô..... Mới vừa rồi cô giống như những phụ nữ hoa si rồi.

Tình cảm đối với người đàn ông này không hề giảm bớt mà ngược lại hình như càng ngày càng sâu đậm hơn rồi.

**

"Chúc mừng cô, buổi lễ chúc mừng Tuyên Hòa cũng không tệ lắm." Đái Kiều Nghiên đi đến chỗ ngồi gần Bạch Tuyết, hờ hững nói: "Nhưng lần này rõ ràng tổng giám đốc Nhiếp đã nâng đỡ cô, chứ nếu không, với năng lực của cô, tôi nghĩ....."

"Quản lý Đái, hiện giờ cô muốn đặt vấn đề với tổng giám đốc Nhiếp và mấy lãnh đạo cấp cao đang đứng trên kia hay với tôi đây?" Bạch Tuyết ngẩng đầu lên không chút hoang mang nói: "Cô nên cẩn thận lời nói của mình thì hơn."

Đái Kiều Nghiên giận đến cắn răng nhưng lại không tìm ra cách nào hả giận. Lần trước cô phát giận thì bị Nhiếp Phong bắt được khiển trách một trận.

Cô không cam lòng nhìn Bạch Tuyết đứng ở đây đắc ý, Đái Kiều Nghiên bĩu môi, nhỏ giọng nói: "Cô cũng đừng vui vẻ quá sớm, tôi nghe chị tôi nói chuyện của cô rồi. Nếu cô không chịu nghe lời khuyên của chị tôi mà vẫn cố chấp muốn gả cho anh ta thì sớm muộn gì cô cũng sẽ hối hận."

Bạch Tuyết chán ghét ngẩng đầu, nói: "Hôn nhân là chuyện của chính tôi. Tôi có cầu xin quản lý giúp đỡ sao? Cám ơn cô và người chị có lòng dạ khó đoán của cô đã cho lời khuyên."

"Bạch Tuyết, cô thật ngốc." Đái Kiều Nghiên không khách khí buông lại những lời này và xoay người ra khỏi phòng làm việc.

Thật đáng ghét! Bạch Tuyết giận đến nổi ném cây bút đang cầm trong tay, nhìn chăm chăm bóng lưng Đái Kiều Nghiên.

Là quản lý thì ngon lắm sao? Có thể mắng chửi người khác sao?

Đột nhiên, Bạch Tuyết nghĩ đến việc Đái Kiều Nghiên là vợ cũ của Nhiếp Phong vẫn còn là một bí mật, thậm chí trong công ty chẳng ai biết việc đó. Vì sao chứ? Nếu cô gả cho Nhiếp Phong thì cô có giống như vậy không đây?

Nghĩ đến điểm này, chân mày Bạch Tuyết cau lại.

Ngược lại cô rất mong mình sẽ được giống như thế. Cô không muốn người khác gọi mình là “phu nhân”. Chẳng phải lúc đầu Nhiếp Phong nói cô sẽ chăm sóc mẹ anh và Học Văn đó sao? Cô thật sự không biết mình nên làm gì trong căn nhà đó.

Điện thoại trên bàn vang lên, Bạch Tuyết cầm lên, nói: "Chào cô, Bạch Tuyết."

"Bạch Tuyết, vì cảm ơn cô đã giúp Học Văn trốn thoát, tôi sẽ kể cho cô nghe một câu chuyện cũ." Đái Kiều Nhu nở nụ cười, tiếp tục nói: "Nếu như cô muốn nghe thì đến quán cà phê ở lầu ba. Còn nếu không muốn nghe thì tôi cũng không miễn cưỡng, nhưng cô sẽ hối hận đấy."

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 82: Chuyện Cũ - Sự Thật Mà Cô Không Biết

Cô thật không muốn nhưng lòng hiếu kỳ dẫn đưa Bạch Tuyết đến quán cà phê ở tầng ba.

Lạnh lùng ngồi trước mặt Đái Kiều Nhu, Bạch Tuyết nhàn nhạt nói: "Cô muốn kể chuyện gì?"

Sao chị em nhà họ Đái lại luôn cố chấp, lúc nào cũng muốn cho cô "lời khuyên" như thế? Bạch Tuyết cảm thấy trong đó phải có nguyên nhân gì đó.

Mặc dù chị em nhà họ Đái bày ra bộ dáng khoan dung nhưng thực chất là muốn khích bác cô mới đúng. Tuy vậy, lòng hiếu kỳ trong lòng cô khiến cô không cách nào bình tĩnh được.

Đái Kiều Nhu bưng ly lên uống một hớp cà phê, hé miệng cười cười.

"Tôi cứ nghĩ rằng cô sẽ không tới đây." Đái Kiều Nhu ưu nhã nói: "Tôi thừa nhận lần trước mời cô đến khách sạn là một chuyện thất sách."

"....." Đáy lòng Bạch Tuyết cười lạnh mà cô cũng im lặng không nói tiếng nào.

"Tiểu thư Bạch còn trẻ tuổi lại sớm thích Nhiếp Phong, cho nên cũng không muốn nghe tôi nói thêm bất cứ điều gì. Nhưng tôi vẫn có một

chuyện muốn giải thích những hiểu lầm giữa hai chúng ta." Đái Kiều Nhu để ly xuống trịnh trọng nói.

"Hiểu lầm?" Bạch Tuyết chau mày, nói: "Tôi lại không biết mình hiểu lầm cái gì."

Đôi tay mềm mại của Đái Kiều Nhu để chung một chỗ, nhìn vào mắt Bạch Tuyết nhẹ giọng nói: "Tiểu thư Bạch, có phải cô cho rằng tôi với Nhiếp Phong có điều gì đó mập mờ hay là tôi và anh ấy đã từng có mối quan hệ tình cảm gì đó? ... Chuyện cũ?"

Bạch Tuyết sửng sốt, cũng không ngờ Đái Kiều Nhu lại hỏi thẳng mình như vậy, trong nhất thời cô cũng không biết mình phải trả lời thế nào.

Qua ánh mắt và biểu hiện của Bạch Tuyết, Đái Kiều Nhu liền hiểu rõ suy đoán của mình là đúng.

Ngay cả Bạch Tuyết có cá tính mạnh mẽ, cơ trí nhưng cũng không thể vượt qua sự kín đáo, giáo hoạt của Đái Kiều Nhu.

Mí mắt rũ xuống, Đái Kiều Nhu tỏ vẻ mình rất bất đắc dĩ nói: "Tiểu thư Bạch, cô thật sự đã hiểu lầm rồi, thật ra tôi và Nhiếp Phong không phải có mối quan hệ nào khác, nói cách khác hai chúng tôi giống như là kẻ thù."

"Kẻ thù?" Chân mày Bạch Tuyết nhíu chặt, nói tiếp: "Hai người....."

"Từ đầu đến cuối, tôi chỉ yêu thích một người thôi, đó là Nhiếp Vân không phải Nhiếp Phong." Giọng Đái Kiều Nhu vẫn đều đều nói: "Nhưng hai anh em Nhiếp Vân và Nhiếp Phong lại yêu cùng một người phụ nữ..... Ấy ấy, cô chớ hiểu lầm, người đó không phải tôi."

Không..... Không phải Đái Kiều Nhu sao? Nhưng Nhu Nhu và Rose.....

Đái Kiều Nhu thở dài, lại uống một hớp cà phê, trông có vẻ cực kỳ phiền muộn.

"Tôi hiểu tiểu thư Bạch nhất định rất ghét tôi nhưng chẳng qua trong lòng tôi cũng không muốn cô lại rơi vào vết xe đổ của Kiều Nghiên mà thôi."

"Tại sao cô giúp tôi?" Bạch Tuyết nghi ngờ nhìn Đái Kiều Nhu. Cô không tin một người phụ nữ vốn ghét mình lại nguyện ý muốn giúp đỡ mình.

Mắt Đái Kiều Nhu nhìn thẳng Bạch Tuyết đang ngơ ngẩn ngồi đó như có điều suy nghĩ, hồi lâu cô ấy mở miệng nói: "Tôi không phải mẹ ruột của Học Văn, chuyện này cô biết không?"

Bạch Tuyết giống như người mới vừa bị thiên lôi đánh trúng, cô trợn to hai mắt nhìn Đái Kiều Nhu.

"Ha ha, xem ra Nhiếp Phong cũng chưa dám nói sự thật với cô. Tiểu thư Bạch, cô thật quá ngây thơ, chưa hiểu hết về người đó mà lại dám kết hôn với anh ta?"

Bởi vì..... Bởi vì anh ta nắm được yếu điểm của cô.

"Mặc dù tôi là vợ của Nhiếp Vân nhưng người Nhiếp Vân yêu không phải là tôi." Giọng Đái Kiều Nhu có chút lạnh lùng "Nhiếp Học Văn chính là kết quả tình yêu của Nhiếp Vân và người phụ nữ mà anh ta yêu mến. Nhưng người phụ nữ đó lại không phải là vợ của Nhiếp Vân. Bên cạnh đó, người phụ nữ đó cũng là người mà Nhiếp Phong thầm yêu mến. Nói chính xác là hai anh em cùng thích một người phụ nữ, mà anh trai lại có thể cùng cô ấy sinh đứa bé..... Chuyện này có thú vị không? "

Đôi môi Bạch Tuyết khẽ run, đôi tay đang để trên đùi nắm chặt thành quyền, móng tay cào vào lòng bàn tay đau nhói.

"Vậy nhẫn kết hôn có khắc chữ Nhu Nhu và Rose....." Cô nghĩ ngay lúc Nhiếp Phong kêu tên Nhu Nhu và thời điểm cô nhìn thấy mặt nhẫn kết hôn có chữ Rose.

Ánh mắt Đái Kiều Nhu chợt lóe sáng, không cách nào che giấu thù hận, nói: "Nhu Nhu này không phải Nhu Nhu kia, đã vậy còn khắc tên Rose lên nhẫn kết hôn....." Cô cắn chặt hàm răng nói không ra lời.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 83+1: Chống Đối (Phần 1)

Một ngón tay thon dài hung hăng đẩy sau ót Bạch Tuyết khiến cô không chịu nổi ngả đầu về phía trước.

"A!" Bạch Tuyết vịn cổ, ngẩn người, trừng mắt nhìn người đang gây họa cho mình.

Nhiếp Phong trong trang phục England bưng ly cà phê lên uống, ánh mắt sáng lấp lánh có hồn đang nhìn chăm chăm Bạch Tuyết. Nãy giờ anh chú ý cô ngẩn người cũng qua hai ba phút rồi.

Xoa ót mình hồi lâu, Bạch Tuyết nhẫn nhịn che giấu tâm sự trong lòng, cúi đầu tập trung ăn điểm tâm.

Để ly xuống, giọng Nhiếp Phong nhàn nhạt nói: "Có chuyện gì thì nói ra, không cần giấu giếm, nếu không sau này chúng ta rất khó sống chung với nhau."

Anh đã cố tình giành phần thua thiệt về mình rồi.

Bạch Tuyết nhét vào miệng mình một miếng trứng lớn, vừa nhai vừa trợn to mắt.

Đái Kiều Nhu nhất định cho rằng cô sẽ giấu Nhiếp Phong chuyện bí mật kia, sẽ cho rằng cô sẽ tự rời bỏ Nhiếp Phong, không muốn kết hôn cùng người đàn ông đã giấu diếm cô quá nhiều bí mật sao?

Nhưng..... Cô không có đường lựa chọn, bất luận cô phản kháng thế nào, bất luận anh có giấu diếm bao nhiêu bí mật thì cô vẫn phải kết hôn với anh.

Bạch Tuyết trầm mặc khiến Nhiếp Phong cảm thấy lạ lùng. Anh nhìn cô yên lặng ăn cháo, ăn bánh trứng mà bỗng cảm thấy khó chịu trong lòng, lông mày anh khẽ nhướng lên.

"Có phải có chuyện gì xảy ra hay không?" Buông đĩa trong tay xuống, dù bận nhưng anh vẫn ung dung ngồi thẳng nhìn Bạch Tuyết "Đái Kiều Nhu đã trở về Pháp rồi, Đái Kiều Nghiên cũng sẽ không kiếm chuyện với em nữa, ba mẹ cũng đã đồng ý việc chúng ta kết hôn..... Hiện tại chỉ còn *..Sóc...dllllquyydon*việc mẹ anh đến gặp mặt ba mẹ em và hẹn ngày lành tháng tốt để cử hành hôn lễ thôi. Em còn thấy có gì không ổn sao? Hay là vì việc anh giúp đỡ Tư Hoài Dương để công ty nhà cậu ta có thể tiêu thụ được xe hơi?"

Bạch Tuyết cũng buông đĩa trong tay mình, ngẩng đầu nhìn Nhiếp Phong, nói: "Em không hiểu những thứ này."

Bất luận anh ta dùng cách gì để giúp đỡ Tư Hoài Dương, để nhà họ Tư có thể tự mình từng bước đứng lên thì cô cũng cảm ơn anh rất nhiều rồi.

"Vậy vì sao em không vui?" Nhiếp Phong có chút không vui hỏi.

Tối hôm qua, cô ngủ lại trong căn hộ của anh, chuyện chăn gối đương nhiên cũng không thể thiếu nhưng Nhiếp Phong lại rõ ràng cảm thấy Bạch Tuyết đang hoảng hốt chuyện gì đó.

"Không phải." Bạch Tuyết cắn môi, rũ mắt xuống, nhẹ giọng nói: "Chỉ là công việc ở Tuyên Hòa cũng kết thúc, đột nhiên cảm thấy có chút rảnh rỗi."

"Rảnh rồi sao?" Nhiếp Phong chau mày cười nói: "Đừng quên hai tháng sau chúng ta sẽ phải kết hôn, rất nhiều chuyện cần làm đấy."

"Ừ....." Bạch Tuyết đưa bồn đôi đĩa trên bàn, trầm ngâm một lát lại cẩn thận hỏi: "Nhiếp Phong, anh kết hôn với em cũng chỉ vì em thích hợp làm chuyện đó hơn những người phụ nữ khác sao? Lúc đầu Đái Kiều Nghiên....."

Tiếng chân ghế ma sát lên sàn nhà nghe thật chói tai, cắt đứt lời nói của Bạch Tuyết. Nhiếp Phong đẩy ghế ra đứng lên, đôi đĩa cũng chột rơi xuống.

Bạch Tuyết khẩn trương ngẩng đầu lên, nhìn Nhiếp Phong lượm chiếc đĩa lên và bắt đầu dọn dẹp. Nhiếp Phong tức giận sao?

"Được rồi, em sẽ kết hôn với anh đấy." Bạch Tuyết cũng đứng lên, đưa tay ngăn cản Nhiếp Phong đang dọn dẹp bát đĩa "Em biết rõ hôn nhân của chúng ta không phải dựa trên nền tảng là tình yêu, cũng chỉ là có điều kiện đôi bên cùng có lợi mà thôi. Nhưng..... Chuyện đó anh cũng đừng để trong lòng, đây là lần đầu tiên em kết hôn nên có chút lo lắng."

Âm thanh chén đĩa va vào nhau nghe đến đình tai nhức óc, Nhiếp Phong thở dài đi tới bên cạnh cô giúp cô dọn dẹp bàn.

Người phụ nữ này quá thật thà, rất dễ dàng nhìn thấu tâm sự trong lòng cô.

Mà anh thích tính cách này của Bạch Tuyết, đồng thời cũng phiền não vì chính mình không thể thành thật bày tỏ quá khứ của mình với cô.

Nếu như là một người phụ nữ có mưu mô xảo quyệt, có lẽ họ sẽ từ từ nói bóng nói gió cố moi ra quá khứ của anh và anh cũng có thể từ từ bày tỏ cho đối phương biết bí mật trong lòng mình. Nhưng với người phụ nữ trước

mặt anh đây, nếu anh không giải thích rõ ràng, anh chỉ sợ cô ăn không ngon, ngủ không yên.

Bạch Tuyết rửa chén đĩa xong, sau đó bưng trà ngon trở lại phòng khách, ngồi xuống ghế salon đối diện Nhiếp Phong.

Hôm nay là Chủ nhật, Nhiếp Phong cố ý để mình rảnh rỗi vì muốn đi thử áo cưới với cô.

"Tới đây, ngồi bên này." Nhiếp Phong vỗ vào vị trí chỗ ngồi bên cạnh mình.

Bạch Tuyết liếc mắt nhìn chỗ ngồi bên cạnh Nhiếp Phong, ánh mắt như gần như xa "Chúng ta..... Chúng ta ra ngoài thử áo cưới đi, còn phải đi chụp hình nữa." Nói xong, cô vội vã xoay người đi lấy áo khoác và ví da.

**

Cô đang tránh né anh, tránh né tầm mắt của anh, cố tình không nhìn mặt anh cũng như không nghe những lời anh nói.

Nhiếp Phong cũng không muốn ép buộc Bạch Tuyết nói gì, anh vẫn một lòng phối hợp với cô thử áo cưới, cũng như góp ý về cách trưng bày chi tiết ảnh cưới.

Bận rộn hơn nửa ngày, cũng đi đến khu trung tâm thương mại sắm sửa không ít đồ nên hai người vô cùng mệt mỏi cùng ngồi ở trong phòng ăn.

Còn Bạch Tuyết cũng tạm thời quên đi câu “chuyện cũ” mà Đái Kiều Nhu đã kể nhưng cô vẫn không giấu được vẻ mặt cau có như có điều cần suy nghĩ của mình khi đứng trước mặt Nhiếp Phong.

"Em định lấy khuôn mặt này để nhìn anh như thế suốt cả ngày hay sao?" Nhiếp Phong uống một hớp nước trên đĩa nói: "Hay là em định lấy

khuôn mặt này nhìn anh cả nửa đời sau?"

Bạch Tuyết sững sốt, ngẩng đầu nhìn Nhiếp Phong, lại giơ tay lên sờ mặt mình "Em..... Em chỉ là một mối thôi."

"Nếu mệt rồi thì ăn cơm xong, chúng ta nên về nhà thôi." Nhiếp Phong nhàn nhạt nói "Sau khi về nhà, anh hi vọng em có thể nói tâm sự với anh hoặc là chúng ta có thể nói ngay ở đây cũng được."

Bạch Tuyết suy sụp, thật sự cô nhẫn nại đến ngày hôm nay đã là cực hạn. Trong lòng cô thật sự chẳng vui vẻ gì.

"Trước khi Đái Kiều Nhu về nước Pháp, cô ấy có hẹn gặp em một lần." Bạch Tuyết quyết định thẳng thắn nói chuyện với Nhiếp Phong một lần "Cô ấy cũng có nói về quan hệ giữa anh và hai chị em nhà họ Đái, cũng có nhắc đến chuyện tình cảm giữa anh trai anh và một cô gái. Em biết khơi gợi quá khứ là một hành động rất ngu xuẩn nhưng một khi đã quyết định làm vợ anh rồi thì tốt hơn hết là thẳng thắn với nhau vì tương lai chúng ta còn phải đối mặt với nhiều khó khăn. Em không muốn người khác xem em như con rối, nói gì em cũng chịu nhận. Làm vậy, em thật sự cảm thấy mình quá hèn nhát."

Nhiếp Phong gật đầu một cái, đồng tình nói: "Nói tiếp."

Bạch Tuyết hít một hơi thật sâu, cảm thấy thái độ của Nhiếp Phong cũng không tệ lắm. Cô muốn rộng mở cánh cửa lòng, nói ra tất cả những uất ức trong lòng mình.

"Vậy tại sao anh không nói cho em biết Học Văn không phải con trai anh, mà cũng không phải con trai của anh trai anh và Đái Kiều Nhu?" Bạch Tuyết cảm thấy chuyện này vô cùng quan trọng.

"Học Văn là con cháu của nhà họ Nhiếp, ba nó chính là anh trai anh, còn mẹ nó là ai thì có quan trọng gì sao?" Nhiếp Phong dùng lời nói nhẹ

nhà như gió thổi ngược lại Bạch Tuyết.

Trong phút chốc Bạch Tuyết kinh ngạc há hốc miệng, đáy lòng *..Sóc...d!!!!quyydon*bỗng có cảm giác lạnh lẽo.

Thật vô tình, tại sao anh ta lại trả lời như thế? Chẳng lẽ bọn họ chỉ cần có đứa trẻ mà không cần biết mẹ nó là ai sao?

"Dù sao anh và anh trai anh cũng cùng thích người phụ nữ đó. Vậy giờ anh biết cô ấy ở đâu không?" Bạch Tuyết giận tái mặt chất vấn Nhiếp Phong.

Còn Nhiếp Phong đối tư thế ngồi, sắc mặt cũng dần dần âm trầm "Không sai, anh biết mẹ Học Văn lúc du học ở Anh. Nhưng sau đó, cô ấy phải lòng anh trai anh và sinh ra Học Văn. Còn việc hiện giờ cô ấy ở đâu, anh không biết."

Tuy ngoài mặt, Nhiếp Phong bình tĩnh che giấu cảm xúc nhưng trong đáy lòng đã bắt đầu dấy lên ngọn lửa.

Anh chỉ muốn từng bước sống qua ngày bởi vì anh rất bận rộn với công việc, không có thời gian nghĩ đến chuyện tình yêu nam nữ cũng không có thời gian xử lý chuyện tình cảm rối rắm như thế này.

Nhưng ưu thế của anh chính là Bạch Tuyết cũng yêu anh. Mà khi Bạch Tuyết cần anh giúp đỡ cho Tư Hoài Dương thì đây cũng là ưu thế của anh.

Bất luận Bạch Tuyết thích anh ở điểm nào. Chỉ cần cô có thể an phận làm vợ anh, cố gắng bảo vệ Học Văn không bị ai cướp đi và không cần đòi hỏi về tình yêu với anh thì bất luận chuyện gì anh cũng có thể chấp nhận.

Vô tình, anh thật sự quá vô tình rồi.

Bạch Tuyết uống hớp nước để kiềm chế sự tức giận trong lòng mình.

"Nhiếp Phong, em muốn hỏi anh một câu." Hai mắt như có lửa của Bạch Tuyết bình tĩnh nhìn Nhiếp Phong, nói: "Rốt cuộc trong lòng anh, phụ nữ có tồn tại hay không, hay chỉ để thoả mãn vấn đề sinh lý, hay là chỉ để có con nối dõi tông đường, hoặc là thoả mãn lòng tự cao tự đại của anh hay là chỉ để làm anh vui vẻ trong những lúc nhàm chán? "

Thật ra cô vẫn còn muốn nói thêm một câu: hay là anh chỉ muốn thoả mãn tính ích kỷ của mình mà bỏ qua tình yêu?

Lúc này nhân viên phục vụ bắt đầu mang thức ăn lên, cuộc nói chuyện giữa hai người tạm thời bị gián đoạn.

Đến khi món ăn đã được sắp xếp ngay ngắn trên bàn, hai người trầm ngâm, không ai nói với ai lời nào.

Đang khi Bạch Tuyết cho là không thể có được đáp án, bởi vì vấn đề quá phức tạp, nhưng khi người phục vụ dọn món cuối cùng lên bàn và rời đi thì Nhiếp Phong lại lên tiếng.

"Vấn đề của em rất nhàm chán nhưng anh có thể cho em biết đáp án." Nhiếp Phong cầm đũa lên, lạnh lùng nói: "Đối với anh, phụ nữ không là gì cả."

"Anh!" Bạch Tuyết cảm thấy tim mình như ngừng đập, giận đến nỗi hốc mắt cũng nóng lên.

Anh ấy chính là đang vũ nhục cô sao? Chính là muốn tuyên bố rằng cô đừng nằm mơ giữa ban ngày, cũng chớ si tâm vọng tưởng rằng anh ta sẽ ban bố tình yêu cho mình sao?

Gắp một miếng gà xé phay đưa đến miệng Bạch Tuyết, Nhiếp Phong nhoẻn miệng cười "Bởi vì anh là người đàn ông đã có vị hôn thê, nếu như

còn có quan hệ phức tạp đối với phụ nữ khác thì không phải anh thật có lỗi với em sao?"

Hả? Bạch Tuyết khẽ nhếch miệng nhỏ nhắn của mình. Trong lúc ánh mắt chứa đầy oán giận mà nước mắt sắp tuôn ra, thì lại nghe được lời nói đầy tình tứ của Nhiếp Phong khiến cô trở nên ngây dại.

Thừa dịp cô ngây người, Nhiếp Phong nhét miếng thịt gà vào miệng Bạch Tuyết, sau đó vì thấy khuôn mặt ngây dại của cô đang nhìn mình mà tâm trạng anh bỗng thấy vui vẻ.

Nhìn Nhiếp Phong ăn uống vui vẻ, Bạch Tuyết cũng thôi, cô ử rử cúi đầu nhai miếng thịt gà xé phay trong miệng mình.

Tại sao lúc nào cô cũng bại trận hoàn toàn?

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 83+2: Chống Đối (Phần 2)

Thừa dịp Hoa Nhị Nhị có chuyến bay, hai người bạn thân lại lén lút gặp nhau.

Bạch Tuyết ngựa đầu uống hết nửa chai bia một lúc, thở dài tựa trên cánh tay mình, gương mặt tỏ vẻ mê man và phiền não.

Đang nốc chai bia, Tư Hoài Dương nghe được tiếng thở dài của Bạch Tuyết thì sợ hết hồn. Cậu trừng to mắt nhìn dáng vẻ người bạn thanh mai trúc mã trước mặt đang nửa chết nửa sống nằm dài ra bàn.

"Tiểu Bạch, cậu không sao chứ? Hiện giờ lại bắt đầu giả bộ làm Lâm Đại Ngọc, làm bộ thực nữ khiến người khác thương tâm sao? Cậu nên đưa ra bộ dáng này trước mặt tổng giám đốc Nhiếp chứ đừng làm ra vẻ mặt như vậy ở trước mặt tớ." Tư Hoài Dương trêu ghẹo nói.

"Đồ bệnh thần kinh." Bạch Tuyết nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn sang phía khác nói: "Không phải tớ giả bộ phiền não mà hiện giờ tớ thật sự rất phiền."

"Phiền não về việc gì?" Tư Hoài Dương chồm người tới, gần tới mức sắp hôn mặt đối phương, hỏi: "Hay cậu có bệnh sợ hãi tiền hôn nhân? Nhưng tớ nghe mẹ Bạch nói cậu và Nhiếp Phong đã sớm..... sớm làm việc kia rồi."

Bạch Tuyết giận đến nổi nhảy dựng lên, cô hung hăng ghì chặt cổ Tư Hoài Dương cắn răng nói: "Ngậm miệng chó của cậu lại." *Sóc... ddllleeequyyyd0000n* Biết người ta rất phiền hay không?

"Ai! Ui!" Tư Hoài Dương bị siết chặt cổ nên cậu lấy tay cổ hết sức thoát khỏi cánh tay của Bạch Tuyết.

"Hừ!" Sau khi Bạch Tuyết buông Tư Hoài Dương đang thở hồng hộc tựa như sắp chết, cô cầm chai bia và bắt đầu tu ừng ực.

Mẹ cũng thiệt tình, sao lại nói chuyện riêng tư của con gái mình với Tư Hoài Dương kia chứ?

Nhìn thấy Bạch Tuyết tu rượu mạnh vào người, lúc này Tư Hoài Dương mới nhận thức được rằng bạn tốt mình đang thật sự rất phiền não. Cậu bắt lại cổ tay để ngăn cản cô uống tiếp, lo lắng hỏi: "Đừng uống nữa, có chuyện gì thì nói với tớ, uống nhiều rượu cũng không giải quyết được vấn đề."

"A!" Bạch Tuyết uống cạn sạch chai bia cuối cùng, bất nhả ợ một hơi rượu, sau đó quay sang cười khúc khích với Tư Hoài Dương "Hoài Dương, chúng ta quen biết cũng nhiều năm, vậy sao cậu không yêu thích tớ, tại sao không muốn lấy tớ?" Thân thể Bạch Tuyết dựa sát vào người Tư Hoài Dương, miệng nhỏ nhắn đang oán trách cong lên như đang làm nũng hời.

Theo thói quen, bình thường hai người cũng tùy tiện nói giỡn như vậy, Tư Hoài Dương không để ý lấy tay mạnh mẽ đẩy khuôn mặt Bạch Tuyết ra xa.

"Cậu khi dễ tớ từ nhỏ đến lớn rồi, giờ có điên mới yêu thích cậu, chỉ có quỷ mới kết hôn với cậu." Tư Hoài Dương phản hận nói.

Nhớ lại thời ấu thơ, cậu ta vẫn còn sợ. Nếu ép buộc cậu lấy người phụ nữ này thì cậu thà tự sát còn hơn.

Bạch Tuyết vuốt lại tóc cười khúc khích: "Đấy, vậy cho nên cậu chỉ thích những người phụ nữ xinh đẹp như Hoa Nhị nhị thôi đúng không?"

"Người đàn ông nào mà không thích những cô gái dịu dàng xinh đẹp cơ chứ?" Tư Hoài Dương vừa uống nước vừa lẩm bẩm.

Đúng vậy, đàn ông nào mà..... không thích.....

Cầm chai bia trên bàn, Bạch Tuyết lại tiếp tục mở nắp và mạnh mẽ uống.

"Cậu và tổng giám đốc đang chiến tranh à?" Tư Hoài Dương bắt được cổ tay Bạch Tuyết ngăn không cho cô uống tiếp nài: "Tình nhân tranh cãi vốn là chuyện rất bình thường. Đàn ông sĩ diện, phụ nữ dịu dàng, mọi chuyện đều có thể giải quyết ổn thoả. Mặc dù nói việc đổ dành phụ nữ chính là trách nhiệm của đàn ông nhưng đối với loại đàn ông như Nhiếp Phong, cậu cũng nên mềm mại khéo léo ứng xử một chút."

Thật ra Tư Hoài Dương cũng hiểu tính khí ngang ngạnh lúc nóng lúc lạnh của Bạch Tuyết. Vì vậy, khi cô ấy có những loại hành động mâu thuẫn này thì cậu cũng biết có lẽ cô ấy và Nhiếp Phong có tranh cãi.

Bạch Tuyết đẩy tay Tư Hoài Dương ra, uống một ngụm lớn sau đó dùng chút lực để bình rượu trên bàn.

"Ai thèm giận đối anh ta?" Cô lại ợ một hơi rượu, ảo não nói: "Căn bản là tớ không thể dứt khoát hoặc là nói anh ta lạnh lùng nói ra những lời khiến tớ không thể không tức giận. Mà sau đó lại cười hì hì như không có việc gì mà làm hoà với tớ..... " Tớ rất buồn bực nha.

Tư Hoài Dương bĩu môi, khinh thường xem như không nghe rõ lời Bạch Tuyết than vãn.

"Xem ra ông trời vẫn có mắt, Tôn hầu tử phải gặp Như Lai phật tổ mới có thể hoá giải được." Tư Hoài Dương cười hì hì, nói đùa với Bạch Tuyết: "Cho nên Nhiếp Phong chính là trời cao phái tới để thu phục con khi cái nghịch ngợm này..... aida."

Còn không đợi Tư Hoài Dương nói xong, Bạch Tuyết liền nhảy dựng lên ghì chặt cổ cậu ta.

Chỉ mấy câu nói mà cậu ta bị đánh liên hồi không còn đường tránh né, đây chính là cách mà thanh mai trúc mã bọn họ vẫn thường đùa giỡn.

Vì đùa giỡn quá hồn nhiên nên họ cũng không để ý đến người khác đánh nhìn mình thế nào. Mà ngay ở quầy bar, có một người đàn ông đang cầm máy chụp hình bọn họ.

**

Hôm nay là một ngày thật quan trọng với gia đình họ Nhiếp. Chủ tịch tập đoàn PLO cũng là mẹ của Nhiếp Phong, Khúc Như Hoa sẽ đến ra mắt với ba mẹ Bạch Tuyết.

Từ sáng sớm, gia đình nhà họ Bạch đã bắt đầu bận tối mào tối mịt.

Còn Bạch Tuyết, dưới sự thúc giục của ba mẹ Bạch, cô bất đắc dĩ phải sửa soạn và đi xuống lầu.

"Ba Bạch, mẹ Bạch." Tư Hoài Dương đứng ở dưới lầu nhìn về hướng vợ chồng nhà họ Bạch đang vẫy tay chào "Hôm nay ba mẹ ăn mặc thật đẹp, khiến con còn nghĩ rằng hai người đang muốn hấp hôn. Ha ha ha."

Mẹ Bạch giận hờn, liếc mắt nhìn Tư Hoài Dương, nói: "Đứa bé này thiệt tình, dù sao hôm nay cũng cảm ơn con Tư Hoài Dương."

Nghe nói hôm nay là ngày gặp mặt giữa ba mẹ hai bên Nhiếp Phong và Bạch Tuyết nên Tư Hoài Dương xung phong nhận việc làm tài xế ở nhà mẹ Bạch.

Mặc dù nhà họ Bạch cũng có một chiếc xe nhưng ba Bạch lại quá khẩn trương. Vì thế, Bạch Tuyết dứt khoát nhờ Tư Hoài Dương đảm đương chức vụ tài xế.

Mà loại chuyện náo nhiệt này, Tư Hoài Dương tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Trên đường đến khách sạn, bọn họ cười đùa suốt buổi. Cuối cùng, xe cũng dừng lại trước cổng khách sạn và dưới sự chỉ dẫn của người hướng dẫn bọn họ cũng vào tới phòng tiệc.

Nhiếp Phong và Khúc Như Hoa cũng đã đến, nhìn thấy người nhà họ Bạch, anh cũng lịch sự đứng lên chào hỏi.

Bạch Tuyết khẩn trương đưa tay lên chào Nhiếp Phong, nhìn anh nở nụ cười thâm tình với mình, cô mới cảm thấy nhẹ nhõm.

Sau khi ngồi xuống, trên mặt Khúc Như Hoa cũng không có lấy một nụ cười.

Bạch Tuyết nhìn Khúc Như Hoa cũng cảm thấy căng thẳng, hết nhìn khuôn mặt nghiêm nghị của Khúc Như Hoa lại nhìn đến Nhiếp Phong, cảm thấy không khí có chút bất ổn.

"Hôm nay con mời hai bác đến đây vì muốn chính thức tuyên bố về việc cử hành hôn lễ giữa con và Bạch Tuyết....." Nhiếp Phong lúng túng mở miệng nói.

"Hôn lễ sao? Hôn lễ nào?" Đột nhiên Khúc Như Hoa lên tiếng cắt đứt lời nói của Nhiếp Phong "Nhiếp Phong, con không thể cưới một người phụ

nữ lẳng lơ như vậy để làm phu nhân của chủ tịch tập đoàn PLO."

Chỉ một câu nói mà khiến tất cả mọi người đều ngây người vì kinh ngạc. Mọi ánh mắt đổ dồn nhìn về phía Khúc Như Hoa.

"Mẹ?" Nhiếp Phong cau mày nhìn mẹ mình "Mẹ nói vậy là có ý gì? Hơn nữa trong trường hợp này....."

"Chính vì trong trường hợp này nên mẹ mới muốn vạch trần bộ mặt thật của một số người ham hư vinh." Khúc Như Hoa hừ lạnh nói, ánh mắt lạnh lùng quét qua vợ chồng nhà họ Bạch, Bạch Tuyết và Tư Hoài Dương nói tiếp: "Mẹ vốn định nói về phẩm hạnh cũng như đạo đức của cô gái này nhưng cũng ngại người ta nói gia đình mình kỳ thị xuất thân của cô ấy. Vì thế, mẹ mới quyết định nói ra ở đây."

Chuyện xảy ra quá đột ngột khiến Nhiếp Phong và Bạch Tuyết ứng phó không kịp, cả hai cùng trao đổi ánh mắt và sau đó cũng giận tái mặt.

Nhiếp Phong giận là bởi vì mẹ mình chưa từng phản đối việc hôn sự này của anh mà đột nhiên khi đến đây lại nói thế ở trước mặt ba mẹ Bạch Tuyết.

Còn Bạch Tuyết giận vì có lẽ nhìn thấy ba mẹ mình bị khinh thường, mà đối phương cứ ở đó trách cứ, sỉ nhục mình đòi hủy hôn.

"Phu nhân Nhiếp." Mẹ Bạch luôn nóng nảy nhưng khi đối mặt với tình huống này, bà bỗng cực kỳ bình tĩnh, lạnh lẽo nhìn Khúc Như Hoa nói: "Có chuyện gì thì cứ nói thẳng ra cho mọi người cùng biết, cũng không cần nói những lời lẽ chua ngoa để hòng nâng cao thân phận mình như vậy."

"Mẹ....." Nhìn gương mặt của mẹ mình, bên ngoài tuy bình tĩnh nhưng trong lòng đang tức giận thì Bạch Tuyết không biết nên nói gì lúc này.

Mẽ Bạch trừng mắt liếc con gái mình, cười lạnh nói: "Tôi không cần biết Nhiếp Phong được sinh ra trong một gia đình giàu có đến cỡ nào mà tôi và ba Bạch Tuyết cũng chỉ là một gia đình bình dân, chưa từng dạy dỗ con gái mình lừa gạt bịp bợm, cũng như những thói xấu mà bà mới vừa nói đây. Vậy không biết con gái tôi kém cỏi ở chỗ nào?"

Không khí lập tức hạ đến băng lạnh. Từng tế bào trên cơ thể của mỗi người như đang chuẩn bị ở trạng thái chiến tranh.

Khúc Như Hoa bị lời nói của mẹ Bạch chinh đến đau thương, nhất thời bị sặc, sắc mặt bộc phát đến khó coi.

Bà lấy túi xách bên cạnh mình, sau đó rút một xấp hình ném lên chiếc bàn tròn.

"Nhìn đi, xem con gái các người làm những chuyện đẹp mặt thế nào đây." Khúc Như Hoa khinh thường nói: "Sau khi từ giã vị hôn phu lại lên lút hẹn hò với người đàn ông khác. Tay chân quần quýt lẫn nhau, hận không thể hoà thành một."

Tầm mắt Bạch Tuyết tò mò nhìn xấp ảnh trước mặt mình, tay cô từ từ run rẩy cầm vài tấm hình lên xem.

Ánh sáng mặc dù không rõ, nhưng cũng đủ thấy rõ mặt người trong hình. Đó là lúc cô và Tư Hoài Dương đang náo loạn trong quán rượu.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 84: Cảnh Cáo, Không Được Quá Thân Mật

Ba Bạch, mẹ Bạch và Tư Hoài Dương cũng cầm bức ảnh lên xem, đều bị những bức ảnh này làm kinh ngạc đến ngây người.

"Thế nào? Hoảng sợ rồi đúng không?" Khúc Như Hoa đặc ý nhìn người nhà họ Bạch đột nhiên biến đổi sắc mặt "Sau lưng lén lút cũng thôi, không những thế mà còn trắng trợn đi với đàn ông khác. Các người cũng quá xem thường nhà tôi rồi."

Nhiếp Phong cũng không thèm nhìn những bức hình kia, hai tay anh nắm thành quyền, cố gắng hít thở sâu ba cái.

"Chuyện này... Người đàn ông trong hình là cháu?" Tư Hoài Dương giơ bức ảnh lên nhìn về phía Khúc Như Hoa "Bà Nhiếp, có phải có nhầm lẫn không? Cháu và Tiểu Bạch chỉ là... chỉ là bạn thanh mai trúc mã, đối xử như anh em trong nhà thôi..."

"Giữa nam và nữ thật sự có mối quan hệ thuần khiết sao?" Khúc Như Hoa châm chọc nói: "Ngay cả hành vi cũng không kiềm chế thì làm sao xứng đáng với danh phận phu nhân chủ tịch PLO được. Sao xứng đáng làm con dâu tôi đây?"

Đùng! Bạch Tuyết đột nhiên đứng lên, cầm bức ảnh trên bàn liêu mạng chạy theo hướng cửa chính.

"Tiểu Bạch!" Tư Hoài Dương sợ hết hồn, đứng lên kịp ngăn Bạch Tuyết lại nói: "Hiếu lắm! Chỉ là hiếu lắm thôi! Chúng ta giải thích rõ ràng là được rồi."

Bạch Tuyết mím chặt môi, vành mắt đỏ rực nhưng cô cố nén không cho nước mắt trào ra.

Khúc Như Hoa hếch cằm, cười lạnh nhìn Bạch Tuyết đang kích động.

Mẹ Bạch cũng đứng lên, nắm lấy tay Bạch Tuyết, cũng tiện thể đoạt lấy mấy bức ảnh từ trong tay con gái mình dùng hết sức ném về phía Khúc Như Hoa.

Thấy vậy, Nhiếp Phong cũng đứng lên dùng thân mình đứng chắn trước mặt mẹ mình tránh không để những bức ảnh kia rơi vào mặt bà.

"Bà nói con gái tôi không biết kiềm chế, vậy hành vi chụp lén của bà có cần phải được kiểm điểm hay không?" Mẹ Bạch tức giận đến sắc mặt đỏ lên "Hai đứa thân mật như vậy từ nhỏ đến lớn rồi, mà chính tôi trông hai đứa nó cũng chừng hai mươi năm. Nếu như chúng nó có phát sinh chuyện gì thì còn đến phiên con trai của bà sao."

Lời nói của mẹ Bạch khiến Khúc Như Hoa tức giận, bà tựa như hổ cái vồ mồi, cũng quên mất hình tượng quý phái của mình mà chất vấn mẹ Bạch "Con trai tôi chiếm tiện nghi sao? Chính là con gái bà kiếm có té ngã vào khối gạch bằng vàng kia. Thực sự là... Thực sự là quá đáng!"

"Gạch bằng vàng sao?" Mẹ Bạch khinh thường bĩu môi "Ba mươi tuổi thì ly hôn, còn có một con trai bảy tuổi. Chỉ có chút tiền mà dặt vàng lên mặt thế kia, kiếp trước ai tu luyện không đủ nên kiếp này mới phải gả vào nhà bà đây."

Trong buổi tiệc gặp mặt, hai bà thông gia trong nháy mắt chiến tranh không dứt, không ngừng công kích đối phương.

Bạch Tuyết tránh thoát tay mẹ mình, che miệng chạy ra ngoài. Cô thực sự không ngờ rõ ràng trong một không gian lớn như thế lại làm cho cô hít thở không thông.

Lảo đảo chạy ra khỏi khách sạn, Bạch Tuyết đứng ở bên ngoài hít thở từng ngụm từng ngụm không khí. Lau khô nước mắt, Bạch Tuyết lấy điện thoại di động ra.

"Không cần điện thoại, anh ra rồi." Giọng Nhiếp Phong trầm thấp phía sau Bạch Tuyết vang lên, bóng người cao lớn xuất hiện trước mặt cô nói: "Em muốn rời khỏi đây hay muốn vào trong?"

Bạch Tuyết căn môi nhìn Nhiếp Phong hồi lâu, đột nhiên nở nụ cười giễu cợt nói: "Đi vào trong giải thích sao? Hay là tranh cãi với chủ tịch, ngược lại việc kết hôn của chúng ta không thành thì em cũng phải từ chức ở tập đoàn PLO."

Cô nên vui vẻ sao? Nhờ vào việc lần này mà việc kết hôn thất bại, cũng tuyệt đối không phải trách nhiệm của cô. Cô là trong sạch, chính là mẹ của Nhiếp Phong...

"Giải thích cái gì? Có gì để giải thích." Nhiếp Phong không phản đối dứt hai tay vào túi quần nhìn dòng xe cộ đang qua lại trên đường cái, tiếp tục nói: "Việc kết hôn của chúng ta sẽ không vì bất cứ chuyện gì mà trì hoãn."

"Nhưng rõ ràng chủ tịch đã không hy vọng anh kết hôn với em, hơn nữa còn trộm chụp hình em và Tư Hoài Dương..." Bạch Tuyết không hiểu vì cái gì mà Nhiếp Phong lại kiên trì muốn kết hôn như vậy.

"Bởi vậy anh mới nói em không thể giữ khoảng cách với Tư Hoài Dương được à?" Nhiếp Phong quay đầu nhìn Bạch Tuyết mà gào thét, khuôn mặt tuấn tú ôn hoà thường ngày cũng đang cau mày khó chịu: "Lần trước cũng bởi vì sự xuất hiện của em mà suýt chút nữa khiến Tư Hoài

Dương và người bạn gái của cậu ta - nữ tiếp viên hàng không chia tay. Còn lần này thì sao? Lần này lại vì sự vui chơi của em và cậu ta mà ảnh hưởng đến việc kết hôn của chúng ta."

Bạch Tuyết bị Nhiếp Phong thét đến choáng váng, hai mắt đỏ bừng như có nhiệt.

"Anh... Anh dựa vào cái gì mà dám la hét với tôi." Bạch Tuyết la hét đến chói tai, nói tiếp: "Tôi và anh kết hôn vốn cũng không phải vì hai bên tình nguyện. Tôi có buồn phiền mới đi tìm bạn thân để trò chuyện, như vậy cũng không được sao?"

Nhiếp Phong bước đến nắm vai Bạch Tuyết, cau mày cắn răng hỏi: "Tìm anh không được sao? Hỏi anh không được sao?"

Bạch Tuyết uốn éo thân mình tránh né bàn tay to lớn của Nhiếp Phong. Cô bước lui hai bước, nước mắt như trân châu liên tục chảy ra khiến lòng người dao động nói: "Tôi hỏi anh thì anh có thể cho tôi câu trả lời thích đáng sao? Tôi buồn phiền không phải bởi vì câu trả lời tránh né của anh sao? Anh khiến tôi ôm một núi bí mật để gả về nhà anh, nhờ đâu một ngày nào đó nó nổ tung khiến tôi ngay đến hài cốt cũng không còn. Đến lúc đó tôi cũng có kết cục thê lương giống chị em nhà họ Đái kia phải không?"

Lần đầu tiên Nhiếp Phong nhìn thấy Bạch Tuyết đau khổ đến vậy. Bốn năm trước khi cô bị Đái Kiêu Nghiên tát một bạt tai thì cũng chưa từng khóc rống lên như thế, cho thấy trong lòng cô lúc này thật sự cảm thấy bất an và đau khổ.

Chính anh đang nợ cô một lời giải thích, vậy mà trong lòng anh vẫn cho rằng việc đó không quá quan trọng.

Anh bước lên phía trước nắm chặt tay Bạch Tuyết, không cho cô có cơ hội từ chối, giọng Nhiếp Phong dịu dàng nói: "Đừng khóc, theo anh vào trong."

"Tôi không vào. Người nhà anh không đồng ý cho chúng ta kết hôn. Vậy tôi cũng không quan tâm nữa, tôi không muốn ba mẹ mình vô duyên vô cớ bị sỉ nhục như vậy." Bạch Tuyết liều mạng giấy giụa, không chịu tiếp tục cùng Nhiếp Phong vào khách sạn.

Nhiếp Phong nhìn Bạch Tuyết có chút phiền não, cánh tay anh hơi dùng sức kéo cô vào ngực mình.

"Thả tôi ra! Mẹ anh dựa vào cái gì mà sỉ nhục... Hức! hức!" Bạch Tuyết vừa định chỉ trích Khúc Như Hoa vì cái gì lại dám sỉ nhục ba mẹ mình thì đột nhiên đôi môi ấm áp của Nhiếp Phong liền chặt chẽ dán lên cánh môi anh đang hé mở của cô. Nước mắt Bạch Tuyết tuôn ngày càng nhiều, sức lực để giãy dụa cũng yếu dần mà vì khi Nhiếp Phong cứ giữ mãi tư thế hôn môi cô như vậy nên cô mất dần sự kiểm soát chính mình. Ban đầu sức lực đè ép ở môi từ từ, sau lại biến thành mãnh liệt. Đôi môi Nhiếp Phong như bướm bướm đang bay lượn vờn quanh đôi môi hồng đào đỏ mọng của Bạch Tuyết khiến cô ngây ngất chìm đắm.

"Xin lỗi." Nhiếp Phong vừa hôn một bên khoé môi Bạch Tuyết, đồng thời lại hôn nhắm nước mắt, anh cũng có thể nếm được mùi vị mặn mặn trên đôi môi cô. Anh vừa hôn vừa xin lỗi "Anh xin lỗi, trước đó anh không biết em lại đau khổ như thế."

"Hức hức..." Hai tay Bạch Tuyết nắm mạnh vào hõm vai Nhiếp Phong.

Ai làm gì cô cũng được nhưng không ai được phép tùy ý sỉ nhục ba mẹ cô.

**

Lại nói bữa tiệc trong phòng khách, hai người đàn ông một già một trẻ đang nghiên cứu thực đơn, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu lên nhìn hai người phụ nữ tranh cãi, sau đó lắc đầu tiếp tục nhìn vào thực đơn.

"Hừ, nói tới nói lui cũng không phải nhà họ Nhiếp các người giàu có gì. Tôi còn tưởng rằng các người giàu bao nhiêu đời, con cháu đều ngậm đầy vàng mà hưởng thụ sung túc cả mấy đời đấy." Mẹ Bạch kiêu ngạo lớn tiếng nói: "Tổ tiên nhà họ Bạch chúng tôi đã từng làm quan tam phẩm trong thời đại triều Thanh đấy, gia đình giàu có mấy đời."

"Ha ha! tổ tiên gì chứ! Không phải hiện tại chỉ làm công với vị trí kỹ sư chỉ đủ nuôi sống gia đình hay sao?" Khúc Như Hoa cũng không yếu thế phản bác trở lại nói: "Giàu có mấy đời à? Quá khứ dù có vinh quang nhưng hiện tại cũng chỉ là dân chúng bình thường."

"Dân chúng bình thường thì làm sao? Lẽ nào nhà họ Nhiếp các người không phải dân chúng? Hay là thuộc hoàng thất của quốc gia nào?" Mẹ Bạch dùng khước mắt liếc xéo Khúc Như Hoa.

Lúc này Bạch Tuyết cũng không ngờ họ lại đi xa đến vậy, còn lòi cả tổ tông dòng họ ra mà nói. Khó trách ba Bạch và Tư Hoài Dương một mực không thèm để ý tới hai người phụ nữ này nữa, thậm chí cũng không lo lắng gì về bọn họ nữa.

Bạch Tuyết mắc cỡ đỏ mặt vì bị Nhiếp Phong kéo vào phòng tiệc. Cảnh tượng Nhiếp Phong nhìn thấy là mẹ vợ tương lai đang đấu khẩu với mẹ mình Khúc Như Hoa với khí thế ngất trời thì anh có chút hốt hoảng.

"Mẹ và bác gái hãy ngồi xuống nghe con nói." Nhiếp Phong không chút hoang mang kéo Bạch Tuyết ngồi trở lại bàn, cũng kéo ghế để Bạch Tuyết ngồi bên cạnh mình.

"Nói gì? Không có gì để nói. Mẹ tuyệt đối không cho phép con cưới con gái nhà họ Bạch." Khúc Như Hoa tức giận đến nổi vỗ bàn.

Không sai! Chính bà phái người theo dõi Bạch Tuyết đêm đó, cũng chính bà điều tra cuộc sống riêng tư của cô.

Đột nhiên con trai mình không chọn ai lại chọn trúng một đứa nhân viên quèn trong công ty, còn muốn cưới đứa con gái này nữa. Việc đó không khiến bà lo lắng sao được?

Đái Kiều Nhu đột nhiên trở về khiến Khúc Như Hoa như gặp nạn lớn. Bà sợ Đái Kiều Nhu cướp đi đứa cháu đích tôn Nhiếp Học Văn của mình. Tuy rằng Đái Kiều Nhu không phải mẹ ruột của Nhiếp Học Văn nhưng chuyện này cũng chỉ có người nhà họ Nhiếp và nhà họ Đái biết mà thôi. Nếu như Đái Kiều Nhu lấy thân phận mẹ ruột để giành quyền nuôi con thì lúc đó sự thật Nhiếp Học Văn không phải là con ruột của Nhiếp Văn và Đái Kiều Nhu cũng sẽ bị mọi người biết và lên tiếng dèm pha mà cũng có thể làm tổn thương đến Nhiếp Học Văn.

Vì lẽ đó, Khúc Như Hoa chỉ có cách chấp nhận Bạch Tuyết làm con dâu. Lúc trước khi ở bàn tiệc, bà cũng chỉ muốn diễn trò như ngầm chấp nhận Bạch Tuyết chủ yếu là để cho Đái Kiều Nhu xem.

Tất cả chỉ là vì muốn ứng phó với Đái Kiều Nghiên mà thôi. Nếu Bạch Tuyết có thể ngăn cản dã tâm của Đái Kiều Nhu muốn trở về chiếm tập đoàn PLO của nhà họ Nhiếp thì Khúc Như Hoa cũng tình nguyện vì con trai mình mà đồng ý cho họ kết hôn dù là cô có xuất thân bình thường.

Nhưng ngàn vạn lần Khúc Như Hoa không nghĩ tới, Đái Kiều Nhu lại nhanh chóng từ bỏ như thế, hơn nữa còn vội vã trở về nước Pháp. Sự lo lắng đã biến thành dư thừa, dù Bạch Tuyết có muốn lấy chồng hay không thì tuyệt đối người đó không thể là Nhiếp Phong.

Vì lẽ đó, Khúc Như Hoa liền muốn điều tra về Bạch Tuyết, không nghĩ tới sẽ chụp trộm được những bức ảnh như thế này. Chỉ có điều, khi sự việc bại lộ thì Tư Hoài Dương cũng lập tức cuống quýt giải thích nên hiểu lầm cũng được sáng tỏ hơn phân nửa.

Nhưng Khúc Như Hoa tức giận chính là bà và mẹ Bạch cãi nhau thậm chí đánh nhau không chỉ vì thể diện giữa hai nhà Bạch-Nhiếp mà còn vì muốn bênh vực con cái của họ.

"Chưa đến lượt bà cho phép thì tôi cũng sẽ không gả con gái tôi cho con trai bà đâu. Hừ!" Mẹ Bạch cũng không kém, tay vỗ bàn ầm ầm. Thôi rồi! Ba Bạch và Tư Hoài Dương lắc đầu đứng nhìn Nhiếp Phong và Bạch Tuyết. Họ không biết người ngoài sẽ bàn luận về chuyện kết hôn này như thế nào nữa.

Bạch Tuyết cúi đầu rất thấp, thật ra cô đã cúi đầu như thế từ bên ngoài rồi bởi vì cô cảm thấy quá mất mặt. Nhiếp Phong cứ thế không kiêng dè ôm hôn cô nồng nhiệt trên con đường lớn như vậy. Từ nhỏ anh đã được du học ở nước ngoài nên anh sẽ cảm thấy chuyện đó là bình thường nhưng với một cô gái bảo thủ như cô thì cô cảm thấy rất xấu hổ, không ngóc đầu lên được.

"Nhiếp Phong, con nghe lời mẹ." Tay Khúc Như Hoa khoát lên bả vai con trai mình nói: "Con gái phải tam tòng tứ đức công dung ngôn hạnh. Con muốn kết hôn với một phụ nữ lăng loạn ư? Chuyện này thật sự là một nỗi nhục nhã..... "

"Được rồi!" Rốt cuộc Nhiếp Phong không cách nào nhịn được. Ngày hôm nay mọi việc đều rối tung lên, anh mạnh mẽ gầm nhẹ nói: "Tất cả ngồi xuống!"

Khúc Như Hoa và mẹ Bạch bị khí thế mạnh mẽ của Nhiếp Phong bỗng cảm thấy sợ hãi. Hai người ngơ ngác mấy giây, sau đó cũng an phận ngồi xuống.

Tròng mắt đen sắc bén nhìn quét qua từng người, gương mặt tuấn tú của Nhiếp Phong dần dần u ám như mây đen sắp sửa kéo đến.

Việc kết hôn giữa con và Bạch Tuyết đã định rồi. Không ai, có thể thay đổi quyết định này." Nhiếp Phong cất giọng cao nhìn mẹ mình, sau lại

nhìn mẹ Bạch, nói tiếp: "Chúng con tôn trọng trưởng bối mới mời mọi người đến đây để thông báo một tiếng. Các việc chuẩn bị lo cho lễ kết hôn đã có người xử lý giúp chúng con rồi, không nhọc các trưởng bối hai bên phải bận tâm."

"Nhưng..." Khúc Như Hoa còn muốn phản bác.

"Mẹ, lần trước con vâng theo ý của mẹ kết hôn với Đái Kiều Nghiên rồi, kết quả là cô ấy suýt chút nữa ngược đãi Học Văn. Lần này hôn nhân không thể do chính con làm chủ hay sao?" Nhiếp Phong âm trầm nhìn về phía mẹ mình "Hay là mẹ muốn con trai mẹ phải kết hôn nhiều lần nữa với những tiểu thư giàu có cho hợp với hoàn cảnh gia đình mình?"

"..." Khúc Như Hoa bị Nhiếp Phong uy hiếp tức giận đến trắng mặt.

Mẹ Bạch thấy Khúc Như Hoa bị con trai của chính mình nói thế thì không khỏi có chút đắc ý.

"Bác Bạch, lần trước con dẫn Học Văn đi đến nhà họ Bạch để cầu hôn thì hai bác cũng đã cho phép chúng con rồi. Con hi vọng lần gặp mặt không vui này, bác cũng đừng để trong lòng mà có thể đồng ý cho con và Bạch Tuyết kết hôn." Nhiếp Phong lại quay đầu nhìn về phía mẹ Bạch tạo áp lực nói: "Bác cũng đừng trách cứ vì chuyện không vui này. Bác phải tin rằng dù bác có đồng ý hay không thì con và Bạch Tuyết cũng sẽ không xa nhau. Hay bác muốn đợi có cháu ngoại rồi mới đồng ý cho chúng con kết hôn? "

Mẹ Bạch giận đến trắng mặt, bà như vậy mà lại bị con rể tương lai uy hiếp.

Tư Hoài Dương ngằm giờ ngón tay cái với ba Bạch gật gù. Một người đàn ông có thể trị được hai con cọp cái, thật ghê gớm.

"Được rồi, chuyện kết hôn giữa con và Bạch Tuyết đã định. Hai bên gia đình cũng gặp mặt rồi, con nghĩ hiện giờ ai cũng không có tâm trạng ăn

cơm, vì thế mọi người nên về nhà nghỉ ngơi thật tốt." Nhiếp Phong đứng lên thuận tiện kéo theo Bạch Tuyết.

Cái gì? Không ăn cơm mà đi sao? Tư Hoài Dương thất vọng.

"Hừ!" Khúc Như Hoa đứng lên hừ một tiếng, cầm túi xách ra khỏi cửa cũng không quay lại chào hỏi tiếng nào.

"Hừ! Đồ ngạo mạn." Mẹ Bạch cũng không chịu thua hất cằm lên đi ra ngoài, ba Bạch vội vã đứng lên đuổi theo.

Nhiếp Phong cúi người gần bên tai Bạch Tuyết giống như thân mật nói: "Về nhà cố gắng động viên ba mẹ em, sau đó anh sẽ đến nhà tạ lỗi. Tốt nhất đừng để anh phải hứng chịu cảnh vừa tới mà bị đóng sầm cửa lại, bằng không..."

Người đàn ông này thật xấu xa! Bạch Tuyết tức giận đến trừng mắt.

"Bằng không thì như thế nào?" Bạch Tuyết cắn răng thấp giọng hỏi ngược lại.

"Bằng không trong thời gian ngắn anh sẽ khiến họ có cháu ngoại." Trộm hôn lên môi Bạch Tuyết, Nhiếp Phong lộ ra nụ cười tà tử.

Khuôn mặt Bạch Tuyết nhất thời đỏ lên, cô đẩy Nhiếp Phong ra và đuổi theo ba mẹ.

"Cậu Tư, chúng ta nói chuyện một chút." Bạch Tuyết vừa đi, gương mặt Nhiếp Phong liền khôi phục dáng vẻ nghiêm nghị, anh gọi Tư Hoài Dương đang chuẩn bị rời đi.

"Chúng ta sao?" Tư Hoài Dương cảm thấy bất ngờ, không biết mình và Nhiếp Phong có gì để nói? Là việc công sao?

Tư Hoài Dương lần nữa ngồi xuống, có chút bận tâm hướng ra ngoài nhìn xung quanh.

"Bạch Tuyết sẽ đưa ba mẹ cô ấy về." Nhiếp Phong tựa hồ nhìn thấu trong lòng Tư Hoài Dương đang lo lắng điều gì.

"Ồ." Tư Hoài Dương cười cười "Tổng giám đốc Nhiếp muốn nói chuyện gì với tôi? Nếu như là việc công... tôi cảm thấy hôm nay không thích hợp, anh nên..."

"Tư tiên sinh, anh và bạn gái anh, tôi và Bạch Tuyết vốn yên ổn. Cho nên anh cũng nên giữ khoảng cách với cô ấy thì tốt hơn." Nhiếp Phong trực tiếp dứt khoát nói.

Tư Hoài Dương sửng sốt, cậu không nghĩ tới Nhiếp Phong sẽ nói thẳng thắn với mình về đề tài này.

"Tổng giám đốc Nhiếp, anh có ý gì?" Tư Hoài Dương nhếch môi, có vẻ bất cần đời trông rất đẹp trai anh tuấn mê người "Không phải anh nghi tôi và Bạch Tuyết..."

"Không đâu!" Nhiếp Phong cũng nở nụ cười "Tôi rất rõ quan hệ giữa cậu và Bạch Tuyết nhưng chúng ta không thể cứ duy trì giải thích mối quan hệ bạn bè trong sáng này. Hơn nữa, người đời chắc gì sẽ tin tưởng, ví dụ như bạn gái của cậu vậy."

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 85: Khi Tắt Đèn, Phụ Nữ Ai Cũng Giống Ai

Edit: Sóc Là Ta -

“Tại sao con cứ nhất định phải cưới Bạch Tuyết?” Khúc Như Hoa tức giận đi tới đi lui trên thảm trong phòng khách nói: “Lúc đầu, mẹ còn cho rằng Đái Kiều Nhu chính là nguyên nhân nên con mới vội vàng như vậy, nhưng giờ Đái Kiều Nhu cũng đã về Pháp mà tại sao bây giờ con vẫn còn muốn cùng Bạch Tuyết dây dưa không rõ chứ? Giờ Đái Kiều Nhu không còn quấy rối chúng ta nữa thì con cũng nên chọn một người phụ nữ thích hợp với mình mới đúng.”

Khi nhìn con trai Nhiếp Học Văn làm bài tập, Nhiếp Phong nhíu mày, tự hỏi tại sao mẹ mình lại không hy vọng mình và Bạch Tuyết như vậy. Khúc Như Hoa muốn nuôi nấng Nhiếp Học Văn. Vì vậy lúc Nhiếp Phong rảnh rỗi cũng phải mỗi ngày đều chạy đến thăm mẹ mình và con trai. Mà Khúc Như Hoa cũng là một người yêu thích trẻ con, sau khi Nhiếp Phong và Đái Kiều Nghiên kết hôn thì bà cũng trọ ở thành phố này, cuối tuần bà mới về biệt thự một lần.

Nhưng từ sau khi ly hôn, Khúc Như Hoa liền dứt khoát dẫn Nhiếp Học Văn về nhà chăm sóc. Một là bởi vì Nhiếp Phong bận rộn chuyện công ty, sẽ không có thời gian chăm sóc Nhiếp Học Văn, hai là Khúc Như Hoa không muốn bởi vì Nhiếp Học Văn mà ảnh hưởng đến việc hôn nhân của Nhiếp Phong.

Nhưng hãy nhìn xem loại phụ nữ mà Nhiếp Phong chọn là ai chứ? Một người đàn ông nho nhã, đẹp trai phong độ như Nhiếp Phong lại chọn một người phụ nữ bình thường như Bạch Tuyết thế kia, thực sự là....

“Bà nội, sao bà lại không thích dì vậy?” Nhiếp, Học Văn ngẩng đầu lên nhìn chỗ khác nhưng miệng vẫn lầm bầm không để yên cho Khúc Như Hoa: “Dì rất vui đó. Tuy hơi ngốc nhưng thú vị, con và ba đều rất yêu thích dì.”

Khúc Như Hoa nghe vậy dừng bước lại, trừng mắt nhìn đứa cháu đích tôn ngây thơ vô tư nói chuyện về Bạch Tuyết.

Trẻ con thì biết gì? Tuy điên độn mà thú vị sao? Hiện giờ Nhiếp Phong cưới vợ chứ không phải cưới một kẻ hầu về pha trò cho vui cửa vui nhà.

Khúc Như Hoa ngồi trên ghế salông, thương yêu xoa đầu cháu mình dụ dỗ: “Học Văn, bà nội hỏi cháu, mẹ Nghiên trước đây và dì Bạch Tuyết hiện giờ, ai đẹp hơn?”

Nhiếp Phong ngồi dựa vào ghế sofa, lắc đầu cười.

Trong lòng mẹ mình nghĩ gì, Nhiếp Phong đều biết, chỉ có điều có một số việc anh cũng không muốn thẳng thắn với mẹ. Huống hồ, anh cũng có lúc không hiểu tại sao mình lại không có chút gì chấp nhất với Bạch Tuyết đây? Không phải anh không thể kết hôn với bất cứ người phụ nữ nào khác mà chỉ là nếu như không phải Bạch Tuyết thì trong lòng anh sẽ cảm thấy không an tâm.

Nhiếp Học Văn lắc đầu một cái, nói: “Đương nhiên mẹ Nghiên đẹp hơn rồi, còn dì Bạch có chút quê mùa.”

Khúc Như Hoa đắc ý liếc mắt nhìn con trai mình, sau đó lại hỏi: “Nếu ba con muốn kết hôn với một dì Bạch Tuyết quê mùa kia thì con có đồng ý không?”

Bà biết Nhiếp Phong vô cùng thương yêu Nhiếp Học Văn. Nếu con trai không đồng ý Bạch Tuyết bước vào nhà họ Nhiếp thì bà tin chắc Nhiếp Phong nhất định cũng sẽ không cưới cô ấy.

“Nhưng trên TV không phải nói, mọi phụ nữ tắt đèn đều giống nhau cả sao? Xinh đẹp hay không thì có ảnh hưởng gì đâu?” Nhiếp Học Văn gãi đầu nhăn mặt nói.

“Chỉ cần dì ấy được ba yêu thích là được thôi mà.”

Phụt! Nhiếp Phong đang nhàn nhã uống trà dữu tử (trà dữu tử được ép từ lá bưởi thơm) thì bị sặc, quay mặt sang nơi khác ho khụ khụ.

Xem ra Bạch Tuyết nói Nhiếp Học Văn trưởng thành sớm là sự thật.

**

Trong công ty, Đái Kiều Nghiên vẫn cứ tiếp tục ức hiếp Bạch Tuyết nhưng cũng chỉ là châm chọc một hai câu hoặc gây chút phiền toái nhỏ chứ không dám làm ồn ào giống như trước kia nữa.

Bạch Tuyết cũng không muốn bởi vì việc kết hôn giữa mình và Nhiếp Phong mà ảnh hưởng đến việc công ty. Vì vậy, cô hết sức biết điều, không gây bất kỳ chú ý nào làm phiền đến mọi người.

Chỉ có điều, Bạch Tuyết không hiểu tại sao mọi người trong công ty lại không biết chuyện Đái Kiều Nghiên đã từng kết hôn với Nhiếp Phong?

“Muốn làm vợ nhà họ Nhiếp không phải dễ, chúng tôi tốt bụng khuyên cô thật lòng mà cô lại không nghe. Xem ra cô bé lọ lem một bước muốn thành phượng hoàng đây.” Đái Kiều Nghiên âm thầm lách người vào phòng uống nước, đứng phía sau Bạch Tuyết đang pha cà phê lạnh giọng nói.

Ôi! Đang lúc suy nghĩ miên man, Bạch Tuyết thật sự bị dọa sợ hết hồn, vô tình tay cô cũng bị nước nóng văng lên. Cô bắt đầu quay lại nguyệt Đái Kiều Nghiên một cái, sau đó mặc kệ cô ấy muốn làm gì thì làm.

“Bạch Tuyết, lần này xem như cô tình nguyện gả vào nhà giàu, lại là gả cho người mà bốn năm trước cô không chừa thủ đoạn nào muốn cướp đoạt. Thực sự hết nói nổi cô rồi.” Đái Kiều Nghiên nhìn ly cà phê, miệng chanh chua nói.

“Cảm ơn cô, tôi cũng nghĩ như thế.” Bạch Tuyết nở nụ cười đáp: “Chỉ có điều, vợ mới vợ cũ lại cùng làm trong một công ty, một bộ phận và một phòng ban. Thực sự rất thú vị đấy.”

Gương mặt Đái Kiều Nghiên trầm xuống, hừ một tiếng, nói: “Cô cho rằng nếu gả cho Nhiếp Phong thì sau này có thể tiếp tục làm việc ở tập đoàn PLO này sao? Hừ! Đừng mơ mộng.”

Ánh mắt Bạch Tuyết buồn bã, điều cô đang lo lắng cũng chính là việc này.

Trước giờ nghỉ trưa, Bạch Tuyết lén lút nhắn tin cho Nhiếp Phong rằng tối nay có chuyện muốn nói với anh.

“Không thành vấn đề, trước khi tan việc một tiếng đồng hồ, em hãy đến phòng làm việc của anh.” Hơn nửa tiếng sau, Nhiếp Phong mới trả lời tin nhắn của cô.

Trước khi tan việc một giờ, Bạch Tuyết đúng hẹn đến phòng của Tổng Giám Đốc.

Đẩy cửa ra nhưng cô chỉ nhìn thấy Nhiếp Phong mang theo Computer, cầm chìa khóa xe với dáng vẻ muốn rời khỏi đây.

“Nhiếp... Tổng giám đốc Nhiếp, không phải anh...” Bạch Tuyết sững sờ, chẳng lẽ có việc khẩn cấp nên Nhiếp Phong mới nóng lòng rời đi?

Đi tới trước mặt Bạch Tuyết, Nhiếp Phong ngăn gọn nói: “Đi theo anh!”

Đi với anh sao? Cô còn chưa tan ca mà nhưng tổng giám đốc đã lên tiếng thì ai không dám tuân theo.

Bạch Tuyết chú ý những đồng nghiệp trong phòng mình đang say sưa làm việc nên cô mới theo sát Nhiếp Phong rời khỏi công ty.

Lên xe Nhiếp Phong, Bạch Tuyết vừa thắt dây an toàn vừa hỏi: “Có chuyện gấp sao? Nếu anh không có thời gian, chúng ta có thể...”

“Chuyện gấp gì?” Nhiếp Phong thắt chặt dây an toàn và bắt đầu khởi động xe, nói: “Chuyện của anh đã xử lý xong, giờ là lúc tan ca.”

Sao? Lúc tan ca sao? Bạch Tuyết trợn mắt lên nhìn Nhiếp Phong. Không biết cô về sớm một giờ có được hay không?

Bởi vì chưa đến giờ tan tầm nên xe cộ trên đường cũng không đông. Nhiếp Phong lái chiếc Porches chạy bon bon trên đường.

“Em muốn nói với anh chuyện gì?” Nhiếp Phong nhìn lên kính xe, phân tâm hỏi Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết bị Nhiếp Phong quây quần đến nỗi đau đầu, đến nửa ngày mới tỉnh táo lại.

Cô cũng chưa muốn về sớm. Rõ ràng cô chỉ muốn nói chuyện với Nhiếp Phong sau khi tan làm.

“Ồ!” Bạch Tuyết bắt đầu sắp xếp tâm tình trong lòng mình, nói: “Em chỉ muốn hỏi anh, sau khi kết hôn em có thể đi làm nữa hay không? Em

muốn đi làm chứ không muốn ở nhà làm bà chủ.”

Vừa nghĩ tới việc mỗi ngày phải quét dọn, nấu cơm, hoặc là chăm sóc con cái thì Bạch Tuyết cảm thấy toàn thân đều run rẩy.

Nhiếp Phong liếc mắt nhìn Bạch Tuyết, khóe môi nhếch lên, bĩu môi nói: “Bà chủ sao? Anh sợ em không làm được.”

Tuy Bạch Tuyết không muốn làm bà chủ nhưng khi cô bị Nhiếp Phong nói chuyện như thế thì vẫn có cảm giác khó chịu.

“Sau khi kết hôn, em vẫn có thể tiếp tục đi làm.” Nhiếp Phong vui vẻ đáp ứng nguyện vọng của cô, nói: “Hơn nữa nếu em cảm thấy làm việc với Đái Kiều Nghiên quá khó khăn thì anh cũng sẽ chuyển ngành giúp em.”

“Thật không?” Bạch Tuyết không tin trợn mắt lên, trên mặt hiện lên nụ cười vui mừng “Anh không gạt em chứ?”

“Đương nhiên là không.” Khuôn mặt Nhiếp Phong tươi cười cho dù chỉ là nhếch môi cũng rất mê người.

Tâm tình Bạch Tuyết vui vẻ hẳn lên, đáy lòng hoan hô vài tiếng, sau đó lại nghĩ đến một vấn đề nên cô mở miệng: “Vậy con trai anh thì sao? Anh bận rộn chuyện công ty, còn em đi làm. Vậy ai sẽ chăm sóc nó? Anh nôn nóng kết hôn không phải vì muốn có người mẹ kế chăm nom nó sao?”

Nhiếp Phong trầm mặc vài giây, sau đó hơi thở dài: “Chuyện này nói sau đi.”

Anh đang thở dài. Anh thực sự đang phiền muộn? Tâm tư Bạch Tuyết vừa mới vui vẻ bỗng chìm xuống đáy cốc, trong lòng nổi lên dự cảm chẳng lành.

“Cái gì đây? Chuyện gì xảy ra thế này?” Bạch Tuyết nắm chặt đai an toàn nói.

Nhiếp Phong nhíu mày, nói: “Đến rồi, xuống xe đi.”

Đến đâu? Đây là đâu? Bạch Tuyết mờ mịt nhìn về phía ngoài xe, cửa hàng này là gì?

**

Bạch Tuyết đứng trước cửa kính, có chút không tin nhìn người phụ nữ xinh đẹp lung linh trong gương là mình sao?

Quả nhiên, khi một người đàn ông tự mình chọn y phục cho người phụ nữ của mình thật sự rất thích hợp. Vừa xoay người, Bạch Tuyết sợ hãi giương mắt nhìn Nhiếp Phong đang đứng phía sau đánh giá mình.

“Thật sự rất đẹp.” Ngón tay Nhiếp Phong đưa lên môi mỏng,, trầm tư nhìn cô nói: “Nếu như có thêm một chiếc khăn choàng thì có lẽ sẽ tốt hơn rất nhiều rồi.”

“Ừ... có áo khoác thì vẫn tốt hơn.” Bạch Tuyết xoay người nhìn mình trong gương đang để hở một mảng lưng. Hiện giờ nửa người trên của cô đang không mặc gì bên trong.

Bởi vì chiếc váy có kết hợp nội y nên Bạch Tuyết buộc phải cởi nội y khi thử váy. Cô lúng túng lấy hai tay che trước ngực để che giấu, cô cũng không muốn mình cứ lộ liễu như thế.

Nhiếp Phong đi tới chiếc giá đỡ, cầm một khăn lụa màu nhũ, sau đó thì thầm với nhân viên bán hàng kia gì đó. Người nhân viên liếc mắt nhìn Bạch Tuyết, sau đó gật đầu mỉm cười rời đi.

Nhiếp Phong cầm khăn lụa trở lại phía Bạch Tuyết, sau đó khoát lên vai Bạch Tuyết.

“Anh nói gì với cô ấy thế?” Tại sao người phụ nữ kia lại nhìn cô với ánh mắt tràn ngập ý cười sâu xa như vậy?

Nhiếp Phong chồm tới khoát chiếc khăn lụa che bớt phía sau, thì thầm bên tai Bạch Tuyết, thấp giọng nói: “Anh nhờ cô ấy giúp anh đến quầy nội y để lấy miếng nâng ngực dành cho phụ nữ.”

Bạch Tuyết ngạc nhiên đến độ muốn bật nảy người lên, suýt chút nữa ngã chống vó. Hai tay cô không tự chủ được nắm lấy cánh tay Nhiếp Phong, tàn nhẫn trừng mắt nhìn anh.

Mà lúc này tầm mắt Nhiếp Phong hơi rủ xuống, rơi vào trước mặt Bạch Tuyết, nói: “Sao vậy? Em cảm thấy miếng nâng ngực không được sao? Hay là em cảm thấy không đủ tự tin với bộ ngực của mình? Vậy anh lại phải nhờ cô ấy lấy miếng silicon.” Bạch Tuyết đang lấy tay gắt gao che đậy chỗ anh đang nhìn chăm chăm. Người đàn ông này quả thật là lưu manh. Một công tử ăn mặc âu phục sang trọng, ngồi ở địa vị cấp cao nhưng lại là một tên lưu manh chính hiệu.

Khóe mắt Nhiếp Phong đầy ý cười, con ngươi đen như có lửa nhìn cổ áo khoét hình chữ V của Bạch Tuyết đang lộ ra cảnh xuân tươi đẹp.

Anh càng nhìn thì Bạch Tuyết càng cảm thấy thân thể dần dần toả nhiệt, lạnh lẽo, nhũ nhon cũng đột nhiên căng thẳng đứng thẳng lên.

Nhìn thấy hầu kết Nhiếp Phong trượt lên xuống hai lần, Bạch Tuyết cũng không nhịn được liếm môi một cái. Nhìn dáng vẻ anh giống như muốn ăn cô, khiến cô có cảm giác mình cực kỳ nhu nhược và yếu đuối.

Đột nhiên cánh tay Nhiếp Phong đẩy một cái, tiện thể đẩy Bạch Tuyết vào phòng thay y phục, sau đó xoay tay khóa trái cửa lại.

“Anh...” Bạch Tuyết tựa lên tấm vách thay y phục, lo lắng nhìn Nhiếp Phong. Giờ phút này cô chỉ muốn tìm cách trốn khỏi đây.

Xoạt! Bàn tay to lớn của Nhiếp Phong nhẹ nhàng hành động, anh kéo nửa phần trên của chiếc áo khoét hình chữ V xuống. Cảnh xuân được phơi bày trước mắt anh.

“Không muốn.” Hai tay Bạch Tuyết hoảng loạn muốn che lấp đôi gò bồng đảo của chính mình đang chực chờ nhảy ra.

Nhiếp Phong nắm lấy cổ tay cô bẻ ra phía sau, cũng nhanh chóng khóa hai cổ tay của Bạch Tuyết lại khiến thân thể cô ưỡn về phía trước, hai cặp nhũ hoa màu trắng mềm mại cũng nhảy lên dưới mắt anh.

Phòng thay y phục trong nháy mắt trở nên nóng hừng hực, Bạch Tuyết có cảm giác thân thể mình đang bị bại lộ, da thịt trong thoáng chốc bắt đầu đỏ mồn hôi hột.

Mà bàn tay to lớn của đối phương dịu dàng bao bọc lại nơi mềm mại kia, Nhiếp Phong cúi đầu xuống hôn lên đôi môi đang khẽ nhấp nhô của Bạch Tuyết.

“Ừm...” Bạch Tuyết ý loạn tình mê nhón chân lên đón nhận nụ hôn của anh, hai người cứ thế kích tình trong không gian nhỏ hẹp như thế cũng không để ý đến cảnh vật xung quanh.

Hết chương 85

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 86: Thế Giới Kỳ Lạ - Đường Như Cô Chưa Quen Thuộc Thế Giới Đây

Nhiếp Phong tham lam hút môi Bạch Tuyết, bàn tay to lớn mềm mại không ngừng nhào nặn nhũ hoa như thể anh muốn nó hóa thành nước tan chảy trong tay anh.

Bạch Tuyết như con thuyền nhấp nhô trong lòng biển cả, hoàn toàn không kèm chế được cơn thủy triều như đang dâng lên trong lòng mình.

Chợt cửa phòng thử đồ có tiếng gõ cửa nhẹ nhàng, nhân viên lúng túng đứng ngoài cửa nhỏ giọng nói: Xin lỗi... Xin hỏi, miếng lót ngực này... xin hỏi..."

Đây không phải lần đầu tiên người nhân viên kia chứng kiến cặp tình nhân cùng nhau đi vào phòng thử đồ nhưng vì cô không chắc người đàn ông anh tuấn mê người mặc âu phục loại hàng hiệu đắt tiền lúc này nhờ cô mua miếng lót ngực có đang ở bên trong hay không?

Lúc này Bạch Tuyết như bị điện giật. Cô nhanh chóng đẩy Nhiếp Phong ra.

Ôi trời ôi! Cô bị phát điên gì thế? Lại phát xuân vào lúc này. Tại sao cô lại cùng Nhiếp Phong trong phòng thử đồ này chứ? Suýt chút nữa...

Nhiếp Phong cũng không hề phòng bị nên bị Bạch Tuyết bất ngờ đẩy ra, lưng dựa vào tấm ván gỗ phát ra một âm thanh “ầm” to lớn.

Người nhân viên đứng ở cửa đang cầm miếng lót ngực Die nd da n****Sóc****Là****Ta****l e q uu ydo n,cũng sợ hết hồn, sắc mặt khẽ biến thành trắng bạch.

Nhiếp Phong híp mắt, giơ tay giữ thăng bằng. Lúc này anh không cần thận cần môi mình đến bị thương, máu chảy nơi cửa miệng nghe mẩn mẩn.

Cửa phòng thử quần áo khẽ mở ra, để lộ khuôn mặt của Bạch Tuyết đang đỏ hồng vì xấu hổ. Tuy cô nhìn người nhân viên kia, cố gắng nở nụ cười nhưng Nhiếp Phong nhìn vào giống như cô đang khóc, trông thật khó coi.

"Cảm ơn cô." Vụt! Cô đoạt miếng lót ngực từ trên tay người nhân viên kia và đóng cửa lại, người bên ngoài có thể nghe “âm” một tiếng.

Chờ đến khi cô nghe tiếng bước chân xa dần, cô mới thở phào nhẹ nhõm nhưng cũng chưa dám quay đầu lại nhìn ra phía sau phòng thử.

Bạch Tuyết luống cuống tay chân, trước tiên cô đem váy kéo lên, vừa lấy tay che ngực mình, vừa trừng mắt nhìn Nhiếp Phong đang đứng đó liếm khóe miệng mình, nói: "Anh có thể ra ngoài được rồi."

Nhiếp Phong bị giọng điệu hờn dỗi của Bạch Tuyết khiến lòng anh khó chịu, anh đứng thẳng sau cô và lại cúi người xuống.

"Đừng làm loạn ở đây." Bạch Tuyết chống cự đẩy lồng ngực Nhiếp Phong ra, giọng khản khoản cầu xin "Thật mất mặt."

Khóe miệng Nhiếp Phong nhếch lên, duỗi hai tay vây Bạch Tuyết ở giữa hai cánh tay mình.

"Anh muốn nói chuyện quan trọng, chuyện ai sẽ chăm sóc Học Văn sau khi kết hôn." Anh đè thấp thân thể khẽ cần lỗ tai Bạch Tuyết nói.

Toàn thân cô nổi da gà, đầu gối Bạch Tuyết như nhũn ra, không thể không đỡ tường để giữ thăng bằng cho chính mình.

"Ở đây... đây không phải nơi thích hợp để nói chuyện này..." Có ai mà nói chuyện nghiêm chỉnh trong phòng thử đồ như anh sao?

Tầm mắt Bạch Tuyết cứ nhìn vào ngón tay đang cầm miếng lót ngực của mình, lúc này Nhiếp Phong chột thu cánh tay về để cô có không gian hít thở.

Vì trong phòng cũng có chiếc ghế dựa dành cho khách ngồi nên Bạch Tuyết ngồi xuống và bắt đầu lấy tay chặn ngực mình để điều hòa thân thể.

Rõ ràng phòng thử quần áo cũng không hoàn toàn kín đáo, Nhiếp Phong cũng có thể thấy cô đang khó khăn hít thở.

Thân thể cao lớn ngồi chồm hồm xuống, Nhiếp Phong rút miếng lót ngực từ trong tay Bạch Tuyết, mở bao đựng ra...

"Anh..." Bạch Tuyết sợ đến nỗi sắc mặt tái xanh, đáng tiếc chiếc váy này thực sự quá dọa người, nửa thân trên căn bản không thể che đậy thân thể cô.

Bàn tay to lớn của Nhiếp Phong nhẹ nhàng kéo váy cô xuống, hai con thỏ trắng nhỏ lại đang phô trần dưới ánh mắt lang sói của Nhiếp Phong.

Một tay anh nâng bộ ngực mềm mại của Bạch Tuyết, một tay anh cầm miếng lót ngực nhẹ nhàng đặt vào nơi cứng chắc đến mê người, thân thể anh cũng đang bắt đầu rung động không ít.

Nhiếp Phong cố gắng nghiêm túc làm hết nhiệm vụ của mình, còn Bạch Tuyết chăm chú căn môi dưới mình, trong lòng không thể nói có bao nhiêu xúc động. Cuối cùng cô không nhịn được mà khẽ rên lên một tiếng yêu kiều.

Động tác này cũng được anh lặp lại với đầu nhũ hoa bên kia, Nhiếp Phong cẩn thận chu đáo đeo miếng lót ngực cho Bạch Tuyết. Sau đó anh kéo cô đứng lên ngang tầm với anh.

"Sau khi kết hôn, anh dự định chuyển về sống trong biệt thự với mẹ anh. Học Văn sẽ do mẹ anh và những người làm chăm sóc, đồng thời anh cũng có thể dạy dỗ nó. Còn em cũng có thể tiếp tục đi làm hoặc ở nhà nếu em Die nd da n****Sóc****Là****Ta****l e q uu ydo n,muốn." Nhiếp Phong giúp Bạch Tuyết kéo váy lên, lấy tay phủ cho chiếc váy bằng phẳng, sau đó anh lại nhặt chiếc khăn lụa mịn màng đã rơi dưới đất khoát lên vai cô.

Bạch Tuyết kinh ngạc nhìn vào ánh mắt Nhiếp Phong, từ từ chú ý nghe những lời anh vừa mới nói và suy nghĩ cặn kẽ.

Khi Bạch Tuyết còn đang đứng đó với khuôn mặt ửng hồng vì thẹn thùng thì Nhiếp Phong đã đơn giản chỉnh trang thân thể mình và mở cửa bước ra ngoài.

Còn Bạch Tuyết lại vẫn ngồi trên ghế, hai tay cô nâng gò má đang nóng bỏng vì thân nhiệt tỏa ra trên người cô.

Ý của anh là... sau khi kết hôn vẫn muốn cô cùng mẹ anh ở cùng nhau?

Là do anh muốn cô phải khó xử, muốn cô đau khổ đến chết hay căn bản là do số phận an bài như vậy?

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 86+2: Thế Giới Kỳ Lạ - Đường Như Cô Chưa Quen Thuộc Thế Giới Này (Tiếp Theo)

"Ha ha, là vợ chưa cưới của anh à? Quả nhiên không tồi." Dưới ánh đèn neon sáng choang, người đàn ông bụng to như phụ nữ mang thai bảy tháng, khuôn mặt nhếch nhác mồ hôi dùng ánh mắt hổ báo đánh giá Bạch Tuyết đang đứng bên cạnh Nhiếp Phong. Ông ta nở nụ cười đậm đăng khiến cảm ông chảy xệ xuống, trông thật ghê tởm.

Bạch Tuyết cúi nệ đứng bên cạnh Nhiếp Phong, đây là lần đầu tiên cô tham gia bữa tiệc xã hội thượng lưu với anh.

Trước đó, Nhiếp Phong cũng chưa từng nói với cô rằng sẽ mời cô tham gia buổi tiệc rượu này. Thậm chí lúc thử váy dạ hội, anh cũng không hề mở miệng rằng anh và cô sẽ đến dự buổi tiệc do tổng giám đốc Thi tổ chức.

Cho nên khi cửa lớn của phòng tiệc mở ra trước mặt mình, một khung cảnh tráng lệ, nguy nga xuất hiện trước mắt mình thì Bạch Tuyết mới bừng tỉnh.

Những tấm áp phích được trang hoàng khắp sảnh, những người giàu có trong giới thượng lưu với những bộ trang phục thật cao sang, quyền quý qua lại trước mắt mình. Những buổi tiệc lộng lẫy xa hoa thường chiếu trong phim truyền hình so với nơi đây cũng không khác gì mấy. Cô ngây ngồ đứng đó nhìn ngắm khung cảnh tuyệt vời như trong mơ này.

Nhiếp Phong nắm cánh tay Bạch Tuyết lồng vào khuỷu tay mình, trước khi bước vào anh còn căn dặn cô: “Hãy yên lặng và mỉm cười, đêm nay dành cho em.”

Khi Nhiếp Phong nói xong câu đó thì trong đầu Bạch Tuyết chợt cảm thấy choáng váng.

Bước phía sau Nhiếp Phong, cô tựa như con bướm vờn quanh chân anh, ánh mắt sáng ngời, đôi môi gợi cảm, thân thể yếu đuối nhìn thật mê người. Đây chính là vai trò quan trọng nhất của cô đêm nay, bạn gái của Nhiếp Phong.

Nhớ lại khi nãy, sau khi mua áo dạ hội xong, Nhiếp Phong lại dẫn cô đến một tiệm thẩm mỹ giúp cô trang điểm nhẹ nhàng, đơn giản, sau đó mới dẫn cô đến đại sảnh của buổi tiệc.

Thì ra anh cho cô rời khỏi công ty sớm một giờ là vì muốn trang điểm và sửa soạn thật đẹp.

Người đàn ông trung niên hói đầu mập mạp kia là họ Trương, Bạch Tuyết cũng không biết rõ đối phương đang làm chuyện làm ăn lớn lao gì hoặc là một ông chủ tập đoàn nào đó, chỉ có điều nhìn thấy Nhiếp Phong nói chuyện với vị này một cách hờ hững, qua loa thì đại khái cô có thể đoán được người này cũng không phải tai to mặt lớn gì.

Người này cứ quẩn quít quanh Nhiếp Phong kiểm soát trò chuyện, xem ra cũng chẳng có dáng vẻ phong độ lịch lãm gì cả, thậm chí còn khiến người khác có cảm giác chán ghét.

"Hồi trước chủ tịch Khúc có đề cập đến việc muốn mua tòa building để cháu nội có thể sinh sống gần trung tâm thành phố." Lão Trương bưng ly rượu, rõ ràng muốn bắt chuyện với Nhiếp Phong mà ánh mắt háo sắc đang cứ nhìn vào nơi cổ áo hình chữ V khoét sâu nơi ngực của Bạch Tuyết,

lão nói tiếp: "Nếu anh Nhiếp đây muốn kết hôn, thì chắc có lẽ nên xem xét về ý định này chẳng?"

Nhiếp Phong chỉ cười cười, ánh mắt nhìn chung quanh đại sảnh, vẻ mặt không quan tâm lắm về vấn đề lão Trương đang đề cập đến.

"Tiểu thư Bạch có muốn mua bất động sản hay không? Nếu như muốn thì đừng quên liên hệ với tôi nha." Nói xong, lão Trương móc ra một tấm danh thiếp đưa về phía Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết chán ghét ánh mắt của tên mập mạp hèn mọn này, chính vì thấy Nhiếp Phong không nói gì nên cô cũng không tiện mở miệng.

"Cảm ơn tiên sinh." Bạch Tuyết đưa tay nhận lấy tấm danh thiếp "Ba mẹ tôi đều có nhà trong thành phố rồi, mà nhà cũng rất to nên tạm thời không có nhu cầu mua nhà."

Ông ta sững sờ, quan sát tỉ mỉ Bạch Tuyết một hồi, sau đó khuôn mặt béo ngậy, to đùng như bánh bao mần thầu cười tươi rạn rở khiến người khác kinh hãi.

"Haha, tiểu thư Bạch thật thích nói giỡn." Lão Trương cười rộ lên.

Đùa giỡn? Cô đùa giỡn khi nào?

Nhà cô chính là nhà lầu bốn tầng thì sao ba mẹ cô phải đổi ngôi nhà lớn hơn nữa đây?

Nhiếp Phong cau mày liếc mắt nhìn lão Trương.

Vị Trương tiên sinh này chính là thương gia chuyên kinh doanh đầu tư bất động sản, có khoản tài chính kếch sù. Dù là ở Hồng Kông và nước Mỹ, Canada, nước Pháp, Đông Nam Á cũng đều có cổ phần. Ở nước ngoài, ông

ta chính là trợ lý cố vấn đầu tư bất động sản, một nhân vật cũng tầm cỡ quốc gia.

Trong nước có rất nhiều thị trường, ông ta ngoại giao rất tốt với các minh tinh, ông cũng đã từng cố vấn cho không ít hạng mục cho các chủ Địa sản. Ông ta cũng đã từng cố vấn cho không ít hạng mục cho các chủ Địa sản, chủ địa ốc trong và ngoài nước.

Như thế, hóa ra ông ta chính là khách quý trong buổi tiệc rượu này, thế mà này giờ ông ta cứ quẩn quýt quanh chân Nhiếp Phong để trò chuyện. Ngay lúc đó, có một nhóm người đến bắt chuyện với ông, Nhiếp Phong và Bạch Tuyết xem như được giải thoát.

"Vì sao khi này lão Trương kia lại nói em đang đùa giỡn ông?" Bạch Tuyết có chút bất an hỏi. Bởi vì cô vẫn thắc mắc vì sao lúc này lão Trương nói vậy khi mà cô thật lòng trả lời câu hỏi của ông ta.

Nhiếp Phong thả ly rượu vào khay cho người phục vụ, kéo Bạch Tuyết quay vào trong hội trường.

"Bởi vì building mà ông ta nói không phải là một căn nhà bình thường mà là một dãy nhà biệt thự cao ốc." Nhiếp Phong khẽ nói, cố ý nhấn mạnh từ "building".

Bạch Tuyết chớp mắt mấy cái, không dám tin há hốc mồm "Anh nói... nói một building sao?"

Dừng bước lại, Nhiếp Phong quay đầu nhìn về mặt kính ngác của Bạch Tuyết, khóe môi nở nụ cười nói tiếp: "Không sai, một building."

Chuyện này... Đây là thế giới gì? Nếu muốn mua building trả bằng vàng thì chắc phải mua cả tấn vàng mới trả nổi đây.

Không biết cô có thể thích ứng với "xã hội thượng lưu" này không nữa? Có thể hoàn thành tốt nhiệm vụ trong vai trò vợ của Nhiếp Phong không đây?

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 86+3: Thế Giới Kỳ Lạ - Đường Như Cô Chưa Quen Thuộc Thế Giới Đây (Tiếp Theo)

Mang tiếng là tiệc rượu nhưng không phải thật sự mời mọi người đến uống rượu, mà chỉ là cái cớ cho những người có tiền này đến hội tụ khoe mẽ.

Bạch Tuyết đi cùng Nhiếp Phong một lúc, lại cảm thấy chân mình đau nhức.

Đứng bên cạnh anh, nghe anh cùng bàn luận về thị trường chứng khoán, về thương mại, tài chính, kinh tế khiến cô cảm thấy mình như người ngoài cuộc, không hiểu họ đang nói gì.

Rốt cuộc Bạch Tuyết cũng hiểu rõ tại sao trước khi vào đây, Nhiếp Phong đã dặn cô chỉ cần "mỉm cười và yên lặng" là được? Bởi vì chỉ có như vậy, cô sẽ không bị phát hiện ra mình thật sự là người "vô tri" cũng là người hoàn toàn không hợp với thế giới này.

Dường như cảm giác khuỷu tay của người phụ nữ bên cạnh mình có chút không yên, nhìn thấy chân cô bắt đầu bước một cao một thấp, Nhiếp Phong sẵn sàng dẫn Bạch Tuyết đến ngồi ở ghế dựa.

"Bất cứ ai đến gần, em chỉ cần giới thiệu mình là vợ chưa cưới của anh là được, còn việc khác không cần nói nhiều, hãy nhớ Die nda n****Sóc****Là****Ta****le q u u ydo n, che giấu tâm tình của mình thật tốt, biết chưa?" Tuy Nhiếp Phong vừa nói vừa nở nụ cười làm say lòng

người nhưng thực ra anh đang dạy Bạch Tuyết phải ứng đối ra sao nếu trường hợp này xảy ra. Mọi người chung quanh nhìn cảnh này chỉ thấy đang diễn ra một màn tình cảm nồng đậm mà ấm áp giữa Nhiếp Phong và vợ chưa cưới của mình.

Đáy lòng Bạch Tuyết chột ấm áp, ấm áp vì được anh săn sóc.

Nhìn thấy Bạch Tuyết thật lòng gật đầu, lông mày Nhiếp Phong vẫn nhúu chặt. Anh kinh ngạc phát hiện mình thật sự không nỡ bỏ đi, để cô như con nai bé nhỏ yếu đuối ngồi một mình ở đây đối chọi với bữa tiệc rượu này.

Thực tế, không có ai đang đối chọi với bữa tiệc rượu này vì ở đây hết thảy đều là những quý bà, quý ông danh gia vọng tộc, giàu có được dạy dỗ từ nhỏ khi tiến vào đối mặt với những cảnh tượng xa hoa như thế này. Họ cũng đã sớm trang bị những bộ mặt nạ cho riêng mình. Vì thế cũng không ai có thể nhận biết họ là đang thật lòng hay giả dối.

"Anh đi đi, em không sao đâu, cũng vì cổ họng em hơi đau nên cũng không để ý được người khác đang muốn nói gì." Bạch Tuyết nháy mắt nhìn Nhiếp Phong, cười híp mắt nói: "Sẽ không để anh mất mặt."

Kỳ thực, cô cảm thấy rất tội nghiệp anh, sao anh lại không mệt mỏi đây?

Nhưng thân là một phần tử trong cả quần thể này, cũng vì tập đoàn, vì chuyện thương mại nên Nhiếp Phong đành phải rời đi xã giao với thế giới giả dối đầy màu sắc này đây.

Cô không cần phải quán quít với người đàn ông của mình, không cần anh phải nhất cử nhất động chú ý đến cô, mọi tình cảm dịu dàng đều đặt trên người cô mà cô chỉ cần trong lòng anh quan tâm cô là được. Cô là người phụ nữ độc lập, mạnh mẽ nhưng đôi lúc cũng cần anh săn sóc, xoa dịu vết thương lòng mình.

Lúc này lại đúng lúc có người đến chào hỏi Nhiếp Phong nên Bạch Tuyết cố tình cầu tay anh một cái, sau đó anh mới đồng ý buông cánh tay cô ra.

Tuy Nhiếp Phong không yên lòng nhưng vì phép lịch sự xã giao nên anh vẫn phải trò chuyện với người kia.

Được một lúc sau, Nhiếp Phong quay người lại nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạch Tuyết đang đỏ mồn hời hợt mà cô vẫn ngồi đó tươi cười rạng rỡ với anh.

“Ôi! Cảnh giả vờ giả vịt, làm ra vẻ tao nhã mà chỉ trong phim mới có này lại chiếu ngay ở đây đây. Một kẻ vốn sinh ra kém cỏi đợi anh ta bù đắp sao?”

Bạch Tuyết ngồi đó nhưng lỗ tai lại dựng đứng nghe trộm cuộc đối thoại của người bên cạnh.

Kiến thức không cao nhưng chủ yếu cô biết người kia đang nói đến ai.

"Chào cô!" Hai chân thon dài, xinh đẹp bỗng đâu xuất hiện trước mặt Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết hơi ngẩng đầu lên, nhìn thấy một người phụ nữ xinh đẹp đang đứng trước mặt mình khiến cô không thể dời mắt nhìn đi chỗ khác. Vóc người cao gầy, xinh đẹp như người mẫu, bộ ngực như hai tòa tháp đôi sừng sững vươn lên trước mắt cô, chiếc áo liền quần màu tím cách tân như làm tôn thêm nét đẹp châu âu cùng cốt cách quý phái tao nhã khiến Bạch Tuyết cứ vậy mà say đắm ngắm nhìn.

"Chào cô!" Bạch Tuyết mỉm cười gật gù, cũng không đứng lên, nói tiếp: "Xin lỗi, tôi có chút thất lễ."

Người phụ nữ kia vẫn vô tư cười, "Không sao, tôi tên Thi Mạn, chính là con gái của chủ tiệc rượu lần này, cũng là người mẫu toàn khu vực châu Âu."

Bạch Tuyết cảm giác nếu mình cứ ngồi như vậy thì thật không lịch sự nên cô vịn tay cầm của chiếc ghế đứng lên, chủ động đưa tay ra chào hỏi: "Tôi là Bạch Tuyết, vợ chưa cưới của tổng giám đốc Nhiếp Phong thuộc tập đoàn PLO"

Thi Mạn liếc mắt nhìn cánh tay Bạch Tuyết đang duỗi ra chào hỏi mình. Cô chỉ mỉm cười một tiếng mà không đáp lễ lại Bạch Tuyết. Sau đó, cô cầm ly rượu khinh thường nhấp một ngụm trên môi mình.

Bạch Tuyết lúng túng thu tay về nhưng cũng cảm thấy dường như đối phương đến đây không có ý tốt.

Lại lần nữa ngồi xuống, Bạch Tuyết cũng không muốn tiếp tục trò chuyện với Tiểu thư Thịnày thêm nữa.

Nhớ lời Nhiếp Phong trước khi đi có căn dặn, Bạch Tuyết thầm nghĩ: "Nguy hiểm thật, thiếu chút nữa mình bởi vì vẻ bề ngoài của Thi Mạn mà mất đi cảnh giác."

Còn vị mỹ nhân chân dài Thi Mạn ngồi vào chiếc ghế đối diện Bạch Tuyết, nghiêng đầu, ngoẹo cổ, đánh giá Bạch Tuyết với ánh mắt mang chút ngạo mạn cùng khinh thường.

"Tiểu thư Bạch là thiên kim nhà ai?" Thi Mạn một tay nâng ly rượu, một tay khoanh trước ngực, để lộ cặp đùi xinh đẹp, thon gọn, tư thế của một đàn chị chính tông đây mà.

Mi mắt Bạch Tuyết rũ xuống, nhàn nhạt nở nụ cười "Tiểu thư Thi thật thú vị, tôi họ Bạch thì đương nhiên ba tôi cũng họ Bạch."

Thị Mạn nhíu mày như đang suy nghĩ xem người họ Bạch là ai, mình có quen biết với gia đình người này không.

"Chính là ngài Bạch có hợp tác thương mại với gia đình tôi ở Hàn Quốc sao? Hay gia đình họ Bạch gốc Hoa nhỉ?" Thị Mạn suy đoán hỏi.

Tất cả đều không ohải, đáy lòng Bạch Tuyết càng thêm nặng ưu phiền.

"Tôi là người gốc Trung Quốc." Bạch Tuyết dùng nụ cười lễ phép khẳng định câu trả lời với Thị Mạn.

Thị Mạn nhìn dáng vẻ bình tĩnh đối đáp của Bạch Tuyết nhất thời vẫn xác định là mình không có bất hợp tác thương mại với gia đình họ Bạch nào cả.

"Tiểu thư Bạch có thật là vợ chưa cưới của tổng giám đốc tập đoàn PLO hay không?" Thị Mạn bỗng đổi đề tài hỏi.

Bạch Tuyết lại mỉm cười thay cho câu trả lời.

"Nẫu vậy, chắc hẳn tiểu thư cũng biết chuyện lúc trước gia đình tôi và gia đình anh ấy đã từng có dự tính làm thông gia chứ?" Thị Mạn sắc bén hỏi.

"Xin lỗi, tôi không biết." Bạch Tuyết mỉm cười nói.

Thị Mạn cười lạnh "Thực ra, tôi cũng suýt chút nữa làm vợ chưa cưới của anh ấy đấy. Chỉ có điều tôi không muốn làm dì ghẻ của đứa con của anh trai của anh ấy - Nhiếp Vân để lại. Kết hôn mà mình phải làm mẹ kế thực sự là chuyện nhục nhã."

Bạch Tuyết thật sự muốn bấu môi khinh thường nhưng đáy lòng vẫn nhớ kỹ lời Nhiếp Phong căn dặn nên cô vẫn mỉm cười không nói gì.

"Rõ ràng mẹ của đứa bé trai kia vẫn còn sống, mà lại cứ thế giao lại cho Nhiếp Phong chăm sóc, thực sự là việc không thể chấp nhận." Thi Mạn như đang phát tiết, cô cũng mặc kệ Bạch Tuyết có muốn nghe hay không, thẳng thắn nói một mình: "Lúc ba mẹ tôi đề cập đến vấn đề chuẩn bị làm thông gia với gia đình nhà họ Nhiếp, tôi cũng cảm thấy thật vui vẻ. Dù sao đáng dấp Nhiếp Phong cũng không tệ, cũng hợp tuổi với tôi đặc biệt anh ấy còn là tổng giám đốc tập đoàn PLO. Thế nhưng, khi gặp anh ấy tôi mới nhận ra anh ta thật vô vị, tẻ nhạt và lạnh lùng, lạnh như khối băng ngàn năm không thể nào tan ra được. Lại còn không có tình người, cao ngạo, ích kỷ"

"Xin lỗi, Tiểu thư Thi." Bạch Tuyết không nhịn được ngăn lại những lời đánh giá của cô đối với Nhiếp Phong, "Xin hỏi cô xác định mình cố ý bỏ qua những vị khách quý ở đây mà muốn ngồi đây giảng giải về đoạn tình cảm không may của mình với gia đình nhà họ Nhiếp sao?"

Nếu như là vậy, cô nên chuẩn bị chạy trốn thôi.

Khuôn mặt Thi Mạn cứng đờ, cô nhìn Bạch Tuyết không quan tâm lời nói mình ra gì. Và lại còn có cảm giác bị mất mặt, vì không ngờ mình lại mất khống chế đến vậy.

Thi Mạn đứng lên, vẻ mặt có chút bối rối "Đương nhiên không phải, tôi chỉ muốn đến chào cô thôi. Bên cạnh đó, tôi tự hỏi không biết cô có biết Nhiếp Phong có cháu trai rồi không?"

"Tôi biết mình sẽ là mẹ kế tương lai chứ." Bạch Tuyết mỉm cười gật đầu nói: "Thực ra Học Văn cũng rất đáng yêu, còn là một thần đồng với chỉ số IQ là 180 đấy."

Thi Mạn khinh bỉ nhìn Bạch Tuyết nói: "Tôi lại nghĩ cô chỉ là con gái của một chủ xí nghiệp mới thành lập nào đó, muốn một bước lên mâyDie nd da n*****Sóc***Là*****Ta*****l e q uu ydo n,chấp nhận kết hôn với

người giàu có để hưởng lộc thôi. Một cô dâu nhỏ chịu khuất nhục dưới tay Nhiếp Phong chắc chắn là cô đang có mưu đồ xấu gì đó rồi."

Cô ta có bệnh thần kinh sao? Sao số mệnh cô cứ luôn gặp phải những kẻ giàu có hống hách, tự cho mình là đúng thế nhỉ? Ngoài ra cô ta lại còn tự biên tự diễn rất hay, năng lực thật kinh người đây? Thật là một phụ nữ không bình thường mà.

Đang lo lắng nghĩ xem lúc này mình có nên chạy trốn vào toilet hay không thì đột nhiên ánh đèn neon ở đại sảnh chợt tắt, chỉ còn sân khấu hình chữ T sáng đèn.

"Thưa các quý ông, quý bà, cuối cùng thời khắc bắt đầu tiệc rượu của tập đoàn tổ chức "Châu Bảo" đã đến". Một MC đẹp trai tuấn lãng bước lên sân khấu, nhiệt tình nói: "Chủ tịch kiêm tổng giám đốc của tập đoàn Châu Bảo – tiên sinh Thi - đã mời mười mấy người mẫu quốc tế ưu tú nhất, trưng bày những tuyệt phẩm châu báu mới nhất ở đây. Mời quý vị thưởng thức."

Lời MC vừa dứt, Bạch Tuyết liền nghe mọi người vỗ tay nhiệt liệt ủng hộ buổi tiệc rượu này.

Một nơi dồi dào xa hoa! Đây chính là một xã hội thượng lưu mà người bình thường vốn không thể tưởng tượng nổi.

Bạch Tuyết đứng lên, chuẩn bị đi toilet, tách mình ra khỏi bầu không khí ngọt ngào này.

Phía sau đại sảnh vang lên tiếng nhạc, đại đa số khách quý đều tập trung ở sân khấu hình chữ T chuẩn bị thưởng thức màn trình diễn trưng bày châu báu quý giá kia.

Ra khỏi toilet, Bạch Tuyết cũng trở lại sảnh lớn ở khách sạn, đi dạo một vòng mới chuẩn bị trở về phòng tiệc.

Ngay cửa thang máy ở đại sảnh, có mấy người từ bên trong bước ra, trong đó có một đôi nam nữ vừa nói vừa cười ở trước cửa phòng tiệc.

Người phụ nữ thắt cà vạt giúp người đàn ông ông kia, nhìn qua là biết không phải mối quan hệ bình thường.

Bạch Tuyết vốn định vòng qua đôi trai gái này nhưng lại cảm thấy người phụ nữ kia khá quen.

"Khi nào anh rảnh?" Người phụ nữ vỗ nhẹ lên ngực người đàn ông kia hỏi.

Hết chương 86

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 87: Sống Theo Cách Của Mình

Mượn cớ đi toilet, cuối cùng Bạch Tuyết cũng sớm thoát khỏi nơi lạnh lẽo của buổi yến tiệc kia.

Giữa lúc cô chuẩn bị trở về gặp Nhiếp Phong trong buổi tiệc thì tình cờ nhìn thấy một nam một nữ đứng thân mật trước cửa thật lâu.

Bình thường đụng với phải tình huống này, cô sẽ làm như không nhìn thấy, cúi đầu lướt qua hoặc là trốn ở một góc, đợi người ta thân thiết xong rồi mình sẽ đi qua nhưng lúc này Bạch Tuyết thấy người phụ nữ đang đứng đến vai người đàn ông kia trông rất quen, hình như mình đã gặp ở đâu đó rồi.

"Không nhớ xa anh sao?" Người đàn ông trung niên chỉ chừng hơn ba mươi tuổi nhưng trông thật sự già hơn so với người phụ nữ kia.

"Cũng vì anh quá bận rộn nên chúng ta không thể gặp nhau thường xuyên được, người ta cũng nhớ đến anh mà." Người phụ nữ cong môi làm nũng nói.

Thật buồn nôn muốn chết! Nếu cô học được cách làm nũng từ người phụ nữ này cũng thật tốt rồi.

Bạch Tuyết tự chế giễu mình, cười cười đứng cách đó năm, sáu bước cũng làm bộ nhìn bằng hướng dẫn giới thiệu khách quý có mặt trong buổi tiệc.

Rốt cuộc hai người kia hình như cũng cảm thấy ngại ngùng, tách thân thể mình ra khỏi nhau nhưng ánh mắt vẫn nhìn đắm đuối vào đối phương.

Người đàn ông dứt khoát xoay người bước vào phòng tiệc còn người phụ nữ lại cắn môi, không cam lòng trừng mắt nhìn vào cửa chính phòng tiệc sang trong hào hoa kia.

Cô ấy không được vào đó sao? Người phụ nữ tức giận giậm chân, xoay người muốn bước đi.

Cuối cùng cũng xong, trong lòng Bạch Tuyết âm thầm thở phào nhẹ nhõm, chuẩn bị trở về phòng tiệc.

"Uida!" Trong lòng người phụ nữ kia cảm thấy bức bối, cô vô tình đụng vào người Bạch Tuyết, sau đó cả hai người đều hét lên kinh ngạc.

Bạch Tuyết che ngực lui lại hai bước, nhúu mày ngẩng đầu lên nhìn người phụ nữ kia.

"Hoa... Hoa Nhị... Nhị?" Bạch Tuyết nhìn thấy rõ khuôn mặt và hình dáng của người phụ nữ kia thì trợn mắt đầy ngạc nhiên.

Người phụ nữ đang đứng trước mặt cô có hình dáng thon gọn, khuôn mặt xinh đẹp mỹ miều không phải là nữ tiếp viên hàng không Hoa Nhị Nhị - bạn gái của thanh mai trúc mã cô sao?

Đang muốn nổi giận với đối phương thì Hoa Nhị Nhị chợt nghe có người kêu tên mình. Trong lòng cô chấn động, quan sát tỉ mỉ người phụ nữ đang chứng diện bộ lễ phục quý giá bằng lụa tơ tằm, đột nhiên tâm tư cô tâm trầm như rơi xuống đáy vực.

Bạch Tuyết buông tay, nhanh chân đi đến trước mặt Hoa Nhị Nhị, lại nhìn cửa phòng tiệc lớn kia, ánh mắt sắc bén hỏi: "Người đàn ông kia là ai?"

Sao Hoa Nhị Nhị lại thân mật với người đàn ông kia như vậy? Không phải nói cô ta và Tư Hoài Dương đã giảng hoà rồi sao?

Hoa Nhị Nhị cũng không ngờ thế giới lại nhỏ như thế này, sao cô lại xui xẻo đến nỗi đụng phải Bạch Tuyết ngay cửa phòng khách sạn chứ?

"À... Mặc mớ gì đến cô, tránh ra." Ánh mắt Hoa Nhị Nhị hoảng loạn, giọng nói như không còn sức lực, đưa tay đẩy Bạch Tuyết ra chuẩn bị rời khỏi đây.

"Cô đứng lại!" Bạch Tuyết xoay người kéo tay Hoa Nhị Nhị, dùng sức kéo cô trở về.

"A! Cô làm gì vậy?" Dáng dấp Hoa Nhị Nhị cao gầy, thêm vào đó Bạch Tuyết lại dùng hết sức lôi kéo, suýt chút nữa kéo cô té ngã ngời dưới đất.

Bạch Tuyết đang bị lửa giận thiêu cháy trong lòng, cô vì Tư Hoài Dương mà cảm thấy đau lòng.

"Không phải cô và Hoài Dương đã làm hoà rồi sao? Cô và người đàn ông kia làm gì trong khách sạn này thế?" Bạch Tuyết nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

Hoa Nhị Nhị tức giận cố dùng hết sức thoát khỏi tay Bạch Tuyết nhưng vẫn không sao bì được sức mạnh của Bạch Tuyết lúc này.

Mà lúc này, Bạch Tuyết như đang cảm thấy người bị phản bội chính là mình.

Hoa Nhị Nhị thấy không thể cắt đuôi được Bạch Tuyết, lại bị cô ta phát hiện mình và người đàn ông thuê khách sạn thì cũng dứt khoát thẳng thắn không che giấu.

"Cô có thể mờ ám với Tư Hoài Dương thì tại sao tôi lại không thể?" Hoa Nhị Nhị chế giễu nói: "Không sai, tôi và người đàn ông đã, qua lại hơn nửa tháng nay rồi. Tôi chưa kết hôn thì cũng không có gì ràng buộc, cũng không cần phải chịu trách nhiệm gì với Tư Hoài Dương cả. "

Bạch Tuyết tức giận đến nỗi muốn tát cho Hoa Nhị Nhị một bạt tai. Chân đạp hai thuyền (ý nói vụng trộm sau lưng người yêu mình) còn đứng cảm thừa nhận và có ý mỉa mai người khác đấy chứ.

Buông tay xuống, Bạch Tuyết lạnh giọng nói: "Tôi đã từng giải thích rất nhiều lần, tôi và Tư Hoài Dương chỉ là bạn bè chơi thân từ nhỏ, hơn nữa tôi đã đính hôn, chẳng mấy chốc sẽ kết hôn. Tại sao cô vẫn không tin? Nếu cô không yêu Tư Hoài Dương sao lại chấp nhận giảng hòa với cậu ấy? Rồi sau đó lén lút bên ngoài cùng với người đàn ông khác như vậy?"

Hoa Nhị Nhị lạnh lùng phát ra một tiếng nhìn về phía nơi khác "Tôi đã sớm không còn hy vọng gì đối với đối với Tư Hoài Dương nữa. anh ấy như đứa trẻ con, gặp khó khăn thì lui vào góc phòng trốn tránh. Có câu “nam sợ vào sai hành, nữ sợ gả sai lang” (ý là đàn ông sợ đi sai đường còn phụ nữ sợ gả lầm chồng). Tôi không muốn đổ dành chồng mình như một người mẹ vẫn đổ đứa con của mình. chẳng phải vì cô và chồng chưa cưới của cô van xin nên tôi mới hòa hợp với anh ta ngay vào lúc anh ta gặp khó khăn nhất hay sao? Đáng lẽ ra cô nên cảm ơn tôi mới đúng."

"A!" Bạch Tuyết quả thực không thể nói gì ngay lúc này.

Dĩ nhiên Hoa Nhị Nhị có thể nói tới như vậy thì cô ta đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi.

"Cô lo chuyện của của mình đi." Hoa Nhị Nhị vuốt một lọn tóc, mắt nhìn Bạch Tuyết, nói: "Nếu cô muốn nhìn thấy Tư Hoài Dương suy sụp thì tôi cũng không cản cô. Cô cứ việc kể cho cậu ta nghe những gì cô thấy là được. Không phải các người là đôi thanh mai trúc mã sao? Thật buồn nôn."

Bạch Tuyết ngẩng đầu lên căn môi trừng mắt nhìn Hoa Nhị Nhị.

"Đừng nhìn tôi như vậy." Hoa Nhị Nhị thấy Bạch Tuyết tức đến nổi nói không ra lời, biết mình chiếm thế thượng phong, càng đắc ý nói: "Yên tâm đi, tôi biết cách xử lý việc của chính mình, sẽ không để Tư Hoài Dương phát hiện. Bởi vì... không phải anh ấy rất đơn giản sao?"

Mang theo tia đắc ý lại cười đến phóng đảng, Hoa Nhị Nhị đạp mạnh giày cao gót, lắc thân thể ra khỏi khách sạn.

Cô nên đuổi theo tóm chặt Hoa Nhị Nhị, mắng to rằng cô là người đàn bà không biết xấu hổ.

Mỗi lời nói của Hoa Nhị Nhị như kim thép đâm vào lòng Bạch Tuyết vậy.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÒNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 87+2: Cô Sẽ Sống Theo Cách Của Mình (Tiếp Theo)

Trở lại phòng tiệc với bao nỗi lo lắng, Bạch Tuyết ngơ ngẩn ngồi trên ghế, có nhiều người đang vui vẻ khiêu vũ trên sân khấu nhưng lúc này cô thật sự không còn tâm trí để thưởng thức sự sang trọng cùng vui vẻ trong buổi tiệc này nữa.

"Nãy giờ em đi đâu vậy?" Nhiếp Phong yên lặng xuất hiện bên cạnh Bạch Tuyết, giọng nói mơ hồ có chút tức giận "Không phải anh đã nói..."

"Em... Em đi toilet." Bạch Tuyết ngẩng đầu lên nói.

Dưới ánh đèn tối tăm, khuôn mặt Nhiếp Phong u ám, thậm chí anh còn chưa nhận ra nét mặt mình giờ đây có vẻ như muốn khóc. Nhưng đáng tiếc ánh đèn lại yếu ớt chiếu từ trên xuống đủ để Bạch Tuyết nhìn thấy vẻ mặt u uất cùng bất mãn của Nhiếp Phong lúc này.

Nhiếp Phong hơi nhướng mày, cảm thấy có gì đó không đúng.

"Xảy ra chuyện gì?" Anh ngồi vào chiếc ghế bên cạnh Bạch Tuyết hỏi.

Bạch Tuyết rũ mắt xuống, ngón tay hơi run rẩy cầm hai bên mép váy.

"Lúc này, tiểu thư Thi – người mà suýt nữa làm vợ chưa cưới của anh – có tìm em trò chuyện." Bạch Tuyết hít sâu một hơi rồi cố nói.

"Người phụ nữ đó à?" Nhiếp Phong cười lạnh một tiếng: "Chắc em không vì những lời nói của cô ấy mà suy nghĩ lung tung chứ?"

Bạch Tuyết ngược mí mắt lên, vẻ mặt nghi ngờ nhìn Nhiếp Phong: "Nhiếp Phong, có phải những người giàu có thì vốn không xem trọng tình yêu đúng không? Vậy anh nói xem những người giàu có trong xã hội thượng lưu này, khi muốn kết hôn thì cơ bản họ chẳng cần tình yêu mà."

Không phải cô thanh cao nhưng cô thật sự không hiểu.

Cô và Nhiếp Phong cũng không xuất phát từ tình yêu nhưng việc này do cô bị Nhiếp Phong bức ép thôi. Còn Hoa Nhị Nhị thì sao đây? Ghen, làm nũng, dịu dàng... những hành vi đó không phải là biểu hiện của tình yêu sao? Nhưng vì cái gì đằng sau lưng lại ôm ấp một kẻ có tiền?

Nhiếp Phong trầm mặc nhìn Bạch Tuyết. Tuy anh không biết khi nãy đã xảy ra chuyện gì nhưng nhìn nỗi đau đớn phát ra từ ánh mắt cô thì anh cũng hiểu chuyện không đơn giản chỉ là trò chuyện với Thi Mạn.

"Tình yêu sao?" Một lát sau, môi mỏng của Nhiếp Phong mới nhẹ nhàng mở ra: "Trong vòng tuần hoàn sinh ra, lớn lên, sinh hoạt thì thực tế con người không cần tình yêu. Những quyền lợi, chiếm hữu, thụ hưởng với người khác phái chỉ là điều kiện và phương thức sinh tồn. Mà những người phải dùng mọi thủ đoạn, dùng trăm phương ngàn kế để tiến vào vòng tuần hoàn này thì bọn họ mãi mãi là những người ở đẳng cấp thấp. Vì họ luôn muốn hòa nhập vào thế giới đó nên họ sẽ coi tình yêu là một loại xa xỉ, có cũng được mà không có cũng được."

"..." Môi Bạch Tuyết nhẹ nhàng run rẩy, hai mắt óng ánh di chuyển khắp trên khuôn mặt anh tuấn của Nhiếp Phong. Người đàn ông này có tầm nhìn đến đáng sợ cũng có loại sức hút đến đáng sợ.

Xưa nay anh luôn không giấu giếm vẻ xấu xa cùng ghê tởm của mình, thậm chí còn vui vẻ khi bị người khác vạch trần sự thật. Nhưng anh chưa bao giờ làm ra việc gì đáng xấu hổ cả chỉ vì đơn giản anh có phương thức sống của riêng mình.

"Còn em thì sao? Em vốn không phải hạng người nằm trong vòng tuần hoàn đó thì vì sao em phải chen chân vào? Tương lai em sẽ thế nào?" Bạch Tuyết chân thành hỏi.

Nhiếp Phong đưa tay xoa mặt Bạch Tuyết, tà mị nở nụ cười, nói: "Em sao? Chính là một loại đáng buồn nhất, là loại người không cần tình cảm nhưng khiến người khác phải động lòng. Vậy em nói anh nên làm thế nào đây?"

Đồ nhẩn tâm, lạnh lùng, trơ tráo. Bạch Tuyết cảm thấy bàn tay to lớn của Nhiếp Phong như đang truyền ấm áp tới cho mình mà bên tai lại nghe anh lạnh lùng trêu tức cô.

Sự thực là cô không cam tâm đi trên một con đường không thấy tương lai. Thật sự rất đáng lo. Lo lắng và bất an, giờ phút này trong lòng Bạch Tuyết có bao nhiêu bi thương, cô không thể an tâm khi ở bên cạnh Nhiếp Phong.

"Đồ đáng chết!" Bạch Tuyết trầm tư một lúc lại đẩy bàn tay của Nhiếp Phong ra, nhếch môi mắng một tiếng, nói: "Em ghét nhất hạng người mập mờ, hay là em nên cảm ơn anh vì đã khiến em thức tỉnh?"

Nhiếp Phong kinh ngạc nhếch miệng, buồn cười nhìn phản ứng của Bạch Tuyết.

Trước đó, đáng vẻ cô dường như muốn khóc mà sao hiện giờ lại lật mặt nhanh đến thế? Không biết cô còn mang cho anh bao nhiêu ngạc nhiên và thú vị đây?

"Ồ? Anh thức tỉnh em việc gì?" Nhiếp Phong cảm thấy hứng thú hỏi.

Lờm Nhiếp Phong một cái, Bạch Tuyết kéo khăn lụa trên vai lại "Đường nào cũng đến La Mã, em có cách sống của mình. Nếu anh quyết định chọn kết hôn với em thì tốt nhất nên chuẩn bị tâm lý cho tốt."

"Chuẩn bị tâm lý thế nào?" Nhiếp Phong cười hỏi.

Bạch Tuyết đứng lên, nhìn Nhiếp Phong từ trên cao xuống "Anh đừng đối xử với em kiểu úp mở như vậy. Em xem sau này anh sẽ sống thế nào? Nếu có bản lĩnh thì hãy phóng ngựa tới đây."

"Phụt!" Nhiếp Phong che miệng cười sặc sụa, vai run lên từng đợt như nghe thấy một chuyện khôi hài.

"Cười cái gì!" Bạch Tuyết ảo não trừng mắt nhìn Nhiếp Phong.

Thân thể cao lớn đứng lên khỏi ghế, Nhiếp Phong đưa tay kéo Bạch Tuyết vào lồng ngực mình, bàn tay to lớn trượt quanh lưng cô, nói: "Anh mỗi mắt mong chờ, em đừng làm anh thất vọng đó bảo bối."

Buồn cười chết mất! Bảo bối ời là bảo bối!

Bạch Tuyết đẩy lồng ngực Nhiếp Phong ra, vẻ mặt thể hiện sự căm ghét.

Thực ra ngón tay anh mang theo sức nóng trượt trên chiếc lưng vốn hờ một khoảng trống khiến cô bất an.

Dựa vào ánh đèn u ám, tân khách tập trung chú ý vào tất cả châu báu được trưng bày trên sân khấu, mà lúc này Nhiếp Phong cúi đầu xuống thấp thì thào vào tai Bạch Tuyết.

"Làm sao bây giờ? Ngày hôm nay em thật xinh đẹp, anh không thể chờ đợi được nữa. Anh muốn em." Tiếng nói của anh trầm thấp, tràn ngập mùi vị dụ dỗ khiến da thịt Bạch Tuyết nổi lên phấn hồng, né tránh thân nhiệt của anh đang dần lan tỏa trên người mình.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 88: Chiếm Đoạt

Anh muốn cô mà cô cũng muốn anh.

Ngay lập tức, bọn họ trốn ra hội trường và bước vào gian phòng trống.

Cô cứ như vậy bị anh chiếm lấy cũng như chiếm đoạt toàn thân thể mình.

Anh cũng đã từng nói rằng anh không cần tình yêu, chỉ muốn giữ lấy người và hưởng thụ mà thôi. Như vậy giờ phút này cô cảm thấy thế nào đây? Sao lại lấy suy nghĩ của anh mà áp dụng lên người mình? Chẳng phải lúc này cô cũng chỉ muốn giữ lấy anh, chiếm đoạt và hưởng thụ từng đợt khoái cảm mà anh mang lại cho mình sao?

Đây là lần đầu tiên Bạch Tuyết lại chủ động và nhiệt tình như vậy. Quả thực khiến anh không thể chống đỡ được. Một khi con người bị tình dục bao phủ, trở thành dã thú thì những việc xấu hổ, kiêng kỵ cũng đều hoàn toàn không còn nghĩa lý gì ngay lúc này. Nhiếp Phong và..Bạch Tuyết lúc này chính là đang trở về thời con người nguyên thủy nhất, tự do phóng thích mình, trong mắt chỉ có đối phương, ngoài ra không còn quan tâm đến điều gì khác.

"Gọi tên em, hãy gọi tên em!" Bạch Tuyết luồn tay vào tóc Nhiếp Phong vội vàng hét lên: "Van cầu anh hãy gọi tên em."

Không phải là Nhu Nhu! Không phải là bảo bối mà hãy thật lòng gọi tên cô.

"Tuyệt... Tuyệt Nhi... Tuyệt Nhi!" Nhiếp Phong khàn khàn thở dốc kèm theo tiếng gọi tên cô đầy kích thích khiến trong lòng Bạch Tuyết kích động.

"Phong! Phong!" Bạch Tuyết cũng hét tên Nhiếp Phong.

Cô không quên được lần đầu tiên làm tình với anh vào bốn năm trước. Anh cứ như vậy phóng thích thoải mái trong người cô, cũng gào thét không ngừng cầu khẩn cô gọi tên anh.

Bất luận tương lai sẽ xảy ra chuyện gì, cô cũng nhất định không buông tay anh ra. Bởi vì từ lâu Nhiếp Phong đã "thuộc về" cô rồi.

Vậy nên cô muốn được hưởng thụ, dù là thân thể hay là tình cảm thì cô sẽ dùng chính phương thức của mình để có được anh.

Ai sẽ yêu ai hơn? Ai sẽ dành phần thắng trong cuộc chiến lần này? Điều đó còn chưa biết được...

**

"Đột nhiên anh rời khỏi buổi tiệc, không biết chủ nhân buổi tiệc có trách anh không?" Bạch Tuyết vừa ngáp dài vừa úp mặt mình trong lồng ngực Nhiếp Phong lâu bầu nói.

"Không sao! Nhiều người như vậy mà anh cũng không phải khách mời đặc biệt chắc họ cũng không để ý. Anh chỉ đến tham dự theo hình thức mà thôi." Bàn tay to lớn của Nhiếp Phong xoa lưng Bạch Tuyết nói: "Chỗ đó còn đau không?"

Lỗi tai Bạch Tuyết ửng đỏ, rút đầu mình vào trong chăn.

"Sao lại hỏi đến việc này?" Cô trốn trong chăn đập một quyền vào người Nhiếp Phong.

Nhiếp Phong cười ha ha khiến gò má của Bạch Tuyết run lên dưới lồng ngực của Nhiếp Phong. Cô thẹn thùng, khuôn mặt lại thêm một tầng ửng đỏ.

"Lúc này trông em thật nhiệt tình như mèo rừng đang đến mùa động dục vậy. Sao giờ lại trở nên ngoan hiền như vậy?" Nhiếp Phong trượt sâu xuống chiếc mông yêu kiều của Bạch Tuyết, dùng sức bấm nhẹ nói: "Biểu hiện của em hôm nay thật giỏi, anh rất thích."

Giỏi lắm sao? Đây lời khen khích lệ nên có của người đàn ông đang trên giường với người phụ nữ của mình sao?

Aida, cô cảm thấy mình thật sa đọa. Điều tốt không học lại bắt chước học điều xấu.

Nhưng lời đã buông ra, còn nói cái gì là phóng ngựa lại đây, vậy đáng lý ra hiện giờ không nên thể hiện mình yếu thế mới đúng chứ.

Tay nhỏ không an phận trượt tới giữa hai chân của Nhiếp Phong, Bạch Tuyết ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn của mình lên nói: "Anh... Anh cũng rất tuyệt!"

Ai đó giết chết cô đi thôi. Những lời dâm đãng như thế này mà lại xuất phát ở nơi cửa miệng của mình.

Thẹn thùng một lúc, Bạch Tuyết lại nhô đầu ra.

"Ngày hôm nay, em có gặp Hoa Nhị Nhị ở trước cửa khách sạn." Bạch Tuyết không còn cười mà thay vào đó là cảm giác lo lắng nói: "Em thấy cô ấy cùng một người đàn ông khác đi ra từ thang máy."

Vậy hai người kia đã xảy ra chuyện gì thì không cần nói cũng biết.

Nhiếp Phong nhìn dáng vẻ Bạch Tuyết có chút khổ não, rõ ràng cô ấy đang bất bình thay Tư Hoài Dương.

"Tốt nhất em không nên nói việc này với Tư Hoài Dương." Nhiếp Phong nhàn nhạt mở miệng.

Tại sao lại vậy? Rõ ràng Hoa Nhị Nhị là bạn gái của Hoài Dương nhưng cô ấy lại thuê khách sạn cùng người đàn ông khác. Đối với Tư Hoài Dương, đây chính là phản bội mà, hơn nữa cô ấy còn mạnh mẽ tuyên bố như thể ban ơn cho cậu ấy nữa." Bạch Tuyết vừa nghĩ đến dáng vẻ lúc Hoa Nhị Nhị cãi chày cãi cối thì bỗng cảm thấy tức giận đến cùng cực.

Nhiếp Phong ngồi dậy nhìn Bạch Tuyết, giọng nói lạnh lẽo mấy phần: "Đàn ông có thể chịu nghèo khổ nhưng họ không thể chịu được mình thua người phụ nữ của mình. Nếu em nói chuyện ngày hôm nay cho cậu ta biết thì cậu ấy có thể không cảm ơn em mà sẽ hận em hơn."

Bạch Tuyết kinh ngạc nhìn vẻ mặt nghiêm nghị của Nhiếp Phong hỏi lại: "Hận em sao?"

Tại sao lại hận cô? Cô luôn không hy vọng Hoài Dương sẽ chịu thương tổn.

"Sự nghiệp không thành công thì có thể nói do cơ may chưa tới. Chuyện tình cảm không thành công có thể nói có duyên mà không có phận. Thế nhưng..." Nhiếp Phong nhếch miệng cười nói: "Thế nhưng nếu bị người phụ nữ của mình phản bội, cho đội nón xanh thì người đàn ông này sẽ mất hết thể diện, làm trò cười cho thiên hạ. Cả đời không góc đầu lên nổi."

Bạch Tuyết thần thờ gật gù: "Hóa ra là như vậy..." Cô cũng không hề nghĩ tới điều này.

"Em cứ để Tư Hoài Dương tự mình phát hiện chuyện của Hoa Nhị Nhị đi. Nếu cậu ấy phát hiện sớm một chút thì cũng không cảm thấy quá nhục nhã. Ít ra sau đó, em nói chuyện với cậu ấy một chút thì cậu ấy sẽ sớm thông suốt và vượt qua nỗi đau dễ dàng hơn." Nhiếp Phong vỗ vai Bạch Tuyết chân tình nói.

"Ừm." Bạch Tuyết cảm thấy anh nói cũng đúng nhưng cơn giận khó có thể tiêu tan, nói: "Nếu Hoài Dương vẫn không phát hiện ra sự thật thì phải làm sao?"

Vốn cô nghĩ Hoa Nhị Nhị là dạng người tuy vẻ ngoài mạnh mẽ nhưng cũng không phải là loại người xấu, nhưng không ngờ cũng có lúc mập mờ với người đàn ông khác như vậy.

Môi Nhiếp Phong hạ xuống bắt đầu chơi đùa, khuấy đảo trong miệng Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết yếu đuối thờ dốt nhìn Nhiếp Phong, trong lòng càng dấy lên khát vọng muốn chinh phục người đàn ông mạnh mẽ này ngã quỵ dưới tay mình.

Người ta vẫn nói, muốn tóm lấy đàn ông thì trước tiên hãy nắm lấy bộ vị của anh ta. Vậy cô cũng muốn có được anh, điều này có thể hay không đây?

Khẽ hôn khoé miệng Nhiếp Phong, rồi đến hầu tiết, xương quai xanh, lồng ngực... Bạch Tuyết mê hoặc đưa đầu lưỡi mình trượt sâu trên da thịt của Nhiếp Phong.

Thỉnh thoảng Nhiếp Phong lại ngâm nga như đang cổ vũ Bạch Tuyết tiếp tục.

**

"A!" Bạch Tuyết khẽ gọi một tiếng, sau đó cô như bị thôi miên chậm rãi đứng lên từ chiếc ghế kia.

Ngày hôm qua, vì vận động quá kịch liệt trên giường với Nhiếp Phong nên hôm nay cô nểm trái quả đắng.

"Bạch Tuyết, cậu không thoải mái à?" Người đồng nghiệp ngồi đối diện cô quan tâm hỏi: "Nếu không thoải mái thì xin nghỉ đi."

Nhìn cô thống khổ mỗi khi động dậy thân thể như muốn khóc, đồng nghiệp lo lắng hỏi cô.

Bạch Tuyết đang cảm thấy khó chịu, mặt đỏ đến lỗ tai lắc đầu nói: "Không sao, chỉ là lâu rồi không vận động, ngày hôm qua... Ha ha" Kiểu vận động này không phải là loại vận động đối phương vẫn nghĩ nha.

Đồng sự hiểu rõ gật gù: "Đúng đấy, chúng ta ngồi lâu cũng nên thường xuyên tập thể hình. Nhưng cậu cũng đừng quá sức nếu không cũng ảnh hưởng nhiều đến sức khỏe."

Bạch Tuyết cười ha hả cầm lấy ly đi uống nước.

Ngày hôm qua xảy ra rất nhiều chuyện nhưng vì buổi tối trải qua một đêm kích tình và vận động quá sức với Nhiếp Phong, nên hôm nay cô thật sự mệt mỏi. Lại có, Đái Kiều Nghiên lại sai cô đi xử lý hạng mục mới nữa, cô cũng thật là số khổ.

Pha một ly cà phê, Bạch Tuyết nhăn mặt trở lại chỗ ngồi, lại nhớ đến chuyện Hoa Nhị Nhị và người đàn ông khác, cô khổ não không biết làm thế nào mới đúng, không biết cô có nên nói với Tư Hoài Dương chuyện này không?

Nhiếp Phong đã dặn cô đừng nhúng tay quá nhiều vào chuyện giữa Tư Hoài Dương và Hoa Nhị Nhị. Nếu không sẽ có một ngày cô cũng sẽ chịu

sự tức giận vô cớ từ người khác gây ra.

Đái Kiều Nghiên trở về nhìn thấy Bạch Tuyết đang ngồi chờ dẫn trước máy vi tính, tập tài liệu mà lúc sáng cô giao cho cô ấy làm vẫn nằm ở trên bàn.

Bầu môi bước tới bên cạnh Bạch Tuyết, Đái Kiều Nghiên dùng đốt ngón tay mình gõ lên bàn, hừ một tiếng nói: "Làm gì mơ mộng ban ngày đây. Nếu ngày mai không nộp bản kế hoạch cho hạng mục Xí Hoa thì cô cũng chuẩn bị trừ tiền thưởng tháng này đi là vừa."

Bạch Tuyết sợ hết hồn, đột nhiên đứng lên nhưng thân thể đau đớn đến cùng cực tựa như có ai xé ra làm trăm mảnh nên cúi người xuống.

Bầu môi nhìn dáng vẻ đau đớn của Bạch Tuyết, lúc này trong lòng Đái Kiều Nghiên có chút thoải mái.

"À, chủ tịch đến rồi." Đái Kiều Nghiên khoanh tay lạnh lùng thốt ra "Vừa nãy vừa họp xong thì chủ tịch sai tôi nói chủ tịch chờ cô trong phòng họp."

"Chủ tịch tìm tôi sao?" Bạch Tuyết kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Đái Kiều Nghiên "Có chuyện gì?"

Đái Kiều Nghiên ngâm nga một ca khúc, khuôn mặt vui vẻ lạ kỳ. Cô đã sớm biết sự lợi hại của bà ta rồi.

"Ai biết được? Có thể là việc nhà." Hai chữ "việc nhà" được Đái Kiều Nghiên nói với giọng cực thấp nhưng Bạch Tuyết vẫn nghe được.

Bạch Tuyết liếc mắt nhìn người đồng nghiệp đang ngồi đối diện mình, cũng vội vã che giấu nói: "Chủ tịch còn quan tâm đến việc nhà của nhân viên nữa sao?"

Đái Kiều Nghiên đang có ý gì đây? Chẳng lẽ muốn vạch trần thân phận của cô ở đây?

Đái Kiều Nghiên cũng không nói thêm gì nữa nhưng khóe miệng nở nụ cười xem thường: "Tôi mặc kệ là chuyện công hay chuyện tư. Tóm lại, ngày mai cô phải nộp bản dự án này, bằng không thì hãy rù chúc đi, về nhà chồng nuôi."

Bạch Tuyết cắn răng trừng mắt nhìn Đái Kiều Nghiên, lại sợ cô ta nói loạn nên vội vã đi ra ngoài.

Đến cửa phòng họp, Bạch Tuyết hít thở sâu hai cái để bình phục tâm tình.

Ở lần gặp mặt hai bên gia đình lần trước, Khúc Như Hoa đã tỏ rõ thái độ không thích cô nhưng vì thái độ của Nhiếp Phong cứng rắn nên tạm thời bà chỉ có thể hoãn binh. Lẽ nào hôm nay gọi cô tới là vì chuyện này?

Gõ cửa, bên trong truyền ra tiếng Khúc Như Hoa cho vào, Bạch Tuyết đẩy cửa bước vào.

"Thưa chủ tịch." Bước vào phòng họp, Bạch Tuyết cung kính chào hỏi.

Khúc Như Hoa đang ngồi trên chiếc ghế chủ tịch, nhìn thấy Bạch Tuyết vào thì lạnh lùng nói: "Ừm, ngồi đi."

Tâm tình có chút bất an ngồi xuống ghế, Bạch Tuyết đang suy nghĩ không biết Khúc Như Hoa gọi mình tới với mục đích.

Đầu tiên Khúc Như Hoa trầm mặc một hồi, trong phòng họp tràn ngập bầu không khí ngột ngạt.

"Nếu Nhiếp Phong nhất định phải cưới cô thì tôi phản đối cũng vô hiệu mà tôi cũng không thể không chấp nhận cô trở thành con dâu nhà họ Nhiếp." Giọng điệu của Khúc Như Hoa vẫn cao cao tại thượng "Thế nhưng, cô phải làm mấy việc sau đây thì tôi mới có thể an tâm."

Làm gì chứ? Bạch Tuyết hơi cau mày nhìn về phía Khúc Như Hoa.

"Chủ tịch, tôi... Không hiểu." Bạch Tuyết có cảm giác Khúc Như Hoa sắp nói ra những chuyện không tốt.

Khúc Như Hoa hừ một tiếng, mỉm cười nhìn Bạch Tuyết, nói: "Sau khi cô gả cho Nhiếp Phong thì hai người nhất định phải ở cùng tôi. Tôi sợ sự việc của Đái Kiều nghiêm lại tái diễn, lỡ cô không thích Học Văn mà ngược đãi nó thì làm sao?"

"Chủ tịch, tôi..." Bạch Tuyết có chút bất đắc dĩ, cô không bị Tiểu vương gia kia ngược đãi là tốt lắm rồi.

"Còn nữa..." Khúc Như Hoa giơ tay lên ngăn cản lời Bạch Tuyết định nói: "Sau khi kết hôn, trong vòng hai năm, không được phép con con, không được công khai chuyện kết hôn của hai người, không được lấy thân phận vợ của tổng giám đốc khi xuất hiện ở nơi công cộng, không được..." "

Đầu óc Bạch Tuyết trống rỗng nhìn Khúc Như Hoa thao thao bất tuyệt, đáy lòng dần dần dâng lên cảm giác bất mãn và muốn chống đối.

Hết chương 88.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÒNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 89: Động Lòng

Edit: Sóc Là Ta -

Khúc Như Hoa đã từng nhiều lần nói chuyện với Nhiếp Phong về vấn đề này nhưng bà biết mình không còn cách nào thay đổi quyết định của con trai nên đem tất cả hờn dỗi đổ lên người Bạch Tuyết.

Nhân hôm nay đến tổng công ty tham dự cuộc họp, Khúc Như Hoa quyết định gọi Bạch Tuyết vào phòng họp bắt đầu thảo ra bao nhiêu là quy tắc với mong muốn dạy dỗ con dâu tương lai để cô vào khuôn phép.

“Thực ra, trên TV hay tạp chí vẫn thường hay nhắc đến việc làm gì có người giàu có nào khinh thường những người nghèo khổ đâu? Tôi nghĩ đó toàn là những chuyện bịa đặt.” Khúc Như Hoa cũng mặc kệ Bạch Tuyết cảm thấy thế nào, bà tiếp tục nói: “Từ nhỏ được cha mẹ giáo dục ra sao, lớn lên sống trong hoàn cảnh nào thì cũng sẽ quyết định tư cách và năng lực của người đó. Cái gọi là môn đăng hộ đối không cần dùng tiền để so sánh. Nếu như cô cũng được sinh ra trong một gia đình đại gia hoặc một gia đình có xuất thân là giáo sư tiến sĩ thì tôi cũng sẽ không nói những lời này làm gì. “

Bạch Tuyết cúi đầu, dùng sức nắm chặt hai tay ở dưới bàn, đáy lòng cố gắng kiềm nén tia giận dữ đang từng đợt dâng lên không biết khi nào sẽ bùng nổ.

“Có những người xuất thân tầm thường nhưng họ luôn biết lễ nghĩa, biết khi nào nên tiến, khi nào nên lùi. Tuy ba cô có xuất thân là kỹ sư cao cấp về chế tạo ô tô, mẹ cô lại từng là bác sĩ nhưng cho đến giờ họ vẫn rất bình thường, chưa đạt được thành tựu gì rạng rỡ trong sự nghiệp cả. Nếu sau khi cô được gả vào gia đình nhà họ Nhiếp này, rồi lại có lúc phải cùng đi tham dự buổi họp mặt với Nhiếp Phong thì tôi chỉ sợ việc thất lễ, làm mất mặt hoặc nói chuyện lạc đề với khách khứa là việc không thể tránh khỏi.” Khúc Như Hoa như đang giảng đạo nói tiếp: “Cho nên tôi nghĩ tạm thời vẫn không nên công bố việc kết hôn giữa hai người thì tốt hơn. Hơn nữa đối với cháu nội tôi, Học Văn vẫn đang ở lứa tuổi nhạy cảm, tôi dự định hai hoặc ba năm sau sẽ cho nó đi du học để không làm mai một trí thông minh đang phát triển của nó. Đến lúc đó, cô và Nhiếp Phong muốn có con thì tùy miễn sao đừng làm náo loạn trên báo đài như ly hôn, chia gia tài hay tranh giành quyền nuôi con gì đó là được.”

Chờ đến khi Khúc Như Hoa nói xong, yên lặng chùng một phút, Bạch Tuyết mới trầm giọng thở ra một ngụm khí nén trong lòng mình.

“Chủ tịch, bà cũng suy nghĩ thật thấu đáo. “ Bạch Tuyết mỉm cười, thông thả nhìn về phía Khúc Như Hoa: “Bà đã suy nghĩ thật sâu xa, từ việc kết hôn bí mật, lại đến ly hôn rồi thì chia gia tài, tất cả đã được bà tính toán kỹ lưỡng nhưng xin thứ lỗi cho đầu óc tôi mê muội không nghĩ tới những việc sâu xa như lời bà vừa mới nói mà tôi cũng không thể đơn phương chấp nhận làm theo yêu cầu quá quắt của bà.”

Khúc Như Hoa trợn mắt nói: “Sao lại gọi là đơn phương chấp nhận? Cô đã chấp nhận gả cho Nhiếp Phong thì cũng nên tuân thủ những điều kiện này.”

Hai tay dùng sức chống xuống mặt bàn để đứng lên, Bạch Tuyết cũng cảm nhận sự tức giận trong lòng mình sâu sắc đến mức nào nhưng cô vẫn trầm tĩnh nói: “Đầu tiên, Nhiếp Phong cũng đã có bàn với tôi về việc sẽ cùng ở chung nhà với bà rồi. Như vậy, nếu bà cảm thấy không có vấn đề gì

thì chúng ta coi như không có gì để bàn bạc nữa. Thứ hai, việc có thể có con hay không hoặc là khi nào muốn có con, đó là việc tôi không thể nào đơn phương quyết định được. Nếu muốn thì bà nên bàn bạc với Nhiếp Phong để anh ấy có thể dùng biện pháp tránh thai hoặc phòng ngừa hữu hiệu. Cuối cùng, việc cưới chui, làm một người vợ chỉ biết ru rú trong nhà, phải học tập lễ nghi, trông coi mọi việc trong nhà thì xin lỗi bà đừng mong chờ gì hơn ở tôi. Tôi không thể làm được việc đó và cho là nếu có thể làm được thì tôi cũng không mù quáng tuân theo những yêu cầu vô lý và quá đáng như vậy được.”

Muốn cô làm con rồi sao? Vậy chi bằng nói con trai bà cưới người máy là tốt nhất.

Ngay cả việc sinh con lúc nào, bà ta cũng quản sao? Vậy chẳng phải bà ta đã can thiệp quá sâu vào cuộc sống giữa hai vợ chồng cô rồi sao?

Khúc Như Hoa bị Bạch Tuyết chống đối thì tức giận đến nỗi khuôn mặt trắng bệch, như mặt cắt không giọt máu.

“Cô nói vậy là có ý gì? Không muốn nghe lời tôi sao? Cô cho rằng được gả vào đây, chim sẻ hóa phượng hoàng thì có thể làm càn sao? “ Khúc Như Hoa cũng vỗ bàn đứng lên, nói: “Loại phụ nữ không hiểu tôn ti trật tự, không tôn trọng trưởng bối như cô cũng chỉ vì xuất thân “

“Chủ tịch!” Bạch Tuyết cắt ngang móng vuốt của Khúc Như Hoa nói: “Nói đến việc lễ nghĩa thì tôi khuyên bà đừng nên có thành kiến với người khác như vậy. Xin lỗi, tôi còn phải làm việc, nếu bà muốn bàn.luận về chuyện riêng thì hãy chờ đến khi tôi tan việc. Huống chi bây giờ tôi còn chưa kết hôn với Nhiếp Phong, có một số việc nói bây giờ còn quá sớm.”

“Cô!” Khúc Như Hoa bị Bạch Tuyết nói lý lẽ thì tức giận đến nỗi nói không ra lời, chỉ biết đứng đó giương mắt nhìn Bạch Tuyết rời khỏi phòng họp!

(Còn tiếp)

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 89+2: Động Lòng (Tiếp Theo)

Edit: Sóc Là Ta

“Anh yêu cô ấy ở điểm nào?” Giọng nói vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng của người phụ nữ nào đó bật thốt ra giống như đang thổi miên anh vậy: “Dù nhìn như thế nào, em cũng chỉ thấy đó là một người phụ nữ nông cạn (ý là người có tầm nhìn hạn hẹp).”

Đứng ở trước tủ đựng rượu, Nhiếp Phong rót cho mình một ly rượu, sau đó đi tới đứng trước cửa sổ phòng khách sát đất nhìn bóng đêm ở bên ngoài.

“Trong lòng anh còn có loại cảm giác "thích" và “yêu" này nữa sao?” Người phụ nữ kia lại mở miệng nói: “Em nghĩ anh cũng không yêu thích cô ta mà... ít ra... anh đối với phụ nữ luôn là thế. “

Giọng nói ấy cứ quanh quẩn quanh phòng khách nơi Nhiếp Phong trọ, vừa sâu kín, vừa ám chỉ giống như giọng ai đó vang vọng mãi trong tim anh.

Uống một ngụm rượu, đầu lưỡi cũng nhanh chóng có cảm giác vừa cay nồng vừa ngọt ngào khiến Nhiếp Phong mím chặt môi mỏng, cố tình nuốt xuống để cảm giác trơn trượt lan tỏa trong cổ họng anh.

“Đừng giày vò cũng đừng khắt khe với chính mình nữa. Bây giờ, cũng là lúc anh nên đi tìm hạnh phúc cho riêng mình, không phải sao? “ Giọng

nói ngọt ngào trầm ấm của người phụ nữ nào đó vang lên như tiếng hát của ma nữ Medusa, tràn đầy quyến rũ khiến các thủy thủ mê hoặc, say đắm: “Sự việc cũng trải qua đã nhiều năm như vậy rồi, anh có thể vì người phụ nữ này mà đối nghịch với mẹ mình thì tại sao lại không mở lòng yêu cô ấy chân thành một lần này?”

Yêu chân thành sao? Nhiếp Phong bật cười, đổ hết rượu trong ly vào miệng mình.

Tin nhắn thoại kết thúc, giờ đây trong phòng khách bao trùm một không khí yên lặng đến rợn người.

Bước tới cầm lên chiếc điện thoại kia lên, giờ đây trông Nhiếp Phong như thiếu sức sống, anh lặng lẽ thở dài một hơi.

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng bấm điện thoại, qua giây phút yên lặng ngắn ngủi thì một tin nhắn thoại vang lên.

“Phong, là em, em nghe nói anh sắp đính hôn nên muốn nói chúc mừng anh.” Vẫn là giọng người phụ nữ đó nói: “Em chỉ có thể nói vậy thôi vì em không thể trở về để chúc mừng anh.”

Lại là tiếng rót rượu.....

Anh đến thư phòng, kéo ngăn bàn ra, lặng lẽ nhìn chiếc hộp vải nhung nằm bên trong.

Trên mặt chiếc hộp có khắc hoa hồng, Nhiếp Phong nhẹ nhàng mở nắp hộp ra, nhẫn kim cương long lánh phát sáng phôi bày ở trước mắt anh.

Phản bội là chất độc, một chất độc ăn mòn trái tim của người bị phản bội, sau đó nó sẽ trở thành một vết sẹo xấu xí luôn đi theo người đó mãi mãi thậm chí là suốt đời. Dù người ấy có muốn nhớ đến nó hay không thì

chung quy nó sẽ có đủ mọi cách khiến người đó không cách nào bỏ nó được.

Một đời người có thể yêu được mấy lần? Có người nói tình yêu chân thật chỉ có một lần, cũng có người nói có thể có rất nhiều lần, lại có người nói đó là kết quả của việc phân bố hormone trong toàn diện cơ thể con người.

Nhưng bất luận ra sao, Nhiếp Phong đều cảm thấy thật xa xôi... Bởi vì khi vào thời điểm anh cảm thấy mình rung động thì lại bị cảm giác phản bội xâm chiếm khắp thân thể mình.

Cô ấy gọi điện thoại cho anh mà nói những lời này giống như muốn châm chọc, khiêu khích lòng anh. Châm chọc vì anh có một đoạn hôn nhân không đầm ấm với Đái Kiều Nghiên nên muốn có một phương thức hôn nhân khác lấp vào.

Đóng chiếc hộp lại, Nhiếp Phong thuận tay ném chiếc hộp vào ngăn kéo, sau đó nặng nề đóng cửa ngăn kéo lại.

Anh không cần tình yêu, anh cũng đã từng nói thẳng với Bạch Tuyết như vậy. Mọi sinh hoạt của anh cũng chỉ gói gọn trong thế giới tuần hoàn của cuộc sống mà thôi, đối với anh tình yêu như một món xa xỉ phẩm, dù anh giàu có hoặc cố gắng nắm bắt cũng không cách nào đoạt được nó trong tay mình.

Bạch Tuyết chính là sự lựa chọn của anh và cho đến nay anh chưa từng hối hận.

(còn tiếp)

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 89+3: Động Lòng (Tiếp Theo)

Edit: Sóc Là Ta

Trong bữa cơm muộn với Nhiếp Phong, Bạch Tuyết thở dài, đùa bỡn thức ăn trong khay lại cảm thấy hôm nay Nhiếp Phong có chút lạ.

Cô cũng không có ý định nói ra cuộc nói chuyện giữa cô và Khúc Như Hoa ở công ty cho Nhiếp Phong nghe bởi vì đó là cuộc mâu thuẫn ngầm giữa cô và bà ấy.

Bạch Tuyết cũng biết Nhiếp Phong vốn không phải là đứa con trai cứng trong miệng Khúc Như Hoa đến nỗi mọi chuyện đều nghe lời bà ta nên cô chỉ xem cuộc nói chuyện đó như gió thoảng bên tai.

“Nghe anh về phụ nữ bắt cá hai tay với dáng vẻ rõ ràng mạch lạc như vậy thật đúng là có kinh nghiệm! Ha ha!” Bạch Tuyết vô tư nói đùa.

Leng keng! Âm thanh của bộ dao bị ném trên bàn nghe đến nhức óc khiến nhiều thực khách phải quay lại nhìn với ánh mắt tò mò.

Bạch Tuyết ngơ ngác nhìn khuôn mặt âm trầm đầy hắc tuyến của Nhiếp Phong, mà giờ phút này anh cũng đang đứng lên khiến Bạch Tuyết không rõ vì sao anh lại đột nhiên nổi giận.

“Anh... Anh làm gì thế?” Thật không có phong độ gì cả. Bạch Tuyết nghi ngờ hỏi.

“Lần sau khi muốn nói gì thì phải suy nghĩ kỹ càng, sau này trong những lần chúng ta tham dự hội nghị thì anh không cho phép em có những lời ngông cuồng như thế này nữa.” Bỏ khăn ăn xuống, Nhiếp Phong bỏ đi tới quầy thu ngân phía trước.

Anh ấy đang bộc phát thần kinh gì vậy? Bạch Tuyết ngẩn người nhìn bóng lưng Nhiếp Phong phía trước, có cảm giác tất cả mọi ánh mắt trong phòng ăn lúc này đang chĩa về phía mình và cảm giác uly khuất cũng đột ngột dâng lên trong lòng cô khiến cô thật sự muốn khóc.

Hết chương 89.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÒNG NGỰA TỐI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 90+1: Chiến Tranh Lạnh – Cưới Cô Là Vì Muốn Bắt Nạt

Đây là lần đầu tiên hai người bọn họ cãi nhau. Bạch Tuyết căn môi, ôm đầu gối ngồi trong phòng tối om, cố ý không bật đèn trong phòng.

Bữa tối hẹn hò cũng nhanh chóng kết thúc trong không khí u buồn, Nhiếp Phong kết thúc bữa ăn bằng một câu nói trịch thượng, cũng không để ý đến Bạch Tuyết liền lái xe một mạch rời khỏi nhà hàng.

Bạch Tuyết lúng túng và uất ức đến nỗi suýt nữa rơi lệ nhưng cô không ngừng tự nói với mình, cô không hề yêu anh nên không được kỳ vọng quá cao cũng như không được y lại quá nhiều vào người anh ta.

Anh như rất xa cũng tựa như rất gần, lúc lạnh lúc nóng, khi thì nham hiểm, khi thì ôn nhu, khi thì bá đạo... Cũng đã nhiều lần cô cố tình phản kháng nhưng không biết đâu là yếu điểm của anh. Và hôm nay cô biết mình đã đụng đến giới hạn của anh khiến anh thật sự nổi giận.

Trên đường về nhà, Bạch Tuyết đã suy nghĩ rất lâu, sau đó mới dần dần lý giải từng động thái của anh lúc này. Nghĩ đến lời nói của Đái Kiều Nhu rằng hai anh em nhà họ Nhiếp cùng thích một người phụ nữ. Sau đó người phụ nữ đó thích anh trai của Nhiếp Phong và còn sinh ra Nhiếp Học Văn thì lúc này trong lòng Bạch Tuyết cũng cảm thấy không thoải mái, thậm chí có thể nói là đổ kỵ, đổ kỵ với người phụ nữ mà mình chưa từng gặp mặt. Vậy cũng có thể nói việc cô tức giận chính là quan tâm đến Nhiếp Phong, mà

quan tâm đến anh ấy cũng có nghĩa là cô không thể buông anh được, trong lòng như có một khối đá nặng trĩu kéo cô xuống nơi tăm tối.

Nhưng trong tình huống như vậy, tình huống mà trong lòng anh vẫn còn bóng dáng một người phụ nữ khác mà vẫn muốn kết hôn với cô sao? Như vậy cũng thật quá uất ức cho cô rồi. Ngược lại căn bản là dù cô không muốn những việc này xảy ra nhưng cô cũng không có quyền khiến anh quên đi hình bóng mẹ của Nhiếp Học Văn trong lòng.

Buồn bực ngã trên giường, Bạch Tuyết dùng sức đánh vào gối hai cái, trong lòng xem nó như ngực Nhiếp Phong mà đánh mạnh vào.

Được một lúc lâu, Bạch Tuyết bò lên giường cầm điện thoại di động để tìm thông tin, ngón tay vô ý trượt trên màn ảnh mà lúc này vô tình cái tên Nhiếp Phong hiện ra khiến cô dừng tay.

Cô thật sự không cố ý nói ra câu nói đó, lúc đó chỉ muốn đùa một chút thôi, ai ngờ lại đụng chạm đến nỗi đau trong lòng anh. Thế nhưng, khi suy nghĩ lại thì cô có gì sai? Căn bản là cô không sai mà do anh là người bụng dạ hẹp hòi, tính toán chi li lại còn nhớ mãi quá khứ, một quá khứ đen tối mà người gây ra quá khứ cho anh không phải cô.

Ngón tay ở màn hình điện thoại lúc ẩn lúc hiện, Bạch Tuyết không quyết định được mình có nên bấm nút gọi điện thoại cho Nhiếp Phong hay không nên ngón tay cứ chần chừ ở đó.

Đột nhiên, chuông điện thoại di động vang lên, Bạch Tuyết sợ đến nỗi tay cô buông chiếc điện thoại di động ra và rơi xuống giường. Nhưng rất nhanh, Bạch Tuyết cũng liền nhặt nó lên và nhìn vào màn hình.

Không phải anh... Nhìn thấy dãy số xa lạ, Bạch Tuyết thất vọng nhấn vào nút nhận cuộc gọi.

"Alô?" Chắc lại là ai đó gọi nhầm đây.

"..." Trong điện thoại là một mảnh lặng im.

Bạch Tuyết lấy điện thoại xuống nhìn vào, thấy đối phương vẫn chưa tắt máy nên nói: "Này, là ai thế? Có chuyện gì cứ nói?"

"..." Một lúc lâu có tiếng hít thở truyền tới, sau đó mới có người nói chuyện "Cô là Bạch Tuyết sao?"

Dãy số xa lạ, giọng nói xa lạ, cũng thật quý dị.

"Là tôi, cô là ai?" Bạch Tuyết ngồi dậy cau mày hỏi.

"Lừa dối thượng đế sẽ bị trừng phạt." Giọng nói phụ nữ vang lên trong ống nghe nhẹ nhàng như sợ đánh thức ai đó: "Hai người không yêu nhau mà lại chấp nhận thề độc trước nhà thờ. Đây chính là lừa dối, hai người sẽ bị trừng phạt."

Hơn nửa đêm ai lại giả ma giả quỷ hù dọa cô. Cô lại lần nữa liếc mắt nhìn xuống dãy số xa lạ kia nhưng thật sự cô không có ấn tượng gì về nó.

"Cô là ai? Đái Kiều Nhu? Đái Kiều Nghiên? Hay là người phụ nữ nào đã từng dây dưa với Nhiếp Phong?" Bạch Tuyết tức giận nói: "Bất luận cô là ai thì tôi cũng trịnh trọng nói cho cô biết, làm người đừng giấu đầu giấu đuôi, như vậy sẽ khiến người ta xem thường lắm. Mà tôi vốn tin tín ngưỡng chủ nghĩa duy vật nên đừng có giả ma giả quỷ ở đây." Nói xong, Bạch Tuyết nhấn nút tắt điện thoại.

Thực sự là tà môn ngoại đạo, lúc này là thời đại gì? Ngay đến con mèo con chó cũng biết được số điện thoại của cô rồi sao?

Keng! Tiếng chuông di động vang lên nhắc nhở cô có tin nhắn.

Bạch Tuyết nở nụ cười, mở ra tin nhắn, quả nhiên...

"Cô với anh ta sẽ không có hạnh phúc. Nếu cô yêu anh ta thì nên giúp anh tìm hạnh phúc thật sự."

Bạch Tuyết thở dài, ném điện thoại di động qua một bên, không muốn để ý đến tin nhắn nữa.

Nằm trên giường một lúc, cô lại lật người lấy điện thoại di động ra xem. Cô thấy giọng điệu của đối phương cũng không vênh váo hung hăng như Đái Kiều Nhu, mà cũng không chua ngoa như Đái Kiều Nghiên... lại càng không ngang ngược như Khúc Như Hoa. Chẳng lẽ anh ấy lại có người mới? Bạch Tuyết cau mày tỉ mỉ phân tích tin nhắn.

Hay là Cô không nghĩ vị tiểu thư kiêu ngạo Thi Mạn kia sẽ làm trò vậ này?

"Cô quan tâm anh ấy như vậy chi bằng tự mình giúp die,n;da.n*****Sóc***Là*****Ta*****lze.qu;ydo/nn.. đỡ anh ta đi, đừng ở đó dạy dỗ tôi." Bạch Tuyết soạn tin nhắn xong và gửi trả lại cho đối phương.

**

"Ba à, sao lâu lắm rồi con không được gặp dì ngọc nghếch kia? Có phải ba và dì đang bất hòa không muốn kết hôn nữa phải không?" Nhiếp Học Văn ngược khuôn mặt nhỏ bé hỏi Nhiếp Phong đang ngồi chờ dẫn bên chiếc máy vi tính.

Từ sau cái hôm nổi nóng ở nhà hàng, anh không còn nói chuyện nhiều với Bạch Tuyết nữa mà Bạch Tuyết cũng thế. Nếu bất đắc dĩ phải chạm mặt anh thì cô chỉ chào hỏi cho có lệ và sau đó cũng nhanh chóng rời đi. Cô không giải thích, không lấy lòng, không dây dưa, đây chính là phản ứng của Bạch Tuyết.

Hơn nữa, qua miệng của các nhân viên khác, anh biết được Khúc Như Hoa đã từng nhân cơ hội đi họp ở tổng công ty mà bí mật cho mời riêng Bạch Tuyết vào phòng để nói chuyện. Chuyện này anh thật sự không biết.

"Ba à?" Nhiếp Học Văn đứng lên, thả món đồ chơi trong tay mình xuống và kéo áo Nhiếp Phong nói: "Nếu ba bất hòa với dì mà không kết hôn nữa thì có phải con vẫn phải ở với bà nội không?"

Rõ ràng đứa trẻ này không còn chịu đựng được sự quản thúc nghiêm ngặt của Khúc Như Hoa nữa.

Nhiếp Phong lấy lại tinh thần, nhìn khuôn mặt con trai đang phụng phịu, không khỏi mỉm cười, nói: "Sao vậy? Con không thích ở với bà nội hả?"

Nhiếp Học Văn chu cái miệng nhỏ nhắn, khuôn mặt xệ xuống, bĩu môi nói: "Bà nội bắt con học rất nhiều thứ, con cũng không còn thời gian để giải trí chơi đùa."

Nhiếp Phong thở dài, đứng lên đi tới chỗ cậu bé bày đồ chơi và ngồi xuống thăm nói: "Con có muốn ba kết hôn không? Con không sợ dì sẽ đổi xử khắt khe như mẹ trước của con vậy à?"

Nhiếp Học Văn cũng ngồi xuống, cầm lấy một khối xếp hình cười hề hề nói: "Không đâu, dì này khá ngốc. Mẹ Nghiên thì hung dữ hơn, hơn nữa lại không thích con nhưng con cũng không sợ."

Đưa tay xoa đầu cậu bé, Nhiếp Phong mỉm cười nhìn Nhiếp Học Văn.

Mẹ mình nói đã từng nhìn thấy Đái Kiều Nghiên ức hiếp Nhiếp Học Văn nhưng anh thật sự không nghe Nhiếp Học Văn kêu ca với mình về hành vi của cô ấy đối với cậu.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 90+2: Chiến Tranh Lạnh – Cưới Cô Là Vì Muốn Bắt Nạt (Tiếp Theo)

"Ba, nếu như ba không thích dì thì ba không cần kết hôn cũng được." Nhiếp Học Văn đột nhiên ngẩng đầu lên nghiêm túc nói: "Tuy dì có đáng về thiện lương nhưng ba tài giỏi như vậy thì cũng nên kết hôn với một người thông minh mới đúng."

Từ nhỏ, Nhiếp Học Văn đã biết ba ruột mình chính người chú đã chết vì tai nạn năm đó rồi nhưng vì sống bên cạnh Nhiếp Phong nên cậu cũng xem anh là ba mình rồi.

"Tiểu quý!" Trong lòng Nhiếp Phong cũng cảm thấy ấm áp cười nói: "Ba cần một người vợ thông minh để làm gì? Ba chỉ muốn một người vợ ngoan hiền để ba bắt nạt và cũng để Học Văn bắt nạt."

Nhiếp Học Văn chớp mắt suy nghĩ một chút nói: "Ba, tại sao con cũng có cảm giác bà nội sẽ bắt nạt mẹ mới đây?"

Cuộc sống trong biệt thự này, ngày nào Khúc Như Hoa cũng nói những điều xấu xa về Bạch Tuyết với Nhiếp Học Văn. Cũng may lời bà nói cũng không quá khó nghe, chỉ là hạ thấp tư cách cô mà thôi nhưng như vậy cũng đủ khiến cậu nhận ra rằng bà không thích Bạch Tuyết.

Nhiếp Phong nhú mày, đến cả con trai Diệc Nhi da n****Sóc****Là****Ta****l e q u u y d o n, mình cũng nhận ra mẹ rất không thích Bạch Tuyết. Xem ra anh cần phải giải quyết tình hình để cân bằng

mối quan hệ giữa mẹ chồng – nàng dâu rồi đây, nếu không sau này sẽ rất phiền phức.

"Học Văn, con đồng ý với ba một chuyện đi." Nhiếp Phong bày ra vẻ mặt nghiêm túc nhìn con trai mình, nói: "Nếu con luôn bảo vệ mẹ mới ở trước mặt bà nội thì ba sẽ kết hôn với dì, được không?"

"A!" Nhiếp Học Văn vừa nghe nói ba muốn kết hôn với dì ngốc thì không nhịn được phát ra tiếng hoan hô, nói: "Thật sao? Con sẽ bảo vệ dì trước mặt bà nội bởi vì dì ngốc chỉ dành cho con bà ba bắt nạt thôi. Có đúng không ba?"

Nhiếp Phong không nhịn được lại xoa đầu cậu, cười ha hả nói: "Không sai!"

Mà lúc này Bạch Tuyết đáng thương vẫn đang phải làm thêm giờ, đột nhiên cô phát run hắt xì một cái.

Điều hòa mở to hết cỡ sao? Cô ngẩng đầu nhìn lên phía trên máy điều hòa.

**

"Bạn gái cậu lại có chuyến bay?" Bạch Tuyết cẩn thận từng li từng tí một hỏi Tư Hoài Dương.

"Đúng đấy, gần đây đội tiếp viên hàng không của Nhị Nhị đã có sự thay đổi khiến bộ phận đó tương đối loạn. Qua một thời gian sau, mọi thứ sẽ ổn định thôi." Tư Hoài Dương không quan tâm lắm gật đầu.

Ôi, Bạch Tuyết thật sự hoài nghi không biết lời nói của Hoa Nhị Nhị là thật hay giả.

Bạch Tuyết kích động vốn muốn nói với Tư Hoài Dương sự thật nhưng nghĩ đến lời cảnh cáo của Nhiếp Phong nên cô đành thôi. Lúc này cô chỉ đành cầm chai bia tu một hơi.

Theo nhịp của ca sĩ trên sân khấu đang hát, Tư Hoài Dương cũng vui vẻ lấy tay gõ trên mặt bàn.

"À, nghe nói tháng sau cậu kết hôn mà sao hôm nay lại rảnh rỗi như thế?" Tư Hoài Dương như nhớ ra cái gì quay đầu nhìn về phía Bạch Tuyết.

Phụt! Bạch Tuyết bị sặc một hồi, cũng vội vã rút khăn tay ra lau mặt.

Sắc mặt Tư Hoài Dương biến đổi "Sao vậy? Việc kết hôn bị hủy rồi à?" Nhìn thấy cô đột nhiên giật mình như bị dọa chết, Tư Hoài Dương cũng cảm thấy nghi ngờ.

"Không... Không có." Chỉ có điều là cô và Nhiếp Phong đã chiến tranh lạnh hơn một tuần rồi.

"Thật sao?" Tư Hoài Dương bèn nhảy đang suy đoán qua nét mặt Bạch Tuyết, muốn từ khuôn mặt cô mà biết ra sự thật gì.

"Đương nhiên là thật." Bạch Tuyết đẩy Tư Hoài Dương ra, xoay người nhìn về phía sân khấu làm bộ thưởng thức ca khúc.

Biết cô không phải một ngày hai ngày, cho nên lúc này Tư Hoài Dương đã nhận ra điểm khác thường rồi nhưng chỉ là cậu không thể hiện ra nét mặt mình, cứ vậy làm bộ như không có gì.

"Tớ đã chuẩn bị một phong tiền lì xì thật lớn cho cậu. Nếu cậu không kết hôn thì tớ sẽ lấy lại." Tư Hoài Dương lạnh giọng đáp.

Trùng mắt liếc nhìn Tư Hoài Dương, Bạch Tuyết cầm Die nd da n*****Sóc***Là*****Ta*****l e q uu ydo n,hận nói: "Tốt nhất cậu nên cho

tớ thấy con số trong đó bằng không tớ sẽ không bỏ qua cho cậu."

Nói vài câu không hợp lại bắt đầu náo loạn.

Lúc này chuông di động ngân ngui chọt vang lên khiến Bạch Tuyết ngừng cười giỡn, cô lấy di động ra nhìn, lại là tin nhắn của dãy số xa lạ kia.

"Sao vậy? Chồng tương lai gọi đến à?" Tư Hoài Dương rướn cổ lên muốn xem, nhưng lại bị Bạch Tuyết né tránh.

"Tớ đi toilet một chút." Nói xong, Bạch Tuyết nhảy xuống ghế cầm điện thoại di động rời đi.

Đến hành lang toilet, Bạch Tuyết mới lật xem tin nhắn.

"Cô sẽ gặp sự trừng phạt của thượng đế."

Tức giận đến muốn ném di động, Bạch Tuyết lập tức gọi cho số điện thoại di động lạ kia nhưng được báo là đã tắt máy.

Rốt cuộc là ai? Trò chơi này cũng thật quá ác liệt khiến cô cảm thấy vô cùng khó chịu.

"A, xin lỗi!" Phía sau chọt có người va vào Bạch Tuyết, sau khi nói xin lỗi cũng vội vàng đi qua người cô. Mà tự nhiên vào lúc này Bạch Tuyết cảm thấy trên lưng mình truyền đến cảm giác đau nhói như bị kim đâm nhưng cảm giác này cũng nhanh chóng tan đi khiến cô cũng không còn chú ý đến nó nữa.

Cô lại gọi đến số kia hai lần nhưng vẫn tắt máy. Sau đó cô quyết định ngày mai mình sẽ đổi số điện thoại di động vì dù sao số này cũng dùng quá lâu rồi.

"Ôi?" Đi về phía trước hai bước, Bạch Tuyết bỗng cảm thấy dưới chân mình lảo đảo, nếu như không kịp đỡ lấy tường thì cô cũng ngã dưới đất rồi.

Lắc đầu thật mạnh, cô có cảm giác trước mắt như mờ ảo không còn thấy rõ đường đi nữa, mặt đất như đang lay động. Cô uống nhiều rồi sao? Bạch Tuyết lại lắc đầu hai lần nữa, kết quả khi mở mắt ra liền nhìn thấy từ mặt đất cách khuôn mặt của mình càng ngày càng gần, sau đó rầm một tiếng, cô nằm trên mặt đất.

Bên tai cô vẫn truyền đến tiếng ong ong, không biết là tiếng người hay là tiếng nhạc trong quán bar từ đâu vọng lại. Cô muốn mở to mắt nhìn rõ những thứ đang ở trước mặt mình nhưng giờ đây cô chỉ thấy từng vật từng vật như ẩn như hiện và cuối cùng là chìm trong một màu đen u ám.

Hết chương 90.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 91: Cô Là Người Bị Hại

Tư Hoài Dương ngồi ở quầy bar, tự nhiên cũng cảm giác được tim mình đập nhanh hơn bình thường.

Cậu tin đây tuyệt đối không phải bởi vì vô cớ nhìn thấy gái đẹp lượn lờ quanh mình mà cậu lại phản ứng như vậy. Cậu bất an nhìn về phía toilet – nơi Bạch Tuyết mới vừa bước vào.

"Có một cô gái bị té xỉu ở hành lang." Đột nhiên có người hô toáng lên.

Tư Hoài Dương đột nhiên nhảy từ trên ghế cao xuống, chạy về phía toilet.

Trên hành lang đã có mấy người vây quanh khiến hành lang vốn đã không rộng lắm lại chật kín người.

"Tiểu thư? Tiểu thư? Cô có nghe tôi nói không?" Người nào đó trong đám người kia đang hô lên, kêu gọi người cô gái đang bất tỉnh nằm trên mặt đất.

Tư Hoài Dương đẩy một số người ra chen chân về phía trước, liếc mắt nhìn thấy đó là Bạch Tuyết đang nằm bất động trên mặt đất.

"Tiểu Bạch!" Tư Hoài Dương bước lên, phía trước ôm thân thể đang xụi lơ của Bạch Tuyết, lại đột nhiên phát hiện hai mắt cô đại ra như nhìn về

một khoảng không nào đó "Tiểu Bạch!"

"Tiên sinh, vị tiểu thư này là bạn của ngài sao?" Người phục vụ quán bar thấy có người quen với cô gái đang bất tỉnh kia thì không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

"Ở đây đã xảy ra chuyện gì?" Tư Hoài Dương cảm tức nhìn người phục vụ gằm nhẹ.

Người phục vụ cũng tỏ vẻ vô tội nói: "Chúng tôi cũng không rõ đã xảy ra chuyện gì, chỉ nghe khách nói có người té xỉu ở toilet ngoài hành lang, vì vậy tôi liền chạy tới... Chúng tôi cũng đã gọi xe cứu thương rồi."

Tư Hoài Dương nhìn Bạch Tuyết hai mắt mở to nằm trong lòng mình, dường như toàn thân cô là cảm giác hoảng sợ và kinh hãi đến tột cùng.

"Tiểu Bạch? Tiểu Bạch?" Cậu vỗ nhẹ vào hai gò má Bạch Tuyết, phát hiện da thịt cô lạnh đến đáng sợ nên hô to: "Tiểu Bạch, cậu đừng làm tớ sợ. Tiểu Bạch!"

Một người luôn luôn khỏe mạnh như vậy mà ai có thể có sức mạnh lớn đến độ có thể đánh ngã Bạch Tuyết, còn khiến thân thể cô suy sụp, yếu đuối như đứa trẻ con thế này. Tư Hoài Dương bỗng cảm thấy rối loạn tinh thần, thậm chí không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì với cô nữa.

"Hay là cô ấy bị căn thuốc rồi?" Người vây quanh càng lúc càng đông, thì thầm bàn luận những chuyện như có như không: "Trông đáng dấp của cô gái này giống như bị căn thuốc..."

"Cút!" Tư Hoài Dương ngẩng đầu lên mạnh mẽ trừng mắt về phía những người đang nói hươu nói vượn kia, la lớn: "Cút sang một bên! Nếu tiếp tục nói bậy thì ngay lập tức tôi sẽ kiện các người tội phỉ báng."

Mọi người nghe vậy liền lui về phía sau, thậm chí người nhân viên phục vụ cũng bắt đầu lui dần ra.

Không bao lâu, xe cứu thương cũng đến, người nhân viên cứu hộ chỉ kiểm tra đơn giản một chút, sau đó đặt Bạch Tuyết lên xe cứu thương.

**

Mí mắt nặng trĩu đến độ dính chặt, toàn thân yếu đuối vô lực, phảng phất đâu đó chỉ còn lại duy nhất là đầu óc cô còn có tri giác.

"Tuyết... Tuyết Nhi..." Có ai đó đang thì thầm bên tai cô xen kẽ là tiếng la lớn tiếng khiến cô không thể nhận ra là giọng nói của ai.

"Ừm." Bạch Tuyết rên lên một tiếng, muốn mở mắt ra nhưng lại không sao mở mắt ra được.

Một bàn tay to lớn nắm lấy tay cô khiến cô không cử động ngón tay của mình được.

"Ba à, sao dì còn chưa tỉnh lại?" Giọng trẻ con non nớt vang vọng bên tai Bạch Tuyết: "Có phải là dì biết chúng ta muốn bắt nạt nên giả bộ bệnh để không gả cho ba nữa phải không?"

"Suyt, dì thật sự bị bệnh, lúc này dì đang nghỉ ngơi thôi." Giọng Nhiếp Phong dịu dàng như nước trôi thẳng vào lỗ tai Bạch Tuyết khiến lòng cô nhẹ nhõm.

Cố gắng dùng sức mở mí mắt, Bạch Tuyết muốn nhìn xem có phải là hai cha con nhà họ Nhiếp đang đứng bên cạnh giường mình không?

Rốt cuộc cô bị làm sao? Vì sao lại đột nhiên ngất xỉu ở quán bar trong hành lang?

Ý thức dường như đã tỉnh táo nhưng cô cũng không thể hiểu rõ nguyên do vì sao mình lại yếu đuối vô lực đến nỗi ngay cả ngồi dậy cũng không được?

"Nhiếp Phong?" Một giọng nói xa lạ chợt vang lên "Chúng tôi đã có kết quả xét nghiệm máu của cô ấy. Máu của cô ấy có chứa một lượng xxx, là một loại chất độc có hại cho cơ thể con người."

Chất độc sao? Bạch Tuyết kinh ngạc đến nỗi cô bỗng nhiên mở mắt ra.

Ánh đèn chói sáng từ trên trần nhà phòng bệnh tỏa ra khiến hai mắt cô có chút khó chịu. Cô nhanh chóng nghiêng đầu quay sang chỗ khác, điều này cũng khiến cơ thể cô vận động theo.

"Bạch Tuyết!" Nhiếp Phong la lên, lo lắng nhìn sắc mặt trắng bệch, môi trắng xám của Bạch Tuyết, nói: "Thế Kha, cô ấy tỉnh rồi."

Theo phản xạ, anh cũng buông tay cô ra khiến đáy lòng Bạch Tuyết có chút mất mát.

Hơi quay đầu lại, Bạch Tuyết dần dần thích ứng với ánh đèn, lúc này cô mới nhìn thấy rằng trên giường bệnh còn mấy người nữa đang đứng bên cạnh giường cô.

Một bác sĩ khoác áo blouse trắng, Nhiếp Phong và Nhiếp Học Văn đang đứng nhìn cô chăm chăm.

"Em..." Bạch Tuyết muốn hỏi rốt cuộc mình bị làm sao nhưng lại phát hiện ra môi mình không thể thốt được câu nào. Cô có cảm giác môi lưỡi và cổ họng mình bị bồng đến nỗi không nói được bất cứ câu gì.

"Dì à, dì tỉnh rồi." Nhiếp Học Văn vui vẻ chạy đến bên giường, hai mắt long lanh nhìn Bạch Tuyết, nói: "Dì thật sự bị bệnh sao? Không phải giả bộ bệnh..."

"Học Văn!" Nhiếp Phong nổi giận quát con trai mình, sau đó liếc mắt nhìn bác sĩ, có ý ra hiệu cho đối phương đi ra ngoài nói chuyện.

Bác sĩ nhìn Bạch Tuyết một lát, cũng không bước đến xem tình trạng bệnh tình của cô ra sao, không nói gì mà cứ thế bước ra ngoài.

Bác sĩ vừa đi ra, Nhiếp Phong liền xoay người nói với Bạch Tuyết: "Tư Hoài Dương có việc phải đi trước rồi. Khi này ba mẹ em gọi điện thoại cho anh nhưng vì sợ bọn họ lo lắng nên anh không nói đến việc em bị ngất xỉu."

Bạch Tuyết muốn nở nụ cười cảm kích nhưng toàn bộ cơ mặt không nghe lời cô sai khiến, toàn thân cô giờ đây cũng không thể nhúc nhích được nữa.

Cô nghe thấy hai chữ "chất độc" thì cảm thấy kinh hãi không biết đã xảy ra chuyện gì? Làm sao cô có thể tiếp xúc với thứ đó được?

Anh ta có nói nhầm không? Hai mắt Bạch Tuyết chớp chớp nhìn Nhiếp Phong, như muốn tìm ra trên mặt anh thứ gì đó.

"Học Văn, con ở lại với dì nhé, ba ra ngoài với bác sĩ một lát." Nhiếp Phong sờ đầu con trai mình, dụ dỗ cậu ta ở lại với Bạch Tuyết một lát.

"Dạ được!" Nhiếp Học Văn hiểu chuyện gật đầu "Ba yên tâm đi, nếu có việc thì con sẽ gọi ba và bác sĩ tới xem."

Nhiếp Phong mỉm cười gật đầu.

"A!" Bạch Tuyết thấy Nhiếp Phong sắp đi nên sốt ruột la lên một tiếng, hai mắt cũng vội vàng nhìn theo bóng lưng của anh.

Nhiếp Phong dừng bước lại, xoay người nhìn vào ánh mắt của Bạch Tuyết, đáy lòng khẽ rung động. Anh không tự chủ được bước tới bên

giường cô.

"Đừng lo lắng, đây là bệnh viên tư nhân do bác anh mở, còn y tá trưởng ở đây cũng là bạn tốt của anh." Nhiếp Phong đẩy lọn tóc đã bị ướt vì mồ hôi của Bạch Tuyết sang một bên, nhẹ giọng nói: "Sẽ không sao đâu."

Nước mắt lăn dài trên khóe mắt, lúc này động tác của anh dịu dàng như đang động viên cô khiến nỗi lo lắng trong lòng cô vơi đi phần nào.

**

Vương Thế Kha bỏ hai tay vào túi áo blouse trắng kia, khuôn mặt ảm đạm như có ai đang nợ tiền anh ta.

"Đang yên đang lành, tự nhiên cậu lại bước vào hố lớn của hôn nhân. Lẽ nào không có vợ thì cậu cảm thấy trống vắng?" Vương Thế Kha được sinh ra trong một gia đình có ngành y thuộc thế hệ cha truyền con nối. Bắt đầu từ ông cố đã làm trong ngành y, rồi ông nội anh cũng đã từng du học ở nước ngoài về ngành Tây y, mẹ anh cũng có gốc gác làm nghề y. Vì lẽ đó, có thể nói về thực lực trong ngành y, không ai có thể qua mặt được gia đình nhà họ Vương anh.

Bởi vì bối cảnh gia đình quá xuất sắc như vậy, mà Vương Thế Kha lại là bạn từ thuở nhỏ với Nhiếp Phong trong nhà trẻ dành cho quý tộc, cùng nhau lớn lên từ thời niên thiếu trong nước, rồi cùng nhau du học ở nước Anh, có thể nói tình cảm hai người họ thân thiết còn hơn cả anh em ruột thịt. Thậm chí, khi Vương Thế Kha đi Mỹ học ngành y mà rảnh rỗi anh cũng không quên trở về nước chỉ để đến thăm người bạn nối khố này.

Nhưng cũng chính bởi vì mối quan hệ đặc biệt này nên Vương Thế Kha cũng tự nhiên với Nhiếp Phong như vậy.

"Người phụ nữ kia trước mặt cậu còn giả vờ giả vịt hiền lành, xoay người lại cùng người đàn ông khác hẹn hò, mà lại trúng phải thuốc độc

nữa..." Vương Thế Kha thực sự không hiểu tại sao Nhiếp Phong nhất định phải "Kết hôn".

"Cô ấy không thể trúng độc được." Nhiếp Phong kiên quyết phủ nhận suy đoán của Vương Thế Kha.

"Tôi cũng không cần phải lừa gạt cậu làm gì. Tôi làm xét nghiệm thấu đêm suốt sáng mới có thể ra kết quả chính xác nhất rồi. Thậm chí cô ấy không phải hút mà là tiêm vào người." Vương Thế Kha tức giận nói: "Cậu không thể cưới loại phụ nữ xấu xa như thế này, không chỉ làm bại hoại danh tiếng nhà họ Nhiếp mà cậu còn đang nuôi một con sâu độc trong nhà đấy."

Nhiếp Phong giương mắt nhìn bạn thân kích động, bỗng cảm thấy tức cười nên khóe miệng không khỏi hé nở nụ cười.

"Còn cười sao? Bị thiệt thòi vậy mà cậu còn cười được à?" Vương Thế Kha vỗ trán một cái, bất đắc dĩ dựa vào vách tường, nói: "Đường tình duyên của cậu sao lại chông gai đến vậy? Một người đàn ông xuất sắc như vậy mà lại gặp phải một người phụ nữ như cô ta, thực sự là"

"Được rồi, đừng ở đó giả mù sa mưa nữa." Nhiếp Phong giơ tay lên cho Vương Thế Kha một quyền, nhìn thấu tâm tư bạn tốt nói: "Có phải cậu sợ sau khi tôi kết hôn thì ba mẹ cậu lại bức hôn cậu?"

Trong lòng Vương Thế Kha thầm nguyên rủa trong lòng. Nói về việc khôn khéo, mưu lược thì không ai là đối thủ của Nhiếp Phong.

Nhớ lại lúc đó, Nhiếp Phong đang dựa người vào vách tường, uể oải liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay thì thấy đã hơn hai giờ sáng.

Sau khi anh dỗ Nhiếp Học Văn ngủ xong, một mình ngồi trước máy vi tính xử lý công việc thì nhận được điện thoại của Tư Hoài Dương.

Trong điện thoại, giọng của Tư Hoài Dương gấp đến độ nói không rõ ràng, chỉ nói Bạch Tuyết đột nhiên té xỉu, toàn thân xụi lơ vô tri vô giác. Nhiếp Phong giật mình, đánh thức Nhiếp Học Văn và dẫn cậu đi cùng anh đến bệnh viện mà Tư Hoài Dương đã cho địa chỉ. Nhưng bệnh viện kia chỉ kiểm, tra đơn giản và sau đó kết luận không có phát hiện bất kỳ tình huống khác thường. Bởi vì lúc ấy cũng đã quá muộn nên máy móc cũng không hoạt động tốt được.

Nhiếp Phong không nói hai lời liền ôm Bạch Tuyết đi tới bệnh viện tư nhân do nhà Vương Thế Kha mở.

Bệnh viện của nhà họ Vương – bệnh viện Tế Phong ở thành phố Z đã có mười ba năm lịch sử, ban đầu là một bệnh viện tư nhân, càng mở càng lớn, đến nay đã lớn mạnh không ai sánh kịp.

Trở lại cuộc đối thoại, thấy suy luận của mình bị Nhiếp Phong phủ nhận thì Vương Thế Kha cũng chỉ đành lấy tinh thần chuyên nghiệp của mình ra hỗ trợ phân tích.

"Căn cứ vào phản ứng của người vợ chưa cưới này của cậu, có lẽ đây là lần đầu cô ấy bị trúng chất độc. Vì vậy, cơ thể của cô ấy mới có phản ứng mạnh như thế." Vương Thế Kha cầm kết quả xét nghiệm phất tay qua lại, cau mày nói tiếp: "Tôi cảm thấy lạ không biết cô ấy tiêm ở chỗ nào trên cơ thể, đã vậy chất độc phát tác rất nhanh, hơn nữa lực sát thương lại rất lớn."

Nhiếp Phong cũng cau mày suy tư một lúc, trầm giọng nói: "Hay là người khác đã tiêm vào người cô ấy?" Suy đoán theo chiều hướng này có thể đúng.

Vương Thế Kha suy nghĩ một chút, nói: "Nếu như người khác tiêm vào, như vậy nơi thân thể sản sinh phản ứng nhanh nhất hẳn là... vị trí gần cột sống."

Lòng Nhiếp Phong run rẩy, anh đang nghĩ tới một màn đáng sợ. Có thể một người nào đó cố tình tiếp cận cô và tiêm chất độc vào thân thể cô.

Dường như Vương Thế Kha cũng có ý nghĩ giống Nhiếp Phong nên khuôn mặt anh ta đầy kinh ngạc, nói: "Là ai muốn hại cô ấy?"

Tiêm vào ngay cột sống là một hành vi khá nguy hiểm vì nếu không cẩn thận sẽ khiến người khác bị bại liệt.

"Không chỉ muốn hại cô ấy mà người này cũng đã từng học qua ngành y." Nhiếp Phong âm trầm cười lạnh một tiếng "Nếu như tôi đoán không sai, người này không phải trùng hợp gặp Bạch Tuyết mà cố tình hại cô ấy."

Vẻ mặt Vương Thế Kha cũng nghiêm nghị, "Vậy cậu làm sao? Báo cảnh sát hả?"

Lắc đầu một cái, Nhiếp Phong lạnh lùng thốt lên: "Liên quan đến chất độc là vấn đề rất nguy hiểm, báo cảnh sát sẽ khiến mọi chuyện càng thêm phức tạp thôi. Tôi muốn âm thầm điều tra một chút."

"Cậu thấy ai khả nghi không?" Vương Thế Kha quan tâm hỏi.

Ánh mắt Nhiếp Phong buồn bã, nói: "Chưa có ai."

Bởi vì người muốn hại Bạch Tuyết quả thật... không ít.

Hết chương 91.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 92: Bị Tấn Công – Cô Không Phải Mật Thám

Kể từ sau lần gặp anh vào bốn năm trước cho đến nay, cô chưa từng mắc bệnh. Mà hôm nay cô từ một người luôn thuận buồm xuôi gió lại xui xẻo đến nỗi để chính mình bị nhiễm độc.

Đầu tiên thăm mếu anh đến nỗi trong lòng không yên, sau đó chính mình lại bò lên giường anh khiến bạn gái anh cho một bạt tai.

Chạy trốn đến Bắc Kinh, không ngờ lại phải dính vào một tên cặn bã, còn bị anh ta chà đạp.

Nếu như chưa từng có cảm giác tan vỡ, chưa từng nhớ nhung và rung động thì cô vẫn cứ nghĩ Nhiếp Phong chính là khắc tinh của cô.

"Kết hôn... Kết hôn sớm?" Bạch Tuyết khàn giọng khẽ hô lên: "Vì... sao?"

Từ trong chiếc máy vi tính, Nhiếp Phong ngẩng đầu lên, nhìn anh đeo thêm chiếc kính trông rất nhã nhặn: "Như vậy em sẽ đỡ gây thêm phiền phức cho anh."

Phù! Bạch Tuyết mất hứng nghiêng đầu nhìn qua chỗ khác, nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Cho đến bây giờ, cô cũng không biết tại sao mình lại đột nhiên té xỉu, mà đặc biệt sau khi tỉnh lại rồi không được phép xuất viện.

Ba mẹ cũng có đến bệnh viện thăm cô nhưng chỉ được báo rằng cô ngất vì bị thiếu máu. Vì đã từng là bác sĩ nên mẹ Bạch cũng có hoài nghi đôi chút. Nhưng nghĩ lại dù sao mình cũng đã nhiều năm không làm việc ở bệnh viện nên cũng tin lời bác sĩ.

Mà lúc này Tư Hoài Dương tựa như bốc hơi. Từ lúc cô tỉnh lại cũng không thấy bóng dáng cậu ta đến thăm mình. Thật là một tên chẳng có nghĩa khí. Đáy lòng Bạch Tuyết thầm mắng Tư Hoài Dương.

Tuy vậy, cô cũng cảm thấy khá hài lòng với chồng sắp cưới của mình. Ngày nào vào đến xế chiều, anh cũng có mặt đứng giờ thăm hỏi tình trạng bệnh của cô. Bên cạnh đó, cô cũng cảm thấy lạ lùng về sự ân cần thăm hỏi của anh đối với mình.

"Em ... Khi nào em mới có thể xuất viện?" Vì cổ họng cô bị thương khá nặng nên việc mở miệng nói chuyện vẫn còn vất vả.

"Thế Kha nói sẽ truyền dịch thêm hai ngày nữa, sau đó sẽ xét nghiệm máu lại lần nữa. Nếu không có vấn đề gì thì em có thể xuất viện." Nhiếp Phong cũng không ngần ngại lên đáp.

"Vấn đề?" Có vấn đề gì chứ? Không phải cô bị tình nghi là trong thân thể mình có chất độc nào khó giải đó chứ?

Nhiếp Phong cũng không nói với Bạch Tuyết về việc cô bị người khác tấn công. Cô mới vừa tỉnh táo một chút, anh cũng không muốn vì hai chữ "chất độc" kia mà khiến cô lo lắng không yên. Anh biết chắc dù anh có cố gắng giải thích thì cũng sẽ bị cô hiểu lầm.

"Sau khi xuất viện, chúng ta sẽ đi đăng ký kết hôn trước, sau đó sẽ cử hành hôn lễ theo ngày đã định." Anh đóng computer lại và để sang một bên, Nhiếp Phong tháo kính mắt xuống và đi tới bên cạnh giường bệnh, nhìn gương mặt Bạch Tuyết có chút tái nhợt, nói: "Anh cũng đã đến nhà ba

mẹ em để xin phép rồi, sau khi làm giấy đăng ký kết hôn, em sẽ chuyển đến nhà anh ở vì chúng ta là vợ chồng."

Chuyển tới nhà anh sao? Bạch Tuyết tròn mắt, nhếch miệng nói: "Nhưng..."

Bỗng nhiên một bàn tay lớn lơ lửng ở trước mắt cô, cũng nhẹ nhàng sờ lên trán cô khiến Bạch Tuyết sửng sốt.

Sao anh lại dịu dàng như thế với mình? Đây là lần đầu tiên anh đối với cô ôn hòa như vậy.

"Tốt rồi, đã hết sốt." Nhiếp Phong thở phào nhẹ nhõm, cũng hoài nghi không biết trong chất độc bị tiêm vào người cô gồm có những thành phần gì mà khiến cô cứ phát sốt nhẹ, kéo dài miên man không dứt.

Bạch Tuyết nhếch miệng rũ mắt xuống nói: "Ừm... Xin lỗi."

"Hả?" Ngồi bên giường, Nhiếp Phong đang mở hộp, trái cây nói: "Tại sao xin lỗi? Em đã làm gì sai?"

Liếm đôi môi khô khốc, tầm mắt Bạch Tuyết nhìn chiếc khoá mở đồ hộp óng ánh trong tay Nhiếp Phong, lúc này cô bỗng cảm thấy khát nước.

"Bởi vì... Bởi vì lần trước em nói anh bị người phụ nữ khác phản bội, không suy nghĩ trước về cảm giác của anh... " Nuốt một ngụm nước bọt, Bạch Tuyết e dè nhìn đôi tay đang mở hộp hơi run nhẹ.

Thực ra việc ồn ào cùng chiến tranh lạnh lâu như vậy khiến bản thân cô cũng không mấy dễ chịu. Vì vậy cô cũng muốn tìm thời cơ để nói lời xin lỗi, có như vậy trong lòng cô mới cảm thấy thoải mái hơn chút ít.

Ôi! Thật ngọt, lượng nước vừa đủ khiến cô cảm thấy dễ chịu từ tay người nào đó đưa vào trong miệng cô.

"Ừm." Nhiếp Phong giật một tờ giấy lau miệng lau quanh viền môi cô, sau đó anh cũng giật lại đưa lên miệng mình: "Mùi vị cũng không tệ lắm, đúng không?"

Ô... Bạch Tuyết khóc không ra nước mắt, hiện tại thân thể cô vẫn còn chưa khoẻ nên không có sức lực để tranh với anh.

Lại mút nửa quả hoàng đào, sau đó cho vào miệng mình, nhìn dáng vẻ Nhiếp Phong như vậy trông anh như thật sự rất khát nước.

"Đào... Quả đào." Mắt thấy hộp trái cây chỉ còn dư lại một trái hoàng đào và một chút nước, Bạch Tuyết chép miệng có chút oan ức lên tiếng.

"Em ăn quả sơn tra hoặc cam đi, anh cũng rất thích hoàng đào." Nhiếp Phong dùng muỗng chỉ lên hai hộp trái cây trên tủ đầu giường.

"Không muốn... Không được!" Bạch Tuyết giơ tay lên đưa tay về phía Nhiếp Phong.

Anh quá độc ác! Tại sao lại có thể cướp đồ ăn của người bệnh chứ?

Nhiếp Phong giơ hộp lên cao không cho Bạch Tuyết đụng tới. Còn Bạch Tuyết gấp đến độ chỉ đưa mắt khẩn khoản nhìn hộp hoàng đào đựng đưa trong tay Nhiếp Phong.

Rầm, cửa phòng bệnh bị người khác kéo ra, Vương Thế Kha đang đứng trước cửa.

"Nhiếp Phong, cái kia..." Nhìn thấy cảnh tượng trong phòng bệnh, Vương Thế Kha có chút lúng túng hắng giọng một cái "Khụ khụ, cậu để tớ kiểm tra cho..."

Một giây trước vẫn còn đang trêu tức Bạch Tuyết mà lúc này Nhiếp Phong đột ngột thu lại nụ cười, nhét hộp trái cây vào tay Bạch Tuyết, phẩy

tay ra hiệu cho Vương Thế Kha ra ngoài nói chuyện.

Ôm chặt chiếc hộp trong tay, Bạch Tuyết tức giận trừng mắt liếc nhìn Nhiếp Phong một chút.

"Ngoan, ngồi đây ăn đi." Nhiếp Phong nắm lấy tay Bạch Tuyết giúp cô giữ chặt hộp hoàng đào, sau đó đem muống gác lên trên bàn "Anh đi một lúc trở về ngay."

Cô đang bị bệnh nên lẽ dĩ nhiên khi thấy anh rời khỏi đây thì trong lòng cảm thấy bất an.

Sau khi Nhiếp Phong rời khỏi đây, Bạch Tuyết cắn quả hoàng đào trong miệng, có cảm giác ăn đồ hộp này đặc biệt ngọt ngào và ngon miệng.

Từ từ ăn xong quả hoàng đào trong hộp, lại uống vào mấy ngụm nước đường, Bạch Tuyết cảm thấy thân thể mình cũng khoẻ lên đôi chút.

Thả lại chiếc hộp không trên tủ đầu giường, Bạch Tuyết vén chăn lên chuẩn bị đi vòng quanh đây tham quan một chút.

Cô bước đến đỡ ngăn tủ, vịn vách tường đi tới bên cạnh cửa sổ, Bạch Tuyết cũng ngạc nhiên vì tình trạng phục hồi của cơ thể mình lại tốt như vậy. Nếu lúc này Nhiếp Phong nhìn thấy cô có thể tự đi đứng mà không cần hộ lý đỡ thì nhất định anh cũng sẽ cảm thấy vui vẻ.

Vui vẻ à? Mỗi ngày anh ấy đều đến thăm cô, điều đó có phải chứng minh anh rất quan tâm đến cô không?

Bắt đầu từ khi nào, cô lại quan tâm đến việc Nhiếp Phong có lưu ý đến mình hay không? Từ khi nào cô lại để ý và lo được lo mất như vậy?

Rầm! Cửa phòng bệnh lại bị người nào đó kéo ra khiến nó phát ra một âm thanh vang dội khắp cả gian phòng.

"Anh về... rồi!" Đỡ bệ cửa sổ, Bạch Tuyết ngạc nhiên quay đầu lại nhìn về phía cửa, cho rằng đó là Nhiếp Phong trở về. Nhưng ngược lại, cô lại nhìn thấy một người khác "Là cô?"

Người đứng ở cửa không phải là Nhiếp Phong mà cô vẫn đợi, người đó chính là Hoa Nhị Nhị.

Dáng vẻ thực nữ, dịu dàng như trước đây đã biến mất mà thay vào đó là một Hoa Nhị Nhị quanh thân toát ra lửa giận đang đứng trước cửa phòng. Dường như trong đôi mắt đen tuyền còn thấp thoáng phun ra vầng sáng giận dữ cháy lên quanh khoé mắt cô.

Hoa Nhị Nhị đến đây làm gì? Mà sao cô ta biết mình đang nằm ở bệnh viện này chứ? Đặc biệt cô ấy còn biết số phòng cô đang nằm nữa chứ?

"Cô... Cô..." Bạch Tuyết ngoẹo cổ, nghiêng mặt bối rối nhìn Hoa Nhị Nhị.

"Là cô! Là cô đúng không?" Hoa Nhị Nhị như cơn gió mạnh tiến vào phòng bệnh, sau đó đóng cửa phòng bệnh thật mạnh khiến trong phòng lại vang lên một âm thanh lớn đến kinh người. Đang lúc Bạch Tuyết bị chấn động đến mức run rẩy cả người thì đối phương lại lên tiếng: "Chính là cô nói với Hoài Dương đúng không?"

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 92+2: Bị Tấn Công – Cô Không Phải Mật Thám (Tiếp Theo)

Bạch Tuyết nhất thời không tìm được lý do vì sao cô ta lại như thế, còn chưa hiểu xảy ra chuyện gì thì liền bị Hoa Nhị Nhị trùm đầu, kéo vai, cũng chưa kịp hiểu cô ta định làm gì mình.

"A! Cô... Cô làm... gì vậy?" Bạch Tuyết khàn giọng kinh ngạc thốt lên, thân thể đứng không vững bị ngã trên mặt đất.

Hoa Nhị Nhị cũng không vì Bạch Tuyết đang bị bệnh mà nương tay cho cô. Ngược lại cô ta dường như càng lúc càng tức giận.

"Cô đừng ở đây giả bộ bệnh hoạn, hãy đứng lên cho tôi." Cơn giận dữ như khiến sức mạnh được tăng thêm, Hoa Nhị Nhị nắm tóc Bạch Tuyết kéo cô đứng lên, nói: "Là cô đã nói với Hoài Dương rằng tôi đang qua lại với người đàn ông khác đúng không? Quả nhiên bụng dạ cô thật khó lường, cô cũng đang lừa gạt tôi."

Bạch Tuyết bị Hoa Nhị Nhị đột nhiên tấn công khiến cô bối rối, vừa không có sức đánh trả, lại không thể biện bạch. Cô cứ như thế ngồi đó chịu đựng sự tức giận của Hoa Nhị Nhị mà không có khả năng đánh trả.

"Không... Không phải tôi..." Cổ họng cô vẫn còn chưa khỏe, cố gắng lười còn chút khàn khàn, nói chuyện cũng cảm thấy vất vả.

Hoa Nhị Nhị phất tay đánh lên đầu và, thân thể Bạch Tuyết như người phụ nữ đánh đá chua ngoa đang đánh ghen, còn đầu hình dáng của một nữ

tiếp viên hàng không yêu kiều, diễm lệ và đoan trang dịu dàng.

"Này thì nhiều chuyện! Này thì nhiều chuyện! Này thì nhiều chuyện!" Hoa Nhị Nhị cảm thấy dùng tay đánh không hả hết nỗi hận, cô lại bắt đầu dùng sức đập vào bên sườn và cánh tay của Bạch Tuyết nói tiếp: "Dám nói xấu tôi này! Này thì dụ dỗ bạn trai của người khác này!"

Da đầu Bạch Tuyết đau đớn, thân thể cũng bị siết đến thê thảm, nước mắt không nhịn được rơi xuống.

Vì muốn ra sức phản kháng hành động hung ác của Hoa Nhị Nhị, thân thể yếu đuối của Bạch Tuyết cũng có phản ứng, cô cố gắng hết sức nắm lấy cánh tay của Hoa Nhị Nhị và cắn vào.

"A! Cô dám cắn tôi à?" Hoa Nhị Nhị rít gào và buông tay ra, nắm lấy tay của mình oán hận nhìn dấu răng và nước bọt của Bạch Tuyết in trên cánh tay mình.

Mà lúc này Bạch Tuyết vừa được tự do, liền lập tức bò về hướng góc tối.

"Ngày hôm nay... Ngày hôm nay, tôi và cô tuyệt giao" Hoa Nhị Nhị rít gào lên, sau đó lại nhào tới.

Bây giờ, tình cảnh đã như thế này, cô bị hai người đàn ông đồng thời vứt bỏ, còn bị mất mặt ở trước mặt rất nhiều người. Cô có sống tiếp cũng không còn ý nghĩa gì.

"A!" Bạch Tuyết ngửa đầu lên, tóc lại bị Hoa Nhị Nhị nắm lấy, cả người ngửa mặt té lăn trên đất.

Cửa phòng bệnh lại có người bước vào, người hộ lý mới vừa bước vào cũng kinh ngạc thốt lên: "Cô làm gì vậy? Mau buông bệnh nhân ra." Người hộ lý chạy vọt vào, đưa tay kéo Hoa Nhị Nhị ra.

"Tránh ra!" Hoa Nhị Nhị ý mình thân cao nhào tới mặc cho sự can ngăn của hộ lý, cắn răng nghiêng lợi nói: "Người đàn bà không biết xấu hổ này dám phá hoại chuyện tốt của người khác, còn quyến rũ bạn trai của người khác, lại còn tỏ ra mình thanh cao lắm. Tôi muốn..."

"Cô muốn thế nào?" Cửa phòng bệnh truyền đến tiếng gầm lên giận dữ. Tiếng rống giận này lớn đến nỗi khiến ba người phụ nữ đồng thời sững sờ cùng khiếp sợ.

Cả người Nhiếp Phong toả ra khí thế thô bạo tiến vào phòng bệnh. Anh giận dữ đến nỗi làm rơi cả túi đồ trong tay xuống đất, con người đen cùng sắc mặt tàn nhẫn lướt nhìn Hoa Nhị Nhị còn đang nắm tóc Bạch Tuyết trên tay, gầm lên giận dữ: "Thả cô ấy ra."

Thân thể Hoa Nhị Nhị run lên, cũng nhanh chóng buông tay ra, thậm chí vẫn còn nhìn thấy trên ngón tay còn mang theo vài sợi tóc.

Hộ lý cũng lấy lại tinh thần, buông tay vẫn còn đang ngăn cản Hoa Nhị Nhị ra và xoay người bước đến chỗ Bạch Tuyết vẫn còn đang cuộn mình ngồi trên đất.

"Không được chạm vào cô ấy." Nhiếp Phong chạy, đến lớn tiếng đến nỗi khiến bàn tay sắp đụng vào người Bạch Tuyết của hộ lý bỗng như điện giật rụt trở lại.

Chân bước nhanh tới chỗ Bạch Tuyết, Nhiếp Phong ngồi chồm hồm xuống vuốt ve bờ vai của cô nhưng Bạch Tuyết rụt vai lại, hai tay ôm chặt đầu.

"Tuyết Nhi, là anh." Nhiếp Phong cắn răng, cố gắng hết sức dịu dàng với cô, nói: "Đừng sợ."

Nói xong, Nhiếp Phong đưa tay ôm lấy Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết sợ hãi, hai tay vòng quanh ôm gáy Nhiếp Phong, trong mắt còn chứa đựng tia hoảng sợ, mà trên mặt cô còn có những vết trầy xước thật rõ ràng.

Nhìn thấy những vết xước kia, lòng Nhiếp Phong tức giận đến muốn giết người.

Sau khi anh ôm Bạch Tuyết nằm trên giường, Nhiếp Phong xoay người trừng mắt nhìn Hoa Nhị Nhị.

Mà lúc này trên mặt Hoa Nhị Nhị cũng có nước mắt, hôm nay cô không trang điểm. Thêm vào đó, khi này lại đánh nhau với Bạch Tuyết nên tóc tai lúc này cũng bù xù, trông chẳng khác nào con mụ điên.

Nhiếp Phong thu tay lại thành nắm đấm nhưng cuối cùng anh chỉ căng thẳng lấy điện thoại di động ra và bấm một dãy số.

"Này! Mau đến bệnh viện Tế Phong đem người đàn bà của cậu ra khỏi đây." Điện thoại xong, Nhiếp Phong liền lớn tiếng trong điện thoại nói: "Cái gì? Không phải người đàn bà của cậu nhưng vì cậu nên cô ta mới đến đây náo loạn. Cô ta đang làm tổn thương Bạch Tuyết đây này."

"Anh gọi điện thoại cho ai?" Hoa Nhị Nhị nhảy đến đánh về phía Nhiếp Phong, muốn cướp điện thoại từ tay anh, tiếp tục nói: "Đừng gọi điện thoại cho anh ta, tôi không muốn anh ta biết..."

"Đi ra!" Nhiếp Phong không chút lưu tình dùng sức đẩy Hoa Nhị Nhị ra khiến cho cô ngồi bẹp dưới đất.

"Tôi không đi. Bạch Tuyết, con đàn bà xấu xa này, cô dựa vào cái gì mà bán đứng tôi, cô dựa vào cái gì..." Hoa Nhị Nhị khóc lóc om sòm, tự ngồi dưới đất khóc thét lên.

Nhiếp Phong tức điên vung tay lên, ra hiệu cho hộ lý dẫn Hoa Nhị Nhị ra ngoài.

Mà người hộ lý vội vã chạy ra ngoài tìm người giúp đỡ. Chỉ trong chốc lát sau, bảo vệ bệnh viện chạy vào, lời Hoa Nhị Nhị đang khóc lóc náo động ra khỏi phòng bệnh.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 93: Tuyệt Giao Tình Bạn - Cô Và Anh Là Vợ Chồng

Trở lại giường bệnh, Nhiếp Phong nhìn khuôn mặt Bạch Tuyết ngập tràn nước mắt lại có vài vết cào khiến khuôn mặt lại càng sưng đỏ lên.

"Thật là một người phụ nữ độc ác." Nhiếp Phong tức giận đập một quyền lên giường.

Nếu như không phải từ nhỏ đã được giáo dục là phải tôn trọng phụ nữ, không thể động tay động chân với phụ nữ thì khi này anh nhất định muốn ra tay dạy dỗ cho Hoa Nhị Nhị một trận.

"Em... Em không có..." Bạch Tuyết nhìn Nhiếp Phong ghen ngào nói.

Cô không phải đang đau xót cho mình mà đang cảm thấy đau xót cho Tư Hoài Dương.

Hoài Dương thiện lương lại phóng khoáng như vậy, tuy gia đình giàu có nhưng cậu ta chưa từng ý vào quyền thế mà ăn chơi sa đọa. Ngược lại, cậu ta lại thật lòng yêu mến Hoa Nhị Nhị.

Nhiếp Phong thở dài gật đầu nói: "Anh biết không phải em nói việc đó với Tư Hoài Dương." Đưa tay nắm bả vai cô dựa vào lồng ngực mình, nhìn Bạch Tuyết gào khóc với nỗi oan ức, trong lòng anh mơ hồ cũng cảm thấy đau đớn.

Mà khi dựa vào lồng ngực ấm áp kiên cố kia, Bạch Tuyết liền yếu đuối khóc lớn hơn.

Lần này cô thực sự quá oan uổng, từ trước đến giờ, cuộc sống của cô chưa từng bị rối loạn đến như vậy.

Nhiếp Phong vỗ nhẹ vai Bạch Tuyết, ngốc nghếch an ủi cô trong lòng mình.

Khóc hồi lâu, Bạch Tuyết mệt mỏi buồn ngủ.

Khi Nhiếp Phong cảm nhận người trong lòng mình như nhẹ đi, anh dịu dàng đẩy cô ra một chút, nói: "Em nên nghỉ ngơi một lúc, anh sẽ đi gọi hộ lý đến xử lý vết thương giúp em."

Vốn mí mắt đã híp lại mà giờ khi nghe Nhiếp Phong nói vậy, Bạch Tuyết đột nhiên trợn mắt lên, nắm lấy cánh tay Nhiếp Phong, liều mạng lắc đầu.

Sự yếu đuối của cô khiến Nhiếp Phong càng thêm đau lòng.

Một cô gái luôn luôn lấm liệt, sượng vui đau buồn đều biểu hiện trên mặt, không sợ trời không sợ đất như Bạch Tuyết mà giờ đây lại nhút nhát như chú thỏ nhỏ đang sợ hãi. Tất cả đều do người phụ nữ họ Hoa kia gây ra.

Nhiếp Phong khẽ cắn răng, nén cơn tức giận dần xuống đáy lòng.

"Đừng sợ, lúc anh không có ở đây thì anh sẽ mời một hộ lý đến chăm sóc em." Nhiếp Phong xoa bóp bàn tay Bạch Tuyết, nói: "Anh đảm bảo sẽ không phát sinh chuyện như ngày hôm nay nữa."

"Hoài Dương... Hoài Dương đã biết sự thật rồi, làm sao bây giờ?" Hai mắt Bạch Tuyết lại bắt đầu đỏ hồng nhưng trong lòng cô thật sự đang lo

lắng cho Tư Hoài Dương.

Mà giờ đây trong lòng Nhiếp Phong cực kỳ cảm thấy khó chịu, thậm chí bản thân Bạch Tuyết bị bạn gái của Tư Hoài Dương cào trầy xước cả mặt mà không lo, ngược lại còn muốn quan tâm cái tên đàn ông ngu xuẩn kia.

Mạnh mẽ đè Bạch Tuyết ngã trên giường, sau đó đắp kín mền, Nhiếp Phong lạnh giọng nói: "Tên kia còn chưa chết được đâu. Ít nhất lần này cậu ta cũng không tắt điện thoại di động. Lúc này anh gọi cho cậu ấy còn bị cậu ấy lớn tiếng la mắng. Em cứ yên tâm nghỉ ngơi đi."

**

Cho đến hai ngày sau, Tư Hoài Dương mới xuất hiện trong phòng bệnh, cả người gầy gò tiêu tụy rất nhiều.

Bởi vì trước đó Nhiếp Phong cũng đã nói với bệnh viện và anh cũng cung cấp danh sách những nhân viên có thể vào phòng bệnh của Bạch Tuyết. Vì vậy, giờ đây Tư Hoài Dương mới có thể bước vào phòng bệnh của Bạch Tuyết.

Trải qua sự náo loạn của Hoa Nhị Nhị, Bạch Tuyết ngủ dậy có cảm giác thân thể mình đã khá hơn rất nhiều rồi.

Xem ra một khi con người bị bệnh không thể chỉ có nằm trên giường "dưỡng bệnh" là đủ mà còn phải hoạt động nhiều để giúp cơ thể khỏe mạnh. Chỉ có điều hôm qua cô hoạt động quá mức nên khiến cơ thể có chút mệt mỏi.

"Hoài Dương!" Bạch Tuyết nhìn thấy Tư Hoài Dương với dáng vẻ suy sụp ấy thì không khỏi lo lắng, "Cậu... Cậu có khỏe không?"

Tư Hoài Dương cay đắng nở nụ cười, bước đến ngồi bên giường.

Ngẩng đầu nhìn khuôn mặt Bạch Tuyết có những vết cào đã kết vảy, cậu áy náy kéo tay Bạch Tuyết nói: "Xin lỗi, bởi vì chuyện của tớ nên khiến cậu bị liên lụy."

Bạch Tuyết liền vội vàng lắc đầu, ngực nặng như chì, khó chịu như có ai đang đánh vào.

Nếu như lúc đó cô không nghe lời Nhiếp Phong mà nói với Tư Hoài Dương về chuyện Hoa Nhị Nhị một chân đạp hai thuyền sớm một chút thì có lẽ bây giờ cậu ta sẽ không khổ đau đến mức như thế này?

"Cậu... Làm sao cậu biết?" Bạch Tuyết cho rằng với tính cách cầu thả của Tư Hoài Dương thì cậu ấy sẽ không thể nhanh chóng phát hiện chuyện của Hoa Nhị Nhị sớm như vậy.

Tư Hoài Dương gơ tay lên vuốt tóc, có vẻ hơi buồn bực.

Bạch Tuyết cũng hiểu rõ tâm tình của Tư Hoài Dương nhưng cô cũng vẫn cảm thấy đau khổ cho cậu ta. Lúc trước, khi biết Lâm Đào chủ động đến với Bạch Phú Mỹ để chà đạp mình, lúc đó cô chỉ có tức giận thì lúc này cô lại cảm thấy khó chịu hơn gấp ngàn lần. Dù sao cô cũng không quá nặng tình với Lâm Đào nên cũng không đến nỗi một mực hết lòng quyết chí đi theo anh ta.

"Xin lỗi cậu, ngày đó cậu mắc bệnh, tớ cứ vậy mà để cậu..." Tư Hoài Dương cứ liên tục vò đầu bứt tóc mình như thể muốn chộp thứ gì đó từ trên đầu mình xuống. Lúc này trong lòng cậu cũng muốn phát điên.

Bạch Tuyết đưa tay ngăn lại hành động của Tư Hoài Dương, nói: "Hoài Dương, cậu đừng như vậy. Thực ra người phải nói xin lỗi là tớ."

Tư Hoài Dương sững sờ, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Bạch Tuyết.

Ôi, cô vốn luôn nêu cao nghĩa khí tình bạn mà làm sao đối với chuyện này lại chỉ nghe lời Nhiếp Phong mà phản bội sau lưng bạn tốt mình chứ?

"Thực ra... Thực ra hơn mười ngày trước... tớ... Lúc tham gia một tiệc rượu ở khách sạn lâu một, tớ có gặp Hoa Nhị Nhị đang cùng... cùng một người đàn ông từ trong thang máy..." Ánh mắt Bạch Tuyết nhấp nháy, cô thật sự không biết phải miêu tả thế nào về tình cảnh lúc ấy.

Tư Hoài Dương trợn mắt lên gạt tay Bạch Tuyết ra, lại đột nhiên đứng lên nói:

"Cậu đã sớm biết rồi sao? Còn đụng phải Hoa Nhị Nhị và người đàn ông khác ra vào khách sạn nữa? Vậy mà tại sao không nói sớm với tớ." Hai mắt Tư Hoài Dương đỏ ngầu nhìn Bạch Tuyết gào thét "Cậu có phải là bạn tốt của tớ nữa không đấy?"

Bạch Tuyết bị Tư Hoài Dương nổi trận lôi đình dọa sợ nên nói lắp bắp: "Tớ chỉ là... chỉ là..."

"Chỉ là cái gì? Có phải cậu cảm thấy tớ rất yếu đuối, không giống đàn ông, không thể chấp nhận được sự thật bị bạn gái cắm sừng? Bạch Tuyết, tớ thật sự thất vọng về cậu, không ngờ ngay đến cả cậu cũng phản bội tớ." Tư Hoài Dương như dã thú bị thương cứ rít gào như thế, lại còn một cước đá ngã lăn cái ghế, dùng tay quét hết mọi đồ vật trên tủ đầu giường rơi xuống đất.

Đây là lần đầu tiên Bạch Tuyết nhìn thấy Tư Hoài Dương điên cuồng như thế. Cô chỉ ngồi đó ngơ ngác nhìn cậu phát tiết, tự mình gào thét, tàn phá hết đồ vật trong phòng.

Hộ lý nghe được âm thanh ồn ào nên chạy vào nhưng đến cửa cũng không dám tiến lên khuyên can.

"Được rồi!" Hai mắt Bạch Tuyết lưng tròn kêu thành tiếng "Nếu như cậu là đàn ông thì hãy bình tĩnh một chút. Hoa Nhị Nhị có thể trắng trợn hện hò với người đàn ông khác mà cậu vẫn cứ cho rằng cô ấy yêu mình. Hãy xem lại là cậu chưa đủ tốt hay là cô ấy căn bản là người hai mặt."

Tư Hoài Dương thở hỗn hển trừng mắt nhìn Bạch Tuyết, nói: "Cậu đang cười nhạo tớ?"

Bạch Tuyết nắm chặt vạt áo của mình, cảm giác lồng ngực như muốn nổ tung, đau đớn không xiết "Tớ đang cười nhạo cậu đấy. Cậu cũng nên nhận thức rõ ràng rằng Hoa Nhị Nhị thật sự không xứng với cậu. Tớ không phản bội cậu bất cứ chuyện gì. Nếu lúc đầu tớ nói sự thật với cậu thì lúc đó thái độ của cậu thế nào? Nếu tớ nói Hoa Nhị Nhị đang một chân đạp hai thuyền thì liệu khi đó cậu có tin tớ không hay cậu sẽ cho rằng tớ đang cố tình khích bác mối quan hệ giữa hai người. Chỉ bằng chính cậu tự tìm hiểu, tận mắt nhìn thấy thì sẽ biết được sự thật thế nào."

Giờ phút này, Bạch Tuyết mới biết rõ rằng tại sao Nhiếp Phong lại ngăn cản cô đừng nói sự thật với Tư Hoài Dương. Bởi vì khi tận mắt chứng kiến và tìm hiểu sự thật thì cậu ấy mới tự mình đau khổ, tự mình phát tiết và cuối cùng cũng tự mình thông suốt để vượt qua nỗi đau này.

Còn nếu như cứ nghe người khác nói lại thì cậu ấy sẽ không ngừng nghi ngờ, kết quả là không biết sẽ đi theo hướng nào, không biết cách giải quyết ra sao.

"Bạch Tuyết, tớ biết lòng cậu rồi." Tư Hoài Dương lui lại mấy bước, dùng tay chỉ vào Bạch Tuyết cười lạnh nói: "Cậu ý mình giả cho người có tiền nên lòng cậu cũng lạnh lùng. Hôm nay tớ và cậu tuyệt giao."

Nói xong, Tư Hoài Dương đẩy cửa đi ra ngoài.

Cửa vừa bị đóng lại trong nháy mắt, nước mắt Bạch Tuyết cũng trượt xuống. Cô ủ rũ khuất vùi mặt vào gối khóc sụt sướt.

Hộ lý yên lặng đứng bên cạnh nhìn sự việc qua đi, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu lên áy náy và ngột ngạt nhìn Bạch Tuyết khóc đến đau thương.

**

Cầm hai tờ giấy hôn thú màu đỏ, Bạch Tuyết có cảm giác không chân thực lắm.

Cô cứ như vậy mà... kết hôn sao? Cứ như vậy mà trở thành vợ của Nhiếp Phong?

"Ôi!" Bạch Tuyết đau đầu đến nỗi kêu thành tiếng, nghiêng đầu trừng mắt nhìn sang Nhiếp Phong đang lái xe: "Sao anh lại bắt em?"

Xoa xoa cánh tay bị bắt hông, Bạch Tuyết có chút tức giận nói.

Lúc đợi đèn đỏ, Nhiếp Phong cười đùa, trêu chọc "vợ mới" một lát.

"Thấy em như người nằm mộng nên muốn cho em trở về thực tế một chút." Nhiếp Phong liếc mắt nhìn Bạch Tuyết một lúc.

Thực sự là ấu trĩ! Bạch Tuyết lườm anh một cái, để giấy hôn thú vào bao, sau đó nhìn ra phía ngoài xe.

Càng ở gần Nhiếp Phong, cô càng phát hiện người đàn ông này như một con tắc kè hoa. Đàn ông như vậy thật hiếm, không thể nhìn thấu lòng anh, hơn nữa rất đáng sợ!

Sau ba ngày xuất viện, Nhiếp Phong liền dẫn Bạch Tuyết đi đến cục dân chính để lãnh giấy hôn thú, từ đây hai người chính thức làm vợ chồng và dự định một tháng sau sẽ cử hành hôn lễ.

"Mẹ anh nói muốn chúng ta kết hôn trong im lặng." Xe lại khởi động, cuối cùng Bạch Tuyết cũng có dũng khí nói ra yêu cầu của Khúc Như Hoa

lần trước đã đề cập trong phòng họp: "Còn nữa, trong vòng hai năm không cho phép có con."

Nhiếp Phong nắm chặt vô lăng nhưng chỉ chốc lát sau anh lại nở nụ cười nhạt: "Ý em thế nào?"

Bạch Tuyết xoay người nhìn đôi gò má anh tuấn, cương nghị của Nhiếp Phong, mĩa mai nói: "Em có quyền phát biểu ý kiến sao?"

"Đương nhiên là có, nếu như em muốn kết hôn trong thầm lặng và tiếp tục làm ở tập đoàn PLO thì anh sẽ phối hợp với em. Còn nếu em muốn công khai mối quan hệ vợ chồng của chúng ta thì anh cũng không phản đối." Nhiếp Phong dễ dãi nói: "Còn việc có con thì tất cả do duyên phận thôi... Anh cũng không khuyến khích em dùng thuốc tránh thai."

Bạch Tuyết khịt khịt mũi biết Nhiếp Phong đang giở trò gian trá, đem vấn đề này đẩy về cho mình.

Nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ dần rút lui về phía sau, Bạch Tuyết nghĩ một hồi lại nói: "Chúng ta vẫn tạm thời đừng công khai việc kết hôn vì em vẫn muốn làm việc bình yên ở tập đoàn PLO. Đái Kiều Nghiên cũng sẽ giả vờ làm lơ chuyện kết hôn của chúng ta thôi. Trong buổi lễ kết hôn, em chỉ muốn mời bạn thân và gia đình hai bên đến chúc phúc..."

Nói đến bạn bè, ánh mắt Bạch Tuyết bất chợt buồn bã.

Bạn tốt nhất và cũng là duy nhất đã tuyệt giao với cô.

Bạch Tuyết nói được nửa câu liền trở nên trầm mặc, Nhiếp Phong biết cô đang nhớ tới Tư Hoài Dương.

Anh cũng biết việc xảy ra lần trước giữa cô với Tư Hoài Dương ở phòng bệnh. Sau đó anh cũng có hỏi qua Bạch Tuyết, biết được cô đã tự

mình thừa nhận rằng chính cô đã biết trước việc Hoa Nhị Nhị đã từng ra vào khách sạn với người đàn ông khác.

Không biết đầu óc người phụ nữ này có phải có vấn đề gì không đây?

Nhưng như vậy cũng được! Lòng Nhiếp Phong lại cảm thấy giữa Bạch Tuyết và Tư Hoài Dương cũng nên cách càng xa càng tốt. Bọn họ cũng Die nd da n****Sóc***Là*****Ta*****l e q u u ydo n,đã ở bên nhau quá lâu rồi.

"Khi nào chúng ta mới chuyển tới nhà mẹ ở?" Bạch Tuyết buồn buồn hỏi.

Thực ra cô cũng không muốn ngày ngày phải đối mặt với Khúc Như Hoa nhất là lại ở chung một nhà.

"Tối nay sẽ chuyển, đến sớm một chút để em dần dần quen với nhà anh." Nhiếp Phong vỗ vỗ vai Bạch Tuyết.

Ô, việc này không phải là đem dê tiến vào hang cọp sao?

Giờ đây Bạch Tuyết phiền muộn muốn chết rồi, ngay cả cơ hội hoãn binh mà Nhiếp Phong cũng không cho. Đúng là một tên đàn ông xấu xa.

"Chuyện của Tư Hoài Dương, em cũng không cần quá để ý. Nếu tình bạn của hai người bền vững thì sớm muộn cũng sẽ tốt đẹp thôi." Nhiếp Phong lạnh nhạt nói.

"Ừm." Thật đáng lo nha.

"Gần đây em có thấy ai khả nghi không?" Nhiếp Phong đột nhiên hỏi.

Kẻ khả nghi? Bạch Tuyết hơi nhướn mày, nhanh chóng nghĩ đến kẻ dùng tin nhắn quấy rầy cô kia.

"Nhiếp Phong, ngoại trừ chị em nhà họ Đái và mẹ ruột của Học Văn, còn có Thi Mạn thì anh có cùng người phụ nữ nào khác đây chưa không rõ không?" Bạch Tuyết thẳng người nhìn Nhiếp Phong hỏi.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 94+1: Tân Hôn – Người Phụ Nữ Xui Xẻo

Khuôn mặt Khúc Như Hoa tối sầm như có ai thiếu nợ bà rất nhiều tiền không bằng.

Trên bàn ăn, bầu không khí tràn ngập lúng túng. Bốn người ngồi vây quanh trước một bàn lớn hình vuông, chỉ có một nhiệm vụ duy nhất và chủ yếu chính là "ăn".

Nhiếp Học Văn bình thường lú ra lú rú mà hôm nay cũng vẫn trở thành bé ngoan ngồi im lặng ăn cơm không nói lời nào, có khác chăng là hai mắt to sáng ngời thỉnh thoảng có liếc trộm những người thân đang ngồi dùng cơm chung với mình.

Nhiếp Phong cũng rất chăm chú dùng cơm, không nói một lời.

Nhưng Bạch Tuyết thì ngược lại, cô không nuốt nổi một hạt cơm nào trên bàn ăn.

Bây giờ cô thật sự rất hối hận, hơn nữa là vô cùng hối hận.

Cô cũng không biết tại sao cô cứ vậy từng bước vướng vào cái bẫy do Nhiếp Phong đào ra. Hiện giờ, ba của Hoài Dương - chú Tư cũng đã vực dậy được công ty mà cô và Tư Hoài Dương cũng đã tuyệt giao rồi. Thế mà cô vẫn không hiểu tại sao cô lại phải nghe lời anh, phải trở về ngôi nhà này, thậm chí còn phải dựa vào thái độ và sắc mặt của Khúc Như Hoa mà sống. Sắc mặt cô âm trầm và tâm tình suy sụp đến cực điểm.

"Mẹ thấy các con vẫn nên ra ở riêng đi.", Khúc Như Hoa để đĩa xuống, dùng giọng nói lạnh lẽo lên tiếng: "Cả ngày cứ quanh quẩn ở trước mắt mẹ, lúc có lúc không khiến tâm tình mẹ cũng không cảm thấy thoải mái, cũng ăn không vô ngủ không yên."

Thế là một bà mẹ chồng gian ác đã hiện nguyên hình như trong các bộ phim truyền hình vẫn chiếu. Đã nói từ trước đến giờ các phu nhân nhà giàu vẫn chỉ đóng kịch đạo đức giả thôi mà.

Bạch Tuyết cũng buông đĩa xuống, vốn là cô không cảm thấy ngon miệng, lại nghe Khúc Như Hoa nói chuyện như thế cũng cảm thấy ngột ngạt.

"Nếu như mẹ đã nói vậy thì sau khi ăn cơm xong chúng con sẽ dẫn theo Học Văn rời khỏi đây." Nhiếp Phong không sợ hãi không giận dữ, bình tĩnh vừa nói vừa tiếp tục ăn cơm.

"Cái gì? Dẫn theo Học Văn đi sao?" Giọng Khúc Như Hoa có chừng cao hơn bình thường, môi bà khẽ nhếch lên, nói: "Vậy không được, mẹ không thể giao Học Văn cho các con được. Nó phải ở lại đây với mẹ. Nếu không, một người mẹ kế có tâm địa rắn rết như Bạch Tuyết sẽ ngược đãi nó thì sao?"

Cô nhin! Bạch Tuyết vẫn ngồi đó, nhìn bát cơm trắng, tưởng tượng ra mình hận đến nỗi có thể ném bát cơm kia vào khuôn mặt cao ngạo với mái tóc quăn được uốn lọn tỉ mỉ kia.

"Bà nội, dì sẽ không ngược đãi cháu." Nhiếp Học Văn ngoan ngoãn nhìn bà nội, nói tiếp: "Bệnh của dì vẫn còn chưa khỏi."

Vừa nhắc tới chuyện Bạch Tuyết bị bệnh, Khúc Như Hoa càng giận dữ.

"Bị bệnh sao? Ai biết là cô ta thật sự bệnh đâu? Có phải muốn dựa vào lý do này để bay lên đầu cành cây làm Phượng Hoàng sớm một chút không? Không sớm không muộn, lúc này lại bị bệnh, có phải là quá trùng hợp rồi hay không?"

Nếu như có một cái bát đặt ngay trên đầu bà ta thì trông sẽ như thế nào nhỉ? Bạch Tuyết tiếp tục tưởng tượng.

"Mẹ, nếu như mẹ đã ăn no rồi thì để con nói bác Vương pha chén trà cho mẹ bình tĩnh, mẹ không cần ngồi đây tiếp chúng con đâu." Nhiếp Phong ngẩng đầu lên nhìn về phía mẹ mình, nói: "Phòng trường hợp chúng con trở về không có gì để ăn."

Khuôn mặt Khúc Như Hoa lúc này tựa như Trư Bát Giới háo sắc, bà cứ ngơ ngác ngồi đó nhìn Nhiếp Phong. Ý của con trai bà chính là bà đừng có lải nhải nữa mà để cho anh tiếp tục ăn cơm.

"Con bệnh vực cô ta? Lúc trước không phải con từng nói, cưới cô ấy chỉ vì muốn bảo vệ quyền được nuôi nấng Học Văn thôi sao? Cô ấy phải tự biết thân phận trong cái gia đình này là gì chứ? Mẹ chỉ sợ cô ta không biết tốt xấu, đến một lúc nào đó lại chuốc thêm phiền toái cho con khiến mọi người chê cười nhà họ Nhiếp chúng ta, lúc đó lại ảnh hưởng đến cả tập đoàn PLO nữa thì không hay."

Két! Bạch Tuyết dùng hai tay chống mặt bàn, đứng lên, cố tình kéo ghế để chân ghế ma sát với mặt đất phát sinh âm thanh chói tai.

Ánh mắt của ba người còn lại tập trung trên người cô, còn Khúc Như Hoa nhìn cô với ánh mắt đầy khinh bỉ.

"Nhìn xem! Nhìn xem! Đây là hệ thống giáo dục gì chứ? Chẳng lẽ không biết lễ nghi sao? Lại còn kéo ghế làm ra tiếng vang lớn như vậy." Khúc Như Hoa tức giận nói.

"Xin lỗi, con ăn xong rồi, mọi người cứ tự nhiên." Bỏ qua lời nói có chút chói tai của Khúc Như Hoa, Bạch Tuyết gật gù nói.

Rời khỏi phòng ăn, Bạch Tuyết căn môi, tức giận đến hai mắt bốc lửa, bước chân cũng mạnh dần.

Ném mình trên chiếc ghế sa lon bằng da thật mềm mại, cô nhắm mắt lại tự nhắm đếm trong lòng để lấy lại bình tĩnh.

Tuy rằng đã sớm chuẩn bị tâm lý rồi nhưng Bạch Tuyết vẫn không có cách nào thích ứng được việc bị người khác làm nhục mình.

Đặc biệt là Khúc Như Hoa, câu trước là gia đình, câu sau là tập đoàn PLO khiến lòng Bạch Tuyết từng hồi tức giận, nhẫn nhịn đến nỗi cảm thấy hô hấp đều có chút khó khăn.

Nhưng cô cũng không thể bởi vì những lời nhục mạ của Khúc Như Hoa làm khó dễ thì liền lùi bước, vì dù sao trước đó cô cũng đã tự tin hô hào trước mặt Nhiếp Phong, yêu cầu anh ta phóng ngựa lại đây kia mà.

Bạch Tuyết không ngừng bắt mình phải nhẫn nại, phải nhẫn nại. Ít nhất bây giờ cũng không phải thời điểm tốt để công kích lẫn nhau.

"Dì à?" Trên tay Nhiếp Học Văn cầm một quả táo từ phòng ăn chạy vào, đi tới trước mặt Bạch Tuyết nói: "Ầy!"

Aida, tên nhóc này nhìn vậy mà còn hiểu chuyện hơn bà nội của nó. Thấy vậy, lòng Bạch Tuyết cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

"Cảm ơn con." Bạch Tuyết cố gắng nở nụ cười và nhận quả táo từ tay Nhiếp Học Văn.

Lúc trước, cô vẫn cho rằng Nhiếp Học Văn là một tiểu ác ma, bây giờ suy nghĩ lại cô vẫn thấy thực sự là không nên như vậy. Một đứa trẻ bảy tuổi

bình thường đều lành lợi như thế, huống hồ Nhiếp Học Văn còn là một ông trời con trong đại gia đình nhà họ Nhiếp này thì việc chơi bời, phá phách cũng chỉ là chuyện nhỏ.

Nghĩ vậy, cô cắn một cái vào quả táo, cảm thấy thật ngọt ngào.

"Ah!" Nhiếp Học Văn đột nhiên nhảy lên, vui vẻ hoan hô một tiếng, dọa Bạch Tuyết giật mình: "Dì ăn quả táo của con."

Bạch Tuyết nhìn khuôn mặt gian tà của Nhiếp Học Văn bắt đầu lo lắng.

"Chuyện này... Quả táo này không phải con cho dì sao?" Bạch Tuyết nhìn vết cắn trên quả táo, lại nhìn khuôn mặt cao ngạo, đặc ý Diên Da n****Sóc***Là****Ta****l e q u u y d o n,của Nhiếp Học Văn bắt đầu không yên.

"Ai nói là con cho dì?" Khuôn mặt của Nhiếp Học Văn từ thiên sứ bỗng biến đổi thành khuôn mặt vênh váo như ác quỷ, nói: "Con chỉ mới nói là 'Dì à' thôi mà, lại chưa nói 'Dì à, con cho dì quả táo này' mà."

Đồ tên nhóc thói tha! Cậu ta muốn làm gì đây?

Một bàn tay trắng nõn, nhỏ nhắn đang huơ trước mắt Bạch Tuyết nói: "Ba con đã nói, 'bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm' (nghĩa là lấy thứ gì đó của người khác thì cũng nên rút tay lại với người ta.) Nếu miệng dì cũng mềm thì cũng đừng hôn ba con nữa mà cho con tiền là được." Nhiếp Học Văn thẳng thừng nói.

Phì! Mẹ kiếp! Bạch Tuyết tức giận đến muốn chửi thề.

Nhiếp Phong bắt nạt cô, con trai anh ta cũng muốn chọc ghẹo cô. Chẳng lẽ cuộc đời cô gặp cảnh khốn cùng như vậy sao?

Thả vào tay Học Văn quả táo đã bị cô cắn một miếng, "Dì không ăn nữa, con lấy đi đi."

Nhiếp Học Văn quệt chiếc miệng nhỏ của mình, nói: "Dì đã cắn một miếng rồi, nhớ đâu bị bệnh dịch lây lan truyền nhiễm thì..."

"Được rồi, được rồi!" Bạch Tuyết sợ đến nỗi vội vàng cầm lại quả táo, nếu để cho Nhiếp Học Văn nói tiếp thì một giây sau chắc cô phải mất còn hơn thế này nữa: "Bao nhiêu tiền?"

Khuôn mặt nhỏ của Nhiếp Học Văn trong nháy mắt lại ánh lên mặt trời xán lạn "Năm vạn."

Bạch Tuyết bĩu môi, sờ soạng trên người mình một cách không cam tâm một lần nữa, nói: "Trước tiên cho dì nợ có được không? Dì để tiền trong túi xách rồi."

"Con chờ dì ở dưới lầu." Nhiếp Học Văn kiên quyết muốn lấy tiền cho bằng được.

Bạch Tuyết nhẫn nhịn liếc mắt nhìn cậu, sau đó đứng lên, mạnh bước lên lầu, chuẩn bị vào phòng lấy tiền để trả vì đã ăn quả táo của Nhiếp Học Văn.

Thực sự là... Thực sự là ác độc, không có chút nhân tính nào hết mà. Thôi, cô cũng coi như bỏ chút tiền cho tên nhóc thối tha này mua đồ chơi đi.

Đã nói hôm nay chính là "đêm tân hôn" của cô mà tại sao đang yên đang lành lại bị mẹ chồng nhục mạ, rồi còn bị con riêng lừa dối.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 94+2: Tân Hôn – Người Phụ Nữ Xui Xẻo (2)

"Mẹ, mẹ từng nói nếu như con kết hôn thì sẽ cho phép con tiếp tục nuôi dưỡng Học Văn mà." Nhiếp Phong vẫn trầm mặc nhìn mẹ mình nói: "Hiện giờ, thái độ của mẹ là sao?"

Cửa ải khó thì cần phải có thời gian đánh ngã, Nhiếp Phong không tin mình không thể qua được cửa ải này.

"Tại sao?" Khúc Như Hoa liếc mắt nhìn con trai mình, bà hừ một tiếng nói: "Con đã từng nói với mẹ thế nào? Mẹ vẫn nuôi dưỡng Học Văn bên cạnh mình là vì muốn cho con có thời gian tìm hiểu người phụ nữ thích hợp với mình nhất để đi đến kết hôn chứ không phải tùy tiện vớ đại một cô gái nào đó cũng được. Con xem con chọn một người phụ nữ có xuất thân bình thường, dòng dõi cũng không được cao quý, năng lực và dáng dấp lại xấu xí thì con nghĩ mẹ vui sao được?"

Nhiếp Phong rũ mi mắt xuống, nhìn ly trà nóng trước mặt đang bốc hơi, môi mỏng hơi nhếch lên, nói: "Chỉ cần con cảm thấy được thì cũng không thể sao? Dù sao việc hôn nhân là việc cả đời con, đó là cuộc sống của con, mà người phụ nữ đó cũng là người sớm chiều ở chung với con. Cho nên, nếu như kết hôn chỉ vì muốn mẹ hài lòng mà con thì khó chịu thì chẳng phải kết quả cũng sẽ lại là ly hôn sao?"

"Con!" Khúc Như Hoa bị lời nói của Nhiếp Phong làm cho tức giận đến nỗi nói không ra lời "Con... Con lấy việc ly hôn để uy hiếp mẹ sao?"

Ly hôn vốn cũng không phải là việc vinh quang gì, huống hồ những nhà giàu có, quyền quý lại rất kiêng kỵ những chuyện như vậy xảy ra.

"Không, con chỉ nhìn việc mà suy đoán như vậy thôi và cũng muốn nói thẳng sự thật cho mẹ biết thôi." Nhấp thêm ngụm trà, Nhiếp Phong đẩy cái ghế và đứng lên nói: "Nếu như mẹ thực sự không thích chúng con ở chung thì hôm nay con và Bạch Tuyết sẽ trở về nhà trọ, đồng thời cũng sẽ dẫn Học Văn đi. Con cũng thuê một bảo mẫu đến chăm sóc cho nó."

Khúc Như Hoa nhìn thấy sự kiên quyết thể hiện trên khuôn mặt Nhiếp Phong, lại thấy dù gì giấy hôn thú cũng đã làm rồi thì dù bà có ngăn cản cũng đâu được ích gì chi bằng cứ mặc kệ chúng nó thôi.

"Mời bảo mẫu gì chứ?" Khúc Như Hoa hơi suy nghĩ, nói tiếp: "Nếu con thật sự muốn chuyển về đây ở, thì hãy để Bạch Tuyết từ chức và ở nhà tập trung làm bà chủ đi và cũng tiện thể chăm sóc Học Văn thật tốt. Dù sao người trong nhà chăm sóc cũng tốt hơn, không phải sao?"

Ánh mắt Nhiếp Phong lóe sáng và anh cũng lập tức đoán được tâm ý của Khúc Như Hoa.

Trước đó còn lên tiếng phản đối Bạch Tuyết mà hiện tại còn nói "Người trong nhà".

"Chuyện đó nói sau đi." Nhiếp Phong cũng không lập tức thuận theo ý của mẹ mình, nói: "Hôm nay cũng trễ rồi, con và Bạch Tuyết sẽ ở lại đây."

Khúc Như Hoa đứng khoanh tay, khuôn mặt già nua được bao bọc bởi lớp phấn son dày thộn không một đường vân nhỏ khiến bà giờ đây trông như bất lực trước thái độ của con trai mình.

**

Cầm năm vạn từ trên lầu đi xuống, nhìn thấy Nhiếp Phong và Nhiếp Học Văn cũng đang ngồi dưới lầu, Bạch Tuyết hít sâu một hơi, đưa tay xoa mặt mình đi về phía hai cha con đang ngồi.

"Học Văn, này!" Bạch Tuyết đưa tiền trực tiếp cho Nhiếp Học Văn đang khúm núm ngồi bên cạnh Nhiếp Phong.

Nhiếp Phong nhú mào nhìn năm vạn tiền, lại xoay qua nhìn con trai mình.

Hiếm khi thấy Nhiếp Học Văn hoang mang, cậu nháy mắt với Bạch Tuyết ra hiệu cô nên đồng tình che giấu cho cậu.

Bạch Tuyết không rõ, lại quơ quơ tiền trong tay, nói: "Sao vậy? Muốn tăng giá lên à?"

"Xảy ra chuyện gì?" Nhiếp Phong nhìn về phía Nhiếp Học Văn nhẹ giọng hỏi "Con đòi tiền dì à?"

"Không... Không có!" Nhiếp Học Văn nhảy dựng lên, trừng mắt nhìn Bạch Tuyết, nói: "Con không lấy tiền của dì."

Xảy ra chuyện gì vậy? Lúc này tên nhóc thối tha này còn tính kể đòi tiền vì cô đã ăn quả táo của cậu ta mà giờ đây lại nói rằng không cần tiền.

"Tiền này không phải..." Bạch Tuyết muốn nói ra sự thật.

"Dì thật đáng ghét! Con không thích mẹ mới." Đột nhiên Nhiếp Học Văn la to một tiếng, xông lên trước đẩy Bạch Tuyết ra và chạy lên trên lầu.

Bạch Tuyết đứng không vững ngã trên ghế salông, dụi mắt nhìn Nhiếp Học Văn đang vừa khóc vừa chạy lên trên lầu. Đột nhiên, cô chẳng hiểu sự việc ra sao.

Vừa vặn lúc Khúc Như Hoa đi từ thư phòng ra, lại thấy cảnh này nên lửa giận trong lòng bà bùng phát.

"Con đàn bà này thật quá đáng, mới về nhà đã làm Nhiếp Học Văn khóc. Cô cút đi cho tôi." Khúc Như Hoa đi tới trước ghế sofa, cầm ly nước trái cây mà Nhiếp Phong và Nhiếp Học Văn đang uống dở tạt hẳn lên mặt Bạch Tuyết nói: "Cút đi cho tôi."

Bạch Tuyết đột nhiên bị dội nước đến choáng váng, thậm chí cô còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa.

Khúc Như Hoa buông cái ly xuống, xoay người đi lên lầu tìm cháu trai mình.

Sau một hồi, Bạch Tuyết lau một bên mắt mình, quay đầu nhìn về phía Nhiếp Phong, hỏi anh: "Em... em làm sai cái gì?"

Nhiếp Phong cau mày, nhìn Bạch Tuyết lúng túng, đứng đó, con người đen lóe lên tia nhìn lạnh nhạt, nói: "Em về phòng nghỉ ngơi trước đi, lát nữa anh trở về nói chuyện với em."

Anh ta đang nổi nóng với cô sao? Rốt cuộc cô đã làm sai chuyện gì?

Nhiếp Phong đứng dậy cũng bước lên lầu, chắc hẳn cũng muốn lên xem Nhiếp Học Văn đang xảy ra chuyện gì.

Bạch Tuyết sững sờ lặng lẽ đứng lên, tóc và mặt còn chảy xuống những giọt nước trái cây nhớp nháp và rinh rích. Lần kết hôn đầu tiên mà cô bị mẹ chồng nhục mạ, còn bị mọi người trong nhà họ Nhiếp xa lánh, thật tức chết đi được.

Khịt khịt mũi, Bạch Tuyết cầm năm vạn tiền để lên khay trà và sau đó cầm quả táo đã cắn một cái trước đó đặt lên trên.

Nơi này không phải nhà cô, mà như Khúc Như Hoa nói thì cô cũng không xứng vào trong cái gia đình này.

"Tôi... Tôi mới không chịu thua!" Bạch Tuyết quật cường lau nước mắt, thấp giọng lầm bầm lầu bầu nói: "Đây là... Đây là con đường tôi chọn."

Cô cũng không lên lầu mà trái lại bước tới căn phòng lớn lúc này.

Bên ngoài trời tối đen, cũng có thể hôm nay không trăng sao. Vì lẽ đó giữa bầu trời không nhìn thấy bất kỳ ánh sáng nào, ngay cả những đốm sáng lập lờ cũng không có.

Trước biệt thự là cái vườn hoa nhỏ, trồng rất nhiều loại hoa hiếm và xinh đẹp, Bạch Tuyết bước tới hoa viên tìm tảng đá ngồi xuống.

Bàn tay đánh theo từng nhịp, trong lòng Bạch Tuyết xáo trộn và lúng túng không biết làm sao cho tốt.

Khi trong lòng đã thoải mái đôi chút, cô nhớ lại lúc này ba mẹ đã gọi điện thoại tới, họ căn dặn rất nhiều điều mà nếu bây giờ cô gọi điện thoại cho bọn họ thì sẽ làm bọn họ lo lắng lắm.

Còn Tư Hoài Dương đã chủ động đòi tuyệt giao với mình, vả lại cậu ta cũng đang đau khổ trong lòng. Hiện giờ cô cũng không nên gọi cho cậu ta.

Bạch Tuyết phát hiện thì ra mình bốn năm trước đã rất quyết tuyệt. Cứ vậy mà bỏ đi, không liên lạc cho một ai, vì thế nên bây giờ cô không có lấy một người bạn bên cạnh.

Nước mắt từng giọt, từng giọt rơi trên màn hình của chiếc điện thoại di động, ngón tay Bạch Tuyết vô ý trượt đi.

Khi trượt đến hòm tin nhắn, cô thấy một tin nhắn mới của "Người bí ẩn" kia nhắn rằng "Cô sẽ bị trời trừng phạt."

Có thể là thần kinh thác loạn, Bạch Tuyết đã nhắn lại cho người kia: "Tôi đang bị ông trời trừng phạt đây, cô hài lòng rồi chứ?"

Tin nhắn vừa được gửi đi, Bạch Tuyết cũng giơ tay lên lau khô nước mắt, nở nụ cười chế giễu: "Ha ha, mình thật là một đứa ngốc!"

Đối phương chắc cũng đang chán ghét cô, khinh bỉ cô, mà chắc cô ta cũng là người thầm yêu đơn phương Nhiếp Phong chẳng?

Ring! Ring! Di động lại truyền đến âm báo tin nhắn đến.

Vừa mở tin nhắn ra nhìn, nhận ra đối phương là người bí ẩn kia.

"Không hài lòng, bởi vì cô còn sống sót."

Bạch Tuyết cảm thấy khó mà tin nổi, đột nhiên nổi sợ hãi trong lòng như vây kín lấy cô.

Lúc cô nhận được tin nhắn ở quán bar kia, sau đó lại bị người ta chạm vào vùng eo, liền lúc đó cô có cảm giác đau nhói và té xỉu, được người khác đưa đến bệnh viện....

Bỗng nhiên cô nhớ lại bác sĩ – bạn của Nhiếp Phong – đã từng nói rằng cô trúng độc....

"Cô là ai? Lý do tôi nằm viện là do cô phá rối sao?" Bạch Tuyết nhanh chóng nhắn lại một tin nhắn.

"Cô và anh ta sẽ không hạnh phúc, bởi vì cô không phải là người phụ nữ mà anh ta yêu, trong lòng của anh ta đã bị hình bóng người phụ nữ khác lấn áp. Tuy anh ta không thể nắm giữ trái tim của người phụ nữ kia nhưng

lại dốc hết toàn lực bảo vệ đứa con của người phụ nữ đó. Còn cô vĩnh viễn chỉ là người làm nền mà thôi. Đi chết đi."

Tin nhắn chỉ vồn vện có mấy chục ký tự nhưng lại lộ ra sự thù hận sâu đậm của đối phương.

Bạch Tuyết chưa từng gặp qua người này nhưng từ tin nhắn cô cảm nhận được sự lạnh lẽo, tàn nhẫn của cô ta.

Cũng có thể không phải do cô uống nhiều hoặc, là thiếu máu đến ngất xỉu mà là có người đang hại mình, thậm chí muốn cho cô chết.

Lại cầm điện thoại di động lên, Bạch Tuyết gọi đến cái số điện thoại kia thì phát hiện đối phương đã tắt máy.

"Cô là ai? Là mẹ của Nhiếp Học Văn hay là Nhu Nhu gì đó sao?" Ngón tay Bạch Tuyết run rẩy, lại dè phím OK để gửi đi.

Qua một hồi lâu, quả nhiên âm báo tin nhắn lại vang lên.

Hết chương 94

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÒNG NGỦA TỐI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 95: Chàng Hồ Ly Cũng Thật Đáng Yêu

Trong phòng ngủ tối đen, ở một nơi nào đó lộ ra chút ánh sáng le lói nhỏ bé nơi góc phòng. Nhiếp Học Văn co người lại trong chăn, cầm điện thoại di động lên lút bấm gọi.

"Mẹ, khi nào mẹ về?" Nhiếp Học Văn dùng giọng mũi, thì thào nói: "Con đã để dành được một trăm bốn mươi lăm vạn rồi mẹ."

"Học Văn ngoan, mẹ cũng rất muốn về với con." Giọng nói dịu dàng của Đái Kiều Nhu từ trong điện thoại di động truyền đến, cô nhỏ nhẹ nói: "Chỉ cần con nghe lời mẹ làm những việc mẹ sai bảo thì khi rảnh rồi mẹ sẽ bay trở về thăm con."

Nhiếp Học Văn khịt khịt mũi, tay nhỏ xoa xoa hai mắt, nói: "Mẹ à, con không muốn làm một đứa trẻ hư."

Ngày hôm nay, cậu lừa gạt tiền của dì, cố ý cho dì cắn một miếng táo, đã vậy còn đòi năm vạn tiền của dì.

Dì đã rộng lòng tha thứ không trách cậu, cũng không hờ hững và lạnh nhạt với cậu mà thậm chí dì còn lên lầu lấy tiền đưa cho cậu... Nhưng việc này cậu không thể để cho ba biết được, sợ dĩ cậu làm vậy là vì muốn gom góp tiền đến thăm mẹ mình.

Vì vậy, cậu mới đối xử tàn ác với dì như vậy, còn nói dối với ba và bà nội khiến dì đau lòng phải rời khỏi ngôi nhà này.

"Con trai ngốc, con không phải là đứa trẻ hư mà chỉ là một đứa trẻ ngoan muốn gặp mẹ mình thôi." Đái Kiều Nhu vừa cười ha hả trong điện thoại vừa an ủi Nhiếp Học Văn, nói: "Mẹ chờ con đến nước Pháp tìm mẹ nha."

"Dạ, mẹ..."

"Ôi, mẹ có việc phải làm rồi, tạm biệt Học Văn." Đái Kiều Nhu vội vã cúp điện thoại.

"Mẹ! Mẹ!" Từ trong chăn ngồi dậy, Nhiếp Học Văn gấp gáp kêu mẹ mình, sau đó nhìn vào màn hình di động, đoán chắc có lẽ Đái Kiều Nhu đã cúp điện thoại rồi.

Cô đơn ngồi trên giường, Nhiếp Học Văn sờ chiếc di động cả nửa ngày mới bước xuống giường. Sau đó cậu nhét điện thoại di động vào cặp mình.

Chiếc điện thoại di động này là do mẹ cậu trước khi đi Pháp đã sai người đến trường học đưa cho cậu. Mẹ nói cậu cũng có thể điện thoại cho mẹ nhưng với điều kiện không được để cho bà nội và ba cậu biết.

Nhiếp Học Văn cũng không thường gặp mặt mẹ mình. Tuy rằng cậu vẫn còn nhỏ nhưng cậu cũng hiểu được cái gì gọi là "ly hôn". Mẹ và ba ly hôn nên không thể ở chung được. Mà mẹ lại ở nước Pháp, nước Pháp cực xa với nơi đây...

Bò lại lên giường, Nhiếp Học Văn nằm trằn trọc mãi nhưng vẫn không ngủ được.

Tự mình bật khóc chạy lên lầu là vì để cho ba không phát hiện mình lừa gạt dì nhưng không ngờ bà nội lại đuổi theo. Bà lại còn mắng dì rằng dì đã làm cậu khóc. Sau đó, bà dỗ ngọt cậu rằng chỉ cần cậu không khóc nữa thì cuối tuần sẽ nghỉ học Piano, còn dẫn cậu đi đến khu vui chơi.

Ba cũng bước lên lầu, hỏi cậu có phải là đã mở miệng xin tiền dì hay không. Kết quả là bị bà nội mắng cho một trận.

Cậu thật sự sợ hãi, sợ bà nội và ba biết sợ dĩ cậu muốn để dành tiền là để thăm mẹ thì bà và ba sẽ tức giận. Vì thế, cậu liền nói láo.

"Dì không thích con. Bởi vì con đến phòng khách đưa cho dì quả táo, thế mà dì lại hung dữ với con, lại sợ con nói với ba nên dì nói dối rằng con đòi tiền dì." Nhiếp Học Văn hoang mang gần từng tiếng buộc tội Bạch Tuyết.

Sau đó ba và bà nội dẫn cậu xuống dưới lầu cùng nói chuyện trực tiếp với dì. Lúc xuống lầu, dì không có ở phòng khách, bọn họ phải chờ thật lâu dì mới quay lại.

Bị bà nội và ba ép hỏi, dì chỉ nở nụ cười, sau đó vừa khóc nức... Nhiếp Học Văn không thể quên được ánh mắt dì nhìn cậu, không phải trách cứ, cũng không phải tức giận, mà giống như dì đang nhìn thấy một việc rất đáng buồn cười.

"Xin lỗi dì." Nhiếp Học Văn kéo chắn che khuôn mặt nhỏ của mình, thấp giọng thì thầm trong chắn.

**

"A!" Bạch Tuyết nằm thành hình chữ đại – nằm dang tay chân trải rộng ra giường, sau đó thân thể lăn lộn trên đó.

Đang vừa kéo cà vạt vừa vào phòng ngủ, Nhiếp Phong nhìn thấy Bạch Tuyết nằm như đứa trẻ thì nhin không được phì cười: "Còn không mau đi tắm đi."

Từ trên giường ngồi dậy đến, Bạch Tuyết làm mặt quỷ, nói: "Thế nào? Kỹ thuật của em không tệ chứ?"

Nhiếp Phong ném cà vạt xuống ngồi bên cạnh Bạch Tuyết, tiện thể anh đưa tay kéo cô vào lồng ngực mình, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên môi cô, nói: "Có thể không?"

"Gì mà có thể không?" Cũng vì chưa quen được anh cứng chiu và dịu dàng như lúc này nên Bạch Tuyết đỏ mặt đẩy Nhiếp Phong ra, nói: "Nước mắt của em, nước mắt nhiều vô số kể."

Nhiếp Phong nhìn kỹ hai mắt Bạch Tuyết hơi sưng đỏ, cười khẽ nói: "Em thật sự khóc à?"

Nếu như không phải đang ở trong ngôi biệt thự đó thì cô cũng sẽ nhanh chóng giải thích với anh. Cô thật sự bị oan ức muốn chết.

Ánh mắt Bạch Tuyết lơ lửng, đứng lên cười ha hả nói: "Em đi tắm."

Ngày hôm nay là một ngày như đánh trận. Bạch Tuyết ngồi chồm hổm trong chiếc bồn tắm lớn, ngồi đó suy nghĩ về những sự việc xảy ra hôm nay.

Buổi sáng, bước vào công ty, dù không làm gì sai nhưng cô vẫn là bị Đái Kiều Nghiên tìm cách chê cười. Buổi chiều lại lén lút xin nghỉ, để cùng Nhiếp Phong đi đến cục dân chính lãnh giấy chứng nhận kết hôn, sau đó lại trực tiếp đi đến ngôi biệt thự của Khúc Như Hoa dùng bữa tối.

Cảnh tượng về sau càng nghĩ đến càng thấy cảm thấy kinh sợ. Ngay ngày đầu tiên về làm dâu nhà họ Nhiếp mà lại bị mang tiếng là ngược đãi con riêng.

Nghe lời Khúc Như Hoa chỉ trích mình và bản cáo trạng của Nhiếp Học Văn tố cáo thì Bạch Tuyết cũng chỉ cảm thấy dở khóc dở cười mà thôi.

Nhiếp Phong chỉ hỏi cô hai câu, sau đó liền kéo cô đang vừa khóc vừa cười rời khỏi biệt thự.

Vốn cho rằng anh cũng sẽ tin lời Nhiếp Học Văn, cho là mình ngược đãi con trai anh nhưng sau khi xe rời khỏi biệt thự thì Nhiếp Phong chỉ nói anh tin cô.

Tin cô! Bạch Tuyết thừa nhận lúc đó mình thật sự cảm thấy rất cảm động.

Nước tắm rất ấm, nhỏ thêm vài giọt tinh dầu để tinh thần thêm thoải mái, Bạch Tuyết càng ngày càng chìm dần trong làn nước ấm kia..

Nếu như Nhiếp Phong có thể vĩnh viễn chăm sóc mình như thế thì thật tốt quá.

Vì không muốn ảnh hưởng đến việc anh đang lái xe, mà cô lại không muốn đề cập đến chuyện mới về làm dâu trong nhà với anh nên cô quyết định im lặng. Chỉ được một lúc lâu sau, cô quyết định mình phải cố gắng nói chuyện với Nhiếp Phong một chút.

Nhiếp Phong tắm xong, vừa lau tóc vừa đi vào phòng ngủ, phát hiện Bạch Tuyết cũng còn chưa ra.

Anh ngồi vào trên giường, trước tiên gọi điện thoại cho mẹ thì biết được Nhiếp Học Văn đã đi ngủ.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 95+2: Chàng Hồ Ly Cũng Thật Đáng Yêu (Tiếp Theo)

Dù sao con trai cũng còn non nớt, có phải nói dối hay không thì anh đều nhìn ra được. Chỉ trách Khúc Như Hoa bị những điều này làm lu mờ đầu óc, vì quá cứng chiu cháu nội mà cố tình bài xích đối với Bạch Tuyết.

Biết ở lại chỉ có thể khiến Bạch Tuyết càng ngày càng khó xử nên Nhiếp Phong thẳng thắn mượn danh nghĩa tức giận dẫn cô rời khỏi biệt thự của mẹ mình.

Nhiếp Phong vỗ ngực mình, có một loại cảm giác kỳ quái đang từ trong đáy lòng tràn ra. Cảm giác này từ khi nào thì bắt đầu đây? Nếu như tìm hiểu thì tựa hồ như ở trước cửa quán bar, cô cầu xin anh diễn vở tình nhân giả. Tối hôm ấy, anh phảng phất nhìn thấy đây là một Bạch Tuyết tựa như khác xa tựa như gần gũi với hình ảnh bốn năm trước trong đầu anh.

Chuyện bốn năm trước, tuy rằng không quan trọng nhưng trong trí nhớ anh chưa từng quên cái đêm định mệnh ấy. Anh ôm một cô gái trẻ tuổi nhưng trong lòng lại nghĩ đến người phụ nữ khác. Anh cảm thấy áy náy vì điều đó.

Bởi vì Nhiếp Phong biết, một cô gái thuần khiết, một cô gái vẫn núp trong bóng tối lén lút nhìn anh, nếu như không phải đang ôm giấc mơ tốt đẹp nhất về anh, không phải chân thành yêu anh say đắm thì sẽ không đem cái quý giá duy nhất ấy mà trao cho anh. Còn anh chỉ xem cô như một kẻ thế thân.

Vì vậy, anh cảm thấy có lỗi với Bạch Tuyết, khi cô đụng trúng Đái Kiều Nghiên và bị một bạt tai thì bóng dáng ấy cũng biến mất ngoài kia. Hơn nữa, sau bốn năm biến mất, lúc gặp lại, nhìn thấy tên cô và bức, ảnh kia thì dường như tất cả những ký ức từ xa xưa như tràn về che lấp trí nhớ anh.

**

Thoải mái tắm xong, Bạch Tuyết từ toilet đi ra thì nhìn thấy Nhiếp Phong đang dựa vào đầu giường xem laptop.

"Vẫn làm việc à?" Bạch Tuyết ngồi ở trước bàn trang điểm lau tóc, nói: "Vậy em ra phòng khách ngủ."

Ngẩng đầu lên, Nhiếp Phong nhú mày, nói: "Tại sao muốn ngủ phòng khách?"

Hăng giọng một cái, Bạch Tuyết có chút không dễ chịu, nói: "Sợ quấy rầy anh làm việc."

Là cô không quen lấy thân phận vợ mới cưới để ở cùng anh mới đúng.

Đóng laptop lại, Nhiếp Phong tháo kính xuống, thân hình hơi chuyển động, nói: "Từ hôm nay trở đi, giường này có một nửa là của em."

"Toàn ngôi nhà này đều của em một nửa sao?" Bạch Tuyết dùng thái độ đùa giỡn để giảm bớt căng thẳng.

"Nếu như em muốn, tất cả đều là của em." Nhiếp Phong cười nhạt nói.

Toàn thân Bạch Tuyết bắt đầu sồn gai ốc, cảm giác đêm nay Nhiếp Phong dịu dàng đến lạ lùng.

Buông khăn mặt xuống, Bạch Tuyết kéo quần dài cao lên, cứng ngắt đi tới bên giường, sau đó nhanh nhẹn chui vào chăn.

Bọn họ đã có biết bao lần thân mật mà giờ cô còn then thùng.

"Do anh nói cả đó nhưng em không muốn toàn bộ, em chỉ cần một nửa." Bạch Tuyết thật lòng nhìn Nhiếp Phong "Nếu như anh đồng ý chia sẻ tất cả cho em, lại nói rất hùng hồn như thế thì anh có phải nên chia sẻ một nửa về quá khứ của anh với em không?"

Rốt cục lại cũng lần quần vào vòng đề tài này.

Nhiếp Phong cúi đầu thở dài, anh biết anh không thể nào lẩn tránh cô về chuyện của mẹ Nhiếp Học Văn được. Cách đây không lâu, anh cũng thầm nhủ phải tìm cơ hội nói rõ với cô. Có lẽ đây là thời cơ tốt nhất.

"Được rồi, thực ra đây chỉ là chuyện cũ, lại không phải chuyện gì to tát lắm." Nhiếp Phong tắt đèn, chỉ chừa một ngọn đèn nhỏ ngay đầu giường "Nếu như em muốn nghe thì anh sẽ kể em nghe."

"Khoan đã!" Bạch Tuyết đứng dậy ngăn cản Nhiếp Phong nói tiếp.

Nhiếp Phong nhìn Bạch Tuyết, không phải cô rất muốn biết chuyện về người phụ nữ tên "Nhu Nhu" kia sao?

Bạch Tuyết đưa tay ra kéo cánh tay Nhiếp Phong đang đặt ở trên gối. Sau đó cô vỗ hai lần và nằm xuống, đầu gối lên trên cánh tay của anh, thân thể mềm mại nhẹ nhàng nép vào cạnh người Nhiếp Phong.

"Được rồi, bắt đầu kể thôi!" Ngẩng đầu lên nháy mắt với anh, Bạch Tuyết cười híp mắt nói.

Nhiếp Phong bị cử chỉ đáng yêu của Bạch Tuyết chọc cho đến nỗi không nhịn được lộ ra một nụ cười thật lớn. Sau đó dường như anh không quen được việc không kiểm soát chính mình như vậy nên che miệng nghiêng đầu.

Thật đáng yêu! Bạch Tuyết lộ ra nụ cười xấu xa! Thì ra anh chàng hồ ly này cũng có vẻ mặt then thùng đến đáng yêu như vậy?

"Khụ khụ, được rồi." Nhiếp Phong điều chỉnh tâm tình và, vẻ mặt mình, sau đó mới bắt đầu kể chuyện về Tân Nhu, anh và anh trai Nhiếp Vân.

Lúc đó, anh trai của Nhiếp Phong cũng hơi lớn tuổi. Khi Nhiếp Phong học cao trung thì Nhiếp Vân đã bắt đầu đến làm ở công ty rồi.

Vì muốn cho Nhiếp Phong có nền giáo dục tốt hơn và cũng bởi vì sức khỏe của hai bậc trưởng bối cũng không khỏe lắm nên Khúc Như Hoa và chồng quyết định di cư sang nước ngoài. Đó là vừa để Nhiếp Phong ở nước ngoài học hỏi, vừa để chữa bệnh cho ba Nhiếp Phong.

Chính là lúc học ở nước Anh, từ khi lên đại học, anh luôn để ý một người con gái Trung Quốc sang đây du học. Cô ấy tên là Tân Nhu.

Tân Nhu vào học trường này hoàn toàn do sự thông minh và thực lực của cô ấy. Cô cũng không phải dựa vào mức lương bậc trung của ba mẹ bỏ vốn cho du học mà cô tự mình đi làm thêm để kiếm tiền cho việc ăn học.

Là người khá rộng rãi lại thoải mái, dịu dàng lại yêu kiều, Tân Nhu rất hấp dẫn người khác. Trong vòng sinh hoạt tuần hoàn của mình, Nhiếp Phong chưa bao giờ gặp được một người con gái tích cực mà lại có sức quyến rũ như cô lúc này.

Mà cũng không biết bắt đầu từ khi nào, Nhiếp Phong và Tân Nhu được mọi người công nhận là "Tình nhân" nữa. Tuy rằng không ai nói nhưng nhìn ánh mắt của đối phương như có ý: "Tình trong như đã, mặt ngoài còn e".

Nhiếp Phong đã từng rất nhiều lần nhớ lại đoạn tháng ngày ngọt ngào trong trường đại học kia. Nếu như nói mỗi tình đầu nhất định là hoàn mỹ

thì anh nghĩ chắc mình đã "Yêu" Tân Nhu rồi. Chỉ có điều, phần "Yêu" này có sự tham gia của đại ca Nhiếp Vân khiến anh không đỡ nổi một đòn sau đó.

Hết chương 95

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 96: Kim Đồng Ngọc Nữ

Nghe chồng mình kể về mối tình đầu của anh, cô có cảm giác thật lạ lùng và hết sức ngạc nhiên. Bạch Tuyết nghe kể mê say, bởi vì cô thật sự rất muốn biết nhiều hơn về người đàn ông mang tên là Nhiếp Phong này.

Thực ra, lúc đàn ông thẳng thắn rất mê người, bởi vì lúc đó bọn họ tin tưởng lẫn nhau, cũng bắt đầu giao phó tâm tư và tình cảm cho đối phương rồi.

Mặc dù không biết tình yêu giữa anh và Tân Nhu sẽ đi đến đâu, đến lúc nào sẽ dừng lại nhưng khi đó quả thực Nhiếp Phong không có suy tính nào mà chỉ muốn một lòng một dạ ở bên cạnh Tân Nhu mà thôi.

Do Khúc Như Hoa bận chăm sóc chồng nên không biết con trai thứ của mình ở trường học đã yêu sớm. Bà vẫn cho rằng Nhiếp Phong chỉ đang giao lưu và vui chơi cùng những công tử người Hoa trong giới xã hội thượng lưu kia mà thôi.

Mãi đến tận ngày tổ chức tang lễ cho chồng, Nhiếp Phong dẫn đến một cô gái ăn mặc trang phục màu đen khá trang trọng bước về phía lễ đường, sau đó lại giới thiệu một chút về cô ấy. Ngay lập tức, Khúc Như Hoa nhận ra con trai bà và cô gái đang đứng trước mặt mình đây có mối quan hệ không bình thường chút nào.

Nghe đến đó, Bạch Tuyết có thể tưởng tượng ra cảnh Khúc Như Hoa phải tức giận thế nào đối với Tân Nhu. Chắc hẳn bà sẽ nghĩ cô ấy "thừa lúc

văng nhà mà vào" đây.

"Lúc ấy, anh thật sự nghĩ trên thế gian này không có gì anh muốn mà không thể chiếm được." Nhiếp Phong tự giễu cười cợt, nói: "Cũng cho rằng Tân Nhu nhất định cũng chỉ thích một mình anh mà thôi."

Vì vậy, sau này chính anh cũng không nghĩ tới sau này Tân Nhu lại trở về nước tiến vào tập đoàn PLO làm việc. Thậm chí cô bị anh trai Nhiếp Vân mê hoặc mà từ bỏ luôn mối tình sâu đậm đối với Nhiếp Phong anh.

Khi Tân Nhu xuất hiện trước mặt anh lần nữa chính là lúc cô ấy đang mang thai. Thế giới của anh như đổ sụp xuống, bóng tối dần lan rộng thay thế cho chút ánh sáng le lói có từ lúc đầu. Việc bị chính người anh trai và người phụ nữ mình yêu thương nhất đời phản bội chính là một sự sỉ nhục khiến anh không thể nào chấp nhận được.

"Hoài Dương... anh ta cũng có cảm giác giống anh hiện giờ chứ?" Bạch Tuyết nghĩ đến cảnh ngày đó ở trong phòng bệnh Hoài Dương phần nộ phát điên khiến cô sợ hãi và lo lắng.

Thời điểm ba Tư bị bỏ tù, công ty phải đối mặt với nguy cơ phá sản mà cậu ta không muốn gặp ai, không chịu nghe điện thoại thì đúng là thế giới sụp xuống, bóng tối bao trùm khắp vũ trụ, thậm chí còn có người không muốn sống nữa.

Nhiếp Phong trầm mặc vài giây, đưa tay mơn trớn gò má Bạch Tuyết. Vây kết vì bị Hoa Nhị Nhị cào đã bị tróc ra nhưng vết tích màu hồng phấn nhạt vẫn cần thêm một vài ngày nữa mới lành hẳn.

"Nếu như lúc này cậu ta có cảm giác giống như anh lúc đó thì anh tin chắc chẳng bao lâu sau cậu ta cũng sẽ thông suốt thôi." Nhiếp Phong nhàn nhạt lên tiếng.

"Hả?" Bạch Tuyết đang chú ý bàn tay Nhiếp Phong xoa khắp mặt mình nên không nghe rõ anh nói gì.

Nhiếp Phong cười cợt, nói: "Không có gì, có thể chờ Tư Hoài Dương trải qua giai đoạn khó khăn này và có khi cậu ấy sẽ hối hận đến xin lỗi em và yêu cầu giảng hòa thì sao?"

Bạch Tuyết nở nụ cười xinh đẹp, cô cũng hi vọng như vậy.

Anh tiếp tục kể Tân Nhu mang thai tìm đến Nhiếp Phong, khóc lóc với anh rằng chính mình đã yêu Nhiếp Vân từ lâu, cầu xin Nhiếp Phong tha thứ cho cô. Đồng thời, cô cũng hi vọng anh có thể giúp cô ấy tìm cách để hai người đến với nhau vì Khúc Như Hoa hoàn toàn không chấp nhận cô và đứa con cô đang mang trong bụng.

"Khi đó anh đã nhìn Tân Nhu nói “Người em nên tìm không phải anh, phải là anh trai anh mới đúng. Nếu ngay cả người đàn bà và đứa con của chính mình không bảo vệ được thì cũng chứng minh anh ta chưa bao giờ nghĩ đến việc chịu trách nhiệm với em và con em.” Nhiếp Phong nhớ lại những lời nói vô tình như dao cắt của mình đối với Tân Nhu lúc trước mà cảm thấy hối hận không dứt. Phải, anh đã hối hận suốt bảy năm trời rỗng rã rồi.

"Bởi vì anh cảm thấy bị phản bội cho nên anh nói ra những lời như vậy thì người khác cũng có thể thông cảm thôi." Bạch Tuyết đưa tay ra an ủi, lại nhẹ nhàng áp tay lên lồng ngực Nhiếp Phong "Giống như khi Hoài Dương nói muốn tuyệt giao với em, em cũng không trách cậu ấy mà trái lại cảm thấy rất hối hận. Em tin lúc đó Tân Nhu nhất định sẽ hiểu cho nỗi lòng của anh lúc đó."

Nhiếp Phong nắm chặt đôi tay Bạch Tuyết đang đặt lên lồng ngực của mình và bắt đầu xoay tay "Có thể là vậy nhưng sau lần gặp mặt đó, Tân Nhu và anh trai anh cũng dường như mất tăm mất tích. Nửa năm sau, anh

traí và Đái Kiều Nhu đính hôn. Một năm sau, có một người phụ nữ trung niên cầm một phong thư đi tới trước mặt mẹ anh, nói bà được Tân Nhu nhờ đưa đứa con mới sinh này về nhà họ Nhiếp."

Biết được chuyện này, Nhiếp Phong cố ý về nước nhìn đứa bé nhưng anh không gặp được mẹ của nó cũng như không có cơ hội nói tiếng xin lỗi.

"Vào ngày Học Văn lên hai tuổi, anh trai đột nhiên không nói lời từ biệt, bỏ ngang hai cuộc họp quan trọng, trở về nhà thu gom vài thứ và lái xe đi. Trước khi đi, anh ấy nói muốn đến một chỗ và kết quả là xảy ra tai nạn xe cộ." Giọng Nhiếp Phong có chút cao hơn bình thường "Anh ta để lại một chiếc nhẫn kim cương thì anh cho Đái Kiều Nhu làm nhẫn kết hôn, còn dẫn em đến cửa hàng châu báu kia thì cho em chọn cặp nhẫn cao quý kia đấy."

Bạch Tuyết hơi kinh ngạc nâng nửa người trên của mình lên nhìn gương mặt tuấn tú của Nhiếp Phong bình tĩnh không lay động "Nhẫn kia là của anh trai anh và... Tân Nhu?"

"Thật buồn cười là tên tiếng Anh của Tân Nhu lại trùng tên với Đái Kiều Nhu như vậy thậm chí ngay cả cái tên cũng giống chữ Nhu." Nhiếp Phong thở dài, giống như sau khi nói ra chuyện cũ này thì trong lòng cũng như buông thả xuống "Cho nên lúc anh trai cưới Đái Kiều Nhu, anh từng hoài nghi rằng có phải là anh ấy khó có thể quên Tân Nhu hay không mà người phụ nữ mới cưới này lại trùng hợp có cái tên giống với Tân Nhu như vậy. Nhưng nếu anh trai anh thật sự yêu Tân Nhu thì tại sao khi Tân Nhu mang thai mà anh lại không cưới cô ấy đây? Và tại sao sau khi Tân Nhu rời đi, anh ta tại sao lại không đi tìm mà trái lại rất nhanh kết hôn với người phụ nữ khác cơ chứ?"

Năm đó chính vì những nghi vấn này khiến Nhiếp Phong phát điên. Anh thậm chí không thể chấp nhận sự thật rằng Nhiếp Vân đã rời đi khỏi thế gian này.

Nhưng nhìn mẹ đau lòng lại ôm đứa cháu trai mới hơn hai tuổi trong lòng khiến anh không thể để mình buồn rầu quá lâu. Anh cũng nhanh chóng về nước tiếp nhận tập đoàn PLO, lần nữa chống đỡ lấy sự nghiệp nhà họ Nhiếp.

"Nói về ẩn tình bên trong, thực ra anh chỉ là vai phụ mà vai chính phải là anh trai anh và Tân Nhu. Vì vậy cũng không có gì kể tiếp được." Nhiếp Phong nhìn Bạch Tuyết mỉm cười "Thất vọng sao? Một người đàn ông tốt như vậy mà lại không có ai thêm."

Bạch Tuyết đau lòng nhìn nụ cười trên mặt Nhiếp Phong, có thể lúc này anh chưa soi gương xem qua nụ cười của anh có bao nhiêu giả tạo, rõ ràng từng đường nét trên khuôn mặt cương nghị kia tràn ngập tự trách cùng bi thương.

Đưa tay ra ôm chặt eo Nhiếp Phong, Bạch Tuyết vùi mặt mình trong ngực anh.

"Không phải các bộ phim Hàn Quốc đều diễn nam chính là dành cho nữ chính, còn nam phụ là để cho khán giả yêu sao? Ông trời nhất định để anh lạc đàn, sau đó chờ em tới đón." Bạch Tuyết mặt dày nói.

Lồng ngực Nhiếp Phong chấn động, anh nở nụ cười.

"Như vậy anh có thể lý giải thành thế này, thực ra là em yêu anh? Hoặc là em đang chuẩn bị yêu anh?" Nhiếp Phong trêu ghẹo hỏi.

Bạch Tuyết ngẩng mặt lên nhìn gương mặt Nhiếp Phong, nghiêm túc nói: "Bốn năm trước em đã yêu anh, anh không biết sao?"

Nhiếp Phong vốn đang nắm cánh tay Bạch Tuyết ngưng trệ trên không trung thì khi nghe cô nói thế, nụ cười cũng cứng đờ trên mặt.

"Trong chuyện của người khác thì anh là vai phụ nhưng chuyện tình của chính mình thì anh chính là nhân vật chính." Bạch Tuyết lại lần nữa áp mặt mình kề sát vào lồng ngực Nhiếp Phong "Cho nên, hiện tại chúng ta là nhân vật chính, hãy cố gắng diễn một vở ái tình kịch tính hơn đi."

Diễn một vở kịch sao? Vở ái tình kịch tính hơn sao? Là diễn hay là thật? Nhiếp Phong bị Bạch Tuyết làm cho hồ đồ rồi.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 97: Ân Hôn Sẽ Chịu Thiệt Thòi

Nếu như không phải có người cố ý hành động thì cũng sẽ không có những tin tức như vậy trong làng giải trí.

Nhiếp Phong ném tờ báo vào sọt rác.

Xưa nay anh vốn không xem các loại báo chí lá cải như thế này nhưng hôm nay là một ngoại lệ.

Khi thư ký Trương đưa cho anh tờ báo này sáng nay, anh còn cảm thấy lạ.

Lẽ nào phóng viên biết trước về cuộc hẹn giữa anh và Vương Lâm Dĩnh, biết bọn họ muốn hẹn ở nhà hàng nào sao? Như vậy cũng quá tài giỏi rồi.

Mình cũng không phải là danh nhân nổi tiếng gì, cũng chưa từng có mối liên quan với bất kỳ phụ nữ trong giới diễn viên minh tinh màn bạc, lại không phải là đối tượng paparazi nào đó thì tại sao lại xuất hiện chuyện này?

Tuy rằng Vương Lâm Dĩnh là minh tinh nhưng cả đất nước Trung Quốc này có ai thật sự quan tâm đến bộ môn tennis thế giới đâu chứ? Lại có mấy ai biết Vương Lâm Dĩnh đại diện cho đất nước đi thi đấu ở Mỹ xa xôi kia?

Vì vậy, bài báo này tuyệt đối là có người đã âm thầm thông báo cho các ký giả tòa soạn để đăng tin đồn nhảm đây mà.

Hầu hết các minh tinh đều khó giữ gìn việc riêng tư của mình mà anh cũng không có cách nào để ngăn chặn việc này. Anh chỉ có thể xử lý một cách qua loa là xong, cũng coi như đã xử lý chuyện này tốt lắm rồi.

Có điều, Bạch Tuyết sẽ nghĩ như thế nào đây? Trái lại Nhiếp Phong thật sự rất muốn biết phản ứng của cô ấy khi thấy bài báo này.

Chợt chiếc di động trên bàn làm việc vang lên, Nhiếp Phong cầm lên liếc mắt nhìn, trong lòng có chút thất vọng.

Thực sự là buồn cười, sao anh lại hi vọng cú điện thoại này là do Bạch Tuyết điện tới được.

"Này, Nhiếp Phong, em là Betty." Giọng Vương Lâm Dĩnh nhẹ nhàng truyền đến "Anh có đọc báo sáng nay không? Thực sự là tài, làm sao họ lại có bức ảnh chụp chúng ta cùng nhau đi ăn cơm vậy chứ?"

Từ nhỏ Vương Lâm Dĩnh đã không muốn đi theo gia đình làm nghề y. Ngay từ khi còn học bậc sơ trung thì cô đã mê mẩn tennis, sau đó cô đến nước Mỹ học tập thì được tuyển chọn vào huấn luyện chuyên nghiệp. Cuối cùng, con đường sự nghiệp của cô hoàn toàn rẽ sang một bước ngoặt mới.

Quanh năm sinh sống ở nước ngoài, tính cách của Vương Lâm Dĩnh đã hoàn toàn bị tây hóa, thậm chí giọng nói của cô cũng có chút giống người Hoa sống ở hải ngoại.

Nhiếp Phong cười cười nói: "Nhờ có ánh hào quang tuyển thủ thể dục của em nên anh cũng được báo chí biết tới. Nếu như có thể xuất hiện trên tờ báo tài chính kinh tế thì anh sẽ càng vui vẻ hơn."

"Ha ha ha! Thiếu Kha tới rồi!" Vương Lâm Đình cười nói ha hả: "Ở những tờ báo kinh tế tài chính, anh không lộ diện trên đó cũng không có vấn đề gì."

"Có việc gì sao?" Nhiếp Phong liếc mắt nhìn giờ đồng hồ đeo tay mình, cũng đã đến giờ tan sở.

"Bởi vì được lên báo chí mà lâu lắm em mới về nước nên ba mẹ cậu dì cùng những người thân muốn gặp nhau một lần." Giọng Vương Lâm Đình nghe như rất bất đắc dĩ, nói: "Thế Kha nói hay là tổ chức một buổi tiệc và mời mọi người đến tham dự. Tối mai anh nhất định phải đến tham dự nha."

Nhiếp Phong nhíu mày, nói: "Tại sao anh nhất định phải đi?"

"Ôi, vì anh là bạn trai tin đồn với em mà, ha ha ha!" Vương Lâm Đình lại cười to lên: "Lẽ nào mẹ anh không gọi điện thoại nói cho anh biết sao? Chuyện trên báo của chúng ta đã lan truyền khắp thành phố này rồi. Điện thoại nhà em như muốn nổ tung đây."

Chậm rãi gõ cây bút theo từng nhịp xuống mặt bàn, Nhiếp Phong cười nhạt một tiếng nói: "Không có, mẹ anh không gọi điện thoại cho anh. Được rồi, ngày mai anh sẽ cố gắng dành chút thời gian để đến tham dự."

"OK, quyết định như thế đi." Vương Lâm Đình cũng không phải loại người thích dông dài, sau khi mời xong cô liền cúp điện thoại.

Tiệc tổ chức ở nhà họ Vương vào ngày mai thế nào đây?... Nhiếp Phong rơi vào trầm tư.

**

Sau khi Bạch Tuyết tan sở, cô vọt thẳng vào siêu thị mua nguyên liệu nấu ăn. Tuy rằng cô và Nhiếp Phong kết hôn nhưng ngoại trừ sáng sớm cùng nhau đi làm, hầu hết buổi tối là mạnh ai về nhà nấy.

Bởi vì có lúc cô tăng ca, hoặc Nhiếp Phong có tiệc xã giao. Vì vậy, bọn họ rất khó cùng nhau về nhà chung. Hôm nay Nhiếp Phong không nói muốn đi xã giao, chắc hẳn là anh sẽ về nhà ăn cơm tối. Bạch Tuyết đương nhiên phải làm một "người vợ tốt."

Nhiếp Học Văn tạm thời không chuyển tới nhà trọ ở cùng bọn họ, Nhiếp Phong muốn trừng phạt cậu vì hành vi nói dối kia. Đợi qua lần này, anh sẽ về dẫn cậu qua ở chung.

Mua một chút thịt tươi và rau xanh, Bạch Tuyết lái xe trở về nhà. Dùng chìa khoá mở cửa, Bạch Tuyết mang hai túi lớn vào phòng.

"Ồ? Hôm nay về sớm thế?" Nhìn thấy Nhiếp Phong ngồi trên ghế salông nghe đài nói bằng tiếng Anh, Bạch Tuyết có chút kinh ngạc.

Tuy rằng làm tổng giám đốc không nhất định phải đúng giờ nhưng Nhiếp Phong là người luôn luôn nghiêm túc tuân theo kỷ luật. Nếu không có việc gì gấp gáp thì anh chưa từng rời công ty sớm hơn giờ quy định., Vì vậy, việc anh về trước Bạch Tuyết quả là điều hiếm thấy.

Từ sofa đứng lên, Nhiếp Phong đi tới trước mặt Bạch Tuyết cúi đầu xuống, nhìn thấy hai túi lớn sau lưng và khom lưng xách vào.

"Sao đi siêu thị mua đồ mà không nói với anh một tiếng, chúng ta có thể đi cùng và lái xe trở về." Nhiếp Phong mang đồ vào nhà bếp.

Bạch Tuyết đi theo phía sau Nhiếp Phong, bóng lưng rộng rãi thon dài cùng đôi chân cao gầy thon gọn thong thả xách đồ vào nhà bếp khiến cô say sưa ngắm nhìn không thể dứt mắt ra được.

Thật không thể tin nổi một người đàn ông tốt như thế lại chính là chồng của cô sao?

Thịt đã dâng đến miệng, cô muốn nuốt trọn nó hay không thì phải xem cô có chịu há miệng ra hay không?

Ha hả! trong lòng Bạch Tuyết cười gian xảo mấy tiếng.

Gần đây, cô rất thích xem phim Hàn Quốc. Đương nhiên không phải xem những vai nữ chính chịu thiệt thòi từ đầu phim và cuối cùng cũng có được tình yêu chân thành với nam chính, mà là cô muốn xem vai nữ phụ gian trá dùng cách gì để cướp nam chính đi.

Trong xã hội hiện thực, người nữ phụ nào không có tố chất gian ác và tàn nhẫn thì rất dễ dàng bị đá ra khỏi cuộc vui.

Nhét tất cả đồ vật vào tủ lạnh và dụng cụ ở ngăn chứa đồ, Bạch Tuyết tựa vào cửa đứng nhìn Nhiếp Phong, nói: "Tối nay anh muốn ăn gì?"

Nhiếp Phong đóng lại cửa tủ lạnh lại, nhìn Bạch Tuyết hồi lâu, môi mỏng nhếch lên một câu "Muốn ăn em."

Phụt! Máu mũi xịt ra! Nếu như nói hơi quá, chính xác là cô đang chảy máu mũi.

Thái độ của người đàn ông hôn trước hôn sau này có biến hóa lớn quá rồi đó!

"Ồ... Cái kia..." Bạch Tuyết rũ mắt xuống, đưa tay cào tóc mình "Ăn chút rau xanh đi, anh thường xuyên đi xã giao, ăn nhiều rau xanh để tốt cho sức khỏe..." Cô giả bộ thản nhiên nói.

Thật muốn đòi mạng cô đây mà, tốc độ phát triển quá nhanh khiến cô chưa kịp thích ứng. Người đàn ông này đang muốn ve vãn cô phải không?

Khóe miệng Nhiếp Phong càng ngày càng cong cớn, trong lòng thầm buông tha cho một Bạch Tuyết mặt ngoài dữ dằn như cạp báo mà bên trong

lại là chú thỏ non nhút nhát.

Anh khẳng định Bạch Tuyết đã từng đọc qua bài báo kia rồi, nếu không sao tự nhiên cô lại một mình đi siêu thị mua một đồng hồ như thế này? Trong tủ lạnh rõ ràng còn hơn một nửa thức ăn lần trước mua vẫn chưa ăn hết cơ mà.

"Anh đi tắm trước." Nhiếp Phong cúi đầu thì thầm vào bên tai Bạch Tuyết.

Nghe vậy, trong nhất thời, lông tơ dựng đứng cả lên, Bạch Tuyết ôm lỗ tai mình nhảy tránh sang một bên, trợn mắt to sợ hãi nhìn Nhiếp Phong. Còn anh chỉ cười nhún vai, huýt sáo bước ra khỏi nhà bếp.

Thật tàn nhẫn! Bạch Tuyết cảm giác khuôn mặt mình đỏ đến mức như con cua đang bị đun sôi.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 97+2: Ăn Hôn Sẽ Chịu Thiệt Thòi (Tiếp Theo)

"Ừm..." Bạch Tuyết cắn đũa nhìn Nhiếp Phong ăn rất ngon, do dự có nên hỏi anh về bài báo sáng nay hay không.

"Có chuyện gì thì nói đi." Dù Nhiếp Phong không ngẩng đầu lên nhưng anh cũng cảm giác được Bạch Tuyết đang dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn mình, cũng biết sức chịu đựng của cô có lẽ đã đạt đến mức cực hạn.

Bạch Tuyết hoảng loạn cúi đầu bởi hai chén cơm "Không... Không có chuyện gì."

Thật là không có tiền đồ! Trong lòng Bạch Tuyết thầm mắng mình tại sao không thể mở miệng trực tiếp hỏi anh về bài báo kia.

Rõ ràng anh và người phụ nữ khác cùng nhau ăn cơm nhưng vì cái gì giờ phút này trông thật giống như người làm sai chính là cô.

Như nhớ ra chuyện gì, Nhiếp Phong để chén cơm xuống và nói: "Đúng rồi, ngày mai anh đi dự một buổi tiệc ở nhà họ Vương."

Nhà họ Vương sao? Dĩa rau Bạch Tuyết đang cầm bỗng lơ lửng trên không trung.

Nhà họ Vương nào? Có phải là tuyển thủ tennis Vương Lâm Dĩnh ở nhà họ Vương kia không? Có phải là Vương Lâm Dĩnh cháu gái của viện trưởng bệnh viện Tế Phongkia hay không?

"Ồ." Bạch Tuyết rầu rĩ gắp một miếng thức ăn bỏ vào miệng, nhai cũng cảm thấy vô vị.

Cô thật không muốn trở thành một người phụ nữ hẹp hòi, hơn nữa lúc này cô và Nhiếp Phong vẫn chưa làm sáng tỏ mọi khúc mắc trong lòng được. Cô chỉ muốn tóm lấy cái gã đang ngồi trước mặt mình có thể giống như những cặp vợ chồng khác, yêu thương và ân ái dựa vào nền tảng gốc rễ là tình yêu sâu đậm.

Nhưng rốt cuộc anh cũng chỉ vì Nhiếp Học Văn, còn cô vì xí nghiệp nhà họ Tư, hôn nhân giữa bọn họ chỉ có thiếu hụt duy nhất một điểm, đó chính là "tình yêu".

"Em muốn đi với anh không?" Nhiếp Phong nhìn khuôn mặt Bạch Tuyết xụ xuống thì cười hỏi.

"Cùng đi sao?" Nâng mí mắt lên nhìn anh, ánh mắt Bạch Tuyết long lanh lóe sáng óng ánh rạng ngời "Được không?"

Nhiếp Phong làm một tay chống quai hàm như suy nghĩ nói: "Nhưng chuyện kết hôn giữa chúng ta vẫn chưa tuyên bố ra bên ngoài vì em muốn ẩn hôn. Vì vậy, em đi với anh với thân phận..."

Khi Bạch Tuyết đưa ra yêu cầu muốn ẩn hôn, Nhiếp Phong cũng tỏ ý muốn tôn trọng. Vì vậy, ngoại trừ Khúc Như Hoa biết nội tình Bạch Tuyết là vợ mới cưới của Nhiếp Phong thì còn lại không ai biết. Hay nói cách khác, người khác chỉ biết cô chỉ là bạn gái tạm thời.

Bạch Tuyết suy sụp nói: "Vậy em không đi, đỡ phải cho anh chuốc thêm phiền phức."

"Được rồi." Nhiếp Phong cũng không ép buộc, tiếp tục ăn cơm tối.

Sau đó, Bạch Tuyết liền cảm giác cơm trong miệng mình rất khó nuốt. Đây chính là một bữa cơm tối khó ăn nhất trên đời.

Buổi tối Nhiếp Phong lại làm việc rất muộn, mà Bạch Tuyết thì lại vội vàng muốn hoàn thành xong bản kế hoạch mà Đái Kiều Nghiên giao cho mình nên rốt cuộc hai vợ chồng cũng không có thời gian nói chuyện nhiều.

**

Bạch Tuyết lại một lần nữa giơ cổ tay lên xem đồng hồ, sau đó lại quay về cửa phòng làm việc đứng ở ngoài nhìn một chút.

Ngày hôm nay thời gian trôi qua rất chậm, Bạch Tuyết làm việc cũng mất tập trung. Nếu Nhiếp Phong không nói với cô ngày hôm nay muốn đi dự tiệc ở nhà họ Vương thì cô cũng sẽ không buồn bực và bất an như thế.

Bốn giờ hai mươi lăm phút chiều, rốt cuộc sự nhẫn nại của Bạch Tuyết đã đạt đến cực hạn.

Cô thật muốn chạy vào văn phòng của Nhiếp Phong nói với anh: "Không cho phép anh đi dự buổi tiệc ở nhà của Vương Lâm Đình. Anh là chồng em, em không cho phép anh và người phụ nữ khác gần gũi nhau như vậy, không cho phép anh có tin đồn công khai với người phụ nữ khác trên mặt báo như vậy."

Nhưng...mông của cô như dính trên ghế làm việc, không cách nào động đậy được.

Khổ não vò tóc, Bạch Tuyết cầm bàn phím máy tính bấm cho hả giận, mạnh mẽ gõ mạnh từng chữ khiến những đồng nghiệp khác trở mắt nhìn.

"Bạch Tuyết!" Đái Kiều Nghiên bước từ phòng mình ra, dáng vẻ như một con rồng phun lửa đi đến trước bàn làm việc của Bạch Tuyết. Cô ấy

đang cầm bản tài liệu trong tay mình ném lên người Bạch Tuyết nói: "Cô cho tôi là gì? Giờ làm việc cô thần thờ ngồi đó làm gì?"

Toàn bộ phòng kế hoạch cũng sợ hết hồn, ánh mắt tập trung quanh hai người họ.

"Tôi cảnh cáo cô! Lần này làm không xong thì tôi sẽ sa thải cô. Cô nhớ kỹ điều này." Nước bọt của Đái Kiều Nghiên văng tung tóe cùng với sự cố gắng chửi bới Bạch Tuyết, tức giận đến nỗi sắc mặt trắng bệch. Sau đó mới đẩy cửa trở lại phòng làm việc của mình.

Làm gì vậy? Muốn dọa chết người đây mà! Bạch Tuyết trừng mắt nhìn vào cửa phòng làm việc của Đái Kiều Nghiên vẫn đóng im ỉm mà vuốt ve ngực mình.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Các đồng nghiệp hiếu kỳ vây quanh hỏi han, có người lợm bản kế hoạch từ trên mặt đất lên nói: "Bạch Tuyết, xảy ra chuyện gì mà cô khiến quản lý Đái tức giận đến như vậy?"

Đoạt lấy bản kế hoạch từ tay đồng nghiệp, Bạch Tuyết cũng cảm thấy lạ lùng cho hành động vừa rồi của Đái Kiều Nghiên.

"Đây là bản kế hoạch ngày hôm qua quản lý Đái sai tôi làm... A!" Xèo! Bạch Tuyết khép lại bản kế hoạch và đem giấu ra phía sau.

Các đồng nghiệp càng thêm hiếu kỳ, mỗi ánh mắt đều tràn ngập tà ác, nói: "Là gì vậy? Là gì vậy? Có phải cô đưa sai bản kế hoạch không? Có điều tài liệu nào mà có thể khiến quản lý Đái lại giận dữ như vậy? Mau lấy ra cho chúng tôi xem một chút."

"Không được!" Bạch Tuyết tránh sang một bên "Phần tài liệu này là bí mật. Tôi đã tính toán sai nên quản lý Đái mới tức giận như vậy."

"Bí mật sao?" Các đồng nghiệp nhìn nhau "Tài liệu chúng ta lại có bí mật sao?"

Mặt Bạch Tuyết đỏ gay, tim đập nhanh mạnh, mồ hôi đổ ra như tắm, mười ngón tay nắm chặt bản kế hoạch.

"Sao lại không bí mật? Bản thân của bản kế hoạch vốn là một món đồ rất bí mật rồi. Nếu như bị công bố ra ngoài hoặc bị công ty khác cạnh tranh thì sẽ nhanh chóng mất đi hiệu quả của nó." Bạch Tuyết lớn tiếng nói.

"Vậy chúng ta không xem nữa là được, cô cần gì phải kích động và căng thẳng như vậy." Các đồng nghiệp cũng giải tán và trở về bàn tiếp tục làm việc.

Hô! Bạch Tuyết thở phào một hơi, cầm lấy tập báo cáo sai kia chạy ra khỏi văn phòng, chạy thẳng đến máy hủy giấy.

Ông trời ơi! Sao cô lại phạm một sai lầm như thế chứ?

Tất cả đều do Nhiếp Phong, tại anh hại cô khiến tinh thần cô hoảng hốt cả ngày.

Khi đến chỗ máy hủy giấy, bởi vì gần giờ tan tầm nên không có ai chiếm dụng. Bạch Tuyết vội vã mở tập tài liệu rút ra tờ giấy và đưa vào trong máy cắt giấy.

Trời ạ! Trời ạ! Chẳng trách Đái Kiều Nghiên lại hung thần ác sát chạy đến như vậy, không biết cô ta xem bao nhiêu lần rồi.

Đứng đó tiêu hủy chứng cứ, cô có cảm giác mặt mình nóng lên, Bạch Tuyết xấu hổ chết thôi. Những bức tranh đẹp như vậy sao cô lại đưa cho Đái Kiều Nghiên?

Cầm một tờ giấy, Bạch Tuyết không nhin được liếc mắt nhìn một cái, nhất thời trên mặt cô hiện lên từng cụm mây hồng.

Cô lấy tất cả các tờ giấy đã bị cắt nát ra, Bạch Tuyết lau trán một cái và xoay người lại.

"A!" Nhìn thấy phía sau có người, Bạch Tuyết sợ đến, nổi chân đứng không vững, lui hai bước đá vào máy cắt giấy.

"Cẩn thận!" Nhiếp Phong đưa tay kéo cánh tay Bạch Tuyết, chỉ hơi dùng sức đã kéo được cô vào lồng ngực mình.

Bạch Tuyết nhào vào lòng Nhiếp Phong, tim đập mạnh đến mức không thể kiềm chế được. Ông trời! Anh ấy vào đây bao lâu rồi?

Chờ Bạch Tuyết đứng vững, Nhiếp Phong mới nhẹ nhàng buông tay và đẩy cô ra.

"Nhiếp... tổng giám đốc Nhiếp." Bạch Tuyết lui một bước dài, cung kính lễ phép cúi đầu chào.

Ở trong công ty, bọn họ vẫn là quan hệ giữa cấp trên và cấp dưới vì mỗi quan hệ vợ chồng cũng không thể công khai.

Nhiếp Phong nhẹ giọng cười, cầm đồ vật trong tay đưa cho Bạch Tuyết "Đây là đồ em để quên ở nhà, do bận bịu quá nhiều việc nên anh quên đưa cho em."

Vừa nhìn thấy đồ vật trong tay Nhiếp Phong, cô thầm nhớ lại đúng là tối hôm qua cô đã in ra bản báo cáo ở nhà mà.

"Cảm... Cảm ơn." Bạch Tuyết nhận bản báo cáo, dùng tay tự đập vào đầu mình. Sao cô lại qua loa như vậy?

Đáng giận nhất là chính là tại sao trước đó không kiểm tra nội dung bản báo cáo mà cứ thế đưa đến bàn làm việc của Đái Kiều Nghiên.

"Em thích loại tư thế nào?" Nhiếp Phong đột nhiên cúi người kề sát vào lỗ tai Bạch Tuyết nhẹ giọng nói: "Lần sau khi dùng máy tính phải nhớ xem cẩn thận. Anh không muốn có bất kỳ trang web kỳ quái nào trong máy tính mình."

"A?" Lòng vừa vững vàng thì giờ đây Bạch Tuyết lại như gặp một trận sợ hãi kinh hoàng, cô đột nhiên quay đầu lại. Hai đôi môi đối diện nhau, Nhiếp Phong cách cô quá gần rồi.

Trợn mắt nhìn đối phương đang được phóng to trước mặt mình, trong lòng Bạch Tuyết nhất thời cũng quên tránh ra.

Đùng! Cũng trong lúc đó, động tác Nhiếp Phong nhanh nhẹn đẩy Bạch Tuyết vào góc cửa giữa máy hủy giấy và góc tối, sâu sắc ép môi mình in xuống một nụ hôn nồng đậm và thơm mát.

Bạch Tuyết như hoá đá... Người đàn ông này quá... quá trắng trợn đi!

Nhưng rất nhanh, cô cũng liền hòa tan vì Nhiếp Phong xâm lược như bạo chúa, anh ngâm nga cùng mạnh mẽ khuấy đảo cả khoang miệng cô khiến cô không cách nào chống cự. Cô cũng khẽ rên rỉ đưa tay ôm lấy cổ anh, ngón tay còn khẽ vuốt đuôi ngựa sau đầu anh.

Hai người hôn nhau càng ngày càng triền miên, từ trong cổ họng ấm nóng Bạch Tuyết như mèo con tự ngâm khẽ. Thậm chí cô còn giơ một chân lên vòng qua quần tây của Nhiếp Phong.

"Tối nay đi tham dự tiệc ở nhà họ Vương với anh." Nhiếp Phong vừa cắn lỗ tai Bạch Tuyết vừa thờ dõc nói: "Anh cũng đã chuẩn bị quần áo cho em để ở trong xe rồi."

"Ừ, em cũng muốn đi." Bạch Tuyết ngẩng đầu lên liếm động mạch ngay cổ Nhiếp Phong, cảm giác được thân thể anh cũng chấn động, cô đặc ý nở nụ cười.

Hết chương 97

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 98: Thất Lạc – Cô Và Anh Bị Ngăn Cách

Đái Kiều Nghiên bị Bạch Tuyết đưa cho bản báo cáo mờ ám khiến cô tức giận đến run cả người. Lẽ nào Bạch Tuyết đang muốn ra uy với cô hoặc là cô ấy đang muốn cười nhạo cô sao? Nếu không sao cô ấy lại đưa bức hình mười lăm tư thế yêu thoải mái nhất cho cô?

Cô cắn răng, tay nắm thành quyền, tức giận đến nỗi thân thể muốn nổ tung ra. Nói ra chắc cũng không ai tin, cô sống hai mươi sáu năm nhưng vẫn còn là một xử nữ.

Thật đáng hận, Đái Kiều Nghiên giơ tay quét mọi vật trên bàn xuống đất. Cho rằng giữ mình trong sạch đến lúc này thì thật kỳ lạ hay là thực sự bản thân cô đã quá kiêu căng tự mãn, đàn ông bình thường không lọt được vào mắt cô.

Cũng có thể cô chỉ coi trọng người đàn ông không ngó ngang gì đến mình. Ba năm hôn nhân, Nhiếp Phong coi Đái Kiều Nghiên như không, chưa bao giờ anh có ý định thực hiện nghĩa vụ vợ chồng với cô.

Thật sự là một sự sỉ nhục, dù có đánh chết Đái Kiều Nghiên, cô cũng sẽ không nói với bất kỳ ai, thậm chí là người thân trong gia đình mình.

Hôm nay Bạch Tuyết đưa nhầm bản báo cáo này cũng chính là muốn đâm sâu thêm vào vết thương mãn cảm của cô.,Cô cho rằng Bạch Tuyết đang cố ý sỉ nhục mình.

Bạch Tuyết là người vợ chưa cưới mà Nhiếp Phong chính miệng thừa nhận, mà Đái Kiều Nghiên cô có thể ở làm việc ở tập đoàn PLO này chỉ bởi vì một mối giao dịch giữa chị Đái Kiều Nhu và nhà họ Nhiếp. Cô không thể động vào Bạch Tuyết được nên chỉ có cách đứng đây hờn dỗi.

Cảm giác đổ kỵ, tức giận, lúng túng như đang bao quanh toàn thân Đái Kiều Nghiên, cô thực sự không kiềm chế nổi nên quyết định nhấc điện thoại lên.

Tiếng chuông reo rất lâu mới thông được với đối phương.

Giọng nói ngọt ngào êm tai như tiếng nước chảy bằng tiếng Pháp từ trong ống nghe truyền đến nhưng lại khiến tâm tình Đái Kiều Nghiên càng ngày càng kém.

"Chị à, em là Kiều Nghiên!" Đái Kiều Nghiên sầm giọng nói: "Em không muốn tiếp tục làm việc ở PLO nữa. Em không thể chịu được cảnh Nhiếp Phong cứ ân ái cùng con đàn bà Bạch Tuyết đáng chết kia trước mắt mình."

"Hả? Nhiếp Phong đã công khai mối quan hệ hôn nhân với Bạch Tuyết trong công ty rồi sao?" Đái Kiều Nhu hơi kinh ngạc nói.

"Không có nhưng bây giờ em căn bản không động được vào Bạch Tuyết." Đái Kiều Nghiên cắn ngón tay phẫn hận nói: "Nhiếp Phong đã từng cảnh cáo em rằng anh ta không cho phép em lại làm khó dễ Bạch Tuyết. Hơn nữa, ở trước mặt em, Bạch Tuyết cũng rất hung hăng, em không chịu được điều đó."

"..." Đái Kiều Nhu trầm mặc một lúc lâu, sau đó lạnh giọng nói: "Không chịu được cũng phải chịu. Em cũng đã ly hôn với Nhiếp Phong, em bỏ đi thì cũng sẽ chỉ làm anh ta càng cảm thấy thoải mái và vui vẻ. Sở dĩ em làm việc ở tập đoàn PLO không phải chuẩn bị nổi lại duyên xưa với Nhiếp Phong mà là thay chị cạnh chừng công ty và hội đồng quản trị để tránh trường hợp sau này chúng ta không đạt được thứ gì trong tay."

Đái Kiều Nghiên oan ức nói: "Nhưng... nhưng em rất tức giận."

"Tức cái gì?" Đái Kiều Nhu dạy dỗ em gái mình nói: "Lúc trước, em nhất quyết đòi chị cho vào làm việc ở tập đoàn PLO cho bằng được cũng chỉ vì em muốn gả cho Nhiếp Phong, bị một bài học như thế mà vẫn chưa khôn ra sao? Người phụ nữ Bạch Tuyết kia sẽ không đạt được thứ gì từ gia đình ấy cả đâu vì căn bản Khúc Như Hoa không thích cô ấy. Chị cũng đã nghe nói đến chuyện cô ta giăng lưới Nhiếp Phong rồi, hừ, em cố gắng nhin thêm một chút, sớm muộn gì Bạch Tuyết cũng sẽ bị hạ gục."

"Em còn phải chờ đợi bao lâu nữa?" Cho dù Nhiếp Phong không cưới Bạch Tuyết thì Đái Kiều Nghiên cũng sẽ không đi chỗ khác làm việc vì cô luôn ghen ghét với những phụ nữ được Nhiếp Phong quan tâm.

Lại một giọng nói run rẩy nói: "Không bao lâu." Giọng Đái Kiều Nhu trở nên lạnh lùng và tàn nhẫn "Trừ khi Bạch Tuyết tự động rút lui, nếu không chị sẽ trở về tập đoàn PLO một lần nữa."

Cũng không chờ Đái Kiều Nghiên hỏi quyết định của mình, Đái Kiều Nhu liền trực tiếp cúp điện thoại.

Đái Kiều Nghiên cũng tức giận cúp điện thoại, cơn tức giận này có lẽ khó bình phục.

**

Sau khi tan việc, Bạch Tuyết bị Nhiếp Phong dẫn đến thẩm mỹ viện, thay lễ phục, trang điểm và làm vài kiểu tóc đơn giản để chuẩn bị đi dự tiệc.

Nhiếp Phong đã chuẩn bị tất cả những thứ này từ trước đó rồi, điều này khiến Bạch Tuyết thật sự rất bất ngờ và vui vẻ. Lúc đầu cô vẫn cho rằng anh sẽ không dẫn mình đi dự tiệc ở nhà họ Vương vì dù sao người nói không đi trước là cô.

Nhiếp Phong là người đàn ông thâm trầm, khó ai có thể nhìn thấu tâm tư của anh. Từ trước đến nay, ý nghĩ của anh vốn thâm tàng bất lộ(ý là sâu xa, khó có thể nhìn thấy), Bạch Tuyết cảm giác mình vĩnh viễn sẽ theo không kịp bước đi của anh.

"Em... Em lấy thân phận gì để cùng anh tham gia bữa tiệc ở nhà họ Vương đây?" Bạch Tuyết cẩn thận hỏi, trộm nhìn Nhiếp Phong lái xe.

Nhớ lại cảnh hôn nồng nhiệt trong phòng máy hủy giấy kia, tim Bạch Tuyết vẫn còn đập hỗn loạn, đầu âm u vì những hình ảnh ảm áp khi nãy.

Có câu đàn ông yêu bằng nửa thân dưới, còn phụ nữ yêu bởi tâm tính. Tuy câu nói đó không phải chính xác trăm phần trăm nhưng lúc này Bạch Tuyết lại hi vọng mình cũng nằm trong đó dù chỉ có một phần trăm thôi cũng được.

Lẽ dĩ nhiên, ai cũng muốn theo đuổi tình yêu của riêng mình nhưng tình yêu giữa cô và Nhiếp Phong phải vượt qua quá nhiều ngăn cách.

Nếu như thân thể là điều kiện ham muốn tiên quyết cần phải có để khiến cho tinh thần quyến luyến thì Bạch Tuyết cũng tình nguyện chậm rãi đi vào lòng Nhiếp Phong. Không phải anh không muốn yêu, sẽ không yêu mà là do anh đã từng bị thương nên không dám yêu. Đối xử với một người đàn ông như vậy, cô chỉ có thể sử dụng một ít thủ đoạn phi thường để chinh phục anh mà thôi.

"Bà xã hay vợ chưa cưới?" Nhiếp Phong nhú mày cười nói "Tùy em chọn."

"Anh không để ý chuyện chúng ta công khai việc kết hôn sao?" Bạch Tuyết không hiểu tại sao Nhiếp Phong lại cứ thản nhiên như thế.

"Quan tâm làm gì?" Nhiếp Phong nhàn nhạt nói: "Từ lúc quyết định kết hôn với em, anh chưa từng nghĩ muốn giấu diếm chuyện chúng ta đã trở

thành vợ chồng."

Có phải cô đang tỏ ra rất ngạc nhiên hay không? Dù sao ngay cả Đái Kiều Nghiên cũng không có loại đả ngộ này. Nhưng nghĩ lại, tại sao cô phải lo lắng chứ, cô vốn nên thoải mái lấy thân phận vợ chính thức để sống vai bên cạnh cùng Nhiếp Phong.

Nhưng...

"Nếu như mọi người biết em là vợ anh thì em cũng không thể tiếp tục làm việc ở tập đoàn PLO." Điều này mới là việc khiến Bạch Tuyết lo lắng "Hay là vợ chưa cưới thôi, vì Đái Kiều Nghiên và bác sĩ Vương cũng biết cả rồi nên giấu diếm cũng không cần thiết. Ngược lại, nếu như lấy thân phận vợ chính thức đứng trước mặt mọi người thì em có thể tưởng tượng ra ba tình huống xấu nhất."

Nhiếp Phong bị Bạch Tuyết chọc cho bật cười.

Người phụ nữ có bản lĩnh khiến anh dứt bỏ vẻ nghiêm túc lạnh lùng, không nhin được muốn bật cười tuyệt đối là người phụ nữ có thể gây hứng thú cho anh.

"Được rồi, bà xã Bạch à." Nhiếp Phong cười nói.

Thực sự là một người phụ nữ kỳ lạ. Năm đó Đái Kiều Nghiên hận không thể lập tức báo tin cho toàn thế giới biết rằng cô chính là vợ của Nhiếp Phong nhưng lại bị Khúc Như Hoa và Nhiếp Phong mạnh mẽ đè xuống cái suy nghĩ ấy. Hiện giờ rõ ràng trên pháp luật Bạch Tuyết chính là vợ của anh rồi nhưng cô lại sợ hãi rụt rè không muốn công khai. Một sự khác biệt rõ ràng.

Bạch Tuyết nhìn gò má Nhiếp Phong run lên cười cợt.

Cô chờ đến lúc chính miệng anh nói rằng anh yêu cô thì lúc đó cô mới an tâm công khai mối quan hệ này hoặc là tối thiểu tới lúc biết trong lòng anh, cô chiếm địa vị tương đối cao thì công khai cũng không muộn.

**

Buổi tiệc gia đình chủ yếu chỉ mời người thân, xe vừa tiến vào biệt thự gia đình nhà họ Vương thì nhìn thấy không dưới hai mươi chiếc xe sang trọng, hào hoa phong nhã đang đậu ở đó.

Bạch Tuyết đã từng tham gia loại tiệc rượu thế này nên trong lòng nhất định có thể chịu đựng được. Cô cũng nhất quyết không tỏ vẻ như những kẻ quê mùa ngó đông ngó tây đến nỗi quá mức kinh ngạc.

"Sau khi vào trong..." Nhiếp Phong kéo cánh tay Bạch Tuyết lại, cúi người dặn dò rằng một lát nữa khi vào đến biệt thự nhà họ Vương thì cô phải nên làm thế nào.

"Em biết rồi." Bạch Tuyết cười ngắt lời Nhiếp Phong "Mỉm cười, yên lặng, có đúng hay không?"

Nhiếp Phong sững sờ nhìn Bạch Tuyết cười tươi xán lạn, còn có cảm giác tê liệt trên cánh tay khi cô khấn khoản chụp năm ngón tay gắt gao cầm lấy tay áo trên bộ âu phục của anh.

Mỉm cười vỗ vào tay Bạch Tuyết, anh nhẹ giọng nói: "Thả lỏng nào, đâu phải vào đầm rồng hang hổ đâu mà sợ."

Nói tới ung dung thì đâu phải cứ người giàu có nào cũng nhất định cao ngạo, kiêu căng. Cũng vẫn còn có rất nhiều người sống bình thản, ung dung tự tại đó thôi.

Hai người được người hầu nhà họ Vương dẫn đến phòng khách, nhìn thấy lầu một được bố trí với ánh đèn rực rỡ, sáng chói, cảnh vật thật lộng

lấy và uy nghiêm.

Bạch Tuyết bị ánh đèn rực rỡ này làm cho lóa mắt, nhất thời cảm thấy choáng váng đầu óc, cô theo bản năng lại nắm chặt ống tay áo của Nhiếp Phong.

Nhiếp Phong thấy vậy có chút lo lắng, lần trước khi anh cùng Bạch Tuyết tham gia tiệc rượu cũng không khẩn trương như hôm nay.

"Phong!" Một bóng hồng thoáng hiện trước mặt Nhiếp Phong và Bạch Tuyết nói: "Hoan nghênh anh đến tham dự buổi tiệc."

Bạch Tuyết định thần nhìn lại, thầm khen trong lòng vì mỹ nhân này có vóc người thực sự rất đẹp. Khác biệt lớn nhất đó chính là chiếc đầm đỏ dài đến gối lại hở nửa phần ngực khiến vóc dáng thon dài của cô trông càng rực rỡ bội phần, làm tôn thêm vẻ đẹp vốn có của nó. Lồi lõm đều có, đường cong lá lướn, tay dài chân dài tinh tế nhưng không mất vẻ rắn rỏi, say nồng.

Mà người đẹp đang đứng đối diện cũng đang đánh giá Bạch Tuyết, trong mắt bỗng có nghi vấn xuất hiện.

"Vương Lâm Đình." Nhiếp Phong nói với Bạch Tuyết: "Là em họ của Vương Thế Kha, cũng là tuyển thủ tennis nước Mỹ,..."

"Ngắn gọn một chút, không cần dông dài như vậy." Vương Lâm Đình ngăn lời giới thiệu của Nhiếp Phong, sởi lởi đưa tay ra chào: "Xin chào, gọi tôi là Betty là được rồi. Ở đây cũng đừng đề cập đến việc làm tuyển thủ tennis nữa, nếu không tôi sẽ bị ông nội và ba mẹ mắng cho."

Nhìn Vương Lâm Đình giả vờ khổ não, Bạch Tuyết không nhịn được cũng nở nụ cười, đưa tay ra nhẹ bắt tay Vương Lâm Đình nói: "Tôi là Bạch Tuyết, là vợ chưa cưới của Nhiếp Phong." Cô thản nhiên nói.

Rốt cuộc Vương Lâm Dĩnh vốn dĩ đang nở nụ cười thật tươi thì đột nhiên chuyển thành kinh ngạc, cô nhìn Bạch Tuyết, rồi nhìn lại Nhiếp Phong một chút: "Vợ chưa cưới? Nhiếp Phong, anh có vợ chưa cưới đấy?"

"Không thể được sao?" Nhiếp Phong nhú mày cười hỏi.

Buông tay Bạch Tuyết ra, lông mày Vương Lâm Dĩnh sụp xuống: "Lần trước ăn cơm anh đâu có nói tới? Còn có chuyện trên báo chí..."

"Nhiếp Phong, cậu tới rồi." Một thanh niên đi tới từ phía sau Vương Lâm Dĩnh, trên mặt ẩn hiện nụ cười thật tươi, nói: "Mau vào trong thôi, ông còn đang nhắc đến cậu đấy."

"Há, đúng rồi!" Vương Lâm Dĩnh vội vã chen lên trước kéo tay Nhiếp Phong lại, nói: "Nếu như ông nội hỏi chuyện của em và anh trên báo là thật hay giả thì anh nhất định phải nói là sự thật."

Vốn dĩ Bạch Tuyết thấy Vương Lâm Dĩnh rộng rãi, thẳng thắn, thoải mái nên cô còn có chút cảm tình tốt. Nhưng khi chứng kiến cảnh đối phương xem cô như không, còn cố tình kéo cánh tay Nhiếp Phong lại, lại còn vô liêm sỉ yêu cầu Nhiếp Phong nói bài báo đó viết là sự thực thì trong một khắc đó, lòng cô bỗng đông cứng lại, tâm trạng có chút khác thường.

Cô đã giới thiệu mình là vợ chưa cưới của Nhiếp Phong rồi mà đại tiểu thư Vương đây trả lại cho cô như thế nào...

Người đàn ông trung niên đi tới gần thì Nhiếp Phong cũng tự động bỏ quên Bạch Tuyết.

"Nhiếp Phong, lâu rồi cháu không đến đây." Người đàn ông trung niên cười híp mắt nhìn Nhiếp Phong, trên mặt tràn ngập nụ cười thỏa mãn.

"Công ty khá bận ạ." Nhiếp Phong mỉm cười nói.

Vương Lâm Dĩnh đứng ở phía sau Nhiếp Phong đưa tay khều Bạch Tuyết, cô ta lại ỷ thân thể Nhiếp Phong cao lớn, che khuất tầm nhìn mà nháy ánh mắt khinh thường với Bạch Tuyết.

"Lâm Dĩnh, con làm gì ở đây?" Lúc này người đàn ông trung niên mới chú ý tới Bạch Tuyết, lại nhìn thấy con gái mình nháy mắt với người ta rất không tôn trọng nên mở lời: "Vị tiểu thư này là..."

"Há, ba à, vị tiểu thư này là Bạch Tuyết, là bạn gái của anh Nhiếp Phong ngày hôm nay." Vương Lâm Dĩnh cướp lời "Bạch Tuyết, đây là ba tôi."

Bạch Tuyết cố nén giận dữ, lễ phép gật đầu chào hỏi: "Chào ngài, tiên sinh Vương."

Vương Côn nhìn Bạch Tuyết một chút, chú ý tới cánh tay Bạch Tuyết vẫn để trong khuỷu tay của Nhiếp Phong thì ánh mắt lóe lên tia không thích "Ừ, dẫn bạn gái đến à?"

Bầu không khí có chút mờ mịt, Bạch Tuyết đột nhiên cảm thấy mình thực sự chán ghét cái gọi là loại xã hội thượng lưu "tự hội" này. Bởi vì cô không thuộc về nơi này, cô muốn mình là người làm chủ trạng thái và tâm tình của mình chứ không phải cứ trang điểm, chưng diện là có thể thay đổi. Dù cô có thay đổi mình đến cách nào thì cô vẫn là cô, bản chất tuyệt đối sẽ không thay đổi.

Đột nhiên cảm thấy tay mình trống rỗng, nhận thấy Nhiếp Phong đã bị Vương Lâm Dĩnh kéo đi rồi.

"Nhiếp Phong!" Bạch Tuyết hô khẽ một tiếng đưa tay ra muốn tóm lấy Nhiếp Phong nhưng lại bị thân thể cường tráng của Vương Côn ngăn trở.

"Tiểu thư Bạch, rốt cuộc cô và Nhiếp Phong có quan hệ gì?" Vẻ mặt ấm áp của trưởng bối Vương Côn đã hoàn toàn biến mất mà thay vào đó là

nét mặt lạnh lẽo đến rợn người.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 99: Hoa Đã Có Chủ

Chồng mình bị người phụ nữ khác lôi đi, còn mình thì lại bị ba của người phụ nữ kia ngăn cản và chất vấn. Điều này càng khiến Bạch Tuyết tràn ngập căm ghét đối với tầng lớp gọi là thượng lưu hơn người một bậc.

"Tiên sinh Vương, nếu tôi nói mình chính là vợ chưa cưới của Nhiếp Phong thì ngài sẽ tin sao?" Bạch Tuyết ngược mặt lên, cao ngạo nhìn Vương Côn "Có điều việc ngài tin hay không cũng không quan trọng mà quan trọng là cách ngài đãi khách làm tôi khá thất vọng."

Kiều ngạo thôi mà, có cái gì khó đâu. Bình thường cô cười nói vui vẻ quen rồi, cho rằng người với người ở chung thì sẽ hòa hợp bình đẳng, nhưng đứng giữa thế giới thượng lưu này có lẽ điều đó cũng không còn thích hợp.

Vương Côn sững sờ, nhúu chặt lông mày tỉ mỉ quan sát Bạch Tuyết. Ông tuyệt đối sẽ không nhìn nhầm, rõ ràng người phụ nữ này không thuộc tầng lớp giàu có hào môn này. Nếu là một người chân chính từ nhỏ đến lớn quen thuộc với xã hội thượng lưu muôn màu muôn vẻ thì sẽ không có dáng vẻ luống cuống cùng cảm giác ngại ngùng như vậy được. Rõ ràng lúc này cô ấy nắm chặt cánh tay Nhiếp Phong chính là đang cảm thấy vô cùng lo lắng, cũng chứng minh cô ta không quen dự những buổi tiệc như thế này. Theo kinh nghiệm của ông được biết, những loại phụ nữ như thế này thì thường thường đều có xuất thân không cao.

Người giàu có cũng chia ra làm nhiều đẳng cấp, cũng không phải ai có tiền thì đều có đẳng cấp hay giai cấp thượng tầng. Người giàu có thực thụ và người làm ra vẻ giàu có cũng không giống nhau, mỗi người có cách biểu hiện riêng biệt nhưng chung quy bọn họ đều cực kỳ muốn bài xích những gì thuộc về nước ngoài.

Nếu Nhiếp Phong đã dẫn cô ấy đến đây thì Vương Côn khó tránh khỏi việc mình cũng nên nể mặt cô ấy một chút.

"Vậy xin hỏi tiểu thư Bạch là thiên kim nhà nào?" Nếu như không phải là thiên kim quyền quý, vậy chẳng lẽ cô ấy nằm trong diện, công nhân viên chức nhà nước?

Lại là vấn đề này, Bạch Tuyết vừa nghe câu hỏi dò quên tai này thì liền cảm thấy buồn cười.

Lần trước, một lão làm bất động sản cũng hỏi cô như vậy, còn nói nếu như cô muốn mua cho ba mẹ mình một building thì cô hãy tìm lão.

"Tiên sinh Vương, ông cũng không cần suy đoán tôi là thiên kim nhà nào. Ba tôi chỉ là một kỹ sư chế tạo ô tô, còn mẹ tôi là một bác sĩ đã về hưu." Bạch Tuyết thẳng thắn nói: "Xin lỗi, tôi và Nhiếp Phong cùng đến đây nên giờ tôi đuổi theo anh ta mới đúng."

Nói xong, Bạch Tuyết thu hồi nụ cười, vòng qua Vương Côn, đưa mắt nhìn khắp hội trường để tìm kiếm bóng dáng Nhiếp Phong.

Người đàn ông này cũng không phải là đứa bé tay trái gà không chặt, cứ vậy mà bị một người phụ nữ dắt mũi đi đây đó. Vậy mà lúc trước lại nói cô cứ cam tâm tình nguyện theo sau anh ta.

Đi quanh quần trong hội trường một vòng, Bạch Tuyết vẫn không tìm thấy bóng dáng Nhiếp Phong, cô thực sự tức giận đến mức muốn xoay người rời đi.

Rầu rĩ cầm ly rượu trên bàn uống một hớp, vị cay đi kèm vị ngọt cũng không thể giải tỏa tâm tình nặng nề trong lòng cô lúc này. Vào lúc này, cô chỉ nghĩ đến Tư Hoài Dương, là người bạn có thể cùng cô chia sẻ sướng vui đau buồn.

Uống liền bốn ly rượu, Bạch Tuyết bắt đầu cảm thấy choáng váng đầu óc. Xem ra rượu này quả nhiên là rượu mạnh.

Thực ra gần đây cô luôn cảm thấy khó chịu, luôn có cảm giác chóng mặt xoay vòng, không biết có phải là do lần trước sinh bệnh còn chưa hết nên để lại di chứng về sau hay không?

Trong ly rượu đầy rẫy các loại mùi vị được trộn lẫn vào nhau. Nếu chỉ là một hai loại thì cô còn có thể chịu đựng nhưng mùi vị trăm hoa đua nở trộn lẫn vào nhau thực sự kích thích người khác không chịu được. Bạch Tuyết cố gắng nhịn xuống cơn buồn nôn như sắp trào ra, đi tìm lối cửa để đến toilet.

Cánh cửa này và phòng khách được liên kết với hành lang cách đó khoảng năm mét, vừa ra khỏi cửa là đến vườn hoa nhỏ của biệt thự.

Bên ngoài không khí mát mẻ hơn rất nhiều, Bạch Tuyết hít sâu mấy cái, cố gắng quên đi cơn buồn nôn đang xông tới.

Gặp phải ngăn trở liên ần năn hối hận cũng không phải tác phong của cô, không có khó khăn nào có thể làm khó cô. Bạch Tuyết tự khuyến khích mình.

**

Nhiếp Phong bị Vương Lâm Dĩnh kéo tới thư phòng, các đại trưởng bối ở nhà họ Vương, ông cụ Vương – viện trưởng bệnh viện Tế Phong cũng đang ngồi trong thư phòng cùng mấy người quen biết tán gẫu. Họ nhìn thấy Nhiếp Phong đi vào thì cười lớn.

"Ông à, Nhiếp Phong đến rồi." Vương Lâm Dĩnh buông tay Nhiếp Phong ra, hướng ông cụ Vương chạy tới.

Chân mày Nhiếp Phong bất động, anh xoay người liếc mắt nhìn cửa thư phòng nhưng vẫn lo lắng sợ thất lễ đến người nhà họ Vương nên không tiện rời đi.

"Chào viện trưởng Vương." Nhiếp Phong tiến lên phía trước lễ phép thăm hỏi "Đã lâu không gặp, tinh thần ông vẫn cường tráng như xưa."

Ông cụ Vương phát ra tiếng cười, kéo tay cháu gái mình nói: "Đúng đấy, lâu rồi không gặp, cháu cao hơn anh trai rồi, càng lớn càng chín chắn hơn nhiều."

Nghe người khác nhắc đến anh trai mình Nhiếp Vân, vẻ mặt Nhiếp Phong khẽ biến nhưng cũng rất nhanh phục hồi và cười lễ phép.

"Ông à!" Vương Lâm Dĩnh nhìn ra ánh mắt Nhiếp Phong có điểm kỳ lạ, vội vã làm nũng nói: "Người ta đã mang người tới, có lời gì ông cứ trực tiếp hỏi, ông vốn không tin cháu mà."

Ông cụ Vương làm bộ tức giận thả tay cháu gái mình ra: "Ông thật sự không tin cháu. Nhiếp Phong là một thanh niên ưu tú tuần kiệt như thế thì làm sao sẽ thích loại con gái điên không có hình tượng như cháu chứ. Một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, nếu cháu không phải huấn luyện thì là thi đấu, làm sao có khả năng chăm sóc gia đình?"

"Ông à, không phải cháu đã nói, ba mươi lăm tuổi sẽ xuất ngũ sao? Cuộc sống của vận động viên thể dục vốn rất ngắn ngủi, cháu đương nhiên cũng phải cố gắng nhiều." Vương Lâm Dĩnh biện hộ nói: "Huống hồ, Nhiếp Phong cũng rất hiểu ý ông? Có đúng hay không Nhiếp Phong?"

Vương Lâm Dĩnh liếc mắt nháy mắt với Nhiếp Phong, hi vọng anh cho ông một câu trả lời chắc chắn.

Ông cụ Vương oán trách trừng mắt nhìn cháu gái mình một chút.

Thực ra nhà họ Vương là một truyền kỳ trong giới y học, điều đó cũng khiến ông cụ Vương càng thêm tự hào. Chỉ có điều cháu gái lại là một tuyển thủ vinh dự đến nước Mỹ để thi đấu, điều này khiến ông cũng không mấy vui vẻ.

Lông mày Nhiếp Phong nhíu chặt, cảm thấy cuộc đối thoại của hai ông cháu có chút kỳ quái.

Vương Thế Kha đứng bên cạnh nhìn sắc mặt Nhiếp Phong trở nên lạnh như băng, liền vội vàng bước đến khoát tay lên bả vai Nhiếp Phong nói: "Em họ tôi nói chuyện hai người hẹn hò được đăng trên báo chí là sự thật, hai người thật sự đang yêu nhau sao? Không phải cậu..."

"Nhiếp Phong, cháu thật nuông chiều cái đứa nha đầu Lâm Dĩnh này, cháu có thể chờ nó mấy năm nữa đây?" Ông cụ Vương tràn ngập chờ mong nhìn Nhiếp Phong.

Tuy nhà họ Nhiếp và nhà họ Vương không tính là có giao tình nhưng cha ông đều xuất thân ở lớp giai cấp quý tộc giàu có, trong nhà cũng có không ít của cải.

Nhiếp Vân lớn hơn Vương Lâm Dĩnh rất nhiều tuổi, là người lại khá cầu nệ, hơn nữa kết hôn cũng tương đối sớm, thậm chí còn mất sớm. Nhiếp Phong thì ngược lại hoàn toàn với Nhiếp Vân, quả quyết già dặn, dù người thân liên tiếp qua đời thì tâm trí anh vẫn vững vàng. Sau biến động đó, trong lúc các thành viên trong ban quản trị tập đoàn PLO đều lo lắng cho hoạt động kinh doanh của tập đoàn sẽ xuống dốc thì anh trở về thừa kế vị trí tổng giám đốc. Trong khoảng thời gian năm năm ngắn ngủi, không chỉ không khiến PLO xuống dốc mà trái lại càng ngày càng lớn mạnh.

Ông cụ Vương chỉ hy vọng loại thanh niên ưu tú này sẽ trở thành cháu rể mình.

Cuối cùng Nhiếp Phong cũng hiểu tại sao Vương Lâm Dĩnh hi vọng mình thừa nhận việc hẹn hò yêu đương với cô qua báo chí là sự thật. Hoá ra nha đầu này muốn lợi dụng anh để tiếp tục vui chơi thêm mấy năm nữa, cũng không muốn bị ép kết hôn sớm.

Vương Lâm Dĩnh thấy Nhiếp Phong nửa ngày không trả lời, có chút lo lắng chạy đến bên cạnh, ôm lấy cánh tay của anh khẽ lay động: "Nhiếp Phong, anh tự nhiên đứng đờ ra làm gì? Mau nói với ông rằng anh chấp nhận chờ em đi."

"Lâm Dĩnh, em không nên ồn ào." Vương Thế Kha quát khẽ em họ mình, quay lưng nháy mắt với ông "Em làm gì vậy? Nhiếp Phong đã có..."

"Đương nhiên cháu sẽ chờ." Khuôn mặt anh tuấn của Nhiếp Phong hơi giương lên "Bất luận Lâm Dĩnh quyết định việc gì, cháu sẽ tán thành vô điều kiện."

Thành công rồi, khuôn mặt Vương Lâm Dĩnh cười tươi như nở hoa, vui vẻ nhìn ông cụ Vương "Ông nội, ông xem, cháu không nói dối đó."

Ông cụ Vương cũng cười tươi vui vẻ khiến mặt ông đầy nếp, nhân chồng chất nói: "Ừ, Nhiếp Phong nói câu này, ông cũng..."

"Bởi vì Lâm Dĩnh quyết định chuyện gì thì đó đều là sự tự do của cô ấy, cháu là bạn tốt đương nhiên phải đứng sau lưng chống đỡ cho cô ấy. Thế Kha, cậu cũng nên ủng hộ em họ mình tiếp tục truy đuổi giấc mơ chứ?" Nhiếp Phong nhẹ nhàng vỗ nhẹ bàn tay của Vương Lâm Dĩnh đang câu trong khuỷu tay mình, cũng thầm nhìn về phía Vương Thế Kha.

Đầu tiên Vương Thế Kha sững sờ, nhìn thấy rõ ràng trong mắt Nhiếp Phong đang nghiêm túc nên trong lòng cũng thầm than một tiếng.

"Đúng đấy, nhà họ Vương chúng ta chỉ có mỗi Lâm Dĩnh không đi theo nghề bác sĩ. Cuối cùng em ấy cũng thay chúng ta hoàn thành giấc mơ

rồi ha ha, ha ha." Vương Thế Kha lúng túng cười.

Vương Lâm Đình ngẩn ngơ nhìn gò má Nhiếp Phong, tuy anh chỉ cười cho có lệ nhưng cũng khiến cô cảm giác được anh lạnh lùng biết nhường nào.

Ngược lại ông cụ Vương lại sửng sốt, sao ông không hiểu bọn chúng đang nói gì nhỉ?

"Thật ngại quá, viện trưởng Vương." Nhiếp Phong cúi chào ông cụ Vương một cái, nói: "Vợ chưa cưới của cháu còn ở bên ngoài, bỏ cô ấy ở một nơi lạ lẫm như thế này, cháu sợ cô sẽ lo lắng. Xin thứ lỗi cho cháu thất lễ."

Nói xong, Nhiếp Phong gật đầu chào tất cả mọi người trong thư phòng và xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng khá dài của Nhiếp Phong rời khỏi thư phòng, tầm mắt ông cụ Vương chuyển sang nhìn ánh mắt đang rưng rưng lệ của cháu gái mình "Lâm Đình, chuyện gì thế này?"

Vương Thế Kha đi tới bên cạnh ông nội, cúi người nhẹ giọng nói: "Ngày đó, báo chí đã đưa tin rồi, Nhiếp Phong đã sớm có vợ sắp cưới."

"Cái gì?" Ông cụ Vương khiếp sợ vỗ bàn đứng dậy.

**

Trở lại hội trường, Nhiếp Phong không tìm được Bạch Tuyết, lòng anh cảm thấy suy sụp.

Lẽ nào cô ấy nhân lúc mình bị Vương Lâm Đình kéo đi mà tức giận bỏ đi trước? Hay là cô ấy đang gặp chuyện gì?

Suy đoán của vế sau khiến Nhiếp Phong không cách nào bình tĩnh được, anh vội vã lấy điện thoại di động ra gọi.

Chuông reo một lần lại một lần, mãi đến khi nó tự động cắt đứt.

Lòng Nhiếp Phong như chìm sâu dưới đáy vực, anh nhanh chân bước ra cửa, vừa gọi điện thoại cho Bạch Tuyết.

Sớm biết thế này thì anh cũng không dẫn theo cô đến đây.

"Này? Nhiếp Phong?" Bạch Tuyết rốt cục cũng nghe điện thoại "Anh đi đâu vậy?"

Nghe được giọng Bạch Tuyết rất rõ, Nhiếp Phong có cảm giác như đang trên trò chơi siêu tốc. Anh cố gắng chạy tới trước: "Em ở đâu?"

Nhất thời anh cũng quên hỏi Bạch Tuyết là "Em đi đâu vậy?"

"Em? Em ở phía sau anh đây. Anh đi quá nhanh, em không đuổi kịp anh." Giọng Bạch Tuyết mệt mỏi thở hổn hển.

Thân thể Nhiếp Phong cứng đờ dừng ngay bên cạnh chỗ đậu xe, điện thoại di động còn kề sát lỗ tai anh và anh từ từ xoay người lại.

Bạch Tuyết đang khập khễnh chạy theo anh, phía sau là đèn đuốc sáng choang tỏa ra từ biệt thự nhà họ Vương.

Hầu như là không chút nghĩ ngợi, Nhiếp Phong chạy về phía Bạch Tuyết, sau đó đột nhiên ôm lấy thân thể mềm mại của cô.

"Ạch!" Bị sức mạnh quá lớn của Nhiếp Phong ôm khiến Bạch Tuyết sợ hãi, cô có cảm giác lá phổi đều bị chèn ép dẹp hết.

"Nhiếp Phong?" Bị anh ôm chặt, Bạch Tuyết chần chờ đưa tay ra ôm lại anh, "Anh...trở về rồi sao?"

Đầu óc Nhiếp Phong trống rỗng, không nghe lọt bất kỳ lời nào của cô, cũng không muốn nghĩ đến bất cứ chuyện gì.

Anh không nói lời nào, Bạch Tuyết cũng không biết xảy ra chuyện gì nên không thể làm gì khác hơn là tùy ý để anh cứ ôm mình như vậy.

Bầu không khí ấm áp đột nhiên bao quanh lấy hai người, Bạch Tuyết nhận cơ hội này hưởng thụ vòng ôm rắn chắc và cảm giác ấm áp tỏa ra từ thân thể Nhiếp Phong. Anh cứ ôm cô như thế cả đời cũng được, cho dù là ảo giác cũng được. Cô cảm giác được anh cũng rất lo lắng cho cô, muốn che chở và bảo vệ cô hết mình.

Cô sẽ từ từ lần nữa mở lòng anh, sau đó chỉ cho phép mình đi vào, lại dùng cách yêu của riêng mình để lấp kín trái tim anh.

Tân Nhu chỉ là quá khứ, nếu như trước đây cô ấy chưa từng cho Nhiếp Phong một tình yêu chân chính thì sau khi rời đi cũng đừng mong chiếm lại trái tim Nhiếp Phong lần nữa. Giờ đây tất cả những gì của anh đều chỉ thuộc về Bạch Tuyết cô.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 100: Gây Vạ - Nổi Tiếng Chỉ Trong Một Đêm

Qua hồi lâu, Nhiếp Phong từ căng thẳng mới chậm rãi thả lỏng. Tay Bạch Tuyết nhẹ nhàng vỗ phía sau lưng Nhiếp Phong, nhẹ giọng hỏi: "Sao vậy? Anh và tiểu thư Vương xảy ra chuyện gì?"

"Em đi đâu vậy?" Giọng Nhiếp Phong trầm thấp nhưng vẫn không buông Bạch Tuyết ra.

Cảm nhận được nhịp tim anh đập loạn, giọng Bạch Tuyết nhàn nhạt nói: "Đến vườn hoa nhỏ sau biệt thự ngồi một lúc, sau đó đi toilet. Thấy điện thoại anh gọi nhưng bởi vì đang rửa tay nên không bắt máy. Sau đó, em vừa định điện thoại lại cho anh thì anh cũng đồng thời điện lại. Em về đến phòng tiệc thì nhìn thấy anh đang vội vàng chạy ra ngoài. Em lập tức đuổi theo nhưng rốt cuộc vẫn không kịp."

Nhiếp Phong chậm rãi buông Bạch Tuyết ra, ngồi xổm người xuống, tay vuốt ve mắt cá chân cô. Anh bỗng nghe được Bạch Tuyết rên lên một tiếng, chân mày anh lại nhíu chặt lần nữa.

"Sao không gọi điện thoại cho anh?"

"Trong trường hợp này, lớn tiếng cũng không tốt." Bạch Tuyết vừa vuốt tóc mình vừa cười gian xảo "Em vẫn hiểu lẽ nghi là như thế nào mà."

"Đồ ngốc." Nhiếp Phong đứng lên, ánh mắt ôn nhu nhìn cô đến nỗi khiến cô có thể chết chìm. Trong lúc nhất thời Bạch Tuyết ngây dại đứng

đó, có thể là do ánh sáng bên ngoài quá hắc ám khiến cô sinh ra ảo giác chẳng? Sao anh lại dùng loại ánh mắt này nhìn mình chứ?

Nhiếp Phong vốn định dẫn Bạch Tuyết rời khỏi đây nhưng nghe cô nói như thế lại thôi. Hơn nữa, chân Bạch Tuyết hình như, đang bị thương có chút nghiêm trọng, khi này vô tình chạm vào, cô tỏ vẻ vô cùng đau đớn.

Nhiếp Phong quyết định mời bác sĩ nhà họ Vương đến xem một chút, ít ra cũng xử lý được vết thương đơn giản.

"A! Anh làm gì vậy?" Bạch Tuyết kêu lên, sợ hãi ôm gáy Nhiếp Phong, nhận thấy mình đang bị anh ôm lên.

Bao nhiêu người phụ nữ đều ước mơ mình như một cô công chúa được hoàng tử ôm vào lòng mà hôm nay giấc mơ ấy đã trở thành sự thật, giáng xuống người Bạch Tuyết rồi. Lúc này cô có cảm giác không chân thực lắm.

Nhiếp Phong ôm Bạch Tuyết nhanh chân chạy về hướng biệt thự nói: "Nhà họ Vương có thể có thuốc khử trùng."

"Không... Không cần! Về nhà làm cũng được." Bạch Tuyết căng thẳng đến nỗi không dám cử động.

"Nhưng chúng ta cũng phải trở về nhà họ Vương chào một tiếng rồi mới đi được. Đây là phép lịch sự tối thiểu, mà cũng tiện hỏi thăm về việc chữa trị cho chân của em." Nhiếp Phong thản nhiên nói.

Cứ như vậy, Nhiếp Phong ôm Bạch Tuyết chuẩn bị bước vào nhà họ Vương.

Màn trình diễn của bọn họ lại "long trọng" như vậy khiến vô số ánh mắt chú ý hướng về họ. Bạch Tuyết hận vì không có cái mũ nào úp lên đầu mình, cô cứ thế vùi mặt mình vào lồng ngực Nhiếp Phong.

Không khí trong đại sảnh đột nhiên lắng xuống, các khách mời như bị thôi miên đứng bất động hướng mắt nhìn về phía cửa. Trên mặt mỗi người đều thể hiện sự kinh ngạc và hiếu kỳ.

Tình cờ khi bước ra chiêu đãi khách mời thì Vương Thế Kha và Vương Lâm Dĩnh cũng nhìn thấy màn này. Tay Vương Lâm Dĩnh run rẩy cầm ly rượu, phản ứng đầu tiên chính là phải đi đến đó.

"Lâm Dĩnh." Vương Thế Kha buông ly rượu xuống ngăn cản cô em họ mình nói: "Nhân cơ hội này làm sáng tỏ mọi chuyện, cũng để lại mặt mũi cho dòng họ gia đình nữa."

Đôi môi Vương Lâm Dĩnh run rẩy nhìn anh họ mình, khuôn mặt tái nhợt mang dáng vẻ bi thương và đau khổ.

"Đừng như vậy, em muốn cười thì cứ cười. Ngày hôm nay, em là nhân vật chính." Vương Thế Kha vỗ vai em họ mình, cổ vũ nói: "Anh ta chỉ thích hợp làm bạn bè thôi em à."

An ủi em họ mình xong, Vương Thế Kha liền đặt ly xuống bàn và đi đến gần chỗ của Nhiếp Phong và Bạch Tuyết đang đứng.

Nhiếp Phong nhìn thấy Vương Thế Kha đi tới, liền cất bước nghênh đón.

"Tiểu thư Bạch làm sao vậy?" Với trực giác của bác sĩ, Vương Thế Kha nhìn Bạch Tuyết đang thẹn thùng không dám lộ mặt ra ngoài, anh cất tiếng hỏi.

Nếu không có gì bất tiện thì chắc chắn Nhiếp Phong cũng sẽ không làm chuyện lớn như vậy, dám ôm Bạch Tuyết tới đây.

"Chân của cô ấy bị thương, vừa nãy tôi mới chạm vào thì thấy có lỗ thủng, hơn nữa cô ấy cảm thấy vô cùng đau đớn." Nhiếp Phong bình tĩnh

nói, như không thấy nhiều ánh mắt trong đại sảnh đang chiếu thẳng về phía hai người.

Vương Thế Kha dời tầm mắt xuống đôi chân Bạch Tuyết đang mang giày cao gót. Quả nhiên nhận ra mắt cá chân trái có lỗ thủng.

"Đi theo tôi." Vương Thế Kha không suy nghĩ nhiều, xoay người hướng về thư phòng mà đi.

Nhiếp Phong chần chờ một chút nhưng vẫn đi theo.

**

Bọn người Nhiếp Phong vừa vào thư phòng thì trong đại sảnh liền rối loạn như ong vỡ tổ. Mọi người chụm đầu ghé tai, nghị luận sôi nổi, thỉnh thoảng còn đưa mắt nhìn về phía người nhà họ Vương với ánh nhìn tò mò.

"Chuyện gì thế này?" Vương Côn có chút tức giận, sắc mặt đỏ rực trừng mắt với con gái mình "Lẽ nào người phụ nữ kia đúng là vợ sắp cưới của Nhiếp Phong?"

Lúc này Vương Lâm Dĩnh thật sự muốn rời khỏi nơi này nhưng Vương Thế Kha nói đúng. Nếu như bây giờ cô rời đi thì người mất mặt sẽ chính là cô. Ổn định tâm tình một chút, Vương Lâm Dĩnh cố nặn ra một nụ cười nhìn ba mình.

"Đã sớm nói đó là báo chí đăng tin lung tung mà ba lại không tin." Vương Lâm Dĩnh làm bộ không để ý nói: "Bây giờ người ta còn dẫn vợ sắp cưới đến đây để làm sáng tỏ chuyện thị phi rồi đấy. Giờ ba đã tin con chưa?"

Những người nhà họ Vương và những người đứng quanh đó đều nghe thấy không sót một chữ nào.

"Vậy mà lúc này con còn mạnh miệng nói đang yêu đương cùng Nhiếp Phong?" Mẹ của Vương Lâm Dĩnh - Vương Thái Thái cảm thấy thật mất mặt, hết sức buồn bực hỏi..

Vương Lâm Dĩnh vuốt lại mái tóc ngắn của mình, hắng giọng và cúi đầu nói: "Mọi người cứ kêu con sớm nghỉ ngơi, ép con kết hôn lập gia đình. Đời người có thể có mấy năm đánh tennis, tham gia mấy lần thi đấu đấu. Vì vậy, con dựa vào bài báo đó để lừa gạt mọi người."

Lý do này nửa thật nửa giả, Vương Lâm Dĩnh biết mình có tình cảm với Nhiếp Phong là thật, chỉ có điều cô thật sự không muốn buông bỏ môn thi đấu tennis này.

Hiếu lắm được giải quyết, mọi người trong đại sảnh cũng nhanh chóng giãn ra, khách mời cũng tiếp tục vui vẻ trong buổi tiệc hoành tráng này.

Tuy rằng đã làm sáng tỏ chuyện hiếu lắm giữa hai gia đình họ Nhiếp và họ Vương nhưng mọi người lại cũng rất tò mò rằng không biết dáng dấp của người phụ nữ kia như thế nào mà có thể khiến một nhân tài trong giới kinh doanh như Nhiếp Phong động lòng. Có lẽ một người phụ nữ huyền bí nào đó chăng?

Mà vợ chồng Vương Côn có cảm giác cực kỳ mất mặt, cũng vội vã rời khỏi phòng khách, tách khỏi đám người đang hiếu kỳ đứng đó đang bàn luận chuyện thiên hạ.

Còn Vương Lâm Dĩnh bất đắc dĩ ở đó chịu đựng lời tiếng dèm pha vì dù sao buổi tiệc lần này là người nhà tổ chức vì cô.

**

Nhiếp Phong nhẹ nhàng ôm Bạch Tuyết bước vào thư phòng, nhìn thấy ông cụ Vương và ba mẹ Vương Thế Kha vẫn chưa rời đi.

Bởi vì đây là chỗ nhà họ Vương đặt hộp dụng cụ chữa bệnh nên Vương Thế Kha chỉ còn cách để Nhiếp Phong ôm Bạch Tuyết vào thư phòng.

Thấy Nhiếp Phong ôm một người phụ nữ bước vào, mọi người trong thư phòng người đều sửng sờ.

"Xảy ra chuyện gì?" Ông cụ Vương đứng lên. Xuất phát từ bản năng bác sĩ, ông đang cho rằng người phụ nữ đang nằm trong lòng Nhiếp Phong chắc hẳn là đang bị thương hoặc té xỉu.

Vương Thế Kha để Nhiếp Phong ôm Bạch Tuyết đặt ngồi trên ghế salông, sau đó anh quay sang ông nội và ba mẹ giải thích: "Người này chính là tiểu thư Bạch, cũng là vợ sắp cưới của Nhiếp Phong. Lúc nãy cô ấy bị thương ở chân nên cần phải xử lý gấp."

Ông cụ Vương bước tới, Nhiếp Phong gật đầu chào ông một cái "Viện trưởng Vương."

Sắc mặt Bạch Tuyết trắng như sợi chỉ, không phải bởi vì chân bị thương mà đau đớn nhưng là vì căng thẳng và bất an. Ánh mắt ông lão này uy nghiêm như tia X-Quang, giống như có thể nhìn xuyên thấu qua người cô. Điều đó càng khiến Bạch Tuyết có chút hô hấp không thông.

Vương Thế Kha đem hòm thuốc ra, trước tiên ngồi một bên vuốt ve mắt cá chân của Bạch Tuyết và kiểm tra vết thương có nghiêm trọng không. Khi tay Vương Thế Kha hơi dùng sức thì Bạch Tuyết chột� mồ hôi lạnh. Cô đau đớn nhưng cố gắng nhẫn nhịn không la lớn tiếng.

"Chỉ là vết thương ngoài da, dùng dầu xoa nắn kèm theo uống thuốc mấy ngày là khỏe." Vương Thế Kha chẩn đoán bệnh, sau đó lấy trong hòm thuốc ra một chaidầu đưa cho Nhiếp Phong "Lấy chai dầu này về xoa chân cho cô ấy."

Nhiếp Phong cầm chai dầu trong tay, trên mặt lộ ra vẻ mặt quái dị.

"Không... Không cần, em tự làm được." Bạch Tuyết cuống quýt giải thích: "Em chỉ vì xuống cầu thang, không cẩn thận nên trượt chân, cũng không nghiêm trọng như vậy."

Vương Thế Kha lại lấy ra một bình thuốc xịt, trước tiên xịt lên mắt cá chân Bạch Tuyết mấy lần, sau đó dùng băng gạc quấn cố định chân cô. Sau khi tất cả đã được xử lý thỏa đáng, Vương Thế Kha cầm hòm thuốc đứng lên vỗ vai Nhiếp Phong, đồng tình nói: "Xem ra nếu cậu không giải thích rõ ràng với ông nội tôi thì ông sẽ không để yên cho cậu đâu."

Bạch Tuyết bất an ngược nhìn Nhiếp Phong, có phải cô theo anh tới đây chỉ gây thêm phiền phức cho anh? Đây không phải điều cô muốn nhìn thấy.

Nhiếp Phong nhìn thấy Bạch Tuyết bất an nên anh ngồi bên cạnh cô cầm tay cô an ủi: "Chờ anh một chút, anh đến chào viện trưởng Vương, sau đó chúng ta về nhà."

Bạch Tuyết cẩn thận gật đầu, nhận chai dầu Nhiếp Phong đưa.

Nhiếp Phong lại lễ phép đứng lên, khách khí mời ông cụ Vương đến thư phòng nói chuyện.

"Thế Kha, cô ấy là ai? Là vợ sắp cưới của Nhiếp Phong sao? Tại sao lúc trước mẹ không nghe báo chí nhắc đến?" Chuyện trọng đại như vậy mà nhà họ Nhiếp lại không công bố ra ngoài. Mẹ của Vương Thế Kha kéo tay con trai mình lại gần hỏi.

Ai, người giàu có thật phiền phức, đính hôn, kết hôn cũng phải chiêu cáo thiên hạ. Tại sao ai biết cô là vợ sắp cưới của Nhiếp Phong thì đều làm ra vẻ giật mình đến nỗi làm như thiên hạ sẽ sụp xuống? Vậy nếu bọn họ biết

thực ra cô và Nhiếp Phong đã đăng ký kết hôn thì có phải sẽ té xỉu mấy lần không?

Nhiếp Phong cũng giải thích đại khái với ông cụ Vương rằng mình và Bạch Tuyết đã sớm đính hôn, thậm chí mấy ngày trước đây đã tính đến chuyện kết hôn.

Ông cụ Vương nghe vậy lại càng thêm giật mình, ông chỉ cho rằng bọn họ mới đính hôn, không ngờ đã nghĩ tới chuyện kết hôn.

"Viện trưởng Vương, chuyện kết hôn giữa cháu và Bạch Tuyết không công bố ra ngoài. Thế Kha cũng biết việc này." Nhiếp Phong áy náy nói: "Bởi vì mẹ cháu lo ngại nên cháu hi vọng ông cũng có thể giữ bí mật giúp chúng cháu."

Ông cụ Vương trầm mặt im lặng không lên tiếng, sau đó chấp tay sau lưng nhìn về phía Nhiếp Phong, nói: "Như vậy không phải tiểu thư Bạch cũng chịu nhiều oan ức sao? Chính vì cháu không công bố việc kết hôn của mình nên mới có sự hiểu lầm ngày hôm nay. Đứa cháu Lâm Đình ngốc nghếch kia thực sự có cảm tình với cháu."

Nhiếp Phong chỉ có thể cười cười xin lỗi vì anh đối với Vương Lâm Đình không có chút cảm giác gì. Anh chấp nhận làm bạn bè với cô ấy cũng chỉ do Vương Lâm Đình chủ động nhiệt tình đến với anh mà thôi. Hơn nữa, Nhiếp Phong cũng bởi vì đối phương là em họ của bạn thân Vương Thế Kha mình nên mới chấp nhận thân cận.

"Do cháu không đúng." Nhiếp Phong thừa nhận lỗi lầm của mình trong chuyện này. "Vì vậy, cháu cũng đã nhất quyết từ chối tất cả những chuyện mờ ám mập mờ với Lâm Đình. Việc giấu diếm hôn nhân cũng là suy nghĩ cho công ăn việc làm của vợ cháu, không muốn cô ấy vì vị trí vợ của tổng giám đốc mà rụt rè e dè, không thoải mái làm việc được."

Anh cũng giải thích thêm rằng Bạch Tuyết muốn giấu diếm hôn nhân không phải là vấn đề lập dị mà là muốn toàn tâm toàn ý chứng minh thành tích làm việc của chính mình.

Ông cụ Vương gật gù nói: "Đính hôn và kết hôn có khác biệt rất lớn. Cháu vẫn nên cố gắng xử lý tốt việc này thôi. Ông cũng sẽ tôn trọng sự lựa chọn của các cháu, sẽ không đem chuyện này nói cho người khác biết."

"Vâng cảm ơn ông." Nhiếp Phong cúi đầu "Vợ cháu không khoẻ lắm, chúng cháu xin phép về trước."

Sau khi chào ông cụ Vương, Nhiếp Phong lại ôm Bạch Tuyết rời khỏi biệt thự, ánh mắt mọi người vẫn dõi theo bóng dáng hai người cho đến khi khuất dạng.

Từ đầu đến cuối, Bạch Tuyết đều chôn mặt mình giấu trong lồng ngực Nhiếp Phong. Cô thật sự không có dũng khí để đối mặt với những ánh mắt soi mói và những lời nghị luận của những kẻ giàu có trong xã hội thượng lưu kia.

Chỉ trong một đêm, tổng giám đốc tập đoàn PLO đã được lên trang đầu trong tất cả các danh mục báo chí. Thậm chí ở Bắc Kinh, Thượng Hải, Hồng Kông... một khi ai ở trong nghề thì đều biết đến danh tiếng của anh.

Một hôm về đến nhà nhưng khi đọc tờ báo Bạch Tuyết liền không ngủ được. Cô cũng không ngờ mọi chuyện xảy ra tới mức độ này. Cũng bởi vì tin tức lan truyền đi quá nhanh mà có một số người ác tâm khiến Bạch Tuyết càng lâm vào trong tình cảnh khốn cùng.

Hết chương 100

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 101: Cầu Hoà – Cậu Ấy Có Bạn Gái Mới

Vì dạo gần đây cô thường hay xin nghỉ nên lần này dù chân có bị thương, cô cũng không thể xin nghỉ. Nếu không Đái Kiều Nghiên chắc chắn sẽ lại kiểm cố chế cười cô.

Từ chối lời Nhiếp Phong yêu cầu cô nghỉ phép, Bạch Tuyết quyết tâm muốn đi làm. Chỉ có điều quả thật khi xoay chân qua bên phải hoặc bên trái, cô vẫn còn rất đau đớn, có cảm giác như chân mình bị gãy xương hoặc là bị què rồi.

Nhiếp Phong dừng xe, nhìn Bạch Tuyết cởi dây an toàn chuẩn bị đi ra trước. Anh cau mày dặn dò: "Đừng đi lại quá nhiều."

Bạch Tuyết gật gù, trong lòng tràn lên một cỗ ấm áp.

Nhìn Bạch Tuyết khập khễnh đi vào, thang máy ở bãi đậu xe dưới đất, trong lòng Nhiếp Phong có chút phiền muộn. Không hiểu tại sao cô cứ nhất định phải tỏ ra mạnh mẽ như thế, nếu là người phụ nữ bình thường khác thì họ chắc chắn đã xin phép nghỉ rồi.

Suy nghĩ một hồi, Nhiếp Phong xuống xe đuổi theo Bạch Tuyết.

"A!" Bạch Tuyết có cảm giác cánh tay bị người khác nắm lấy. Cô hoảng sợ hết hồn, định thần nhìn lại nhận ra là Nhiếp Phong thì nói: "Anh... Không phải anh nên đi trễ hơn em năm phút sao?"

Nhiếp Phong nhíu mày nhàn nhạt nói: "Lẽ nào cấp trên và cấp dưới không thể trùng hợp đi cùng thang máy sao, cũng không được vào công ty cùng lúc sao?"

Bạch Tuyết kinh ngạc nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Nhiếp Phong, dĩ nhiên cô không tìm được lý do phản bác lại lời nói của anh.

"Không phải càng trốn tránh thì càng khiến người ta hoài nghi sao? Đi thôi!" Nhiếp Phong cứng rắn dìu Bạch Tuyết, đỡ cô đi đến thang máy.

Hành động này... Hành động này quá thân mật rồi? Hay là anh ấy bị sốt?

Sáng sớm, có rất nhiều người chờ thang máy, Bạch Tuyết đi đến cửa thang máy thì cũng liền né tránh sự thân mật quá mức của Nhiếp Phong đối với mình. Sau khi bước vào thang máy, cô co người đứng trong góc tối cũng không thèm nhìn anh lấy một lần.

Ngược lại, việc Bạch Tuyết cố ý tạo khoảng cách để tránh sự hiềm nghi của mọi người lại kích thích Nhiếp Phong. Anh cũng theo sát bên cạnh cô, che chắn trước người cô để tránh việc chen chúc vô tình dẫm lên chân cô.

Rõ ràng anh có thể thang máy dành cho nhân viên VIP, có thể dùng thang máy VIP chuyên dụng nhưng vì sao anh cứ phải nhất định cùng cô đứng chen lấn giữa nơi thang máy công cộng chật hẹp này, thực sự là...

Vất vả lắm thang máy mới từ từ lên đến tầng văn phòng hành chính tập đoàn PLO, Nhiếp Phong lại đứng chắn trước mặt Bạch Tuyết, lại vô cùng chăm sóc và giúp đỡ Bạch Tuyết từ từ chen ra ngoài.

"Tổng giám đốc Nhiếp?" Trong thang máy, những nhân viên ở tập đoàn PLO kinh ngạc thốt lên: "Sao ngài..." Sao ngài ấy lại đi cầu thang máy này? Hơn nữa còn chào mọi người như thế.

Nhiếp Phong chỉ gật gù, sau đó cùng Bạch Tuyết đi ra khỏi thang máy.

Trong thang máy, có ba nhân viên cũng làm việc trong tập đoàn PLO, họ đều trợn mắt nhếch miệng, giật mình nhận thấy tổng giám đốc ôn nhu dịu dàng đỡ Bạch Tuyết đi như người chồng đang săn sóc cho vợ mình vậy.

Đây là tình huống oái oăm gì đây?

Ra khỏi thang máy, Nhiếp Phong buông Bạch Tuyết ra, khuôn mặt lạnh lùng trước sau như một nhìn về phía ba nhân viên kia.

"Lúc đang chờ thang máy thì thấy dường như Bạch Tuyết đang bị thương ở chân nên tôi đưa giúp cô ấy lên lầu." Anh bình tĩnh nói như đang bàn luận chuyện thời tiết.

Bạch Tuyết cúi đầu như mình đang phạm vào tội lớn, bắt đầu lo lắng tại sao trước đó không ngăn cản anh.

Giải thích xong lý do mình xuất hiện ở trong thang máy công cộng, Nhiếp Phong cũng đi thẳng vào công ty, ném lại những lời suy đoán của các nhân viên phía sau.

"Ôi! trời ơi! Tôi thật hy vọng người bị thương ở chân chính là mình." Một trong ba nữ nhân viên kia thở nhẹ nói: "Bạch Tuyết, cậu quá hạnh phúc. Tổng giám đốc nổi tiếng lạnh lùng lại đưa cậu đến thang máy."

Bạch Tuyết không ngừng toát mồ hôi lạnh, lúng túng cười nói: "Vâng... Là tổng giám đốc Nhiếp săn sóc đối với các công nhân viên thôi..."

Ba đồng nghiệp vẫn cứ líu ra líu ríu, cùng chen chúc với Bạch Tuyết bước vào công ty. Cũng không bao lâu sau, với mức độ tám chuyện của các cô thì trong phòng làm việc liền truyền ra một tin bất quái "Tổng giám đốc Nhiếp chính là một người đàn ông dịu dàng và ấm áp".

Đang ngồi yên trong chỗ ngồi của mình, Bạch Tuyết như đứng trên đồng lửa, ngồi đồng than. Các đồng nghiệp trong văn phòng cứ quẩn quít lấy cô hỏi về cảm giác của mình thế nào khi đứng trong thang máy ba phút bên cạnh tổng giám đốc kia.

Cảm giác sao? Cảm giác gì? Cô và Nhiếp Phong cũng đã sống chung nhà khoảng ba tuần rồi.

Người đàn ông ầm áp ư? Phát minh mới này cũng không tệ lắm nhưng có điều hình như không thích hợp với Nhiếp Phong cho lắm.

**

Việc Tư Hoài Dương chiến tranh lạnh với mình khiến Bạch Tuyết vẫn canh cánh trong lòng. Sau một hồi suy nghĩ, cô lấy hết dũng khí bấm số điện thoại của Tư Hoài Dương.

Tiếng chuông reo rất lâu mới có người bắt máy, tim Bạch Tuyết cũng muốn nhảy lên khỏi cổ rồi.

"Alo? Hoài Dương? Tôi là Bạch Tuyết." Có phải cậu ấy vẫn còn đang giận cô?

"..." Trong điện thoại chỉ có tiếng hít thở, cũng không có ai nói chuyện.

"Cậu không nên tức giận. Chuyện tôi không nói sự thật về Hoa Nhị Nhị là lỗi của tôi nhưng tôi cũng không hy vọng cậu vì biết chuyện này... Ai, thôi quên đi, giờ cậu cũng đã biết rồi thì thôi vậy. Chúng ta làm bạn bè lâu như vậy rồi mà chẳng lẽ tôi không hiểu tính cách của cậu ra sao ư? Cậu là loại người dễ trêu chọc như vậy sao? Tôi cho rằng..."

"Xin lỗi, Tư Hoài Dương cậu ấy... hiện giờ cậu ấy không tiện nghe điện thoại." Một giọng nữ từ trong điện thoại truyền đến.

Hả? Bạch Tuyết lấy tay đưa điện thoại ra nhìn một chút. Phụ nữ sao?

Nếu như không phải đối phương nói Tư Hoài Dương không tiện nghe điện thoại thì cô còn tưởng rằng mình đang gọi nhầm số.

"VẬY... xin hỏi cô là..." Bạch Tuyết cảm thấy giọng nói của người phụ nữ này không phải là Hoa Nhị Nhị.

"Xin lỗi, tôi không phải cố ý muốn nhận điện thoại của anh ấy nhưng bởi vì di động vẫn reo liên tục, tôi cầm lên và không cẩn thận ấn nút nhận cuộc gọi. Vì vậy... hay để tôi nói anh ấy gọi điện lại cho cô." Giọng của người phụ nữ này thật dịu dàng lại đang có chút bối rối muốn cúp điện thoại.

Bạch Tuyết cầm điện thoại di động trong tay có chút ngây ngốc, trong đầu hiện lên rất nhiều suy đoán.

Nhanh như vậy mà tên tiểu tử Tư Hoài Dương kia lại yêu lần nữa rồi sao?

Không thể nào? Bạch Tuyết có chút lo lắng suy nghĩ.

Suy nghĩ một chút, Bạch Tuyết lại cho ba mẹ mình.

Tên này không chịu nói chuyện với cô nhưng chắc chắn cậu ấy sẽ chịu nói chuyện với ba mẹ Bạch.

"Con về ăn cơm à? Nhiếp Phong có ghé qua không?" Mẹ Bạch vừa nghe con gái nói muốn về nhà ăn cơm thì trong lòng khỏi cao hứng nói rất nhiều điều. Đương nhiên bà cũng thuận tiện hỏi tình hình con rể mình có tới hay không.

"Anh ấy còn có việc bận nên sẽ không đến cùng." Bạch Tuyết thuận miệng nói dối.

Nhiếp Phong bận bịu như vậy chắc không có thời gian đến đây đâu. Huống hồ, cô muốn gặp Tư Hoài Dương, Nhiếp Phong ở đây không tiện.

"Mẹ à, gần đây Hoài Dương có liên lạc với ba mẹ không?" Bạch Tuyết hỏi.

"Có, cuối tuần trước Hoài Dương còn đến nhà ăn cơm, đây, nói là công ty đã khôi phục và đang bắt đầu phát triển. Sức khỏe ba cậu ấy cũng tốt lên rất nhiều." Mẹ Bạch đáp.

Bạch Tuyết cũng thoải mái phần nào, nói: "Mẹ, cuối tuần này con sẽ về ăn cơm, mẹ cũng gọi Hoài Dương đến nhưng đừng nói rằng có con trở về. Chỉ cần nói cậu đến ăn cơm là được."

"Các con sao vậy? Lại cãi nhau rồi à?" Mẹ Bạch đoán ra liền biết.

"Đúng vậy, bởi vì có chút chuyện hiểu lầm nên cậu ấy giận con đã lâu rồi, bây giờ lại không thèm để ý tới con nữa." Bạch Tuyết ngoác miệng nói.

Bạn gái mới có rồi mà cũng không tha thứ cho cô, cũng không nói chuyện với cô.

"Được rồi, nghe nói cậu ấy rất bận, không biết có thể đến hay không." Mẹ Bạch cũng không hy vọng hai đứa trẻ đã chơi từ nhỏ đến lớn lại giận dỗi "Từ trước đến nay đứa nhỏ Hoài Dương này vẫn luôn nhường nhịn con, mà lần này con làm sao lại khiến nó giận dỗi thế?"

Ai, nói ra rất dài dòng. Bạch Tuyết cũng không muốn nói ra chuyện Tư Hoài Dương có bạn gái cho mẹ biết. Cô chỉ tùy tiện kiếm cớ lấp liếm cho qua.

Sau khi nói chuyện với mẹ mình xong, Bạch Tuyết cũng thông báo với Nhiếp Phong nói cuối tuần này muốn về nhà mẹ đẻ. Nhiếp Phong cũng

muốn đi cùng về nhà nhưng anh thật sự còn có việc bận không thể về. Điều này cũng hợp ý Bạch Tuyết.

Cuối tuần, Nhiếp Phong đưa Bạch Tuyết về nhà mẹ đẻ. Sau khi lên lầu chào hỏi thì anh cũng liền đi, Bạch Tuyết lại giúp đỡ mẹ làm bữa trưa. Đề tài trò chuyện của hai mẹ con đều là cuộc sống hôn nhân của cô. Trước giờ cơm, Tư Hoài Dương cũng đến.

"Ôi, Hoài Dương tới rồi." Ba Bạch vừa mở cửa liền nhìn thấy dáng người của Tư Hoài Dương đẹp trai đang đứng dưới ánh mặt trời với nụ cười rạng rỡ. Ông nhiệt tình nói: "Mau vào đi, vào đi thôi. Ế, vị tiểu thư này là..."

Hôm nay Tư Hoài Dương đến tham dự không phải chỉ một mình mà còn dẫn theo một cô gái trẻ xinh đẹp.

"Chào bác, cháu tên Phùng Lan." Cô gái trẻ cầm đồ đi vào, rất lễ phép chào hỏi ba Bạch: "Cháu là bạn của Tư Hoài Dương."

Bạch Tuyết nghe được tiếng người nói chuyện nên từ phòng bếp ló đầu ra. Khi nhìn thấy Tư Hoài Dương đến, trong lòng cô có chút không yên. Đồng thời lúc này cô cũng nhìn thấy cô gái xinh đẹp dịu dàng đang đứng bên cạnh Tư Hoài Dương nhìn thật quen mắt.

Nhìn rất quen? Không phải, ngoại trừ các đồng nghiệp ở tập đoàn PLO thì trong thành phố Z này, cô không có quen thân với ai hết mà.

Khoé mắt Tư Hoài Dương liếc thấy Bạch Tuyết đang ngó dáo dác, cố ý làm bộ không nhìn thấy cô, thân thiết khoác vai Phùng Lan cười nói: "Ba Bạch, đây là bạn gái mới của con, ba thấy thế nào? Hôm nay con cố ý dẫn đến để ra mắt ba mẹ."

Quả nhiên là bạn gái mới. Bạch Tuyết rúc đầu về, cảm thấy lạ là rốt cuộc cô đã gặp cô gái xinh đẹp dịu dàng này ở đâu đây?

**

"Tiểu thư Bạch không nhớ tôi sao?" Phùng Lan ngồi đối diện Bạch Tuyết ngưỡng chừng cười: "Cô thực sự là người hay quên."

Ai đây? Bạch Tuyết xới cơm để trên bàn, tỉ mỉ nhìn lại Phùng Lan. Cô ấy nhìn thật quen mắt nhưng cô không có ấn tượng gì.

"Lan Lan, đầu của cô ấy là đầu gà, dung lượng khá nhỏ, không nhớ ra em cũng là chuyện bình thường." Tư Hoài Dương nói móc Bạch Tuyết: "Có lúc cô ấy còn quên luôn cả người bạn thanh mai trúc mã gắn bó suốt nhiều năm trời như anh đây. Một người đã chịu nhiều oan ức vì cô ta mà cô ta còn quên thì những việc khác chỉ là chuyện bình thường."

Hí! Bạch Tuyết tê dại tròng mắt liếc nhìn về phía Tư Hoài Dương nhưng đối phương căn bản không nhìn cô. Xem ra con cừu này vẫn còn đang mang hận, đồ trọng sắc khinh bạn.

Lại xới một chén cơm đặt lên trên bàn, Bạch Tuyết kéo ghế ngồi xuống.

"Tiểu thư Phùng, chúng ta đã gặp nhau ở đâu rồi? Tôi chỉ cảm thấy cô rất quen mắt nhưng vẫn không thể nhớ ra được." Bạch Tuyết nhìn Phùng Lan mỉm cười nói.

Phùng Lan ngẩng đầu lên, mắt tròn to xinh đẹp lóe lên tia sáng, nói: "Tiểu thư Bạch, tôi là hộ lý làm việc trong khu nội trú bệnh viện Tế Phong. Lần trước khi tiểu thư Hoa đến náo loạn thì tôi cũng có mặt ở đó."

Bạch Tuyết nhớ đến việc Hoa Nhị Nhị đánh cô ở phòng bệnh, đúng là lúc ấy có một cô hộ lý vào can ngăn, thì ra là...

"Hóa ra là cô à? Vậy tôi còn nợ cô một tiếng cảm ơn đấy." Bạch Tuyết đứng lên đưa tay ra trước mặt Phùng Lan nói: "Hôm đó thực sự rất cảm ơn

cô. So với cái người trọng sắc khinh bạn dù chết cũng không muốn ra mặt này thì tiểu thư Phùng quả thực là nữ trung hào kiệt, một thiên sứ áo trắng chân chính."

Xí! Tư Hoài Dương lườm một cái xem thường.

Phùng Lan liếc mắt nhìn Tư Hoài Dương, lại đưa tay ra đáp lễ với Bạch Tuyết sau đó che miệng cười trộm.

Thực sự là một cô gái dịu dàng, Tư Hoài Dương đều chỉ lựa chọn những loại phụ nữ có tính cách như vậy thôi.

Vợ chồng nhà họ Bạch đã sớm quen với việc Bạch Tuyết và Tư Hoài Dương đấu khẩu nên bọn họ cũng không quan tâm lắm về việc chiến tranh lạnh giữa hai đứa chúng nó.

Lúc ăn cơm, Phùng Lan rất quan tâm săn sóc cho Tư Hoài Dương khiến ba mẹ Bạch cũng không tiện gắp rau cho Tư Hoài Dương. Trong phòng toả ra một không khí tình ý nồng đậm.

Bạch Tuyết cảm thấy kỳ lạ rằng tại sao Tư Hoài Dương và Hoa Nhị Nhị mới chia tay chưa đến một tháng mà tên này lại nhanh chóng cặp ngay với một nữ hộ lý này?

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 102+1: Dù Gì Cũng Cảm Thấy Quá Kỳ Lạ

Cơm nước xong, Phùng Lan muốn giúp mẹ Bạch rửa chén nên Bạch Tuyết cũng không tranh giành. Ngược lại, khi cô nhìn thấy Tư Hoài Dương chạy ra ngoài sân hút thuốc thì Bạch Tuyết cũng lặng lẽ đi theo.

"Còn tức giận à?" Bạch Tuyết lấy cùi chỏ thúc vào cánh tay đang cầm điều thuốc của Tư Hoài Dương.

Tư Hoài Dương nhẹ nhàng tránh ra, lạnh nhạt nói: "Tớ nề mặt ba mẹ Bạch mới đến, chứ cũng không muốn nói chuyện với cậu."

Bạch Tuyết tức giận đến cắn răng nhưng rõ ràng cô đã đụng chạm đến lòng tự ái của Tư Hoài Dương. Đó là lỗi của cô, cô đã không nói cho cậu ta biết việc Hoa Nhị Nhị một chân đạp hai thuyền nên giờ cô bị cậu ta lạnh nhạt cũng là đáng tội.

"Ừ, vậy chúng ta vĩnh viễn tuyệt giao thôi à?" Bạch Tuyết bước tới gần lan can, dùng hai tay chống đỡ và ngược lên nói: "Tớ vốn cho rằng tình bạn hai mươi mấy năm vẫn hơn so với tình yêu. Thế mà kết quả là đây... Ai."

Tư Hoài Dương liếc mắt nhìn Bạch Tuyết, khóe mắt quét đến mắt cá chân trái đang dán thuốc mỡ của cô.

"Chồng cậu chăm sóc cậu thế nào vậy? Sao anh ta lại để cậu bị thương vậy?" Tư Hoài Dương không nhin được mở miệng.

Cậu rất tức giận với Bạch Tuyết. Ngày đó cậu la hét lớn tiếng với cô ở phòng bệnh nhưng không quá một tuần, cậu liền hối hận. Nhưng lòng tự ái của đàn ông không cho phép cậu cầu hoà trước. Có mấy lần đến chơi ở nhà họ Bạch mà không gặp được Bạch Tuyết, trong lòng cậu cũng cảm thấy có chút mất mát.

Hai ngày trước, khi nhận được điện thoại của mẹ Bạch nói muốn mời cậu về nhà dùng cơm, bà còn nói Bạch Tuyết cũng sẽ trở về. Cậu không hề nghĩ ngợi liền chấp nhận ngay, hơn nữa lại còn dẫn theo Phùng Lan về.

Giờ chân bị thương lên nhìn một chút, Bạch Tuyết nghĩ đến việc mình chịu đựng cực khổ khi tham dự buổi tiệc trong giới xã hội thượng lưu kia thì cũng có chút suy sụp.

"Chỉ là vết thương ngoài da thôi, vì mang giày cao gót nên không cần thận bị té." Cô thản nhiên nói.

"..." Tư Hoài Dương lại tiếp tục hút thuốc, trong lúc nhất thời không khí trên bàn công bỗng yên lặng và dĩ nhiên có chút lúng túng. Bọn họ từ nhỏ đã quen đùa giỡn rồi mà đây là lần đầu tiên lại có cảm giác chán ngắt như thế này.

Bạch Tuyết xoay người tựa trên lan can, quay đầu nhìn Tư Hoài Dương với ánh mắt hơi phiền muộn nói: "Nếu cậu đã có bạn gái mới thì có phải chứng minh Hoa Nhị Nhị đã là quá khứ?"

"..." Tư Hoài Dương vẫn không nói lời nào, cũng không thèm nhìn cô.

"Nhiếp Phong nói đàn ông có thể chịu đựng tất cả gian nan và sỉ nhục nhưng điều duy nhất không thể chấp nhận được chính là chuyện người phụ nữ của mình cho mình đội nón xanh. Bây giờ, tớ tin rồi. Haizz." Bạch Tuyết thở dài đứng thẳng người chuẩn bị rời khỏi sân thượng.

"Nón xanh chó má!" Tư Hoài Dương đột nhiên gầm nhẹ, lại duỗi tay ra ghìm cổ Bạch Tuyết kéo lại vào trong lồng ngực mình thét lên: "Cậu, nha đầu chết tiệt kia, cậu nói ai bị đội nón xanh hả?"

Ôi, giẫm lên chỗ đau của người nào đó rồi. Bạch Tuyết không những không sợ mà trái lại còn cười khanh khách. Hành động này của Tư Hoài Dương cũng chứng minh thực ra cậu ta không giận cô mà chỉ là đang cáu kỉnh thôi.

"Được rồi, được rồi! Tớ sai rồi!" Bạch Tuyết lại vừa cười vừa nói: "Là cô ta không biết quý trọng cậu, bây giờ chắc đang hối hận muốn chết rồi đây. Nếu không phải vậy thì làm sao lại đến bệnh viện đánh tớ chứ? Khụ khụ, Tư đại nhân, tha cho tiểu nhân đi." Chân cô không tiện nên không thể dùng hết sức toàn lực phản kích.

Nghe được Bạch Tuyết xin tha, cuối cùng đám mây đen trong lòng Tư Hoài Dương cũng hoàn toàn tiêu tan.

"Đáng đời! Ai bảo gạt tớ? Nếu không hủy dung của cậu thì thực sự tớ không thể hết giận được." Tư Hoài Dương dùng tay và dùng sức vò loạn tóc Bạch Tuyết.

"Nếu hủy dung thì cậu phải phụ trách nuôi tớ cả đời." Bạch Tuyết rít gào bắt lấy tay Tư Hoài Dương.

"Đến lượt tớ sao? Không phải tổng giám đốc Nhiếp đại nhân đã sớm đính hôn với cậu rồi sao?" Tư Hoài Dương chua xót nói: "Lúc mẹ Nhiếp Phong lấy bức ảnh "gian tình" của chúng ta ra hù dọa thì lúc đó tớ nên phá huỷ thanh danh của cậu đi là tốt nhất."

Bạch Tuyết lại vừa bực mình vừa buồn cười, Tư Hoài Dương khôi phục lại trạng thái ban đầu cũng thật xấu xa. Hai giây trước còn lúng túng mà lúc sau lại ồn ào như sóng lớn vỗ bờ.

Từ phòng bếp đi ra, Phùng Lan nhìn thấy một màn trên ban công nên cũng sững sờ.

Mẹ Bạch lau khô tay mình, vừa đi ra liếc nhìn về phía Tư Hoài Dương đang đùa giỡn cùng Bạch Tuyết, lại nhìn thấy Phùng Lan vẫn còn ngơ ngác nhìn. Bà liền vội vàng tiến lên kéo tay Phùng Lan giải thích: "Hai đứa nó từ lúc sáu tuổi đã chơi với nhau rất thân, bọn chúng xem nhau như chị em, đùa giỡn suốt ngày. Tiểu thư Phùng cũng đừng để trong lòng, hơn nữa Tiểu Tuyết nhà bác đã kết hôn."

Phùng Lan thu tầm mắt lại, nhìn mẹ Bạch nói: "Ồ... Lúc ở bệnh viện, cháu cũng biết Hoài Dương và tiểu thư Bạch là bạn tốt, cũng đã gặp chồng sắp cưới của tiểu thư Bạch rồi." Ánh mắt cô có mấy phần cô đơn.

"Đừng gọi là tiểu thư Bạch gì cả, gọi là Bạch Tuyết được rồi." Mẹ Bạch nhìn Phùng Lan, đáy lòng thầm mắng hai đứa kia đang đùa giỡn không ý tứ trên ban công và nói: "Bạch Tuyết! Đi cắt hoa quả mời khách thôi."

Giọng mẹ Bạch lớn tiếng khiến Tư Hoài Dương và Bạch Tuyết ngừng đùa giỡn. Bạch Tuyết sửa lại mái tóc tán loạn xong, mới nhìn thấy Phùng Lan và mẹ mình đang ngồi trong phòng khách. Hai người cũng đang nhìn về phía sân thượng này.

Nguy rồi! Sao mình lại bất cẩn như thế? Mình nên giữ khoảng cách với Tư Hoài Dương mới đúng. Bạch Tuyết nhanh chóng đẩy Tư Hoài Dương ra, nhanh chóng rời khỏi sân thượng.

"Xin lỗi, tôi và Hoài Dương chơi đùa từ nhỏ đến lớn, nên..." Bạch Tuyết giải thích với Phùng Lan.

"Vừa nãy mẹ Bạch đã nói rồi." Phùng Lan dịu dàng nở nụ cười "Em sẽ không để ý. Tiểu thư Bạch... Bạch Tuyết, một người chồng tốt như vậy, ưu tú như vậy, dĩ nhiên chị sẽ không động lòng với bất kỳ người đàn ông nào

khác nữa. Hơn nữa chị và Hoài Dương chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, nếu có gì thì đã sớm có rồi chứ không đợi đến lúc em trở thành bạn gái của anh ấy mới có được. Em nói có đúng không?"

Thật là một cô gái biết điều. Suýt chút nữa Bạch Tuyết đã cảm động đến chảy nước mắt rồi.

Nắm hai tay Phùng Lan, Bạch Tuyết kích động nói: "Phùng Lan, xin em nhất định gả cho Tư Hoài Dương. Tuy rằng cậu ta không ưu tú bằng chồng chị nhưng cậu ta cũng được cho là..."

"Chồng cậu ưu tú sao? Mau cắt đi cắt hoa quả đi." Tư Hoài Dương cũng từ sân thượng đi tới, cốc đầu Bạch Tuyết một cái. Sau đó ôm chầm Phùng Lan hếch lỗ mũi nói.

Xí! Bạch Tuyết nhe răng gầm gừ với Tư Hoài Dương, cầm giận bước vào nhà bếp cắt hoa quả.

Phùng Lan cười ra tiếng "Tình cảm hai người thật tốt."

Tư Hoài Dương sững sờ, ánh mắt từ cuồng ngạo chuyển thành bình thản, buông tay đang ôm vai Phùng Lan và rút vào túi quần nói: "Đúng đấy, anh nhỏ hơn Tiểu Bạch một tuổi. Lúc hai tuổi đã chơi thân với cô ấy trong nhà trẻ rồi. Anh cứ chạy theo phía sau cô ấy như thế. Vậy mà thoáng chốc đã mười mấy năm trôi qua, bọn anh không khác gì chị em sinh đôi trong một gia đình cả."

Phùng Lan nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Tư Hoài Dương, suy nghĩ một chút hỏi: "Anh yêu Bạch Tuyết sao?"

Tư Hoài Dương nhú mày nhìn Phùng Lan nói: "Anh với cô ấy chỉ là..."

"Thanh mai trúc mã, em biết." Phùng Lan nhẹ nhàng kéo cánh tay Tư Hoài Dương nói: "Em không sẽ để ý."

**

Cơm nước xong, Tư Hoài Dương chơi cờ với ba Bạch, còn Bạch Tuyết, Phùng Lan và mẹ Bạch bàn chuyện trước khi kết hôn của Bạch Tuyết trong phòng cô.

"Làm thế nào tiểu thư Phùng lại quen được với Hoài,Dương?" Mẹ Bạch đưa đĩa hoa quả tò mò hỏi Phùng Lan.

"Mẹ Bạch gọi con là Phùng Lan hoặc Lan Lan là được rồi." Phùng Lan nhận đĩa hoa quả lễ phép mỉm cười.

Bạch Tuyết cảm thấy Phùng Lan là một loại con gái ôn nhu điển hình, là kiểu vợ hiền đảm đang mà đại đa số đàn ông đều muốn theo đuổi.

"Lúc Bạch Tuyết nằm viện, Hoài Dương đến bệnh viện thăm chị ấy. Khi đó con cảm thấy người đàn ông này rất hấp dẫn. Sau khi Bạch Tuyết xuất viện, Hoài Dương lại không biết. Anh ấy còn đến bệnh viện thăm, vừa vặn lúc con trực ban... Vậy là quen nhau." Phùng Lan then thủng nói.

Lạ thật! Tuy rằng Bạch Tuyết đang toét miệng cười nhưng khi nghe Phùng Lan ung dung kể về buổi gặp gỡ giữa cô ấy và Tư Hoài Dương thì cô thấy có gì đó không đúng.

Phùng Lan hẳn phải biết chuyện của Hoa Nhị Nhị, dù sao lúc đó Hoa Nhị Nhị đến bệnh viện ồn ào thì Phùng Lan cũng có mặt ở đó. Vậy Phùng Lan không để ý quá khứ của Tư Hoài Dương sao?

Nghĩ đến chuyện mình và Nhiếp Phong ản hôn, chẳng lẽ Tư Hoài Dương cũng muốn giấu diếm?

"Bạch Tuyết? Bạch Tuyết?" Mẹ Bạch mấy lần đẩy vai con gái đang ngồi chờ ra nói: "Tự nhiên chờ ra làm gì? Có điện thoại kìa."

"Ồ!" Bạch Tuyết vội vã tìm điện thoại di động trên đầu giường, sau đó bắt máy: "Alo?"

"Anh xong việc rồi, đang đến nhà ba mẹ em đây." Giọng Nhiếp Phong truyền đến.

Nhiếp Phong muốn đến đây sao? Bạch Tuyết ngồi thẳng người nói: "Hay lắm. Anh ăn cơm chưa? Mọi người ăn xong rồi."

Cô và Tư Hoài Dương đã làm hoà rồi, vậy lúc này Nhiếp Phong đến cũng không sao.

"... Vẫn chưa ăn." Nhiếp Phong do dự một chút đáp.

Bạch Tuyết từ trên giường đứng lên nói: "Vậy bây giờ em lập tức nấu hai món ăn cho anh. Lúc anh đến cũng vừa vặn em nấu xong, anh có thể ăn liền."

"Được." Nhiếp Phong cong khóe miệng nói.

Cúp điện thoại, Bạch Tuyết đứng lên muốn ra khỏi phòng.

"Điện thoại của ai vậy?" Mẹ Bạch thấy dáng vẻ con gái hoang mang hoảng loạn nên nghi ngờ hỏi.

"Nhiếp Phong đẩy mẹ. Anh ấy xong việc sẽ tới." Bạch Tuyết kéo cửa ra quay đầu lại nói: "Nhưng anh ấy chưa ăn cơm trưa, con đi nấu hai món ăn cho anh ấy."

Mẹ Bạch vừa nghe con kể đến thì cũng vội vã đứng lên nói: "Đúng, đúng! Không thể để cho Nhiếp Phong ăn đồ thừa. Mẹ còn có một con cá chép, để mẹ làm cá cho nó ăn." Nói xong, bà cũng đi ra ngoài giúp con gái.

Trong nhất thời, hai mẹ con cũng quên mất Phùng Lan, bỏ quên cô trong phòng ngủ lại đi ra ngoài bận bịu nấu ăn.

Phùng Lan ngồi trước bàn đọc sách trong phòng Bạch Tuyết, sau đó nhìn lại lần nữa và ra ngoài đóng cửa lại. Nụ cười vốn dịu dàng dần dần thu lại mà thay vào đó là ánh mắt lạnh lẽo đến kinh người. Cô đưa tay kéo ngăn bàn ra, nhìn thấy bên trong có cuốn sổ, lại có bút. Cô lại kéo một ngăn khác, có một quyển album dày được đặt gần đó.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÒNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 102+2: Dù Gì Cũng Cảm Thấy Quá Kỳ Lạ (Tiếp Theo)

Lấy quyển album kia, Phùng Lan nhẹ nhàng mở ra. Trong album ảnh, có những bức ảnh Bạch Tuyết chỉ chụp một mình khi còn bé hoặc cùng cha mẹ chụp ảnh chung. Khoảng sáu, bảy tuổi, khoảng chừng năm tám thì có ba tấm xuất hiện một cậu bé trai, không cần hỏi cũng biết là Tư Hoài Dương.

Đến lúc sau, rất nhiều bức ảnh đều là Bạch Tuyết chụp cùng Tư Hoài Dương. Hai người thân mật kề vai sát cánh, các loại tư thế chụp ảnh chung cũng khiến người khác có cảm giác là một đôi kim đồng ngọc nữ, xinh đẹp tuyệt vời.

Mãi đến tận sau khi trưởng thành, cũng có tấm Bạch Tuyết chụp chung với Tư Hoài Dương ở Bắc Kinh. Suy nghĩ một chút, Phùng Lan rút ra vài tấm Bạch Tuyết và Tư Hoài Dương chụp ảnh thân mật, có tấm Bạch Tuyết đang bĩu môi làm trạng thái giả hôn môi làm như đôi tình nhân đang cùng uống rượu, có tấm còn ôm nhau cùng cười to...

Nhét mấy tấm hình vào túi, Phùng Lan lại thu dọn những ảnh chụp. Sau đó cô làm như không có chuyện gì xảy ra, trả album ảnh lại trong ngăn kéo, đi ra khỏi phòng.

Không bao lâu, tiếng chuông cửa vang lên, Tư Hoài Dương đi ra mở cửa.

"Anh tới rồi." Tư Hoài Dương mở rộng cửa Die nd da n****Sóc***Là****Ta****l e q u u ydo n,chào đón người đàn ông có dáng

về và khí khái bất phàm bước vào.

Phùng Lan hơi nghiêng đầu nhìn ra phía cửa, người đàn ông có phong cách châu Âu - Nhiếp Phong - đang thu hút tầm mắt của cô. Trong phút chốc, cô sững sờ đứng đó nhìn Nhiếp Phong không chớp mắt.

Nhiếp Phong thấy Tư Hoài Dương có mặt ở đây cũng cảm thấy kỳ lạ. Anh cũng biết cậu ta cũng thường xuyên đến đây chơi giống như con trai nhà họ Bạch.

Bước vào phòng khách nhìn thấy ba Bạch, Nhiếp Phong chào hỏi nhưng sau đó vừa khi thấy Phùng Lan, anh cũng sững sờ đôi chút. Phùng Lan đứng lên, bước đến bên cạnh Tư Hoài Dương, e thẹn cúi đầu.

Nhiếp Phong nhìn về phía Tư Hoài Dương, nhú mày như muốn hỏi dò.

"Đây là bạn gái của tôi - Phùng Lan." Tư Hoài Dương giới thiệu: "Phùng Lan, người đàn ông anh tuần này chính là chồng sắp cưới của cô Tiểu Bạch dở hơi kia..."

"Tôi và Bạch Tuyết đã đăng ký kết hôn rồi." Nhiếp Phong nhàn nhạt cải chính nói: "Chúng tôi đã là vợ chồng."

Tư Hoài Dương há hốc mồm nhìn Nhiếp Phong.

"Nhưng vẫn chưa làm hôn lễ, đến lúc đó mời cậu đến chúc phúc cho chúng tôi." Nhiếp Phong thản nhiên nói, sau đó gật đầu chào Phùng Lan: "Chào tiểu thư Phùng, tôi là chồng của Bạch Tuyết. Tôi tên là Nhiếp Phong."

"Xin chào, tiên sinh Nhiếp." Phùng Lan nhỏ giọng nói.

Cũng không thèm chú ý nhiều đến Phùng Lan, Nhiếp Phong xoay người mỉm cười với ba Bạch nói: "Mẹ và Tuyết nhi đâu rồi ba?"

"Đang ở trong nhà bếp, chuẩn bị làm vài món cho con." Ba Bạch có vẻ rất vui: "Đi đi, đi vào trong ngồi trước, sau đó sẽ lập tức ăn cơm."

Nhiếp Phong cũng thuận theo ba Bạch bước vào phòng khách.

"Tiểu Bạch nói nhất định muốn tổ chức một hôn lễ suốt đời khó quên. Kết quả lại lạng lẽ gả cho anh ta." Tư Hoài Dương xoa eo mình khó mà tin nổi, lại cười mỉa mai nói: "Thực sự là buồn cười."

Phùng Lan ngẩng đầu lên nhìn Tư Hoài Dương, cũng không nói gì, chỉ cười cười đi vào phòng khách.

**

Tuy rằng chuẩn bị hai món ăn nhưng Nhiếp Phong cũng chỉ ăn vài miếng thôi. Anh nói Bạch Tuyết gói lại những thức ăn còn thừa để tránh lãng phí. Hành động này khiến vợ chồng nhà họ Bạch càng thêm vui vẻ với người con rể này. Tuy anh giàu có nhưng không kiêu căng.

Mà đôi tình nhân Tư Hoài Dương và Phùng Lan ngồi Die nd da n*****Sóc***Là*****Ta*****l e q u u y d o n, một lúc sau liền xin phép rút lui. Bạch Tuyết và Nhiếp Phong cũng đi ra ngoài sau khi Tư Hoài Dương và Phùng Lan rời đi bởi vì cô không muốn lại đấu võ mồm với cậu ấy.

Nhìn xe của Tư Hoài Dương mất hút, Nhiếp Phong cúi đầu nhìn nụ cười trên mặt Bạch Tuyết nói: "Hoà nhau rồi hả?"

Bạch Tuyết thu lại nụ cười, vuốt cằm nhíu mày nói: "Nhiếp Phong, sao em lại có cảm giác đặc biệt kỳ lạ thế nào đó?"

"Cái gì kỳ lạ?" Nhiếp Phong ôm bả vai Bạch Tuyết hỏi.

"Chuyện Hoài Dương lại yêu người khác là việc tốt nhưng không biết vì sao em luôn có cảm giác bất an? Cũng chỉ mới chia tay Hoa Nhị Nhị khoảng một tháng thôi mà cậu ta lại nhanh chóng yêu người khác sớm vậy sao?" Bạch Tuyết ngẩng đầu lên nhìn Nhiếp Phong hỏi: "So với anh, khả năng tự lành vết thương của cậu ấy tốt hơn nhiều."

Ngón tay Nhiếp Phong nắm thật chặt, nhàn nhạt nói: "Đàn ông không nhất định yêu mới quen bạn gái, mà người bạn gái cậu ấy dẫn đến ra mắt cũng không nhất định sẽ là vợ cậu ấy trong tương lai."

Bạch Tuyết trợn mắt nhìn Nhiếp Phong, cảm thấy lần này lời nói của anh thật sắc sảo.

"Nhìn chân em kìa, coi chừng bị thương chân còn lại, mắc công anh phải công em đi làm." Nhiếp Phong trêu ghẹo nhắc nhở Bạch Tuyết.

Dùng sức đập vào tay Nhiếp Phong một cái, Bạch Tuyết buồn cười lườm anh. Vậy có phải xem cô như chó ngáp phải ruồi hay không? Tuy rằng không phải vì yêu Nhiếp Phong mới ở cùng anh, cũng không được công khai lấy danh phận vợ của tổng giám đốc tập đoàn PLO xuất hiện trước đám đông nhưng hiện tại cô thật sự là vợ của anh.

"Gần đây em rất hay cười, có phải là có chuyện gì vui không?" Bạch Tuyết cùng Nhiếp Phong chậm rãi bước lên cầu thang, cũng không vội về nhà.

Nhiếp Phong suy nghĩ một chút đáp: "À, ngày mai chúng ta đi về biệt thự của mẹ ăn cơm tối, cũng thuận tiện dẫn Học Văn về nhà."

Nhất thời Bạch Tuyết cảm thấy như mình đã trúng một chương thật mạnh khiến chân cô vô lực không đứng lên nổi.

Hết chương 102.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÒNG NGỰA TỐI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 103: Thương Mại Hoá - Người Đàn Ông Đây Không Biết Yêu

"Xin lỗi." Nhiếp Học Văn cúi thấp đầu đứng trước mặt Bạch Tuyết nói xin lỗi: "Con không nên nói dối."

Nhiếp Phong dẫn Bạch Tuyết về biệt thự của mẹ mình Khúc Như Hoa. Lúc Khúc Như Hoa mừng rỡ dọn nhà bếp chuẩn bị cơm tối thì Nhiếp Phong dẫn Nhiếp Học Văn đến chỗ Bạch Tuyết để nói lời xin lỗi.

Nhiếp Học Văn cũng sớm muốn nói xin lỗi "mẹ kế" của mình nhưng khổ nỗi lần trước, sau khi ba dẫn Bạch Tuyết rời đi thì cũng không trở về khiến lòng cậu cũng cảm thấy sợ hãi. Cậu sợ ba Nhiếp Phong sẽ không để ý tới mình nữa, không cần mình nữa, vì thế còn trốn trong chăn lén lút khóc rất lâu.

Cậu bé đã nói dối nhưng chỉ cần sửa lại là tốt rồi. Chỉ có điều Bạch Tuyết vẫn rất tò mò rằng tại sao ngày đó Nhiếp Học Văn lại muốn xin cô năm vạn.

Số tiền không phải quá lớn mà tiền tiêu vặt của Nhiếp Học Văn cũng không ít. Vì sao cậu còn muốn "xin tiền" đây?

"Nhiếp Phong, con đến rồi à?" Khúc Như Hoa ở trong phòng ăn nói vọng ra.

Nhiếp Phong gật đầu với Bạch Tuyết, lại sờ đầu Nhiếp Học Văn rồi mới chịu đi.

Bạch Tuyết hắng giọng, chỉ vào chiếc ghế sofa đối diện với Nhiếp Học Văn nói: "Học Văn, con ngồi xuống đi."

Nhiếp Học Văn nắm góc áo mình, chu miệng nhỏ ngồi trên ghế salông, không dám ngẩng đầu lên.

"Học Văn, con nói thật với dì, tại sao muốn lén lút tích góp tiền?" Bạch Tuyết quyết định nói thẳng. Nếu nói vòng vo với một đứa trẻ sẽ khiến nó không hiểu.

Nhiếp Học Văn sợ đến nỗi ngẩng đầu lên trợn mắt nhìn Bạch Tuyết, nói: "Con không có... không có tích góp tiền."

Khuôn mặt Bạch Tuyết trầm xuống: "Die nd da n****Sóc****Là****Ta****l e q uu ydo n,Vậy tiền tiêu vặt một tháng của con là bao nhiêu? Hay để dì đến trường học hỏi giáo viên của con xem gần đây con có chuyện gì xảy ra trong lớp không?" Nếu như cậu tìm cách xin tiền ở nhà thì cũng có nghĩa là cậu sẽ tìm mọi cách kiếm tiền ở trường.

"Đừng!" Nhiếp Học Văn sợ đến mức trực tiếp liên tục xua tay, đứng lên nhào tới quỳ dưới đầu gối Bạch Tuyết năn nỉ nói: "Dì à, dì đừng đến trường học hỏi thầy cô giáo và cũng đừng nói với ba và bà nội." Nói xong, hai mắt của cậu đỏ ngầu, còn chảy một dòng nước mắt xuống.

Bạch Tuyết nhìn kỹ khuôn mặt đang rơi lệ của Nhiếp Học Văn, xác định cậu thật sự đang sợ đến nỗi khóc ra nước mắt mà không phải đang đùa giỡn với cô.

Vừa thấy cậu khóc, Bạch Tuyết lại mềm lòng, nâng Nhiếp Học Văn dậy ngồi bên cạnh mình.

"Học Văn, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Không thể nói với dì và ba sao? Con còn nhỏ tuy rằng rất thông minh nhưng vẫn có một số việc vẫn không thể giải quyết hết được rất dễ bị lừa..." Bạch Tuyết khuyên nhủ nói.

"Mẹ sẽ không gạt con." Nhiếp Học Văn nhỏ giọng nói.

Lòng Bạch Tuyết căng thẳng, nghe được Nhiếp Học Văn nhắc tới "mẹ" mà người đầu tiên cô nghĩ đến chính là "Tân Nhu".

Nhưng... Nhiếp Học Văn cũng không biết mẹ đẻ Tân Nhu là ai mà người mẹ trong miệng cậu đang nói tới chính là Đái Kiều Nhu.

Đái Kiều Nhu không phải đã trở về nước Pháp rồi sao? Cách cả đại dương còn diễn trò gì ở đây nữa thế?

Kìm nén buồn bực trong lòng, Bạch Tuyết động viên sờ đầu Nhiếp Học Văn nhẹ giọng nói: "Mẹ nói gì với con vậy? Dì bảo đảm sẽ không nói lại với ba và bà nội đâu."

Nhiếp Học Văn cũng ngẩng đầu lên không tin nhìn Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết vênh môi lên nói: "Không tin dì sao?"

"Dì thật sự sẽ không nói cho ba và bà nội biết?" Nhiếp Học Văn duỗi ngón tay út ra làm hình ngoéo tay nói: "Thề nha."

Tiểu quỷ này đang muốn có người chia sẻ bí mật với cậu đây mà. Bạch Tuyết mỉm cười và ngoéo tay với Nhiếp Học Văn.

Lúc này Nhiếp Học Văn mới tin tưởng Bạch Tuyết, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra nụ cười thật to. Một mình cất giấu bí mật trong người cảm thấy thật khó chịu.

"Mẹ nói chỉ cần con trở thành một đứa trẻ ngoan thì mẹ sẽ trở về gặp con." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhiếp Học Văn ánh lên tia sáng hạnh phúc nói tiếp: "Hơn nữa con đang tích góp tiền để đi nước Pháp thăm mẹ. Mẹ đã cho con địa chỉ ở nước Pháp rồi."

Bạch Tuyết nhú mào nhìn khuôn mặt đang sáng bừng của Nhiếp Học Văn, đột nhiên cô cảm thấy cực kỳ đau lòng. Một đứa trẻ nhỏ như thế đang cần sự quan tâm dẫn dắt của ba mẹ mà do chuyện quá khứ của nhà họ Nhiếp quá rắc rối, quá phức tạp nên nó vô tình bị cuốn vào vòng xoáy này. Cô sợ khi nó biết chuyện sẽ cảm thấy rất đau lòng, sẽ vĩnh viễn trở thành nỗi đau mất mát trong suốt cuộc đời nó.

Thế mà ghê tởm làm sao khi Đái Kiều Nhu lại còn lợi dụng sự nhớ nhung mẹ của Nhiếp Học Văn mà muốn lừa dối và điều khiển đứa trẻ tội nghiệp như vậy.

"Nhưng đi nước Pháp phải cần rất nhiều tiền." Bạch Tuyết thản nhiên nói: "Hơn nữa công ty hàng không sẽ không bán vé máy bay cho một đứa trẻ nhỏ như con."

Nhiếp Học Văn sững sờ, nói: "Có thật không? Mẹ không nói với con... Có thể mẹ sẽ mua vé máy bay cho con đấy, trong điện thoại mẹ đã nói với con như thế, con có thể..."

"Mẹ con nói khi nào?" Bạch Tuyết sững sờ lên nói: "Hiện tại công ty hàng không quản lý rất nghiêm ngặt, trước đây những đứa trẻ có thể tự mình đi máy bay một mình được nhưng bây giờ thì không còn được như vậy nữa." Cô không thể làm gì khác hơn là dùng lời nói dối có thiện ý để ngăn cản ý nghĩ ngông cuồng của cậu bé này.

"Một tuần hai ngày, mẹ vẫn gọi điện thoại cho con đấy. Mẹ cũng không nói rằng con không thể đi máy bay một mình." Nhiếp Học Văn ngoác miệng ra mất hứng nói: "Mẹ sẽ không gạt con."

Một tuần hai ngày sao? Bạch Tuyết có chút giật mình.

"Làm thế nào con có thể điện thoại cho mẹ được?" Nếu trong nhà điện thoại có kết nối cuộc gọi quốc tế đường dài về nước Pháp thì Khúc Như Hoa không thể nào không phát hiện ra?

"Trước khi mẹ về nước Pháp thì mẹ đã sai người đến trường con để trao cho con một chiếc điện thoại di động." Nhiếp Học Văn đá chân nhỏ giọng nói: "Thỉnh thoảng mẹ sẽ điện tới."

Đái Kiều Nhu, cô thực sự táng tận lương tâm, một đứa trẻ cũng không tha. Bạch Tuyết tức giận đến nỗi nắm tay chặt thành nắm đấm.

**

Vì phải xử lý một chút chuyện kinh doanh nên Khúc Như Hoa phải xuất ngoại. Vì lẽ đó bà đã bỏ qua buổi tiệc nhà họ Vương mở ra vì Vương Lâm Dĩnh. Ngày hôm qua mới vừa từ nước ngoài trở về, bà cũng không biết việc hai người họ gây phong ba bão táp trong buổi tiệc ở nhà họ Vương.

"Lần này đi Italy thực sự là không có gì." Khúc Như Hoa vừa cắt thịt bò bít tết vừa thất vọng nói: "Vốn định tiến cử mấy sản phẩm quốc tế hàng hiệu vào tập đoàn chúng ta nhưng nhìn thấy tấm bảng quảng cáo thật là cũ kỹ thì mẹ liền nhận ra đó cũng chỉ là những nhà thiết kế mới nổi mà thôi... Nhiếp Phong, con có đang nghe mẹ nói không?"

Đang than phiền về chuyến đi đến Italy chán ngắt thì bà nhận ra sự chú ý của anh không tập trung vào người mẹ này mà ngược lại anh đang chú ý đến hành động của Bạch Tuyết đang ngồi bên cạnh.

Khúc Như Hoa buồn bã đặt dao nĩa xuống nhìn con trai và con dâu, nói: "Các con đang nói chuyện gì?"

Nhiếp Phong ngẩng đầu lên nhìn thẳng mẹ mình, khẽ nhíu mày, nói: "Mẹ, con nghĩ tối nay sẽ dẫn Học Văn về nhà con ở."

Vừa nghe Nhiếp Phong nói muốn đem cháu trai mình đi thì sắc mặt Khúc Như Hoa nhất thời nhăn nhó đến khó chịu.

"Được, nếu con có thể bảo đảm Học Văn sẽ không bị người vợ thứ hai của con ức hiếp, nó có thể lo lắng chu toàn cho Học Văn cũng như tạo điều kiện thuận lợi cho Học Văn học tập đầy đủ thì mẹ sẽ không phản đối." Khúc Như Hoa cao giọng nói: "Mẹ cũng sẽ thường xuyên đến thăm cháu mình. Nếu như phát hiện Học Văn không vui hoặc chịu nhiều oan ức thì con cũng đừng trách mẹ không nể tình."

Những câu có ý móc méo cô như vậy, Bạch Tuyết cũng hiểu bà đang ám chỉ đến ai rồi. Cô có cảm giác khi bước vào thế giới của những người ở xã hội thượng lưu thì mình nên có da mặt càng ngày càng dày, ngàn kim đâm không lủng. Có như vậy cô mới từng bước vượt qua được những, khắt khe về thái độ của họ với cô.

"Mẹ, mẹ cứ yên tâm, chúng con nhất định sẽ chăm sóc cho Học Văn thật tốt." Bạch Tuyết đặt nĩa xuống, cố gắng nói dịu dàng cho bà an tâm.

"Hừ! Đừng gọi tôi là mẹ, tôi không chịu nổi cái từ này." Khúc Như Hoa kéo chiếc khăn ăn được may bằng vải bố ném trên bàn nói: "Mẹ không ăn nữa. Các con ăn xong, muốn đi đâu thì đi." Nói xong, bà xoay người rời khỏi phòng ăn.

Bạch Tuyết bất đắc dĩ nhìn Nhiếp Phong nhún vai, nói: "Em đã cố gắng hết sức."

Nhiếp Phong cũng thuận theo lắc đầu cười một tiếng, cúi đầu tiếp tục ăn bữa tối.

Nhiếp Học Văn ngồi đối diện Nhiếp Phong, vẫn cẩn thận và e dè nhìn ba mình và Bạch Tuyết. Ban đầu, cậu thấy Nhiếp Phong và Bạch Tuyết châu đầu ghé tai nói gì đó thì trong lòng rất hồi hộp nhưng sau khi bà nội rời đi, ba cũng không trách cứ gì cậu thì lúc này trong lòng cậu mới yên tâm trở lại.

Sau khi ăn cơm và uống trà xong, Nhiếp Phong nói Nhiếp Học Văn lên lầu thu dọn đồ đạc để chuẩn bị đi với anh. Nhiếp Học Văn cũng vui vẻ lên lầu cùng bảo mẫu thu thập túi xách và những đồ vật đơn giản.

Dưới lầu chỉ còn lại Bạch Tuyết và Nhiếp Phong, lúc này Bạch Tuyết mới nói ra cuộc trò chuyện giữa mình và Nhiếp Học Văn cho Nhiếp Phong biết.

"Đái Kiều Nhu hành động như thế khẳng định có việc gì đó mờ ám. Em thấy anh nên tìm người bảo vệ Nhiếp Học Văn cẩn thận." Bạch Tuyết lo lắng nói.

Bạch Tuyết cũng quan tâm và lo lắng cho Nhiếp Học Văn. Điều này khiến đáy lòng Nhiếp Phong cảm thấy vô cùng ấm áp.

Tuy rằng lúc đầu bọn họ kết hôn không phải vì Nhiếp Học Văn nhưng Nhiếp Phong cũng không thật sự hy vọng Bạch Tuyết sẽ quan tâm, chăm sóc Nhiếp Học Văn như một người mẹ. Ngày hôm nay, cô lại chủ động nói với mình những lời này, cũng chứng minh cô vẫn rất thương yêu Nhiếp Học Văn.

Có thể anh không hiểu nhiều về Bạch Tuyết nhưng trải qua một thời gian dài chung sống thì anh cũng biết Bạch Tuyết không phải là loại phụ nữ giỏi che giấu. Chắc chắn cô sẽ không vì muốn làm anh hoặc Khúc Như Hoa vui lòng mà làm bộ yêu thích Nhiếp Học Văn, cũng sẽ không vì mục đích nào khác mà hư tình giả ý.

Cô rất chân thực, có thể nói đây chính là lý do khiến anh lựa chọn cô.

"Đái Kiều Nhu vẫn chưa từ bỏ ý định bởi vì nếu như cô ấy có được quyền giám hộ Nhiếp Học Văn trong tay thì đồng nghĩa với việc cô ấy có thể khống chế cả tập đoàn PLO này." Gương mặt tuần tú của Nhiếp Phong bỗng nở nụ cười trào phúng: "Cô ấy vẫn luôn oán hận vì người mà anh trai của anh yêu không phải cô ấy, thậm chí cảm thấy sự xuất hiện của Học Văn

chính là muốn vũ nhục cô ấy. Nhưng vì anh trai anh cũng đã chết rồi, lại còn để lại di sản và một số cổ phần trong công ty nên Đái Kiều Nhu mới chấp nhận làm một người mẹ tốt để lừa gạt Học Văn."

Người giàu có tranh quyền đoạt thế thật ghê gớm, Bạch Tuyết cũng không quen với những cảnh tượng xảy ra như thế này. Cô chỉ ngồi đó xem ti vi, lại không cảm thấy có hứng thú nên chỉ nghe loáng thoáng lời anh nói mà thôi.

Bạch Tuyết lắc đầu một cái, buồn phiền nói: "Nhưng điều quan trọng là Học Văn rất tin tưởng Đái Kiều Nhu, em sợ một ngày nào đó nó thật sự muốn lén lút tự mình đón máy bay đi nước Pháp. Lúc đó phải làm sao bây giờ?"

Đặt chén trà Tây Dương được chạm khắc tinh xảo xuống bàn, khoe môi Nhiếp Phong nổi lên nụ cười tà tứ nói: "Quả thật Đái Kiều Nhu vẫn chứng nào tật nấy, xem ra lần trước anh dạy dỗ cô ấy như thế vẫn là quá nhẹ. Em cũng không cần lo lắng, sau này cô ấy sẽ không còn thời gian để tiếp tục quấy rầy Học Văn nữa đâu."

Nhìn dáng vẻ Nhiếp Phong tràn đầy tự tin lại có tia tà ác thì trong lòng Bạch Tuyết cũng cảm thấy lạnh lẽo sống lưng. Nếu như ai đó cùng người đàn ông này đối nghịch thì rốt cuộc sẽ có kết cục gì? Bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu, chỉ cần anh nhẹ nhàng xoay đầu thì liền xuất hiện ra những ý nghĩ xấu xa sao?

"Cảm ơn em đã quan tâm đến Học Văn." Đột nhiên Nhiếp Phong đổi đề tài, nhìn Bạch Tuyết nói: "Anh đột nhiên nghĩ đến lúc em và anh kết hôn còn thiếu một thứ."

Bạch Tuyết có chút mờ mịt hỏi: "Thứ gì?" Thiếu thứ gì? Là tình yêu sao?

Vừa nghĩ tới điều này, khuôn mặt Bạch Tuyết bỗng ửng đỏ lên.

Nhiếp Phong chính là người đàn ông dịu dàng, sẵn sàng cho người khác. Vì vậy, có lúc Bạch Tuyết thật sự không biết Nhiếp Phong đối xử dịu dàng với mình chính là xuất phát từ lễ nghi xã giao mà thôi hay là đối với mình đã có một thứ tình cảm sâu sắc trong lòng rồi.

Bốp! Nhiếp Phong dùng một bàn tay vỗ vào cánh tay mình nhú mào nói: "Là hiệp ước? Khế ước? Hợp đồng? Thỏa thuận? Nên dùng từ nào thì thích hợp đây?"

Những thứ này là gì? Đôi mắt Bạch Tuyết liếc qua liếc lại, dù thế nào thì cô cũng có cảm giác dường như Nhiếp Phong đang dùng thuật ngữ thương mại để ám chỉ điều này.

Hết chương 103.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 104: Con Trai Anh Vẫn Là Tên Nghịch Ngợm

"Nếu hôn nhân không vững chắc thì một ngày kia chuyện ly hôn xảy ra là điều tất yếu." Nhiếp Phong trông như không muốn nói về chuyện ly hôn. "Nhưng vì để bảo đảm điều kiện đôi bên cùng có lợi nên anh nghĩ chúng ta cần phải thảo ra một bản cam kết và cũng cần mời luật sư làm chứng cho việc này." Anh nói lên ý kiến của mình.

Bạch Tuyết ngây ngốc nhìn Nhiếp Phong mấy giây, sau đó đặt cốc trà xuống và đứng lên.

"Em đừng cảm thấy đây là điều sỉ nhục." Nhiếp Phong nghiêm nghị nói: "Rất nhiều đôi vợ chồng trước khi kết hôn đều sẽ ra toà công chứng tài sản đấy thôi."

"Được lắm!" Cánh tay Bạch Tuyết khoanh ở trước ngực, cô hất cằm ngạo nghễ nhìn Nhiếp Phong, nói: "Nếu anh đã mở miệng thì em cũng không ngại hỏi thẳng. Vậy trước tiên nói một chút về việc nếu giả dụ như chúng ta ly hôn thì anh có thể cho em cái gì? Nếu như không hài lòng, nửa tháng sau cũng không cần tổ chức hôn lễ làm gì nữa, hãy trực tiếp ra toà ly dị đi."

Thật tức chết cô rồi. Hiện tại, điều Bạch Tuyết muốn làm nhất chính là nhảy đến trước mặt Nhiếp Phong xé nát khuôn mặt điển trai khinh khinh của anh ra. Sau đó cô sẽ nhổ nước mặt vào gương mặt anh và tát cho anh một bạt tai. Tiếp theo cô có thể thủ thế để chuẩn bị hạ anh đo ván ngay tại đây.

Anh nghĩ anh thật sự chu đáo sao? Hay đang lo sợ trong tương lai lỡ không may sẽ có một ngày bọn họ cần "ly hôn" thì cô lại tham lam chiếm hết tài sản của anh, đòi anh phân chia tài sản sao?

Ài! Nếu như hôm nay anh không nói ra những câu này thì Bạch Tuyết cũng có lòng tự trọng, cũng không muốn nhận bất cứ thứ gì từ anh. Nhưng ngày hôm nay Nhiếp Phong đã nói vậy thì cô lại cảm thấy nếu như cô không lên tiếng phản kháng thì sẽ rất có lỗi với trái tim nhỏ nhoi của chính mình.

Nhiếp Phong không ngờ Bạch Tuyết lại có phản ứng quyết liệt như vậy. Không phải lúc này anh không suy nghĩ gì mà nói ra chuyện này tùy tiện như vậy mà anh cũng đã cân nhắc kỹ lưỡng qua mấy ngày rồi. Hôm nay Khúc Như Hoa đã yêu cầu anh phải quyết liệt cùng Bạch Tuyết ký giấy thoả thuận phân chia tài sản để bảo đảm quyền lợi sau này.

Nhiếp Phong cũng đã hiểu tính cách của Bạch Tuyết tám chín phần. Nếu anh chính thức bàn chuyện này thì anh e là sẽ chọc cô nổi trận lôi đình, không chừng lại còn muốn ly hôn nữa. Chi bằng anh cứ làm ra vẻ như hững hờ, vô tình nói ra thì còn có thể khiến cô chịu nghe đôi chút.

Nếu như không tuân theo lời của mẹ mình Khúc Như Hoa, anh sợ cuộc hôn nhân giữa anh và Bạch Tuyết sẽ không có được những tháng ngày bình lặng, thoải mái. Ngược lại, còn khiến bà tức giận đến không biết làm ra những chuyện gì. Bên cạnh đó Nhiếp Phong lại trở thành đứa con trai ngỗ nghịch. Điểm này cũng có thể xem là sự khác biệt lớn nhất giữa anh và anh trai Nhiếp Vân.

Nhiếp Vân là kiểu mẫu của một đứa con hiếu thuận. Bởi vì ba bệnh nặng, mẹ lại là người quán xuyến mọi việc trong nhà nên tất cả mọi chuyện anh đều tuân theo Khúc Như Hoa. Thậm chí, ngay cả cưới Đái Kiều Nhu cũng đều do Khúc Như Hoa chọn lựa. Đối với chuyện tình yêu, việc Nhiếp

Vân chấp nhận chọn người phụ nữ đến sau cũng khiến xảy ra nhiều tấn bi kịch.

Ngược lại Nhiếp Phong lại không giống anh trai mình. Bởi vì Nhiếp Vân tài giỏi lại gánh vác hết việc trong công ty nên từ nhỏ anh không chịu bất kỳ áp lực nào. Cuộc sống của anh rất phóng túng, tự do tự tại. Đến khi trưởng thành, dù mẹ anh đã răn dạy bao nhiêu lần nhưng anh chỉ nghe thể thôi chứ chẳng bao giờ tuân lệnh mà chấp hành.

Không ngờ đến một ngày Nhiếp Vân qua đời, vì lẽ đó Nhiếp Phong buộc phải tiếp quản tập đoàn PLO. Bên cạnh đó, anh phát hiện sau khi trải qua đám tang của chồng, lại còn nổi đau mất con thì tuy rằng ngoài mặt mẹ mình vẫn kiên cường nhưng thân thể và tinh thần đã suy sụp hơn trước rất nhiều. Vì vậy anh trực tiếp đứng ra tự mình gánh vác công ty cũng như xử lý mâu thuẫn giúp đỡ mẹ mình đứng lên.

Khúc Như Hoa muốn anh phân định rõ ràng về tài sản với Bạch Tuyết thì anh chỉ cần mời luật sư đến phân thỏa thuận là được rồi.

"Nói xem, anh cho là nhà tôi không có tiền, không có xe, lại sợ tôi chiếm hết cổ phần công ty anh hay sao?" Khí thế Bạch Tuyết hùng hổ, cơn giận cao ngút trời, dùng giọng hạch sách hỏi Nhiếp Phong: "Khi Đái Kiều Nghiên ly hôn với anh thì cô ta được gì? Hay thứ hai này, tôi đến công ty hỏi cô ấy sẽ biết thôi."

Cô thực sự tức điên mà, mới kết hôn chưa tới một tháng, hôn lễ cũng còn chưa tổ chức mà đã bắt đầu sợ cô chiếm gia tài khi ly hôn rồi.

Nhiếp Phong nhàn nhã nhìn Bạch Tuyết, cảm thấy cô tức giận thật sự khác xa với con người hiện tại của cô.

Nhiếp Học Văn cầm đồ xuống lầu, phát hiện khuôn mặt dì dường như đang suy sụp.

**

Dĩ nhiên cô không thể đến trước mặt Đái Kiều Nghiên mở miệng hỏi cô ấy rằng sau khi ly hôn cô ấy được hưởng gì từ gia đình nhà họ Nhiếp nhưng Bạch Tuyết vẫn cảm thấy Nhiếp Phong đang có ý sỉ nhục mình.

Tối hôm đó, sau khi đón Nhiếp Học Văn trở về, Bạch Tuyết cũng chủ động rời đi để chiếc giường to lớn kia cho hai cha con Nhiếp Phong và Nhiếp Học Văn gần gũi nhau một chút.

Buổi trưa trước đó, Bạch Tuyết nhận được điện thoại từ một người và cảm thấy rất bất ngờ.

"Em không quấy rầy chị chứ?" Phùng Lan ngại ngần cười nói.

Lúc nghỉ trưa, Bạch Tuyết có gặp qua Phùng Lan ở dưới phòng trà.

"Không có, không có, đây là lúc nghỉ trưa." Bạch Tuyết vội vã xua tay, nói: "Em... tìm chị có việc?"

Không phải hiểu lầm cô và Tư Hoài Dương có gì đó chứ? Hiện tại nếu cô ấy có ghen thì cô cũng bó tay thôi.

Nếu Phùng Lan nghi ngờ bởi vì mối quan hệ thanh mai trúc mã giữa cô và Tư Hoài Dương thì chỉ bằng cô cũng nên tuyệt giao với Tư Hoài Dương thôi.

Phùng Lan do dự vài giây, giương mắt nhìn Bạch Tuyết, lại cúi đầu.

Nhìn dáng vẻ Phùng Lan không giống như đến vấn tội, vậy cô ấy đến đây là vì mục đích gì?

"Bạch Tuyết... Em có thể gọi chị như thế được không?" Phùng Lan nhẹ giọng hỏi.

"Có thể! Dĩ nhiên là có thể!" Bạch Tuyết gật đầu như gà mổ thóc.

Gọi cô là gì cũng được, chỉ cần đừng hoài nghi mối quan hệ trong sáng giữa cô và Tư Hoài Dương là được.

"Chuyện là như vậy." Phùng Lan quyết định ngẩng đầu lên nhìn Bạch Tuyết nghi ngờ nói: "Em và Hoài Dương cũng mới chấp nhận tìm hiểu nhau không bao lâu nhưng em cũng thật sự rất yêu anh ấy. Em biết rõ hành động của người bạn gái trước đã để lại trong lòng anh ấy một mối ác cảm nặng nề nên em đã chủ động tỏ tình với anh ấy và anh ấy đã chấp nhận trong trạng thái rất hồ hững." Nói tới đây, vẻ mặt của cô lại trở nên cô đơn.

Từ xưa đến nay, phụ nữ theo đuổi đàn ông là điều hiếm gặp mà khi một Phùng Lan hiền lành và dịu dàng lại chủ động như vậy thì hỏi sao Tư Hoài Dương lại không chấp nhận chứ? Cô ấy còn thể lấy thân báo đáp thì Tư Hoài Dương dù có tường đồng vách sắt cũng sẽ bại trận dưới tay cô ấy mà thôi.

"Bạch Tuyết?" Phùng Lan lấy hết dũng khí mới nói ra được những lời này, lại phát hiện khuôn mặt Bạch Tuyết bắt đầu xám xịt, dáng vẻ rất cô đơn nên hỏi "Chị sao rồi?"

"A? Không... Không có gì!" Bạch Tuyết cố gắng tỏ vẻ hăng hái, nở một nụ cười thật tươi nói: "Vậy mục đích của em là muốn chị tác hợp để hai người nhanh chóng có tình cảm sâu đậm sao?"

Phùng Lan e lệ cúi đầu và sau đó gật đầu.

Bạch Tuyết cười hì hì, lại cảm thấy có chút khó khăn.

"Vậy chị nên giúp em thế nào?" Chuyện tình cảm của mình còn đang rối tinh rối mù thì sao cô lại có thể đứng giữa làm bà mai tác hợp cho hai người được chứ? Nếu Phùng Lan biết hôn nhân giữa cô và Nhiếp Phong

đang bắt đầu xuất hiện vết rạn nứt thì cô ấy sẽ cảm thấy mình đã nhờ sai người rồi?

Phùng Lan lấy một tờ quảng cáo đưa đến trước mặt Bạch Tuyết nói: "Đây là chuyến du lịch do công ty du lịch tổ chức một năm một lần tại thành phố Z này. Chuyến du lịch kéo dài hai ngày một đêm chủ yếu là du lịch quanh thành thị, sông núi. Không biết... không biết chị và anh Nhiếp cảm thấy có hứng thú hay không?"

Cầm tờ quảng cáo trong tay, Bạch Tuyết nhìn một chút, sau đó lại nhíu mày nói: "Nhiếp Phong là tổng... là người quản lý nên công việc rất bận, hay là chúng ta..."

"Nhưng nếu như chỉ có ba người thì sẽ rất lúng túng." Phùng Lan thất vọng nói. "Chị và Hoài Dương rất thân nên sẽ tự nhiên gần gũi, còn em sẽ rất bất tiện."

Bạch Tuyết suy nghĩ một chút và cũng thấy có lý.

"Nếu em và Hoài Dương đi du lịch thì sẽ vẫn như cũ, không có gì đặc biệt." Phùng Lan thở dài nói: "Cảm ơn chị, vậy em sẽ suy nghĩ cách khác." Nói xong, cô lại cầm tờ quảng cáo muốn đứng lên.

"Chờ đã!" Bạch Tuyết gọi Phùng Lan lại: "Tối nay hoặc sáng mai, chị sẽ cho em một trả lời chắc chắn. Chị cần phải hỏi chồng chị một chút."

Nghe vậy, khuôn mặt Phùng Lan bỗng sáng bừng lên, nói: "Cảm ơn chị, Bạch Tuyết!"

"Không có gì." Bạch Tuyết vỗ vỗ mặt mình, cô không nắm chắc phần thắng trong cuộc trò chuyện này đâu.

Phùng Lan cũng không ở lại lâu, sau khi cùng Bạch Tuyết dùng vài món ăn đơn giản thì liền rời khỏi đó. Trước khi đi còn cố tình để lại một tờ

quảng cáo cho Bạch Tuyết.

Rời khỏi tập đoàn PLO, Phùng Lan đứng ở dưới lầu xé nát tờ quảng cáo kia, tà mị ngẩng đầu lên nhìn toà cao ốc dưới ánh mặt trời toả sáng. Cô cũng lạnh lùng cười một tiếng.

Đi tới một chiếc xe Anh quốc màu đỏ sậm, Phùng Lan kéo cửa xe ngồi lên. Ngay cửa sổ xe có một giá treo và hai mặt có đều có ảnh.

Theo quán tính khi cửa xe bị chấn động, giá treo cũng lay động, bức ảnh cũng không ngừng lắc qua lắc lại. Phùng Lan lấy tay ôm giá treo, dời ngón tay lại nhìn thấy trong hình chính là một cô gái trẻ ôm một đứa bé.

Trong bức ảnh, khuôn mặt cô gái trẻ tiều tụy nhưng lại có một nụ cười trắng xám mà đứa trẻ vẫn đang ngủ say trong lòng cô.

**

"Ba và dì cãi nhau sao?" Nhiếp Học Văn đứng ngay cửa phòng bếp, khoanh tay chất vấn Bạch Tuyết nói: "Không phải bởi vì con chứ?"

Đang nấu ăn, Bạch Tuyết hơi kinh ngạc nhìn về phía Nhiếp Học Văn, tâm tư của một đứa trẻ thật sự rất nhạy cảm.

"Đương nhiên không phải." Bạch Tuyết kiên quyết phủ định nói: "Dì và ba con đã cãi nhau nhưng ba con chính là đầu heo, dù trao đổi thế nào cũng sẽ cảm thấy tức giận."

Nhiếp Học Văn nhú mày suy nghĩ một hồi "Dì đang nói lúc đó ba con biến thành đầu heo? Đó chính là ý nghĩ trong lòng dì sao?"

Bạch Tuyết giật mình suýt chút nữa dầu văng vào người. Đứa trẻ này quá thông minh nhưng cũng có lúc rất ngây thơ ấu trĩ.

"Người lớn các người thực sự rất phiền phức." Nhiếp Học Văn học dáng vẻ giống những diễn viên trên TV. Cậu nhún vai, buông tay, nói: "Trong lòng nghĩ 1+1 bằng 2 mà ngoài miệng lại nói 1+1 bằng 5..."

Bạch Tuyết cố nén than thở trong lòng mình, chống, nạnh nhìn Nhiếp Học Văn nói: "Nhóc con, con biết cái gì? Đó là chuyên gia nói vậy."

Nhiếp Học Văn làm mặt quỷ nói: "Con không hiểu người lớn nghĩ gì nhưng con biết bọn họ không thẳng thắn. Người khác sẽ không biết dì đang nghĩ gì, họ chỉ có thể đoán mà thôi, còn có nhiều người vì danh dự của mình mà sẵn sàng nói dối đấy."

Bạch Tuyết then thùng, có cảm giác Nhiếp Học Văn đã nói trúng tất cả rồi.

Đưa tay vỗ vào trán của Nhiếp Học Văn một cái, Bạch Tuyết không nhịn được cười nói: "Nếu ông trời nhỏ của dì thông minh như vậy thì con nói thử xem, ba con có yêu dì hay không?" Cô thẳng thắn nói.

Hai tay Nhiếp Học Văn che miệng làm động tác nôn mửa khiến Bạch Tuyết tức giận đến nỗi muốn nhấc tay đánh cậu, mà cậu còn cười hì hì tránh xa cô.

"Yêu chứ. Đương nhiên yêu nhưng con không biết người ba yêu có phải là dì hay không?" Nhiếp Học Văn trốn đến đầu bàn ăn nói: "Ba con nói, ở trong nhà này bà nội không thể bắt nạt dì được."

"Có thật không?" Bạch Tuyết bị cảm động đến nỗi tim như muốn nhảy ra. Vậy ra... không ngờ Nhiếp Học Văn lại lo lắng cho cô như vậy, có phải chứng minh anh ấy đối với mình...

"Đương nhiên là thật." Nhiếp Học Văn đưa tay bốc một miếng thịt đưa vào miệng mình nói: "Ba... Ba con nói rồi, chỉ có ba và con mới được bắt

nạt dì thôi, còn những người khác thì không được. Ngay cả bà nội cũng không thể."

A, được, hay lắm. Lòng Bạch Tuyết mới vừa lâng lâng vui sướng, chuẩn bị làm món Nhiếp Phong thích ăn nhất để giảng hòa cuộc chiến giữa hai người, cũng đang suy nghĩ sẽ rủ anh cùng ra ngoài vui chơi vào cuối tuần thì nghe Nhiếp Học Văn nói câu đó, mọi suy nghĩ tốt đẹp lúc trước đều vỡ tan như bong bóng.

Cái gì mà lo lắng. Hóa ra anh ta chỉ coi cô là món đồ chơi cho cha con anh chơi đùa. Thật chán ngắt.

Xoay người tắt bếp, Bạch Tuyết bắt đầu nhấc nồi canh vào chỗ thích hợp.

Nhiếp Phong tắm xong bước vào phòng ăn, nhìn thấy Bạch Tuyết đang xào rau ở nhà bếp với những hành động hơi khác thường thì lấy làm lạ. Cô dùng hết sức nhấn xuống chảo rau với dáng vẻ chán nản, trong phút chốc anh cảm thấy bầu không khí có chút không đúng.

Nhiếp Phong lại nhìn về phía con trai vẫn còn đang ăn vụng thì nhíu mày.

Nhiếp Học Văn lại nhún vai buông tay, tỏ vẻ mình không biết tại sao dì lại tức giận đến như vậy... Thật sự không thể hiểu nổi.

Hết chương 104.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 105: Thuyết Phục - Không Thể Dùng Bạo Lực Để Giải Quyết Vấn Đề

"Cuối tuần này có rảnh không?" Trên bàn ăn, Bạch Tuyết trầm mặt không thèm nhìn tới Nhiếp Phong hỏi.

Hai cha con e dè liếc mắt nhìn nhau, cẩn thận ăn cơm, Nhiếp Phong ho nhẹ một tiếng nói: "Khụ, chắc là... rảnh."

Thực ra có một vị khách từ nước Đức đến thành phốZ muốn gặp Nhiếp Phong nhưng xét thấy lúc này con trai mình đã chọc giận Bạch Tuyết nên anh nghĩ có lẽ hôm nay mình không thể đi gặp khách hàng được rồi. Trước tiên anh phải giải quyết chuyện trong nhà đã.

"Ồ." Bạch Tuyết chậm rãi ăn phần cơm của mình. Cô lạnh lùng, nghiêm nghị khiến không khí trên bàn ăn cũng căng thẳng khác thường. Riêng Nhiếp Học Văn biết mình nói ra bí mật giữa mình và ba khiến dì tức giận nên cậu cẩn thận ăn cơm im lặng không nói gì.

"Em có dự định gì không?" Nhiếp Phong làm ra vẻ lơ đãng hỏi.

Hai ngày trước, vì anh đưa ra đề nghị muốn phân chia tài sản nên đã khiến quan hệ giữa anh và Bạch Tuyết ngày càng xấu đi. Hôm nay chỉ vì một câu nói vô tâm của Nhiếp Học Văn khiến mọi việc càng tồi tệ hơn. Bạch Tuyết càng ngày càng tức giận, nếu cứ thế này anh e rằng mối quan hệ giữa anh và Bạch Tuyết sẽ càng ngày càng đi xuống.

Mà hiện giờ Bạch Tuyết lại có suy nghĩ khác, có ai lại muốn mình bị lợi dụng đâu. Giờ đây thậm chí tên này còn xem cô như món đồ vật để hai cha con họ chơi đùa. Bạch Tuyết còn hạ mình nấu canh cho Die nd da n****Sóc****Là****Ta****l e q uu ydo n,cha con anh ăn thì cũng xem như cô đã hạ thủ lưu tình (ý là nhường nhịn ấy) lắm rồi.

Tự nhiên Nhiếp Phong cảm thấy có chút buồn cười, tại sao trong lòng anh lại cảm có chút chột dạ? Anh cũng không hiểu lúc này anh hy vọng Bạch Tuyết cứ tức giận như vậy hay là cô vẫn nhu hoà như lúc trước đây.

Anh hoàn toàn có thể xem Đái Kiều Nghiên như không, chẳng mấy may quan tâm cô ấy đang làm gì nhưng với Bạch Tuyết thì không được. Anh có thể vì Bạch Tuyết làm tất cả, nếu cô tức giận thì anh cũng sẽ tức giận, nếu cô than thở thì anh cũng than thở theo cô, mà nếu cô bị ai đó ức hiếp thì anh cũng có thể bất bình thay cô.

Giờ phút này nhìn thấy dáng vẻ Bạch Tuyết phiền muộn và cáu giận thì tâm tình Nhiếp Phong đang lạnh lẽo cứng rắn cũng phải buông lỏng. Anh không hiểu tại sao trong lòng mình bỗng sinh ra cảm giác áy náy khó nói nên lời.

"Phùng Lan mời chúng ta tham gia chuyến du lịch hai ngày một đêm." Nói xong, Bạch Tuyết đứng lên đi vào phòng khách.

Cô không ăn thì Nhiếp Phong cũng không ăn.

"Ba à, dĩ tức giận thật rồi." Nhiếp Học Văn chu cái miệng nhỏ nhắn của cậu, nói: "Đều do con đã nói ra bí mật."

Nhiếp Phong cười cười nhìn con trai mình, cũng đưa tay gõ nhẹ trán của cậu, nói: "Đúng đấy, đều là do cái miệng hư đồn của tên tiểu tử ngốc nghếch con hết. Chẳng lẽ ở chung với dì thì chỉ số IQ của con cũng giảm xuống? Do dì truyền bệnh cho con sao?"

Hai cha con cũng đã quên lời hứa trước kia, cứ ngồi đó cười vui vẻ và thấp giọng đấu võ mồm mà không chú ý tới Bạch Tuyết đang đứng ở cửa phòng ăn. Cô tức giận đến nổi tay nắm chặt thành quyền.

Nếu cô không phải cô hi vọng Tư Hoài Dương và Phùng Lan được tiến triển thuận lợi thì có lẽ lúc này cô cũng tấn cho hai cha con họ một trận nhừ tử.

Ầm! Bạch Tuyết dùng sức vỗ một cái vào cửa phòng ăn, Nhiếp Học Văn sợ hãi rục cổ lại, im lặng nghiêm chỉnh ngồi vào chỗ của mình chuẩn bị cẩn thận ăn cơm.

Một tờ quảng cáo được ném tới trước mặt Nhiếp Phong, Bạch Tuyết cũng mạnh mẽ ngồi xuống tiếp tục ăn phần cơm của mình. Tức chết hai cha con nhà này, cầu cho họ mau chóng bị ghen chết. Cô vừa ăn vừa rửa thầm.

Nhiếp Phong sững sờ, vừa định cầm tờ quảng cáo lên thì bị Nhiếp Học Văn đoạt mất.

"Oa! Đi du lịch đó ba!" Nhiếp Học Văn hưng phấn giơ tờ quảng cáo lên cho Nhiếp Phong xem "Ba xem này, là du lịch đó. Chúng ta đi đi! Đi thôi!"

Nhiếp Phong liếc mắt nhìn tờ quảng cáo kia, đang cảm thấy kỳ lạ vì sao cô lại rủ anh cùng đi du lịch với cô chuyển đi hai ngày một đêm này, hơn nữa còn là Phùng Lan mời.

"Tại sao tiểu thư Phùng lại mời chúng ta tham gia? Cô ấy có thể đi riêng với Tư Hoài Dương không phải tốt hơn sao?" Nhiếp Phong cau mày hỏi: "Chúng ta đi làm gì? Để làm kỳ đà cản mũi bọn họ sao?"

Mọi đôi tình nhân đều không thích bị quấy rầy. Lúc này Phùng Lan còn chủ động cầu xin bọn họ, thực sự không hợp với lẽ thường.

Bạch Tuyết nuốt cơm xuống cổ họng, nguýt Nhiếp Phong một cái, nói: "Bởi vì cô ấy ngại. Cô ấy mới quen với Tư Hoài Dương chưa tới một tháng mà một mình đi du lịch với cậu ta thì có cảm giác không tiện."

Thực ra cô ấy muốn mượn sức mạnh của Bạch Tuyết và Nhiếp Phong để tăng cường tình cảm giữa mình và Tư Hoài Dương thôi. Nhưng Bạch Tuyết không muốn để cho Nhiếp Phong biết, sợ người đàn ông này sẽ gây thêm phiền phức, không chịu đứng ra giúp đỡ.

"Nếu như anh không rảnh thì em sẽ đi cùng ba mẹ. Vừa hay, bọn họ cũng đang muốn thư giãn một chút..." Bạch Tuyết tức giận nói.

Tuy ba mẹ cô đi với Phùng Lan có chút chênh lệch nhưng cô khẳng định bọn họ sẽ rất vui lòng giúp đỡ cho đoạn tình yêu này của Tư Hoài Dương.

"Ba à!" Nhiếp Học Văn với ánh mắt mong đợi nhìn ba mình, cậu cũng nhẹ lay cánh tay Nhiếp Phong nói: "Đi mà, đi mà, con cũng muốn đi chơi."

Vì bị Khúc Như Hoa nghiêm khắc dạy dỗ nên đã rất lâu rồi Nhiếp Học Văn không có cơ hội tự do chơi đùa.

Nhiếp Phong cẩn thận xem kế hoạch du lịch trong tờ quảng cáo kia, lại nhìn ánh mắt khao khát của con trai mình thì anh ngược mắt ngược nhìn Bạch Tuyết nói: "Được rồi, cuối tuần này anh rảnh, có thể cùng em đi du lịch."

Xí! Cũng bởi vì con trai muốn đi nên anh mới đáp ứng. Nhất thời trong lòng Bạch Tuyết nổi lên giấm chua.

**

Bạch Tuyết tắm xong trở về phòng thì thấy Nhiếp Phong đang nằm trên giường đọc sách.

"Anh làm gì vậy?" Tay đang lau tóc của Bạch Tuyết ngừng lại, trừng mắt nhìn Nhiếp Phong đang nằm trên giường "Sao lại vào phòng em?" Tình thế hiện tại giống như là chủ nhân là cha con bọn họ, cô chỉ là khách vắng lai tạm trú trong ngôi nhà mà thôi.

Để sách xuống, Nhiếp Phong liếc mắt nhìn vẻ mặt phòng bị và lạnh lùng của Bạch Tuyết, khoe miệng tà tứ nhếch lên nói: "Chúng ta là vợ chồng, không nên ở cùng phòng thậm chí là cùng giường sao?"

"Xì" Bạch Tuyết xì khinh bỉ một tiếng, đi tới trước bàn trang điểm tiếp tục sấy tóc nói: "Vợ chồng sao? Anh có làm không tiên sinh Nhiếp? Chúng ta chỉ là thỏa thuận vợ chồng. Em chỉ là người giúp anh đoạt quyền giám hộ mà thôi. Nói cách khác, em đã làm xong nghĩa vụ trong cuộc thỏa thuận hôn nhân lần này rồi. Em cũng không cảm thấy mình còn có nghĩa vụ nào khác cần làm nữa."

Nhiếp Phong bất đắc dĩ nở nụ cười, ném phong thư lên giường, thoải mái tựa vào gối nhìn Bạch Tuyết sấy tóc.

"Ý của em là anh nên thêm một điều khoản trong hợp đồng hôn nhân nữa sao? Điều khoản chúng ta nên thực hiện nghĩa vụ vợ chồng à?" Nhiếp Phong trêu chọc nói.

"Nghĩa vụ vợ chồng"? Bạch Tuyết mạnh mẽ trừng mắt nhìn Nhiếp Phong qua gương. Anh đem tình yêu ngọt ngào giữa cô với anh biến thành "nghĩa vụ" sao? Nói vậy sao cô không tức giận được?

Thả chiếc khăn mặt và chiếc lược xuống, Bạch Tuyết đột nhiên chuyển hướng liếc nhìn anh, ngạo nghễ nói: "Chúng ta nên phân phòng ngủ ra, cũng đừng có bất kỳ quan hệ xác thịt nào nữa cả vì em không muốn."

Ánh mắt Nhiếp Phong chìm xuống, tầm mắt nhìn theo vạt áo đang nói lỏng như chực chờ tuột xuống, thậm chí anh còn có thể nhìn thấy khe núi vững vàng tuyệt đẹp của cô.

Bạch Tuyết run rẩy, cô có cảm giác như mình đang bị một con mãng xà liếc nhìn. Tầm mắt tà ác của Nhiếp Phong khiến cô phát lạnh.

Vội vã kéo vạt áo mình lại, Bạch Tuyết đứng lên đến chỉ vào cửa nói: "Xin anh rời khỏi phòng em ngay, hãy về phòng anh ngủ với con trai anh đi. Trong hợp đồng thoả thuận cũng không cần thêm bất cứ điều gì bao gồm cả trách nhiệm vợ chồng gì cả. Em sợ anh không thể đền nổi phí phụng dưỡng."

Nhiếp Phong nhú mày nhìn Bạch Tuyết đang đứng đó phân bua. Mà tìm Bạch Tuyết bắt đầu hoảng loạn, lúc này cô thấy anh thật bất thường, cảm giác lo sợ hiện rõ trên khuôn mặt. Lẽ nào câu nói “đàn ông không xấu, phụ nữ không yêu” là đúng?

Không phải Nhiếp Phong xấu xa vì anh hành động thô bạo, mà là một loại xấu xa thâm độc ẩn sâu trong lòng khiến người khác không đoán nổi. Đàn ông như vậy càng có sức thu hút mãnh liệt.

Lắc nhẹ đầu, Bạch Tuyết hoài nghi mình có bệnh ngược cuồng hay không? Sao tự nhiên cô lại cảm thấy Nhiếp Phong có sức quyến rũ?

Nhiếp Phong mím chặt môi mỏng, chậm rãi từ trên giường đứng lên.

Đáy lòng Bạch Tuyết đột nhiên cảm thấy thất vọng. Anh đứng lên rời khỏi đây cũng có nghĩa ngầm thừa nhận cuộc hôn nhân giữa bọn họ chỉ là thoả thuận. Anh không muốn cô...

"A!" Bạch Tuyết kinh ngạc thốt lên, một giây sau liền bị Nhiếp Phong ném lên giường.

"Anh muốn làm gì?" Cô rít gào nói.

Thân thể cao lớn của Nhiếp Phong nhanh chóng đè xuống, đặt Bạch Tuyết dưới thân mình. Khuôn mặt của hai người gần đến nỗi đối phương có

thể thấy rõ ràng từng đường nét, đôi môi cũng gần như đụng chạm.

Áo choàng trên người cô bị một lực to lớn gỡ bỏ, toàn thân loã thể, bên trong trắng như tuyết chỉ còn thấy độc nhất một chiếc quần lót mê hoặc hiện ra trước mặt Nhiếp Phong.

Bạch Tuyết vừa thẹn vừa giận, dùng sức đánh Nhiếp Phong, nói: "Thả em ra! Anh đúng là một người đàn ông không biết xấu hổ."

Hai tay Nhiếp Phong hơi dùng sức, đem hai tay Bạch Tuyết đè ép lên đỉnh đầu, đôi mắt chứa đựng trêu đùa và dục vọng mãnh liệt.

"Anh không muốn em dùng bạo lực để giải quyết vấn đề giữa chúng ta." Nhiếp Phong cắn răng lớn tiếng nói.

Bạo lực? Cô sử dụng bạo lực khi nào? Mà ngược lại anh vẫn đang sử dụng bạo lực với cô đấy thôi.

"Không phải có câu vợ chồng đều là đầu giường cãi nhau cuối giường hoà hợp sao? Nam và nữ muốn hoà bình thì phải ở trên giường, em không nên từ chối anh." Nhiếp Phong mê hoặc cúi đầu xuống liếm, die,n; da.nlze.qu;ydo/nn.môi Bạch Tuyết, thoả mãn nhìn cô đang nhắm hai mắt lại nghiêng đầu qua một bên, đôi gò má đỏ rục trông thật đáng yêu.

Người đàn ông này thật quá đáng. Cô... Cô không thể chống đỡ được nữa rồi.

Nếu anh muốn chiến tranh lạnh, cứ vậy mà hờ hững thì Bạch Tuyết còn có thể vẫn tiếp tục lạnh lùng. Ngược lại, giờ đây anh lại lấy sắc để mê hoặc cô thì cô chống đỡ thế nào đây? Đây thực sự là đâm vào điểm tử huyệt của cô rồi.

"Ngoài việc phải thực hiện nghĩa vụ trên giường thì em muốn thêm điều kiện gì?" Nhiếp Phong nới lỏng tay Bạch Tuyết, nhẹ nhàng vuốt dọc

theo đường cong của cô nói: “Anh sẽ đáp ứng em tất cả.” Môi lưỡi anh tà ác rơi vào động mạch ngay cần cổ của Bạch Tuyết, khiến cô có thể cảm nhận được mạch đập của cô thật kinh hoàng.

"Ừm!" Thân thể Bạch Tuyết run rẩy vì tay Nhiếp Phong đang xoa nắn mông cô.

"Nói đi?" Môi Nhiếp Phong tiếp tục đi xuống.

Hai tay Bạch Tuyết không nhịn được bò lên trên bả vai của anh, khí lực cũng trở nên bất ổn.

"Em... Em muốn..." Nhà, xe, tiền mặt? cổ phiếu PLO? Những điều này cô đã nói rồi.

Đầu người đàn ông nhẹ nhàng lắc qua lắc lại trước ngực Bạch Tuyết, cũng nhạy cảm đùa giỡn tùy ý khiến đầu óc Bạch Tuyết dần dần trống rỗng.

Lửa nóng như được đốt lên, toàn thân toả ra khí thể hùng hực, trên giường lớn hai thân thể dây dưa cọ xát nhau như chỉ chờ ngọn lửa tình dục bùng cháy.

Bạch Tuyết sờ nắn thân thể Nhiếp Phong, thân nhiệt từ trên người anh truyền đến khiến cô cũng cảm nhận được anh có bao nhiêu khao khát thân thể cô.

"A, Phong... Nhẹ chút." Bạch Tuyết yêu kiều rên rỉ, thân thể cũng cảm thấy đau đớn do bị tay anh dùng sức đâm thủng và lấp kín.

Nếu như nói sở dĩ bọn họ đến với nhau, lúc đầu cũng do dục vọng thì cũng đúng. Bởi vì lực hấp dẫn lẫn nhau giữa bọn họ khá tốt, bọn họ không gặp khó khăn đối với chuyện trên giường.

Tay Nhiếp Phong cởi quần lót của Bạch Tuyết mà Bạch Tuyết cũng tích cực phối hợp chuyển động thân thể mình, thậm chí cô còn chủ động cởi quần Nhiếp Phong...

"Ba, ba đã thuyết phục được dì rồi à?" Giọng Nhiếp Học Văn ở ngoài cửa vang lên.

Hai người trên giường như chim sợ cành cong (ý là hoảng sợ đến cực độ), ngay lập tức phản ứng lại. Nhiếp Phong nhanh chóng chạy về phía cửa đóng mạnh cửa phòng.

Ầm! Cửa cũng được khép lại.

Bạch Tuyết cũng từ chỗ mình đứng lên, trải ga giường thẳng lại và mặc lại quần áo.

"Ba?" Nhiếp Học Văn đột nhiên nghe được tiếng đóng cửa sợ hết hồn, sau đó cậu mới e dè cẩn thận đẩy cửa ló cái đầu nhỏ của mình vào phòng.

Mái tóc Nhiếp Phong có chút rối loạn làm bộ như đang tựa trên thành giường đọc sách, khuôn mặt có chút kỳ lạ. Còn dì như đang nằm ngủ, đầu cũng không ló ra khỏi chiếc chăn ấm áp kia.

"Học Văn, về phòng ngủ trước đi, ba và dì đang bàn luận về chuyến du lịch. Lát nữa sẽ qua ngủ với con sau." Nhiếp Phong cố gắng nặn ra nụ cười nói.

"Dạ." Nhiếp Học Văn gật gù, rút đầu về và trở lại phòng mình.

Cửa lại được đóng lại, khuôn mặt hai người trong nháy mắt xụ xuống, sau đó họ bèn nhìn nhau cười, tiếng cười càng lúc càng lớn.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 106: Tốt Bụng Chi Đồi Lấy Âm Hại

Cuối tuần, chuyến du lịch cũng được lên kế hoạch. Sáng sớm, cả gia đình nhà Bạch Tuyết lái xe đến chỗ tập hợp. Vì cũng không biết rành về nơi đó nên Nhiếp Phong cố ý thuê chiếc xe Ford SUV để chở Bạch Tuyết và Nhiếp Học Văn đi.

Anh thuê một chiếc Porsche một đường chạy lên núi, không màng đến những người khác đang cười nhạo mình thậm chí anh còn liếc mắt nhìn bọn họ. Anh không thể vì chuyến du lịch hai ngày một đêm này mà cố ý mua một chiếc xe khác nên đành phải dùng xe thuê.

Lúc đến địa điểm tập hợp thì bọn họ đã nhìn thấy một đám người trong đó có Tư Hoài Dương và Phùng Lan đứng chờ sẵn ở đó rồi.

"Anh chị tới rồi." Phùng Lan bước lên trước nghênh đón, cũng tiện thể đưa cho Nhiếp Phong và Bạch Tuyết hai ly cà phê nóng, nói tiếp: "Hãy giữ ấm cho cơ thể bằng hai ly cà phê nóng này, thức dậy sớm còn phải lái xe chắc là mệt mỏi lắm đây."

Bạch Tuyết bỗng cảm thấy thẹn thùng, chính mình còn không chu đáo như thế, đồ ăn chỉ là những mua sẵn ở siêu thị mà thôi.

"Dì à, cho con một ly với, con cũng muốn mình tỉnh táo." Nhiếp Học Văn ôm lấy chiếc ba lô nhỏ nhận từ tay Nhiếp Phong, cũng tiện thể đưa tay ra nháy mắt với Phùng Lan.

Phùng Lan ngấn ra, tay đang cầm ly cà phê khẽ run lên.

Bạch Tuyết phát hiện Phùng Lan có thái độ khác thường thì cũng vội vã nhận lấy ly cà phê, áy náy nói: "Đây là con riêng của chị, tên là Học Văn. Nó rất muốn tham dự chuyến du lịch này... Em sẽ không cảm thấy có ảnh hưởng gì chứ?" Trước đó, cô cũng quen giới thiệu nó với Phùng Lan.

Phùng Lan nhìn chăm chăm không chớp mắt vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhiếp Học Văn, khoé môi run rẩy mấy lần, sau đó mới bình tĩnh trở lại, xoay đầu sang Bạch Tuyết và Nhiếp Phong nói: "Sao... Em biết chứ nhưng vì chuyến đi cũng thuộc loại cắm trại nên em sợ cậu bé không chịu nổi khổ cực khô khan thôi." Giọng cô cũng có chút run rẩy.

Nhiếp Phong nhìn thấy phản ứng của Phùng Lan thì đáy lòng nổi lên sự nghi ngờ nhưng ngoài mặt anh cũng không tỏ vẻ có bất kỳ biểu hiện gì. Mà Bạch Tuyết cũng cảm thấy kỳ lạ nhưng cô chỉ cho rằng Phùng Lan chỉ đang bất ngờ thôi.

"Không đâu! Cháu sẽ không nghịch ngợm hay gây sự gì đâu." Nhiếp Học Văn bày ra dáng vẻ kiêu ngạo nói: "Cháu cũng đã từng được đi cắm trại và du học ở nước ngoài rồi nên cũng sẽ có chút kiến thức đối với những cuộc dã ngoại như thế này."

"A?" Phùng Lan không nhịn được nhìn về phía Nhiếp Học Văn, tầm mắt cô cẩn thận ghi nhớ từng chi tiết trên khuôn mặt của đứa trẻ dễ thương này.

Bạch Tuyết đỡ lấy ba lô trên lưng của Nhiếp Học Văn, đồng thời kéo cậu đến gần mình, ngại ngùng cười cợt với Phùng Lan: "Đứa nhỏ này cũng khá thông minh, có thể xem là ông trời con đấy. Vì điểm này, cậu rất tự cao tự đại, em cũng đừng để ý." Nói xong, cô tàn nhẫn trừng mắt liếc nhìn Nhiếp Học Văn. Phùng Lan nhìn thấy cảnh này, đột nhiên sáng mắt cô lạnh lẽo vài phần.

"Cũng không có gì đâu. Giờ chúng ta cũng đừng khiến mọi người chú ý, chúng ta đi thôi." Nói xong, Phùng Lan cầm tách cà phê nóng rời đi.

Thái độ của Phùng Lan đột nhiên biến đổi khiến Bạch Tuyết có chút bất an nên cô nói thầm với Nhiếp Phong: "Nhiếp Phong, là do em quá nhạy cảm chăng? Em vẫn cảm thấy Phùng Lan thật sự không vui."

Nhiếp Phong đưa một tay choàng qua vai Bạch Tuyết, tay còn lại ôm con trai mình cười nói: "Ai biết được? Đi thôi, chúng ta cũng đi theo họ xem có trò vui gì không."

**

Tư Hoài Dương vừa nhìn thấy Nhiếp Học Văn thì cũng nhanh chóng tiến lại gần cậu bé, vui vẻ đi cùng cậu, cũng không màng đến thân phận mình. Cứ vậy một lớn một nhỏ sóng bước đi bên nhau.

Lúc chuẩn bị xuất phát thì Phùng Lan nói muốn Nhiếp Học Văn ngồi cùng xe với bọn họ.

"Như vậy sao được?" Bạch Tuyết không đồng ý, liên tục xua tay nói: "Tuy rằng Học Văn rất thông minh nhưng cậu bé cũng khá nghịch ngợm, nếu lỡ không may..."

Chủ yếu là tên tiểu tử Nhiếp Học Văn cũng nghịch ngợm và phá phách như ba cậu vậy. Tuy rằng không phải là ba ruột của cậu, chỉ là quan hệ chú cháu nhưng Nhiếp Học Văn cũng có bảy, tám phần giống với Nhiếp Phong. Hiện giờ, nếu cậu ngồi chung xe với Tư Hoài Dương và Phùng Lan chỉ sợ tên tiểu quỷ này lại kiếm cớ tống tiền bọn họ để tích góp đủ tiền đi nước Pháp thăm mẹ cậu thôi.

Phùng Lan bước tới kéo Bạch Tuyết ra một góc nói nhỏ: "Bạch Tuyết, có cậu bé ngồi cùng xe sẽ khiến cho không khí trong xe vui vẻ hơn, chỉ cần

xoá bỏ bầu không khí trầm mặc và gượng gạo giữa em và Tư Hoài Dương là tốt lắm rồi."

"Nhưng..." Bạch Tuyết làm ra vẻ khó xử nhìn Phùng Lan, cô cũng không tiện nói ra nguyên nhân nhưng cô chỉ sợ Nhiếp Học Văn ở cùng Phùng Lan và Tư Hoài Dương lại có chuyện gì không hay sẽ xảy ra.

Phùng Lan năn nỉ nhìn Bạch Tuyết khiến lòng Bạch Tuyết lo lắng không yên.

"Hãy để Học Văn đi cùng Hoài Dương đi." Nhiếp Phong từ phía sau đi tới, gật gù nhìn Bạch Tuyết nói: "Mau xuất phát thôi."

Bạch Tuyết giật mình nhưng cũng không nói gì. Ý anh là đã chấp nhận giao con trai bảo bối Nhiếp Học Văn của mình cho người khác sao?

Sau khi lên xe, Bạch Tuyết nghi ngờ hỏi: "Anh tin tưởng cậu bé có thể ở cùng với Hoài Dương và Phùng Lan sao?"

Nhiếp Phong vừa thắt chặt dây an toàn vừa tươi cười với Bạch Tuyết nói: "Chúng ta đi theo họ ở phía sau thì có thể xảy ra chuyện gì chứ? Đợi đến điểm dừng nghỉ ngơi, Học Văn nhất định sẽ buồn ngủ, chúng ta đón nó về xe mình ngủ cho yên tĩnh, vậy không phải rất tốt sao?"

Bạch Tuyết bị thuyết phục bởi ý kiến này của Nhiếp Phong, ý của người đàn ông này chính là đem con trai hoạt bát hiếu động kia ném cho Hoài Dương và Phùng Lan trông chừng, đến khi cậu buồn ngủ sẽ đón cậu về xe mình để yên tĩnh nghỉ ngơi.

"Em thức dậy sớm để chuẩn bị bữa sáng, bây giờ chắc cũng cảm thấy mệt rồi, ngủ một chút đi." Nhiếp Phong lấy từ chỗ ngồi phía sau ra một chiếc chăn mỏng che bên trên đầu gối của Bạch Tuyết nói: "Anh cũng thấy con đường này vắng vẻ như vậy, chắc cũng không có gì thú vị để ngắm cảnh đâu."

Bạch Tuyết cầm lấy chần mỏng, hai mắt không dám nhìn thẳng vào ánh mắt dịu dàng của Nhiếp Phong đang nhìn mình. Cô chỉ sợ mình lại suy nghĩ lung tung, lưu lạc vào vòng xoáy ảo tưởng tình yêu của anh đối với cô.

Trong chốc lát không khí trong xe Ford bỗng trở nên lặng lẽ an bình, mà ngược lại trên xe của Tư Hoài Dương và Phùng Lan là một không khí tràn đầy ồn ào và náo nhiệt.

Lần đầu tiên Nhiếp Học Văn có thể cùng người xa lạ có khoảng cách tiếp xúc gần như vậy. Cũng vì muốn mối quan hệ giữa Phùng Lan và Tư Hoài Dương được hòa hợp nên cậu càng cố gắng ra sức nói năng liên tục để giảm bớt không khí trầm mặc và yên tĩnh lúc này.

Tư Hoài Dương vừa lái xe vừa thỉnh thoảng nghe Nhiếp Học Văn nói chuyện. Một lớn một nhỏ cứ vậy ngấm hiểu ý nhau, tiếng cười không ngừng vang vọng khắp trên xe họ.

Phùng Lan thì vẫn mỉm cười, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng của Nhiếp Học Văn, trong lòng ôm một mớ đồ ăn vặt ngồi bên cạnh cậu và Tư Hoài Dương. Vốn là cô không biết Nhiếp Học Văn sẽ cùng đến đây nên cô chỉ chuẩn bị một ít đồ ăn vặt để giết thời gian mà thôi. Hiện giờ trong xe lại có thêm người bạn nhỏ này nên cô phải đem tất cả đồ ăn vặt này cho cậu.

Không nhịn được, cô đưa tay xoa vào hai gò má đang đỏ bừng của Nhiếp Học Văn đang ngồi phía sau mình đồng thời dùng giọng dịu dàng hỏi: "Người nhà của con đối xử với con có tốt không?"

Nhiếp Phong không phải ba ruột của Nhiếp Học Văn, còn bà nội lại là một người nghiêm khắc, Bạch Tuyết lại chỉ là mẹ kế thôi. Vậy ra bên cạnh cậu cũng chẳng có ai thân thích để cậu xứng đáng dựa dẫm, cũng không biết chắc rằng có ai thật lòng đối xử hay quan tâm đến cậu hay không?

"Rất tốt đấy ạ!" Nhiếp Học Văn nằm nhoài người trên cửa sổ xe nhìn ra bên ngoài.

Từ kính chiếu hậu, Tư Hoài Dương liếc mắt nhìn Phùng Lan, cảm thấy vẻ mặt cô rất kỳ lạ, thái độ dịu dàng cùng chua xót như đang nói chuyện với con đẻ của mình.

"Trong nhà chỉ có một đứa cháu trai đích tôn này thì ai lại dám đối xử không tốt chứ." Tư Hoài Dương lạnh nhạt trả lời.

Anh và Phùng Lan có mối quan hệ khá mờ nhạt. Trên danh nghĩa, ở trước mặt ba mẹ Bạch, bọn họ nói là tình nhân nhưng thực ra bọn họ chỉ là bạn bè, an ủi nhau trong lúc cô đơn mà thôi. Khi anh đang phiền muộn vì chuyện của Hoa Nhị Nhị thì Phùng Lan lại chủ động đi vào cuộc sống của anh. Trong một lần ở quán bar, cả hai đều say rượu và đã lên giường với nhau. Từ đó, mối quan hệ giữa bọn họ bắt đầu phát sinh, cứ mờ ảo không rõ ràng như vậy.

Cho nên nếu hỏi quan hệ giữa bọn họ là gì thì cũng chỉ có thể nói rằng chính là chia sẻ niềm đau lẫn nhau mà thôi. Mà Tư Hoài Dương cũng cảm nhận được dường như trong lòng Phùng Lan cũng có một nỗi đau khổ khó nói. Chỉ là xưa nay nếu không phải chuyện của mình thì anh tuyệt đối sẽ không hỏi tới.

"Đúng đấy, nhà họ Nhiếp chỉ có một mình nó là trẻ con thì đương nhiên mọi người phải luôn quan tâm nó nhiều hơn." Phùng Lan tự lẩm bẩm nói.

"Sao em biết nhà họ Nhiếp chỉ có một nó là trẻ con?" Tư Hoài Dương nhàn nhạt cười nói: "Lẽ nào Tiểu Bạch nói cho em biết chuyện này?" Tư Hoài Dương ngạc nhiên thầm nghĩ Bạch Tuyết mới biết cô đây thôi mà lại kết bạn với cô cũng nhanh thật.

Nhưng Tư Hoài Dương khi nói ra câu đó lại không hề biết tâm tình Phùng Lan lại vô cùng hoang mang nhưng cô cũng rất nhanh che giấu quá

khứ, dùng tay vuốt mái tóc mình, cúi đầu nói: "Đúng đấy, em và Bạch Tuyết trò chuyện... đã từng trò chuyện với nhau."

"Khi nào? Là lần trước khi đến nhà ba mẹ Bạch sao?" Tư Hoài Dương tò mò hỏi.

"Không phải, là khi em chủ động tìm đến công ty Bạch Tuyết rủ bọn họ tham dự chuyến du lịch lần này." Phùng Lan giải thích.

Nhìn bóng dáng Nhiếp Học Văn nhỏ nhắn thì Phùng Lan cũng như đột nhiên nhớ ra điều gì nên tự lấy điện thoại di động ra quơ quơ, nói: "Học Văn, chúng ta chơi trò đập thú đi."

"Được." Nhiếp Học Văn đang cảm thấy chán nản nên khi nghe vậy cậu cũng vui vẻ đáp ứng.

**

Truyện chỉ được đăng tải duy nhất tại.....,

Sau một lúc chơi đùa, quả nhiên Nhiếp Học Văn cũng mệt mỏi đến độ hai mắt nhúu chặt không mở lên nổi. Sau khi dừng ở trạm đỗ xe, Nhiếp Phong mới ôm cậu về xe mình, để cậu nằm ở ghế sau ngủ thiếp đi. Cùng lúc đó, Bạch Tuyết cũng giơ ngón tay cái lên, mỉm cười ra hiệu với Nhiếp Phong.

Mãi đến khi chạng vạng, đoàn xe cũng vào đến trang trại. Sau khi nhận phòng thì ai vào phòng người nấy. Còn chủ nông trại cũng nhanh chóng chuẩn bị vài món ăn đơn giản cho bọn họ.

Trong sân, khói bốc lên ngùn ngụt từ lửa trại, cạnh đó có đặt một cái giá để nướng thịt dê. Mọi người vây quanh lửa trại, ăn những món đơn giản, uống bia và dĩ nhiên nếu ai thích cũng có thể ăn thịt dê nướng.

Đàn ông nhanh chóng quây quần giới thiệu lẫn nhau và trò chuyện như đã thân thiết từ lâu.

Tham gia vào chuyến du lịch này không nhất thiết phải là tình nhân hoặc vợ chồng, có nữ có nam, có khi là một nhóm bạn nữ chỉ cần họ thích thì cũng có thể đi cùng nhau.

Bạch Tuyết nhìn Nhiếp Học Văn ăn no, sau đó cũng đưa cậu về phòng ngủ. Mãi đến tận khi thấy Nhiếp Học Văn đã ngủ say thì cô mới đi ra.

"Bạch Tuyết." Phùng Lan thoáng cái không biết từ đâu xuất hiện bên cạnh Bạch Tuyết, khiến Bạch Tuyết sợ hãi nhảy về phía sau. Lúc này Phùng Lan mới e dè mở miệng: "Em muốn đi toilet, chị... chị đi với em có được không?"

Bạch Tuyết nhìn Nhiếp Phong và Tư Hoài Dương đang ngồi trước đồng lửa trò chuyện, lại nhìn Phùng Lan nhút nhát đang đứng cạnh mình, gật đầu nói: "Được."

Toilet ở khu nông trại tuy đơn giản nhưng lại rất đáng sợ. Nếu phụ nữ đi một mình quả thật cảm thấy rất kinh khủng.

"Bạch Tuyết, em không dám đi loại WC kiểu này một mình." Nhìn qua chỉ có mấy bóng đèn sơ sài, bên trong lại dùng bấp ngô che chắn, bên ngoài chỉ lót mấy tấm ván gỗ. Mới bước vào, Phùng Lan muốn ới kéo Bạch Tuyết rời khỏi đó.

"Vậy làm sao bây giờ?" Điều kiện bên ngoài cũng chỉ có thế này thôi.

Phùng Lan cúi thấp đầu, nói: "Em thấy ngoài sân cũng rất yên tĩnh, cũng có mấy chỗ bí mật hay là... Chị đi cùng em được không?"

Ra ngoài kia sao? Bạch Tuyết nhìn bên ngoài tối đen như mực, cơ bản không thể nhìn thấy gì nhưng Phùng Lan hết lời năn nỉ cô, nếu Bạch Tuyết

không đồng ý thì cũng không hay lắm, mà cô cũng không thể để Phùng Lan tự mình đi tìm Tư Hoài Dương để giải quyết. Thật là vấn đề nan giải.

"Được rồi." Bạch Tuyết tốt bụng gật đầu đáp ứng.

Hai người đi ra ngoài sân, ra đến cửa dựa vào bóng đèn nhìn chung quanh.

"Chúng ta đi xa một chút đi, nơi này có ánh đèn, nếu có người đến lỡ may nhìn thấy thì ngại chết." Phùng Lan đề nghị hai người nên đi ra phía không có ánh đèn.

"Được... Được rồi." Trong lòng Bạch Tuyết cũng âm thầm sợ hãi nhưng cô vẫn cố gắng nói cứng. Hai người lấy điện thoại di động ra chiếu sáng, từ từ bước về nơi không có ánh đèn kia. Đi được mấy bước, Bạch Tuyết có cảm giác tay Phùng Lan từ từ rời lỏng nên cô quay đầu nói: "Nơi này có thể sao?"

Phùng Lan gật đầu: "Có thể, chị chờ em một lát." Nói xong, cô dùng di động chiếu sáng xuống một mảng ruộng. Trong bụi cỏ, ánh sáng dần biến mất rồi, Bạch Tuyết suy đoán chắc cũng do Phùng Lan quá thận thủng nên tắt đèn.

Cô một tay cầm điện thoại di động đứng trên đường, phía xa còn có thể nhìn thấy ngọn đèn đang phát sáng choang.

"Á!" Trong bụi cỏ chợt truyền đến tiếng thét chói tai của Phùng Lan.

"Sao vậy?" Bạch Tuyết cũng kinh hãi, theo bản năng cô nhìn Die nda nl e q uu ydo n,về hướng Phùng Lan phát ra tiếng thét chạy đến. Trong bụi cỏ đột nhiên nháy ra một người khiến Bạch Tuyết suýt nữa va vào.

"Phùng Lan!" Bạch Tuyết nắm tay Phùng Lan cô có cảm giác bị Phùng Lan dùng sức kéo lại. Cả người cô cũng nhào vào bụi cỏ nói: "A!"

Mà khi đột nhiên bị một lực kéo vọt tới bụi cỏ thì Bạch Tuyết bỗng cảm thấy chân mình lệch bước ngã xuống trong bụi cỏ.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 107: Linh Cảm - Bọn Họ Cùng Cảm Nhận Được

Từ khi ra đời tới nay, đây là lần đầu tiên Nhiếp Phong có thể đi du lịch cùng với nhiều người như vậy. Lúc trước, khi còn học đại học, anh cũng chưa từng thân thiết với bất cứ ai, nếu có cũng chỉ là mối quan hệ nguơu tầm nguơu, mã tầm mã (*). Ai có xuất thân hiển hách thì cũng tự nhiên có nhiều người theo còn nguợc lại sẽ bị bạn bè xa lánh và tránh né.

(*)Trâu thì sẽ tìm đến trâu, ngựa sẽ tìm đến ngựa (trâu chơi với trâu, ngựa chơi với ngựa). Những người có cùng mục đích, chí hướng, sở thích (có thể là tốt hoặc xấu) sẽ tìm đến với nhau để kết bạn, để chơi với nhau.

Mặc dù mọi người rất nhiệt tình, vui vẻ nhưng Nhiếp Phong vẫn rất hạn chế trong từng lời ăn tiếng nói khi tự giới thiệu chính mình. Anh chỉ nói mình là một thương nhân bình thường, không có tiếng tăm hiển hách gì.

Tư Hoài Dương cũng không thể bại lộ thân phận thật sự của mình vì dù sao ba cậu cũng từng rất nổi tiếng vì sự kiện trốn thuế phải đi tù. Chính vì thế, cậu chỉ giới thiệu sơ sài rằng Nhiếp Phong chỉ là đối tượng hợp tác làm ăn, ngoài ra hai người cũng không tiết lộ cụ thể tin tức cá nhân của mình ra ngoài.

Ai cũng đều có bí mật nhưng miễn không ảnh hưởng đến chuyến du lịch thì mọi người đều cảm thấy vui vẻ. Vì ngày mai bọn họ còn phải lái xe nên bọn họ uống cũng có chút dè chừng. Có vài cô gái độc thân cũng vừa mắt với hai người đàn ông cao sang, lịch lãm này nên tụ lại cùng nhau cố ý hỏi thăm rằng mối quan hệ với người phụ nữ đi chung với bọn họ là quan

hệ gì. Khi biết được một người là vợ, một người là bạn gái sau thì có chút thất vọng và đi tìm những người đàn ông độc thân khác để trò chuyện.

Mà cho đến giờ phút này, Nhiếp Phong và Die nd da n****Sóc****Là****Ta****l e q u u ydo n, Tư Hoài Dương đều không chú ý tới việc Bạch Tuyết và Phùng Lan đã rời khỏi sân rộng. Khi cuộc liên hoan gần sắp tàn thì bọn họ mới trở về phòng của mình. Đẩy cửa phòng ra, đưa tay xoa chiếc gáy đang đau nhức, Nhiếp Phong vẫn luôn cho rằng Bạch Tuyết và Nhiếp Học Văn đều đã đi ngủ.

Rửa mặt qua loa một chút, Nhiếp Phong đi tới giường lớn. Lúc này, khi mở chăn ra, anh mới phát hiện chỉ có mình Nhiếp Học Văn đang say ngủ trên giường, còn Bạch Tuyết lại không thấy tăm hơi.

"Bạch Tuyết?" Nhiếp Phong bắt đầu lo lắng.

Đúng là anh bất cẩn rồi. Vì lâu như vậy mà mọi thứ vẫn trôi qua bình lặng khiến anh thả lỏng. Không ngờ anh lại quên kẻ lần trước lợi dụng mình sơ hở để tiêm chất độc vào người cô.

Đẩy cửa bước ra, chạy đến trước phòng Tư Hoài Dương, Nhiếp Phong dùng sức đập cửa. Tư Hoài Dương cầm khăn mặt ra mở cửa, nhìn thấy vẻ mặt Nhiếp Phong nghiêm nghị thì sửng sốt: "Có chuyện gì?"

"Phùng Lan có ở cùng cậu hay không?" Nhiếp Phong trầm giọng hỏi.

Cuộc liên hoan đốt lửa trại chỉ thiếu Bạch Tuyết và Phùng Lan, hay là bọn họ đi cùng nhau?

Tư Hoài Dương có chút lúng túng, nói: "Tôi và Phùng Lan không ở chung phòng."

Không biết Phùng Lan suy nghĩ thế nào mà ngay từ lúc xuất phát, cô đã đưa ra đề nghị cho cô một phòng riêng biệt, cô chấp nhận bỏ thêm tiền.

Cũng may, chủ nhà cũng còn trống nhiều gian phòng, lại thêm những người đàn ông đi cùng bạn lại ở chung nên dư ra nhiều phòng trống.

"Cô ấy ở phòng nào? Tôi không gặp Bạch Tuyết." Nhiếp Phong cũng không nói nhiều, trực thiết nói vào vấn đề mấu chốt: "Cậu đi tới phòng Phùng Lan hỏi thăm một chút xem, còn tôi sẽ tìm chung quanh đây."

Bọn người tham dự buổi liên hoan vừa tản đi thì, die,n; da.nlze.qu;ydo/nn..lại tụ tập, khuôn mặt mỗi người đều hiện lên vẻ lo lắng.

"Xảy ra chuyện gì?" Có hai phụ nữ nhát gan lo lắng hỏi.

Nhiếp Phong cũng nói rõ về mọi chuyện, một lúc sau có hai du khách nam xác nhận mình đã từng nhìn thấy có hai người phụ nữ như lời anh miêu tả đi ra khỏi sân rộng này.

Người thanh niên dẫn đầu lập tức tổ chức tụ họp những nam du khách và chủ nhà trở lại một chỗ và chuẩn bị đi ra ngoài tìm người.

Trong lúc mọi người đang lo lắng thì cửa chính vang lên một tiếng vang đến long trời lở đất.

"Cứu... Cứu mạng! Cứu mạng!" Giọng một người phụ nữ yếu ớt truyền đến, khuôn mặt cô sợ hãi đến nỗi mặt mày không còn giọt máu.

Nhiếp Phong và Tư Hoài Dương cũng nhào tới trước cửa, nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhắn đang đứng kia.

"Phùng Lan!" Tư Hoài Dương dựa vào ánh đèn nhận ra người đang ngã trên mặt đất chính là Phùng Lan. Tư Hoài Dương ôm lấy Phùng Lan, phát hiện trên người cô đều là vết thương.

"Phùng Lan! Phùng Lan! Bạch Tuyết ở đâu?" Tư Hoài Dương dùng sức lắc lắc toàn thân như muốn ngất đi của Phùng Lan.

Qua một hồi lâu sau, Phùng Lan mới bắt đầu mở mắt, cả người mềm nhũn vô lực giơ ngón tay lên chỉ về hướng ngoài cửa, sau đó tay cũng dần buông xuống và ngất lịm.

Nhiếp Phong không hề nghĩ ngợi nhiều, cầm đèn pin theo hướng chỉ của Phùng Lan và chạy đi.

**

Không, cô nhất định phúc lớn mạng lớn. Cô nhất định sẽ không bị trượt xuống sườn dốc, sẽ không rơi vào mương máng nào đó trong nông thôn mà chết đuối đâu. Không thể nào.

Ruộng lúa ngoài bờ đê bình thường đều sẽ có mương máng mà Bạch Tuyết bị người kia lôi xuống nên không chịu nổi rơi xuống kênh đào. Cánh tay cô mấy lần giơ lên không trung nhưng cuối cùng vẫn bị tuột xuống và chìm trong nước.

Vừa lúc thủy triều bắt đầu dâng lên, cần gạt nước bắt đầu hoạt động nên cánh tay phải của cô va phải một thanh sắt rắn chắc ở phía trên, trùng hợp kẹp cô lại. Nhờ thế cô không bị chìm xuống nữa.

Đau đớn khiến cô không chịu nổi nên mở miệng kêu to mà phía dưới Phùng Lan cũng không đáp lại. Lúc này cô lại thật sự lo lắng, hay là Phùng Lan đã bị rơi xuống dưới rồi? Hay là cô ấy đã xảy ra chuyện gì rồi? Trong bóng tối, cô muốn leo lên nhưng không làm được gì. Cô chỉ có thể ôm thanh sắt lạnh lẽo chờ người tới cứu.

Chẳng lẽ cô cứ vậy mà đợi đến sáng sao? Bạch Tuyết không sợ mình ở đây bị lạnh cho đến chết mà cô chỉ sợ nếu như Phùng Lan thật sự bị rơi xuống dưới... Nhưng nếu Phùng Lan bị rơi xuống thì vừa này ai đã kéo cô xuống? Lẽ nào trong bụi cỏ còn có người khác?

Càng nghĩ càng cảm thấy sợ, hàm răng Bạch Tuyết run cầm cập, cô liền kêu cứu mạng đến khàn giọng. Bởi vì nước chảy xiết mà đất phía dưới cũng đang dần hút về phía nó nên lúc này nước cực kỳ lạnh. Nửa người dưới của Bạch Tuyết đang chìm trong nước, thân thể cô cũng bắt đầu tê dần, cả người run rẩy từng hồi. Ở vùng nông thôn trống trải lại hoang vu như thế này, buổi tối ở đây so với thành thị càng lạnh hơn rất nhiều.

"Nhiếp... Nhiếp Phong..." Hàm răng Bạch Tuyết run lên, hai tay chăm chú vịn chặt thanh sắt. Cô không biết mình còn có thể kiên trì được bao lâu, chỉ hy vọng Nhiếp Phong trở về phòng phát hiện mình không có ở đó thì sẽ sớm ra ngoài tìm cô.

Anh có biết cô đang gặp nguy hiểm không? Anh sẽ đi tìm cô sao? Bóng đêm mênh mông, bọn họ sẽ phát hiện ra cô sao?

Trong não lướt qua rất nhiều hình ảnh, thậm chí cô còn nghĩ đến chuyện về bốn năm trước, cô đứng trong góc khuất sau trường học len lén theo dõi từng đường đi nước bước của anh. Vào lúc ấy, tại sao cô cứ thế mê luyến người đàn ông này như vậy? Nếu biết anh chính là một người đàn ông tệ bạc như thế thì có lẽ cô đã trốn đi thật xa, cũng sẽ không làm ra những chuyện hoang đường như vậy trong buổi tiệc sinh nhật của Đái Kiều Nghiên.

Bốn năm sau, không ngờ chính mình vẫn không có thay đổi gì, lại tiếp tục làm ra những chuyện hoang đường lần nữa. Giờ đây cô cũng không có cách nào để hối hận, thậm chí còn cực kỳ ngóng trông anh có thể chân tình yêu cô, trao cho cô trái tim lạnh lẽo kia.

Cô thật sự qua ngốc nghếch, luôn thích mơ mộng hoang đường, thậm chí còn muốn cùng Nhiếp Phong lần nữa trải qua ái tình nồng đậm. Bạch Tuyết tự giấu chính mình ngây thơ, coi mình như một nữ minh tinh màn bạc đang diễn vai cô gái nhỏ ngây thơ trong trắng đang đưa tay về con sói đội lốt cừu.

"Không... Không sao đâu, mình sẽ không chết." Bạch Tuyết tự an ủi tiếp sức cho mình, "It ra...Ít ra phải cố gắng bám lấy cột này..."

Nhưng càng đứng lâu trong nước thì cô càng cảm thấy bụng dưới mình quặn đau đến không không chịu nổi. Tháng này đi cả lại đến muộn. Lần trước Bạch Tuyết không để ý, sau khi cô cùng Nhiếp Phong đăng ký trở thành vợ chồng, cũng do vụ căng thẳng kia gây họa nên cô cùng anh đã XXOO mà không dùng biện pháp phòng bị nào.

Nghĩ về vụ scandal của nữ minh tinh thể thao kia, cô cũng suy nghĩ thêm về những chuyện Khúc Như Hoa cố tình làm khó dễ mình cũng như những trò đùa dai của Nhiếp Học Văn mà cảm thấy trong lòng bức bối đến khó chịu.

"Nhiếp Phong..." Bạch Tuyết cảm thấy tay mình như không thể bám víu thứ gì, thậm chí tri giác cũng bắt đầu mơ hồ trở nên mất cảm giác. Nếu cô té xỉu ở đây, không biết hồ nước này có thể khiến cô chết đuối hay không?

Hát! Đúng rồi! Cô phải hát!

Bạch Tuyết máy móc tự mình nghĩ ra một ca khúc, mặc kệ giai điệu hay từ ngữ đúng hay không, lúc này cô chỉ cần được hát là đủ. Cô run run giọng và bắt đầu mở miệng.

Bụng dưới quặn đau khiến cô càng ngày càng đau đớn, cô có cảm giác chất lỏng từ trong cơ thể đang dần dần trào ra nhưng khi gặp phải lạnh lẽo thì nó cũng dần đứng lạng, cũng không còn độ nóng ấm như thường mà thay vào đó là một cảm giác lạnh lẽo đến kinh người.

Nước mắt chột rơi xuống, Bạch Tuyết đột nhiên có một loại cảm giác bi thương, tựa như có thứ gì quan trọng trong người mình đang trôi đi, cô ý thức được mình đang mất đi thứ gì.

"Bạch Tuyết! Bạch Tuyết!" Xa xa có một giọng nói truyền đến, đèn pha lập lòe điểm tia sáng đến chung quanh. Có lẽ ánh sáng kia chiếu sáng sang hai bên đường mà không chú ý đến phải chiếu xuống con mương đào này.

"Nhiếp... Nhiếp Phong! Nhiếp Phong, em ở đây." Bạch Tuyết như dùng hết lực cố gắng lên tiếng gọi nhưng giọng cô cũng chỉ nhỏ bé mà trầm thấp thôi.

Nhiếp Phong đang lo lắng chạy trốn chết trên đường cái, đột nhiên cảm thấy sườn trái cứng lại, đau đến nỗi anh phải khom người xuống.

"Nhiếp Phong!" Tư Hoài Dương phát hiện Nhiếp Phong không khỏe nên chạy tới hỏi: "Anh sao rồi?"

Trái tim Nhiếp Phong đập không ngừng, mới vừa rồi vết thương còn rất nặng nên anh cố gắng kìm nén để toàn thân mình đứng vững.

"Bạch Tuyết... Bạch Tuyết..." Anh nhắc bàn tay cầm đèn lên, phát hiện tay mình cũng đang run rẩy.

"Đừng lo lắng, chẳng mấy chốc sẽ tìm được Bạch Tuyết thôi. Một số thanh niên đã phân công nhau đi tìm rồi. Sẽ không sao đâu! Chủ nhà trọ nói dân làng đều rất chất phác..." Tư Hoài Dương không biết đang nói cho Nhiếp Phong nghe hay là đang an ủi mình.

Sườn dưới đau đớn càng ngày càng mãnh liệt, dường như cơn đau này muốn đem lục phủ ngũ tạng (ý là các bộ phận bên trong cơ thể con người) của anh xoắn thành một đoàn. Nhiếp Phong cố gắng gượng thân thể đứng lên nhưng đau đớn khiến anh đứng bất động.

Bạch Tuyết! Em đừng gặp chuyện gì xấu. Sau lưng Nhiếp Phong cũng nhanh chóng bị mồ hôi lạnh làm cho đầm ướt áo anh.

Ở nước ngoài, có một loại phân tích rất thú vị, tình cảm vợ chồng rất cân bằng, đôi khi sợi dây liên kết nhau rất phi thường. Hai người sẽ có cùng một chứng bệnh giống y nhau giống như cặp song sinh vậy. Có rất nhiều cặp đôi song sinh có năng lực linh cảm giống nhau, một người bị thương ở chỗ này thì người kia cũng cảm thấy đau đớn giống như vậy. Cũng tương tự, tình cảm vợ chồng càng đậm sâu thì khi vợ hoặc chồng không khoẻ thì người kia cũng sẽ cảm thấy hoảng hốt hoặc kinh sợ giống như vậy. Y học cũng không cách nào giải thích được loại "năng lực linh cảm" như thế này nhưng những chuyện như vậy thật sự có thể xảy ra.

Không đâu! Nhiếp Phong lắc đầu một cái.

Anh và Bạch Tuyết cũng chỉ vừa mới bắt đầu thôi mà, quá khứ bốn năm dường như trống rỗng, bọn họ vẫn chưa có tình cảm thâm sâu nào đến nỗi có thể cảm nhận đau đớn khổ sở lẫn nhau đâu. Nhưng thân thể đau đớn khiến Nhiếp Phong lại sinh ra loại ý nghĩ kia. Loại đau đớn này không đơn giản là thân thể truyền đến đau đớn mà tim cũng đau đớn như vậy.

"Phía dưới có giọng nói! Mau tới đây!" Có người cao giọng hô, đèn pin chiếu sáng đến phía dưới mương: "Trời ạ! Cô ấy ở đây! Cô ấy rơi vào trong mương rồi này."

Như một tín hiệu hy vọng, trong nháy mắt mọi người lo lắng tìm kiếm người đến cứu. Nhiếp Phong cũng chạy theo đến mương, có vài chùm sáng chiếu vào người Bạch Tuyết, nhìn cô nằm nhoài người dọc theo đường ống nước, dường như giọng nói cũng không còn nói nổi.

"Bạch Tuyết! Bạch Tuyết!" Tư Hoài Dương muốn đi xuống cứu người nhưng lại bị người dẫn đầu ngăn cản.

Người dẫn đầu sai người đem dây thừng, chuẩn bị trói quanh eo mình, sau đó định xuống dưới ôm cô lên.

"Để tôi đi."Nhiếp Phong giơ tay chắn trước mặt, chùm sáng trắng chiếu thẳng vào người anh "Tôi là chồng cô ấy."

Người kia nhìn dáng vẻ Nhiếp Phong giống như có thể ngắt xỉu bất cứ lúc nào thì có chút lo lắng: "Tiên sinh Nhiếp, tôi thấy anh vẫn nên để người khác xuống, dáng vẻ anh..."

"Đúng đấy, cứ để tôi xuống."Tư Hoài Dương đỡ thân thể ướt đầm mồ hôi của Nhiếp Phong nói: "Anh cứ nghỉ ngơi..."

Gạt bỏ tay Tư Hoài Dương sang một bên, Nhiếp Phong nắm hai sợi dây thừng trong tay người kia, sau đó chậm rãi đi theo luồng sáng trắng từ từ trượt người xuống dưới.

Hết chương 107.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 108: Mất Đi Thứ Quý Giá- Con Và Anh Trai Không Giống Nhau

Mọi người nín thở nhìn Nhiếp Phong trượt xuống dưới ôm Bạch Tuyết kéo lên.

"Bạch Tuyết?" Khi Nhiếp Phong cố gắng trườn người xuống ôm lấy thân thể Bạch Tuyết thì mới phát hiện cả người cô lạnh lẽo, môi đông cứng đến nổi tím bầm, mắt trợn ngược lên rất lớn dường như vô hồn. Anh hốt hoảng hô to: "Bạch Tuyết? Anh là Nhiếp Phong, em có nghe được lời anh nói không?"

Ánh mắt Bạch Tuyết chậm rãi dời về phía Nhiếp Phong, con người đen láy không tiêu cự chậm rãi nhìn anh như có ánh sáng trong đó.

"Phong." Cô miễn cưỡng nhếch môi giống như đang cười "Em thật giống... thật giống như đã nhìn thấy thiên... sứ..."

Thiên sứ sao? Nhiếp Phong sửng sốt một hồi, lại nhìn thấy qua ánh sáng tỏa ra từ đèn pin, trên má Bạch Tuyết đang lẳng lặng rơi xuống hai hàng lệ. Không kịp nghĩ quá nhiều, Nhiếp Phong chăm chú ôm Bạch Tuyết, dựa vào sức kéo của những người ở trên cố gắng đưa Bạch Tuyết lên trên.

Vừa lên bờ, lập tức có người đưa tới khănDie nd da n****Sóc***Là****Ta****l e q uu ydo n, lông lớn khoác lên người họ. Bạch Tuyết đang ướt nhẹp bị Tư Hoài Dương ôm đi từ trong lòng Nhiếp Phong, sau đó cậu ta lại lấy khăn lông chăm chú choàng lên người cô.

"Cô ấy đang chảy máu." Lại có người chỉ vào chiếc khăn lông mà Bạch Tuyết đang quấn trên người thét lớn. Quả thật, trên thân thể cô ngoại trừ vết nước ở ngoài còn có vết máu đỏ tươi. Nhiếp Phong đột ngột ném chiếc khăn lông đang choàng trên người mình sang một bên, nhào tới ngồi xổm trước mặt Bạch Tuyết.

"Bạch Tuyết!" Ánh mắt Tư Hoài Dương nóng rực, miệng gào thét tên người bạn thanh mai trúc mã của mình.

Nhiếp Phong đứng lên, anh như người đang phát điên chạy về phía sân rộng. Tất cả mọi người đều cho rằng anh đang bị kích thích hoặc là muốn đi lấy hòm thuốc. Trong chốc lát, chiếc xe của Nhiếp Phong cũng dừng tại đó mà Tư Hoài Dương cũng đang dự định ôm Bạch Tuyết quay về sân rộng.

Vừa vào sân, cậu cũng nhìn thấy Nhiếp Phong đang ôm Nhiếp Học Văn còn chưa tỉnh ngủ để phía sau xe, sau đó khởi động xe.

"Tư Hoài Dương, lên xe!" Từ trong xe Nhiếp Phong ló đầu ra quát về phía Tư Hoài Dương.

Tư Hoài Dương đang ôm Bạch Tuyết cũng sững sờ khi nghe Nhiếp Phong gào thét. Nhưng rất nhanh cậu cũng nhận ra rõ ràng Nhiếp Phong đang muốn đưa Bạch Tuyết vào bệnh viện nên cậu cũng nhanh chóng ôm Bạch Tuyết vào xe. Nhưng khi Tư Hoài Dương muốn ngồi vào trong xe thì bỗng cậu bị Nhiếp Phong nắm lại.

"Cậu lái xe." Nhiếp Phong ngồi vào chỗ phía sau, đợi Tư Hoài Dương lái xe.

Không còn cách nào khác, Tư Hoài Dương vòng qua ghế lái xe.

Trên xe, tâm tình mỗi người đều nặng nề và căng thẳng. Mỗi người đều có suy nghĩ riêng mình.

**

"Ba à, dì sao vậy?" Nhiếp Học Vănsợ hãi nhìn gương mặt tuần tú đang nhăn nhó của Nhiếp Phong, lại nhìn Bạch Tuyết đang hôn mê bất tỉnh.

Nhiếp Phong mơ hồ biết có chuyện gì đang xảy ra nhưng anh bất lực không có cách nào ngăn cản.

"Bạch Tuyết? Em không được ngủ, nghe anh nói không?" Nhiếp Phong nắm thật chặt tay Bạch Tuyết, còn tay kia vỗ nhẹ lên má cô. Chiếc khăn bao bọc Bạch Tuyết đã ướt đầm từ lúc nào, Nhiếp Phong rút ra ném dưới chân và lấy chiếc khăn khô khác phía sau xe mình trùm cho cô. Chiếc khăn lông cũ không chỉ ướt đầm mà còn có màu đỏ thẫm phía dưới.

Khuôn mặt Bạch Tuyết không còn chút máu, môi từ xanh tím dần dần chuyển sang màu trắng nhợt nhạt.

Nỗi đau từ dưới sườn của Nhiếp Phong đã biến mất mà thay vào đó là nỗi đau trong tim anh. Đúng vậy, anh đang đau lòng, đau đến tột đỉnh.

Như loáng thoáng nghe được lời Nhiếp Phong đang nói chuyện với mình, Bạch Tuyết vất vả mở hai mắt ra, nhìn thấy một lớn một nhỏ đang trầm tư.

"Học Văn... Đừng sợ." Bạch Tuyết muốn giơ tay lên lau nước mắt trên mặt Nhiếp Học Văn nhưng tay chân như thể bất lực đành buông xuống nói: "Dì... dì chỉ đang bị cảm thôi..."

Nhiếp Học Văngật gù, ngoan ngoãn nắm chặt chiếc khăn lông trên người Bạch Tuyết nói: "Dì đắp chăn kín một chút, bệnh cảm sẽ rất nhanh khỏi thôi."

Bạch Tuyết cố gắng nặn ra nụ cười tái nhợt, đầu xoay sang Nhiếp Phong, hai mắt tràn đầy thương tiếc.

"Không còn nữa rồi... Xin lỗi anh... Em không ngờ..." Bạch Tuyết trở tay nắm chặt lấy bàn tay Nhiếp Phong, nước mắt giọt lớn giọt nhỏ rơi xuống.

"Xuyt, không sao rồi." Nhiếp Phong đưa tay ra ôm chặt lấy thân thể Bạch Tuyết, nhẹ nhàng lung lay cô: "Em phải tỉnh táo, chẳng mấy chốc sẽ đến bệnh viện. Không sao rồi..."

"Đúng... Xin lỗi... Ô... Em thật sự không biết... Không biết..." Bạch Tuyết đem mặt vùi vào lồng ngực Nhiếp Phong, khóc đến thảm thương.

Tư Hoài Dương ngồi phía trước lái xe không biết vợ chồng bọn họ đang nói đến vấn đề gì nhưng dù sao khi nhìn thấy Bạch Tuyết tỉnh lại thì cậu cảm thấy thở phào nhẹ nhõm.

"Không quan trọng lắm, sau này chúng ta còn có thể có lại." Nhiếp Phong nhẹ nhàng vò mái tóc ướt đầm của Bạch Tuyết, trông mắt cũng bắt đầu nóng rục nói: "Cũng không trách được em, có trách thì trách, die,n; da.nlze.qu;ydo/nn..anh. Nếu anh sớm để ý em không có ở trong phòng thì cũng sẽ không khiến em chịu khổ như vậy."

"Phong..." Bạch Tuyết khóc trong lòng Nhiếp Phong, khóc đến nỗi áo anh ướt sũng.

Khi vào đến thị xã, nhờ hỏi dò chủ quán, rốt cuộc Tư Hoài Dương cũng tìm được một bệnh viện nhỏ.

Bạch Tuyết bị đẩy vào phòng giải phẫu, trong lòng Tư Hoài Dương cũng nổi lên nghi ngờ vì thật ra cô có bị thương gì nặng lắm đâu mà cần phải phẫu thuật. Cũng chưa tới năm phút đồng hồ sau, y tá liền chạy ra khiến Nhiếp Phong với thân người dính đầy máu cùng Tư Hoài Dương đang lo lắng và căng thẳng chạy đến “ Phụ nữ sinh non mất quá nhiều máu mà bệnh viện chúng ta quá nhỏ, tạm thời không có máu thay thế. Trong hai người, ai có nhóm máu O"

"Cô ấy thuộc nhóm máu B." Tư Hoài Dương bật thốt lên, cậu biết nhóm máu của Bạch Tuyết, sau đó cũng xắn ống tay áo lên nói với y tá: "Tôi có nhóm máu O."

Y tá liếc mắt nhìn Nhiếp Phong: "Chỉ có một người hiến máu sợ rằng không đủ mà chúng tôi điều máu không kịp....." Bệnh viện thị trấn nhỏ này mỗi ngày tiếp nhận biết bao nhiêu ca cần truyền máu nên hiện tại trong lúc cấp bách thật sự không còn máu dự trữ nữa.

"Tôi thuộc nhóm máu AB." Nhiếp Phong cúi mặt xuống đất, khẽ nhắm mắt lại nhưng cũng rất nhanh ngẩng đầu lên, ánh mắt lóe sáng nói: "Nhưng tôi sẽ lập tức điều máu từ trong thành phố tới đây."

"Anh sao?" Y tá nhìn Nhiếp Phong đánh giá một chút, không biết anh ta là nhân vật to lớn đến cỡ nào mà dám nói một câu như vậy.

"Y tá, nhanh đi, mau lấy máu của tôi cứu Bạch Tuyết." Tư Hoài Dương cắt đứt dòng suy nghĩ của y tá, lúc này cứu người là quan trọng nhất.

Hộ sĩ dẫn Tư Hoài Dương đi lấy máu, mà Nhiếp Phong thì lại lấy điện thoại di động ra chuẩn bị gọi cho Vương Thế Kha xin máu. Nhưng vừa lấy điện thoại di động ra thì anh phát hiện nó đã trở thành phế phẩm.

"Shit!" Nhiếp Phong tức điên, ném điện thoại xuống đất. Còn Nhiếp Học Văn vẫn đi theo sau ba mình, nhìn thấy ba tức giận ném điện thoại xuống đất thì cậu cảm thấy kinh ngạc lẫn hoảng sợ.

Nhiếp Phong liếc mắt nhìn Nhiếp Học Văn, sau đó anh bước lên phía trước, hai tay khoát lên bả vai của con trai mình, dùng giọng dịu dàng nói với cậu: "Học Văn, ba đi mượn điện thoại để gọi cho chú Vương. Con ở đây tuyệt đối không được đi đâu, giúp ba bảo vệ dì, có được không?"

Nhiếp Học Văn gật gù, sự hoảng sợ vẫn chưa biến mất. Lúc này Nhiếp Phong cũng không để ý tới Nhiếp Học Văn nhiều, anh chỉ nghĩ đến cảnh thân thể Bạch Tuyết bị ngâm nước quá lâu nên dẫn đến sảy thai, cuối cùng mất máu quá nhiều. Lòng anh đau khổ như dao cắt. hiện giờ còn chưa biết cô sống chết ra sao nữa.

Chỉ trong vòng hai tiếng đồng hồ, anh mất đi một đứa bé.

"Ba." Nhiếp Học Văn đột nhiên mở miệng, lòng cậu muốn đưa điện thoại của mình cho ba mình.

Nhiếp Phong xoay người nhìn con trai đứng đó trong hành lang bệnh viện nhỏ hẹp, tâm tư càng ngày càng đau đớn.

Nhiếp Học Văn từ từ tháo chiếc ba lô mà cậu vẫn thường đeo và lấy chiếc điện thoại di động đưa cho ba mình: "Ba dùng cái này để gọi điện thoại đi."

Nhiếp Phong ngạc nhiên, xưa nay anh chưa hề biết Nhiếp Học Văn cũng có một cái điện thoại di động.

**

Khúc Như Hoa bước nhanh như ngựa phi, thư ký kiêm tài xế cũng ríu rít chạy theo sau bà, dường như anh cũng sắp theo không kịp bước chân của bà rồi.

Trong phòng bệnh thuộc khu nội trú bệnh viện Tế Phong, cửa phòng bệnh bị một lực mạnh đẩy ra khiến mọi người chú ý.

"Mẹ." Nhiếp Phong đứng lên nói.

Khúc Như Hoa bước vào phòng bệnh, đầu tiên là liếc mắt nhìn Bạch Tuyết đang truyền dịch trên giường bệnh lại tàn nhẫn trừng mắt nhìn Nhiếp

Phong nói: "Con theo mẹ ra đây." Nhiếp Phong không yên lòng rời đi nhưng cuối cùng anh quay lại nhìn cô một chút, thấy cô vẫn ngủ nên mới ra ngoài theo bước chân của Khúc Như Hoa.

"Chuyện gì xảy ra thế này?" Vừa ra khỏi phòng bệnh, Khúc Như Hoa không nể nang nói lớn tiếng ngay hành lang: "Không phải mẹ đã nói trong vòng hai năm không cho phép mang thai sao? Nếu lỡ mang thai tại sao lại không giữ mình cẩn thận, còn ra ngoài du lịch. Bây giờ lại còn nằm viện. Thật hết nói nổi."

Đối với công việc thường nhật, dĩ nhiên Nhiếp Phong sẽ không báo cáo bất cứ chuyện gì cho mẹ mình và chuyện đi du lịch cũng vậy. Anh giống như bị mất tích hai ngày mà không thông báo với ai ngay cả bà cũng vậy. Nếu như không phải Phó giám đốc và quản lý chi nhánh lo lắng gọi điện thoại cho bà xin chỉ thị thì bà cũng không biết. Sau đó, cũng do Vương Thế Kha suy nghĩ thấu đáo, anh ta cũng gọi điện thoại báo tin cho Khúc Như Hoa.

Sắc mặt Nhiếp Phong nhăn nhó, anh đã không được chớp mắt ba ngày nay rồi. Trước đó, chỉ vì anh sợ nếu anh không tỉnh táo ie nd da nl e q uu ydo n, thì không chỉ anh mất đi đứa trẻ mà ngay cả cô, anh cũng sẽ không thể giữ được. Vì thế anh cứ thức như thế để trông nom cô.

Tuy anh không biết tình yêu là gì nhưng anh hiểu tình thân. Đứa trẻ trong bụng Bạch Tuyết không nằm trong dự tính của anh nhưng nếu như cô đã chịu thai nghén chín tháng mười ngày, sau đó sinh ra đứa trẻ thì anh cũng sẽ rất yêu thích nó vì nó là đứa con ruột thịt của chính mình.

"Người phụ nữ không biết nặng nhẹ như vậy không xứng làm vợ của dòng họ Nhiếp chúng ta." Khúc Như Hoa tức giận quát "Lần này quyết định của con đã sai lầm rồi. Mẹ nghe nói con yêu cầu luật sư thảo ra bản hợp đồng chứng minh tài sản rồi, vậy thì không bằng bây giờ con trực tiếp yêu cầu anh ta làm hồ sơ thỏa thuận ly hôn thôi. Sức khỏe Bạch Tuyết cũng

đã ổn, con cũng nhanh chóng nộp đơn xin ly hôn đi. Bạch Tuyết không thích hợp xuất hiện trong dòng họ Nhiếp chúng ta."

Lúc đầu, bà đã không đồng ý cho Nhiếp Phong với người phụ nữ này bên nhau nhưng cũng vì đang tranh chấp quyền giám hộ với Đái Kiều Nhu mà bà tạm thời chấp nhận Bạch Tuyết. Còn Nhiếp Phong thật ngang bướng, dù biết bà không thích Bạch Tuyết, anh vẫn cố tình dẫn Bạch Tuyết đi làm giấy hôn thú. Mà hiện tại... hiện tại Bạch Tuyết lại bất cẩn để mất đi một đứa bé. Nghĩ đến đây, Khúc Như Hoa quả thực căm ghét đứa con dâu không môn đăng hộ đối này.

Ánh mắt Nhiếp Phong mở lớn, tay nắm chặt thành quyền đứng ở trên hành lang, nghe mệnh lệnh của Khúc Như Hoa mà không có bất kỳ phản ứng nào.

"Nhiếp Phong, con có nghe mẹ nói hay không?" Khúc Như Hoa nói nhanh "Con và Bạch Tuyết không hợp. Người phụ nữ như vậy không thể khiến con phát triển trong sự nghiệp được đâu, trái lại nó sẽ càng làm bại hoại thanh danh của con mà thôi. Thôi thì cũng may, dựa vào lần sảy thai này con nên dứt khoát với nó một lần đi thôi..."

"Đủ rồi!" Nhiếp Phong gào thét cắt đứt lời nói của Khúc Như Hoa đang thao thao bất tuyệt "Mẹ, mẹ đã mất đi một đứa cháu, còn con đã mất đi một đứa con, việc này còn chưa đủ đau khổ hay sao? Vậy mà giờ phút này mẹ còn ở đây đòi hỏi phải môn đăng hộ đối. Điều đó thật sự quan trọng với mẹ thế ư?"

Khúc Như Hoa trợn mắt lên nhìn ánh mắt con trai đang hằn lên những tơ máu, lúc này Nhiếp Phong như một con sư tử bị thương, đau đớn muốn phát tiết.

"Mẹ cứ lấy quan điểm của mình mà áp đặt cho người khác thôi. Cũng như năm đó mẹ ngăn cản việc anh trai ở bên Tân Nhu, còn bắt anh phải kết

hôn với Đái Kiều Nhu. Kết quả thế nào? Kết quả là Tân Nhu sinh ra Học Văn và đưa đến nhà họ Nhiếp, còn anh thì bị tai nạn xe cộ phải chết ngay tức khắc." Tầm mắt Nhiếp Phong dần dần đau đớn và lạnh lẽo nhìn mẹ mình "Trước khi anh rời khỏi nhà có để lại cặp nhẫn kim cương, chính là cặp nhẫn để kết hôn với Đái Kiều Nhu đó. Anh chỉ lấy chiếc nhẫn mà mình thề hẹn với Tân Nhu thôi. Lúc con nhận xác của anh trai ở đồn cảnh sát, họ đã giao lại di vật này lại cho con. Vậy mẹ đã biết anh đi gặp ai chưa? Chuyện này mẹ vốn không thể ngăn cản được đâu."

Sắc mặt Khúc Như Hoa trong nháy mắt trở nên trắng xám, đôi môi run rẩy nhìn con trai đang chỉ trích mình.

Không sai, năm đó hôn nhân con cả do bà làm chủ, nếu như không phải Tân Nhu lén lút sinh ra Nhiếp Học Văn, lại đem đứa con đó đến nhà họ Nhiếp thì có thể Nhiếp Vân và Đái Kiều Nhu sẽ sống hạnh phúc, sẽ sinh con cho bà... Đó là lỗi của bà vì trong lòng bà luôn ao ước Nhiếp Học Văn ở lại với mình, không hy vọng để con cháu nhà họ Nhiếp phải lưu lạc bên ngoài. Nhưng ngàn vạn lần bà lại không ngờ Nhiếp Học Văn xuất hiện lại khiến hôn nhân giữa Nhiếp Vân và Đái Kiều Nhu tan vỡ, tệ hại hơn lại khiến Nhiếp Vân nhớ về chuyện cũ, một lòng đi tìm Tân Nhu mới gây ra thảm kịch ngày hôm nay.

"Con... Việc này không giống nhau..." Khúc Như Hoa suy sụp, chân bước lui mấy bước nhưng được thư ký phía sau đỡ lấy "Con không giống anh trai mà cô ấy cũng không phải... không phải Tân Nhu..."

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 109: Kẻ Thù

Hồi lâu Bạch Tuyết từ từ tỉnh lại, chậm rãi nhìn lên trần nhà, chung quanh đều là một màu trắng toát. Bỗng đâu cô nghe tiếng khóc từ nơi nào vọng lại, cô nhẹ nhàng quay đầu nhìn thì thấy mẹ mình đang nước mắt ngấn dài ngồi trong góc giường bệnh, suy sụp đến đau lòng.

"Mẹ?" Giọng Bạch Tuyết có chút yếu ớt.

"A, con tỉnh rồi sao?" Mẹ Bạch cũng nhanh chóng lau khô nước mắt, mỉm cười nhìn về phía con gái mình nói: "Có chỗ nào không thoải mái sao? Để mẹ đi gọi bác sĩ đến." Nói xong, bà đứng lên.

"Không cần đâu mẹ." Bạch Tuyết gọi mẹ mình lại, trong mắt cũng ngấn ngấn nước "Để mẹ phải lo lắng..."

Nhiếp Phong đang ở đâu? Tỉnh lại không thấy anh, trong lòng Bạch Tuyết cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Mẹ Bạch ngồi xuống khẽ vuốt tay con gái mình nói: "Con gái ngốc, chuyện lớn như vậy, tại sao lại có thể sơ ý bất cẩn? Ba tháng đầu thai kỳ rất quan trọng đấy, mà cũng không thể trách con, từ nhỏ con đã vốn mạnh mẽ như thế rồi." Hiện giờ cũng không phải lúc trách con gái nữa, bà nghĩ thế nên nói tiếp: "Cũng may, con và Nhiếp Phong đều còn trẻ, sau này còn có thể có con lại được."

Bạch Tuyết đau lòng nhưng vẫn cố gắng nở nụ cười. Cô đang cực kỳ khó chịu khi lúc này không được gặp Nhiếp Phong. Vậy có thể thấy trong lòng anh có bao nhiêu khinh thường mình, có bao nhiêu chán ghét cô, phần tình cảm nồng đậm lúc trước cũng từ từ phai mờ như làn nước thoảng qua thôi.

Có mấy ai được ấm áp bên cạnh người mình yêu mãi đâu. Dù cô có nhiệt tình bao nhiêu, có chủ động mở rộng trái tim mình bao nhiêu thì Nhiếp Phong vẫn giống như một khối băng ngàn năm lạnh lẽo không hề lay chuyển khiến tim cô tan nát rã rời.

Sau khi trò chuyện với mẹ Bạch một lát, cô cảm thấy mệt mỏi, cơn buồn ngủ từ đâu ập tới khiến cô không chịu nổi đành nằm xuống nhắm mắt nghỉ ngơi.

Lần này cô nằm mơ, một giấc mơ thật ghê rợn. Trong mơ, cô gọi Phùng Lan cứu mình nhưng đáp lại cô chỉ có tiếng gió rít, tiếng nước chảy ào ào... Cô cảm thấy rất lạnh rất lạnh, bụng dưới cảm thấy đau đớn, máu ở giữa hai chân đang chảy từng giọt Die nd da n*****Sóc***Là*****Ta*****] e q u u y d o n, từng giọt, lòng cô thật sự rất hoảng sợ.

"Nhiếp Phong! Nhiếp Phong!" Trong bóng đêm u ám, cô hét lớn gọi tên anh nhưng ngoài trừ tiếng nước chảy thì không có ai, không có bất kỳ âm thanh nào đáp lại lời cô. Cô không ngừng bước tới, bóng đêm như không có điểm dừng. Tay chân cô lạnh đến mức tê dại, rất khó chịu, thật sự rất khó chịu.

Đột nhiên, không khí chung quanh dần ấm lên, mặt trời toả sáng chói lọi, lúc này cô có thể nhìn thấy tia sáng đầu tiên loé lên. Đến lúc này, Bạch Tuyết khẽ hừ một tiếng, chợt mở mắt ra và bừng tỉnh.

"Bạch Tuyết?" Khuôn mặt Nhiếp Phong có chút tiều tụy, anh đang lấy tay day day mí mắt mình, trông mắt đen thâm quầng đang sốt ruột nhìn cô.

"Nhiếp Phong?" Cô vẫn còn đang chu du trong mơ sao? Giấc mơ này thật dài, còn không có kết thúc nữa.

Nhiếp Phong ngẩng đầu lên nhìn người nữ y tá đang điều chỉnh bình dung dịch thuốc cho Bạch Tuyết nói: "Sao cô ấy vẫn bị sốt như thế?"

Người nữ y tá vừa nhìn dung dịch đang chảy từng giọt vừa nhẹ nhàng nói: "Không quan trọng lắm, việc này chỉ do sức đề kháng trong người cô ấy yếu hơn thôi. Phẫu thuật sinh non chỉ là một tiểu phẫu, nghỉ ngơi một tuần, uống thuốc đầy đủ trong một tháng thì sẽ ổn thôi."

Thu dọn dụng cụ xong, người y tá cũng đẩy xe ra khỏi phòng bệnh.

Không phải là mơ sao? Bạch Tuyết trừng mắt nhìn: "Mẹ em đâu?"

Nhiếp Phong nắm bàn tay bé bỏng nóng ấm của Bạch Tuyết, trông cô rõ ràng mất máu quá nhiều, gương mặt cũng vì sốt cao mà ửng đỏ. Bỗng nhiên cơn đau lòng và hổ thẹn cùng lúc xông tới bao quanh lấy thân thể anh khiến anh không thể chống đỡ.

"Anh đã nói mẹ về trước." Nhiếp Phong kéo chân muốn đáp lại cho Bạch Tuyết. Còn Bạch Tuyết hơi dùng sức nắm chặt lấy tay Nhiếp Phong, bỗng dưng cô cảm thấy rất lạnh. Cô tự hỏi mình lạnh là bởi vì bị sốt hay là vì do sự ấm áp từ bàn tay to lớn của anh truyền cho cô?

"Con của chúng ta..." Cô lại nghẹn ngào.

Nhiếp Phong cay đắng nở nụ cười, giơ bàn tay khác khẽ vuốt tóc Bạch Tuyết, nhẹ giọng nói: "Không quan trọng lắm đâu, sau này chúng ta còn có thể có lại, chỉ là chúng ta không có duyên phận với con thôi."

"Nhưng... Nhưng nếu như em không bắt cần, không lầm tưởng là do kinh nguyệt đến muộn thì cũng sẽ không xảy ra chuyện như vậy." Bạch Tuyết gào khóc thảm thương.

Xưa nay anh chưa từng nghĩ đến nước mắt của phụ nữ có thể khiến lòng anh đau đớn như thế này. Năm đó, lúc Tân Nhu gào khóc xin anh giúp đỡ thì anh chỉ cảm thấy không đành lòng thôi. Còn bây giờ, nhìn Bạch Tuyết khổ sở ngập tràn nước mắt, lòng anh cũng không còn kiên cường như trước nữa. Dù sao anh và Bạch Tuyết cũng từng có chung một đứa bé rồi.

Nhiếp Phong vừa ôm Bạch Tuyết vừa vỗ lưng an ủi cô như việc anh vẫn thường làm với Nhiếp Học Văn vậy. Đau thương là việc khó tránh khỏi, huống hồ bọn họ phải đau khổ thì mới có thể đón chào một tương lai tốt đẹp ở phía trước.

Phùng Lan đẩy cửa phòng bệnh ra, nhìn thấy cảnh Nhiếp Phong vừa dịu dàng ôm Bạch Tuyết vừa vuốt lưng an ủi cô thì ngay lập tức khuôn mặt cô bỗng trở nên u ám. Quả thật cô chưa từng nghĩ tới việc Bạch Tuyết lại đang mang thai. Sự việc đêm đó, cô chỉ muốn hãm hại một mình Bạch Tuyết thôi nhưng cuối cùng kết quả lại khiến cô ấy sinh non. Trong lòng Phùng Lan chợt nổi lên nụ cười thâm độc. Cô vui vẻ vì mình đã trả thù thành công rồi.

Nhiếp Phong như cảm giác được có người đứng phía sau mình nên quay đầu lại. Khi thấy Phùng Lan đứng đó, ánh mắt anh chùng xuống, khuôn mặt cũng u ám khác thường.

**

"Xin lỗi... Xin lỗi..." Phùng Lan giả bộ khóc sụt sùi, kéo tay Bạch Tuyết khóc không thành tiếng "Nếu như không phải do em... không phải do em yêu cầu chị ra ngoài cùng em thì chị cũng sẽ không..."

Trên gương mặt, cánh tay thậm chí trên đùi của Phùng Lan, không có chỗ nào không bị thương. Lúc đó, cô cảm giác được như có thứ gì đó đập vào thân thể mình nên cô sợ hãi gào thét khản giọng, cuối cùng lại lăn vào trong bụi cỏ gần đó. Cô liều mạng nắm lấy một loại cây có độ dai bền nên

mới không bị rơi vào bên trong dòng nước đó. Mà cô thật sự không biết Bạch Tuyết té xuống dưới đó, cô phải giẫy giụa hồi lâu, cố gắng hết sức mới bò lên thoát khỏi nơi đó.

Vì trong tay không có gì để chiếu sáng mà ngoài trời thì rất tối nên cô mấy lần lao đảo ngã xuống đất. Thật khó khăn lắm cô mới trở về được đến sân nhà trọ.

Lúc này, Nhiếp Phong ngồi bên cạnh giường, khuôn mặt không hề để lộ cảm xúc gì, thản nhiên nghe giọng Phùng Lan đứt quãng, vừa khóc vừa kể chuyện đêm đó. Ánh mắt anh cứ nhìn chăm chú hai người phụ nữ, còn Bạch Tuyết bị tay Phùng Lan xiết chặt nhưng ngược lại cô cũng không có ý phản đối.

Bất luận lời Phùng Lan nói là thật hay giả, dù sao cũng do cô ta nên cô mới mất đi đứa con trong bụng. Vậy cứ coi như lòng dạ cô hẹp hòi cũng được hoặc cũng có thể coi như muốn tìm ai đó để trút giận cũng được. Cô sẽ không tha thứ cho cô ta.

"Bởi vì... Bởi vì chuyện này nên Hoài Dương... Hoài Dương đã không... không còn để ý tới em nữa." Phùng Lan buông tay Bạch Tuyết, bụm mặt khóc đến nấc nghẹn.

Tư Hoài Dương sao? Cô cũng từng nghe mẹ Bạch nói lại rằng lúc cô còn bị hôn mê, Tư Hoài Dương đã đến thăm hai lần. Lúc này Nhiếp Phong còn nói bởi vì bên kia có một số việc phải xử lý nên hôm nay có thể Tư Hoài Dương sẽ không đến đây.

"Bạch Tuyết, chị tha cho em được không?" Phùng Lan nắm tay Bạch Tuyết, hai mắt sưng đỏ yếu ớt nhìn Bạch Tuyết "Dù lúc này chị muốn em ngã vào trong hồ nước kia, em cũng sẵn lòng chấp nhận. Chị đừng trách em nữa, chị tha thứ cho em có được không?"

Vì hành động của Phùng Lan quá kích động, cô ta cứ tha thiết thỉnh cầu tha thứ khiến Bạch Tuyết sợ hãi. Cô lui lại về phía sau dựa người vào Nhiếp Phong.

"Phùng Lan, mọi chuyện cũng đã qua." Bạch Tuyết rút tay ra, nhàn nhạt nói: "Cũng không thể trách em được vì lỗi do chị không cẩn thận... Em cũng bị thương mà."

"Mọi người đều đang trách em, đều cho rằng em hại chị." Phùng Lan nức nở nói.

Mọi người sao? Bạch Tuyết liếc mắt nhìn khuôn mặt tối sầm của Nhiếp Phong. Ánh mắt kia như chủ nhân uy quyền đang ngồi trên ngai cao phán xử, ánh mắt hung ác đang trừng mắt nhìn Phùng Lan.

Không biết tại sao đột nhiên cô lại có loại ý nghĩ này, Bạch Tuyết chợt hé miệng mỉm cười. Mà Phùng Lan đang đứng đó, nhìn thấy Bạch Tuyết nở nụ cười thì lại lầm tưởng rằng đối phương đã tha thứ cho mình nên đáy lòng thầm đắc ý.

"Phùng Lan, không phải em làm việc ở bệnh viện Tế Phong sao? Hôm nay..." Bạch Tuyết nhớ lại Phùng Lan chính là y tá ở bệnh viện Tế Phong này.

"À, em... em đã từ chức rồi." Phùng Lan che giấu bằng hành động vén tóc của mình "Em có người thân xin giúp em làm việc ở một bệnh viện lớn, mà em cũng sắp được phỏng vấn rồi."

Bệnh viện lớn sao? Mặc dù Tế Phong là bệnh viện tư nhân nhưng nói về kỹ thuật và quy mô thì cũng ít có bệnh viện nào sánh bằng. Nghe nói tiền lương của nhân viên còn cao hơn gấp mấy lần so với những nhân viên làm việc ở bệnh viện công nữa. Nhưng dù gì đây cũng là việc riêng của Phùng Lan, Bạch Tuyết cũng không muốn can thiệp.

"Được rồi!" Nhiếp Phong bỗng đứng lên, cũng không khách khí nói: "Tiểu thư Phùng, cô cũng nói xin lỗi rồi. Vậy giờ Bạch Tuyết cần nghỉ ngơi, xin mời cô rời đi cho."

Phùng Lan nhìn Nhiếp Phong, vẻ mặt có chút lúng túng nhưng vẫn cúi đầu đứng lên, nhỏ giọng nói với Bạch Tuyết: "VẬY... VẬY em đi trước, hôm nào sẽ đến thăm chị."

"Không cần đâu!" Nhiếp Phong đi tới giường bệnh,, die,n; da.nlze.qu;ydo/nn..lại lạnh lùng nói: "Hai ngày nữa Bạch Tuyết sẽ xuất viện, tiểu thư Phùng vẫn nên chăm sóc tốt chính mình thôi."

"Nhiếp Phong." Bạch Tuyết hờn dỗi trừng mắt nhìn Nhiếp Phong, cô không muốn anh nói chuyện đến khó nghe như vậy.

Phùng Lan vừa ra khỏi phòng bệnh, đứng trước cửa nghiêng răng nghiêng lợi. Vẻ mặt hiền lành tựa như cô dâu nhỏ đang đứng trước mặt mẹ chồng lúc này dường như biến mất mà thay vào đó là nét mặt tàn nhẫn và hung dữ.

Nhiếp Phong, anh đừng quá đặc ý. Còn cô, Bạch Tuyết, đừng trách tôi ra tay quá ác độc. Có trách thì trách người nhà họ Nhiếp đi.

**

Lại lần nữa, Bạch Tuyết cảm nhận rõ ràng cử chỉ Nhiếp Phong dịu dàng hơn với mình. Anh coi cô giống như búp bê bằng sứ mà đối xử dịu dàng, nâng niu trong bàn tay mình.

Đến ngày xuất viện, Nhiếp Phong bỏ tất cả chuyện công ty sang một bên để đến bệnh viện đón Bạch Tuyết. Khi đến dưới lầu, không hiểu sao anh vẫn cứ muốn đứng ôm cô trong thang máy không buông.

"Em thật sự tự mình đi được." Bạch Tuyết lúng túng ôm cổ Nhiếp Phong.

Thực sự là điên rồi. Tuy cô cũng rất suy sụp nhưng hành động của Nhiếp Phong lúc này có quá phô trương rồi không.

Khi đi ngang qua phòng bảo vệ, có một số người chú ý nhưng Nhiếp Phong vẫn thản nhiên ôm Bạch Tuyết về nhà.

Trước đó, vì muốn chăm sóc tốt cho Bạch Tuyết mới vừa sắp thai xong và cũng muốn có người chăm sóc cho Nhiếp Học Văn nên Nhiếp Phong mời một thêm một bảo mẫu.

Bởi vì tay còn ôm Bạch Tuyết nên khi đến nhà, Nhiếp Phong không thể làm gì khác hơn là đành để Bạch Tuyết gõ cửa. Cửa vừa bị mở ra, vóc dáng của cậu con trai nhỏ Nhiếp Học Văn đang đứng trước cửa ngửa đầu nhìn ba mình.

Nhiếp Phong hơi nhướn mày "Học Văn? Không phải giờ này con nên ở trường à?"

Hơn nữa, tại sao người mở cửa lại là Nhiếp Học Văn mà không phải bảo mẫu?

Nhiếp Học Văn chu miệng, nhỏ giọng nói: "Ba, dì, bà nội đến rồi."

Mẹ mình đến sao? Lòng mày Nhiếp Phong nhất thời nheo lại.

Bạch Tuyết nằm viện ngày thứ hai thì Khúc Như Hoa cũng đến. Bà nói những lời khó nghe khiến Nhiếp Phong đau lòng chịu không nổi. Sau vụ việc đó, Khúc Như Hoa cũng dần thay đổi thái độ, bà tỏ ra giận dữ về thái độ của Nhiếp Phong nên đã cùng những viên chức cấp cao đích thân đứng ra quản lý mọi việc ở công ty, không để Nhiếp Phong nhúng tay vào.

Tuy rằng mọi quyền lực cũng như các hợp đồng quyết định nằm trong tay Nhiếp Phong nhưng Khúc Như Hoa sẽ đi hỏi thăm tất cả những người chung quanh để có cách giải quyết khi gặp vấn đề khó khăn. Khi thấy thái độ của mẹ mình như thế, Nhiếp Phong cũng giữ yên lặng.

Ôm Bạch Tuyết vào phòng, anh liếc mắt thấy Khúc Như Hoa đang ngồi ngay ngắn trên ghế salông. Ngược lại, khi Khúc Như Hoa nhìn thấy con trai mình đang xem Bạch Tuyết như bảo bối ôm cô ta vào cửa thì bà tức muốn ngất đi. Bà cố gắng kìm chế lửa giận trong lòng, lạnh lùng nhìn Nhiếp Phong.

Nhiếp Phong đặt Bạch Tuyết trên giường lớn, sau đó anh kéo chăn đắp kín người Bạch Tuyết.

"Nhiếp Phong, em có nên..." Bạch Tuyết căng thẳng nắm ống tay áo của Nhiếp Phong, cô muốn hỏi anh rằng mình có nên ra ngoài chào hỏi Khúc Như Hoa một tiếng hay không. Ngược lại, anh cứ vậy mà ấn Bạch Tuyết xuống, hé miệng nở nụ cười "Mọi chuyện để anh lo."

Từ khi bước vào cửa đến giờ, anh không gặp bảo mẫu đâu nên Nhiếp Phong cảm thấy có gì đó không đúng. Sau khi đóng cửa phòng ngủ lại, Nhiếp Phong nói Nhiếp Học Văn ra ngoài phòng khách học bài. Anh biết cậu vốn thông minh, đến trường chủ yếu để cho Nhiếp Học Văn giao lưu với nhiều bạn bè cùng tuổi để cậu không cảm thấy cô quạnh thôi.

Ngồi xuống ghế sofa đối diện Khúc Như Hoa, Nhiếp Phong ngược mắt nhìn mẹ mình hỏi: "Bảo mẫu đâu rồi?"

"Mẹ đã đuổi bà ta rồi." Nói xong, bà lấy ra một túi hồ sơ ném tới khay trà "Đưa cái này cho người phụ nữ kia."

Tâm mắt Nhiếp Phong nhìn chăm chăm túi hồ sơ kia, trầm mặc mấy giây, cuối cùng anh đưa tay mở và rút mấy tờ giấy ra. Đập vào mắt anh chính là hàng chữ to đùng "Đơn thoả thuận ly hôn"

Hết chương 109.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 110: Người Phụ Nữ Của Con Phải Ở Bên Cạnh Con

Khúc Như Hoa nhanh chóng mời luật sư thảo ra một tờ đơn thoả thuận ly hôn. Sau đó bà đợi đến khi Bạch Tuyết xuất viện thì liền bắt con trai mình ép Bạch Tuyết ký. Bà không muốn tiếp tục chịu đựng cô con dâu tầm thường như thế này nữa, không muốn phải sống cùng với cô con dâu không môn đăng hộ đối thậm chí xuất thân cũng nghèo hèn như vậy.

Có người phụ nữ nào lại muốn bản thân mình yếu kém khi được gả vào gia đình quyền thế không? Mà cô ta, đã được bước chân vào dòng họ cao quý nhà họ Nhiếp này rồi mà cứ muốn làm việc ở chức vụ nhỏ nhất trong công ty. Đã vậy dáng vẻ lại không sang trọng, quý phái. Một người phụ nữ như vậy chỉ khiến người khác khinh thường mà thôi.

Coi như là không có việc gì làm thì mỗi ngày cũng phải nên xem tạp chí, sửa sắc đẹp hay mua sắm đều được. Điều này cũng thể hiện mình chính là một phu nhân cao quý mà Bạch Tuyết lại không làm như vậy. Khúc Như Hoa cảm giác Bạch Tuyết chính là bần nhão không thể trét tường được.

"Bạch Tuyết không thích hợp với tầng lớp quý tộc như chúng ta." Khúc Như Hoa thấy vẻ mặt Nhiếp Phong chuyển thành lạnh lẽo thì liền quyết định dùng chính sách dụ dỗ để khuyên nhủ "Lúc trước, mẹ không đồng ý cho anh trai con và Tân Nhu cũng vì nguyên nhân này. Một cô gái từ nhỏ sinh sống ở tầng lớp phổ thông sẽ không cách nào thích hợp với gia đình chúng ta được. Dù cô ấy vẫn đang làm việc trong công ty con thì vẫn không thể nào giúp được con tránh khỏi miệng lưỡi của dư luận. Mẹ cũng

đã biết chuyện bữa tiệc ở nhà Lâm Đình rồi, một đứa con gái ngay cả việc mang giày cao gót cũng không quen thì làm sao có thể đỡ dần con việc gì chứ."

Nhiếp Phong cũng ném tờ đơn thoả thuận ly hôn hiệp xuống khay trà, lẳng lặng nhìn mẹ mình. Còn Khúc Như Hoa thấy Nhiếp Phong không nói lời nào thì tưởng rằng Nhiếp Phong đang bị dao động bởi những lời bà nói. Nghĩ vậy, bà tiếp cố gắng thuyết phục con trai mình theo cách này.

"Từ nhỏ con sinh sống trong gia đình quyền quý nên con cũng hiểu thế giới này khắc nghiệt biết bao nhiêu. Mẹ cũng có thể nhìn được việc người khác ở sau lưng mình chỉ chỉ chỏ chỏ nói xấu Bạch Tuyết, cũng có thể chịu đựng cảm giác bị Bạch Tuyết làm cho xấu mặt nhưng con có từng nghĩ tới cảm nhận của Bạch Tuyết không? Cô ấy sẽ chịu đựng được việc bị người khác khinh thường sao? Rồi thời gian qua đi, sự chênh lệch giữa các con ngày càng lớn và đến lúc đó chẳng phải kết quả cuối cùng chính là ly hôn sao? Đợi đến khi cả hai con cảm thấy chán ghét lẫn nhau thì lúc đó đã muộn màng. Con biết không phụ nữ một khi không còn yêu nữa thì họ sẽ rất vô tình." Khúc Như Hoa chỉ vào lá thư đặt trên khay trà nói: "Trong thư này, luật sư cũng có thảo ra điều kiện ly hôn và phí phụng dưỡng, mẹ sợ cô ấy sẽ chê ít."

Không khí trong phòng khách rơi vào trầm mặc, Khúc Như Hoa nói xong ý mình thì thấy Nhiếp Phong cũng im lặng không lên tiếng.

Không khí càng ngày càng âm u. Một lúc lâu sau, Nhiếp Phong lại cầm lá thư thoả thuận ly hôn kia và cẩn thận xem tất cả các điều khoản.

Thấy vậy, Khúc Như Hoa cảm thấy cực kỳ vui mừng, có thể Nhiếp Phong đã thông suốt rồi chẳng?

"A!" Nhiếp Phong đột nhiên cười lạnh, giương mắt nhìn mẹ mình: "Lúc trước mẹ chính là dùng lối giải thích như thế này để thuyết phục anh

tra khiến anh vứt bỏ Tân Nhu đang mang thai mà lựa chọn Đái Kiều Nhu sao?"

Khúc Như Hoa sững sờ, sắc mặt ngày càng trở nên khó coi.

"Đương nhiên, trước đó anh trai cũng không biết Tân Nhu mang thai, vì vậy lời mẹ đã thuyết phục được anh trai, không phải sao?" Nhiếp Phong giơ tay lên, chậm rãi xé tờ đơn thỏa thuận ly hôn kia ngay ở trước mặt Khúc Như Hoa.

"Nhiếp Phong!" Khúc Như Hoa tức giận đến nhảy nhồm lên khi tận mắt nhìn thấy con trai mình xé tờ đơn thành trăm mảnh và ném tất cả vào thùng rác.

Nhiếp Phong cũng đứng lên, hai tay đút sâu vào túi quần nắm thành quyền. Anh thật sự không muốn cùng mẹ đối địch nhưng anh sẽ không giống đại ca, cứ bị mẹ áp đặt những phong tục cổ hủ như thế lên người mình. Nếu như ngay cả cuộc sống của chính mình, thậm chí là hôn nhân đều bị mẹ điều khiển một cách “vui vẻ” như thế thì anh thành công trong sự nghiệp để làm gì? Việc đó được tính là thành công sao?

Có thể từ nhỏ do anh Nhiếp Vân thế thân cho mình nên cuộc sống của anh được tự do tự tại. Sau khi anh trai mất, mẹ đã đặt nhiều kỳ vọng trên người anh khiến anh cảm thấy mâu thuẫn và phản cảm với bà.

"Mẹ à, mẹ có biết không lúc trước anh trai nghe theo lời mẹ sắp xếp, thực ra không phải anh ấy muốn thỏa hiệp với mẹ mà là đang dùng một cách khác để bảo vệ Tân Nhu đấy, để cô ấy sẽ không bị mẹ làm tổn thương." Nhiếp Phong tự cười giễu nói: "Từ nhỏ anh trai đã bị mẹ giáo dục nghiêm khắc nên cũng quá hiểu cá tính của mẹ rồi. Nếu anh cố ý muốn kết hôn với Tân Nhu thì mẹ nhất định sẽ làm giống như mẹ đang làm với con bây giờ đây, sẽ không ngừng thúc giục bọn họ ly hôn, hoặc là sẽ tạo nhiều

áp lực với Tân Nhu. Chỉ là anh ấy không ngờ Tân Nhu lại đang mang cốt nhục của anh mà thôi."

Khuôn mặt Khúc Như Hoa lúc đỏ lúc trắng, bị con trai nói thẳng ý đồ xấu thì thật sự bà không vui vẻ một chút nào. Có điều quả thật Nhiếp Phong đang nói trúng tâm sự của bà rồi. Năm đó đúng là Nhiếp Vân đồng ý buông tay Tân Nhu là vì lý do đó. Nó không muốn Tân Nhu bị chính tay người mẹ kính yêu của mình làm hại.

"Nếu... Nếu con đã biết rõ như thế, thì tại sao lại còn muốn cùng Bạch Tuyết duy trì đoạn hôn nhân này?" Khúc Như Hoa cũng lạnh lùng hỏi: "Con không sợ cuộc sống sau này của cô ấy sẽ bị mẹ làm tổn thương hay sao?"

Nhiếp Phong tà tứ nở nụ cười, ánh mắt tỏ vẻ ngạo mạn.

"Con với anh không giống nhau, xưa nay đều không giống nhau." Anh cười nhạo nói: "Và cách chúng con bảo vệ người phụ nữ của mình cũng khác nhau. Anh cho rằng đẩy Tân Nhu ra xa mới là bảo vệ cô ấy nhưng con cho rằng... người phụ nữ của con phải ở bên cạnh con để con bảo vệ. Cô ấy dù có xấu thế nào cũng là người con đã chọn, ai ác tâm với cô ấy thì cũng chính là kẻ thù của con. Ai không sợ chết thì cứ tiến tới đây, con không sợ đối mặt đâu."

Khúc Như Hoa chấn động một hồi, bà không thể tưởng tượng con ngựa hoang Nhiếp Phong này sẽ "động lòng" với một người phụ nữ như thế này.

"Mẹ, người cũng không cần nhọc lòng về chuyện giữa con với Bạch Tuyết." Giọng Nhiếp Phong vẫn bình thản nói: "Dù ban đầu tụi con đến với nhau xuất phát từ mục đích thế nào nhưng hiện tại chúng con cũng không có ý định ly hôn. Con có thể thoả thuận tài sản hợp thức hoá, cũng sẽ tuân

theo những yêu cầu của Bạch Tuyết đưa ra nhưng thời gian có hiệu lực của sự thoả thuận đó sẽ do chúng con tự quyết định, chứ không phải mẹ."

Môi Khúc Như Hoa run rẩy, lần này bà bị con trai mình trả đũa một đòn thật đau đớn, nó như cố ý đánh thẳng vào mặt bà. Đúng là lúc trước bà và chồng mình đều đem tất cả hy vọng đặt trên người Nhiếp Vân, cũng quên quản thúc Nhiếp Phong, mà từ nhỏ Nhiếp Phong vốn là một đứa con phản nghịch. Vì vậy, bà chỉ hy vọng Nhiếp Phong không quá tệ hại là được, ai ngờ đứa trai lớn lại...

"Hay, hay..." Hai vai Khúc Như Hoa sụp xuống, bà vừa khoác túi vừa đau lòng nói: "Tháng ngày còn dài, sớm muộn gì con cũng sẽ nhận ra hôm nay mẹ cho con lời khuyên quan trọng đến thế nào. Đã vậy, nếu sau này xảy ra việc gì thì đừng đến tìm mẹ." Nói xong, Khúc Như Hoa quay lưng định đi ra cửa.

"Mẹ, cảm ơn mẹ." Phía sau Nhiếp Phong thở dài nói.

Khúc Như Hoa cảm thấy kinh hãi, con mắt cũng có chút ươn ướt.

"Phụ nữ thì quan trọng, còn cha mẹ khuyên thì tỏ ra chán ghét." Giọng Khúc Như Hoa có chút ghen ngào: "Nhiếp Phong, con phải nhớ kỹ, mọi việc mẹ làm ngày hôm nay đều là muốn tốt cho con."

**

Bạch Tuyết vô lực ngồi dưới đất, nước mắt ròng rã chảy xuống. Cô đã nghe được tất cả câu chuyện giữa hai mẹ con không sót một chữ. Những lời lẽ kia của Khúc Như Hoa như đâm sâu vào tận tâm can Bạch Tuyết, mà Nhiếp Phong lại làm cho cô cảm động đến rối tinh rối mù.

Thật ra Khúc Như Hoa cũng không có lỗi, chỉ là bà chưa thể tiếp thu một đứa con dâu tâm thường như cô thôi nhưng những lời lẽ cùng ý nghĩ của Nhiếp Phong khiến Bạch Tuyết cảm thấy quá xuất sắc. Người đàn ông

này có thể không dám yêu hoặc không muốn yêu nhưng anh chưa từng đối xử lạnh lùng với cô.

Nghe được trong phòng khách có tiếng nói, Bạch Tuyết vội vã từ dưới đất bò dậy đến bên giường.

Trong phòng khách, Nhiếp Phong và Nhiếp Học Văn đang nói chuyện.

"Ba, bà nội nói muốn đưa con đi học ở Anh nhưng con không muốn đi." Khuôn mặt Nhiếp Học Văn nhỏ xíu phụng phịu có vẻ rất phiền muộn "Ba và bà nội không phải chấp nhận nếu con được lên lớp, cũng không nhảy lớp thì sẽ không đến nước Anh để học mà."

Tuy rằng IQ rất cao nhưng Nhiếp Phong chỉ hy vọng Nhiếp Học Văn chỉ như những đứa trẻ bình thường khác. Anh muốn chờ cậu lên sơ trung, cao trung thì mới điều chỉnh mức độ học tập của cậu. Anh không hy vọng Nhiếp Học Văn mất đi niềm vui tuổi ấu thơ như anh.

Ngồi chồm hồm xuống nhìn thẳng vào ánh mắt con trai mình, Nhiếp Phong bảo đảm nói: "Yên tâm đi, ba sẽ không để bà nội đưa con ra nước ngoài."

Nhiếp Học Văn nháy mắt mấy cái có chút không tin "Có thật không?"

Nhiếp Phong nhếch miệng lên nở nụ cười "Ba sẽ bảo vệ con và dì."

Nhiếp Học Văn rốt cục cũng nở nụ cười: "Ba là vua chúa, đánh bại mọi phù thủy là bà nội này."

Phụt! Trên giường Bạch Tuyết nghe được Nhiếp Học Văn hoan hô thì nhin không được cười trộm, nhưng khóe mắt,..thăm ra hàng lệ.

Đột nhiên cửa bị đẩy ra, Nhiếp Phong đi tới bên giường ngồi xuống.

"Anh đưa Học Văn đi học, sau đó anh cũng đến công ty xử lý vài việc. Anh sẽ gọi điện thoại đến công ty kia để mời lại bảo mẫu. Ở nhà có việc gì, emcu71 gọi cho anh." Nhiếp Phong dịu dàng nói.

Không cần đoán, anh cũng biết Bạch Tuyết đã nghe được cuộc đối thoại giữa anh và mẹ trong phòng khách lúc này rồi. Chỉ là lúc này anh không muốn nhắc tới, cũng không muốn nói với cô rằng mình sẽ làm sao để bảo vệ cô. Những lời sáo rỗng sẽ không có ý nghĩa, anh hi vọng cô sẽ không vì mẹ anh ác tâm với cô mà thay đổi đáng về hồn nhiên thân thiện của chính mình.

Bạch Tuyết ngồi dậy, đưa tay lau mắt, cũng tiện thể ôm eo Nhiếp Phong vùi mình vào lòng anh. Lúc này dù nói gì cũng là dư thừa, cô tin anh.

"Mà anh cũng cảm thấy Phùng Lan có chút kỳ lạ, dù cô ấy và Tư Hoài Dương có muốn đến thăm hoặc hẹn em ra ngoài thì em nên tránh xa là tốt nhất." Nhiếp Phong cau mày nói.

Đầu tiên là Bạch Tuyết sững sờ nhưng sau khi cẩn thận suy nghĩ một chút thì cô gật đầu nói: "Được rồi."

Thực ra cô cũng cảm thấy Phùng Lan xuất hiện rất đột ngột, cách nói chuyện và hành động cũng có chút khác thường. Nhưng vì sau khi thất tình, phải vất vả lắm Tư Hoài Dương mới có bạn gái mới nên Bạch Tuyết không muốn vì mình nhiều chuyện mà lại phá hoại hạnh phúc của Tư Hoài Dương lần nữa.

Căn dặn Bạch Tuyết xong, Nhiếp Phong mới yên tâm đưa Nhiếp Học Văn đi học. Còn Bạch Tuyết đi ngủ một lúc, lại chìm trong giấc mộng mông lung, cho đến khi chuông điện thoại di động vang lên, cô mới choàng tỉnh.

"Alo?" Bạch Tuyết mơ mơ màng màng cầm điện thoại di động đặt ở đầu giường nói: "Ai vậy?"

"Bạch Tuyết, cậu xuất viện rồi à?" Giọng Tư Hoài Dương có chút buồn bã nói: "Gần đây tớ khá bận..."

"Tớ nghe Nhiếp Phong nói rồi, cậu rất bận." Bạch Tuyết ngồi dậy xem đồng hồ một chút. Cô vậy mà đã ngủ từ mười giờ sáng đến bốn giờ chiều rồi.

"Cậu đã khá hơn chút nào chưa?" Tư Hoài Dương quan tâm hỏi.

"Đã tốt lắm rồi." Bạch Tuyết vuốt mặt mình, cau mày suy nghĩ một hồi nói: "Hoài Dương, cậu lái xe đến chỗ tớ đi siêu thị mua chút đồ đi, tiện thể tớ có một số việc muốn hỏi cậu."

Hết chương 110.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 111: Từ Chức – Đừng Nên Nói Lung Tung

Bạch Tuyết xoay xoay ngón tay khiến chiếc chìa khóa xe đang cầm bị bay ra ngoài, Tư Hoài Dương kinh ngạc nhìn Bạch Tuyết: "Cậu... Sao cậu lại?"

Bạch Tuyết bước tới nhặt chìa khoá lên trả lại cho Tư Hoài Dương, thờ ơ nói: "Ai thèm quan tâm đến việc riêng của cậu."

Tư Hoài Dương cũng đưa tay ra nhận chìa khoá đồng thời mi mắt cũng buông xuống, che giấu đôi lông mày đang nhăn lại. Theo lời Bạch Tuyết, cậu đến dưới lầu chỗ Bạch Tuyết và Nhiếp Phong trọ để chờ cô đi siêu thị mua thức ăn. Trên xe, cậu còn đùa giỡn nói Nhiếp Phong ngược đãi Bạch Tuyết, vừa mới ra viện đã bắt cô chuẩn bị bữa tối cho anh ta và con riêng.

Bạch Tuyết cũng không biện giải, chỉ nói muốn nhanh chóng khoẻ mạnh mà thôi. Hai người trò chuyện rất vui vẻ, họ cũng tránh nói đến đề tài đi du lịch không cẩn thận làm mất đi đứa con trong bụng Bạch Tuyết. Ngoài mặt cả hai vẫn trò chuyện bình thường nhưng trong lòng họ cũng có chút gượng ép và lúng túng.

Sau khi đến siêu thị, Tư Hoài Dương vừa đẩy xe vừa chơi chìa khóa xe trên tay mình, bỗng nghe thấy Bạch Tuyết hỏi về quá trình mình và Phùng Lan quen biết nhau thì trong lòng có chút sợ hãi. Cậu không thể nói với Bạch Tuyết rằng mình và Phùng Lan thật ra chẳng là gì của nhau cả, bạn bè cũng không phải, chỉ là mối quan hệ tình một đêm mà thôi.

Tư Hoài Dương càng không nói lời nào thì Bạch Tuyết càng cảm thấy chắc chắn trong chuyện này có vấn đề.

"Tại sao không nói với tớ? Tớ nghe Phùng Lan nói hai người quen nhau ở bệnh viện Tế Phong nhưng cậu mới vừa chia tay Hoa Nhị Nhị thì sao lại có thể yêu Phùng Lan nhanh như vậy được?" Theo lý mà nói, Bạch Tuyết cảm thấy không đúng.

Tư Hoài Dương gỡ đầu nắm tóc mình, phì cười nói: "Chúng tớ ở bên nhau thì cần quan tâm đến những chuyện như vậy làm gì? Chỉ cần chúng tớ đều vui vẻ sống tốt là được thôi mà."

"Cậu hiểu rõ con người Phùng Lan sao?" Bạch Tuyết cau mày hỏi: "Thực ra tớ cũng không muốn quan tâm cậu và cô ấy phát triển tình cảm đến mức nào mà tớ chỉ muốn biết một chút về con người của Phùng Lan mà thôi."

"Biết về cô ấy làm gì?" Tư Hoài Dương tò mò hỏi.

Thực ra, trong chuyến du lịch lần trước, Tư Hoài Dương cũng rất nghi ngờ vì sao Phùng Lan nhất định phải ra ngoài khiến Bạch Tuyết bị sinh non. Sau đó, cậu cũng âm thầm xa lánh cắt đứt liên hệ với cô ấy dù Phùng Lan nhiều lần gọi điện thoại cho cậu mà cậu kiên quyết không tiếp.

Tuy rằng vô tình nhưng Tư Hoài Dương không muốn nhìn thấy cảnh Bạch Tuyết bị tổn thương như vậy lần nào nữa dù là vô ý hoặc gián tiếp.

"A, tớ cũng không hy vọng hai người lại tránh né nhau vì tớ không muốn nhìn thấy cậu lại bị thương tổn lần nữa." Bạch Tuyết thuận miệng nói.

Cô không muốn Tư Hoài Dương biết mình đang hoài nghi mình và thật sự lời nói đó là sự thật. Cô thật sự không muốn Tư Hoài Dương lại bị tổn thương lần nữa.

Cũng vậy, từ nhỏ Tư Hoài Dương và Bạch Tuyết cùng nhau lớn lên, hầu như hai người họ không bao giờ giấu diếm nhau chuyện gì. Lần này cũng thế, cậu không muốn vì mối quan hệ giữa mình và Phùng Lan lại khiến Bạch Tuyết áy náy, làm vậy cậu có cảm giác mình không phải là một người đàn ông có trách nhiệm.

"Cảm ơn cậu." Tư Hoài Dương giơ tay vò tóc Bạch Tuyết cười hì hì nói "Phải giữ gìn sức khỏe cho tốt. Từ Bắc Kinh trở về đã nhanh chóng muốn kết hôn lại còn muốn làm mẹ kế của một nhóc quậy phá như vậy."

Bạch Tuyết mạnh mẽ đập một cái vào người Tư Hoài Dương.

Tuy Tư Hoài Dương chỉ nói đùa nhưng thực ra cậu nhìn ra được Nhiếp Phong rất tốt với Bạch Tuyết, cũng rất quan tâm đến Bạch Tuyết.

"Tớ kết hôn nên cậu ghen tỵ đúng không?" Bạch Tuyết vươn ngón tay đâm vào ngực Tư Hoài Dương "Ghen tỵ đi, tớ kết hôn trước cậu mà chồng tớ lại xuất sắc hơn cậu."

"Xí!" Tư Hoài Dương bĩu môi khinh thường "Chỉ có cậu mới cảm thấy xuất sắc thôi, dù gì anh ta cũng đã kết hôn lần thứ hai..."

"Đáng ghét! Đáng ghét!" Bạch Tuyết giơ tay đánh Tư Hoài Dương "Miệng chó không mọc được ngà voi (ý là kẻ xấu không thể nói ra lời tử tế)."

Tư Hoài Dương vừa né tránh móng vuốt của Bạch Tuyết vừa cười cợt nói: "Nếu hai người ly hôn thì cậu hãy gả cho tớ. Tớ không ngại cậu kết hôn lần hai đâu."

Bạch Tuyết đâm nhẹ lên người Tư Hoài Dương, mà Tư Hoài Dương cũng cực lực né tránh vì sợ thân thể mới khỏi Bạch Tuyết lại bị thương tổn. Hai người thanh mai trúc mã đùa giỡn trước quầy hàng tựa như lúc còn bé,

hai đứa nhỏ vô tư, mong nhớ lẫn nhau, tình cảm chân thành không vướng bất kỳ tạp chất nào.

Thấp thoáng một bóng người đứng gần đó, ánh mắt oán độc nhìn Bạch Tuyết đùa giỡn với Tư Hoài Dương.

Trong tay Phùng Lan là chiếc xe đẩy nhưng ánh mắt cô lại không đặt vào những sản phẩm trong siêu thị mà là đang trừng mắt liếc nhìn bóng dáng Bạch Tuyết đang cười vui vẻ.

**

Bạch Tuyết lại xin nghỉ phép, Đái Kiều Nghiên thực sự không nhịn nổi. Cô đi về phòng nhân sự đưa ra hồ sơ xin sa thải Bạch Tuyết mà nhân viên quản lý phòng nhân sự xét thấy lần trước Đái Kiều Nghiên và Bạch Tuyết phát sinh mâu thuẫn thì Nhiếp Phong đã tự mình đứng ra giảng hoà. Vì thế, ông thông minh đem phần tài liệu này đặt trên bàn Nhiếp Phong.

Nhiếp Phong mở hồ sơ ra xem, suy nghĩ xem anh nên thay cô quyết định hay là nên hỏi qua Bạch Tuyết. Cuối cùng anh cảm thấy mình không thể thay cô làm chủ việc này được. Vừa lúc đó di động vang lên, Nhiếp Phong bắt máy.

"Thưa tiên sinh, về tài liệu cá nhân của Phùng Lan, tôi đã điều tra gần đủ rồi, chỉ có một vài điểm đáng ngờ không thể tra ra." Đối phương báo cáo ngắn gọn.

"Được rồi, phiền cậu gửi tư liệu điều tra này qua cho tôi." Giọng Nhiếp Phong nhàn nhạt nói: "Tôi muốn hỏi một chút, cậu không thể điều tra được khía cạnh nào của Phùng Lan?"

"Đầu tiên, Phùng Lan là một người có thật, tôi đã có trong tay tư liệu từ tiểu học đến đại học nhưng điểm đáng ngờ là cô ấy lại là con nuôi của

nhà họ Phùng. Tuy đã thu thập được không ít tư liệu nhưng nếu muốn tìm hiểu kỹ thì cần phải có một khoảng thời gian." Thám tử điều tra nói.

Con nuôi sao? Nhiếp Phong nhú mày.

Kết thúc cuộc trò chuyện khoảng năm phút thì Nhiếp Phong cũng nhận được tư liệu do đối phương chuyển đến.

Đó là một bảng biểu về sơ yếu lý lịch của Phùng Lan, từ tiểu học cho đến khi vào nghề đều có những bức ảnh minh họa cho từng thời điểm.

Nhìn từ bên ngoài, trông giống như Phùng Lan không hề có quen biết gì với Bạch Tuyết, lẽ nào cô ấy vì Tư Hoài Dương mới ra tay với Bạch Tuyết như vậy?

Nghĩ về lúc Bạch Tuyết bị người khác tiêm thuốc độc ở quán bar, cũng là lúc đang ở cùng Tư Hoài Dương...

Người phụ nữ Phùng Lan này sẽ không phải là người âm thầm yêu mến Tư Hoài Dương chứ?

**

"Em sẽ từ chức." Bạch Tuyết cầm tờ đơn sa thải của Đái Kiều Nghiên trình lên với lý do nghỉ bệnh quá lâu. Một lúc sau, cô thăm thẳm thở dài nói: "Em cảm thấy Đái Kiều Nghiên có bằng có chứng, ngược lại cũng không phải muốn hãm hại em."

Chính xác là cô nghỉ bệnh liên tục, từ lúc đi làm đến giờ, cô chỉ làm tốt được một lần, còn lại là xin nghỉ hoặc không thì phạm sai lầm. Có lẽ, cô không thích hợp với môi trường làm việc ở đây chăng?

Nhiếp Phong cảm thấy bất ngờ nên nhú mày.

Bạch Tuyết buông bảng báo cáo kia xuống, nhìn thẳng Nhiếp Phong nghiêm túc nói: "Nhiếp Phong, em muốn nghỉ ngơi một lần, sau đó sẽ suy nghĩ về công việc sau."

"Nghỉ ngơi bao lâu cũng có thể nhưng tại sao lại muốn rời khỏi đây? Em định đi làm ở đâu?" Nhiếp Phong nhíu mày hỏi.

"Mẹ anh nói đúng, em không thể cứ quyết giữ ý mình, cứ tự cho mình là đúng. Nếu em là vợ anh thì ít nhiều cũng nên lo lắng cho anh. Em phải nên hoà hợp, là người đứng phía sau giúp đỡ anh nhiều hơn." Cô muốn làm cho Khúc Như Hoa thấy, đừng bao giờ xem thường phụ nữ.

Nhiếp Phong nhìn vẻ mặt kiên định của Bạch Tuyết hồi lâu, cuối cùng anh mỉm cười gật gù, nói: "Được rồi, nếu như đây là ý của em thì anh cũng không ngăn cản. Vợ chồng là phải tôn trọng lẫn nhau và anh tôn trọng lựa chọn của em. Vậy em cứ viết đơn từ chức đi, ngày mai tới nộp cho phòng nhân sự"

Anh cũng không thể làm lơ đối với bảng báo cáo của Đái Kiều Nghiên, chỉ bằng để Bạch Tuyết chủ động nghỉ việc.

Trong lòng Bạch Tuyết cũng có chút nuối tiếc, thực ra lần này cô cũng không mấy quan tâm đến hành động của Đái Kiều Nghiên mà bây giờ cô rời khỏi tập đoàn PLO thì cũng biết chắc Đái Kiều Nghiên sẽ có suy nghĩ rằng cô như "con chim bay lên đầu cành cây giờ đã đạt được mục đích rồi", cũng sẽ nghĩ rằng cô đang cảm thấy hạnh phúc biết nhường nào. Nhưng sớm muộn gì cô cũng muốn chứng minh mình tuyệt đối không phải là một người phụ nữ như vậy.

Nhìn Nhiếp Phong ký tên vào bảng báo cáo, Bạch Tuyết mới ý thức được rằng chồng cô chính là tổng giám đốc của cả tập đoàn PLO. Mỗi ngày đều phải đối mặt với biết bao nhiêu chuyện, dù lớn dù nhỏ cũng sẽ bị người

khác đến làm phiền mà cô lúc này cũng không nên khiến anh ấy bận tâm nhiều hơn nữa.

"Nhiếp Phong." Bạch Tuyết cắn môi do dự nói.

"Chuyện gì?" Nhiếp Phong ngẩng đầu lên, đặt bút và tập báo cáo lên trên bàn nhìn về mặt Bạch Tuyết xoắn xuýt "Hối hận rồi sao?"

"Không phải!" Bạch Tuyết vội vã giải thích "Đối với chuyện từ chức, em chưa từng hối hận nhưng em muốn hỏi anh một chuyện."

Bởi vì Bạch Tuyết kiên trì không muốn mời bảo mẫu nữa nên rất nhiều việc trong nhà đều do một tay cô gánh vác. Bạch Tuyết không tưởng tượng được một người vốn luôn rất yếu ớt như cô mà lại có lúc phải đi hầu hạ người khác. Thế nào cũng phải khiến mẹ Bạch lo lắng lắm đây.

Nhưng Nhiếp Phong vẫn lo lắng cho Bạch Tuyết và Nhiếp Học Văn. Vì vậy, mấy ngày gần đây anh đều đem tài liệu và công việc về nhà xử lý.

"Nói một chút xem." Lấy kính xuống, Nhiếp Phong đứng dựa vào bàn "Anh sẽ cố gắng trả lời thành thật không giấu diếm nếu biết."

Bạch Tuyết bĩu môi, nghe anh nói lời này chính là không thể trả lời thẳng thắn toàn bộ câu hỏi của cô rồi.

"Anh định khi nào sẽ nói cho Học Văn biết mẹ ruột của nó không phải là Đái Kiều Nhu mà người phụ nữ khác đây?" Bạch Tuyết thẳng thắn hỏi.

Nhiếp Phong ngẩn ra, trước giờ anh chưa từng nghĩ tới chuyện này.

"Em cũng đã từng kể với anh rằng Đái Kiều Nhu lợi dụng điện thoại để khuyên Học Văn tiết kiệm tiền đi đến nước Pháp. Tuy anh nói để anh đối phó với Đái Kiều Nhu khiến cô ấy phải từ bỏ Học Văn nhưng đối với việc hứa hẹn với một đứa bé nhỏ như Học Văn thì lời nói đó rất quan trọng.

Cậu bé sẽ không từ bỏ ý định đến Pháp để thăm mẹ mình." Cô phát hiện Nhiếp Học Văn lại bắt đầu để dành tiền.

Biết cơ thể cô suy yếu, Nhiếp Học Văn có lúc xung phong nhận việc thu dọn bát đĩa cho gọn gàng. Rồi để ý khi Nhiếp Phong không để ý, cậu sẽ chạy đến trước mặt Bạch Tuyết muốn xin "phí dịch vụ"

Mỗi lần cậu bé đứng trước mặt cô với khuôn mặt đỏ hồng bối rối thì Bạch Tuyết lại đau lòng nhìn cậu đang nhớ nhung mẹ ruột mình và cuối cùng cũng cho cậu ít tiền mang tính chất tượng trưng. Nhưng cô biết đây cũng không phải là kế hoạch lâu dài vì nếu như có một ngày Nhiếp Học Văn thật sự bỏ nhà trốn đi thì làm sao?

"Học Văn cũng còn quá nhỏ." Khuôn mặt Nhiếp Phong trầm xuống, sau đó lại lần nữa đeo kính lên "Nếu như nó là con ruột anh thì không sao nhưng Học Văn lại không phải. Chuyện của Học Văn anh sẽ suy nghĩ lại, em chỉ là mẹ kế cũng không cần phải quan tâm làm gì?"

Lời nói xa cách tựa như ngàn dặm khiến Bạch Tuyết giận run người.

Là cô quá nhiều chuyện hay là cô đang hiểu lầm chuyện gì? Bọn họ chỉ là mối quan hệ trên danh nghĩa thôi sao?

Cô không thể quan tâm Nhiếp Học Văn được sao?

"Nhiếp Phong, anh có ý gì? Cả đời này anh muốn giữ khoảng cách với em sao? Và cũng muốn em và Học Văn cũng giữ một khoảng cách sao? Vậy rốt cuộc anh xem em là gì? Không phải vợ mà chỉ là một người phụ nữ trên danh nghĩa thôi sao?" Bạch Tuyết cũng không biết mình đang nói gì, cô không có thể hiểu được anh "Anh đối với em quá cách biệt là sợ em tới gần hay là căn bản không hy vọng em tới gần."

Nhiếp Phong lạnh lùng nhìn Bạch Tuyết, trầm giọng nói: "Em là người phụ nữ của anh, anh có trách nhiệm phải bảo vệ em. Chỉ đơn giản

như vậy."

Chỉ đơn giản như vậy? Đơn giản thế nào?

Mấy ngày trước cô tưởng tình cảm giữa họ đã gắn bó hơn, đột nhiên hôm nay lại bị một cái tát đánh lên tới khiến đầu óc cô như ở chín tầng mây.

Bạch Tuyết đẩy ghế đứng lên, cũng dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn lại Nhiếp Phong "Được rồi, chuyện nhà anh, em không quan tâm nữa. nhưng cũng xin anh đừng nói lung tung, gì mà bảo vệ em chứ? Rất dễ khiến người khác hiểu lầm." Bởi vì nói như thế, người bị thương tổn chính là anh.

Bạch Tuyết giận dữ ngút trời, quay đầu, xoay người rời khỏi thư phòng,

Mỗi lần cô cho rằng mình như càng gần anh hơn thì thực ra đó chỉ là ảo giác.

Trở về phòng, Bạch Tuyết ngây ngốc ngồi trên giường lớn, rất lâu sau mới cảm điện thoại di động, phát hiện ra có một tin nhắn.

"Bạch Tuyết, chị còn đang trách em sao? Hoài Dương không chịu để ý đến em, em thật đau lòng, muốn được gặp chị một lần."

Hết chương 111

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 112: Vạch Trần, Hai Người Phụ Nữ Tranh Cãi

Edit: Sốc Là Ta -

Gõ hai cái vào cửa phòng làm việc của Đái Kiều Nghiên, bên trong vọng ra giọng cô ta nói: "Mời vào."

Bạch Tuyết đẩy cửa bước vào.

"Là cô à?" Đái Kiều Nghiên buông tay, ngược mắt nhìn người vừa mới bước vào chính là Bạch Tuyết thì hơi sững sờ nói: "Sao vậy? Đến để hỏi tội tôi sao, vợ chưa cưới của tổng giám đốc Nhiếp?"

Bạch Tuyết nhìn thấy Đái Kiều Nghiên cố tình công kích mình nhưng cũng tỏ vẻ xem thường không để ý lắm. Cô cố gắng trấn định đi tới trước bàn làm việc của Đái Kiều Nghiên, lặng lẽ đặt thư từ chức lên bàn cô ta.

Đái Kiều Nghiên liếc mắt nhìn phong thư kia, lạnh lùng cười: "Làm thế này là muốn giữ thể diện cho mình sao?"

"Coi là như thế đi." Bạch Tuyết thừa nhận cười cười "Cảm ơn quản lý Đái và tổng giám đốc Nhiếp đã quan tâm tới tôi trong thời gian qua."

Đái Kiều Nghiên cầm thư từ chức nhẹ nhàng mở ra, cũng không suy nghĩ nhiều ngay lập tức đặt bút ký tên vào phần người quản lý chi nhánh, sau đó cô ném phong thư đến trước mặt Bạch Tuyết nói: "Không dám."

Bạch Tuyết cầm lại phong thư đã có chữ ký của Đái Kiều Nghiên, cũng chưa chịu rời đi mà trái lại cô kéo ghế ngồi xuống.

Đái Kiều Nghiên nhìn hành động lạ lùng của Bạch Tuyết thì nhú mày. Cô cũng lập tức ngồi thẳng để chuẩn bị "Nghênh chiến".

"Thực ra tôi nên nói một tiếng xin lỗi với quản lý Đái và chủ tịch Đái." Bạch Tuyết đem phong thư bỏ vào bên trong,.. sau đó ngược mắt nhìn Đái Kiều Nghiên.

Đái Kiều Nghiên nhếch khoé môi, vẻ mặt khinh thường nhìn toàn thân từ trên xuống dưới của Bạch Tuyết không sót chỗ nào.

"Lúc trước, quản lý Đái và chủ tịch Đái đều cực lực khuyên tôi không nên dây dưa cùng Nhiếp Phong. Nhưng vào lúc ấy tôi cứ có cảm giác lòng dạ của hai người thật khó lường. Hiện tại tôi đột nhiên cảm thấy hai người quả thật rất tốt vì đã nhắc nhở tôi như thế." Bạch Tuyết mỉm cười nhìn Đái Kiều Nghiên "Quả nhiên là do tôi suy nghĩ nông cạn."

Đái Kiều Nghiên nghe xong lời Bạch Tuyết thì cô thực sự cảm thấy khiếp sợ, mặc dù vậy nhưng cô cũng không thể hiện ra ngoài mặt. Cô chỉ lạnh lùng đề phòng nhìn Bạch Tuyết, không biết đối phương sẽ ra chiêu gì để đánh gục mình.

"Cô có suy nghĩ nông cạn hay không thì tôi cũng không quan tâm, chị tôi cũng chẳng liên quan." Đái Kiều Nghiên lạnh giọng nói: "Bây giờ suy nghĩ một chút thì đúng là chúng ta vẫn còn rất nhiều chuyện chưa giải quyết. Tôi và chị mình cũng không tính là người trong dòng họ Nhiếp."

Bọn họ luôn tự thâm nghĩ lựa chọn ngu xuẩn nhất chính là đã từng có mối quan hệ dây dưa với hai anh em nhà họ Nhiếp này.

Bạch Tuyết thở dài, thành khẩn nói: "Quản lý Đái, tôi có thể hỏi cô một chuyện không?"

Chuyện này là sao đây? Bạch Tuyết đột nhiên đổi thái độ, xoay một góc 180 độ để trái lòng ra với cô. Thiên hạ đại loạn, mặt trời mọc ở hướng tây rồi hay sao?

Đái Kiều Nghiên nhú mày nói "Chuyện gì?"

Bạch Tuyết suy nghĩ một chút rồi sau đó mới mở miệng nói: "Nhiếp Phong là một người đàn ông như thế nào?"

Bạch Tuyết thật sự đoán không ra, nhìn không thấu anh ta.

Có thể ban đầu cô mù quáng yêu anh, sau đó lại bị biết bao nhiêu biến cố gặp gỡ xảy ra và chuyện kết hôn với anh cũng là việc bất đắc dĩ. Có lúc Bạch Tuyết đã từng nghĩ tới muốn cùng Nhiếp Phong cố gắng hoà hợp, muốn nỗ lực để hôn nhân của bọn họ trở nên tốt hơn, tình cảm hai người sẽ ngày càng sâu đậm hơn.

Đã từng có một lần cô cũng cho rằng Nhiếp Phong và mình đã thực sự vượt qua bức tường ngăn cách để đến gần nhau hơn rồi, thậm chí lúc đó bọn họ còn có thể đồng tâm hiệp lực để vượt qua tất cả. Thế nhưng khi Bạch Tuyết chuẩn bị cùng anh kề vai sát cánh thì lại phát hiện anh căn bản là chưa hề xem cô là "đồng bọn" hoặc có thể nói là trong mắt anh, cô chỉ đơn giản gói gọn trong một từ "vợ" mà thôi, ngoài ra chẳng còn gì nữa. Anh vốn không muốn cô quan tâm hay giúp đỡ điều gì cả, mà anh chỉ cần bảo vệ cô mà thôi.

Mà điều này không phải là vợ chồng hay tình yêu nam nữ thậm chí là bạn bè ở chung vốn nên có, không phải sao?

Lông mày Đái Kiều Nghiên nhú đến nỗi nhăn nhó, khuôn mặt có chút lạ lùng nhìn Bạch Tuyết nói: "Nhiếp Phong làm sao... Cô không biết lòng người đàn ông này sao? Cô không biết sao? Cô là vợ anh ta mà." Điều này thực sự là trò cười trong thiên hạ.

Lẽ nào Bạch Tuyết muốn đến đây cười nhạo cô? Đái Kiều Nghiên nguýt một cái nhìn chăm chăm vào người Bạch Tuyết.

"Tuy rằng tôi là vợ chưa cưới của anh ta... nhưng tôi cũng không hiểu anh ta lắm." Bạch Tuyết đặc biệt thẳng thắn, cũng không che giấu vẻ mặt cô đơn lạnh lẽo của chính mình.

Đái Kiều Nghiên thực sự cảm thấy rất bất ngờ, nhìn dáng dấp Bạch Tuyết không giống như muốn cố ý đến đây đùa cợt mình. Hay là nên nói tình cảm giữa cô ta và Nhiếp Phong không thuận lợi?

Không có dáng vẻ khinh thường cũng không hề lên tiếng nói gì, Đái Kiều Nghiên chỉ cười lạnh.

"Đã sớm nói làm vợ nhà giàu không phải là chuyện ai cũng có thể làm được." Đái Kiều Nghiên lạnh lùng thốt lên: "Hoặc là giống như người có gia đình môn đăng hộ đối như tôi, hoặc là nếu muốn làm chim phượng hoàng bay lên đầu cành cây thì phải chịu nhẫn nhịn người khác hết mức có thể. Còn nếu cô không thể làm được thì cũng sẽ bị nốc ao. Mà cách cô bị nốc ao cũng không giống cách tôi bị nốc ao. Tôi bị nốc ao thì khi rời đi cũng sẽ có một số thẻ và tài sản bên người nhưng còn cô thì.. rất có khả năng là chỉ lấy được một chút tiền nhỏ mà thôi. Cuối cùng lại còn bị người ta chế giễu, nói lời khó nghe sau lưng mình."

Bạch Tuyết gật gù: "Cô nói cũng không sai."

Đái Kiều Nghiên giật mình, cô vốn cho rằng Bạch Tuyết sẽ phản kích lại.

Trầm mặc một hồi, Đái Kiều Nghiên tò mò hỏi: "Có phải cô và Nhiếp Phong đã xảy ra chuyện gì?"

Xảy ra chuyện gì à? Hay là nên nói anh ta đã xảy ra chuyện gì thì đúng hơn?

Bạch Tuyết cười khỏ một tiếng.

**

"Bạch Tuyết!" Phùng Lan nhìn thấy Bạch Tuyết bước vào quán cà phê, cô vui vẻ đứng lên.

Bạch Tuyết nhìn thấy Phùng Lan vẫy tay với mình nên bước về phía cô ta.

"Em cho rằng... cho rằng chị sẽ không tới." Phùng Lan lộ ra nụ cười biết ơn nói.

Sau khi ngồi vào chỗ của mình, Bạch Tuyết muốn gọi một ly nước trái cây, sau đó nhìn Phùng Lan cười cười: "Chị nói rồi, lần trước không phải em sai, không gặp em cũng không có nghĩa là chị đang trách em."

Phùng Lan gật gù, chợt lại buồn bã nói: "Tuy rằng chị không trách em nhưng bây giờ Hoài Dương cũng hoàn toàn không để ý tới em nữa."

Tuy bề ngoài Tư Hoài Dương nói cười vui vẻ nhưng có thể thấy được cậu ta rất thật lòng với Hoa Nhị Nhị.

Hoa Nhị Nhị cũng đã từng hiểu lầm mối quan hệ giữa Bạch Tuyết và Tư Hoài Dương, thậm chí cô ấy còn có ý tranh cãi và chê cười Bạch Tuyết. Và mỗi lần như thế, Tư Hoài Dương đều giải thích cặn kẽ, không phải chỉ hờ hững qua loa như lúc này.

Có thể thấy được, Tư Hoài Dương chỉ xem Phùng Lan như một chiếc phao cứu sinh khi bị Hoa Nhị Nhị phản bội và cũng chỉ xem Phùng Lan như trò vui sau cảnh chia ly đầy sầu thảm.

Nhưng những lời này, Bạch Tuyết còn chưa ngốc đến mức có thể nói ra với Phùng Lan. Chỉ có điều, nếu như Phùng Lan vẫn còn áy náy vì

chuyện đó thì Bạch Tuyết cũng không ngại thay Tư Hoài Dương nói vài lời.

"Em tìm chị có việc gì sao?" Bạch Tuyết nhìn Phùng Lan một thân màu hồng nhạt, cảm thấy hình như ngày hôm nay Phùng Lan trang phục quá nổi bật rồi.

Y phục màu hồng nhạt mặc trên người Phùng Lan khiến làn da cô ấy càng thêm trắng mịn, khiến người khác có cảm giác đẹp mê hồn.

Phùng Lan lấy từ trong bóp da ra vài tấm hình để lên trên bàn "Đây là hình lần trước đi du lịch, em đã rửa ảnh và cũng tiện thể rửa thêm vài tấm cho chị."

Cầm ảnh lên, Bạch Tuyết nhìn một chút, đại loại là Nhiếp Học Văn, Phùng Lan, Tư Hoài Dương đang chụp chung; cũng có vài tấm chụp cô, Nhiếp Phong và Nhiếp Học Văn nữa.

Nhìn thấy những tấm hình này, đột nhiên đáy lòng Bạch Tuyết nổi lên một trận đau đớn không nói nên lời. Lúc này cô đang nghĩ tới đứa con đã mất trong bụng mình tối đó.

Phùng Lan vẫn quan sát vẻ mặt Bạch Tuyết, nhìn thấy khuôn mặt tràn đầy đau đớn thì cô ta nhếch môi nở nụ cười khinh thường.

"Bạch Tuyết, em nghe nói Học Văn không phải là con trai ruột của chị." Phùng Lan giả vờ kinh ngạc nói: "Tình cảm giữa hai người rất tốt."

Bạch Tuyết chậm chạp thả xuống những bức hình kia, lại từ từ cầm tách trà nóng lên nhấp môi.

Uống hai ngụm trà nóng, Bạch Tuyết lại quay về phía Phùng Lan cười nói: "Đúng đấy, Học Văn rất đáng yêu, dù ai ở với cậu bé lâu ngày thì cũng sẽ rất yêu thích cậu bé."

Phùng Lan chậm chạp hạ xuống mi mắt nhìn tách cà phê trước mặt "Nhưng mẹ kể thì làm sao yêu mến thật lòng con riêng chứ?"

Bạch Tuyết cũng cụp mi mắt, khóe môi trêu chọc nói: "Có thật lòng yêu cậu bé hay không cũng một phần do lòng con người cả. Nếu như lòng dạ chân tâm yêu một người đàn ông thì tự nhiên cũng sẽ yêu cả máu mủ của anh ấy. Điều đó còn được gọi là “yêu ai yêu cả đường đi lối về”; Còn nếu như lòng dạ hẹp hòi, yêu một người đàn ông mà lại không thể tiếp nhận người nhà của anh ấy thì tình yêu tự nhiên sẽ biến thành căm hận. Em nói có phải vậy không, Phùng Lan?"

Tay Phùng Lan đang quậy tách cà phê hơi ngưng lại, chậm rãi nhấc mí mắt nhìn Bạch Tuyết với vẻ mặt bình thản, chậm biếm nói: "Con người không phải thánh nhân, người phụ nữ nào cũng sẽ sinh ra lòng đố kỵ đối với quá khứ của người đàn ông của mình. Như vậy tự nhiên họ cũng sẽ căm ghét người phụ nữ trong quá khứ và con riêng của anh ta thôi."

Trong mắt Bạch Tuyết loé ra tia kinh ngạc nhưng cô cũng rất nhanh dùng nụ cười che giấu "Đúng rồi, chị quên nói, thực ra Học Văn là con trai của anh trai của Nhiếp Phong và là cháu trai của Nhiếp Phong. Sau khi anh trai của Nhiếp Phong qua đời, anh ấy Diên đã dựa vào quyền uy của mình chăm lo cho Học Văn còn mẹ ruột của cậu bé đang ở nước Pháp." Đó là hôn nhân với nhà họ Đái.

Leng keng! Chiếc muỗng trong tay Phùng Lan rơi xuống.

"Mẹ của cậu ấy đang ở nước Pháp?" Phùng Lan ngẩng đầu lên, trong mắt loé ra tia cười nhạo: "Người nhà họ Nhiếp thật ra là những kẻ lừa đảo."

Lời vừa nói ra, nhất thời không khí giữa hai người bỗng im lặng.

Phùng Lan muốn thu hồi lại câu nói kia nhưng đã không kịp. Giờ phút này cô đã bị lộ tẩy.

Bạch Tuyết dựa vào ghế, thản nhiên cười nói: "Phùng Lan, sao em biết người nhà họ Nhiếp đang lừa dối?"

"Em... Em... Em làm sao biết được? Ý của em là..." Phùng Lan lắp bắp trợn mắt nhìn Bạch Tuyết, cũng không biết nên giải thích thế nào về câu nói của mình kia.

"Ban đầu chị cho rằng em vì yêu Hoài Dương nên mới phải nhắm vào chị. Nhưng vừa nãy khi nghe em nói câu đó thì chị hiểu rõ cuộc em vì nhà họ Nhiếp mà muốn gây bất lợi với chị." Bạch Tuyết làm mặt lạnh nói: "Phùng Lan, rốt cuộc em tiếp cận với Tư Hoài Dương vì mục đích gì? Còn vì mục đích gì tiếp cận chị?"

Khuôn mặt Phùng Lan phiem hồng, hai bàn tay xoa vào nhau trầm mặc hồi lâu, ánh mắt mới đầu hoảng loạn, sau đó chuyển thành lạnh lẽo.

Còn Bạch Tuyết cũng không ngờ hôm nay mình sẽ có thu hoạch bất ngờ như vậy.

Khi Phùng Lan lại lần nữa yêu cầu muốn cùng cô gặp mặt thì trong lòng Bạch Tuyết lại nổi lên nghi ngờ.

Nếu như nói sự việc xảy ra đêm đó không nghi ngờ Phùng Lan thì không đúng, thật ra Bạch Tuyết đã có chút dao động về hành động bất ngờ của Phùng Lan rồi.

Sở dĩ Bạch Tuyết hỏi như vậy vì cô cho rằng Phùng Lan chỉ vì Tư Hoài Dương nên mới hãm hại mình. Còn khi Phùng Lan nhắc tới đề tài miễn cảm con riêng và mẹ kế thì Bạch Tuyết chỉ cho rằng Phùng Lan đang muốn khích bác mình và Nhiếp Phong. Không ngờ sau đó những lời cô ấy nói ra khiến người khác bất ngờ.

"Bạch Tuyết, cô có thể gả vào nhà họ Nhiếp thì quả thật không đơn giản." Phùng Lan cũng gỡ bỏ lớp ngụy trang, dáng vẻ vui tươi ôn nhu cũng

không còn "Phụ nữ không có chút thủ đoạn và thông minh thì rất khó được gả vào nhà giàu, xem ra tôi thực sự coi thường cô rồi."

Bạch Tuyết nhìn dáng vẻ của Phùng Lan, chỉ trong nháy mắt cô ta trở nên lạnh lùng tàn ác nên Bạch Tuyết càng muốn biết thêm sự thật.

"Cô và người nhà họ Nhiếp có quan hệ gì?" Bạch Tuyết hỏi.

Nghe được câu hỏi của Bạch Tuyết, khuôn mặt Phùng Lan thoáng hiện lên vẻ căm hận nói: "Đâu chỉ là mối quan hệ bình thường? Phải nói là căm hận."

Có gia tộc quyền quý nào lại không có chút quá khứ đen tối chứ? Việc này, Bạch Tuyết cũng không cảm thấy quá kỳ lạ.

"Cô và người nhà Nhiếp có mối căm hận sâu sắc đến thế nào mà lại muốn xuống tay với tôi?" Bạch Tuyết có chút tức giận, dựa vào cái gì khiến cô ta nghĩ người nhà họ Nhiếp phạm sai lầm mà mình phải chịu đựng. Đã nói là người nhà họ Nhiếp chẳng có chỗ nào tốt mà.

Phùng Lan bĩu môi cười lạnh "Nhiếp Phong không phải người cô yêu sao? Anh ta yêu cô sao? Còn lão già kia nữa, bà ta cũng tuyệt đối sẽ không bao giờ đồng ý cho con trai mình phải kết hôn với một cô gái hạng thường dân như cô vào cửa đâu. Cũng có thể Nhiếp Phong đính hôn với cô đã khiến lão già kia tức điên lên rồi. Và bây giờ việc làm tổn thương cô cũng chính là làm tổn thương anh ta đấy. Cô đã hiểu chưa?"

Bạch Tuyết suýt chút nữa sặc máu mũi vì tức điên.

Làm gì có đạo lý như vậy bao giờ, tại sao trên đời này lại có thể xuất hiện một người phụ nữ biến thái như thế này?

Hết chương 112.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 113: Tân Nhu – Người Phụ Nữ Đầu Tiên Của Bọn Họ

Edit: Sóc Là Ta

Phùng Lan vốn cho rằng Bạch Tuyết vô tâm nhưng chỉ một câu nói dường như hờ hững của cô ấy đã thành công làm bại lộ mối hận sâu sắc của mình đối người nhà họ Nhiếp.

Hiện giờ Phùng Lan đang có suy nghĩ "làm tổn thương cô ta cũng chẳng khác nào làm thương tổn đến Nhiếp Phong". Cô ta đang muốn dùng lời nói mạnh mẽ muốn làm đau lòng Bạch Tuyết.

Người phụ nữ này là một kẻ điên, chỉ có những kẻ điên cuồng như thế này mới làm ra loại chuyện này. Vậy mà con mình lại bị một con mụ điên này làm hại...

"Tôi thật sự không biết cô đang có thai." Phùng Lan mở mắt lạnh nhạt nói: "Hôm đó tôi chỉ muốn cho cô một bài học, chỉ muốn khiến thân thể cô thương tổn một chút để Nhiếp Phong sốt ruột khổ sở, lại không ngờ... không ngờ sẽ hại cô đến mức sinh non."

Tay Bạch Tuyết cầm tách trà hơi run, cũng không nói lời nào.

"Quả thực lúc đó Nhiếp Phong thật sự bị hoảng sợ, nhìn dáng vẻ anh ta lo lắng khổ sở, tôi thực sự cảm thấy rất thoải mái." Khoé miệng Phùng Lan nhếch lên, trong mắt cũng lóe lên ánh sáng "Anh ta thật sự đã biết được cảm giác bất lực kia..."

"Được rồi!" Bạch Tuyết lớn tiếng phá tan những lời nói ngông cuồng cũng như cảm giác vui vẻ trong lòng Phùng Lan "Hành vi của cô quả thực có thể ngang bằng với những kẻ điên cuồng biến thái. Cô hại tôi đến nông nỗi như vậy, nếu như tôi báo cảnh sátDie nd da n****Sóc***Là****Ta****l e q u u y d o n, thì cô sẽ ngồi tù."

Phùng Lan khinh bỉ nhìn cơn giận dữ của Bạch Tuyết đối với mình, cô không để ý cười nói: "Ngồi tù? Nếu bà già Nhiếp kia và Nhiếp Phong, còn có người họ Đái đã xuống địa ngục thì tôi cũng sẽ không làm ra những chuyện thù hận như thế này."

Bạch Tuyết cố gắng khắc chế lửa giận trong lòng, hiện tại cô không thể vì phần nộ mà mất đi lý trí. Phùng Lan cũng vì thù hận nên mới mất phán đoán như vậy.

"Vậy rốt cuộc người nhà họ Nhiếp đã làm gì đụng chạm đến cô mà cô lại thù hận đến mức này? Nhiếp Phong vứt bỏ cô sao? Hay là..." Bạch Tuyết muốn từ Phùng Lan để biết thêm lý do nào khiến cô ta hận nhà họ Nhiếp đến như vậy.

"Không phải tôi có hận thù với nhà họ Nhiếp mà người có hận thù với anh ta chính là một người khác." Phùng Lan đứng lên "Nếu cô đã biết rõ sự thật rồi thì tôi cũng không còn gì để nói với cô nữa.Tạm biệt!"

"Cô chờ một chút!" Bạch Tuyết cũng đứng lên bước đến ngăn cản bước đi của Phùng Lan "Có một số việc còn chưa giải thích rõ ràng. Tuy rằng cô không có ý định muốn hại con của tôi nhưng cô cũng thật sự muốn hại tôi. Tôi mất đi một đứa con còn chưa thành hình thì cũng đau khổ, tổn thương tâm lý. Lẽ dĩ nhiên tôi cũng muốn biết lý do vì sao mình phải chịu như vậy."

Cánh tay Phùng Lan bị Bạch Tuyết nắm thật chặt, tầm mắt của cô ta nhìn chăm chăm trên cánh tay bị nắm lấy, lại ngẩng đầu nhìn khuôn mặt

oán hận của Bạch Tuyết.

"Đều là do người nhà họ Nhiếp tạo nghiệt, cũng không có nguyên nhân đặc biệt" Phùng Lan lạnh lùng thốt ra.

Bạch Tuyết thực sự tức giận đến cùng cực, nếu như Phùng Lan nói đều là do người nhà họ Nhiếp tạo nghiệt thì tại sao người chịu đựng lại là cô.

"Phùng Lan, tuy rằng tôi gả cho Nhiếp Phong nhưng không có nghĩa là sẽ trở thành quân cờ để cô trả thù nhà họ Nhiếp. Điều này không công bằng." Bạch Tuyết trừng mắt nhìn Phùng Lan, ngón tay như tăng thêm lực "Cô không nói rõ thì tôi sẽ không để cô đi."

Phùng Lan quặt quẹo hai lần nhưng vẫn không tài nào thoát khỏi bàn tay của Bạch Tuyết, cho dù có lúc như sắp thoát được nhưng cuối cùng vẫn bị Bạch Tuyết giữ lại.

"Biết thì thế nào? Sau đó cô sẽ khóc lóc với Nhiếp Phong, để anh ta báo thù cho cô sao?" Phùng Lan trào phúng cười hỏi.

"Có thể tôi không chỉ muốn Nhiếp Phong ra tay báo thù cho tôi, mà chính tôi cũng sẽ không buông tha cho cô. Cô đã không chữa thủ đoạn nào để hại tôi thì có gì tôi lại không thể." Bạch Tuyết cắn răng nói: "Tôi có thể quên nói với cô, sống hai mươi sáu năm nay, Bạch Tuyết tôi xưa nay cũng không phải loại người thiện lương, không phải vai nữ chính ngây thơ trong tiểu thuyết. Tôi chính là loại người ác tâm, là nhân vật phản diện trong phim vẫn hay trình chiếu đó thôi."

Phùng Lan sững sờ khi nghe Bạch Tuyết tự hủy hình tượng, tự đánh giá là người hung ác. Trông vẻ mặt và dáng dấp cô ta cũng không giống nhưng tại sao khi chưa biết được sự thật, cô ta liền có ý ra tay động thủ.

"Nếu như cô không sợ tôi sẽ làm chuyện ác gì với cô thì cô đi theo tôi." Phùng Lan nhúu mày ngạo nghễ nói: "Tôi sẽ để cô biết sự thật."

"Hừ!" Bạch Tuyết bỏ tay Phùng Lan ra, lấy điện thoại di động ra gọi vào một mã số: "Alo? Hoài Dương, là tớ. Tớ đang cùng đi với bạn gái của cậu - Phùng Lan - uống cà phê, hai tiếng nữa, tớ sẽ đến công ty tìm cậu."

Cúp điện thoại xong, Bạch Tuyết quơ quơ di động nói với Phùng Lan: "Hai tiếng, nếu như tôi không đi tìm Hoài Dương, lại không mở máy thì cậu ta sẽ biết nên làm sao."

Phùng Lan ngẩn người, sau đó thoải mái cười to khiến những người khách gần đó chú ý.

"Hai người... quả xứng danh là thanh mai trúc mã." Phùng Lan vừa cười vừa nói: "Tôi không hiểu hai người hợp nhau như thế mà tại sao cô lại phải gả cho Nhiếp Phong? Thật ngu xuẩn."

"Chớ nói nhảm, đi thôi!" Bạch Tuyết cất di động thúc giục.

**

Nhiếp Phong để điện thoại di động xuống, đứng lên dùng sức đập bàn khiến mọi thứ văng tung toé.

Tại sao Bạch Tuyết không nghe lời anh? Lại cùng Phùng Lan gặp mặt.

Lúc này khi đang đi công tác ở bên ngoài thì Tư Hoài Dương vội vàng gọi điện thoại tới nói rằng Bạch Tuyết đột nhiên gọi điện cho mình, báo tin cô đang uống cà phê cùng Phùng Lan. Sau đó còn nói muốn đi đến công ty tìm mình nhưng cậu ta không ở thành phố Z, vừa định nói với Bạch Tuyết chuyện này thì cô liền cúp điện thoại, gọi điện lại thì tắt máy.

Tư Hoài Dương mơ hồ cảm thấy có gì đó không ổn nên liền gọi điện thoại cho Nhiếp Phong.

Thực ra bọn họ đều cảm thấy hoài nghi đối với cô gái Phùng Lan này, Tư Hoài Dương biết Nhiếp Phong đã điều tra ra nên cậu cũng không tra nữa. Nhưng dù gì đi nữa bọn họ vẫn cho rằng Bạch Tuyết không nên gặp gỡ Phùng Lan nữa thì tốt hơn.

Nhưng Bạch Tuyết là hạng người nào? Là loại người nghĩa khí, ngây thơ, cô muốn gặp Phùng Lan chắc cũng chỉ vì chuyện của Tư Hoài Dương cậu thôi.

Nhiếp Phong lại lần nữa buồn bực đối với quan hệ "thanh mai trúc mã" giữa Bạch Tuyết và Tư Hoài Dương.

Biết Bạch Tuyết và cùng Tư Hoài Dương có mối ràng buộc không thể tách rời, mà mối ràng buộc chỉ có hai lựa chọn: tiếp nhận hoặc tách ra, nhưng tách ra thì cũng có nghĩa không thể tiếp nhận được nữa.

Khuya ngày hôm trước, anh có chút giận dữ về vấn đề của Nhiếp Học Văn nên dùng giọng nói lạnh lùng nói chuyện với Bạch Tuyết. Sau đó anh cũng không hối hận, anh chỉ muốn dùng giọng điệu đó để hy vọng cô đừng bị cuốn vào những chuyện phức tạp của nhà họ Nhiếp, không muốn cô phải chịu những tổn thương không đáng có.

Có thể là do biểu đạt của anh quá lộ liễu, nhưng sau đó bởi vì anh nhìn thấy Bạch Tuyết có chút tổn thương nên anh cũng không muốn giải thích.

Trước đó, tình cảm anh đối với Bạch Tuyết như có như không khiến anh cảm thấy u mê, mờ ảo. Cũng không biết do nguyên nhân gì, anh cảm thấy mình nên giữ một khoảng cách với cô thì mới có thể dùng lý trí để xử lý tình huống.

Nghĩ một hồi, Nhiếp Phong bấm số điện thoại thám tử riêng của mình.

"Alo? Tiên sinh Chu, tôi nghĩ muốn phiền ngài một chuyện... Đúng, là liên quan đến chuyện Phùng Lan..." Đáy lòng Nhiếp Phong thở dài, đáng lý Bạch Tuyết không nên cứ khiến anh mãi rối loạn tâm tư như thế này mới phải.

**

Ngồi xe với Phùng Lan đi tới một viện dưỡng lão ở ngoại thành, sau khi Bạch Tuyết xuống xe nhìn quanh bốn phía, không hiểu tại sao cô ấy lại đưa cô đến đây.

Lúc đầu, Bạch Tuyết còn nghĩ có phải Phùng Lan là người từng có tiền sử về đứa trẻ, hoặc là ba mẹ bị nhà họ Nhiếp hãm hại phá sản... những tình tiết máu chó trong kịch truyền hình vẫn luôn diễn ra như vậy.

Nhìn thấy nơi này không phải nghĩa địa, lòng Bạch Tuyết xao động rất nhiều bởi vì ít nhất người nhà của Phùng Lan còn sống sót.

Vì sao cô lại có loại ý nghĩ này, chính cô cũng không rõ, có thể cô thật sự không hy vọng nhà họ Nhiếp thật sự làm ra những chuyện ác nhân thất đức như vậy.

Phùng Lan dẫn Bạch Tuyết đi ngang qua trước tòa nhà văn phòng, đi tới phía sau khu an dưỡng.

Bãi cỏ, hoa tươi, cây cối... người người đẩy xe qua lại... rõ ràng mặt trời đã lên cao lắm rồi nhưng Bạch Tuyết lại như cảm thấy mình đang lạc vào một thế giới mờ mịt tối tăm, có cảm giác mình đang đi vào hầm mộ.

"Cô ở đây chờ tôi." Phùng Lan dừng bước lại, xoay người nhìn Bạch Tuyết nói: "Tôi đi gặp một người."

Bạch Tuyết cứng đờ gật gù, không biết cô ta muốn đi gặp ai.

Nhìn Phùng Lan đi lên lầu, Bạch Tuyết có chút bất an, lấy điện thoại di động ra khởi động máy, phát hiện có mấy cuộc điện thoại, trong đó có năm, sáu cuộc do Nhiếp Phong gọi.

Vừa nghĩ tới những lời nói đêm đó của Nhiếp Phong, trong lòng Bạch Tuyết hết sức khó chịu, cô tiếp tục tắt máy, đem điện thoại di động ném vào túi xách.

Đợi rất lâu sau mới nhìn thấy Phùng Lan đẩy một chiếc xe đẩy từ bên trong đi ra.

Người ngồi trên xe lăn ngờ ngợ là cô gái, mặc áo đầm màu phấn hồng, đầu gối bị che kín bởi chiếc thảm quanh chân.

Khi Phùng Lan dừng xe đẩy trước mặt Bạch Tuyết thì Bạch Tuyết hơi kinh ngạc, bởi vì rõ ràng người ngồi trên xe lăn là một cô gái tuổi còn rất trẻ, mới nhìn chỉ là trên dưới ba mươi tuổi, có thể không tới ba mươi tuổi, bởi vì ốm đau sẽ khiến người ta tiều tụy.

"Đây là chị tôi, chắc cô biết chị ấy chứ?" Phùng Lan dừng xe đẩy, ngồi xổm cạnh xe đẩy kéo chiếc thảm ra "Chị ấy là Tân Nhu."

Tân... Tân Nhu? Ánh mắt Bạch Tuyết trợn lên to hết cỡ.

Nếu Phùng Lan không nói ra, cô sẽ, die,n; da.nlze.qu;ydo/nn..vĩnh viễn không ngờ đến Phùng Lan lại có liên quan đến Tân Nhu.

Phùng Lan ngẩng đầu nhìn Tân Nhu ngồi trên xe lăn, vẻ mặt dĩ nhiên đặc biệt ôn nhu.

Bạch Tuyết cũng nhìn Tân Nhu, phát hiện vẻ mặt của cô như ngây như dại ra, hoặc là nói khuôn mặt cô ấy không hề có cảm xúc. Vừa giống như đang suy tư mà thờ ra.

"Sáu năm trước, chị ấy bỏ ra năm trăm vạn để mời một bảo mẫu đưa con mình đến nhà họ Nhiếp." Tay Phùng Lan nắm chặt tay Tân Nhu ôm ái nói: "Từ đó về sau, tinh thần của chị ấy càng ngày càng suy sụp, sẽ thường xuyên bị hoảng hốt, sẽ xuất hiện ảo giác. Đến lúc ba mẹ tôi phát hiện chị có gì đó không ổn thì lúc đó chị ấy đã bắt đầu ra ngoài rất lâu, đi đến một nơi nào đó chợt phát bệnh liền ngồi xuống đờ ra, sau đó quên đường về nhà."

Bạch Tuyết tay nắm thành quyền, cô chỉ biết chuyện Tân Nhu trước khi rời đi qua miệng Nhiếp Phong. Còn việc sau khi rời đi thì hoàn toàn không biết được, nguyên nhân là Tân Nhu đã biến thành như vậy.

"Nhưng... cô họ Phùng, còn cô ấy là họ Tân." Bạch Tuyết hơi nghi hoặc một chút.

"Ba mẹ bây giờ là ba mẹ nuôi, họ cũng chính là bạn bè chí cốt của ba mẹ ruột tôi." Phùng Lan đứng lên nhìn về phía Bạch Tuyết "Bởi vì kết hôn đã nhiều năm nhưng không cách nào sinh tiếp nữa nên ba mẹ tôi liền đem tôi làm con nuôi cho họ. Dĩ nhiên là bí mật tiến hành nhận nuôi, bởi vì các trưởng bối của nhà họ Phùng vẫn muốn tôi phải mang huyết thống của họ. Từ nhỏ tôi và chị thường chơi cùng nhau, ba mẹ ruột và ba mẹ nuôi đều rất thương tôi. Mãi đến tận năm mười tám tuổi, trước khi lên đại học, bọn họ mới nói sự thật với tôi nhưng tôi không ngại."

Hóa ra là như vậy, tâm tư Bạch Tuyết mơ hồ đau đớn, là Tân Nhu thật sao?

"Chị tôi mang thai, không màng sống chết, cố tình lừa gạt ba mẹ ruột, còn tôi cứ ở bên cạnh hầu hạ giúp đỡ chăm sóc chị ấy. Ba mẹ còn tưởng rằng chị về Anh quốc để tiếp tục đi học." Phùng Lan cười khổ một tiếng "Người nhà họ Nhiếp xem thường xuất thân của chị, hai anh em lại đang tâm đùa giỡn tình cảm của chị, mà chị thì lợi ích và giai cấp trước mặt đều vứt bỏ, chỉ một lòng cầu khẩn thế mà bọn họ không giúp đỡ lại nhẫn tâm đuổi chị ấy đi."

Hết chương 113.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 114: Tạm Biệt – Người Anh Từng Yêu

Edit: Sóc Là Ta

Bạch Tuyết được Phùng Lan dẫn đến một viện dưỡng lão ở khu ngoại thành, không nghĩ tới lại gặp được người phụ nữ mà cả hai anh em nhà họ Nhiếp yêu – Tân Nhu.

Mà bất ngờ lớn nhất chính là Phùng Lan và Tân Nhu lại là hai chị em.

Tân Nhu đã rơi vào trạng thái hoàn toàn tách biệt với thế giới bên ngoài, còn Phùng Lan thì lại oán hận người nhà họ Nhiếp.

"Nhưng chị cô và Nhiếp Vân thực lòng yêu nhau, còn Nhiếp Phong..." Bạch Tuyết không nhịn được muốn thay Nhiếp Phong biện hộ.

"Không phải chính Nhiếp Phong đã dẫn chị tôi đến trước mặt Nhiếp Vân sao?" Về mặt Phùng Lan hung ác trừng mắt nhìn Bạch Tuyết "Nếu như chị ấy không gặp phải Nhiếp Vân thì chị đã có thể sánh duyên cùng Nhiếp Phong và cũng sẽ không xảy ra sự việc như ngày hôm nay. Vậy mà người nhà họ Nhiếp vẫn đứng đưng, không có bất kỳ thái độ hối lỗi nào."

Bạch Tuyết căn môi nói không ra lời, cô biết Phùng Lan không nói sai. Những việc này đều do Khúc Như Hoa tự tay tạo nghiệt.

"Xuyt, đừng nói lớn tiếng, con đang ngủ." Đột nhiên, Tân Nhu đang ngồi trên chiếc xe lăn nhỏ giọng mở miệng.

Cô ngẩng đầu lên nhìn Phùng Lan, lại nhìn thấy Bạch Tuyết. Sau đó cô lại nở nụ cười với Bạch Tuyết nói: "Đứa bé đang ngủ."

Hai mắt Bạch Tuyết nhất thời ướm át.

Không biết có nên nói sự thật với Tân Nhu đáng thương hay không, hay là nói bây giờ con trai cô ấy đang sống rất hạnh phúc.

"Cô ấy có biết... biết Nhiếp Vân xảy ra tai nạn xe cộ và đã qua đời chưa?" Bạch Tuyết lau mắt mình nhẹ giọng hỏi.

Phùng Lan lạnh lùng cười thành tiếng: "Chị ấy đương nhiên không biết bởi vì bây giờ chị ấy còn không nhớ rõ chính mình, thậm chí cũng không nhận ra được ba mẹ ruột và em gái mình là ai nữa. Trong tiềm thức của chị chỉ có một "đứa trẻ", có khả năng chị ấy cũng không biết khuôn mặt của đứa trẻ ra sao nữa."

Bạch Tuyết đột nhiên nghĩ đến lời Nhiếp Phong đã từng nói, trước khi Nhiếp Vân xảy ra tai nạn xe cộ thì có trở về nhà, sau đó để lại một thứ, lại lấy đi một thứ. Anh ấy để lại chính là giấy ly hôn với Đái Kiều Nhu, còn thứ mang đi là chiếc nhẫn đính ước với Tân Nhu.

"Phùng Lan, cô có biết vì sao Nhiếp Vân lại xảy ra tai nạn xe cộ không? Rất có khả năng là anh ấy đi tìm chị của cô bởi vì trên người anh ấy chỉ mang theo..." Bạch Tuyết muốn nói cho Phùng Lan biết rằng từ đầu tới cuối Nhiếp Vân chưa bao giờ quên Tân Nhu, cũng có thể đến giờ phút cuối cùng của cuộc đời mình, anh ấy vẫn muốn mình ở bên cạnh Tân Nhu.

"Tôi đương nhiên biết." Phùng Lan nói ra sự thật khiến Bạch Tuyết rợn người "Bởi vì anh ta chính vì nhận được bưu kiện của tôi và đã gọi điện thoại cho tôi. Anh ta còn hỏi chị tôi ở đâu, sau đó trên đường tới thì bị tai nạn xe cộ!"

Bạch Tuyết không biết ngày hôm nay mình có thể chịu đựng bao nhiêu khiếp sợ và bất ngờ.

Nhìn khuôn mặt đắc ý cười tươi của Phùng Lan thì Bạch Tuyết cũng đã rõ phần nào sự thật. Tân Nhu lâm vào thế giới mờ ảo còn Phùng Lan thì muốn thay chị mình trả thù.

Phùng Lan cũng thay Tân Nhu hận người nhà họ Nhiếp.

"Những việc này là do cô muốn trả thù sao?" Giọng Bạch Tuyết có chút ghen ngào nói: "Nếu như Tân Nhu biết cái chết của Nhiếp Vân có liên quan tới cô thì cô ấy sẽ cảm thấy vui sướng sao? Cô tiếp cận Hoài Dương là vì muốn hại tôi, làm vậy Tân Nhu sẽ cảm thấy dễ chịu sao?"

Phùng Lan mím chặt môi không nói lời nào, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào khuôn mặt Tân Nhu đang đờ đẫn trên xe lăn.

Bạch Tuyết lắc đầu lùi về phía sau: "Phùng Lan, có thể cô cảm thấy bản thân mình không làm gì sai, mà tôi cũng không thể ra vẻ giảng đạo hay chỉ trích cô đã làm sai điều gì, thế nhưng... Thế nhưng tôi đã nói với cô rồi, cho dù người nhà họ Nhiếp có sa ngã, người nhà họ Nhiếp có chết hết thì cô cũng sẽ không cảm thấy vui sướng mà Tân Nhu cũng sẽ như vậy, không có gì thay đổi."

"Câm miệng! Không tới phiên cô dạy dỗ tôi. Cô cũng chỉ là một người phụ nữ hạ tiện muốn leo lên nấc thanh danh vọng mà thôi." Phùng Lan tức đến nổi quát to: "Cô cho rằng mình được vào nhà giàu, được Nhiếp Phong coi trọng thì cô lên mặt sao? Cô nhìn lại xem mình là thứ gì?"

"Cô ấy là vợ tôi!" Một giọng đàn ông trầm thấp mang theo tức giận nói tiếp: "Ngoài ra nếu như cô có gì bất mãn với người nhà họ Nhiếp mà ra tay động thủ với vợ tôi thì tôi bảo đảm cô sẽ chỉ sống trong bệnh viện tâm thần ở nửa đời còn lại của mình."

“Nhiếp Phong!” Bạch Tuyết và Phùng Lan đồng thời quay đầu nhìn về phía cách đó không xa thì thấy Nhiếp Phong trong trang phục lịch sự, lại mang theo khuôn mặt giận dữ như có bão táp sắp đến gần.

Lẽ dĩ nhiên câu nói cuối cùng của Bạch Tuyết và Phùng Lan đều bị anh nghe thấy.

Một nhân viên hộ lý của bệnh viện thấy tình hình phức tạp liền lặng lẽ rời đi.

Phùng Lan nhìn thấy Nhiếp Phong, nhìn thấy mọi lớp nguy trang được mình che giấu từ trước đến giờ đã bị vạch trần thì cũng cảm thấy oán hận nhìn Nhiếp Phong nói: "Sao anh tìm được nơi này?"

**

Thông qua điều tra của tiên sinh Chu, Nhiếp Phong phát hiện Phùng Lan thỉnh thoảng sẽ đi ra ngoại thành để đến một viện dưỡng lão, hơn nữa mỗi lần tới đó đều sẽ ở lại rất lâu.

Bởi vì viện dưỡng lão có cơ cấu quản lý tương đối nghiêm khắc nên tiên sinh Chu không tìm được cơ hội xâm nhập vào bên trong để xem Phùng Lan đã gặp ai.

Lúc đầu Nhiếp Phong cũng chỉ cho rằng có lẽ là bậc chú bác gì đó đang ở đây.

Hôm nay Bạch Tuyết đột nhiên đi theo Phùng Lan, lại tắt luôn máy điện thoại di động khiến Nhiếp Phong lo lắng liền gấp gấp gọi điện cho tiên sinh Chu.

Bằng trực giác của mình, tiên sinh Chu đề nghị Nhiếp Phong nên đến viện dưỡng lão để tìm vì nhìn gia cảnh của Phùng Lan, có lẽ cô ấy cũng không đến mức phải ra tay giết người.

Ba mẹ nuôi của Phùng Lan đều xuất thân là bác sĩ, ba vốn là một chủ nhiệm trong bệnh viện công, mẹ lại là quản lý khu y tá, còn bản thân Phùng Lan lại là y tá chuyên nghiệp nhưng chưa thi đậu lên bác sĩ chuyên nghiệp. Hơn nữa, sau khi tốt nghiệp dựa vào thực lực của mình, cô được vào làm việc ở một bệnh viện nhỏ khoảng ba năm, sau đó mới vào làm y tá ở bệnh viện Tế Phong, mới một năm liền trở thành y tá ưu tú bậc VIP trong khoa y tá.

Theo lý, cô làm việc ở vị trí đó lâu như vậy thì cô sẽ được lên làm y tá trưởng nhưng có thể vì nguyên nhân không tăng ca, không thay ca, không làm những công tác đặc biệt nên cô không được đánh giá cao, chỉ dừng lại là y tá thường để cho có mặt mà thôi.

Nhiếp Phong cũng thử hy vọng một chút, trước tiên có ý nghĩ mình cũng nên đến viện dưỡng lão xem sao.

Chỉ vừa nghe đến tổng giám đốc tập đoàn PLO thì viện trưởng đã có sự kính nể vài phần. Danh thiếp mới vừa đưa ra thì viện trưởng tự thân dẫn anh vào bên trong.

Chỉ có điều Nhiếp Phong không có thời gian quanh co, anh trực tiếp nói thẳng tên mình muốn tìm, một người tên là Phùng Lan.

Viện trưởng sai người lấy sổ ghi chép ra điều tra, dĩ nhiên phát hiện nửa giờ trước có người tên Phùng Lan đến đây.

Nghe được tin tức này, lòng Nhiếp Phong mới cảm thấy thoải mái đôi chút.

Nói tóm lại Phùng Lan cũng không to gan đến nỗi ngay ở viện dưỡng lão này, dưới ánh mắt của biết bao nhiêu người mà muốn hại Bạch Tuyết lần nữa.

Theo nhân viên y tá dẫn đi, Nhiếp Phong nhìn thấy Phùng Lan và Bạch Tuyết dường như đang tranh cãi nên anh đến gần nghe câu chuyện.

Bạch Tuyết nói Phùng Lan hận người nhà họ Nhiếp, hơn nữa anh còn nghe được một cái tên rất quen thuộc - Tân Nhu.

Nhiếp Phong đột nhiên đến khiến Phùng Lan cảm thấy bất ngờ, Bạch Tuyết cũng cảm thấy kỳ lạ vì sao anh biết nơi này? Hay là trùng hợp đây?

Đi tới trước mặt Bạch Tuyết, Nhiếp Phong trầm mặt đưa tay ra trước mặt cô nói: "Di động."

"Hả?" Bạch Tuyết sửng sốt không hiểu tại sao anh muốn lấy di động của mình.

"Đưa điện thoại di động của em ra đây." Nhiếp Phong gầm nhẹ một tiếng.

Bạch Tuyết nhất thời bị Nhiếp Phong làm cho khiếp sợ, cô hoảng loạn lấy từ trong túi xách ra điện thoại di động đưa cho Nhiếp Phong.

Nhiếp Phong cầm điện thoại di động liếc mắt nhìn, khởi động điện thoại, nhìn thấy số điện thoại của anh rất nhiều mà không có cuộc gọi nào gọi lại.

Đùng! Di động rơi xuống đất, Nhiếp Phong giơ chân mạnh mẽ đạp lên.

"Anh làm gì vậy? Điện thoại di động của em mà." Bạch Tuyết nghẹn ngào gào lên, ngồi chồm hổm xuống đẩy chân Nhiếp Phong ra "Anh làm gì thế..."

Bàn tay to lớn của Nhiếp Phong nhắc bổng cô lên, nghiêng răng nghiêng lợi nói với cô: "Di động là dùng để gọi điện thoại lúc cần, em tắt máy thì để

nó làm gì?"

Bạch Tuyết trợn to mắt, há to mồm nhìn Nhiếp Phong như hung thần ác sát.

Ai mà không có lúc tắt điện thoại di động mà cô chỉ tạm thời tắt... hơn một giờ, khoảng cách còn gần hơn so với dự định là hai giờ. Sao anh có thể nói là cô không dùng?

Đẩy Bạch Tuyết ra xa, Nhiếp Phong nhìn về phía Phùng Lan, ánh mắt lạnh lùng khiến Phùng Lan cũng cảm thấy sợ hãi không nhìn được lui về sau một bước, cho đến khi đụng vào xe đẩy của Tân Nhu mới dừng lại.

Tầm mắt Nhiếp Phong rơi vào người ngồi trên xe đẩy phía sau Phùng Lan, trong lòng anh chợt căng thẳng.

Tân Nhu, người phụ nữ đã từng có gương mặt hoà ái, vui vẻ lại ôn nhu đây sao?

Trong ký ức của anh, vẻ mặt cuối cùng chính là nét mặt thương tâm và tuyệt vọng. Hình ảnh ấy như ngưng lại trong đầu anh và anh chưa từng lãng quên nó.

"Anh... Anh muốn làm gì?" Thấy Nhiếp Phong từng bước đến gần về phía mình, Phùng Lan sốt ruột lên tiếng: "Không được đến đây!"

Nhiếp Phong đi tới trước mặt Phùng Lan, ánh mắt thoáng lướt qua và xoay một cái đưa tay đẩy cô ra, sau đó anh đẩy xe quay về phía mình.

Khuôn mặt Tân Nhu đang đối diện với Nhiếp Phong, có thể trong mắt anh có cô nhưng trong ánh mắt cô là một khoảng không trống rỗng, không có tiêu cự.

"Tân Nhu, em sao vậy?" Giọng Nhiếp Phong đặc biệt ôn nhu, cũng giống như sự đau đớn trong lòng Bạch Tuyết khi này "Anh là Nhiếp Phong, em nhìn anh một chút."

Dù anh có nói thế nào thì Tân Nhu vẫn không có bất kỳ phản ứng nào. Cô chỉ ngẩn ngơ ngồi đó, so với khuôn mặt lúc này tươi cười với Bạch Tuyết thì lúc này hoàn toàn khác xa nhau.

"Đừng đụng vào người chị tôi!" Phùng Lan xông lên trước muốn đẩy Nhiếp Phong ra, lại bị anh quay đầu lại lạnh lùng nhìn mình khiến cô không dám bước tới gần.

Anh lại chuyển ánh mắt mình về phía Tân Nhu, giọng Nhiếp Phong vẫn ôn hoà "Tân Nhu, gần đây em làm gì? Em không nhớ Học Văn sao?"

Tân Nhu vẫn không có bất kỳ phản ứng nào.

Từ trong lồng ngực mình, Nhiếp Phong móc bóp tiền mở ra trước mặt Tân Nhu. Bên trong có một tấm hình, cũng không phải Nhiếp Học Văn lúc lớn như thế này mà là bức hình của một đứa trẻ sơ sinh.

"Em xem, đây là Học Văn lúc vừa tới nhà chúng ta, anh trai đã chụp lại ảnh của nó đấy." Nhiếp Phong chỉ vào đứa trẻ đang yên giấc trong hình nói: "Anh trai đã xảy ra tai nạn xe cộ, di vật có rất nhiều nhưng anh chỉ giữ lại tấm hình này và chiếc nhẫn..."

"Ô..." Bạch Tuyết che miệng lại cố gắng kìm nén tiếng khóc của mình để không làm phiền đến cuộc trò chuyện giữa Nhiếp Phong và Tân Nhu.

Ánh mắt đang đại ra của Tân Nhu đột nhiên có biến chuyển, cô giơ tay lên, ngón tay khô gầy nhẹ nhàng lướt quanh tấm hình nói: "Xuyt, em bé đang ngủ."

Phùng Lan cũng nghiêng đầu giấu đi hai hàng lệ, đây là hình ảnh Tân Nhu lặp lại nhiều nhất.

"Ừ, Học Văn rất hiểu chuyện, khi còn bé nó rất ít khóc, ăn no liền ngủ." Nhiếp Phong rút bức ảnh lại, từ từ xoè tay Tân Nhu bỏ vào trong tay cô nói: "Nhất định anh trai muốn cho em thấy tấm hình này nên mới luôn đeo trên người. Anh ấy cũng đi tìm em đấy."

Nhiếp Phong lại không bao giờ dám mơ rằng ở đây mình lại có thể gặp được Tân Nhu.

Vốn tưởng rằng gặp lại người phụ nữ đã từng khiến mình yêu say đắm là một chuyện cực kỳ phức tạp nhưng khi đối mặt với mặt mát thì anh tưởng mình mới chỉ xa cách Tân Nhu chỉ vài ba ngày mới đây thôi.

Nhìn vào tấm hình kia, ánh mắt Tân Nhu dần phát sáng, khuôn mặt nhợt nhạt bỗng chốc cũng thay đổi.

Phùng Lan kinh ngạc với biểu hiện của chị mình. Năm năm qua chị cứ dờ dẩn như thế mà hôm nay chỉ trong phút chốc khuôn mặt chị bừng sáng hẳn lên. Cô nhanh chân ngồi xổm xuống trước mặt Tân Nhu.

"Chị à, chị biết người đàn ông này sao? Anh ấy là Nhiếp Phong, là em trai của Nhiếp Vân, cũng là bạn học lúc du học ở nước Anh với chị đấy? Chính anh ấy dẫn chị đến với Nhiếp Vân đấy." Phùng Lan lắc tay Tân Nhu vui mừng nói.

Hết chương 114.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 115: Ly Hôn - Để Tất Cả Trở Về Như Cũ

Edit: Sóc Là Ta -

Tâm mắt Tân Nhu đang nhìn đứa trẻ trong hình, rồi lại chuyển hướng sang Phùng Lan, lại chuyển hướng sang Nhiếp Phong, đôi môi mấp máy động đến nửa ngày mới phun ra hai chữ "Nhiếp... Phong?"

Phùng Lan mừng đến phát khóc, nhào vào dưới đầu gối Tân Nhu khóc thật to.

Nhiếp Phong cũng lộ ra nụ cười gật đầu, nắm lấy tay Tân Nhu nói: "Đúng, anh là Nhiếp Phong."

Bạch Tuyết cũng không muốn tiếp tục đứng đó nhìn nữa, cô xoay người yên lặng hướng bãi cỏ rời đi, cũng rời khỏi viện dưỡng lão.

Trên đường đi ra ngoại thành, cô đi bộ rất lâu mới phát hiện được một trạm xe buýt. Sau khi ngừng lại một chút, khuôn mặt Bạch Tuyết cũng dần khác thường.

Nhìn Nhiếp Phong đối xử dịu dàng với Tân Nhu mà hai mắt Bạch Tuyết ướt đẫm, cô như cảm thấy có ai đó đang đang cầm kim chọc vào trái tim cô đến rướm máu.

Cô cũng biết phần lớn tình cảm của Nhiếp Phong đối với Tân Nhu như vậy là bởi vì thông cảm và hổ thẹn, thậm chí ngay cả bản thân Bạch Tuyết

cũng có cảm giác áy náy.

Xe chạy về đến trạm, Bạch Tuyết lên xe tìm đến một vị trí sát cửa sổ, lại còn có ánh mặt trời chiếu thẳng vào cô. Lúc này cô cảm thấy ánh mặt trời đặc biệt chói mắt, thậm chí làm hai mắt cô đau đớn, nước mắt cũng không ngừng chảy ra.

Trên xe cũng không có bao nhiêu hành khách, cô cũng thoải mái khóc một hồi.

**

"Dì à, sao dì đến đây?" Nhiếp Học Văn chạy ra trước cửa trường học, nhìn thấy Bạch Tuyết đứng đó thì hơi kinh ngạc "Dì không đi với ba con sao?" Cậu rướn cổ lên hướng ra phía ngoài xem.

Bạch Tuyết ngồi ở cửa trước gật đầu, còn Nhiếp Học Văn vừa vào trong đã mở miệng hỏi.

"Học Văn, con muốn gặp mẹ không?" Bạch Tuyết nhẹ kéo tay Nhiếp Học Văn dịu dàng hỏi.

"Muốn chứ nhưng con cũng đã hỏi về về vé máy bay để đi Paris rồi, thật là đắt lắm. Thậm chí con cũng gọi điện thoại hỏi qua công ty hàng không, cô đó có giọng nói rất ngọt ngào, cũng nói cho con biết nếu đi Paris không có người lớn theo cùng thì không thể đi." Nhiếp Học Văn khổ não nói.

Trong lòng Bạch Tuyết càng thêm khó chịu, nếu như có một ngày cậu bé biết người mà cậu thương yêu đang lừa mình, khiến cậu đau khổ trong nỗi nhớ nhung về mẹ ruột mình thì cậu có tha thứ cho tất cả mọi người không?

"Học Văn, con có số điện thoại của mẹ con ở Paris sao?" Bạch Tuyết muốn biết số điện thoại của Đái Kiều Nhu.

Nhiếp Học Văn chu cái miệng nhỏ nhắn bất mãn nói: "Con không có, lần nào cũng do mẹ điện thoại cho con. Hơn nữa điện thoại di động của con đã bị ba con mượn khi còn ở bệnh viện, đến giờ ba vẫn chưa trả lại."

Lần trước ở bệnh viện sao? Hẳn là lúc cô nhập viện vì sinh non chẳng?

Nhớ lại thời điểm mình không còn cơ hội sinh ra đứa bé thì khoé mắt Bạch Tuyết ửng hồng.

"Dì à, dì làm sao vậy?" Cậu bé nhạy cảm thấy Bạch Tuyết có chút khác thường "Có phải dì đau ở đâu hay không? Có muốn con nhờ thầy giáo đưa dì đi bệnh viện không?"

Thật là một đứa trẻ đáng thương, nếu như cậu biết mẹ ruột của chính mình...

Bạch Tuyết đột nhiên hiểu rõ vì sao Nhiếp Phong không muốn nói ra sự thật rằng Đái Kiều Nhu không phải mẹ ruột của cậu. Một đứa trẻ mới bảy tuổi chắc cũng sẽ không thể chịu nổi sự thật chấn động như thế này. Bởi vì ngay cả cô cũng cảm thấy chua xót lẫn khó chịu khi chứng kiến tình cảnh thảm thương của Tân Nhu lúc này.

"Không có chuyện gì cả, dì chỉ muốn nói chuyện với con một chút thôi." Bạch Tuyết xoa bàn tay nhỏ nhắn của Nhiếp Học Văn "Học Văn, con có cảm thấy ba rất yêu con không?"

Nhiếp Học Văn nháy mắt như đang nghiêm túc suy nghĩ "Dì nói ba nào vậy? Nếu dì hỏi ba ruột của con thì con không có ấn tượng. Có điều nếu dì nói về người ba hiện giờ thì con khẳng định ba rất thương con, cũng rất yêu con. Hiện tại ba đối xử với con rất tốt, hơn nữa ngoài làm ba con thì còn làm bạn con nữa đó."

Bạch Tuyết mỉm cười gật đầu "Vây thì tốt. Thực ra ai cũng sẽ có lúc sai lầm, nếu như có một ngày con phát hiện người mình thích làm sai thì hãy nghĩ đến những điều lúc trước họ đã đối xử rất tốt với mình. Con nhớ chưa?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhiếp Học Văn hiện lên tia ngây ngốc, không hiểu Bạch Tuyết đang nói cái gì.

Có thể bây giờ cô nói những điều này với đứa bé cũng còn quá sớm nhưng Bạch Tuyết vẫn hi vọng tương lai Nhiếp Học Văn không nên hận người nhà họ Nhiếp.

"Dì à, dì đang nói gì vậy?" Nhiếp Học Văn gãi đầu biểu thị không thể hiểu được ý của Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết đứng lên, hơi mê muội một hồi nhưng cô ổn định gót chân miễn cưỡng nở nụ cười "Không có gì. Dì chỉ đi ngang qua trường học, tiện thể ghé thăm con một chút, con mau vào lớp học đi." Cách đó không xa, thầy giáo vẫn đứng nhìn về nơi này nên Bạch Tuyết cũng cảm thấy yên tâm.

Ở trường học này, giáo viên quản giáo cũng như bảo vệ học sinh của mình rất nghiêm khắc.

Rời khỏi trường học, Bạch Tuyết mới nhớ đến điện thoại di động của mình bị Nhiếp Phong đập nát, bây giờ cô không có di động. Hơn nữa lúc ra đi quá vội vàng cũng không cầm theo điện thoại di động.

Thở một hơi thật dài, Bạch Tuyết đang tìm kiếm trạm điện thoại công cộng ở gần trường học của Nhiếp Học Văn.

Cô không biết số điện thoại của Khúc Như Hoa nên không thể làm gì khác hơn là gọi điện vào tập đoàn PLO. Bởi vì cô cũng nghe nói gần đây

Khúc Như Hoa chịu trách nhiệm tiếp quản toàn bộ mọi việc lớn nhỏ ở công ty.

Sau khi điều tra biết được Khúc Như Hoa quả nhiên đang ở trong công ty, Bạch Tuyết liền xin thư ký chuyển điện thoại cho Khúc Như Hoa.

Chờ một lúc, điện thoại mới chuyển tới tay Khúc Như Hoa.

"Alo?" Nghe thư ký nói là Bạch Tuyết gọi điện thoại tới thì giọng Khúc Như Hoa bỗng lạnh đi mấy phần.

"Thưa chủ tịch, là con, Bạch Tuyết." Bạch Tuyết tự giới thiệu "Con muốn gặp chủ tịch."

Khúc Như Hoa tức giận nói: "Có chuyện gì? Không phải Nhiếp Phong đã nói không cho tôi quản chuyện của các người sao? Tôi không cần thiết phải gặp mặt cô."

"Chủ tịch!" Bạch Tuyết cất cao giọng nói: "Không phải chủ tịch hi vọng con ly hôn với Nhiếp Phong sao?"

Vốn là muốn cúp điện thoại nhưng Khúc Như Hoa nghe nói câu nói này thì sững sờ "Có ý gì?"

Bạch Tuyết hít sâu một hơi sau nói: "Mời chủ tịch mang theo thư thoả hiệp ly hôn lần trước chủ tịch đã mang đến cho Nhiếp Phong xem đến phòng ăn dưới lầu công ty. Chúng ta gặp mặt một lần đi."

"Ý của cô là..." Khúc Như Hoa nhíu chặt lông mày.

"Chính là ý chủ tịch đang nghĩ tới." Bạch Tuyết nhẹ giọng nói, sau đó cúp điện thoại.

Trong lòng anh chưa từng có cô vậy thì cô cũng nên chủ động rời khỏi anh thôi.

Cô không muốn dây dưa cũng như tranh giành với người phụ nữ kia. Nếu so với Tân Nhu, Bạch Tuyết cô kiên cường hơn rất nhiều.

Cô không oán anh, cũng không hận anh trái lại rất thông cảm với anh. Dù là ai gánh vác đoạn tình cảm trái ngang nhiều năm như vậy cũng sẽ không cảm thấy yên tâm thoải mái mà chắc hẳn Nhiếp Phong lại đau khổ gấp mấy lần người khác.

Bạch Tuyết cũng biết nói như vậy là do chính mình quá ngốc nhưng cô thật sự cảm thấy là đã đến lúc mình nên buông tay từ bỏ.

Đã không được anh đáp lại mà trái lại khiến mình thương tích khắp người. Nếu như có một tương lai tươi sáng thì cô nhất định cảm thấy dù mình chịu bao nhiêu gian nan khổ sở cũng đều đáng giá. Ngược lại, nếu không thể nhìn thấy ánh sáng thì cô hà tất cố gắng làm gì nữa cho khổ sở?

Tân Nhu xuất hiện lần nữa ở trước mặt Nhiếp Phong thì anh cũng nên trở về với cô ấy. Có thể nói đây là lúc người nhà họ Nhiếp nên chuộc tội.

Nhìn kỹ hợp đồng thoả thuận ly hôn kia, Bạch Tuyết lấy từ trong túi ra một cây bút và ký tên mình lên trên đó.

"Cô... Thật sự đồng ý ly hôn với Nhiếp Phong?" Lần này đến phiên Khúc Như Hoa không tin.

Bạch Tuyết không trả lời, để hai bản thoả thuận ly hôn đã ký tên cho vào bộ hồ sơ. Sau đó cũng thu bút lại và đưa cho Khúc Như Hoa.

"Con đã xem qua những bản thoả thuận ly hôn này phải có chữ ký của cả hai người mới có hiệu lực. Phần còn lại phải nhờ ngài thuyết phục Nhiếp Phong thôi." Bạch Tuyết nhàn nhạt nói.

Khúc Như Hoa cầm lại túi hồ sơ, rút ra một tờ thoả thuận ly hôn có chữ ký của Bạch Tuyết ở phía sau. Cô ấy thật sự kí rồi.

"Tại sao? Vì sao cô lại đồng ý ly hôn?" Khúc Như Hoa đem thư bỏ vào túi, mặt lạnh hỏi.

"Không tại sao hết." Bạch Tuyết buông mắt nhìn xuống, giọng điệu vẫn rất lạnh nhạt "Hôn nhân là dựa trên nền tảng hai người yêu nhau, cùng đồng cam cộng khổ. Nhưng con chỉ giống như người dư thừa, không giúp được gì, lại không có tiếng nói. Như lời của chủ tịch nói, Nhiếp Phong bởi vì muốn hôn nhân vững chắc chỉ để giành quyền nuôi Nhiếp Học Văn mà sự tồn tại của con cũng không phải quan trọng."

Khúc Như Hoa gật gù "Chính bản thân cô cũng hiểu điều này, vậy cô có xem xét kỹ hết những khoản hạng mục trong điều khoản ly hôn kia không? Trong đó có một hạng mục là trước khi Học Văn đi sang nước Anh du học thì việc hôn nhân của hai người không thể bị tiết lộ."

Bạch Tuyết nở nụ cười mỉa mai nói: "Tất cả đều do chủ tịch định đoạt đi, con cũng không có ý kiến. Nhưng con nghĩ cần cho chủ tịch một ít lời khuyên."

Khúc Như Hoa vốn tưởng rằng Bạch Tuyết đã thông suốt, còn đang cao hứng định giảng đạo thì nghe cô nói như thế, khuôn mặt bà cũng xụ xuống.

Một người phụ nữ xuất thân bình dân lại muốn cho bà lời khuyên sao?

"Rời khỏi nhà họ Nhiếp là vì con muốn có cuộc sống an ổn bên cạnh người nhà và bạn tốt của mình." Bạch Tuyết ngược mí mắt, trong mắt lộ ra ánh sáng sắc bén "Con cũng không muốn bản thân mình gặp phải bất trắc hoặc nguy hiểm đến từ nhà họ Nhiếp. Vì vậy, con quyết định kết thúc mối quan hệ với nhà họ Nhiếp, cũng là muốn người thân và bạn bè được bình an vô sự."

"Cô nói vậy có ý gì? Chẳng lẽ nhà họ Nhiếp chúng tôi sai người đến làm gì ảnh hưởng đến cuộc sống của ba mẹ hoặc bạn bè cô? A!" Khúc Như Hoa làm ra vẻ cảm thấy Bạch Tuyết không nói lý "Cô nói cứ như gia đình chúng tôi đã làm ra sự việc gì đáng sợ lắm vậy."

"Có thể chủ tịch không biết quá khứ và hiện tại đang phát sinh chuyện gì nhưng rất nhanh sau này người cũng sẽ biết thôi." Bạch Tuyết đứng lên lạnh lùng thốt ra "Người ta thường nói, thiện ác luôn có báo ứng, nếu không báo ứng bây giờ thì sau này cũng sẽ có. Chủ tịch đã từng làm qua chuyện gì thì chính mình phải nên rất rõ ràng. Những chuyện đã qua, con cũng không muốn tranh cãi cùng một vấn đề nhưng chủ tịch cũng nên biết người khác cũng không hiền lành như con đâu." Nói xong, cô đẩy ghế rồi đi.

"Cô... Cô đang uy hiếp tôi sao?" Khúc Như Hoa tức giận đứng lên nhìn bóng lưng Bạch Tuyết hô to "Cô có ý gì?"

Bạch Tuyết không muốn trả lời bà, mà cô cũng không có nghĩa vụ phải trả lời bà ta.

Rời khỏi phòng ăn, Bạch Tuyết quay lại nhà trọ của Nhiếp Phong, thu dọn một chút đồ đơn giản và bắt xe trở về nhà mẹ mình.

Ba Bạch vừa mở cửa ra, nhìn thấy con gái mình kéo rương hành lý thì sửng sốt "Tiểu Tuyết, con..."

"Ba, con với Nhiếp Phong đã ly hôn, còn phải phiền ba và mẹ thu nhận lại con rồi." Bạch Tuyết thản nhiên nở nụ cười bước vào phòng.

**

Ly hôn? Ai đồng ý?

Nhiếp Phong tức giận đến nỗi quét tất cả đồ đạc trên bàn xuống thảm.

Anh ở viện dưỡng lão nhìn thấy Tân Nhu, trong lúc nhất thời khó kìm nén tâm tình dâng trào nên thể hiện cảm xúc một chút. Nhưng anh cũng đã buông hẳn đoạn tình cảm với Tân Nhu từ bảy năm trước rồi, lẽ nào Bạch Tuyết đang hiểu lầm anh và Tân Nhu...

Lấy tay cào tóc mình, Nhiếp Phong cầm điện thoại di động lên vừa định gọi điện thoại cho Bạch Tuyết nhưng nhớ lại điện thoại di động của cô đã bị anh làm vỡ mất rồi. Mà lúc này, anh cũng không thể gọi điện thoại đến nhà họ Bạch được. Dù là ai nhận điện thoại cũng vừa nghe đến giọng của anh thì sẽ lập tức gác máy.

Nếu như anh còn dám đi đến nhà họ Bạch tìm Bạch Tuyết thì nói không chừng còn có thể bị ăngậy.

Nhưng không biết... Bạch Tuyết đã nói gì với ba mẹ cô mà khiến bọn họ căm ghét anh như thế?

Ngày hôm nay, có quá nhiều chuyện xảy ra cùng một lúc khiến anh không thể chống đỡ được.

"Ba à, dì... Dì đi đâu rồi?" Cửa thư phòng bị đẩy ra để lộ một khe nhỏ, Nhiếp Học Văn sợ hãi ngẩng đầu lên nói: "Ngày hôm nay, dì tới trường học là để tạm biệt con sao?"

Nhiếp Phong sững sờ "Dì đến trường học tìm con sao? Dì nói gì?"

Cô ấy sẽ không đem chuyện thân thể Nhiếp Học Văn nói cho cậu bé biết chứ?

Hết chương 115.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÒNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 116: Khuyên Giải – Bạn Thân Phản Bội

Edit: Sóc Là Ta

Hiện giờ Bạch Tuyết vừa bị ly hôn lại vừa thất nghiệp, lại trở thành một người phụ nữ cô độc như xưa.

Mỗi ngày cô đều nhốt mình ở trong phòng, tuyệt đối không bước chân ra khỏi cửa. Điều này khiến vợ chồng nhà họ Bạch có chút lo lắng.

"Chính anh nói trước tiên để Tiểu Tuyết bình tĩnh, đến thời điểm thích hợp sẽ tiếp tục khuyên nó không nên nóng nảy. Mà bây giờ, đã qua hơn một tuần lễ, Nhiếp Phong cũng không gọi điện thoại đến, mà Tiểu Tuyết cũng không thêm bước chân ra khỏi cửa... Vậy phải làm sao bây giờ?" Mẹ Bạch lo lắng trách cứ chồng mình hỏi.

Ba Bạch cũng thở dài, ông cảm thấy phản ứng của con gái mình lần này có gì đó không ổn. Nếu nói giận đối chồng đòi ly hôn thì thế nào cũng phải tức giận đến nỗi vừa khóc vừa gào, hoặc là về nhà ba mẹ tố cáo anh ta chứ? Mà giờ trông Bạch Tuyết cũng không có chuyện gì xảy ra, chỉ tự ăn cơm, rửa chén, đọc sách. Mọi thứ diễn ra hết sức bình thường, ngoại trừ việc không chịu tiếp điện thoại của Nhiếp Phong.

Mà Nhiếp Phong, sau ba bốn lần gọi điện thoại tới đây cũng không còn động tĩnh, điều này khiến vợ chồng nhà họ Bạch cảm thấy dường như sự việc rất nghiêm trọng.

"Nếu không, em nói chuyện với con xem thế nào, hỏi một chút rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Ba Bạch cũng không biết làm sao nói: "Nếu đúng là Nhiếp Phong làm sai điều gì, mà tình huống nghiêm trọng đến nỗi thực sự không thể tha thứ được thì cũng chấp nhận chia tay đi thôi." Ba Bạch cũng rất cứng chiu con gái mình.

Mẹ Bạch trừng mắt liếc ba Bạch "Nói nhăng nói cuội gì đấy? Kết hôn ly hôn là chuyện có thể đùa giỡn sao? Cuối tháng này Tiểu Tuyết đáng lý phải kết hôn mà chỉ bởi vì con bé nằm viện mà chậm lại. Bọn bè hàng xóm gần xa cũng đã sớm lén lút bàn luận đến nỗi tôi cũng khó chịu đây này. Lúc trước, Nhiếp Phong rất có thành tâm thành ý muốn kết hôn với Tiểu Tuyết mà sao bây giờ chỉ trong khoảng thời gian ngắn mà thay đổi? Có lẽ vấn đề là ở chỗ bà thông gia."

Nghĩ đến thái độ của Khúc Như Hoa xảo quyệt thì vợ chồng nhà họ Bạch cũng cảm thấy khả năng này là lớn nhất.

"Hừ, nếu như người phụ nữ kia dám bắt nạt con gái thì tôi sẽ là người đầu tiên không chấp nhận con gái mình kết hôn với Nhiếp Phong." Mẹ Bạch tức giận nói: "Nếu bà ta khiến Tiểu Tuyết và Nhiếp Phong ly hôn thì tôi cũng không cảm thấy bất ngờ."

Ba Bạch ra hiệu cho mẹ Bạch nhỏ tiếng vì ông không muốn Bạch Tuyết nghe được.

Lúc đầu ba mẹ Bạch cũng không cảm thấy đây là chuyện gì to lớn, cũng không nghĩ rằng lại nghiêm trọng đến như vậy. Vì thế hai người hợp lực giúp đỡ Bạch Tuyết, cự tuyệt không tiếp điện thoại Nhiếp Phong. Thế nhưng hiện giờ Nhiếp Phong cũng không còn điện thoại đến nữa nên vợ chồng nhà họ Bạch cảm thấy kinh die,n;da.n****Sóc***Là****Ta****lze.qu;ydo/nn.. hoảng. Họ bắt đầu suy tính cảm thấy hai người bọn họ đã quá nóng vội.

"Anh nói xem, bình thường Tiểu Tuyết không vui đều sẽ gọi điện thoại cho Hoài Dương mà giờ Hoài Dương cũng không đến nhà chúng ta thì phải làm sao đây..." Mẹ Bạch đau khổ nói.

"Đúng vậy! Sao chúng ta không tìm Hoài Dương hỏi một chút." Ba Bạch nghe lời nhắc nhở của mẹ Bạch thì như nảy ra sáng kiến nói: "Thuận tiện cậu ấy sẽ đứng ở giữa làm người giảng hoà."

"Đúng vậy! Mau gọi điện thoại cho Tư Hoài Dương thôi." Mẹ Bạch cũng rất vui mừng nói: "Nhanh lên..."

Tiếng chuông cửa ngăn cuộc đối thoại giữa hai vợ chồng. Họ liếc nhìn nhau, sau đó mừng rỡ tít mắt.

"Có thể là Nhiếp Phong hay không?" Ba Bạch nhỏ giọng nói.

"Bây giờ tên tiểu tử ngốc mới biết đến nhà chúng ta, vậy gọi điện thoại có ích lợi gì." Mẹ Bạch vui cười hớn hở đi ra mở cửa, cửa vừa được mở ra thì bên ngoài quả nhiên là một người đàn ông anh tuấn đang đứng ưỡn người lên, nhưng đáng tiếc..."Hoài Dương sao? Thực sự là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến."

**

"Cậu đã đồng ý ký tên vào bản thoả thuận ly hôn?" Tư Hoài Dương la thất thanh "Cậu điên rồi sao?"

Bạch Tuyết gặm quả táo nguýt Tư Hoài Dương "Cậu mới điên rồi."

Tư Hoài Dương nhảy từ trên ghế xuống, đẩy Bạch Tuyết lên giường, dựa người vào cô "Cậu nghĩ sao vậy? Thật sự muốn cùng Nhiếp Phong ly hôn hả?"

Rầu rĩ ăn vài miếng táo, Bạch Tuyết thở dài "Đó là bản thoả thuận ly hôn do mẹ Nhiếp Phong thảo ra, tớ chỉ ký tên..."

"Đúng đấy, đúng đấy! Cậu chỉ ký tên thôi! Cho nên tớ mới nói cậu đang bị ầm đầu thật rồi." Tư Hoài Dương đẩy đầu Bạch Tuyết ra, kết quả là cậu bị Bạch Tuyết đánh trả lại.

"Tớ ầm đầu khi nào? Bản thoả thuận ly hôn chỉ có hiệu lực khi có chữ ký của cả hai người. Nếu chỉ có một mình tớ ký thì cũng vô nghĩa." Bạch Tuyết dùng ngón tay đâm vào cánh tay của Tư Hoài Dương. Sau đó Tư Hoài Dương cũng đánh trả lại, cô cảm thấy nhột nên cười khanh khách. Cứ như thế thanh mai trúc mã kẻ tiến người lui, lại không chịu xuống giường "Nếu như Nhiếp Phong kí rồi thì tớ cũng chỉ an nhàn chờ ngày hiệu lực ly hôn, bản thân cũng nên được thoải mái một chút. Còn nếu như anh ta không đồng ý... thì hi vọng mượn cơ hội này anh ấy có thể làm rõ cảm giác đối với tớ... ít nhất tớ phải cho anh ấy biết, nếu anh chủ động làm thương tổn tớ thì tớ cũng sẽ độc lập cách xa anh ấy." Nói xong lời cuối cùng, trông Bạch Tuyết trở nên cô đơn đến lạ lùng.

Tư Hoài Dương cứ nhìn Bạch Tuyết mở miệng nói chuyện đều đều như thế thì anh mới hiểu rõ vấn đề cũng không giống ba Bạch và mẹ Bạch tưởng tượng. Không phải tất cả mọi chuyện là do Khúc Như Hoa gây nên, mà vấn đề xuất hiện ở Nhiếp Phong.

Mới đi công tác mấy ngày mà mọi thứ dường như thay đổi bất ngờ, ngay cả Tư Hoài Dương cũng không ứng phó kịp.

Cậu không hy vọng nhìn thấy Bạch Tuyết đau khổ bởi vì cậu vốn quen thuộc với dáng vẻ cô cười cợt tức giận la mắng. Cảm giác buồn khổ vốn không thích hợp với cô.

"Được rồi, nếu như sự thật giống như cậu nói, sau khi Nhiếp Phong ký tên mới có hiệu lực thì cậu hãy mang theo tất cả tài sản gả cho tớ đi." Tư

Hoài Dương vỗ ngực mình sáng khoái nói: "Cũng nhớ mang theo đồ cưới, dẫn theo ba mẹ cậu đến hỏi cưới và gả cho tớ." Cậu tỏ vẻ nghiêm túc nói.

Phụt! Bạch Tuyết bị Tư Hoài Dương chọc ghẹo đến nỗi không nhịn được bật cười, thuận thế cô đưa tay đập cậu một hồi.

Thanh mai trúc mã bọn họ luôn luôn là như thế, vĩnh viễn sẽ không cảm thấy đau buồn khi ở cùng nhau.

Cười một lúc lâu sau, Bạch Tuyết mới nhớ lại chuyện của Phùng Lan, cô thu hồi nụ cười và nghiêm nghị nhìn Tư Hoài Dương.

"Hoài Dương, cậu nói thật với tớ đi, cậu và Phùng Lan đã tiến triển tới mức nào rồi?" Bạch Tuyết trầm mặt, bình tĩnh hỏi.

Tư Hoài Dương hơi nhướng mày, xoay người quay lưng về phía Bạch Tuyết nói "Sao lại hỏi việc này?"

"Cậu trốn tránh cái gì!" Bạch Tuyết chồm tới trước mặt Tư Hoài Dương tức giận nói: "Tớ không quan tâm hai người tiến triển tới đâu nhưng lần này tớ quyết định nói với cậu bộ mặt thật của Phùng Lan."

Tư Hoài Dương làm bộ dáng miễn cưỡng tựa trên đầu giường, làm bộ bắt tay hỏi: "Bộ mặt thật gì? Là một người phụ nữ hám giàu hay là một người phách lối kiêu căng? Hay hơn thế nữa chăng?"

Bạch Tuyết cắn răng nói: "Đều không phải, cô ấy đến để báo thù. Cô ấy hận nhà họ Nhiếp nên trút giận lên đầu tớ."

Tư Hoài Dương giật mình nhảy lên, trừng mắt nhìn Bạch Tuyết "Cậu vừa nói gì?"

Bạch Tuyết thở dài, có chút hiểu rõ tính tình của người bạn thanh mai trúc mã này. Lúc này có lẽ cậu có cảm giác mình đang bị phụ nữ dắt mũi.

"Phùng Lan là em gái của Tân Nhu, từ nhỏ bị ba mẹ ruột cho làm con nuôi của ba mẹ Tân Nhu cũng chính là bạn thân của ba mẹ ruột cô ấy. Hai chị em sống cùng nhau từ nhỏ đến lớn rất hoà hợp." Bạch Tuyết giải thích "Tân Nhu là du học sinh cũng là bạn học của Nhiếp Phong khi ở nước Anh. Hai người đang có tình cảm tốt thì không ngờ anh trai của Nhiếp Phong - Nhiếp Vân - nhanh chân đến trước và bắt lại người đẹp. Từ đó hai người mẫn nhau, cuối cùng chưa kết hôn mà đã mang thai..."

"Cậu chờ một chút!" Tư Hoài Dương nghe xong, đầu óc cũng trở nên mơ hồ, ngăn cản Bạch Tuyết nói tiếp "Tớ nghe không hiểu, Phùng Lan chỉ là con nuôi thì tại sao lại có liên quan gì đến chị cô ta và anh em nhà họ Nhiếp chứ?"

"Không sai!" Bạch Tuyết gật đầu khẳng định "Hơn nữa, thời điểm Tân Nhu mang thai lại không bị ảnh hưởng của Khúc Như Hoa là vì lúc đó Khúc Như Hoa chỉ tạo áp lực cho con trai trưởng nhà họ Nhiếp. Bà ta ép buộc Nhiếp Vân chia tay với Tân Nhu và cuối cùng cũng thành công. Chỉ có điều sau khi Tân Nhu rời đi thì cô ấy cũng không phá đi đứa con trong bụng mình mà lại lén lút sinh ra và cuối cùng còn sai người đưa đứa con đó đến nhà họ Nhiếp."

Tư Hoài Dương có biểu hiện ngây ngốc, phảng phất như vừa xem một bộ kịch nhiều tập hết sức máu chó.

Thấy bộ dáng này của cậu, Bạch Tuyết vốn đang buồn phiền cũng cảm thấy thật tức cười.

"Sau đó cũng vì Tân Nhu nhiều lần chịu đả kích nặng nên tinh thần suy sụp. Cô tự đóng kín bản thân mình với thế giới bên ngoài, hiện giờ cô cũng không nhận ra ai ngay cả ba mẹ lẫn em gái mình. Phùng Lan vì muốn báo thù cho chị nên mới tiếp cận cậu, sau đó mượn tay cậu để tiếp cận tớ..." Bạch Tuyết giải thích.

"Cô ấy thật xấu xa!" Tư Hoài Dương không khách khí gầm nhẹ "Cô ấy phải trả thù mụ phù thủy ở nhà họ Nhiếp chứ mắc mớ gì phải động chạm đến cậu."

"Hận thù che đi đôi mắt." Bạch Tuyết cũng chỉ có thể thở dài "Cho nên nói, tớ ký tên ly hôn ngoài việc bảo vệ mình mà còn bảo vệ cho cậu."

Tư Hoài Dương phần nộ nhảy xuống giường đi qua lại, đi tới đi lui, tức điên đến nỗi đạp chân mình hai lần.

"Cẩn thận, coi chừng hàng xóm than phiền!" Bạch Tuyết lạnh lùng nói.

Tư Hoài Dương dừng lại, như muốn nói gì đó nhưng cũng không nói ra được. Cậu không thể làm gì khác hơn là lại đi tới đi lui.

Bạch Tuyết không đành lòng nhìn thấy Tư Hoài Dương tức giận quá độ nên cô đành an ủi nói: "Cũng may lúc này tớ phát hiện sớm nên nói với cậu, mà lúc đó cậu và Phùng Lan..."

"Tớ và người phụ nữ kia cũng không có gì. Chính cô ta chủ động nhảy vào tớ mà tớ lúc đó cũng thuận thể đáp lại. Tớ cũng vì..." Tư Hoài Dương giận dữ ngút trời nói hết sự thật "Tớ vì không muốn quên chuyện của Nhị Nhị nên cũng không từ chối..."

"Tư Hoài Dương, cậu thật buồn nôn!" Lúc này đến phiên Bạch Tuyết giơ chân, cô từ trên giường bước xuống liều mạng bước đến đây Tư Hoài Dương nói: "Mau ra khỏi đây! Đừng làm ô uế phòng tớ."

Sớm biết Tư Hoài Dương là loại người này thì cô cần gì phải lo lắng cậu đau khổ hay không?

"Việc đó... Tiểu Bạch, cậu nghe... tớ nói!" Tư Hoài Dương nhìn thấy Bạch Tuyết xù lông thì liền biết mình nói đến điều cấm kỵ rồi.

Bạch Tuyết tức giận đến nỗi muốn đem Tư Hoài Dương té ngã một trận, cô thật không nghĩ tới Tư Hoài Dương lại dám cùng Phùng Lan nói chuyện yêu đương qua loa như thế. Cậu ta hại cô mấy ngày nay vẫn đang suy nghĩ làm sao để nói với Tư Hoài Dương về chuyện của Phùng Lan mà không khiến cậu thương tổn lần nữa. Kết quả bọn họ chỉ là vui đùa.

Còn tưởng rằng Tư Hoài Dương bên ngoài hiền lành nhưng không ngờ lại là người đàn ông chuyên về tình cảm. Nếu so cậu với những thiếu gia nhà giàu chỉ chơi tình một đêm quả là không khác nhau gì mấy.

"Đi ra ngoài! Nếu để tớ thấy cậu một lần là đánh một lần." Bạch Tuyết tức điên mở cửa đẩy Tư Hoài Dương ra ngoài "Ra ngoài, đáng lý cậu nên bị Hoa Nhị Nhị chà đạp mấy lần nữa mới được! Ngu ngốc!"

Ầm! Bạch Tuyết đóng cửa phòng ngủ.

"Tiểu Bạch! Cậu hiểu lầm rồi!" Tư Hoài Dương nhào tới cửa dùng sức gõ "Tớ và Phùng Lan là tình nguyện, cũng không phải là lỗi của tớ mà..."

Xèo, cửa lại được mở ra, Bạch Tuyết xụ mặt đứng ở cửa.

"Tiểu Bạch, cậu nghe tớ nói..." Thái độ Tư Hoài Dương khiêm nhường lấy lòng "Là cô ấy nói..."

Xoạch! Bạch Tuyết ném một xấp thư đập vào ngực Tư Hoài Dương, sau đó lại đóng cửa lại.

Vợ chồng họ Bạch cũng không kịp chen vào, chỉ có thể há to mồm nhìn hai đứa thanh mai trúc mã giận dỗi.

"Aizz" Tư Hoài Dương ngồi bệt xuống sàn, ôm đầu lắc qua lắc lại hai vòng.

Hai vợ chồng nhà họ Bạch nhìn nhau một cái, lại nhìn về mặt mũi của Tư Hoài Dương.

"Hoài Dương, xảy ra chuyện gì?" Ba Bạch e dè nói trước: "Có phải là con khuyển Tiểu Tuyết giáng hoà cùng Nhiếp Phong nên nó mới giận dữ như vậy?"

Hết chương 116.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 117: Anh Cũng Quan Tâm Cô

Edit: Sóc Là Ta

"A?" Tư Hoài Dương ngẩng đầu lên, ngơ ngác nhìn ba Bạch.

Đúng rồi, ba Bạch và mẹ Bạch nhờ cậu vào khuyên Bạch Tuyết dừng giận hờn dẫn đến ly hôn với Nhiếp Phong, muốn họ nhanh chóng giảng hoà, vợ chồng bên nhau thuận hoà... nhưng tại sao cuối cùng cậu lại trở thành người bị Bạch Tuyết trừng phạt đây?

Mẹ Bạch vừa nhìn thấy dáng vẻ ngây ngốc của Hoài Dương thì bất đắc dĩ thở dài nói: "Thôi rồi, vừa nhìn thì biết chúng ta cũng không trông cậy vào nó được."

"Mẹ Bạch, việc đó...." Tư Hoài Dương buông tay xuống khôi phục dáng vẻ nghiêm nghị nói: "Vừa nãy con nghe Bạch Tuyết nói... nói cái gì bản thảo thuận ly hôn kia là do mẹ chồng của cô ấy thảo ra. Nếu như Nhiếp Phong không ký tên thì cũng không tính là ly hôn. Hơn nữa, con thấy dáng vẻ Tiểu Bạch không giống như là đang giận hờn Nhiếp Phong, có thể là cô ấy..." "Chắc cô ấy đang đợi Nhiếp Phong quyết định chẳng? Nhưng câu cuối cùng này Tư Hoài dương cũng không dám nói ra miệng."

Tư Hoài Dương cau mày nghĩ một hồi nói: "Ba Bạch, mẹ Bạch, hai người tạm thời đừng lo lắng. Tối nay, con sẽ hẹn Nhiếp Phong ra hỏi chuyện một chút."

Vợ chồng nhà họ Bạch lập tức hai mắt sáng như sao trời, lòng tràn ngập chờ mong gặt đầu.

Trong nhất thời Tư Hoài Dương bỗng cảm thấy thân mình gánh trách nhiệm nặng nề, áp lực tràn ngập trong tim.

**

Nhận được điện thoại của Tư Hoài Dương, Diệp Nở đã nhận *****Sóc*****Là*****Ta*****lên điện thoại, Nhiếp Phong hầu như không hề nghĩ ngợi mà liền chấp nhận ra gặp mặt.

"Rốt cuộc là anh nghĩ như thế nào? Không phải muốn ly hôn với Tiểu Bạch chứ?" Tư Hoài Dương dựa người vào trên quầy bar, khuôn mặt nhìn lên sân khấu.

Hôm nay Nhiếp Phong cố ý để tài xế lái xe đưa mình tới đây. Vì vậy anh cũng không hề e dè, thoải mái uống một hớp cạn ly, môi mỏng cũng nhếch lên, chép miệng như đang thưởng thức rượu ngon.

"Tôi cũng không biết." Nhiếp Phong nở nụ cười tự giễu, sau đó lại uống thêm một hớp rượu nữa.

Tư Hoài Dương nhíu chặt lông mày nhìn về phía Nhiếp Phong "Khi anh và Tiểu Bạch nhanh chóng đính hôn thì tôi cảm thấy rất kỳ lạ. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tiểu Bạch nói hai người đã quen nhau từ bốn năm trước rồi nhưng lúc đó cô ấy vì thất tình nên mới trở về đây. Đúng lúc, hai người gặp lại nối lại duyên xưa sao?"

Từ trước đến giờ cậu chưa từng nghe Bạch Tuyết nhắc đến việc cô ấy đã từng quen biết với Nhiếp Phong. Sao Bạch Tuyết lại không nói việc này với cậu chứ? Cô chỉ than thở với cậu qua điện thoại về chuyện giữa mình với tên cận bã Lâm Đào kia mà thôi.

Nhiếp Phong trầm tư một lúc, mới thở dài nói: "Nếu như tôi nói, Bạch Tuyết là bị tôi ép gả, không biết cậu có đánh tôi một trận hay không nữa?"

Tư Hoài Dương đứng thẳng người trừng mắt nhìn Nhiếp Phong, không tin lời anh ta mới vừa nói thậm chí cậu còn tăng cao âm lượng nói: "Đừng có nói dối, chính là Tiểu Bạch buộc anh cưới cô ấy chứ?"

Người phụ nữ hung hăng Bạch Tuyết kia cũng có lúc bị người khác buộc mình làm điều không muốn sao? Thực sự là đang đùa giỡn mà. Chỉ sợ Nhiếp Phong bị Bạch Tuyết bắt được nhược điểm gì, sau đó cô ấy bắt đầu uy hiếp và áp bức nên mới chịu đồng ý kết hôn với Bạch Tuyết.

Dù nhìn như thế nào cũng vẫn thấy rằng trong cuộc hôn nhân, Bạch Tuyết đều chiếm ưu thế hơn Nhiếp Phong.

Không phải cậu không muốn nói giúp cho người bạn thanh mai trúc mã như Bạch Tuyết nhưng thực sự cậu cảm thấy quá hoang đường.

Nhiếp Phong cúi đầu trầm giọng cười, anh cũng rất thích tính cách của Tư Hoài Dương. Dường như ở bên cậu ấy, đối phương chỉ cảm thấy vui vẻ, có cảm giác quanh cậu đều toả ra ánh mặt trời thật rạng rỡ.

"Tuy rằng tính tình Tiểu Bạch có chút thô bạo nhưng cô ấy là người rất tốt." Tư Hoài Dương nhún vai nói: "Cô ấy nhanh mồm nhanh miệng, đơn thuần mà rất đáng yêu, lại có tinh thần trọng nghĩa... Nhưng dù gì đi nữa cô ấy cũng chỉ là phụ nữ, cũng có sự ích kỷ của riêng mình và cũng có lúc sẽ không thiện lương như vậy."

Tư Hoài Dương vẫn cho là bất cứ người phụ nữ nào có bề ngoài hiền lành, dịu dàng thì nhất định trong lòng họ cũng sẽ như vậy. Tuy nhiên thực tế đã chứng minh, cậu đã từng gặp hai người phụ nữ tuy mặt ngoài rất đổi dịu dàng nhưng trong lòng thì không thể tưởng tượng nổi. Qua đó, bản thân Bạch Tuyết càng thêm chân thực trong mắt cậu.

Thế gian này không có ai đơn thuần thiện lương như cô ấy vậy. Tư Hoài Dương đã nhất quyết từ bỏ những phụ nữ tiêu chuẩn mà chỉ chọn những phụ nữ có vẻ ngoài kiêu căng ngạo mạn nhưng trong lòng rất hiền lành, thủy mị.

"Không sai, Bạch Tuyết rất chân thực, chân thực đến nỗi chẳng muốn che giấu khuyết điểm của chính mình." Nhiếp Phong tán đồng lời của Tư Hoài Dương giải thích "Nhưng trong đoạn hôn nhân này, chính xác là tôi yếu thế hơn cô ấy. Bởi vì tôi đã từng một lần dang dở trong hôn nhân nên mẹ tôi nóng lòng muốn tìm kiếm một đối tượng thích hợp và cũng muốn Học Văn có được sự giáo dục tốt nhất. Từ nhỏ Học Văn đã ở bên cạnh tôi, đã quen với lối sống thoải mái cùng cưng chiều, thêm vào đó, với lối giáo dục độc lập lẫn nghiêm khắc của mẹ tôi khiến Học Văn cảm thấy có chút áp lực. Vì vậy tôi cũng vì muốn tách biệt với mẹ mình mà lại lần nữa muốn kết hôn với người mình đã chọn. Cuối cùng, sau bốn năm xa cách, tôi lại lần nữa gặp lại Bạch Tuyết."

Tư Hoài Dương ngơ ngác nhìn nét mặt dần thay đổi của Nhiếp Phong, anh ta không giống đang nói đùa.

"Bốn năm trước, tôi và Đái Kiều Nghiên cũng như dòng họ hai bên đã ngầm thừa nhận cả hai trở thành đôi vợ chồng sắp cưới. Cũng trong lúc đó Bạch Tuyết đã thầm mến tôi mà tôi cũng rất căm ghét loại hôn nhân ép buộc như thế này. Vì lẽ đó, tôi đã cùng Bạch Tuyết xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, sau đó cũng không biết vì lý do gì mà cô ấy rời khỏi thành phố Z này." Nhiếp Phong mơ hồ nhớ lại chuyện xảy ra vào bốn năm trước "Sau đó trong quán bar tôi tình cờ gặp hai người. May thay lúc đó Bạch Tuyết mời tôi giúp đỡ giả dạng làm bạn trai của cô ấy để đánh lừa bạn gái cậu. Lấy lý do đó, tôi với cô ấy lại có dịp đi chung với nhau."

Tư Hoài Dương nghe được thì sửng sốt, lúc đó cậu còn tưởng rằng Nhiếp Phong và Bạch Tuyết đã...

"Nói trắng ra là Bạch Tuyết bị ép gả cho tôi, điều này là sự thật không phải gạt cậu." Nhiếp Phong ngẩng đầu lên nhìn Tư Hoài Dương cay đắng nở nụ cười "Việc tập đoàn PLO giúp đỡ công ty sản xuất xe hơi nhà họ Tư cũng không phải là chuyện ngẫu nhiên, mà chính là bởi vì có liên quan đến Bạch Tuyết. Dựa vào việc đó, tôi đã ép cô ấy phải trở thành vợ mình, giúp tôi đoạt được quyền nuôi dưỡng Học Văn từ tay mẹ mình và Đái Kiều Nhu. Mà cái giá phải trả chính là giúp công ty nhà họ Tư đứng lên."

Tay Tư Hoài Dương đang cầm cái ly có chút bất ổn, các bắp thịt trên gương mặt cậu co giật liên hồi, sau đó cậu từ từ bỏ ly lên trên bàn.

"Ý anh nói, anh lợi dụng việc Tiểu Bạch muốn giúp tôi để ép cô ấy trở thành vợ anh?" Giọng Tư Hoài Dương khàn khàn, giống như là đang cố gắng nhẫn nhịn "Vậy anh có cảm giác gì đối với Tiểu Bạch không? Là lợi dụng hay yêu mến?"

Nhiếp Phong ngửa đầu uống nốt rượu trong ly, xoay người buông ly xuống lại nhàn nhạt nói: "Tôi cũng không rõ cảm giác trong lòng mình đối với Bạch Tuyết là như thế nào, thậm chí tôi còn chưa chuẩn bị tinh thần để đón chào một người phụ nữ thâm nhập vào cuộc sống của mình."

"Nếu chưa chuẩn bị xong thì tại sao anh lại muốn cưới cô ấy?" Tư Hoài Dương phẫn nộ tóm chặt vạt áo Nhiếp Phong, giọng điệu lạnh lùng tàn nhẫn nói: "Anh cứ nhiên dùng việc khó khăn của gia đình chúng tôi để uy hiếp Tiểu Bạch. Vậy giờ thì sao? Vì mẹ anh làm chuyện ác nên giờ bị báo ứng đấy. Mà người thế mạng cho gia đình anh lại là Tiểu Bạch. Anh... Anh là một tên khốn kiếp."

Một quyền vừa tung ra, Nhiếp Phong bị Tư Hoài Dương đánh ngã xuống đất.

Trong quán rượu nhất thời loạn cả lên.

"Tư Hoài Dương! Nhiếp Phong! Hai người đúng là những tên cặn bã!" Bạch Tuyết chạy vọt vào phòng chủ nhiệm bệnh viện Tế Phong giận dữ hét lớn.

Đang ngồi trên bàn làm việc nhìn hồ sơ băng bó vết thương cho hai tên đầu heo kia, Vương Thế Kha nghe vậy cũng sợ hết hồn, từ trên bàn nhảy xuống.

Như một cơn gió từ đâu chạy vọt vào phòng, Bạch Tuyết xem trước vết thương khá nặng trên người Nhiếp Phong. Y phục cũng bị rách mấy chỗ, viền mắt, sống mũi, khóe miệng đều có vết bầm do máu tụ lại.

Lại nhìn sang khóe miệng của Tư Hoài Dương, Bạch Tuyết nâng tay lên đập về phía Tư Hoài Dương "Cậu làm gì mà ra tay nặng như vậy?"

Tư Hoài Dương "ôi" một tiếng né tránh, trừng mắt nhìn Bạch Tuyết, nói: "Tớ đang bị nội thương."

"Nội thương sao?... Nội thương cái rắm." Bạch Tuyết giơ tay muốn đánh lại bị y tá ngăn cản.

Cảm thấy đánh Tư Hoài Dương không được nữa nên Bạch Tuyết lại nguyền một cái, cũng im lặng không nói gì với Nhiếp Phong.

Vương Thế Kha cũng cảm thấy không khí bên trong phòng có chút kỳ lạ nên anh vội vã nháy mắt cho hai người y tá, ý bảo bọn họ mau chóng bôi thuốc cho họ và nhanh chóng rời khỏi đây.

Y tá như hiểu ý của bác sĩ, họ cũng nhanh chóng làm xong công việc của mình. Sau đó cất đồ nghề vào giỏ chuẩn bị rời khỏi phòng cùng Vương Thế Kha.

Mà lúc này tuy Bạch Tuyết đứng bên cạnh Tư Hoài Dương nhưng ánh mắt lại hướng về Nhiếp Phong đang ngồi bên kia.

Tư Hoài Dương nhìn thấy dáng vẻ Bạch Tuyết như vậy thì tức giận đứng lên nói: "Tớ đi toilet!" Trước khi đi ra, cậu trừng mắt liếc nhìn Nhiếp Phong, lỗ mũi hừ mạnh rồi mới rời khỏi phòng.

Sau khi Tư Hoài Dương rời đi, Bạch Tuyết lúng túng đứng trước phòng trong vài giây, vừa muốn bước chân rời khỏi đây thì lại bị Nhiếp Phong với thân thủ nhanh nhẹn nắm tay kéo trở về.

"Anh... Tại sao lại đánh nhau với Tư Hoài Dương?" Bạch Tuyết nuốt một hớp nước miếng khô khốc hỏi "Không ie,n;da.n*****Sóc***Là*****Ta*****lze.qu;ydo/nn..phải là vì em chứ? Vậy em phải nói một tiếng với..."

Thân thể khá dài của Nhiếp Phong đột nhiên đứng lên kéo thân thể Bạch Tuyết lại gần mình, bàn tay cũng nâng khuôn mặt cô lên nhẹ nhàng nhấn xuống một nụ hôn. Hai đôi môi nhẹ nhàng đụng chạm nhau, Bạch Tuyết tròn tròn hai mắt nhìn chăm chăm vào ánh mắt Nhiếp Phong.

Không hiểu tâm tình anh nghĩ gì, sau một hồi ngẩn người cô mới nhẹ nhàng giãy dụa mấy lần nhưng lại bị anh ôm càng chặt hơn, sau đó anh còn dùng tay ngăn chặn sau gáy của cô.

Nhắm mắt lại, cảm thụ nhiệt độ trên môi anh truyền đến, tâm Bạch Tuyết lại lần nữa đau đớn dử dội.

Anh dịu dàng hôn môi cô, như cánh bướm bay lượn vờn quanh đoá hoa, sau đó lại lè lưỡi thăm dò cũng khẽ mút lấy ngọt ngào từ cánh môi anh đào quanh miệng cô.

Phòng tuyến đã hoàn toàn tan vỡ, túi xách Bạch Tuyết cũng rơi xuống đất, bao nhiêu nỗi nhớ nhung và tình yêu say đắm bỗng đâu ùn ùn kéo tới. Cô cũng không nhận được đưa tay ra choàng quanh gáy Nhiếp Phong, hé miệng nghênh hợp với anh.

Bọn họ hôn sâu đậm nhưng lại cẩn thận thăm dò từng li từng tí một.

Một lúc lâu, Nhiếp Phong buông Bạch Tuyết ra, nhắm mắt nghiêng đầu giờ tay đè lại khoé miệng đang muốn dứt ra của cô.

Nhìn dáng vẻ anh chật vật, Bạch Tuyết đang rưng rưng muốn khóc bỗng khẽ cười thành tiếng.

Cô đưa tay vuốt ve khoé miệng dính máu của Nhiếp Phong khiến anh né tránh một hồi vì đau đớn.

"Sao lại đánh nhau?" Bạch Tuyết lại hỏi.

Nhiếp Phong quay đầu cười khổ nhưng bởi vì miệng đau nên chuyển thành vẻ mặt đau khổ nói: "Bởi vì anh nói sự thật lý do vì sao chúng ta kết hôn nên cậu ấy đã ra tay."

Bạch Tuyết nguyền Nhiếp Phong một cái nói: "Đáng đời!"

Nhiếp Phong lại lần nữa nắm tay Bạch Tuyết đưa lên môi mình, dĩ nhiên anh cũng có chút thẹn thùng không dám nhìn cô.

Thực sự là kỳ lạ, rõ ràng là một người đàn ông chân chính mà lại thẹn thùng khi đối mặt với cô?

"Bạch Tuyết, anh có cảm giác mình bị Hoài Dương đánh cho tỉnh rồi..." Hai lỗ tai Nhiếp Phong đỏ ửng, loại thẹn thùng này khiến anh cảm thấy thật buồn nôn. Trong giờ phút này anh như muốn mình bị Hoài Dương đập thêm vài cái nữa "Anh cảm thấy anh đối với em thật không công bằng."

Bạch Tuyết nháy mắt mấy cái, mơ hồ nhìn Nhiếp Phong.

"Em muốn ly hôn với anh cũng hợp tình hợp lý." Nhiếp Phong có chút âm u.

Hợp tình hợp lý cái rắm! Bạch Tuyết thật muốn lại cho Nhiếp Phong một quyền. Đầu của người đàn ông này là tảng đá sao? Lẽ nào bọn họ tách nhau ra này hơn một tuần lễ khiến anh cảm thấy như vậy?

Bạch Tuyết đen mặt, không vui nhìn Nhiếp Phong, chờ đợi anh nói tiếp.

"Nhưng bản thoả thuận ly hôn đó, anh không thể ký tên." Nhiếp Phong ưỡn ngực, lại khôi phục dáng vẻ lạnh lùng băng giá của tổng giám đốc PLO " Bởi vì anh cảm thấy mình đối với tình cảm của em có chút hỗn loạn. Ngoài ra tình cảm trong lòng anh vẫn còn có một chút vướng mắc nên anh chưa thể làm rõ ràng được. Vậy em chờ đến khi anh làm rõ thì sẽ quyết định sau, anh sẽ cho em một câu trả lời chắc chắn."

Bạch Tuyết cười lạnh một tiếng "Thực sự cảm ơn anh, tổng giám đốc Nhiếp. Vậy em phải đợi bao lâu để được ngài ban ân?"

Nhiếp Phong hơi nhướng mày " Bạch Tuyết, anh nói rồi, anh phải bảo vệ em, anh muốn lần này là lần kết hôn cuối cùng của mình, đây đều không phải lời nói dối."

Hết chương 117

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 118: Một Nhà Ba Người

Edit: Sóc Là Ta

Nhiếp Phong và Tư Hoài Dương đánh nhau nên phải nhập viện. Lẽ đương nhiên vì để tránh tai tiếng truyền ra ngoài vì việc bê bối của tổng giám đốc tập đoàn PLO đánh nhau nên hai người được tài xế đưa đến bệnh viện Tế Phong để chữa trị.

Trong phòng, Nhiếp Phong thổ lộ tâm tình với Bạch Tuyết.

Tuy Bạch Tuyết cũng rối loạn tâm tư nhưng cô cũng cố gắng trấn định lại tâm tình mình, nhẹ nhàng hừ một tiếng.

Một người đàn ông trực tiếp “biểu lộ” tình cảm trong lòng mình như thế có phải là đại diện cho việc anh thực ra rất quan tâm đến đoạn hôn nhân này? Nói cách khác là anh đang quan tâm cô?

Nhưng nhiều lần cô bị Nhiếp Phong làm cho lo được lo mất quá nghiêm trọng nên lần này Bạch Tuyết cũng không dám suy nghĩ nhiều.

“Nếu anh biết tình hình Tân Nhu hiện tại như thế này thì năm đó anh đã không bỏ mặc cô ấy như vậy.” Nhiếp Phong tiếp tục than thở “Em nói đúng, Học Văn sớm muộn cũng sẽ biết Tân Nhu - mẹ ruột của nó vẫn còn sống, phải biết ai mới là mẹ ruột của mình. Vì vậy, anh quyết định sẽ giúp đỡ Tân Nhu vượt qua tình cảnh này để cô ấy dần hồi phục.”

Muốn giúp đỡ Tân Nhu dần dần khôi phục sức khỏe như trước sao? Bạch Tuyết nghe thấy quyết định này của Nhiếp Phong thì cũng tràn ngập kinh ngạc. Cô trợn mắt lên nhìn Nhiếp Phong, trong lòng lúc này vừa mới ấm áp lại trở nên lạnh lẽo.

“Tân Nhu ra nông nổi này cũng vì gia đình nhà họ Nhiếp, vì thế anh phải chịu trách nhiệm với cô ấy.” Nhiếp Phong liên tục cười khổ “Nếu như không phải lúc đầu anh dẫn cô ấy đến gặp anh trai thì có lẽ bây giờ cô ấy sẽ không như thế này.”

Đúng đấy, nếu như không phải người đàn ông trước mặt này đã từng yêu Tân Nhu thì có lẽ Tân Nhu cũng sẽ không liên tục gặp xui xẻo mà tự đẩy mình vào thế giới đen tối khác.

“Hồi phục sức khỏe à? Anh đang muốn nói gì?” Bạch Tuyết khô khốc mở miệng hỏi: “Anh sẽ khiến cô ấy nhớ lại quá khứ? Nếu như không phải vì trốn tránh quá khứ quá đau khổ, sao cô ấy lại muốn khép kín mình cách ly với thế giới bên ngoài chứ? Anh muốn giúp cô ấy hồi phục sức khỏe cũng tốt nhưng chỉ có điều khi cô ấy tỉnh táo lại phải đối mặt với quá khứ bị vứt bỏ, lại đối diện với sự thật rằng người đàn ông mình từng yêu mến sâu đậm đã chết thảm, thậm chí phải đối mặt với sự thật đau lòng là chính con trai mình một lòng muốn đi nước Pháp thăm một người không phải mẹ ruột mình.”

Nhiếp Phong khiếp sợ nhìn Bạch Tuyết, anh thực sự chưa từng nghĩ tới những điều này.

Bạch Tuyết hít thở sâu hai cái, khom lưng nhặt túi xách của mình từ dưới đất lên, không thèm nhìn lại Nhiếp Phong.

“Được rồi, em tôn trọng sự lựa chọn của anh. Chờ anh làm rõ tình cảm trong lòng mình đối với em thì hãy đến tìm em sau và cho em một câu trả

lời chắc chắn. Thế nhưng...” Bạch Tuyết khịt khịt mũi nói tiếp: “Chắc chắn câu trả lời của em cũng chỉ có một, là ly hôn.”

Nói xong, Bạch Tuyết rời khỏi phòng cũng không quay đầu nhìn lại.

Nhiếp Phong sững sờ đứng lặng người trong phòng, hồi lâu trong lòng như đang có thứ gì đó lôi kéo đến rộn rạo khắp cả người.

“Shit!” Anh đánh một quyền lên mặt bàn, Nhiếp Phong gầm nhẹ một tiếng.

**

“Hu hu... Hức hức...” Nước mắt lẫn nước mũi của Bạch Tuyết đều dính bết lên áo sơ mi vốn đã nhăn nhúm của Tư Hoài Dương.

Tư Hoài Dương ngửa mặt lên trời thở dài, tự hỏi sao mình lại có thể làm bạn với người bạn thanh mai trúc mã như vậy?

Hiện tại Bạch Tuyết đang khóc bù lu bù loa chỉ vì Nhiếp Phong nói phải giúp đỡ Tân Nhu hồi phục sức khỏe. Bây giờ, không những cô ấy làm dơ chiếc áo T-shirt của cậu mà thỉnh thoảng lại đánh hai quyền vào ngực Tư Hoài Dương khiến cậu bị trọng thương càng nặng.

Ra khỏi phòng, Bạch Tuyết đụng phải Tư Hoài Dương ở ngoài hành lang, cô cũng không nói hai lời liền cúi đầu bước đi.

Đương nhiên Tư Hoài Dương thấy vậy cũng đuổi theo ở phía sau. Kết quả là khi ra đến cổng bệnh viện, cậu liền nhìn thấy Bạch Tuyết đang ngồi xồm bên tường khóc nức nở.

Quả thật tình yêu có khi sẽ mang đến cho người ta vui sướng nhưng cũng sẽ có lúc làm lòng người khác bị tổn thương.

Tư Hoài Dương đã hiểu đầy đủ rồi. Cậu đi đến bên cạnh Bạch Tuyết bắt một chiếc xe và chuẩn bị đưa cô về nhà.

Ở trên xe, Bạch Tuyết tựa ở trên vai cậu khóc như mưa, ngay cả tài xế xe taxi cũng thỉnh thoảng lấy làm lạ liên tục nhìn qua kính chiếu hậu.

“Vậy mà ở trước mặt tớ, anh ấy lại nói phải giúp người phụ nữ khác... hồi phục... sức khỏe.” Bạch Tuyết bắt đầu lên án Nhiếp Phong đa tình.

Tư Hoài Dương chỉ có thể nghe Bạch Tuyết khóc lóc âm ỉ mà trong lòng lại cảm thấy thực ra Nhiếp Phong chẳng làm sai việc gì.

Thực ra hành động và suy nghĩ của đàn ông khác xa so với phụ nữ. Mà lúc này Tư Hoài Dương lại nghĩ bởi vì Nhiếp Phong cảm thấy áy náy nên mới muốn giúp đỡ Tân Nhu, mà trong đầu Bạch Tuyết lại suy nghĩ khác đi, là do anh ta muốn nối lại tình cũ bị bỏ lỡ năm nào.

Nhưng nếu như lúc này cậu dám nói đỡ cho Nhiếp Phong thì nhất định cậu sẽ bị cô ấy đánh đến đau thương. Vì thế, Tư Hoài Dương lựa chọn nên giữ yên lặng.

Đưa Bạch Tuyết về nhà, cô chạy vọt vào phòng ngủ và liền đóng cửa lại.

Vợ chồng nhà họ Bạch thì lo lắng không nguôi đồng loạt nhìn về phía Tư Hoài Dương.

Xem ra vợ chồng nhà họ Bạch cũng chẳng hay biết gì, Tư Hoài Dương thở dài ngồi xuống, đối diện mẹ Bạch, quyết định đem chuyện con gái của bọn họ và Nhiếp Phong nói ra rồi sau đó sẽ tìm cách giải quyết sau.

“Sao Tiểu Tuyết nhà chúng ta lại làm những chuyện ngu xuẩn như vậy.” Nghe Tư Hoài Dương thuật lại đầu đuôi câu chuyện, ba Bạch tức giận

đến nỗi đập tay vào thành ghế nói: “Sao nó lại đem hôn nhân và hạnh phúc nửa đời sau ra làm bản thoả thuận như vậy được?”

“Xin lỗi ba Bạch, đều do nhà con...” Tư Hoài Dương ngại ngùng nói xin lỗi.

Ba Bạch cũng vội vã xua tay “Việc này cũng không liên quan đến con. Đây chỉ là quyết định đơn phương của Bạch Tuyết thôi. Nó quá ngốc nghếch.”

Việc lấy hôn nhân ra làm trò đùa thật sự khó chiếm được sự đồng tình của các trưởng bối. Tư Hoài Dương chỉ còn biết ngồi đó trầm ngâm một hồi.

Sau một lúc trầm mặc, mẹ Bạch lại hỏi Tư Hoài Dương “Hoài Dương, vừa nãy con có nói Tiểu Tuyết bởi vì Nhiếp Phong muốn giúp đỡ người yêu cũ của anh trai nên mới tức giận đến phát khóc?”

Tư Hoài Dương gật gù “Đúng vậy, con nghe cô ấy nói vậy.”

Mẹ Bạch cũng gật gù, đẩy chồng mình ra oán trách nói: “Ông đừng có nói con gái mình ngu ngốc. Cho rằng Tiểu Tuyết là bị bức ép vì muốn giúp đỡ gia đình Hoài Dương mới làm như thế nhưng nếu nó không yêu thì sao lại khóc lóc chỉ vì Nhiếp Phong muốn đi giúp người phụ nữ khác? Đây là ghen, mà ghen là mình chứng cho Tiểu Tuyết đang yêu...chắc chắn nó đang yêu Nhiếp Phong.”

Ba Bạch không dám gật đầu bừa mà chỉ nhìn mẹ Bạch, ông không tin những lời vợ mình mới vừa phân tích.

Mẹ Bạch mẹ cười ha hả nói: “Hai người cho rằng phụ nữ sẽ lấy hạnh phúc của chính mình để đặt cược sao? Huống hồ, lúc đó tình cảnh của gia đình Hoài Dương cũng không đến mức phải phá sản. Tôi cảm thấy chắc chắn lúc đó Tiểu Tuyết đã muốn ỡm ờ đi theo Nhiếp Phong rồi.”

Tư Hoài Dương che miệng cười trộm, còn ba Bạch thì lại tức giận đến nổi trừng cả hai mắt.

“Cái gì mà ồm ờ khó nghe như thế?” Ba Bạch tức giận nói: “Nếu như hôn nhân của bọn chúng chỉ là một cuộc giao dịch thì cũng nên cách xa nhau ra.”

“Cách cái gì mà cách?” Mẹ Bạch cũng trừng mắt lên “Rõ ràng là đã hai đứa đã yêu thích lẫn nhau nhưng chỉ bởi vì một đứa thì chưa nhận ra tình cảm của chính mình, còn một đứa thì luôn ghen tuông lẫn bất an liên tục đòi ly hôn mà thôi. Ông cũng đừng nên quá ấu trĩ.”

“...” Ba Bạch bị vợ mắng đến á khẩu đến nỗi không trả lời được, chỉ có thể thở dài.

Tư Hoài Dương thấy mẹ Bạch toàn thẳng, liền đứng lên nói: “Ba Bạch, mẹ Bạch, ngày hôm nay con và Nhiếp Phong đã đánh nhau một trận, cũng đã nói hết những điều chất chứa trong lòng bấy lâu nay. Con cảm thấy anh ta đã thật sự yêu Bạch Tuyết mà bản thân cũng không biết.”

Một người đàn ông đã bắt đầu buồn phiền vì một người phụ nữ, cân nhắc mối quan hệ giữa mình và cô ấy ra sao, làm sao để cuộc hôn nhân này tiến triển mà không gặp trở ngại nào, không thể thoải mái chấp nhận buông tay với cô. Vậy thì đó là gì? Đó không phải là anh ta đang nảy sinh tình cảm với cô ấy thì là gì?

Nhiếp Phong có thể là người tinh anh đứng đầu trong giới kinh doanh nhưng về mặt tình cảm thì có khả năng anh ngốc đến khó nói.

Ôi! Tư Hoài Dương sờ sờ vào khóe miệng đang bị đánh của mình, thầm nghĩ cuối cùng thì mình vẫn là một người đàn ông độc thân.

**

Sau ngày Nhiếp Phong và Tư Hoài Dương đánh nhau, người nhà họ Bạch nhận được một món quà.

Người đến đưa món quà là một người mặc âu phục sang trọng, một thân anh tuấn nói là tổng giám đốc tập đoàn PLO sai anh ta đến trao quà cho tiểu thư nhà họ Bạch.

Vợ chồng nhà họ Bạch nhận món quà và để nguyên như vậy đưa vào phòng cho con gái.

Bạch Tuyết giận hờn không chịu mở ra, mãi đến tận sau buổi cơm tối khi trở về phòng, cô nhìn thấy chiếc hộp trên bàn buộc dây ruy băng màu đỏ và những sợi tơ bao quanh. Cô há miệng và bắt đầu mở món quà kia ra.

Là một chiếc điện thoại di động kiểu mới của tập đoàn Trí Năng, đây chắc hẳn là kiểu mới nhất ngoài thị trường có giá cả không nhỏ.

Sau khi mở máy, hình ảnh khi điện thoại khởi động khiến Bạch Tuyết bật cười.

Đó là hình ảnh của hai ba con Nhiếp Phong và Nhiếp Học Văn mặc bộ đồ giống nhau, một lớn một nhỏ đều nhe răng nhếch miệng cười, làm mặt quỷ.

Sau đó có một cái tin nhắn nhảy vào.

Bạch Tuyết mở tin nhắn ra, là tin nhắn lúc trưa Nhiếp Phong nhắn tới “Thực ra có đến ba bộ kiểu này, ba mẹ và con. Chờ em trở về sẽ mặc cái còn lại, ba người chúng ta là người một nhà sẽ chụp một kiểu.”

Aizz! Ai là một nhà ba người với bọn họ? Khoé miệng Bạch Tuyết cong cón bày ra vẻ mặt căm ghét giận hờn.

Lại mở di động ra xem, phát hiện mọi thứ bên trong điện thoại cũng vẫn còn đó chưa bị xoá đi.

Không thể nào! Tay Bạch Tuyết đột nhiên hơi run rẩy, cô cầm chiếc điện thoại vô tuyến gọi một dãy số, sau hai giây chiếc di động liền reo vang.

“Dì à, mau về nhà thôi, dì à, mau về nhà đi, con và ba luôn đợi dì về.” Sau một hồi rung, một giọng trẻ con vang lên, xác thực là giọng của Nhiếp Học Văn.

Rốt cuộc Bạch Tuyết không nhịn được cười, cô cười phá lên. Thì ra Nhiếp Phong thu giọng Nhiếp Học Văn vào chiếc điện thoại di động này.

Nghe giọng nói nhỏ nhẹ của Học Văn vang lên, trong phút chốc cô như thấy quý hiện hồn.

Cúp điện thoại, Bạch Tuyết bắt đầu nghĩ về những việc đã qua, lại căn môi ngồi trên giường liên tục cười khúc khích.

Trong lòng cô thật sự có muốn tha thứ cho anh hay không? Hôm nay trên bàn cơm ba mẹ luôn hỏi bóng gió, họ còn lấy gương điển hình của những cặp vợ chồng giận dỗi xong lại làm lành. Nghe vậy, Bạch Tuyết cũng có chút dao động.

Ba Bạch nói hôn nhân không thể tồn tại sĩ diện, lúc nào cũng phải có trường hợp một cương một nhu, chồng tiến thì vợ phải lùi mà vợ tiến thì chồng phải lùi. Vậy thôi.

Mẹ Bạch còn nói một người phụ nữ biết cách đối nhân xử thế, kính trên nhường dưới thì mới là người phụ nữ thông minh.

Xem ra mọi người đều biết cô không phải thật sự muốn chia tay với Nhiếp Phong mà cô chỉ đang giận hờn vu vơ.

Thế nhưng Phùng Lan nghĩ thế nào? Nếu như cô ấy còn muốn báo thù người nhà họ Nhiếp thì Bạch Tuyết cảm thấy mình vẫn nên giữ một khoảng cách với Nhiếp Phong, để Phùng Lan không phải bất chấp tất cả mà hại người.

Nghĩ tới đây, Bạch Tuyết cầm điện thoại lên nhìn và tìm tới số điện thoại của Phùng Lan.

Do dự một lúc sau, cô bấm nút gọi.

“Tôi cho rằng cô sẽ không để ý đến tôi nữa.” Giọng nói của Phùng Lan nghe có vẻ rất lạnh nhạt.

Bạch Tuyết kìm nén buồn bực trong lòng mình, rõ ràng Phùng Lan làm hỏng việc mà làm ra vẻ giống như cô đang làm sai.

“Giữa chúng ta có gì để thảo luận.” Bạch Tuyết cũng không khách khí nói: “Tôi cảnh cáo cô, không được làm thương tổn đến Nhiếp Phong cũng như người thân và bạn thân của tôi nữa. Nếu không, tôi sẽ khiến cô sống không dễ chịu chút nào đâu.”

“...” Đầu điện thoại bên kia trầm mặc một hồi khiến những lời nói cay nghiệt cùng dữ dội trong lòng Bạch Tuyết cũng chưa thể thốt ra “Bạch Tuyết, xin cô giúp tôi... Không, giúp chị tôi một chuyện được không?”

Giúp đỡ sao? Bạch Tuyết sửng sốt, cô không nghĩ tới Phùng Lan sẽ cầu khẩn mình.

“Sau khi chị tôi gặp Nhiếp Phong liền có phản ứng, bác sĩ nói đây là một hiện tượng tốt. Điều này cũng chứng minh Nhiếp Phong xuất hiện có thể khiến chị tôi bước ra khỏi thế giới mờ ảo kia.” Phùng Lan thoáng kích động nói: “Tôi không muốn từ bỏ cơ hội hồi phục của chị tôi chút nào. Vì vậy, tôi đã đến cầu khẩn Nhiếp Phong nhưng anh ta không trực tiếp trả lời rằng anh ta đồng ý hay không? Hôm nay tôi lại gọi điện thoại đến hỏi anh

và anh nói với tôi... anh không hy vọng làm người phụ nữ của mình tổn thương. Vì thế nếu người phụ nữ kia không đồng ý thì anh cũng sẽ mặc kệ chị tôi, cũng giống như bốn năm về trước, chỉ do một mình anh chịu đựng vậy.”

Hết chương 118.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 119+1: Việc Chúng Ta Nên Làm (1)

Edit: Sóc Là Ta

Đều do một mình anh chịu đựng thôi sao? Lòng Bạch Tuyết đột nhiên dâng lên cảm giác khó chịu!

Cô cho rằng Nhiếp Phong đã có chủ ý quyết định giúp đỡ Tân Nhu, hóa ra là do Phùng Lan khẩn cầu nên anh mới dự định đồng ý, lại không ngờ anh cũng chưa có đồng ý.

"Bạch Tuyết, tôi biết người phụ nữ mà Nhiếp Phong nói đến là ai, đó là cô. " Phùng Lan cười nói: "Tôi chỉ hy vọng cô đừng quá lưu tâm đến những sai lầm của tôi đã gây ra, đó cũng chỉ vì thương chị mình. Chị ấy là người vô tội nhất. Cầu xin cô để Nhiếp Phong giúp đỡ để chị ấy trở về thế giới thực tại này, hoà nhập với cộng đồng người như chúng ta."

Thực ra... cô cho Phùng Lan số điện thoại này cũng chỉ là muốn để Nhiếp Phong giúp Tân Nhu hồi phục sức khỏe.

Tuy tận mắt nhìn thấy Nhiếp Phong quan tâm Tân Nhu thì trong lòng cô có cảm giác rất khó chịu nhưng Bạch Tuyết cũng không phải là một người có tâm địa sắt đá. Tận mắt chứng kiến một người phụ nữ bị dẫn dắt bởi đoạn tình cảm đã qua thì cô cũng khó lòng cứng rắn thậm chí cô còn thương tiếc cho cô ấy.

Nhưng nếu như cô cứ vậy đáp ứng Phùng Lan thì những việc trước kia Phùng Lan làm với cô thì nên tính thế nào đây?

Huống hồ, nếu như Nhiếp Phong giúp đỡ Tân Nhu, chắc gì Khúc Như Hoa không làm gì khi biết sự thật? Mà sau khi Phùng Lan thấy Tân Nhu dần khoẻ lên thì lại có hành vi tiếp tục trả thù nhà họ Nhiếp thì sao?

"Phùng Lan, có thể sau khi tỉnh lại, Tân Nhu phải đối mặt với sự thực tàn khốc. Vậy cô vẫn muốn để Nhiếp Phong giúp đỡ chữa trị cho cô ấy?" Bạch Tuyết trầm giọng hỏi.

"Tôi đồng ý!" Giọng nói Phùng Lan có chút ghen ngào: "Tôi cũng đã bàn luận với ba mẹ ruột, ba mẹ nuôi rằng nếu như chị tôi hết bệnh thì chúng tôi sẽ rời khỏi thành phố Z này... dĩ nhiên dẫn theo chị ấy đến một nơi xa xôi. Còn tôi sẽ cố gắng tiếp tục học hành chăm chỉ trong ngành y."

Có lẽ đó là cách tốt nhất cho cả đôi bên.

"Tôi có thể thử nói chuyện với Nhiếp Phong." Bạch Tuyết dùng giọng nói hòa hoãn nói tiếp: "Nhưng anh ấy có đồng ý giúp cô hay không, chuyện đó tôi không thể quyết định được.,Đối với Nhiếp Phong, người phụ nữ quan trọng nhất chính là mẹ anh ấy. Vì vậy, lúc này cô muốn tôi thuyết phục anh ấy, có lẽ là một ý tưởng sai lầm."

**

"Dì à!" Nhiếp Học Văn nhào vào lòng Bạch Tuyết, đầu nhỏ chuyển động chà xát vào quần áo của Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết bị đứa trẻ nhỏ nhắn đáng yêu như vậy sà vào lòng thì cũng cảm thấy ấm áp. Cô ngẩng đầu lên nhìn thấy cách đó không xa, Nhiếp Phong đang đứng đó mỉm cười nhìn cô và Nhiếp Học Văn.

Thấy vậy, Bạch Tuyết làm bộ nghiêm mặt, đẩy Nhiếp Học Văn ra, hắng giọng một cái nói: "Khụ khụ, sao con lại đến đây? Không đi học sao? Hôm nay không phải cuối tuần mà." Cô chỉ là một kẻ thất nghiệp, mà Nhiếp Phong lại là tổng giám đốc cao quý của tập đoàn PLO, cho là cả hai cũng đều có tự do. Anh đến thăm cô đã đành nhưng sao lại dẫn theo Nhiếp Học Văn đến đây?

Nhiếp Học Văn quay đầu lại liếc mắt nhìn Nhiếp Phong, lại ngẩng đầu lên nhìn Bạch Tuyết nói: "Con đau răng nên xin nghỉ."

Bạch Tuyết không hiểu nâng đầu Nhiếp Học Văn dậy, hỏi: "Đau răng nào? Đến bác sĩ khám răng chưa?"

"Cũng không sao đâu, chương trình tiểu học đã sớm học xong. Hiện giờ đến trường chủ yếu là để vui đùa, đợi đến khi khai giảng khoá học mới." Nhiếp Phong đi lên phía trước nhìn Bạch Tuyết, phát hiện cô có chút gầy gò: "Em khỏe không?"

Kể từ lúc anh cùng Tư Hoài Dương đánh nhau xong, cô tức giận bỏ đi, đến nay cũng hơn một tuần trôi qua.

Lần này, nếu như không phải cô chủ động gọi điện thoại tới thì Nhiếp Phong không biết mình còn có thể chịu đựng được bao lâu đây? Có lẽ anh cũng sẽ sớm đến nhà họ Bạch phá cửa thôi.

Nhìn thấy Nhiếp Phong quan tâm mình, Bạch Tuyết có chút không dễ chịu. Ánh mắt cô cũng chậm rãi không nhìn anh nữa mà chuyển sang nhìn Nhiếp Học Văn đang đi vào nhà hàng: "Rất khỏe, thân thể khỏe như trâu."

Nhiếp Phong nhếch khóe miệng, đi theo phía sau Bạch Tuyết đồng thời bước vào phòng ăn.

Lần này do Bạch Tuyết làm chủ, cô lựa chọn một nhà hàng buffet có tiệc đứng, vốn là chỗ mà Nhiếp Phong không quen lui tới.

Nhiếp Học Văn vui vẻ khác thường, cậu chỉ chăm chú nhìn các món ăn, thỉnh thoảng lại được dì và ba gấp cho vài món ăn ngon. Cuối cùng, Bạch Tuyết cũng không thể không nhắc nhở cậu rằng không được lãng phí.

Nhiếp Học Văn lại chạy đi chỗ khác, chỉ còn lại hai người Bạch Tuyết và Nhiếp Phong ngồi ở chỗ ngồi của mình.

Bạch Tuyết ngồi quây thức ăn trong mâm của mình, cô có cảm giác ánh mắt Nhiếp Phong đang toát ra lửa nóng hừng hực như muốn đốt cháy mọi giác quan trong lòng cô.

Cô lại thở dài, ngẩng đầu u oán nhìn Nhiếp Phong nói: "Sao không ăn mà lại nhìn em như vậy? Tiệc đứng vốn chỉ có mấy món vậy thôi, không ăn sao mà no được?"

Nhiếp Phong nhú mày, dùng nĩa cầm một miếng thịt bỏ vào miệng nhưng lông mày lại lập tức cau có. Anh cũng tiện tay cầm lấy ly nước gần đó cố gắng nuốt miếng thịt xuống cổ họng.

Bạch Tuyết nhẫn nhịn không ngừng cười trộm, dáng vẻ anh chật vật như không muốn cho người khác phát hiện.

"Em hẹn anh ra đây không phải chỉ là để ăn cơm thôi chứ?" Nhiếp Phong không muốn ăn chút nào vì gần đây có quá nhiều chuyện khiến anh phiền lòng.

Bạch Tuyết lại cúi đầu: "Đương nhiên là không phải. Lần trước anh nói muốn giúp chuyện của Tân Nhu..."

"Anh đã từ chối Phùng Lan." Nhiếp Phong khẽ nói: "Nếu em không vui khi anh giúp đỡ Tân Nhu thì anh cũng không hy vọng vì chuyện đã qua mà ảnh hưởng đến hôn nhân giữa anh và em."

Bạch Tuyết kinh ngạc đến ngây người nhưng cô vẫn cố gắng ngẩng đầu lên nhìn Nhiếp Phong, có cảm giác anh thật lạnh lùng cùng tàn nhẫn.

Nhưng nếu như cô trách anh vô tình, vậy ngược lại phải trách chính cô, do lần trước cô giận dỗi... Bạch Tuyết đang phân vân thầm nghĩ, đây có phải là gậy ông đập lưng ông hay không?

"Lời em nói cũng có phần đúng. Anh cũng đã suy nghĩ kỹ. Đúng là hiện giờ Tân Nhu rất hạnh phúc, thật sự tốt hơn nhiều so với lúc trước cô ấy chịu đau khổ dẫn vật một mình." Nhiếp Phong nhếch khóe miệng, cố gắng nặn ra một nụ cười nói: "Nhà họ Nhiếp đang nợ cô ấy, anh hi vọng chờ sau khi Nhiếp Học Văn trưởng thành thì sẽ trả nó lại cho Tân Nhu."

Bạch Tuyết quay đầu liếc mắt nhìn Nhiếp Học Văn vẫn còn đang say sưa ăn nhiều món ăn mới lạ hấp dẫn trên bàn. Ánh mắt cũng dần thả lỏng, trong lòng có phần ấm áp.

Anh vốn từ chối lời đề nghị của Phùng Lan cũng vì cô. Bây giờ nếu cô cứ giữ tâm trạng ích kỷ đó thì cũng là chuyện bình thường. Nghĩ vậy Bạch Tuyết biết mình không thể ích kỷ như vậy được. Chính vì vậy, cô luôn tự tìm phiền não đến cho mình.

Quay đầu lại, Bạch Tuyết hít sâu một hơi, lấy dũng khí nhìn thẳng vào Nhiếp Phong: "Thực ra, em cũng đã suy nghĩ rất kỹ rồi. Điều kiện tiên quyết trong hôn nhân chính là phải hoà hợp với anh, chỉ cần em thử chờ đợi, có thể có một ngày nào đó anh sẽ cảm giác được tình cảm của em đối với anh sâu nặng đến như thế nào. Bên cạnh đó, vẫn còn có nhiều mối trở ngại khiến em không thể đến gần anh được, vì vậy....."

Mọi chuyện đã đến nước này thì cô còn phải làm thế nào nữa đây? Bà nói đúng, nếu như cô cứ giận hờn, không chịu nói ra suy nghĩ trong lòng mình với anh thì cô và Nhiếp Phong chỉ càng thêm oán hận mà đi đến kết quả ly hôn mà thôi.

"Vì lẽ đó, em mới quyết định rời khỏi anh. Điều này vừa để em có thời gian suy nghĩ thêm một chút cũng là để anh không bị tình cảm của em quấy nhiễu." Bạch Tuyết nặn ra một nụ cười, không giả dối mà chính là rất chân thật.

Trong con người trong suốt của Nhiếp Phong chợt lóe lên ánh hào quang, anh chăm chú nhìn hai má Bạch Tuyết đã điểm màu phấn hồng.

Nói ra được những lời này, chắc chắn cô nhất định đã đấu tranh tư tưởng trong lòng rất lớn.

"Vì vậy, anh cũng không cần vì em mà từ chối giúp đỡ Tân Nhu mau lành bệnh." Bạch Tuyết chân thành nói: "Có thể nhìn bề ngoài, ai cũng thấy tình trạng của Tân Nhu khá tốt nhưng nếu có một ngày Học Văn trưởng thành, nhìn thấy mẹ mình như thế thì nó sẽ làm gì đây? Anh và anh trai đều là những người yêu Tân Nhu, mà em cũng nghĩ cô ấy chắc chắn rất hiền lành. Sau này, khi cô ấy khỏi bệnh, nhớ ra mọi sự việc đã qua, em tin cô ấy sẽ thông cảm chứ không phải đang tâm thù hận như hành động của Phùng Lan."

Bạch Tuyết nói những câu này đều xuất phát từ chính cõi lòng cô. Cô không phải muốn đồng tình hoặc xu nịnh ở trước mặt Nhiếp Phong mà chính là cô thật sự cảm thấy đau lòng. Cô biết Die nda n*****Sóc***Là*****Ta*****le q u u ydo n,nếu sau này cô và Nhiếp Phong có đi đến bước ly hôn, cũng có nghĩa anh và cô sẽ không còn bất kỳ ràng buộc nào thì đến lúc đó cô không biết mình sẽ đi về đâu?

Nhiếp Phong trầm mặc một hồi, sau đó nhìn thấy Nhiếp Học Văn đang cầm đồ ăn trở về.

Hai bàn tay của Nhiếp Phong mạnh mẽ cong lại tạo thành hai nắm đấm, Nhiếp Phong trầm giọng nói: "Kết thúc học kỳ sau, anh muốn đưa Học Văn đến nước Anh để đọc sách, đồng thời anh cũng định đưa Tân Nhu

đến Birmingham để tiếp nhận trị liệu. Dĩ nhiên, Phùng Lan cũng sẽ cùng đi và cũng đồng thời học ngành y ở đó. Nhà họ Nhiếp nợ Tân Nhu món nợ không trả nổi, anh chỉ có thể bồi thường đến thế. Thế nhưng đối với em..." Anh đưa tay ra lấy tay mình đặt lên tay Bạch Tuyết nói: "Bây giờ nói kết thúc... Anh không đồng ý!"

Bạch Tuyết kinh ngạc nhìn Nhiếp Phong, cảm giác bàn tay anh đang nắm lấy tay mình có sức mạnh lớn đến cỡ nào lớn, tựa như muốn nắm giữ cô thật chặt chỉ sợ nói lỏng một giây cô sẽ chạy đi mất.

"Bốn năm trước em tự tiện xông vào tầm mắt của anh, thoát ần thoát hiện, đến rồi lại đi. Bốn năm sau lại xông vào cuộc sống của anh..." Nhiếp Phong nhếch miệng tà tứ nở nụ cười: "Không phải anh đã từng nói, em chính là con sâu nhỏ, tự chui đầu vào lưới, là món ăn trong miệng anh mà còn muốn trốn đi nơi nào?"

Ánh mắt Bạch Tuyết mờ ảo mang theo chút hơi nước, cô khẽ cắn môi mới lên tiếng: "Tại sao anh cứ thích nói chuyện quanh co lòng vòng, chẳng lẽ nói một tiếng yêu em thì sẽ chết sao?"

Nhiếp Phong khẽ cười, nhẹ ho khan vài tiếng. Sau đó anh lại buông tay ra, ánh mắt nhìn về con trai, nói: "Học Văn, đi lấy kem cho dì và ba đi."

Nhiếp Học Văn lập tức hành động chạy về hướng người phục vụ xin kem.

"Khụ, anh cũng..." Ánh mắt Nhiếp Phong dập dờn, gợn sóng.

Mọi đàn ông đều không muốn đem tình cảm trong lòng mình nói ra cửa miệng và lúc này giống như nếu nói một tiếng "Anh yêu em" thì anh sẽ chết bất đắc kỳ tử vậy.

Bạch Tuyết bữu môi, bắt đầu ăn mì.

"Anh sẽ chọn một bầu không khí lãng mạn để nói cho em nghe."
Nhiếp Phong dụ dỗ cô nói.

"Nói gì? Nói yêu em sao?" Bạch Tuyết tức giận lạnh giọng "Cảm ơn! Có phải là anh muốn tìm nhà hàng kiểu Tây, bên cạnh lại có người kéo đàn violông, trên bàn đốt nến rồi mới nói? Thật tẻ nhạt."

Nhiếp Phong dùng khăn tay lau một hồi, đường đường là tổng giám đốc tập đoàn PLO lại bị người phụ nữ nào đó khinh thường. Anh uất ức không cách nào để dàng nói ra ba chữ kia hay là nói, anh còn chưa xác định được tình cảm bây giờ anh đối với Bạch Tuyết có phải là tình yêu hay không?

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 119+2: Việc Chúng Ta Nên Làm (2)

Edit: Sóc Là Ta

Khúc Như Hoa trên đường đi đến nhà của Nhiếp Phong không nhận được muốn cười hơn hờ.

Nhiếp Phong gọi điện thoại cho mẹ, nói Khúc Như Hoa cầm tờ thoả thuận ly hôn mà Bạch Tuyết đã ký tên mang đến nhà anh. Anh cũng có vài chuyện muốn thương lượng với bà.

Hai ngày trước, thư ký đang giúp Nhiếp Phong liên hệ với mấy trường học ở Anh quốc thì Khúc Như Hoa hỏi dò một hồi. Thư ký nói là tổng giám đốc muốn cho con trai đến nước Anh học. Điều này khiến Khúc Như Hoa giật mình nhưng bà vẫn làm ra vẻ như không biết gì và cũng không tự ý đi hỏi Nhiếp Phong.

Nhiếp Phong nghĩ thông suốt rồi sao? Quyết định sẽ cho Nhiếp Học Văn sớm xuất ngoại?

Và ngày hôm nay, cũng đã đến lúc Nhiếp Phong nên cho bà một câu trả lời chắc chắn.

Đến nhà của Nhiếp Phong, Khúc Như Hoa nhẹ nhàng bước lên thang máy, trong tay chăm chú nắm chặt bản thoả thuận ly hôn có chữ ký của Bạch Tuyết.

"Mẹ." Nhiếp Phong mở cửa, nhìn thấy mẹ mình vẫn cao sang, quý phái như cũ thì nở nụ cười thật tươi "Mời mẹ vào."

Khúc Như Hoa nện giày cao gót xuống thảm bước vào nhà Nhiếp Phong nói: "Tìm mẹ có chuyện gì? Gần đây con rất ít đến công ty, hay là muốn thoát khỏi mẹ rồi?"

"Sao lại thế chứ?" Nhiếp Phong cười cợt, đi vào nhà bếp nói: "Mẹ muốn uống gì?"

"Cà phê đi." Khúc Như Hoa ném túi hồ sơ lên khay trà và ngồi dựa vào ghế salông.

Không lâu sau, Nhiếp Phong bưng hai ly cà phê đến, đặt một ly trước mặt Khúc Như Hoa.

Khúc Như Hoa uống một hớp cà phê,,nhìn về phía con trai mình nói: "Mẹ nghe thư ký nói con đang có ý định tìm trường học ở Anh quốc cho Học Văn? Đã xảy ra chuyện gì? Không phải con luôn luôn phản đối vì mẹ cứ muốn sớm đưa Học Văn ra nước ngoài du học sao?"

Nhiếp Phong cũng uống một hớp cà phê, sau đó mỉm cười nói: "Bởi vì có một số việc từ từ con mới suy nghĩ thông suốt được. Với lại, nhớ tới lời mẹ đã nói, nếu Học Văn đi học ở Anh quốc thì mẹ nhất định phải đi theo nó. Điều đó có thật không?"

"Điều đó là đương nhiên." Khúc Như Hoa cất cao giọng nói: "Nói gì thì nói, hiện tại Học Văn cũng chính là cháu đích tôn dòng họ Nhiếp này. Chúng ta cứ thế ném nó một mình ở nước Anh, coi sao được mà Đái Kiều Nhu vẫn chưa hề từ bỏ ý định cơ mà."

Nhiếp Phong gật gù "VẬY con cũng yên tâm."Nói xong, từ một bên trên ghế salông, anh cũng cầm lấy một xấp tài liệu mở ra "Con cũng đã chọn được mấy trường ở Anh quốc, mẹ cũng xem giúp con một chút."

Khúc Như Hoa cầm lấy tập tài liệu, còn Nhiếp Phong lại cầm túi hồ sơ đặt trên khay trà và mở ra, cuối cùng anh rút ra bản thoả thuận ly hôn kia.

Những phần trong bản thoả thuận ly hôn này cũng chính là bản thoả thuận bị anh xé bỏ lần trước. Bên trong cũng không khác mấy với bản lần trước.

Lật ra đến mặt sau, chữ ký rất phù hợp với tính cách của Bạch Tuyết, chữ ký vừa dứt khoát vừa hung hăng khiến anh không nhịn được cười ra tiếng.

Khúc Như Hoa ngẩng đầu lên nhìn Nhiếp Phong, cảm thấy anh hôm nay thật lạ.

"Con hãy để Học Văn học ở Eton College đi." Khúc Như Hoa chọn ra một trường "Mặc dù là giáo viên nam nhưng mẹ rất yên tâm."

Yên tâm sao? Nhiếp Phong cũng hiểu rõ Khúc Như Hoa đang lo lắng điều gì.

"Cũng tốt." Anh đồng ý với sự lựa chọn của mẹ mình "Con nghĩ Học Văn vốn thông minh, chắc chừng bốn năm sẽ có thể lên dự bị đại học."

"Còn có chuyện gì nữa không?" Khúc Như Hoa hài lòng gật đầu. Sau khi Bạch Tuyết rời đi, Nhiếp Phong cũng không còn chống đối bà nữa.

Nhiếp Phong quyết định nói hết sự thật cho mẹ mình nghe, nhìn bà một lát mới nói: "Con đã tìm ra Tân Nhu."

Khuôn mặt Khúc Như Hoa biến sắc "Cái gì? Con tìm được Tân Nhu rồi sao? Ai bảo con đi tìm cô ta? Tìm làm gì? Người phụ nữ kia..."

"Mẹ! Tinh thần của Tân Nhu có chút vấn đề, cô ấy đã trong trạng thái thu hẹp vào thế giới của chính mình." Nhiếp Phong lớn tiếng ngăn chặn sự

tức giận của mẹ "Đưa Học Văn đến nhà họ Nhiếp, anh trai xảy ra chuyện, cô ấy cũng tự đóng kín thế giới của mình."

Khúc Như Hoa sa sầm nét mặt, bà còn căm ghét Tân Nhu gấp ngàn vạn lần so với Bạch Tuyết. Vì bà luôn cho rằng sở dĩ đứa con trai trưởng bị tai nạn chết đi cũng bởi vì do Tân Nhu mà ra.

"Mẹ, bởi vì năm đó mẹ dùng đủ trăm phương ngàn cách để ngăn cản, ép buộc Tân Nhu và anh trai phải chia tay. Cuối cùng, Tân Nhu lại phải mang nặng đẻ đau suốt một năm trời và sinh ra Học Văn. Thế nhưng, cũng vì hoàn cảnh, cô ấy lại lần nữa bị chia cách với đứa con trai mình đứt ruột sinh ra. Vậy không phải nhà họ Nhiếp chúng ta cũng nên làm gì đó cho cô ấy sao?" Nhiếp Phong cũng đoán được khi Khúc Như Hoa biết được chuyện này sẽ tức giận nên anh muốn từ từ khuyên bảo mẹ mình: "Có thể năm năm trước, vì anh trai biết tình hình của Tân Nhu nên mới vội vã chạy đi gặp cô ấy nhưng không ngờ trên đường xảy ra tai nạn xe cộ. Hôm nay, chúng ta giúp đỡ cô ấy cũng coi như là đáp ứng nguyện vọng của anh trai thôi."

Viễn mắt Khúc Như Hoa bắt đầu đỏ lên nhưng giọng nói vẫn cứ lạnh lẽo như thường "Nhà họ Nhiếp chúng ta không hề nợ nần người phụ nữ kia thứ gì cả. Cô ấy vốn không xứng với Vân nhi. Cô ta cho rằng sinh con ra thì chúng ta sẽ tiếp nhận cô ấy sao? Cô ấy đã đi sai đường rồi."

"Mẹ!" Nhiếp Phong nhướn mày, có chút tức giận.

Phòng bếp cũng truyền đến âm thanh nho nhỏ, có điều Khúc Như Hoa đang vì chuyện của Tân Nhu làm cho tức giận nên bà cũng không để ý động tĩnh trong phòng bếp.

"Các con không biết gì cả!" Khúc Như Hoa đứng lên gào thét nói: "Sau khi Tân Nhu bỏ đi không lâu, anh trai con cũng kết hôn với Đái Kiều Nhu, con biết Tân Nhu đã làm gì không? Sau khi anh trai con kết hôn được

ba tháng thì cô ta liền vác bụng bầu xuất hiện trước mặt Đái Kiều Nhu, nói rằng đứa con trong bụng mình chính là của Nhiếp Vân, nói cô ấy mới người mà Nhiếp Vân yêu."

Nhiếp Phong mím chặt môi, anh cũng là lần đầu tiên nghe nói đến chuyện, bây giờ còn có thêm Bạch Tuyết.

"Sau đó cô ta lại tìm đến chỗ mẹ, mời mẹ hãy nhìn xem, nhất định trong bụng cô ta sẽ sinh ra bé trai, hi vọng mẹ có thể tác thành cho cô ta và Nhiếp Vân. Một người phụ nữ gian xảo cùng dơ bẩn như vậy thì sao mẹ có thể mềm lòng làm toại nguyện cô ta chứ? Từ đầu cô ta đã ôm mơ mộng được bước chân vào nhà họ Nhiếp, còn cố tình tiếp cận với anh trai con. Vẻ mặt của cô ấy lúc đó, đến chết mẹ vẫn nhớ, đáng vẻ đặc chí cùng khinh thường khi nhìn mẹ, sau đó lại đột nhiên tỏ vẻ khúm núm cầu khẩn mẹ tiếp nhận cô ta. Loại người đàn bà không biết xấu hổ này..."

"Không biết xấu hổ sao? Cô gái Tân Nhu ấy không biết xấu hổ chỗ nào?" Cửa phòng bếp đột nhiên bị một lực mạnh kéo ra, Bạch Tuyết tức giận đứng trước cửa trừng mắt liếc nhìn Khúc Như Hoa: "Cô ấy vênh váo tự đắc uy hiếp mẹ nên mẹ sẽ không đồng ý cho Nhiếp Vân và cô ấy ở bên nhau sao? Con trai của mẹ đã vì người phụ nữ Tân Nhu Die nda n*****Sóc***Là*****Ta*****l e q uu ydo n,này bất chấp mọi thứ và cuối cùng đã bị chết rồi. Còn mẹ, cuối cùng vẫn từ chối cô ấy là sao? Mẹ làm chuyện tốt không được sao?"

Nhiếp Phong thở dài, bàn tay lớn xoa cái trán che khuất nửa bên mặt.

"Cô... Sao cô ở đây?" Khúc Như Hoa bỗng cảm thấy bối rối "Không phải cô đã... đã ký tên ly hôn rồi... Cô không nên..."

Bạch Tuyết đi tới bàn trà, cầm lên bản thoả thuận ly hôn lúc này Nhiếp Phong tiện tay vứt trên khay trà.

Xoạt xoạt xoạt! Cũng như lần trước Nhiếp Phong đã làm, cô mạnh tay xé bản thoả thuận thành nhiều mảnh và ném dưới chân của Khúc Như Hoa.

"Này thì ly hôn, con không bỏ đó." Bạch Tuyết xoa eo đứng bên cạnh Nhiếp Phong nói: "Con muốn đưa con trai còn lại này của mẹ đó. Cũng may con còn lợi hại hơn Tân Nhu, hiện tại đã là người của nhà họ Nhiếp."

Thực sự là tức chết cô! Ở trong phòng bếp nghe vậy cũng không kiềm chế được.

Vì buổi tiệc lần đó, cô và Nhiếp Phong cũng rút ngắn khoảng cách, ba mẹ cũng ở bên cạnh tích cực khuyên nhủ cô nên trở về.

Nhiếp Phong và Nhiếp Học Văn cũng tự nhiên vui vẻ nhưng Bạch Tuyết kiên trì muốn cùng Nhiếp Phong duy trì khoảng cách. Anh cũng không bắt buộc cô, chỉ an phận ngủ cùng con trai trong phòng ngủ.

Hôm nay, Nhiếp Phong hẹn Khúc Như Hoa đến nhà mình nói chuyện. Trước đó anh đã thương lượng cùng Bạch Tuyết rồi, nói cô có thể trốn trong bếp để nghe anh và mẹ nói chuyện nhưng tuyệt đối phải biết không chế tâm trạng của chính mình thôi...

Khúc Như Hoa bị giật mình vì sự xuất hiện đột ngột của Bạch Tuyết.

Lại nhìn thấy Bạch Tuyết xé nát bản thoả thuận ly hôn và quăng dưới chân mình, Khúc Như Hoa then quá thành giận hờn Nhiếp Phong gào thét nói: "Nhiếp Phong, chuyện gì thế này?"

Từ trên ghế sa lông đứng lên, Nhiếp Phong đưa tay choàng vai Bạch Tuyết kiên định nói: "Mẹ, con và Bạch Tuyết sẽ không ly hôn. Tuy lúc trước mục đích hôn nhân là vì nguyên do khác nhưng hiện giờ chúng con bên nhau là vì có tình cảm với nhau."

Khúc Như Hoa trợn mắt, đứng không vững ngồi trở lại ghế sofa.

Cảm... Cảm tình sao? Hai đứa con trai lại sa vào lưới tình với những phụ nữ hạng bình dân gốc nghèo như thế này ư?

Không ngờ hai đứa hồ ly tinh này lại có bản lĩnh mê hoặc đàn ông như vậy khiến con trai bà lại khăng khăng một mực u mê?

"Mẹ, chuyện của Tân Nhu, con tự biết lo liệu, mẹ cũng không cần bận tâm nữa. Mà con cũng hy vọng chuyện hôn nhân giữa con và Bạch Tuyết, mẹ cũng đừng nhúng tay vào làm gì." Tuy Nhiếp Phong cũng đồng tình với mẹ mình nhưng anh rõ ràng cảm thấy mẹ làm quá nhiều điều khiến người ta cảm phiền.

"Kết thúc học kỳ sau, Học Văn sẽ nghỉ ngơi một thời gian, sau đó bắt tay vào xin học ở Eton College. Đến khi làm xong mọi thủ tục nhập học, chúng ta sẽ đưa Học Văn đến Anh quốc."

Hết chương 119.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÓNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 120+1: Hợp Sức Diễn Trò (1)

Edit: Sóc Là Ta -

Khuôn mặt Khúc Như Hoa lúc đỏ lúc trắng, bà liếc mắt nhìn con trai mình nói: "Con đây là... đây là đuổi mẹ đi sao? Ha ha!" Bà nở nụ cười thê lương "Quả nhiên con trai như lang sói, cưới vợ xong đã mau chóng quên mẹ. Con cũng giống y như anh trai con, mẹ đều muốn tốt cho các con mà các con lúc nào cũng cảm thấy mẹ hại các con."

Nhiếp Phong không muốn nói nhiều bởi vì giải thích càng nhiều thì cũng không cách nào xoay chuyển ý nghĩ trong đầu của Khúc Như Hoa.

Bạch Tuyết lại tiếp tục nép vào lồng ngực Nhiếp Phong, cảm nhận sức mạnh kiên định của anh, có như vậy cô mới cảm thấy an tâm.

Khúc Như Hoa từ từ xách túi của mình đứng lên. Lần này đến đây, bà nghĩ mình sẽ có được những thứ mình muốn từ Nhiếp Phong, lại không ngờ tình hình lại xảy ra trái ngược hoàn toàn với suy nghĩ của bà.

"Nhiếp Phong, mẹ chuẩn bị tổ chức hội đồng quản trị và cũng lại cân nhắc..." Khúc Như Hoa đi tới cửa xoay người mạnh mẽ nhìn Nhiếp Phong và Bạch Tuyết "Lại một lần nữa cân nhắc về vị trí tổng giám đốc tập đoàn PLO của con."

Nhiếp Phong chỉ cười cười: "Con nghĩ khi nhận chức tổng giám đốc tập đoàn PLO này, con đã quản lý rất tốt, cũng sẽ không cảm thấy hổ thẹn

với ông nội và ba mình một phen khổ cực."

Khúc Như Hoa cười lạnh hai tiếng, mở cửa rời đi.

Sau khi cửa chính dần dần được đóng lại, Bạch Tuyết lo lắng ngẩng đầu lên nhìn Nhiếp Phong, bình tĩnh nói: "Dù nói thế nào, anh vẫn là con trai của mẹ, sao mẹ lại cứ muốn đuổi anh ra khỏi tập đoàn PLO?"

Bạch Tuyết không hiểu nổi, lẽ nào Khúc Như Hoa muốn đem tập đoàn PLO giao cho người khác quản lý sao?

"Không sao." Nhiếp Phong cúi đầu cười với Bạch Tuyết "Đúng lúc anh cũng có thể thoát khỏi gông xiềng, có thể nghỉ ngơi ở bên cạnh em và Học Văn rồi. Có thể chúng ta sẽ lên kế hoạch cùng nhau đi du lịch sau khi Học Văn kết thúc khoá học."

Choàng vai Bạch Tuyết, Nhiếp Phong nói với phong thái ung dung, động viên cô đừng lo lắng.

Đối với việc trị liệu của Tân Nhu, có thể chia làm hai giai đoạn mà giai đoạn thứ nhất là tiến hành chữa trị trong nước.

Khó khăn lắm ba người một nhà mới được đoàn tụ. Nhiếp Học Văn cũng từ từ hoạt bát, cũng không còn nhắc đến chuyện đi gặp Đái Kiều Nhu.

Đái Kiều Nhu cho Nhiếp Học Văn chiếc điện thoại di động nhưng bị Nhiếp Phong tịch thu và đặt trong ngăn kéo. Một ngày kia, Bạch Tuyết vào phòng tìm đồ thì phát hiện chiếc di động, hơn nữa liền nhận ra đó chính là chiếc điện thoại trong tay Nhiếp Học Văn lúc trước.

Bởi vì chiếc điện thoại này cực kỳ đơn giản, hơn nữa lại là loại di động dành cho những người lớn tuổi với nút Die nd da

n****Sóc****Là****Ta****l e q u u y d o n, bấ m bìn h thườ ng. Ngoà i ra cũ ng không có chức năng gì đặc biệt. Trong nhà, Nhiếp Phong và cô đều dùng những mẫu mã mới của tập đoàn Trí Năng mà Bạch Tuyết cũng rất có ấn tượng với mẫu này.

Di động thường xuyên ở trạng thái tắt máy, Bạch Tuyết suy nghĩ một chút rồi nhấn nút khởi động máy.

Đái Kiều Nhu liên lạc với Nhiếp Học Văn không được thì cô ta sẽ dùng cách gì đây?

Lúc này, di động của Bạch Tuyết vang lên, cô buông chiếc điện thoại kia xuống và cầm điện thoại của mình lên.

"Tiểu Bạch, tớ muốn gặp cậu." Giọng nói của Tư Hoài Dương có chút suy sụp.

Bạch Tuyết sửng sò "Sao vậy?"

Một Tư Hoài Dương luôn luôn ngạo mạn, phong thái lẫm liệt thì vì chuyện gì lại sa sút như vậy?

"Gặp mặt một lần đi." Tư Hoài Dương thở dài nói.

Bạch Tuyết cảm thấy có chút bận tâm về Tư Hoài Dương. Cô vội vã thu xếp một lúc rồi ra ngoài.

Ở quán ăn mà bọn họ thường đến, Bạch Tuyết nhìn thấy người khác đang chú ý đến Tư Hoài Dương.

Sở dĩ Tư Hoài Dương khiến người khác chú ý là bởi vì cậu ta có thân hình cao lớn đẹp trai, lại mặc âu phục hàng hiệu.

Bạch Tuyết bước đến gần hơn một chút, trong lòng thầm đánh giá cách ăn mặc đặc biệt của Tư Hoài Dương, nói: "Cậu đang làm gì? Không

phải nói thích nhàn nhã thoải mái, không hợp với cách chứng diện trong những bộ âu phục sao? Sao lại ăn mặc long trọng như thế để gặp tớ... Cậu muốn mượn tiền?"

Tư Hoài Dương nguýt Bạch Tuyết một cái, tức giận nói: "Ngồi đi, uống gì?"

"Hồng trà đi." Bạch Tuyết chỉ vào ly hồng trà, sau đó nhìn Tư Hoài Dương với ánh mắt lạ lẫm: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Tư Hoài Dương cầm ly cà phê của mình lên uống cạn sạch, lại gọi người phục vụ bưng cho mình ly khác.

Xem ra cậu ấy rất buồn phiền... Bạch Tuyết cũng không hỏi tiếp, ngược lại âm thầm tự hỏi không biết Tư Hoài Dương tới tìm mình là muốn nói chuyện gì.

"Tớ... Ngày hôm nay tớ đi xem mắt." Tư Hoài Dương khẽ cắn răng tàn nhẫn quyết tâm nói.

"Phụt!" Bạch Tuyết che miệng lại bật cười, may là ly hồng trà còn chưa đưa lên chứ nếu không nhất định cô đã phun thẳng lên mặt Tư Hoài Dương rồi "Cậu... Cậu đi xem mắt?"

Gương mặt tuần tú của Tư Hoài Dương đỏ như quả cà rốt, cũng khó chịu kéo cà vạt lại, sau đó dùng ánh mắt hung ác liếc nhìn Bạch Tuyết "Không được sao?"

Bạch Tuyết liền vội vàng lắc đầu, nhận ly hồng trà do người phục vụ đưa tới.

Sau khi người phục vụ rời đi, Bạch Tuyết mới cười nói: "Xem mắt cũng rất tốt nhưng tớ chỉ lo người ta không phải thật sự muốn xem mắt mà họ chỉ muốn lừa cậu mà thôi."

"Tớ biết cậu sẽ nói như vậy." Tư Hoài Dương lăm bắm uống cà phê.

"Là cô gái như thế nào?" Bạch Tuyết cảm thấy hứng thú hỏi.

"Tớ cũng không để ý." Tư Hoài Dương nói rõ sự thật.

Bạch Tuyết đỏ mặt hột hột nhìn Tư Hoài Dương, tên tiểu tử này có thật sự muốn đi xem mắt không chứ? Sao lại tỏ rõ phản ứng của mình như thế?

"À, đúng rồi, tớ tìm cậu thực ra là có chuyện khác." Sắc mặt Tư Hoài Dương trở nên nghiêm trọng "Thực ra là... là liên quan đến Hoa Nhị Nhị..."

Bạch Tuyết hơi nhướn mày, nói: "Cậu không quay trở lại với Hoa Nhị Nhị là được. Tuy rằng tớ không tán thành nhưng cũng sẽ không phản đối. Tớ khuyên cậu nên suy nghĩ kỹ."

Người phụ nữ một chân đạp hai thuyền kia, sau khi bị phát hiện lại điên cuồng tìm đến cô để gây phiền phức, có thể thấy được trước đây mọi hành động cùng cử chỉ dịu dàng cũng chỉ là giả tạo.

Nhưng Bạch Tuyết biết Tư Hoài Dương vốn đã đặt hết chân tình vào Hoa Nhị Nhị, nếu đối phương yêu cầu hoà hợp lại thì Tư Hoài Dương bị dao động cũng là chuyện rất bình thường.

Tư Hoài Dương thở dài, để ly cà phê vào đĩa, cúi đầu nói: "Hôm nay, trong lúc tớ đang trong buổi tiệc xem mắt thì đồng nghiệp của Hoa Nhị Nhị đã gọi điện thoại cho tớ, nói đơn giản về tình trạng gần đây của Hoa Nhị Nhị. Cô ấy... thật sự không tốt."

Bạch Tuyết cũng chỉ biết thở dài, thực ra tình trạng của Hoa Nhị Nhị có khó khăn hay thuận lợi thì có liên quan gì đến cậu ta chứ? Bọn họ đã kết thúc rồi mà.

"Nói đến đây, tớ vẫn chưa hỏi cậu một chuyện." Bạch Tuyết nhướn đôi lông mày nhìn Tư Hoài Dương, nói: "Làm sao cậu lại biết được Hoa Nhị Nhị một chân đạp hai thuyền? Ngày đó, khi ở quán bar có chuyện, cậu giao tớ cho Nhiếp Phong, sau đó cũng liền không còn thấy bóng dáng cậu nữa, hẳn là cậu đi... và phát hiện ra việc đó phải không?"

Bạch Tuyết muốn nói "đi bắt " nhưng lời còn chưa kịp thốt ra khỏi miệng thì sửa lại.

"Một người bạn đang ngồi trong một quán rượu trước cửa thì nhìn thấy Hoa Nhị Nhị cùng một người đàn ông từ bên trong xe đi ra. Hơn nữa, ở trên xe bọn họ lại ôm hôn nhau nồng nhiệt..." Giọng Tư Hoài Dương khô khốc nói: "Vì vậy, cậu ấy gọi điện thoại nói với tớ."

Ngoại trừ người bạn thanh trúc mã là Bạch Tuyết cô thì Tư Hoài Dương cũng còn có một người bạn xấu. Anh ta thường thường ra ngoài chơi nhạc, đại thể là con nhà giàu hoặc làm ra vẻ giống như mình là con cái đại gia. Những người đàn ông này ngoại trừ thích ăn mặc biểu hiện phú quý và giai cấp của mình còn có yêu thích những người phụ nữ lẳng lơan trác nết kia.

Tư Hoài Dương cũng được xem như một người đàn ông chân chính và lịch lãm. Trước đây bên cạnh cậu ta có không ít người mẫu, hoa khôi bám theo nhưng kể từ khi cậu giao du với người phụ nữ làm tiếp viên hàng không Hoa Nhị Nhị này thì cậu ta cũng trở nên nghiêm túc hẳn lên. Đương nhiên cũng sẽ dẫn cô ấy đến ra mắt bạn bè của mình.

Mà cũng chính là đám bạn này lại phát hiện Hoa Nhị Nhị trèo cao, còn cố ý lái xe theo dõi người đàn ông đã đưa Hoa Nhị Nhị về nhà. Sau đó, bọn họ gọi điện thoại thông báo cho Tư Hoài Dương, mà Tư Hoài Dương cũng đã nhìn thấy rõ ràng màn tạm biệt thân thiết giữa Hoa Nhị Nhị với người đàn ông kia khi đứng ở dưới lầu nhà cô.

Nhưng Tư Hoài Dương không phải loại người sẽ xông lên đánh nhau, ẩu đả với tình địch để làm mất đi hình tượng đàn ông chân chính của mình. Cậu cố gắng khống chế tình cảm trong lòng mình, chờ Hoa Nhị Nhị lên lầu mở cửa phòng ra thì Tư Hoài Dương mới gọi điện thoại nói thẳng với Hoa Nhị Nhị, cuối cùng là nói chia tay.

Hóa ra sự việc là như thế. Bạch Tuyết thầm than thở người tính không bằng trời tính. Chuyện Hoa Nhị Nhị làm vốn không đúng, Tư Hoài Dương có thể nhẫn nhịn chờ đến khi cô ấy lên lầu mới gọi điện thoại đã là một hành động hiền lành lắm rồi. Ít nhất cậu ấy còn muốn cho Hoa Nhị Nhị một đường lui, khiến cô phải lựa chọn cậu hay là một người đàn ông kia?

"Hóa ra là như vậy." Bạch Tuyết dựa vào lưng ghế, nói: "Vì cậu mà tớ còn bị một lần oan ức đấy, thiếu chút nữa là Hoa Nhị Nhị giết chết tớ rồi. Có điều..."

Nhớ lại cảnh ngày ấy Hoa Nhị Nhị đến bệnh viện gây sự, Phùng Lan cũng xuất hiện. Nếu như không phải lúc đó Hoa Nhị Nhị Die nda n****Sóc****Là****Ta****l e q u u y d o n,làm huyên não đến long trời lở đất dẫn tới một đám người kia thì cô cũng không biết Phùng Lan dự định làm gì đối với mình nữa đây?

Bạch Tuyết nghĩ đến khả năng này, toàn thân bỗng run bần bật.

Xem ra Nhiếp Phong nói muốn dẫn Phùng Lan và Tân Nhu cùng đi đến nước ngoài, quả thật là cách thức vô cùng thông minh, sáng suốt.

"Vậy rốt cuộc là Hoa Nhị Nhị đã xảy ra chuyện gì?" Bạch Tuyết buông thả tâm tình tiếp tục hỏi.

Tư Hoài Dương cúi đầu trầm mặc một hồi, đến nửa ngày mới ngẩng đầu lên nói: "Cô ấy bị người đàn ông kia vứt bỏ, lại tranh chấp lẫn đấu đá với vị hôn thê của anh ta nên bị đẩy xuống lầu, suýt nữa bị gãy mất chân trái."

Toàn thân Bạch Tuyết đông cứng lại, không ngờ Hoa Nhị Nhị lại gặp phải chuyện như vậy.

"Người đàn ông kia vốn chỉ muốn đùa bỡn cô ấy. Anh ta đã có vị hôn thê môn đăng hộ đối từ trước rồi, có thể lúc đó Hoa Nhị Nhị quá u mê cứ suy nghĩ mình sẽ có được anh ta." Tư Hoài Dương cười khổ hai tiếng lại cúi đầu "Sau khi chia tay với tớ, cô ấy liền muốn tóm chặt lấy người đàn ông kia, kết quả bị vị hôn thê của anh ta phát hiện..."

Bạch Tuyết cũng cúi đầu, đáy lòng lại dâng lên một nỗi buồn thê lương.

Hai người cùng cúi đầu trầm mặc rất lâu, cũng không ai nói gì.

Một lát sau, giọng Tư Hoài Dương trầm thì nói nhỏ: "Tớ muốn đi gặp cô ấy... Dương nhiên không phải vì muốn chế nhạo mà chỉ như một người bạn bình thường mà thôi."

Ra khỏi quán ăn, ánh mặt trời bên ngoài đặc biệt long lanh chói mắt, Bạch Tuyết giơ tay lên nhằm ngăn chặn ánh sáng đang chiếu trên đầu mình.

Mấy cụ xưa thường nói, con người ăn ở ra sao thì ông trời đều thấy rõ hết, có rất nhiều chuyện nhất thời đắc ý kiêu ngạo nhưng không có nghĩa vĩnh viễn sẽ nắm giữ mãi được.

Sau lớp vỏ hiền lành, dịu dàng của Hoa Nhị Nhị, phía sau lại ẩn giấu một lòng tham vô đáy. Kết quả lại tự mang đến hiểm họa khôn lường cho chính mình.

Bạch Tuyết tin tưởng Tư Hoài Dương sẽ không tiến tới với Hoa Nhị Nhị. Nếu Hoa Nhị Nhị có khóc lóc van xin thì Tư Hoài Dương cũng sẽ tha thứ cho cô ấy. Nhưng Tư Hoài Dương tha thứ không có nghĩa là cậu ấy sẽ lại bắt đầu với cô ấy, vì dù sao chia tay thì chính là chia tay.

Giống như Tân Nhu và Nhiếp Phong vậy, năm đó sao Tân Nhu lại không biết Nhiếp Phong yêu cô chứ? Nhưng cô ấy vẫn chẳng từ nan tiến vào vòng tay ôm ấp của Nhiếp Vân đó thôi. Lần thứ hai, khi cô ấy đứng trước mặt Nhiếp Phong để yêu cầu giúp đỡ thì làm sao lòng dạ Nhiếp Phong lại rộng rãi như vô ngần vũ trụ mà tha thứ cho cô ấy?

Khi vô tình nghe thấy sự đánh giá về Tân Nhu ngay chính miệng Khúc Như Hoa nói ra thì lúc đó Bạch Tuyết chỉ cảm thấy lửa giận trong lòng dâng lên ngút ngàn, cho rằng Khúc Như Hoa đang sỉ nhục Tân Nhu. Bây giờ nghĩ kỹ lại một chút, chỉ có những người trong cuộc mới hiểu rõ ràng, còn những người khác chỉ là đang nhìn thấy vẻ ngoài mà thôi.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÒNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 120+2: Hợp Sức Diễn Trò (2)

"Nhiếp Phong... Em?" Ngón tay nhỏ nhắn tinh xảo chỉ vào tấm hình có cặp nam nữ, trong giọng nói tràn đầy nghi hoặc.

"Không sai, đây là em, còn đây là anh." Giọng nói của người đàn ông nghe ra có vẻ rất kiên nhẫn, cũng rất ôn nhu "Đây là hình em chụp ở Cambridge."

Ánh mặt trời như đang tung cửa tiến vào trong phòng, Tân Nhu ngồi phía trước cửa sổ cẩn thận nhìn tấm hình trước mặt. Còn Nhiếp Phong lại ngồi ở đối diện cô, kiên trì cặm cụi giăng giải từng bức ảnh cô chụp chung thậm chí cũng có nhiều bức ảnh họ chụp đơn lẻ.

"Đây là hình em chụp cùng với những người bạn học nước ngoài, Suzanna, Bảo Ân, Đạt Ly Á..." Nhiếp Phong chỉ vào trong hình từng người có màu da khác nhau, kiên trì giải thích.

Tầm mắt Tân Nhu dịch chuyển từ trong hình dờ sang nhìn Nhiếp Phong "Nhiếp Phong? Không có..."

Nhiếp Phong sửng sốt một chút, sau khi suy nghĩ một chút mới rõ ý của Tân Nhu là sao không nhìn thấy anh.

Bởi vì album ảnh này là do Phùng Lan mang từ nhà đến đây nên mọi tấm ảnh chủ yếu chỉ có mình Tân Nhu.

Phùng Lan ngồi bên cạnh Tân Nhu, giương mắt nhìn Nhiếp Phong, trong mắt có thần thái khác thường.

Trước khi sắp xếp xuất ngoại, tạm thời Tân Nhu vẫn còn tiếp nhận điều trị trong viện dưỡng lão. Nhiếp Phong sẽ tới một tuần hai lần giúp đỡ Tân Nhu nhớ lại ký ức.

Không biết là vì có nhiều người đến gặp cô quá hay vì sự xuất hiện của Nhiếp Phong khiến lòng Tân Nhu rung động mà cô dần dần đồng ý tiếp xúc với người khác.

Tuy rằng cô chìm đắm trong thế giới của mình với thời gian rất dài nhưng sự xuất hiện của Nhiếp Phong và Phùng Lan khiến Tân Nhu thỉnh thoảng cũng sẽ chú ý tới sự tồn tại của bọn họ.

"Lần sau đến đây thì hãy đem nhiều hình đến." Nhiếp Phong ngẩng đầu lên nói với Phùng Lan nói.

"Được." Phùng Lan cúi mắt nhỏ giọng nói: "Cảm ơn anh."

Nhìn đồng hồ trên tay một chút, Nhiếp Phong đứng lên nói: "Tôi phải đi rồi, hôm nay là cuối tuần, tôi đã đồng ý sẽ về sớm với Học Văn."

Việc chăm sóc Nhiếp Học Văn thường ngày đều do Bạch Tuyết phụ trách, Nhiếp Phong rất yên tâm.

Mà trong lúc đó Khúc Như Hoa đang khua chuông gõ mõ chuẩn bị tổ chức hội đồng quản trị, Nhiếp Phong chỉ yên lặng chứng kiến sự thay đổi, cũng không quan tâm mẹ mình lấy chức vị tổng giám đốc ra để uy hiếp mình.

"Anh phải đi rồi sao?" Phùng Lan đứng lên, trên mặt tỏ rõ sự lưu luyến "Tình trạng của chị đã dần khá lên, hay là anh..."

"Tôi cảm thấy Tân Nhu cũng mệt mỏi." Nhiếp Phong cúi đầu liếc mắt nhìn Tân Nhu ngáp dài nói: "Đừng quá nôn nóng, cứ từ từ đi."

Phùng Lan thất vọng gật gù, cô cũng biết hiện giờ Nhiếp Phong chỉ vì muốn trả nợ cho nhà họ Nhiếp nên mới đồng ý giúp đỡ mình. Điều này cũng chứng minh anh chính là một người đàn ông tốt, có thể gánh vác và đảm đương mọi khó khăn trong cuộc sống dù ở bất kỳ tình huống nào.

Đưa Nhiếp Phong đến bãi đậu xe của viện dưỡng lão, Phùng Lan nhìn bóng lưng khá dài của anh, tim đập thành thịch.

Mấy lần tiếp xúc với anh, Phùng Lan phát hiện một mặt khác trong con người Nhiếp Phong.

Bỏ xuống hình dáng lạnh lùng của tổng Die nda n*****Sóc***Là*****Ta*****l e q u u ydo n, giám đốc tập đoàn PLO, Nhiếp Phong thực ra là một người đàn ông rất dịu dàng lại biết săn sóc cho người khác chu đáo. Mọi tính cách như được hoà lẫn trong con người anh khiến anh trở nên mê người.

Nhiếp Phong đi cùng Phùng Lan, đi đến chỗ xe mình đậu thì ngừng lại. Sau khi cửa xe hạ xuống, anh do dự vài giây mới giương mắt nói: "Lần sau tôi sẽ dẫn Học Văn đến đây."

Phùng Lan có chút kích động, hai mắt ướt át gật gù nói: "Được... Được!"

Nhiếp Phong cười, vung tay ý bảo cô vào trong và lái xe rời đi.

Phùng Lan nhìn xe Nhiếp Phong rời khỏi cổng chính viện dưỡng lão thì lấy tay ấn vào ngực mình, đỏ mặt trở về phòng bệnh của Tân Nhu.

Tân Nhu đã được hộ lý đỡ lên giường ngủ, Phùng Lan ngồi bên cạnh giường kéo tay Tân Nhu nhẹ giọng nói: "Chị à, em thật giống... thật giống

như đã thích anh ấy. Năm đó, chị làm anh ấy tổn thương rồi, hay là hiện tại chị hãy để em thay chị bảo vệ anh ấy có được không?"

Bởi vì Tân Nhu đã ngủ nên cô ấy không có bất kỳ phản ứng nào, mà cho dù cô tỉnh, sợ rằng cũng không cách nào đáp lại lời em gái mình đang nằm mộng giữa ban ngày. Hình như Phùng Lan đã quên, Nhiếp Phong đã có vợ mà vợ anh chính là Bạch Tuyết.

**

Hội đồng quản trị được Khúc Như Hoa tự tay sắp xếp khá hoành tráng, tất cả cổ đông đều sẽ đến tham dự buổi họp này bao gồm cả Đái Kiều Nhu từ nước Pháp cũng trở về tham dự.

Nhiếp Phong cũng là một trong những cổ đông, thậm chí anh còn là một thành viên trong hội đồng quản trị này.

Đối với đề nghị của Khúc Như Hoa đưa ra, tất cả mọi thành viên trong hội đồng quản trị đều cảm thấy ngỡ ngàng với đề nghị thay đổi vị trí tổng giám đốc tập đoàn PLO - Nhiếp Phong. Mọi lời dị nghị bàn luận bắt đầu lan rộng cả hội trường.

Một hồi lâu sau, hội đồng quản trị mới dần im lặng, ý kiến của mọi người không thống nhất, khó có thể đưa ra kết quả.

Cuối cùng, theo đề nghị của một số thành viên khác, tạm đề nghị để Nhiếp Phong tiếp tục nắm giữ chức vụ tổng giám đốc tập đoàn PLO, đồng thời cũng vẫn bắt đầu tuyển nhân tài thay thế vào vị trí này.

Hội nghị kết thúc, Nhiếp Phong thản nhiên đi ra khỏi phòng họp.

"Nhiếp Phong!" Đái Kiều Nhu đuổi theo hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì? Sao cậu lại chọc mẹ giận đến như vậy?"

Đái Kiều Nhu đã sớm tiếp thu tác phong của thái hậu Khúc Như Hoa rồi. Trước đây dù xuất thân trong gia đình thuộc hạng không tầm thường nhưng cô cũng phải nhiều lần nuốt hận vào lòng.

"Không phải bởi vì cậu kết hôn với Bạch Tuyết đó chứ?" Đái Kiều Nhu suy đoán nói: "Mẹ vốn không thích Bạch Tuyết mà. Hừ! Lần trước lúc tôi về nước lại diễn trò ở trước mặt tôi đấy chứ?"

"Tôi và Bạch Tuyết đã đăng ký kết hôn, chỉ là chưa làm tiệc mừng mà thôi." Nhiếp Phong liếc mắt nhìn Đái Kiều Nhu "Chị rất hiểu tính tình mẹ tôi mà. Bà ấy chính xác tức giận vì chuyện này."

Đái Kiều Nhu nhú mày cười nói: "Sao vậy? Ở nước Anh đã ngốc rồi mà giờ lại muốn bắt chước công tước Ôn Toa, chỉ cần mỹ nhân không muốn giang sơn sao?"

Nhiếp Phong dừng bước lại, nhìn Đái Kiều Nhu, khuôn mặt nở nụ cười trào phúng, ngạo mạn nói: "Tôi không biết sau khi tôi rời khỏi đây thì PLO sẽ như thế nào nhưng tôi chắc chắn rời khỏi đây, tôi sẽ tốt hơn rất nhiều."

Đái Kiều Nhu mím chặt môi thu hồi nụ cười.

Nhiếp Phong không phải Nhiếp Vân. Nhiếp Phong có quá nhiều chủ kiến, anh xưa nay đều không phải đứa con trai mà vợ chồng nhà họ Nhiếp mong đợi, cũng sẽ không phải là con cờ để Khúc Như Hoa tùy ý nắm bắt. Vì lẽ đó, Nhiếp Phong khi quyết định làm việc gì thì vĩnh viễn phải nhận được những gì mình muốn, mà Nhiếp Vân thì...

Không phải cô chưa từng yêu Nhiếp Vân, ôm mối tình và ước mơ kết hôn của mình tuân theo ý người nhà sắp xếp gả cho Nhiếp Vân. Tự trong đáy lòng, cô vẫn luôn cho rằng cảm tình của Nhiếp Vân đối với Tân Nhu chỉ là nhất thời mê muội. Mà loại tình cảm như vậy thì làm sao có khả năng tiến triển thành công được?

Nhưng ngàn vạn lần Đái Kiều Nhu cũng không thể ngờ mình đã sai. Chỉ có một điểm giống nhau giữa Nhiếp Vân và Nhiếp Phong đó là “tính nhất quán” (ý nói trước sau như một). Nhiếp Vân không thể quên được Tân Nhu, thậm chí còn khiến Tân Nhu đem đứa con mới sinh ra đời đưa đến cửa... để cô tuyệt đối rơi xuống địa ngục.

"Đúng rồi, tôi đã tìm ra được Tân Nhu rồi, chỉ có điều tinh thần cô ấy có chút vấn đề. Ít lâu sau, tôi sẽ dẫn Học Văn đến gặp Tân Nhu, còn chị cũng đừng cứ nhắm vào một mình Học Văn mà gọi điện thoại hay liên lạc nữa." Nhiếp Phong đi được hai bước rồi sau đó dừng lại, xoay người nhìn Đái Kiều Nhu nói: "Anh trai đã qua đời lâu rồi, chị cũng nên có cuộc sống mới, nếu buông tay được thì hãy cứ buông tay đi. Hiện giờ tôi cũng không còn quản tập đoàn PLO nữa, nếu chị lại muốn lợi dụng Học Văn, tôi cũng sẽ thả tay."

Sắc mặt Đái Kiều Nhu tái mét, cắn răng nhìn bóng lưng Nhiếp Phong rời đi.

Không còn dính líu với trách nhiệm của tập đoàn PLO nữa, Nhiếp Phong tựa như ngựa hoang mất cương, ai dám ngăn cản con đường của anh thì chỉ có một con đường chết.

Hiện giờ trong lòng Đái Kiều Nhu cũng không còn cảm thấy bình yên nữa mà cô cũng không dám đối mặt hay trở mặt cùng Nhiếp Phong bởi vì anh ta thật sẽ làm như những lời anh nói. Anh thật sự không kiêng dè.

Cuối cùng cô tìm tới em gái Đái Kiều Nghiên của mình thì phát hiện cô ấy đang đánh đơn xin từ chức.

"Sao em lại chọn từ chức vào lúc này chứ?" Đái Kiều Nhu tức giận đóng lại máy tính mà Đái Kiều Nghiên đang đánh máy nói: "Tại sao em lại muốn rời khỏi tập đoàn PLO?"

Đái Kiều Nhu cũng không có ý định chống lại hành động của chị mình, cô cũng có thể đánh lại bản khác.

"Em đã nói chuyện với ba mẹ rồi, chuẩn bị trở về làm việc ở công ty nhà họ Đái. Em không muốn mình cứ ở chỗ này bảo vệ những món đồ của chị nữa." Đái Kiều Nghiên nhìn chị mình nhàn nhạt nói: "Không muốn tiếp tục làm khách vãng lai gắn bó với nhà họ Nhiếp nữa, em muốn có một môi trường đi đến hôn nhân cùng trải qua tuổi trẻ của mình một cách vui vẻ, không phải cứ ở đây tranh chấp vì anh em vô tình nhà họ Nhiếp này."

Đái Kiều Nhu không thể tin tưởng nhìn em gái mình: "Em... em đang nói gì vậy? Em làm việc ở tập đoàn PLO này, cũng có thể giúp chị..."

"Chị à, chị tỉnh lại đi!" Đái Kiều Nghiên đứng lên đi tới bên cửa sổ, nhìn bầu trời mù mịt bên ngoài như có vẻ sắp mưa rồi. "Nếu như Nhiếp Phong không ở đây thì em cũng không cần thiết ở lại để làm Die nda n****Sóc***Là****Ta****l e q u u y d o n, gián điệp cho chị nữa. Em cũng nên có cuộc sống của chính mình."

Hai người đều yêu hai anh em nhà họ Nhiếp nhưng chỉ có điều bọn họ đặt trái tim cho sai người rồi.

"Rõ ràng em có thể có cuộc sống tốt hơn mà tại sao mỗi ngày em cứ phải để mình trôi qua vô ích như vậy?" Đái Kiều Nghiên xoay người nhìn chị mình Đái Kiều Nhu "Lúc Bạch Tuyết đến nộp đơn từ chức, em đã nghĩ tại sao rõ ràng chúng ta mạnh gấp mấy trăm lần cô ấy mà lại không sánh ngang được với cô ấy? Tại sao? Dựa vào cái gì mà chúng ta cứ phải bảo vệ, tranh giành, sống cuộc sống chật vật như thế?" Môi Đái Kiều Nghiên run rẩy hai lần, chán nản ngồi trên ghế.

"Quên đi thôi chị à." Đái Kiều Nghiên dùng sắc mặt hòa hoãn đi tới trước bàn làm việc khuyên nhủ chị mình "Người nhà họ Nhiếp không đáng cho chúng ta tập trung tinh lực vào họ, anh em nhà họ Nhiếp cũng không

đáng cho chúng ta vì họ mà khổ sở. Một người thì đã chết, một người đã kết hôn, bất luận người nào cũng vui sướng hạnh phúc hơn chúng ta, tội gì chúng ta phải khổ sở như vậy, không phải sao?"

"Nhưng.. Nhưng chị không cam lòng..." Đái Kiều Nhu đột nhiên chảy xuống hai hàng lệ nói: "Chị yêu anh ấy như vậy nhưng lòng anh ta lại chỉ nghĩ đến người phụ nữ khác, người phụ nữ kia lại không xứng với anh... Còn chạy đến trước mặt chị nói mình mang thai, còn nói cô ấy là..."

Tình yêu chân thành sao? Lẽ nào cô đối với Nhiếp Vân không phải là tình yêu chân thành sao?

Đái Kiều Nghiên thở dài quyết định không khuyên nhủ nữa, bất kỳ khúc mắc nào đều phải tự mình mở ra, giống như cô vậy... Thời điểm Bạch Tuyết thông thả rời khỏi phòng làm việc của cô thì cô cũng đã suy nghĩ cực kỳ lâu mới nhận thức rõ ràng tiếp theo mình nên làm gì.

**

Phùng Lan ngơ ngác nhìn Nhiếp Phong, Bạch Tuyết, Nhiếp Học Văn... ngoài ra còn có một vị khách không mời mà đến.

"Cô... Cô tới đây làm gì?" Phùng Lan nhìn Đái Kiều Nhu với ánh mắt tràn ngập địch ý.

Nhiếp Học Văn không vui nắm tay Đái Kiều Nhu nhìn Phùng Lan nói: "Dì này thật không lễ phép. Mẹ tôi đương nhiên là đến thăm bệnh! Dì nên chào đón hoặc cảm ơn mới đúng."

Phùng Lan khiếp sợ nhìn về phía Nhiếp Học Văn đang che chở cho Đái Kiều Nhu, nói không ra lời.

Đáy lòng Bạch Tuyết thở dài, cho dù Đái Kiều Nhu quanh năm suốt tháng cũng không gặp được Nhiếp Học Văn mấy lần nhưng mỗi lần xuất

hiện thì cô ấy đều tỏ vẻ như một người mẹ hiền lành lẫn dịu dàng. Thêm vào đó đối với nỗi nhớ mẹ sâu đậm trong lòng Nhiếp Học Văn thì cậu hoàn toàn xem Đái Kiều Nhu như người mẹ tốt nhất trên đời của mình.

Đái Kiều Nhu thấy Nhiếp Học Văn bảo vệ mình thì trong mắt lóe ra tia đắc ý nhìn Phùng Lan, cảm thấy rất thú vị.

Cho là chị cô sinh ra đứa bé này thì sao? Hiện tại cậu bé chính là con trai của tôi.

"Nhiếp Phong! Tại sao anh lại dẫn người phụ nữ này đến đây? Cô ấy đã từng làm thương tổn chị tôi." Phùng Lan xông lên phía trước đứng trước mặt Nhiếp Phong, cả người đều sắp tiến sát vào lồng ngực anh, đôi mắt to còn loé lên hơi nước "Có thể sự xuất hiện của cô ấy sẽ kích thích đến chị tôi, không thể để cho chị gặp được."

Ánh mắt Bạch Tuyết lạnh lùng nhìn Phùng Lan như muốn lao vào lòng Nhiếp Phong, cô chỉ cười lạnh một tiếng.

Bạch Tuyết hừ lạnh nghe lời Nhiếp Phong vang lên, lập tức có một sự cảnh báo mãnh liệt xuất hiện, lui hai bước tách Phùng Lan ra.

"Nếu như sự xuất hiện của tiểu thư Đái kích thích đến Tân Nhu không phải càng tốt hơn sao?" Nhiếp Phong liếc mắt nhìn gương mặt Bạch Tuyết nói: "Như vậy cũng có lợi cho việc Tân Nhu sẽ sớm hồi phục ký ức."

Hết chương 120.

VỢ YÊU - TỔNG GIÁM ĐỐC PHÒNG NGỰA TỚI ĐÂY

Lăng Thanh Điều
www.dtv-ebook.com

Chương 121: Đoàn Tụ

Edit: Sóc Là Ta -

"Tôi hi vọng cô hãy rời khỏi Nhiếp Phong." Phùng Lan nhìn Bạch Tuyết lạnh giọng nói.

"Cô vô liêm sỉ cũng nên có giới hạn thôi." Bạch Tuyết cũng cười nói "Phùng Lan, cô coi mình là ai? Là vua chúa phương nào có thể điều khiển người khác sao?"

Phùng Lan tự mình đơn độc hẹn Bạch Tuyết ra gặp mặt, mà sau khi gặp mặt lại không khách khí yêu cầu Bạch Tuyết rời khỏi Nhiếp Phong. Xem ra ắt hẳn cô ta đang muốn trực tiếp khiêu khích Bạch Tuyết đây.

"Bạch Tuyết, lẽ nào cô không nhìn ra được sao? Nhiếp Phong vẫn quan tâm chị tôi." Phùng Lan cười mỉa mai nói: "Đối với đàn ông, điều họ khó quên nhất chính là mối tình đầu. Anh ấy đã đồng ý giúp chị tôi khôi phục ký ức để sức khỏe chị tốt hơn thì cũng chứng minh anh không cách nào quên được chị Tân Nhu xinh đẹp hiền dịu vốn ngự trị trong lòng anh ta đã lâu."

"Vậy thì sao?" Bạch Tuyết thấy thái độ của Phùng Lan như thế thì cô cũng tức không chịu nổi. Cô không hiểu sao thế gian lại xuất hiện loại người vô liêm sỉ như vậy? Đứng trước mặt vợ của người khác mà có thể thẳng thừng nói ra những lời nói kia, quả thật chỉ có mình cô ta làm được. "Ý của cô là tôi nên lui ra, sau đó để Nhiếp Phong cưới chị của cô sao? Vậy

dù cho mẹ anh ấy quyết tâm không bỏ qua cho anh ấy thì chị cô cũng muốn theo anh ấy sao?"

Bạch Tuyết không phải đang hù dọa mà sự thực Khúc Như Hoa đang tiến hành ép buộc Nhiếp Phong rời khỏi ghế tổng giám đốc. Cuộc họp hội đồng quản trị sắp tới, cũng không thể đoán trước được điều gì mà lúc này Phùng Lan bỗng nhiên từ đâu tới đây thị uy với cô với thái độ vô cùng ngang ngược.

Phùng Lan lạnh lùng nói: "Ba mẹ nuôi của tôi đều là những chuyên gia nổi tiếng trong giới y học, tôi nghĩ nhà họ Nhiếp có thể có được một người con dâu như vậy cũng còn mạnh hơn so với một người con dâu chỉ có ba là hạng kỹ sư thiết kế tầm thường như cô. Cô có nghĩ như vậy không?"

Nếu Khúc Như Hoa có thể chấp nhận Bạch Tuyết thì tại sao lại không thể chấp nhận Phùng Lan cô chứ?

Bạch Tuyết thực sự muốn buồn nôn. Không biết Phùng Lan ăn cái gì để lớn lên hay đầu óc cô ta đã bị hỏng rồi?

"Tôi có thể cùng Nhiếp Phong thành lập một gia đình, chị tôi và Học Văn do tôi chăm sóc là thích hợp nhất. Hơn nữa chúng tôi cũng có thể chăm sóc chị tôi..." Phùng Lan nói giống như đó là chuyện đương nhiên.

Bạch Tuyết xì cười ra thành tiếng, đứng dậy cầm ly nước đá tạt thẳng lên mặt Phùng Lan.

Phùng Lan giật mình nhảy lên nói: "Bạch Tuyết cô..."

"Xin cô tỉnh táo một chút đi. Ban ngày mà còn nằm mộng như vậy sao? Hồi trước không phải còn muốn báo thù sao? Bây giờ lại bắt đầu tích cực muốn làm tiểu tam (vợ bé) vậy? Phùng Lan, rốt cuộc cô có biết cái gì gọi là liêm sỉ hay không?" Bạch Tuyết buông cái ly xuống, lạnh lùng thốt

lên: "Hôn nhân giữa tôi với Nhiếp Phong, không ai có thể ngăn cản. Còn cô là gì mà dám nói với tôi như vậy? Muốn tôi rời khỏi Nhiếp Phong chỉ bằng trước tiên nên nói với Nhiếp Phong."

Phùng Lan lấy khăn tay lau nước trên mặt mình, tức giận đến nổi phôi.

"Tôi đã sớm không khách khí với cô rồi." Bạch Tuyết tàn nhẫn trừng mắt nhìn Phùng Lan "Từ khi tôi biết cô hại tôi rơi xuống hồ nước và bị sinh non lúc đó tôi cũng nên mạnh mẽ cho cô vài bạt tai, nắm tóc cô kéo xuống. Phùng Lan, bây giờ cô có thể bình yên đứng ở chỗ này, không phải cô không làm sai mà là do chị cô quá đáng thương. Hãy cảm ơn chị Tân Nhu của cô đi."

Ngẩng đầu lên, Bạch Tuyết vững vàng nhấc bước chân mình ra khỏi quán cà phê.

Cô yêu một người đàn ông không bình thường, hôn nhân cũng bắt đầu từ một nền tảng không bình thường. Vì thế, cô nhất định phải đi trên một con đường không bình thường.

Như loại tiểu tam Phùng Lan này vậy, không biết trên thế giới này còn xuất hiện bao nhiêu người thuộc kiểu "Anh có thể không yêu em nhưng không thể ngăn cản được em yêu anh". Rốt cuộc Bạch Tuyết cũng đã thấy rõ rồi.

"Alo? Nhiếp Phong?" Bạch Tuyết chủ động gọi một cú điện thoại đến cho Nhiếp Phong nói: "Em yêu cầu anh lập tức ngừng việc giúp đỡ Tân Nhu thôi, đưa chị em cô ấy đến nước Anh đi."

"..." Đầu dây bên kia im lặng một hồi, mấy giây sau lại nghe thấy tiếng Nhiếp Phong thở dài nói: "Tại sao? Là bởi vì Phùng Lan?"

"Đúng! Anh trả lời em đi." Bạch Tuyết cũng không muốn lãng phí thời gian, trực tiếp muốn biết câu trả lời.

"Được rồi, anh sẽ nói thư ký xác định thời gian nhập viện ở bệnh viện nước Anh. Sau đó sẽ sắp xếp đưa Phùng Lan và Tân Nhu đến đó." Giọng Nhiếp Phong nghe như có ý cười "Không biết làm như vậy có hợp ý em chưa?"

Khoé miệng Bạch Tuyết hơi nhếch lên nói: "Vậy thì được, càng nhanh càng tốt miễn cho Phùng Lan vì muốn làm vợ anh mà ra tay hại em lần nữa. Nếu như em xảy ra chuyện gì..."

"Ngày mai họ sẽ đi bằng máy bay." Nhiếp Phong nói chắc nịch như chặt đinh chém sắt.

"Nếu như Phùng Lan không muốn đi?" Bạch Tuyết có thể tưởng tượng đến thái độ phản kháng của Phùng Lan.

"Vậy cô ấy cũng chuẩn bị vì chuyện hại em sinh non mà ngồi tù đi." Nhiếp Phong lạnh lùng thốt ra.

Cúp điện thoại xuống, khuôn mặt Bạch Tuyết dần biểu lộ nụ cười và cô cười thật to.

Không ngờ tên tiểu quỷ Nhiếp Học Văn lại toàn nói ra những lời thấu tình đạt lý.

Nếu như ngoài đời thực, người đàn ông này là vai chính thì như vậy cô cũng không cần làm gì, vai nam chính vĩnh viễn sẽ phải bảo vệ vai nữ chính là cô đây.

Có rất nhiều cảm tình không nhất thiết phải nói ra, lúc này Bạch Tuyết dần dần cảm giác được Nhiếp Phong có thể thật tình đối với mình... hoặc là nói cách khác anh đang quan tâm cô rất nhiều.

**

Hai năm rưỡi sau.

"Nhanh một chút đi!" Bạch Tuyết vừa dùng tay đề lên đỉnh đầu để giữ cho chiếc nón có vành mũ rộng vừa giục người đàn ông đang đi theo phía sau nói: "Nếu như chúng ta đến muộn, Học Văn nhất định sẽ trễ."

"Đừng có gấp." Một tay Nhiếp Phong ôm đứa con gái vừa mới tròn tuổi, một tay đẩy chiếc xe trẻ con từ từ tiến vào thang máy.

Bạch Tuyết không ngừng lục lọi đồ đạc trong túi mình nói: "Không quên mang theo quà chứ? Còn có..."

Nhiếp Phong thở dài nhìn vợ mình đang lục lọi loạn cả lên, nói: "Không cần lo lắng quá, Học Văn cũng sẽ không vui vẻ bởi vì em sinh cho cậu một đứa em gái đâu."

Bạch Tuyết đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn thấy ánh mắt con gái long lanh to tròn.

Trước khi đưa Nhiếp Học Văn đi nước Anh thì Khúc Như Hoa kết tội Nhiếp Phong, rằng do anh thất bại nên Khúc Như Hoa mới phải đi cùng Học Văn sang Anh quốc để chăm sóc cháu đích tôn.

Lúc ở phi trường, Khúc Như Hoa ác độc cố ý nói lệch lạc rằng nguyên nhân đưa Nhiếp Học Văn xuất ngoại là vì ba cậu cưới vợ mới, dự định sinh em bé để thay thế con.

Chỉ vì một câu nói này của Khúc Như Hoa mà khiến Bạch Tuyết mãi canh cánh trong lòng.

Nhiếp Học Văn rời đi được hơn hai tháng, một ngày trời đẹp không khí trong lành, buổi tối đầy lãng mạn, Bạch Tuyết cùng Nhiếp Phong uống chút rượu đỏ...

Sau đó bọn họ lại không kiểm soát hành vi của chính mình, cùng ngủ trên một chiếc giường mà không có bất kỳ biện pháp tránh thai nào. Lẽ dĩ nhiên, sau đó Bạch Tuyết đã mang thai.

Nhiếp Học Văn đi đến nước Anh, sau đó cũng không thấy trở về. Còn Nhiếp Phong thỉnh thoảng có đến thăm con trai và mẹ mình một năm hai hoặc ba lần.

Bạch Tuyết vẫn lo sợ bất an, sợ Nhiếp Học Văn ở nước Anh bị Khúc Như Hoa ảnh hưởng. Nhờ đâu Nhiếp Học Văn lại ***Sóc***Là****Ta****ghét bỏ mình và con gái Nhiếp Luyện Tuyết thì làm sao bây giờ?

Cúi người hôn nhẹ lên trán vợ mình, Nhiếp Phong thấp giọng an ủi: "Không quan trọng lắm đâu, Học Văn cũng đã sớm muốn gặp em gái của mình. Lần này nghỉ dài hạn trở về, không cần nói cũng biết nó vui vẻ biết bao nhiêu."

"Thật... Thật sao?" Bạch Tuyết bất an tóm chặt ống tay áo của chồng tìm chứng cứ "Sao anh biết..."

"Bởi vì lúc anh đi đến nước Anh thăm Học Văn thì nó đều vui vẻ ngồi xem say mê hình của Luyện Tuyết trong máy vi tính của anh." Nhiếp Phong cười nói.

Thật sao? Bạch Tuyết cũng cảm thấy yên tâm phần nào.

Đến sân bay đợi chưa đến mười lăm phút, Nhiếp Học Văn và Khúc Như Hoa cùng bước ra.

"Dì ngốc!" Nhiếp Học Văn vừa nhìn thấy ba mình và Bạch Tuyết thì liền vui vẻ chạy đến nói: "Ba!"

Khúc Như Hoa đi theo phía sau Nhiếp Học Văn phía sau, nghe được cháu mình gọi thì rướn cổ lên nhìn xung quanh. Đến khi thấy Nhiếp Phong ẵm Nhiếp Luyện Tuyết trong lòng thì cũng giả bộ nghiêm mặt nhưng trong lòng thì cảm thấy thật vui vẻ. Bầu trời hôm nay trong xanh, không khí thật dịu mát khiến lòng người cũng thoải mái và vui vẻ vô cùng.

Hoàn.

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Thầm Mến Anh Nhưng Anh Đã Có Bạn Gái

Chương 2: Thân Mật

Chương 3: Tên Anh Là Phong

Chương 4: Năm Hẹn

Chương 5: Cậu Hãy Ngậm Miệng Lại Cho Tớ

Chương 6: Gặp Đối Tượng Xem Mắt

Chương 7: Cô Thích Khoai Tây Hơn

Chương 8: Gặp Nhau

Chương 9: Thì Ra Là Em

Chương 10: Điên Rồi, Ban Ngày Lại Mơ Mơng Thế Chứ

Chương 11: Oan Gia

Chương 12: Đã Từng Nhìn Thân Thể Của Nhau Rồi Còn Gì

Chương 13: Hiếu Lầm Cô Là Người Phụ Nữ Xấu Xa

Chương 14: Hãy Giúp Tôi, Giả Dạng Làm Bạn Trai Của Tôi

Chương 15

Chương 16: Muốn Trả Ôn Thì Hãy Mời Anh Uống Rượu

Chương 17: Có Khí Phách, Hãy Mau Nghĩ Cách Thoát Thân

Chương 18: Thật Đáng Sợ, Cô Lại Nằm Trên Giường Anh Ta

Chương 19: Trả Thù

Chương 20: Bại Lộ

Chương 21: Năm Chắc Phần Thắng

Chương 22: Lo Lắng

Chương 23: Gặp Anh Ấy Ở Buổi Lễ Xem Mắt

Chương 24: Âm Mưu

Chương 25: Chết Đi

Chương 26: Bị Cường Hôn Trong Buổi Xem Mắt

Chương 27: Thân Thiết Như Em Trai

Chương 28: Cảm Thấy Khó Chịu Không Muốn Con Gái Mình Làm Mẹ Kế

[Chương 29: Thân Thiết Như Em Trai](#)
[Chương 30: Nhược Điểm](#)
[Chương 31: Oan Gia Ngõ Hẹp](#)
[Chương 32: Kết Hôn Ngầm](#)
[Chương 33: Người Phụ Nữ Phóng Đãng](#)
[Chương 34: Tôi Không Hận Anh](#)
[Chương 35: Tai Hoạ Ngầm – Mẹ Chồng Tương Lai Xem Cô Chính Là Cái Đỉnh Trong Mắt](#)
[Chương 36: Tổng Giám Đốc, Giờ Làm Việc Xin Đừng Quấy Rầy](#)
[Chương 37: Tin Bất Ngờ Của Tư Hoài Dương: Chia Tay](#)
[Chương 38: Thật Quá Đáng, Anh Ta Đã Biết Trước](#)
[Chương 39: Côn Trùng, Hãy Tập Trung Vào Việc Của Chúng Ta](#)
[Chương 40: Con Trai Còn Hư Hơn Ba](#)
[Chương 41: Coi Chờng Được Bồng Cháu Sớm](#)
[Chương 42: Lời Biện Hộ - Cô Ấy Chính Là Vị Hôn Phu Của Tôi](#)
[Chương 43: Đính Hôn](#)
[Chương 44: Nhẫn Đính Hôn](#)
[Chương 45: Toàn Tâm Dâng Hiến](#)
[Chương 46: Hãy Đi Tắm Và Ăn Mừng Lễ Đính Hôn Của Chúng Ta](#)
[Chương 47: Đã Từng Trải Qua](#)
[Chương 48: Bà Dì \(Ý Là Kinh Nguyệt Ấy\) Không Tới](#)
[Chương 49: Mang Thai, Đứa Nhỏ Không Phải Con Ta](#)
[Chương 50: Cô Chẳng Là Gì Cả](#)
[Chương 51: Ân Oán, Người Đàn Bà Đê Tiện](#)
[Chương 52: Thật Phiền Phức, Không Khoẻ Thì Cũng Đừng Tự Ép Mình](#)
[Chương 53: Tư Hoài Dương Xuất Hiện](#)
[Chương 54: Lừa Gạt](#)
[Chương 55: Cổ Vũ Bạn Thân - Cậu Ấy Biết Chuyện Đính Hôn Rồi](#)
[Chương 56: Hoà Bình](#)
[Chương 57: Không Được Trả Nhẫn Lại Cho Anh Nữa](#)
[Chương 58: Vị Hôn Thê Bướng Bỉnh](#)
[Chương 59: Yếu Đuối, Cô Không Kiên Cường Như Vậy](#)

[Chương 60: Tự Mang Nhục](#)
[Chương 61: Kỵ Sĩ Từ Trên Trời Rơi Xuống Chính Là Anh Ấy](#)
[Chương 62: Giải Quyết Ân Oán](#)
[Chương 63: Nổi Giận Với Bạn Gái](#)
[Chương 64: Chấn Động](#)
[Chương 65: Hạnh Phúc – Không Biết Sẽ Kéo Dài Bao lâu?](#)
[Chương 66: Thật Kinh Khủng, Đây Là Tiệc Gì Đây?](#)
[Chương 67: Xin Hãy Xem Tôi Như Người Tàng Hình](#)
[Chương 68: Khiêu Khích Không Thành Công](#)
[Chương 69: Cạnh Tranh - Hãy Nhớ Thân Phận Của Mình](#)
[Chương 70: Quá Khứ Không Đơn Giản](#)
[Chương 71: Xin Lỗi, Tôi Không Thể Kết Hôn Với Anh](#)
[Chương 72: Trừng Phạt, Chuyện này Do Anh Làm Chủ](#)
[Chương 73: Tìm Hiểu Vị Hôn Phu](#)
[Chương 74: Nhiệm Vụ Quan Trọng Khi Tham Gia Buổi Tiệc](#)
[Chương 75: Anh Em Đều Vô Tình Giống Nhau](#)
[Chương 76: Chuyện của Chúng Tôi Không Liên Quan Đến Cô](#)
[Chương 77: Cứu Viện](#)
[Chương 78: Thật Đau Đầu, Cha Con Cùng Cầu Hôn](#)
[Chương 79: Có Kẻ Âm Thầm Theo Đuôi](#)
[Chương 80: Hôn Nhân Là Một Âm Mưu](#)
[Chương 81: Để Tôi Kể Cho Cô Nghe Một Câu Chuyện Cũ](#)
[Chương 82: Chuyện Cũ - Sự Thật Mà Cô Không Biết](#)
[Chương 83+1: Chống Đối \(Phần 1\)](#)
[Chương 83+2: Chống Đối \(Phần 2\)](#)
[Chương 84: Cảnh Cáo, Không Được Quá Thân Mật](#)
[Chương 85: Khi Tắt Đèn, Phụ Nữ Ai Cũng Giống Ai](#)
[Chương 86: Thế Giới Kỳ lạ - Dường Như Cô Chưa Quen Thuộc Thế Giới](#)
[Này](#)
[Chương 86+2: Thế Giới Kỳ lạ - Dường Như Cô Chưa Quen Thuộc Thế](#)
[Giới Này \(Tiếp Theo\)](#)

[Chương 86+3: Thế Giới Kỳ Lạ - Đường Như Cô Chưa Quen Thuộc Thế Giới Này \(Tiếp Theo\)](#)

[Chương 87: Sống Theo Cách Của Mình](#)

[Chương 87+2: Cô Sẽ Sống Theo Cách Của Mình \(Tiếp Theo\)](#)

[Chương 88: Chiếm Đoạt](#)

[Chương 89: Động Lòng](#)

[Chương 89+2: Động Lòng \(Tiếp Theo\)](#)

[Chương 89+3: Động Lòng \(Tiếp Theo\)](#)

[Chương 90+1: Chiến Tranh Lạnh – Cưới Cô Là Vì Muốn Bắt Nạt](#)

[Chương 90+2: Chiến Tranh Lạnh – Cưới Cô Là Vì Muốn Bắt Nạt \(Tiếp Theo\)](#)

[Chương 91: Cô Là Người Bị Hại](#)

[Chương 92: Bị Tấn Công – Cô Không Phải Mật Thám](#)

[Chương 92+2: Bị Tấn Công – Cô Không Phải Mật Thám \(Tiếp Theo\)](#)

[Chương 93: Tuyệt Giao Tình Bạn - Cô Và Anh Là Vợ Chồng](#)

[Chương 94+1: Tân Hôn – Người Phụ Nữ Xui Xẻo](#)

[Chương 94+2: Tân Hôn – Người Phụ Nữ Xui Xẻo \(2\)](#)

[Chương 95: Chàng Hồ Ly Cũng Thật Đáng Yêu](#)

[Chương 95+2: Chàng Hồ Ly Cũng Thật Đáng Yêu \(Tiếp Theo\)](#)

[Chương 96: Kim Đồng Ngọc Nữ](#)

[Chương 97: Ăn Hôn Sẽ Chịu Thiệt Thòi](#)

[Chương 97+2: Ăn Hôn Sẽ Chịu Thiệt Thòi \(Tiếp Theo\)](#)

[Chương 98: Thất Lạc – Cô Và Anh Bị Ngăn Cách](#)

[Chương 99: Hoa Đã Có Chủ](#)

[Chương 100: Gây Vạ - Nổi Tiếng Chỉ Trong Một Đêm](#)

[Chương 101: Cầu Hoà – Cậu Ấy Có Bạn Gái Mới](#)

[Chương 102+1: Dù Gì Cũng Cảm Thấy Quá Kỳ Lạ](#)

[Chương 102+2: Dù Gì Cũng Cảm Thấy Quá Kỳ Lạ \(Tiếp Theo\)](#)

[Chương 103: Thương Mại Hoá - Người Đàn Ông Này Không Biết Yêu](#)

[Chương 104: Con Trai Anh Vẫn Là Tên Nghịch Ngờm](#)

[Chương 105: Thuyết Phục - Không Thể Dùng Bạo Lực Để Giải Quyết Vấn Đề](#)

[Chương 106: Tốt Bụng Chỉ Đồi Lầy Ấm Hại](#)
[Chương 107: Linh Cảm - Bọn Họ Cùng Cảm Nhận Được](#)
[Chương 108: Mất Đi Thứ Quý Giá- Con Và Anh Trai Không Giống Nhau](#)
[Chương 109: Kẻ Thù](#)
[Chương 110: Người Phụ Nữ Của Con Phải Ở Bên Cạnh Con](#)
[Chương 111: Từ Chức – Đừng Nên Nói Lung Tung](#)
[Chương 112: Vạch Trần, Hai Người Phụ Nữ Tranh Cãi](#)
[Chương 113: Tân Nhu – Người Phụ Nữ Đầu Tiên Của Bọn Họ](#)
[Chương 114: Tạm Biệt – Người Anh Từng Yêu](#)
[Chương 115: Ly Hôn - Để Tất Cả Trở Về Như Cũ](#)
[Chương 116: Khuyến Giải – Bạn Thân Phản Bội](#)
[Chương 117: Anh Cũng Quan Tâm Cô](#)
[Chương 118: Một Nhà Ba Người](#)
[Chương 119+1: Việc Chúng Ta Nên Làm \(1\)](#)
[Chương 119+2: Việc Chúng Ta Nên Làm \(2\)](#)
[Chương 120+1: Hợp Sức Diễn Trò \(1\)](#)
[Chương 120+2: Hợp Sức Diễn Trò \(2\)](#)
[Chương 121: Đoàn Tụ](#)